

JAMES POTTER

EN DE

RODE DRAAD

LO
G. NORMAN LIPPERT

James Potter en de Rode Draad

G. Norman Lippert

Gebaseerd op de karakters en werelden van J. K. Rowling

James Potter en de Rode Draad (het "Werk") is Harry Potter series ("Series") fan fiction en was niet gemaakt door de Series auteur J.K. Rowling noch onder haar toezicht. Zodatig dat de handelsmerken van de Series (de "Merkgebonden Rechten") zijn gebruikt in het Werk, dergelijk gebruik is incidenteel en niet voor doeleinden van bron aanwijzingen. Elk van deze handelsmerken zijn en blijven het eigendom van Mrs. Rowling en haar rechtverkrigende. De auteur ontzegt hierbij enige belangstelling in voorgenoemde Merkgebonden Rechten. Het Werk is © 2017 G.Norman Lippert. Nederlands vertaling, ITG: J.H. Bergenhenegouwen 2017.

De volgende Internet sites waren een goede ondersteuning:

www.mijnwoordenboek.nl

www.interglot.com

Oorspronkelijk titel: James Potter and the Crimson Thread

Eerder verschenen in deze serie:

James Potter en de Hal der Oudste' Kruising

James Potter en de Vloek van de Poortwachter

James Potter en de Kluis der Lotsbestemmingen

James Potter en het Morrigan Web

Inhoud

Proloog

1. Het Interview
2. Veranderende Tijden
3. De Nachtelijke Tocht
4. Het Geheim van de Dolk
5. Junior Schouwer in Training
6. Decreet Dertien
7. De Auditie Die Hij Niet Miste
8. De Draad en de Broche
9. Foppe Doet Zijn Deel
10. Hagrid's Brief
11. Blackbrier Quoit
12. Afspraak om Middernacht
13. *De Triumvirate* Herbezoekt
14. De Elfenopstand
15. De Ene Die Staat Voor Allen
16. Hagrid Heeft Een Plan
17. Samenzwering van de Draak
18. Een Kort Uitstel
19. Terug Naar Londen
20. Tenondergaande Wereld
21. Uiteenvallende Plannen
22. Het Eind van het Begin
23. Chaos Daalt Neer
24. Het Bloed van de Diepbemінде
25. De Tijd tussen de Tijden
26. De Kluister van de Broche
27. Het Drie Zessen Mysterie
28. Epiloog

Voor "Tabitha Kraaieveld".
Je weet wie je bent.

Proloog

Albert Codaan kon voelen dat ze eraan kwam.

Terwijl hij op de trap had gestaan, waren de lichten uit gegaan waardoor hij was gestruikeld. De ontstane duisternis had een stroom van kreten vanuit zijn gevolg ontlokt. Één seconde later, toen de lichten weer aangegaan waren, was hij alleen.

Snel keek hij in het rond, zich op zijn hakken omdraaiend, de geverfde stenen muren en betonnen trap in zich opnemend. De bewakers die hem vergezeld hadden waren er niet meer, evenmin als de officiële Gerechtsrevalideur. Codaan had het nauwelijks in de gaten. Het allerbelangrijkste was het kleine meisje, Isabella Morgenster.

Hij hield haar nog steeds aan haar pols vast, zijn grip zo hard als staal, onbarmhartig als een kluister. Hij wist, dat hij haar pijn deed en dit niet alleen door haar onophoudelijke kreten. Zijn woedde maakte hem wraakzuchtig. De gedachte dat hij de pols van het meisje bont en blauw maakte deed hem nog harder knijpen, gemeen de botten van haar onderarm krakend. Hij was woest op haar, omdat ze er vandoor was gegaan, maar nog meer, voor het belachelijk maken van hem. Deze piepende, magieloze, bijdehante, Britse troela, had het aangedurfd om hem, Albert Codaan, Kamprechter voor het Amerikaanse Tover Gerecht, te weerstaan. Ze had het ongelooflijke lef gehad om hem achter haar aan te laten rennen.

Gelukkig, hoewel de rest van zijn gevolg op de een of andere manier was verdwenen, was het meisje nog steeds hier, meegesleurd aan haar pols, haar ogen opengesperd toen de lichten weer aan flikkerden. Haar haren dansten liefdallig rond haar gezicht, terwijl ze zoekend zowel de trap op als af keek. Heel even dacht Codaan, dat ze op zoek was naar de verdwenen bewakers, maar toen begreep hij het. Ze was op zoek naar haar zusje. Petra Morgenster. De jonge vrouw wier naam de kleine pestkop een paar seconden geleden gegild had, de jonge vrouw, die ze zojuist verlaten hadden, de vervloekte slaap van de schuldige slapend, liggend op een kaal bed in een bewaakte cel in de kelder.

‘Doe niet zo stom,’ zei hij, de hoopvolle uitdrukking op het gezicht van het meisje bespottend. Zijn woorden gingen echter verloren in een plotse, vernietigende vlaag van koude wind. Het deed de rand van Codaan’s zwarte hoed klapperen, dreigend hem als een plaaggeest van zijn kale hoofd te zwiepen. De gierende wind was zo koud, dat hij het idee kreeg, dat er hagelstukken in zaten, die in zijn wangen en ogen staken.

Het blonde meisje draaide zich naar hem en keek hem, voor de eerste keer sinds ze weer gevangen was, aan. Haar lippen waren nog steeds bezorgd opeen geklemd, maar haar ogen schitterden als smaragden, plotseling vol verwachting, gretig zelfs.

Hij schudde zijn hoofd naar haar, niet echt in staat om weer iets te zeggen en schudde met zijn vrije hand een vermanende vinger naar haar. Hij trok haar weer vooruit waardoor ze op de trap struikelde, de knokige witte botten van zijn hand waren onbarmhartig. Hij snapte niet wat er aan de gaande was, maar onverwachte magie was in zijn werkveld niet verrassend.

Hij stopte op de aansluitende overloop, leidend naar een enkele deur, die zo wijd open geslagen was, dat de deurknop de stenen muur ernaast gebroken had. Codaan stopte, voor een ogenblik verward. Ze waren vanuit de kelder omhoog gekomen. Er waren nog tenminste acht trappen voor ze boven in het gebouw aan konden komen. Hoe konden ze dan nu al bovenaan zijn?

De lucht was ijskoud. Zijn adem kwam in wolkjes uit zijn mond, slechts lichtelijk trillend.

En natuurlijk begreep hij hoe hij hier nu terecht gekomen was. Zijn gevolg was niet verdwenen. *Hij* was dat. Hij was in een oogwenk, tijdens het geflikker van het licht, magisch acht etage’s geteleporteerd. De enige reden dat het meisje met hem meegegaan was, kwam omdat hij haar stevig vast had gehouden.

Het meisje had geen magie gedaan, maar het glanzen van haar ogen vertelde hem, dat ze wist wie wel.

‘Beter laat u mij gaan,’ zei ze met zachte nadruk.

Codaan probeerde zich iets van angst in haar verzoek voor te stellen, maar hij wist, dat die er niet was. In plaats daarvan, leek ze bijna onwillig medelijden met hem te hebben. Alsof ze hem een laatste kans gaf om iets afschuwelijks te vermijden.

'Je bent een kleine dwaas,' gromde hij naar haar, krachtig sissend tussen zijn tanden door, waardoor hij een beetje spuwde. Bleke wolken van zijn adem verschenen gejaagd in de lucht. 'Jouw zuster is schuldig. Je hebt geen wettelijk legale voogd. Het gerecht heeft gesproken en ik zál diens opdrachten uitvoeren. Je zúlt officieel een geheugenmodificatie gaan krijgen. Je maakt de zaken alleen maar erger voor - -'

Nog een windvlaag, nog krachtiger dan ervoor, sloeg over hem heen, trok zijn hoed van zijn hoofd en liet zijn gewaad als een vlag wapperen. Hij klampte zich met zijn vrije hand aan de deurpost vast, maar de wind duwde hem verder. De deur naar de overloop sloeg zó hard dicht, dat het kleine raam versplinterde, de overloop bezaaiend met stukjes glas. Codaan graaide naar de deurknop en bewoog hem, er zo hard aan trekkend dat hij in zijn behuizing rammelde. De deur zat potdicht, zo onbeweeglijk als een rots.

En nog steeds lag zijn andere hand rond de pols van het meisje, haar met zich meeslepend.

Zij kwam eraan. De zuster van dit meisje. Het was onmogelijk, maar ze was gewekt uit haar vervloekte slaap. Ze was door het onophoudelijke gekrijs van de blonde klier opgeroepen. Dat was de reden, dat het meisje gestopt was met het roepen om haar. Dat was de reden, dat ze niet bang meer was.

De angst had zich in Codaan genesteld. Dit feit maakte hem zowel woest als verwarde het hem. Hij was eraan gewend, dat *hij* degene was die angst inboezemde. Vanzelfsprekend was de angst die *hij* veroorzaakte oprecht en juist, de angst die alle misdadigers voelen als uiteindelijk geconfronteerd werden met de koude hand van het Recht. Mogelijk, genoot hij in het geheim van het zijn van deze koude hand. Mogelijk *bood* de macht van het hanteren van de schalen van macht en wraak hem een beschamende opwinding. Maar, was dat iets slechts? Hij was trots op zijn werk, dat was alles. Er lag geen kwaadaardigheid in. Tenminste niets wat de verschrikking verdiende die nu over hem heen kroop, zijn huid doorborend, hem helemaal verzwelgend, als een slang die zijn prooi inslikt om hem daarna langzaam te verteren.

'Blijf uit mijn buurt,' beval hij de schijnbaar lege gang, zijn toverstok uit zijn gewaad halend. Zij stem klonk klein en trillend in zijn oren. De uitgestoken toverstok trilde zichtbaar. 'Blijf uit mijn buurt! Ik voer alleen maar mijn taken uit! In de naam van het Tover Gerecht van de Verenigde Staten van - -'

'Laat haar gaan,' sprak een vrouwenstem. Het klonk luid en emotioneel en trilde van de muren rondom hem. Net als het blonde meisje eerder, leek de stem een onwillige waarschuwing met zich mee te dragen. Het klonk als een stem die ongehoorzaamheid uitnodigde.

'Achteruit jij!' riep Codaan, zijn toverstok helemaal uitstekend voor zich, hem fel omklemmend. Hij zwaaide hem heen en weer door de gang, Isabella met zich meetrekkend.

De gang was lang en grauw, voorzien van industrieel groen geëmailleerde stenen. De kale betonnen vloer voelde koud aan. Aan weerszijde van de gang bevonden zich

zwarte deuren, allen gesloten, in rijen die kilometers lang leken. Maar, dat was natuurlijk alleen maar een illusie. Codaan wist, dat er aan beide uiteinden van het gebouw trappen waren. Als hij bij een van de twee kon komen, zou hij het meisje weer mee naar beneden nemen. Haar zuster kon hem niet tegenhouden. Zij was schuldig. Zij was Chaos.

Codaan klemde zijn kaken op elkaar en rechtte zijn rug. Hij was de Wet. Hij was Orde.

De lichten flikkerden opnieuw en zoemden. De lampen boven hem waren oud, het witte glas gloeide door een heldere Gobelin-gloedraad. Er was geen Dreuzelectriciteit nodig om ze te laten branden, ondanks dat, begonnen ze een voor een uit te gaan. Ieder van hen plopte als een kleine bom, glas en koude splinters daalden neer. Duisternis liep in gang op Codaan af, maar hij dwong zich om erheen te lopen, steeds sneller, met zijn kin vooruit.

‘Chaos kan mij niet verslaan!’ riep hij in de richting van de naderende duisternis. ‘Ik ben Orde! Orde heerst over Chaos!’ Hij stapte nog sneller door, onverminderd Isabella’s pols omklemmend, hard genoeg knijpend om al de botten daar te kneuzen, haar ruw voortsleurend.

De lamp direct boven Codaan werd opeens door vorst omgeven. Het licht werd zwakker, dan koud en flitste toen in een oogverblindende ontploffing. Glas en vonken besproeiden zijn kale hoofd.

Petra Morgenster’s stem klonk recht voor hem. ‘Ik ben geen Chaos,’ zei deze en opeens stond ze pal voor Codaan, een tenger silhouet, maar met een jagende, ijzige wind, op een vreemde manier, gigantisch. Ze was als een vrouwelijk gevormd zwart gat, vol met samengeperste zwaartekracht en naadloos donker. ‘En jij bent niet Orde. Ik wil alleen mij zusje terug.’

Codaan stond stuntelig stil en deed een onhandige stap achteruit, zijn ogen puilden uit bij het zien van de vorm vóór hem. ‘O, nee, dat gebeurt niet,’ zei hij strijdlustig maar schril. ‘Jij denkt, dat je mij kunt trotseren?!’ Furieus schudde hij zijn hoofd, zijn woede op de een of ander manier gelijkwaardig aan zijn angst. ‘Jij bent een veroordeelde crimineel! Jij hebt geen rechten! Jij...jij...!’

Petra stekte haar arm uit naar Codaan. Hij wist niet of zij zich uitrekte naar het meisje wat hij vasthield, of naar zijn eigen nek. De duisternis van haar vorm leek hem naar binnen te trekken. Hij weerstond het, zijn lippen een woedende witte streep. Gewelddadig rukte hij Isabella voor zich, haar als een menselijk schild gebruikend. Hij sloeg zijn linker elleboog onder haar kin, haar zo dwingend haar hoofd tegen zijn borst te drukken. Hij hief zijn rechter vuist, zwaaiend met zijn toverstok. Het volgende moment werd de toverstok tegen de slaap van het blonde meisje gedrukt.

‘Ik doe het zelf!’ gilte hij koortsachtig. Zijn ogen sperden zich passievol open. ‘Ik ben niet zo goed als de officiële Gerechtsrevalideur, maar ik ken de spreuk! Ze zal waarschijnlijk nooit meer in staat zijn om een ander geheugen te vormen. Maar ik kan het! Ik zal het doen! Je dwingt mij ertoe! *Het gerecht heeft gesproken!*’ Hij schreeuwde de laatste zin, hees elk woord articulerend om het kracht bij te zetten.

'Doe de toverstok weg...' zei Petra. Haar stem werd eentonig ijzig. Haar vorm leek zich uit te strekken, te groeien, op te gaan in de onbestendigheid van de muren. De muren bolden zich van haar weg. Scheuren trokken door de stenen, de voegen versplinterden als vuurwerk. Verderop braken er ramen en kreunden de muren. *'Laat. Haar. GAAN!'*

Codaan zoog opeens zijn longen vol en bereidde zich voor om te schreeuwen. 'OBLIVIA - -'

Over de lengte van de gang sloeg iedere deur explosief open, ijzige wolken spoten er vanuit. Petra's arm schoot als een slang vooruit, Codaan's nek omklemmend en hem met zoveel geweld achteruit drijvend, dat zijn schoenen achterbleven op hun plaats. Zijn handen graaiend hulpeloos in het rond, als eerste Isabella loslatend gevolgd door zijn toverstok, om vervolgens zinloos naar de ijzige vuist rond zijn keel te grijpen die direct onder zijn kin vastzat. En nog steeds dreef Petra hem verder de gang door, sneller en sneller, zwevend in haar achtervolging, vliegend, haar haar rond zich, dwarrelend als de slangen van Medusa. Haar vorm was als een schaduwrijke, zwarte nachtmerrie met uitzondering van haar ogen, die vlamden als sterrenlicht, gefragmenteerd door saffieren. Codaan's hielen stuiterden wild achteruit over de versplinterde glasscherven van de lampen.

'Ik heb al eerder gedood!' dreunde de stem van Petra. Het geluid ervan klonk als afbrekende gletsjer, als een gongslag galmend langs de bollende muren. *'Verschrikkelijk als ze ook was, deze vrouw die ik doodde, was veruit beter dan het miezerige insect als JIJ!'*

'Petra!' onderbrak een kleine stem. Het was de stem van een meisje, bekend genoeg, niet om de woedde van Petra te verbreken, maar om te verrassen en, al was het maar voor een seconde, haar te laten pauzeren. Versnipperd licht uit de ogen van Petra en vanuit haar vrije hand, raasde langs de muren, hunkerend om vrij gelaten te worden, en toch, onwillig, stopte ze. Codaan werd onverminderd verder geduwd door haar uitgestoken vuist, met zijn eigen handen er omheen gevouwen, zinloos worstelend, zijn mond bevroren in een stille, verstikkende ademnood. Zijn ogen puilden uit naar Petra.

'Issy?' zei Petra, zonder zich om te draaien, knipperend om de blauwe glans voor haar ogen kwijt te raken.

'Nee,' antwoordde de stem gedwee. 'Ik ben het. Lucy.'

Petra keek over haar schouder. Haar zwarte haren hingen als linten langs haar gezicht, slechts een oog onthullend. Opnieuw knipperde ze, de worstelende Codaan negerend.

Lucy stond naast Issy. Terwijl Petra keek stapten de meisjes dicht naar elkaar. Zonder ernaar te kijken strekte Lucy haar hand uit naar Issy en Issy pakte hem. Ze liet hun vingers ineen verstrengelen. En door dat gebaar begreep Petra iets. Terwijl ze in slaap was geweest, onder de invloed van Moeder Newt's vergiftigde appel, was er iets gebeurd tussen Lucy en Issy wat hen verbonden had. Ze waren nu vrienden.

Los van Petra, had Issy nog nooit een echte vriend gehad. Ondanks alles, deed de ineen verstrengelde handen Petra's hart breken en verheugen.

'Dood hem niet, Petra,' zei Lucy. Haar donkere ogen straalden rust uit, niet smekend, noch eisend. 'Niet omdat hij het verdient om te leven. Ik weet het niet. Hij lijkt mij een verschrikkelijke man. Hij kan het misschien verdienen te sterven. Maar jij verdient het niet om te doden.'

Petra keek van de donkere ogen van Lucy in de groene van Issy. Het blonde meisje knikte langzaam. 'Het is niet als met mijn moeder,' zei ze met zachte stem. 'Zij was zo ellendig en lelijk van binnen, dat ze bijna gedood *wilde* worden. Ze smeekte er bijna om. Maar dit... is anders.'

De greep van Petra rond de nek van Codaan werd strakker, de wervels in zijn nek kraakten. Zijn kaak viel omlaag toen zijn mond zich als een gestrande vis opende. Zij smalle borst haperde lichtjes. Petra negeerde hem nog steeds, nog altijd over haar schouder starend naar de twee meisjes, naar hun verstrengelde handen.

'Maar... hij vernietigde jou bijna, Is...' zei ze. Er klonk iets als een smeekbede in haar stem, alsof ze toestemming vroeg voor datgene wat zij wilde gaan doen. 'Hij is een menselijk wrak. Hij verdient niets meer dan beëindigd te worden.'

Issy knikte, Lucy fronste bezorgd. 'Dat is waarschijnlijk zo,' erkende Lucy resoluut. 'Maar jij verdient niet de smet, die dat bij jou achter zal laten.'

Petra hoorde de woorden en wist in het diepst van haar, in het oog van de bij haar voortrazende storm, dat ze juist waren. Maar, toch...

En nog een andere stem sprak tot haar in haar gedachten. Een stem die zij, Petra, al bijna een jaar niet meer gehoord had.

DODEN IS GEEN SMET, uitte de stem, de woorden schreeuwend vanuit het midden van Petra's geest, iedere andere gedachten verdrijvend, als een ongeduldige observant die zijn stilte niet langer kan bedwingen. *DODEN IS DE MACHT VAN ONSTERFLIJKHEID! DODEN IS ALS HET ZIJN VAN EEN GOD!*

'Ja,' zei Petra bij zichzelf. Haar uitdrukking werd weer rustig toen ze zich naar Codaan wendde. Ze wilde het wanhopig eens zijn met de stem van de Bloedlijn in haar gedachten. Het voelde zo goed om het er mee eens te zijn. 'En hij verdient het echt...'

Codaan zag de beslissing in Petra's ogen plaatsvinden en probeerde zijn hoofd te schudden. Zijn ogen puilden uit, alle kleur verdween uit zijn gezicht, zo bleek als was wordend.

Hij verdient het te sterven... Bevestigde de stem, die veranderde in een gretig gefluister. *Ze verdienen het ALLEMAAL te sssssterven!!*

'We verdienen het allemaal om te sterven,' beaamde Lucy achter Petra, bijna alsof ze de venijnige Stem in Petra's gedachten kon horen. Haar woorden klonken in de ijzige lucht als een deksel van gezond verstand. Onvermijdelijk en volhardend. 'Wij

verdienen het allemaal om te sterven, Petra, op het moment dat iemand met macht besluit dat hij het recht heeft om te doden.'

Petra knipperde weer.

Ze wachtte.

Lucy had gelijk. Natuurlijk had ze dat. Petra wilde dit wanhopig verwerpen. De Stem die haar gedachten achtervolgde was er tegen, vervloekte het, zou terug gekeerd zijn om zelf Lucy te doden om haar te doen zwijgen. Maar de Stem had geen macht meer over Petra. Ondanks zijn kracht en ondanks de duistere logica er, zo nu en dan, van, was de Stem van de Bloedlijn niet langer een vloek. Het was gewoon een deel van haar, en zij een deel van het.

Grommend, zichzelf ervoor verachtend, liet ze Codaan los.

Hij viel op de grond en zakte als een lappenpop in elkaar.

Petra keek op hem neer, onbewogen en bewegingsloos. Ze smachtte er nog steeds naar om hem te doden. Haar vingertoppen kromde zich en kraakten van ijzige macht bij de gedachten eraan. Maar ze weerstond het.

Warmte naderde haar van achteren. De twee meisjes namen Petra's handen in die van hun, ieder een, verwarmde hen en wreven de dodelijke krachten ervan, die uit wilden halen, er uit.

Je kunt het voor een tijdje tegenhouden,' ziedde de Stem slechtgehumeurd, weer verdwijnend in de achtergrond van Petra's geest. *Maar je kunt het niet voor altijd beheersen. En als je het uiteindelijk vrijlaat, maakt het niet uit wie je in de weg staat...*

'Leeft hij nog?' vroeg Lucy, luguber gefascineerd neerkijken op de ineengedoken vorm van de Kamprechtter.

'Hij leeft nog,' gaf Petra onwillig toe.

Lucy knikte. 'Daar ben ik blij om, Petra,' zei ze, terug naar Petra kijkend, haar donkere ogen triest maar oprecht. 'Ik ben blij, dat je hem niet gedood hebt. Sommige dingen kunnen niet teruggedraaid worden. Sommige dingen die je kwijtraakt kunnen niet gevonden worden. Ongeacht hoe graag je dit zou willen.'

Later, nauwelijks een uur van het moment dat ze met z'n drieën hand in hand in de gang hadden gestaan, herinnerde Petra zich de woorden van Lucy. Deze woorden zouden tijdens ogenblik van verschrikking als een bliksemschicht bij haar terug gaan komen - een ogenblik, dat zou veranderen in een alarmbel, steeds harder klinkend en dan weer zachter, bij het voorbij gaan van iedere dag, maand en jaar. Petra zou pijnlijk ervaren hoeveel men kon wensen, dat verloren dingen weer terug gevonden konden worden.

Maar had Lucy gelijk? Waren de kwijtgeraakte dingen *echt* voor altijd kwijt?

Petra was al eerder met zulke overeenkomsten gekweld, maar het waren altijd valse overeenkomsten, hadden lege hoop gegeven, slechts onberekenbare trucjes met de bedoeling haar te manipuleren.

Maar, wat als zij, Petra, het antwoord zelf kon samenstellen. Wat als, puur door de kracht van hij eigen immense macht en nuchtere intelligentie, zij haar *eigen* overeenkomst kon schrijven?

Was er eigenlijk een prijs die het waard was, ongeacht hoe hoog, om daar achter te komen?

Ze vroeg het zich af. Gedurende de daarop volgende jaren, vroeg Petra zich dat steeds vaker af.

1. Het Interview

‘Ziet er net zo uit als de eerste keer dat we erin reden,’ merkte Ralph joviaal op. Hij zocht zich een weg door het gangpad van de Zweinstein Express, weg van het opgewonden geluid van de naar binnen klimmende leerlingen en het gesis en gepuf, vlakbij, van de rode machine. Wolken stoom, helder wit in het ochtendlicht, gleden langs de ramen. ‘Het is makkelijk om te vergeten, dat hele wereld op het punt staat van een steile klip af te donderen, is het niet?’

Roos tilde haar tas voorbij een kwakende groep nerveus kijkende eerstejaars. ‘Ik wou, dat je ophield met dat te zeggen. Je herhaalt alleen maar wat je Vader zegt.’

‘Nou,’ schudde James het hoofd, ‘Denniston Dolohov is de Dreuzel Hoofdadviseur van het Ministerie van Magie. Het is zijn werk om alles te weten over de manieren waarop de Magische wereld door moet dringen in de Dreuzelwereld en andersom. Hij zal dat beter weten dan wie ook. Hier.’

Hij wees naar een leeg compartiment aan het eind van het gangpad. Rumoerig schoof hij de deur open en stapte voor de anderen naar binnen. Ze trokken hun rugzakken en tassen met zich mee en legden deze op de bagagerekken. Voor hij

ging zitten, leunde James om door het raam naar buiten te kijken. De gebruikelijke menigte bevolkte het perron - - families die afscheid namen, leerlingen, zich haastend met karretjes met koffers, lange kruiers in rode jassen die de mensen de weg wezen en op hun fluiten bliezen - - maar een verzameling van tovenaarsverslaggevers stonden prominent op de voorgrond, samenscholend bij de rode locomotief. De *Ochtendprofeet* fotograaf's flitser plofte over de menigte toen hij meer en meer kiekjes klikte. Naast hem stond Mark Marsman, van het Tover Transistor Netwerk, die in gesprek leek met Karel Krauwel in een live uitzending via de toverstok tussen hen in. James trok een grimas, wetend, dat het aanstekende enthousiasme waarschijnlijk wel tien minuten ononderbroken zendtijd in beslag zou nemen, of Marsman dit nu leuk vond of niet, en negen van die tien minuten zouden zeer waarschijnlijk gaan over James Potter.

'Ze lijkt niet meer op het perron te zijn,' merkte Roos op, zich naast James persend en het uitzicht van hem met haar bossige, roodachtige haar belemmerend.

'Waarschijnlijk al aan boord,' stelde Albus voor, zich bij hen voegend in het compartiment en de deur met een klap dichtschuivend. 'Zich aan het voorbereiden op haar grote interview, denk ik. Je publiek verwacht je, James.'

'Hou je kop, ja?' James schudde geërgerd en verlegen zijn hoofd. 'Waarschijnlijk neemt ze van heel veel mensen een interview af en niet alleen van mij. Trouwens, het was helemaal niet mijn idee.'

Roos snoof. 'Maar je hebt het niet geweigerd, is het niet?' Opeens stak zij haar hand op en zwaaide energiek. 'Dag Mam! Pap! Kusjes! Zie jullie met Kerstmis weer!'

De trein schokte en ratelde toen hij vooruit begon te rollen. Het puffen van de rode machine werd intensiever in zowel hoogte als in ritme, om een regelmatig, lawaaierig gebonk in de lucht te worden. De gezichten op het perron begonnen opzij te glijden en verdwenen uit het zicht. James duwde zijn nichtje zover als dat ging opzij en zag nog net zijn ouders kijken, glimlachend in het zonlicht. Zijn Moeder zag hem en zwaaide. Aarzelend zwaaide hij terug, zenuwachtig over het aanstaande interview.

'Ik verwacht, dat ze veranderd is,' had zijn Vader de dag ervoor gezegd, toen het officiële verzoek per uil van de *Ochtendprofeet* gekomen was. 'Ik denk niet, dat je je ergens zorgen over hoeft te maken, James. De wereld heeft deze dagen grotere ketels op het vuur staan. Wat voor schade zou zij mogelijk nog aan kunnen richten?'

Tante Hermelien was veel minder grootmoedig geweest toen ze het vlak voor hun vertrek van perron 9 $\frac{3}{4}$ hoorde. 'Herinner haar eraan wiens neef je bent,' fluisterde ze pinnig in zijn oor. 'Ik twijfel er niet aan, dat ze mij niet vergeten is, of een zekere glazen pot.'

Een felle roffel klonk op het raam van de deur van hun compartiment. James keek om en zag een man aan de andere kant staan, turend door het raam met een wandelstok in zijn opgeheven vuist, klaar om er nogmaals mee te kloppen. Het

was een magere man met opvallend grote handen, glad geschoren, een saaie bolhoed op, een tweed vest aan en op zijn neus een bril gemaakt van dun, zwart metaal. Zijn blik gleed over de aanwezigen in het compartiment en bleef bij James hangen.

‘James Potter?’ riep hij door het glas.

James knikte en de spanning op zijn borst nam in hevigheid toe.

‘Ik ben Meneer Buddingh van de *Ochtendprofeet*,’ zei hij, hard sprekend door het raam. ‘Wij hebben elkaar gisteren gesproken, via Brandstof? We zijn klaar om u te ontvangen, als u dat ook bent.’ Hij stapte achteruit zonder op een antwoord te wachten.

James slaakte een diepe zucht en bewoog zich schoorvoetend naar de deur. ‘Dat is al snel.’

‘Vergeet ons klootjesvolk niet als je beroemd bent,’ sloeg Albus hem op zijn schouder, toen James hem voorbij liep.

‘Prettig u te ontmoeten, Meneer Potter.’ Meneer Buddingh schudde James kort maar hevig de hand, toen hij zich bij hem voegde in het gangpad. ‘Wij zitten een paar wagons verderop. Volgt u mij maar.’ Hij gebaarde en ging James voor. Hij keek niet om terwijl hij behoedzaam door liep.

James voelde zich heel onzeker terwijl hij door de verschillende wagons achter de man aanliep, wetend, dat hij werd gezien door een heleboel vrienden en schoolgenoten, die nu wel een idee hadden wat er aan de hand was. Ondanks wat hij tegen Albus gezegd had, verwachtte hij niet dat een van *hen* geïnterviewd zou worden voor de *Ochtendprofeet* over “de veranderingen in de Magische Wereld en de impact ervan op de jongere generatie” (zoals meneer Buddingh losjes in zijn uitnodiging gezet had). Maar dan, zoals Oom Ron op het perron had opgemerkt, geen van hen waren de eerstgeboren zoon van Harry Potter.

Ze passeerden drie wagonkoppelingen om uiteindelijk aan te komen in een veel weelderigere wagon aan de voorkant van de trein. Rode tapijten en koperen armaturen sierden het gangpad op, en de geur van pijptabak leek zich een weg gebaad te hebben in de nerven van de gepolijste, houten lambrisering. Hier verbleven in plaats van de leerlingen, de leerkrachten tijdens de reis. James zag in het voorbij gaan Coenraad van der Beek, de Verweer tegen de Zwarte Kunstenaar, zijn hoofd met stekeltjes haar knikte in een gesprek met Lucia Vierling, de leerkracht voor Dranken. Schuin tegenover hem zat een verrassend jonge man met zwarte haren en scherpe trekken in zijn gelaat. De man keek op toen James langs het compartiment liep, zijn uitdrukking slechts mild nieuwsgierig. James had hem nog nooit gezien en vroeg zich even af, of hij mogelijk een nieuwe assistent leerkracht was. Hij was duidelijk veel te jong om een professor te zijn.

‘En daar zijn we dan,’ verkondigde meneer Buddingh bondig, stoppend bij het laatste compartiment en de deur ervan openschuivend. ‘Ga maar zitten, maak het je gemakkelijk.’

Meneer Buddingh stapte opzij en gebaarde, met zijn wandelstok in zijn linker vuist, James naar binnen sturend. Toen James binnen was, schoof meneer Buddingh de deur vanaf de buitenkant weer dicht. James draaide zich om, om door het raam van het compartiment te kijken, maar de magere man was alweer op de terugweg door het gangpad, een gouden zakhorloge geopend in zijn vrije hand.

James keek door het compartiment heen, dat heel anders was dan iedere andere waar hij ooit in gezeten had. Hij was groter met vier gestoffeerde stoelen in plaats van banken. Er tussenin stond een kleine, maar zware tafel, gepolijst zodat hij glom als spiegel. Een klein notitieboekje, gebonden in geel leer, lag er op. Daarop bevond zich een heldere, gifgroene veer. James herkende het ding door de beschrijving van zijn Vader ervan. Het was een Fantaciteer-veer, met een bezwering om alles wat hij hoorde op te schrijven, hoewel met een bedenkelijke invulling.

James besloot te gaan zitten om te wachten. Hij koos de stoel het dichtst bij het buitenraam en liet zich erin zakken, dankbaar voor het moment van stilte, maar onrustig om het interview maar gehad te hebben.

De buitenwijken van Londen schoten voorbij het raam, sprankelend verlicht door de ochtendzon. James keek even naar de waas die de stad was en dan weer naar de Veer.

Hij schraapte zijn keel om hem uit te proberen.

De Fantaciteer-veer sprong overeind, flitste door de lucht, terwijl het notitieboekje zich opende en naar een lege pagina bladerde. Met een klein, prikkend geluid, zette de Veer zich neer op deze bladzijde en trilde kaarsrecht overeind, alsof hij wachtte.

Gefascineerd maar een beetje achterdochtig boog hij zich dichter naar de tafel. 'Mijn naam,' zei hij langzaam, uitproberend, 'is James Sirius Potter.'

De Veer begon druk over de bladzijde te krassen, om een paar seconden later te stoppen.

James boog zich nog wat verder naar voren en draaide zijn hoofd om de ondersteboven geschreven tekst te kunnen lezen

De jonge Potter stelt zichzelf voor, met een mate van voelbare trots, duidelijk tevreden over de stamboom van zijn beroemde afkomst.

'De stamboom van zijn...' las James met gefronste wenkbrauwen. 'Dat heb ik niet...! Wat bedoel je met "voelbare trots"?'

De Veer begon weer te krassen. James greep ernaar, maar de Veer sprong en maakte een schijnbeweging rondom de uitgestrekte hand, prikte zich weer onaangedaan tegen het notitieboekje en ging verder waar hij gebleven was.

James sprong overeind met de bedoeling om het notitieboekje van de Veer weg te nemen, maar een plots zoemend geluid deed hem schrikken. Er zwierf iets kleins

rond zijn hoofd en ging op weg naar het raam waar het op het raamkozijn landde. James zag, dat het een kever was. Hij negeerde deze bijna en ging door met zijn poging om de aanstootgevende bladzijde (waarop de Veer nog altijd verwoed aan het schrijven was) uit het notitieboekje los te scheuren, toen er zich ineens een achterdocht – bijna een zekerheid – als een loden gewicht over hem heen viel. Hij keek nauwkeuriger naar de kever, die hem vanaf het kozijn in de gaten hield. De antennes zwaaiden zwak.

James liet zijn schouders zakken. Met een zucht ging hij weer in de stoel zitten. Voor hem, eindigde de Veer zijn regel en ging weer recht overeind staan, wachtend.

De kever ontvouwde zijn tere vleugels, zoemde ermee en gleed hooghartig van het raamkozijn, een kleine schaduw op de tafel werpend, waar het insect landde naast het notitieboekje en de Veer. De kever schuifelde naar de rand van de tafel die het dichtsbij James was, groene facetten fonkelden in de flikkerende zonnestralen, en stopte dan, kennelijk hem opnieuw opnemend met kleine, zwarte bollen. Na slechts een ogenblik barstte de kever uit in een groenachtige regenboog van dichte, draaiende rook, die zich vormde in de onmiskenbare vorm van een vrouw. Ze zat koket op de rand van de tafel in een piekfijn groen jasje en rok, en keek naar James door de brillenglazen gevat in een montuur met een schildpadprint.

‘Ik hoop, dat u het mij vergeeft, meneer Potter,’ bood ze, met iets neergeslagen ogen, aan. ‘Oude vastgeroeste gewoonten. Maar ik vind wat iemand doet in aanloop naar een interview, zeer verhelderend. Ik ben Rita Pulpers.’

Ze stak haar hand naar hem uit, die erg bleek en smal was. In een reflex schudde James deze, maar slechts kort. Haar vingers waren koel, maar sterk ondanks de losse grip. James gokte dat ze tegen de zestig aanliep, maar duidelijk flink geïnvesteerd in geld en moeite om er veel jonger uit te zien. Haar, waarschijnlijk geverfde, blonde haren lagen in golvende stroken, die haar smalle, onberispelijke gezicht omgaven.

Opgewekt draaide zij zich naar het notitieboekje. ‘Ik verontschuldigd mij ook hiervoor...’ Zonder het te lezen trok zij de zojuist beschreven bladzijde eruit en maakte er een prop van, die ze, met een samenzweerderige knipoog, naar James wierp. ‘De Veer staat nog in sensatiestand. Gênant, maar een noodzakelijk kwaad als men ook voor *Heks en Haard* en *Handige Goochelaar* schrijft. Een momentje...’

Ze trok een glanzende toverstok uit haar mouw en tikte er elegant mee tegen de Veer, deze schoot recht de lucht in, draaide in het rond en tikte daarna weer op een nieuwe lege bladzijde in het notitieboekje, kennelijk opnieuw ingesteld in een minder sensationele instelling, hoewel James daar niet zeker van was.

Haar toverstok terug in haar mouw stoppend, wendde Rita Pulpers zich naar James, comfortabel, ontspannen op de rand van de tafel zittend, vernauwde haar ogen zich naar hem. Voor wat leek op een halve minuut, bestudeerde ze hem alleen maar, haar blik gleed langzaam over zijn gezicht alsof ze zijn gedachten wilde lezen, of tenminste de indruk wekkend, dat ze dit kon. James knipperde naar haar en toen door de ruimte heen, doch steeds ongemakkelijker wordend in de broeierige stilte.

Voorbij de schouder van de vrouw kon hij de deur zien en hij wenste hartgrondig, dat hij alweer aan de andere kant ervan stond.

‘Je hebt over mij gehoord,’ begon ze tenslotte met een dromerige zachte stem, ‘van je familie.’ Ze knikte berustend en ietwat berouwvol. ‘Dat begrijp ik, natuurlijk. Maar ik wil dat je weet, dat ik nu niet meer de journalist van toen ben. Ik ben niet meer de Rita Pulpers van je Tante, Oom en je Vader van jaren geleden, James. Mag ik je James noemen?’

James haalde zijn schouders een beetje op en knikte.

‘Ik was toen jong, James,’ vervolgde ze met een weemoedige zucht. ‘Jong en gretig en mogelijk een *beetje* te ambitieus. Ik ben veranderd. Ik wil, dat je dit weet vóór we beginnen. Je kunt mij *vertrouwen*.’ Ze boog zich dichterbij hem toe, wachtend tot hij oogcontact zou maken. Haar ogen waren groot en triest achter haar modieuze bril. ‘*Ik sta aan jou kant*, James.’

Iets overrompeld, haalde James weer zijn schouders op en knikte weer, niet wetend of hij haar eigenlijk wel geloofde. De heftigheid van haar starende blik was alsof hij onderzocht werd door een spotlicht met paarse oogschaduw.

Maar dan ontspande ze weer. Ze ademde hoorbaar uit en knikte bij zichzelf. ‘Dat lucht mij op, James. Omdat ik, in het belang van mijn lezers, de échte James wil leren kennen. De *onbevangen* James. Zullen we beginnen?’

James knikte slechts voor een derde keer. Hij zakte achteruit in de bekleding van de stoel, in een poging zich aan het geparfumeerde aura van Rita te onttrekken.

‘Dit is je zevende jaar op Zweinstein dan, ja?’ vroeg ze luchtig. ‘En ondanks de onrust elders in de wereld, waren je laatste twee jaren opmerkelijk rustig. Anders dan die van jouw beroemde Vader.’ Ze glimlachte naar hem terwijl ze hem observeerde, zoekend naar een reactie. James kon niet zeggen of er een felicitatie of een verwijt in haar blik lag. Toen hij niet reageerde, ging ze onvervaard verder. ‘Dus, je kijkt uit naar je diploma-uitreiking?’

James haalde diep adem, opgelucht dat hij nu eindelijk een vraag kreeg, die hij kon beantwoorden. ‘Dat denk ik wel. Ik heb nog geen idee wat ik daarna ga doen. Ik was van plan om een Schouwer te worden. Net als mijn Vader. Maar mijn cijfers zijn...’ Hij schouderde en knikte, zonder verder commentaar te geven.

Achter Rita Pulpers, was de veer weer begonnen met schrijven, druk krassend in het notitieboekje. Het was irritant afleidend.

‘Ach, ja. Harry Potter, de Schouwer,’ knikte Rita lichtjes en werd toen serieus. ‘Maar dit zijn moeilijke tijden om een Schouwer te zijn, is het niet? Drie jaar sinds de Onthulling. De Eed van Geheimhouding brokkelt per dag af. Dit moet enorm frustrerend, zelfs zinloos werk zijn, te proberen de boel overeind te houden van een muur die de magische wereld van zijn Dreuzel tegenpool scheidt, terwijl je ook op jacht moet naar een vliegendtapijtsmökkelaar en de knutselaar van duistere magie. Denk je ook niet?’

James was het daarmee eens, omdat zijn Vader dit de afgelopen jaren vrijwel dagelijks gezegd had, maar hij voelde zich ongemakkelijk het te zeggen. Hij trok alleen even zijn schouders op.

Onder het geluid van het regelmatige dreunen en kletteren van de trein, kraste en dartelde de Veer.

‘Je was erbij, toch, de nacht dat het gebeurde?’ sprak Rita Pulpers zacht, haar hoofd opheffend. ‘De Nacht van de Onthulling? Je stond er middenin, klopt dat, James? Wat herinner je je ervan?’

James perste zijn lippen op elkaar, razend snel nadenkend. Wat kon hij zeggen? Er was geen enkele manier om de vraag makkelijk te beantwoorden, of zelfs een veilige. De Vrouwe van het Meer, het brein achter de hele onfrisse affaire, was bijna geheel onbekend, beschouwd als een mythe door de meeste mensen die over haar gehoord hadden, en dit ondanks haar onmiskenbare rampzalige verschijning op de zogenaamde Zweinstein “Zwerkbal Top” van twee jaar geleden. Petra had met haar gevochten en haar uiteindelijk verslagen met de onwaarschijnlijke hulp van een Alma Aleronleerling, Nastasia Hendriks. En toch was het Petra, die de schuld gekregen had voor de uitkomst van het Morrigan Web, daardoor een toevoeging makend op de schuld die ze had voor de Nacht van de Onthulling, toen ze inderdaad opzettelijk de Eed van Geheimhouding verbroken had en daardoor het geheim tussen de Dreuzel- en magische werelden.

‘Ik was er,’ erkende James ongemakkelijk, ‘het ging allemaal heel snel. Ik kan mij er niet veel van herinneren.

‘Maar, je kunt je toch wel je vriendin herinneren, Petra Morgenster?’ porde Rita hem met opgetrokken wenkbrauwen. ‘Zij *was* je vriendin, toch?’

James knikte zwak, terugdenkend aan die nacht. Hij kon nog steeds Petra in zijn herinnering zien, lopend over het midden van de brede New York avenue, hand in hand met haar zusje Issy, paradekarren de lucht in smijtend door alleen de kracht van haar geest. Hij kon nog steeds haar luide stem horen, toen ze naar het Standbeeld riep, de Wachter over de magische stad Nieuw Amsterdam, onderhouder van de grootste spreuk ooit gecreëerd, vragend om haar toorts te laten zakken, om zo de spreuk te verbreken.

James knikte eenvoudig. ‘Ja, Petra is mijn vriendin.’

‘Je spreekt in de tegenwoordige tijd, James,’ verduidelijkte de journaliste, alsof ze dacht, dat ze hem verkeerd verstaan had. ‘Je wilt toch niet stellen, dat je nog altijd bevriend bent met Juffrouw Morgenster. Zij is, tenslotte, de meest beruchte heks van deze tijd, mogelijk zelfs van alle tijden. De enige vrouwelijke Ongewenst Persoon Nummer Een in de geschiedenis. Het brein achter tenminste twee moorddadige en chaotische samenzweringen om de fundering van onze wereld te ondermijnen. Natuurlijk leefde ze destijds onder de bescherming van jouw familie, nietwaar? En ze had de Zomer daarvoor in de Potterhuishouding doorgebracht, na de mysterieuze tragedie op haar Grootouders boerderij, waarbij deze uiteindelijk dood werden aangetroffen.’ Ze pauzeerde om haar worden bij James in te laten zinken en

bestudeerde zijn gezicht. 'Wat zeg je tegen de mensen die beweren, dat dit een serieuze inschattingfout is in de beoordeling van een Hoofdschouwer? Die beweren, dat hij niet alleen uit zijn functie gezet moet worden, maar ook verantwoording af moet leggen aan de Wikenweegschaar voor nalatigheid en samenzwering?'

Het was duidelijk, dat Rita Pulpers James uit aan het dagen was en hier al vanaf het begin van het interview mee bezig was. Het begon te werken. James staaarde haar aan, kalm maar heet van woedde. 'Dan zou ik zeggen, dat geen van hen erbij was toen Petra verscheen en haar kant van het verhaal vertelde.'

'Misschien kun jij het aan ons vertellen,' stelde de vrouw voor.

James was de afgelopen twee jaar manmoediger en meer zelfstandig geworden. Hij hapte niet toe. 'Niemand zou het geloven,' zuchtte hij, kijkend naar de deur achter Rita. 'En het is niet mijn verhaal om te vertellen.'

'Ben je nog steeds bevriend met haar, James? Heb je nog contact met Petra Morgenster?'

James was niet verrast door deze vraag. Hij had zich al voorbereid, voor het geval het aan de orde zou komen. 'Nee. Hoe zou ik? Ze verbergt zich nu al jaren. Voor zover wij weten, is zij mogelijk niet eens meer in leven.'

Zonder er bij na te denken, kneep hij zijn rechterhand tot een losse vuist, de koude draad omvattend, die hij daar nog altijd kon voelen.

De Veer kraste door, zijn woorden vastlegend.

'Nou, James,' berispte Rita hem mild, 'jij weet net zo goed als ik, dat Juffrouw Morgenster gewoon nog leeft. Ze wordt regelmatig gezien, samen met haar Dreuzezuster Isabella, dat kun je lezen in de kranten. Zeker heeft jouw Vader, en daarbij jij, over nog veel meer van dit soort momenten gehoord dan de rest van ons. Verleden maand nog, waren er verslagen dat zij Verschijnseld was in de Internationale Opslag van Verboden Boeken en Kunstvoorwerpen. Waar denk jij, dat ze naar op zoek was?'

James hoefde deze keer niet te liegen. Hij schudde zijn hoofd. 'Ik heb geen flauw idee. Ik wou, dat het wel zo was.'

'Velen geloven dat ze met iets nog ergers bezig is dan het Morrigan Web. En jouw familie heeft haar onderdak geboden en beschouwden haar als vriend. Heb jij enig inzicht in wat haar plannen zouden kunnen zijn?'

James zuchtte diep. Hij wilde zeggen, dat Petra niet de echte vijand was, dat het allemaal een afleiding was van een verschrikkelijke waterdemon, een aanhangster van chaos, opgeroepen door een verbroken magische overeenkomst. Hij wilde zeggen, dat Petra de Eed van Geheimhouding had verbroken om zijn Vader te redden en verder bloedvergieten te voorkomen. En meer dan dit alles, wilde hij zeggen, dat Petra een prachtige vrouw was en onschuldig, en dat zij de reden was, dat het Morrigan Web verslagen was. Maar de afgelopen jaren hadden al bewezen, dat dit niets uit zou maken. Er was een onverschilligheid naar deze zaken. De wereld had besloten, dat Petra het middelpunt was van alle slechtheid - de "*Zij-Voldemort*",

zoals sommigen haar waren begonnen te noemen - en James wist, dat er geen kans op was om dit tij te keren zonder begraven te worden en erin te verdrinken.

En per slot van rekening, in zekere zin, had de publieke opinie het juist over Petra, hoewel op een manier die slechts een aantal konden raden: zij *droeg* het laatste stukje van Voldemort in haar. Zij was de Bloedlijn, vervloek om het laatste sprankje van de essentie van Voldemort met zich mee te dragen, zelfs al *had* ze het getemd en onderdaging gemaakt, zoals ze zei, en wat James vurig geloofde.

‘Ik dacht, dat dit interview zou gaan over hoe jonge mensen als ik ons aanpassen aan een soort nieuwe, gevaarlijke wereld?’ vroeg hij, opkijkend de ogen van Rita Pulpers, die nog altijd op de rand van de tafel zat.

Hij verwachtte van haar, dat ze hierdoor in de war zou raken, maar niets leek daarop. Haar glimlach, feitelijk werd nog een stukje breder. Achter haar schreef en kraste de Veer onophoudelijk.

‘Vertel onze lezers over Directeur Merlinus Ambrosius,’ zei de journaliste vleierend. ‘Mensen zijn heel nieuwsgierig naar hem. Een figuur is hij, van overleveringen en legenden. Zou je kunnen zeggen dat hij deze mythologie waarmaakt?’

James knikte, voelend dat hij meer grip op de situatie had als hij het over de Directeur kon praten, die meer dan in staat was om voor zichzelf te zorgen, ongeacht was te pers over hem zei. ‘Dat doet hij. Hij kan soms was angstaanjagend zijn, maar nooit op een slechte manier. Hij neemt altijd stelling voor wat goed is en hij weet hoe hij de orde moet handhaven, dat is op zeker. En hij doet dit, zonder stapels regels op te leggen.’

‘Jullie Potters hebben nooit veel opgehad met regels,’ glimlachte de vrouw, ‘is het niet, James?’

James haalde zijn schouders op, zich iets dapperder voelend. ‘Zoals de regels over het geregistreerd staan als een Transformagiër?’

Rita Pulpers glimlach sloeg dicht als een deur in een tochtstroom. Ze tuurde naar hem, haar groene gogen spoten bijna vuur. Natuurlijk *was* zij tegenwoordig geregistreerd. Maar als het niet voor James Tante Hermelien geweest was, zou Pulpers nog steeds stiekem gebruik maken van haar mogelijkheid onwettig af te luisteren en verslag te doen van gevoelige gesprekken. Ze keek opzij naar haar Veer en notitieboekje, dan pakte ze kordaat haar toverstok en tikte op de Veer. Deze stopte, gleed achteruit en krabbelde een krachtige zin. Toen, met een geoefende wilskracht, draaide zij zich terug en trok een uitgestreken gezicht. Ze leek tevreden te zijn om van onderwerp te veranderen.

‘Waar we het al eerder over hadden, James, wij leven in een wereld waar de Eed van Geheimhouding dagelijks verder afbrokkelt. Jij was er twee jaar geleden bij, toen Zweinstein de gastheer was tijdens het eerste uitwisselingsprogramma met leerlingen van de Dreuzelgemeenschap, wat het speerpunt voor dit plan van het Ministerie was, om het voor de Dreuzelgemeenschap makkelijker te accepteren te maken, zou de sluier tussen onze werelden weg komen te vallen. Hoewel dat programma geen doorslaand succes was, starten er toch elke dag gelijksoortige

programma's op andere plaatsen. Staan jij en jouw vrienden achter dit soort maatregelen?'

James begon door te krijgen wat de werkelijke reden voor het interview met deze vrouw was. Ze werkte met een dubbele agenda, zoals altijd al. Ze was, of van plan hem te dwingen hiermee in te stemmen, of om zich te laten uiten als een kortzichtige sufferd.

'U zei het zelf al,' zei hij, kijkend naar het raam om de gemengde gevoelens van ongemak en groeiende woede op zijn gezicht te verbergen. 'Het Zweinstein Dreuzel uitwisselingsprogramma is niet verder gegaan na de ramp in de Grote Zaal, toen iedereen, leerlingen en wereldleiders, bijna vermoord werden door het Morrigan Web. Dat is niet precies de basis van vertrouwen voor programma's als deze was. Maar, als u wilt weten wat mijn "vrienden" hiervan denken, er zitten er momenteel een hele lading van op deze trein. Ga maar vragen, zou ik zeggen.'

'Goed kans, dat ik dat ga doen,' antwoordde Rita Pulpers gladjes. 'Maar zelfs zonder te spreken over programma's om de onthulling handvatten te geven; veel tovenaarsplaatsen zijn nu minder veilig dan ooit, ondanks de inspanningen van het Ministerie om de beveiliging te verhogen. Dreuzels geraken nu steeds vaker in eerder onopgemerkte en verstoppe toverplaatsen, dit vereist een immer grotere inspanning van ploegen tovenaars om hun geheugens te modificeren. Op andere plaatsen maakt men zich ernstige zorgen, dat de grensgebieden rondom de reservaten voor magische beesten verzwakt zijn en beschadigd. Er is een oprechte angst, dat op zekere dag de bewoners van Londen wakker worden met een Acromatula die hun straten terroriseert, of met een zeeserpent die rondartelt in de rivier de Theems. Er is al een gerucht, dat de Centauren bemerkt hebben, dat de grenzen van hun bossen vervormen en zij van plan zijn opzettelijk de Dreuzelwereld binnen te vallen. Of dit is om zich te manifesteren als ambassadeuren of heerschappij op te eisen, weet niemand zeker. En toch, veel jonge heksen of tovenaars als jij, vragen zich af of dit niet iets goeds is, een teken van vooruitgang. Waar anderen een verlies zien van politieke macht en een mogelijke chaos, zien zij open deuren voor een culturele uitwisseling, carrières, en handel in deze nieuwe samengevoegde wereld. Ben jij het daarmee eens, James?'

James haalde diep adem om hierop te reageren, niet helemaal zeker wat hij wilde gaan zeggen, behalve, dat het kernachtig en kwaad zou klinken en waarschijnlijk precies het soort emotionele uitbarsting zou zijn waar Pulpers op hoopte, toen er een vorm aan de andere kant van het raam van de deur achter de blonde vrouw opsteeg, die James voor even afleidde. Hij herkende de kleine figuur, die langzaam opsteeg en in zicht kwam, als een handgemaakte en belachelijk uitziende vorm, zijn lappen kop zwaaide heen en weer en zijn korte armen bewogen stuntelig in het afnemende zonlicht.

Het was een handpop. De Huffelpufs maakten ze al sinds het eerste leerjaar van James. Ze deden er grappige optredens mee, soms in de Grote Zaal op officiële momenten, maar veel vaker spontaan vanachter de tafels in de bibliotheek of van achter de rugleuning van banken in de gezamenlijke studieruimten. De Huffelpoppen Makkers, zoals ze het kleine groepje noemden, hadden in de loop der

tijd een flinke aanhang gekregen, zelfs onder de werknemers en leerkrachten van de school.

De handpop achter het glas was een Voldemortfiguurtje, met oranje geborduurde ogen, een nogal puntig, kaal hoofd en een kleine belachelijke glimlach. Slap bewoog hij heen en weer alsof hij op een soort eigen geheime muziek danste. Een stokje, een toverstok voorstellend, was met lijm vastgeplakt tegen een van de armen.

‘James?’ vroeg Rita Pulpers verbaast. Ze zag dat hij langs haar heen keek en volgde zijn blik over haar schouder.

De Voldemortpop (bij de andere Huffelpoppen Makkers algemeen bekend als Voldy) dook snel weg vóór Rita hem kon zien. Ze fronste naar het raam en draaide zich terug naar James.

‘Ik, euh...’ stamelde James zwak in een poging zijn gedachten weer op een rij te krijgen. ‘Ik verwacht niet, dat de dreigingen zo erg zijn als de kranten ons willen laten geloven. Het zal nog wel een hele tijd duren vóór we ontsnapte draken in de Dreuzelwereld zullen zien. Hoewel ik verwacht, dat dit een best verhaal op zou kunnen leveren, denkt u niet?’

Rita Pulpers probeerde haar teleurstelling te verbergen. ‘Niemand wil een puinhoop of chaos zien, alleen maar om er een “goed verhaal” mee te hebben, James.’ Ze klakte met haar tong. ‘Maar zelfs als de dreigingen van het binnenvallen door magische wezens of centauren overdreven zijn, wat denk je dan nog van het vooruitzicht van de blijvende menging van de magische en de Dreuzelwereld? Ben je het ermee eens, dat dit iets goeds is?’

James ademde langdurig uit, zijn woede verminderde tot een soort mild ongeduld. ‘Het zou niet de eerste keer zijn, dat onze werelden zich vermengden, is het niet? En als ik mijn geschiedenis ken, was er een goede reden om ze te scheiden.’

Achter haar brillenglazen lichtte de ogen van de journaliste op. ‘Is dat zo, James? Wat is je daarover geleerd dan?’

‘Mij is hetzelfde geleerd als iedereen,’ zei James kortaf. ‘Duizend jaar geleden, beseften de goede heksen en tovenaars, dat het vrijwel onmogelijk was om de slechte heksen en tovenaars tegen te houden om de Dreuzelwereld met geweld over te nemen. De verleiding was voor de magische mensen, die alleen maar op macht uit waren, gewoon te groot. Er waren zelfs een hoop Dreuzelkoningen en Keizers, en schurken, die bereid waren om magische huurlingen in te huren, om het leven van hun vijanden zuur te maken, om hun legers onoverwinnelijk te maken, om iedereen die tegen hen was te vervloeken. Het evenwicht tussen de magische en Dreuzelwerelden was zó ontwricht, dat deze niet langer in stand gehouden kon worden. Dus verscholen wij ons, gebruikten onze krachten om in het geheim onder de Dreuzels te wonen, onopgemerkt, ongezien door hen. De wetten van geheimhouding beschermden de Dreuzels van de ergste van ons, en de ergste van henzelf, degene die tegen elke prijs de deur voor macht open zouden gooien.’

‘Dit heb je, neem ik aan, van Directeur Merlijn geleerd?’ vroeg Rita Pulpers met haar hoofd iets schuin.

‘Ik leerde dit uit de geschiedenisboeken,’ zei James, zijn wenkbrauwen uitdagend optrekkend. ‘In de lessen van Professor Kist, al sinds mijn eerste jaar. Deze lessen volgen wij allemaal. Ik neem aan, dat ook u, op enig moment, dit geleerd hebt.’

De blonde vrouw lachte kirrend. ‘Het is al zo lang geleden dat ik op school zat, ben ik bang,’ ze wuifde afwijzend met haar hand. ‘Maar toch herinner ik mij genoeg om te weten, dat jouw Directeur Merlijn een belangrijke plaats innam in die verhalen waar je naar verwijst. Duizend jaar geleden, was hij zelf een soort huurling voor Dreuzelkoningen, bereid om naar hun wens te vervloeken, bereid om hun fanatieke honger naar macht te voeden, ongeacht hoe dit hun gemeenschappen zou vergiftigen.’

‘Ja,’ bekende James onaangedaan. Hij had precies zulke discussies met Roos, op verschillende gelegenheden, gehad. ‘Maar hij is nu veranderd. Iedereen kan dit zien. Anders hadden ze hem nooit zijn baan als Directeur van Zweinstein gegeven. Hij is niet meer de persoon die hij ooit is geweest.’

Rita Pulpers zat al te knikken voor James klaar was met zijn reactie. ‘Dus, jij gelooft, dat Merlinus Ambrosius in een tijdsspanne van duizend jaar kan veranderen,’ stelde ze, haar hoofd buigend en over haar bril naar hem kijkend. ‘Maar mensen en magisch volk kunnen dit niet?’

James ging geïrriteerd rechtop zitten, opende zijn mond om te zeggen, dat het één ding was voor een enkel persoon om te veranderen, en iets heel anders voor de volledige menselijke natuur, toen de Voldemortpop, net boven de schouder van Rita, langzaam weer in beeld kwam, opnieuw alle woorden uit het hoofd van James verdrijvend.

Deze keer was de Voldemortpop niet alleen. Ernaast verscheen de oude Directeur Perkamentuspop, compleet met kleine bril, een sneeuw witte baard en een puntige paarse must. Aan de andere kant van Voldy sprong nog een pop in zicht, deze had sluijk, zwart haar en verveelde, getekende, ogen: de Severus Sneepfiguur (onverklaarbaar door de anderen “Sneep-een-beetje” genoemd). Zowel Perkamentus als de Sneepfiguur, hadden kleine knotsen onder hun korte armen geklemd. Ze begonnen de Voldemortfiguur er met de knotsen van langs te geven, met de klassieke *Jan Klaasen en Katrijn* energie.

James probeerde wanhopig om niet te glimlachen, iets wat vanzelfsprekend het eigenaardig verschenen poppenspel onmetelijk grappiger zou maken. Een gelach welde op in zijn borst en hij worstelde om het binnen te houden, zijn lippen samenpersend tot een grimmige, trillende streep.

De vrouw voor James staarde hem aan, haar nieuwsgierigheid veranderde in achterdocht en ze draaide snel haar hoofd om.

De Huffelpoppen Makkers verdwenen direct uit zicht.

‘Is er iets interessants in de gang te zien, James?’ Vroeg Rita Pulpers, nog steeds met haar hoofd van het raam gedraaid.

‘Nee, m’vrouw,’ antwoordde James, misschien iets te snel en daardoor niet in staat om de lach in zijn stem te verbergen.

Ze bewoog haar ogen langzaam weer naar hem, maar bleef met haar hoofd naar het raam. Nu ongeduldig liet zij zich van de rand glijden en stapte door het compartiment naar de deur en trok deze rammelend open. Ze keek naar een kant door het gangpad en daarna naar de andere kant. James keek, wachtend tot zij iemand in zijn kraag pakte die voor de privé voorstelling gezorgd had. In plaats daarvan keek ze vanuit de deuropening met vernauwde ogen naar hem, alsof ze hem verdacht haar voor de gek te houden. Het was duidelijk, dat wie de geheime artiesten ook waren, ze zich niet langer in deze wagon bevonden. Opnieuw vermande Rita Pulpers zich, sloot de deur behoedzamer dan dat ze deze geopend had en liep terug naar de tafel, hoewel ze er nu alleen maar tegen leunde.

‘Een hoop toverfamilies,’ zei ze, de onderbreking negerend, ‘worstelen met het moeten accepteren van het idee, dat hun kinderen een roeping zouden willen kiezen in de Dreuzelwereld. Men hoeft niet persé van Zuiverbloedige afkomst te zijn om te begrijpen, dat velen dit zouden zien als een stap achteruit, een ontkenning van diens eigen tradities. Ben je het eens met hen van jouw generatie, die geloven dat zo’n soort houding uit de tijd is en getuigt van vooroordelen? Een achterhaald idee gebaseerd op verouderde stereotypering?’

‘Kijk, als u mij alleen maar een lading folderleuzen van het Progressieve Element wilt laten herhalen, dan zoek ik er een op en lees deze voor,’ zei James. Zijn irritatie overwon uiteindelijk zijn gevoel voor fatsoen. ‘Er hangen er normaal gesproken drie of vier op de prikboorden, naast de Gezocht Heksposters voor Petra Morgenster. U hoeft niet met mij te praten om het spul te vinden dat u wilt horen.

Rita Pulpers uitdrukking van zelfvoldane overwinning werd nog maar net onder het masker van pijnlijke shock verborgen. ‘Maar, James, ik heb geen idee waar je naar toe wilt. Ik vraag je alleen maar om te reageren op de bezorgdheid van deze dagen, de bezorgdheid, waardoor jij en je klasgenoten het meest geraakt worden - - ’

‘De bezorgdheid die u het meest op wilt pompen, is om de mensen zo bang en angstig te maken als mogelijk,’ onderbark James haar met rollende ogen. ‘Tuurlijk. Best. Dus, zo zullen er een aantal centauren, reuzen en beesten ontsnappen uit hun verzwakte omheiningen en door de Dreuzelstraten gaan rennen. Misschien zitten oude toverfamilies barstensvol met stoffige, achterlijke, elitaire figuren die denken, dat de Dreuzels een ondergeschikt tuig is, onwaardig voor hun geweldige magische kinderen. En misschien maakt dat allemaal geen zák uit, omdat de Ongewenst Persoon Nummer Een, Petra Morgenster ons allemaal weg zal vagen met een heel nieuwe... onheilsmachine... ding...’ Hij gooide zijn handen omhoog, raakte van slag, maar zonder van gedachte te veranderen. ‘Wat doet *u* er helemaal aan? De mensen het in peperen? Als snoepjes angst en zorgen te verkopen, en achterdocht? Zelfs als het allemaal waar is, dan is alles wat u doet, het erger maken. Mensen als mijn Vader, Merlijn en Dennis Dolohov werken er keihard aan om het te herstellen. En u,’ hij schudde zijn hoofd, opeens beseffend, dat hij veel meer had gezegd, dan hij van plan was geweest. Hoewel niet wensend, dat hij het niet gedaan had, maar wetend, dat hij dit heel binnenkort wel zou doen. Hij haalde diep adem en blies deze uit, iets

ontspannend. 'En u hebt het gore lef om daar te staan en er helemaal superieur over te doen.'

Achter Rita Pulpers, applaudisseerden de Sneep, Perkamentus en Voldy Huffelpoppen, zwaaien met hun korte armen, wild maar stil, achter het glas schijnbaar op en neer springend. James zag hen en voelde zijn wangen rood worden door een gevoel van boosheid en schaamte. Hij had voor deze laatste uitbarsting een publiek gehad. Dit herinnerde hem er natuurlijk aan, dat binnenkort het publiek de gehele tovergemeenschap zou omvatten.

'Dank je, James,' glimlachte Rita Pulpers toegeeflijk naar hem terwijl de Fantaciteer-veer de uiteindelijk de laatste schamperende woorden in het notitieboekje achter haar neerschreef. 'Ik denk, dat wij hier klaar zijn. Goedendag.'

Toen James het compartiment uitstapte, voelde hij zich prikkelbaar en ontevreden maar toch op een vreemde manier voldaan, Pulpers achterlatend om haar Veer en notitieboekje in te pakken, was hij verbaasd niets te zien van de Huffelpoppen Makers of de poppenspelers. Er was echter een opgevouwen briefje op de vloer van het gangpad, beschenen door het flitsende zonnestralen terwijl de trein door het dichte bos raasde. Zijn naam stond erop in een fijn, vloeiend schrijven. Hij bukte zich om het op te rapen, dankbaar, dat Rita Pulpers had besloten om niet met hem mee terug te lopen naar zijn compartiment, hoewel hij goed wist, dat dit hoogst onwaarschijnlijk was.

Terwijl hij liep, zich haastend door de wagon van de leerkrachten en op weg naar zijn eigen wagon, vouwde hij het perkament open en las het korte bericht.

Goed gedaan, James! Zet dat walgelijke stuk verdriet op haar plaats. Bedank ons later voor de goed afgestemde afleiding.

*Je vriend,
Millie en de Huffelpoppen Makers*

James fronste naar het briefje en knipperde ernaar. Hij wist wie Millie was. Millicent Vandergriff was een zevendejaars Huffelpuf, met wie hij een paar keer de laatste jaren, in contact was geweest. Blond en wispelturig met een verrassende zotte, snelle spitsheid. Ze had vorig jaar kort met Govert Wartel omgang gehad, maar na al een paar weken had ze dit beëindigd en had hem een paar dagen met een chagrijnige teneergeslagen bui opgescheept. James wist verder niets van haar.

Schouderchokkend, nieuwsgierig naar Millie maar zorgelijk over het artikel dat in een van de komende dagen in de *Ochtendprofeet* zou verschijnen, vouwde James het bericht weer op en stopte hem in de zak van zijn gewaad.

Afwegend hoe het allemaal had kunnen verlopen als poppen Voldy en Perkamentus, en niet te vergeten Sneep-een-beetje, niet verschenen waren, besloot hij dat hij waarschijnlijk Millie en haar vrienden een dank je wel schuldig was en deze, de eerst volgende keer dat hij ze zag, aan zou bieden.

Terugkerend in zijn compartiment, zag hij dat Albus en Ralph intens verdiept over Ralph's reisschaakset gebogen zaten, waarbij Albus' overgebleven rode stukken teneergeslagen opgestapeld lagen in een hopeloze, koppige verdediging tegen Ralph's ivoren leger. Lily was weg gegaan om op zoek te gaan naar haar vrienden ergens in de trein en Roos was verborgen in een dik nieuw boek. James zakte op zijn zitplaats, dankbaar dat niemand hem onmiddellijk vroeg naar het interview met Rita Pulpers. Voor nu keek hij naar de bomen en velden die buiten langs de trein voorbij trokken.

Het daagde bij hem, dat hij nooit meer als student op de Zweinsteinexpress zou reizen en een kortdurende treurnis nam bezit van hem. Hij dacht terug aan zijn eerste, nerveuze rit naar Zweinstein, vol van onzekere opwinding over het voldoen aan de verwachting van zijn Vaders reputatie. Een slappe glimlach kwam op zijn gezicht toen hij terugsloot aan zijn eerste ontmoeting met Daan, de onverwachte Amerikaan met zijn voorlijke gevatheid en boefachtige oneerbiedigheid. En Ralph de kennelijk Dreuzelgeborene, vol met onzekerheid, uitgerust met een belachelijke, veel te grote, toverstok met groene tip.

Hij dacht terug aan andere, meest gedenkwaardige momenten op de trein: zijn en Albus' eerste kennismaking met Scorpius Malfidus, toen Scorpius nog vol daadkracht en energie was geweest in de overtuiging, dat hij bij Zwadderich zou komen. Dit vóór iemand van hen ook maar kon vermoeden, dat het Albus zou zijn die bij het groen en zilver terecht zou komen, terwijl Scorpius, verbijsterend, aansloot bij Griffioendor. Het achtervolgen van het eigenaardige schaduwwezen, de Borelij en de aansluitende ontmoeting met de zwerm van Dementors rond de rode machine. De ontmoeting met de anderewereldlijke entiteit, gekend als de Poortwachter en de bijna rampzalige treinrit daarna, toen de Directeur Merlijn op wonderbaarlijk wijze de trein behoed had voor het neerstorten het Kiekendiefravijn.

Hij mijmerde over de talloze Wiekel en Augersspellen die hij met zijn vrienden op weg naar school gespeeld had, ieder jaar zelfverzekerder, opgewonden en gretig om tegemoet te treden wat op hem wachtte.

Hij herinnerde zich de opgewonden verwachting van nieuwe schoolonderwerpen en ervaringen, van het weer in contact komen met oude vrienden en rivaliteit, het weer zien van de leerkrachten, de geliefde en de gevreesde.

Dit, dacht hij opnieuw, het idee voorzichtig aftastend, was de laatste keer dat al van deze dingen zouden gebeuren. James kon nauwelijks ieder voorbijgegaane moment waarderen, zonder plotseling het gevoel van weemoedigheid in hem op geroepen te krijgen. Zweinstein School voor Heksen en Hocus Pocus was veranderd

van een angstaanjagende mysterieuze uitdaging tijdens zijn eerste jaar, tot een zeer bekende, oude vriend nu hij aan zijn zevende jaar zou gaan beginnen. Het was eigenlijk nooit zo bij hem opgekomen, dat die dagen op een dag op zouden houden. Nu wist hij het: er zou nog een laatste treinreis zijn, uiteindelijk een laatste nacht in zijn bed in de Griffioendortoren, een laatste maaltijd in de Grote Zaal met zijn vrienden en al de leerkrachten langs de Oppertafel op het podium, een laatste schoolceremonie in de vorm van zijn eigen diplomering.

En dan daarna, wachtte de echte wereld. Veel groter en veel opwindender en oneindig meer uitdagend dan Zweinstein ooit geweest was.

Het was een ontvullend bezorgd besef, benadrukt door het eentonige geratel en gebonk van de trein, James onverbiddelijk vooruit de toekomst in dragend, of hij er klaar voor was of niet.

Hij keek naar Roos en vroeg haar wat ze aan het lezen was, niet omdat hem het echt interesseerde, maar om de aandacht van zijn gedachten af te halen.

‘De tweede van die Cormorlian Blitz detective-verhalen,’ antwoordde Roos opgetogen zonder haar ogen van de bladzijden af te nemen. ‘Je weet wel, de reuzin die mysteries oplost in het oude Wegisweg. Geschreven door Professor Remmington, hoewel onder een andere naam. Heel anders dan haar eerdere verhalen moet ik zeggen. Een beetje gewelddadiger. Mam’s haren zouden recht overeind gaan staan als ze wist dat ik ze las.’ Ze likte aan haar vinger en bladerde door, haar blik schoot over de tekst.

James knikte, alweer verveeld over het onderwerp. Hij liet Roos weer in het boek zakken en besloot op te staan en door de trein te gaan dwalen, ogenschijnlijk op zoek naar de karretjesmevrouw, maar hopen op meer afleiding dan een Droptoverstok of Kakkerlak Krunchies.

2. Veranderende Tijden

‘Eerstejaars!’ baste Hagrid, als altijd een lantaarn opgeheven houdend en de nieuwe leerlingen naar zich toeroepend. James zag de half-reus moeiteloos uitsteken over de uitstappende leerlingen, toen die zich op het Zweinsveldstation groepeerden, en hij werd er vrolijk van. ‘Eerstejaars. Deze kant uit naar de bote! Doorlope nou. Jullie koffers komen d’r vanzelf an. Loop achter mijn an en kijk waarof ie loop.’

‘Ik zou willen, dat wij weer in de boten mee konden,’ merkte Lily, staand naast James, verlangend op. ‘Zoveel prettiger dan de rijtuigen, vinden jullie ook niet?’ Het altijd aanwezige gevolg van haar vrienden kirden dat ze het daarmee eens waren. James stapte weg van hen, liever wilde hij niet in hun gezelschap zijn. Per slot was hij een zevendejaars en werd er van hem verwacht, dat hij zich niet met snaterende derde - en vierdejaars meisjes ophield. Daarbij ook nog (hoewel hij dit nooit hardop zou zeggen), had hij half, half een weerzin van de gemakkelijke populariteit die zijn zusje de afgelopen jaren ontwikkeld had. Zij en haar blatende vriendinnen, hadden zijn verwijdering van hen nauwelijks opgemerkt.

Roos stond in de rij te wachten op de zwarte rijtuigen voor hun rit naar het kasteel. James ging bij haar staan, zwaaiend naar Ralph, een stuk terug in de rij waar hij met

zijn Zwadderichmaten stond te wachten. Ralph zwaaide schaapachtig terug. Hij had zich, sinds ze elkaar op het perron 9 ¾ ontmoet hadden, wat eigenaardig gedragen.

‘Als je niet beter zou weten,’ zei James bedachtzaam, ‘dan zou ik zeggen, dat Ralph iets in zijn schild voert.’

‘Onze Ralph?’ vroeg Roos ter verduidelijking, terwijl ze fronste en opzij keek. ‘Ralph Deeter? Hij is zo listig als een slapende luiaard. Ik zou me er maar niets over voorstellen.’

De rit in het rijtuig naar het kasteel was vertrouwd en geweldig, met de Zon die achter de heuvels wegdook en de wolken kleurde in een uitbarsting van roze, paarse en oranje suikerspinnen. Tegen dit uitzicht doemde Zweinstein op, ogenschijnlijk achterover leunend op zijn rotsachtige ondergrond, gerieflijk en verwelkomend. Zijn ontelbare ramen glansden als goudkleurige munten op de bodem van een vijver. James zat in het rijtuig opgepakt met Roos, Marijke Patijn, Andra Dirks, Govert Wartel en Joseph Tollen.

‘Goeie vakantie gehad, iedereen,’ vroeg Govert vlak, kennelijk alleen om de tijd te verdrijven. James antwoordde niet. Aan zijn andere kant kreeg Joseph Tollen er zin in. ‘Wij zijn naar het Hokus Broeders Circus geweest, toen ze in onze stad kwamen. De leviterende acrobaten en jonglerende olifanten zijn geweldig, maar Montague, de optredende draak, was het absolute einde.’

‘Wat deed hij dan?’ vroeg Roos vanaf de voorkant van het rijtuig. Vóór haar, zoals altijd, kon James nog net de skeletachtige vorm van de Terzieler in zijn tuig zien, dravend naar de schaduw van het kasteel.

‘O, geweldige dingen,’ ging Joseph enthousiast in op de vraag. ‘Lucht-acrobatiek, stunts door brandende hoepels, vuur blazen om de toortsen aan te steken die door beren in hun bek gehouden werden, een hele groep dansers in evenwicht op zijn staart houdend. Hij vrat bijna mensen uit het publiek op en stampte maar liefst twee snoepkraampjes plat. Maar ik ben er vrijwel zeker van, dat dat alleen maar voor de show was.’

‘Het is iets links, deze dagen, om met een draak het land rond te sjouwen,’ snoof Marijke. ‘Ik hoorde, dat het Ministerie, nu de grenzen rond de magische plaatsen zo verzwakken, met dit soort evenementen wil gaan stoppen.’

‘Dat hoop ik niet!’ liet Andra Dirks zich naast Marijke horen. ‘Ik wil die show komende Winter in Wegisweg gaan zien! Onmogelijk, dat het *daar* niet veilig genoeg is om een magisch circus op te laten treden.’

James zuchtte zachtjes, ongeduldig over het onderwerp van magische veiligheid na zijn interview met Rita Pulpers. Diep van binnen geloofde hij niet, dat de dingen zo slecht ervoor stonden als de kranten en roddelbladen schreven, hoewel hij een vermoeden had, dat dit slechts een valse hoop was. Zijn Vader had het er maar weinig over, niet omdat, zo vermoedde James, er niets over gezegd kon worden, maar omdat hij zijn gezin niet ongerust wilde maken. Dit was, natuurlijk, op zich genoeg reden om je zorgen te maken, maar het waren zonder onderbouwing, lege zorgen, die makkelijker vergeten werden.

‘Heb je het gehoord over Gerard Gerhards en Sabrina Hildegard?’ vroeg Roos plotseling, zich op haar zitting omdraaiend om James en Govert aan te kijken. ‘Ze hebben de hele Zomer verkering gehad en hebben het verteld, dat ze verloofd zijn en willen gaan trouwen. Kun je het geloven? *Trouwen!*’

‘Je maakt een geintje,’ stelde Govert vlak.

Ros schudde haar hoofd. ‘Echt niet. Ik heb zelf de uitnodiging gezien. Kwam een paar dagen geleden met de post. Het thema is Horklum en Scheerling.’

Govert rolde overdreven met zijn ogen. ‘Nou, dat klinkt in ieder geval wél als Gerard en Sabrina.’

‘Niet echt héél verrassend als je er over nadent,’ zuchtte Marijke. ‘Ik bedoel, natuurlijk, Sabrina ziet er een stuk beter uit dan hij, maar waar de een ging, ging de ander ook en dat gedurende al de schooljaren. Ik ben er verbaasd over, dat ze er niet eerder achter gekomen zijn dat ze voor elkaar gemaakt waren.’

‘Maar,’ bemoeide James zich ermee, ‘ze zijn niet oud genoeg om te kunnen trouwen! Ik bedoel, nee, toch?’

Andra haalde haar schouders op. ‘Ze zijn nu volwassen, volgens de wet tenminste. Gerard is in Puttershoek met een nette kleine alchemiezaak begonnen en Sabrina studeert nu voor haar Spreuk-verbreekcertificaat. Heel veel mensen trouwen jong. Is, denk ik, romantisch.’

James’ gedachten draaiden rond dit idee. Voor hem waren Gerard en Sabrina nog gewoon mede Gremlins, hoewel nu afgestudeerd. Het leek onmogelijk, dat ze nu al zo in hun volwassen leven zaten dat ze een levenslange verbintenis gingen maken en loopbaan keuzes.

Kort daarop dreef het gesprek naar andere zaken, inclusief het interview van James met Rita Pulpers. Hij vertelde hen er iets over, er van uitgaand, dat het niet zo heel veel om het lijf had en waarschijnlijk niet meer dan een paar centimeters tekst in de *Ochtendprofeet* in beslag zou gaan nemen. Iets waar hij vurig op hoopte, maar niet echt in geloofde.

Niet veel later kwam het rijtuig piepend tot stilstand in de grote binnenplaats naast de geopende voordeuren. James klauterde er samen met de rest van de oudere leerlingen uit en volgde Govert en Andra langs de rij zwarte rijtuigen de trappen naar de deuren op. Professor Anderling stond naast de open deuren te kijken, haar gezicht zo gebiedend en streng als altijd, met een open gerold vel perkament in haar rechter hand. Ze tuurde er kritisch naar, over haar bril heen kijkend terwijl de leerlingen, een voor een, voorbij kwamen.

‘Meneer Potter,’ zei ze gehaast, haar blik eerst op hem gericht en daarna op degene bij hem. ‘Juffrouw Patijn en Dirks. En ook u, meneer Wartel. Ga zo snel mogelijk naar de achterkamer in de Grote Zaal.’

‘Wat?’ aarzelde Govert. ‘Zitten we nu al in de problemen?’

‘Niet als u doet wat ik zeg,’ antwoordde de Professor kortaf. ‘En dat geldt ook voor u, meneer Deeter.’ Ze knikte naar Ralph, die de trap op klostte om zich bij hen te voegen. ‘En niet blijven hangen bij uw Afdelingstafels. Ik wens in de achterkamer geen koekkrumels op de grond te vinden als ik daar aankom,’ ze keek nadrukkelijk naar Ralph. ‘Opschieten nu, en neem nog zevendejaars met u mee, mocht u er nog tegenkomen.’ Daarmee sloot ze de conversatie met de leerlingen af en richtte haar aandacht weer op het vel perkament in haar hand.

Roos keek iets beledigd. ‘Goed dan,’ pufte de zachtjes. ‘Alleen zevendejaars dus, naar het zich laat aanzien. Dan zie ik jullie later nog wel, denk ik.’

‘Ik vraag me af, waar dit over gaat?’ mompelde James, terwijl ze de schaduw van de ontvangsthal instapten op weg naar de gloed van de Grote Zaal en het rumoer van de daar al aanwezige leerlingen.

‘Geen idee,’ verzuchtte Ralph. ‘Denk je, dat ze het in de gaten zal hebben als ik onderweg een koekje eet? Ik knal van de honger.’

‘Ik zou het niet riskeren, als ik het was en mijn afdeling in de kijkert lag,’ verkondigde Govert, Ralph een klap op zijn schouder gevend. ‘Maar sinds dat niet het geval is, zou ik zeggen; ga ervoor, meneer Zwadderich.’

Ralph deed het niet, maar toen hij langs de tafels liep, beladen met vers gebakken hapjes en wachtende borden met bestek, kwam hij heel erg in de verleiding. Boven de tafels hingen in een vertrouwt beeld de honderden zwevende kaarsen, met hun vlammen een eigen sterrenhemel makend, helder tegen de duistere lucht, die magisch verscheen tussen de spanten van de gebogen dakdelen.

Het indrukwekkende en rijkelijk versierde rozenraam aan het hoofd van de Zaal, gloeide door de laatste tinten van de ondergaande zon, een zacht licht over de verzamelde, kletsende en lachende leerlingen uitstrooiend.

Terwijl James zich er een weg door baande, op weg naar de Griffioendortafel voor in de zaal, daagde het bij hem, dat hij zijn terugkeer naar school vermoedelijk vanuit een totaal verkeerde invalshoek bekeken had. Het was uiteindelijk niet enkel het laatste hoofdstuk van zijn Zweinsteinloopbaan. Het was het begin van een laatste feest, een jaar gevuld met hele weken en maanden en seizoenen van nieuwe avonturen en uitdagingen, onuitgesproken nieuwe ervaringen, vertrouwde gezichten en levenslange herinneringen, wachtend om gemaakt te worden. Het zorgde er niet voor, dat de droefgeestige gevoelens die hij aan boord van de trein had weggingen, maar brachten wel een evenwicht voor de verwachtingen van het toekomstige jaar. De stroom van de tijd zou hem meevoeren naar zijn toekomst, of hij dit wilde of niet. Hij kon dus net zo goed de reis omarmen en van de rit genieten.

James, Ralph en de rest van de zevendejaars beklommen de trap naar het podium, liepen langs de Oppertafel waar een paar leerkrachten zich net begonnen te verzamelen en hun plek opzochten, en passeerden de zware houten deur aan de rechterkant. James was maar een paar keer eerder in deze kamer geweest, maar herinnerde zich hem goed. Tijdens zijn eerste jaar, vond hier het vraaggesprek plaats met de Vader van Ralph, waarin hun ware magische erfenis als Dolohov’s aan het

licht gekomen was. De kamer zag er nog precies hetzelfde uit als toen; een verzameling stoelen en banken willekeurig neergezet bij een grote open haard, nu zonder vuur erin, grijs en koud. Verschillende schilderijen, van inspirerende scènes tot diverse portretten, hingen aan de muren geplaatst tussen de pilaren die het ronde plafond ondersteunden. James herkende een van de schilderijen van de tekeningen uit Ralph's antieke drankenboek; een drukke scène, die de kroning van de eerste Toverkoning Kreagle weergaf. In de hoek van het schilderij, leunde een donker geklede figuur tegen een muur, rookte een lange pijp en negeerde de festiviteiten. De figuur keek naar James toen deze passeerde, zij ogen afstandelijk, maar oplettend. Het was Severus Sneep, natuurlijk, in een van zijn vele vermomde portretvormen, de vele hoeken en nissen van de school in de gaten houdend.

'Iemand enig idee wat er aan de hand is?' vroeg Tim Bosch, die zich in een stoel met een hoge rugleuning liet vallen en een been over een leuning liet hangen.

't Is een traditie, is 't niet?' antwoordde Justa Jansons, de aanvoerster van het Zwerkbalteam van Huffelpuf. Ze ging op een poef voor de koude haard zitten en streek preuts haar blouse glad. 'Ieder jaar verzameld Professor Anderling de zevendejaars voor een kleine, geheime "peptalk" of zoiets, maar er wordt dan verboden om er naderhand over te praten.'

'Dat is mij nooit eerder opgevallen,' merkte Ralph, fronsend, op.

'Wakker worden, Ralph,' kaatste Fleur Fontein terug. 'Wat jou niet opvalt, kan de Grote Zaal van boven tot onder vullen.'

Achter haar lachte Kevin Meershoek snuivend.

Ralph's peinzende frons veranderde in een gekwetste toen hij naar Fleur keek, maar James glimlachte en porde hem met zijn elleboog.

Millicent Vandergriff stond bij Justa Jansons, losjes op de leuning van de bank steunend. Ze keek in James' ogen en bood hem een geheime glimlach en een knipoog. James knikte terug naar haar, nog steeds glimlachend. Tijdens de Zomervacantie had ze haar kapsel veranderd. Haar lange, rechte blonde lokken waren tot schouderlengte afgeknipt en zwaaiden iets als ze haar hoofd draaide. James was niet heel verrast dat zij dit veranderd had, maar wel door het feit dat hij het opmerkte. Millie Vandergriff was slechts iemand in zijn omgeving die altijd op de achtergrond was geweest, grappig, beetje cru en onverdeeld luidruchtig aan de Huffelpuftafel, maar over het algemeen onopvallend. Haar nieuwe kapsel veranderde haar op de een of andere manier, tenminste, voor hem. Voor het eerste keer, kwam zij op hem over als meer dan alleen een schrille lach, trillend door de gangen, of een fluisterend onderdeel van het vrouwelijke geroezemoes achter de deur van de meisjesbadkamer. Nu, opeens, was zij een tamelijk aantrekkelijke en nieuwsgierige jonge vrouw die, om wat voor reden dan ook, een meer dan geringe interesse in hem leek te hebben.

Terwijl James keek, ging ze naast Justa zitten en knoopte een praatje met haar aan.

Na een paar minuten kwam Professor Anderling binnen, een sfeer van hectische ernst met zich meevoerende. Het werd onmiddellijk stil in de kamer en de meeste leerlingen zochten een zitplaats op of stonden samengepakt bij de buitenste pilaren.

De voormalige Directrice stapte door de kamer tot ze, met haar rug naar de donkere haard, stil ging staan, haar ogen tikte ieder gezicht aan in een snelle inventarisatie.

‘Een paar korte woorden nu jullie je laatste jaar ingaan, leerlingen,’ zei ze zonder inleiding, met een voor haar doen lage stem. ‘Zoals jullie je kunnen voorstellen, horen er bepaalde verantwoordelijkheden bij het deelnemen aan het zevende jaar. Links- of rechtsom, jullie zijn vanaf nu de vaandeldragers voor alles waar deze school voor staat. Jullie jongere mede studiegenoten zullen naar jullie opkijken als voorbeeld en rolmodellen. Sommigen van jullie zullen deze verantwoordelijkheid meer dan dragen en hebben dit al in de voorafgaande jaren gedaan. Anderen,’ ze pauzeerde even en liet, kijkend over haar bril, haar blik over verschillende gezichten glijden, ‘zullen worstelen om hun eigen aandeel te kunnen vervolmaken, laat staan een voorbeeld te zijn voor jullie kameraden. Laat mij voor hen, die in deze laatste categorie thuishoren, iets héél duidelijk maken: wij verwachten méér van jullie. *De school* verwacht méér van jullie. Jullie zullen spoedig beginnen aan een nieuwe reis buiten deze school en de vertrouwde muren en daar zullen jullie geen afgetrokken afdelingspunten vinden voor het niet volgen van de regels. Sla acht hierop, want dit kan heel goed de laatste keer zijn, dat iemand jullie deze waarschuwing aanbied. Ze pauzeerde betekenisvol, het gewicht van haar ijzeren blik daalde als een koude deken over de aanwezigen in de ruimte neer. Dan, verzachtte ze iets, hief haar kin op en haalde diep adem.

‘Er zijn echter, bepaalde voorrechten die samengaan met deze verantwoordelijkheden,’ zei ze, bijna met een ondertoon van tegenzin in haar stem. ‘Het zou u sieren om, zoals u zich kunt bedenken, hier niet mee te pronken voor uw jongere afdelingsmaten. Laten ze deze ontdekken, zoals u ze nu ontdekt.’ Ze trok een kleine rol tevoorschijn en rolde deze in haar tengere handen uit. Ze las voor: ‘Zoals de traditie wil en bij administratief decreet, hebben zevendejaars geen speciale toestemming meer nodig voor toegang tot de Verboden Afdeling in de bibliotheek.’

James knipperde en keek de kamer rond, nieuwsgierig om te zien of iemand anders dit voorrecht bijzonder opwindend vond. Roos zou het geweldig vinden, wist hij, maar niemand van de aanwezigen toonde meer emotie dan het optrekken van een wenkbrauw.

‘Verder,’ ging Professor Anderling door, nog altijd van de rol lezend, ‘bepaalde lessen mogen vervangen worden voor een zelfde tijdsspanne in het werkveld van uw keuze, in samenspraak met de Directeur en/of de betreffende professor. Dit mag niet meer dan negentig minuten per week in beslag gaan nemen.’

Dit had wél zijn uitwerking op de aanwezige leerlingen, die elkaar aankeken en op hun stoelen draaiden, duidelijk opgewonden bij het vooruitzicht van het wisselen van lessen voor praktijkervaring, mogelijk zelfs buiten de school. James keek opzij naar Ralph. Beiden hadden gespeeld met het idee om in Schouwertraining te gaan, meer omdat ze nog geen idee hadden wat ze later wilden gaan doen, dan dat ze een echte passie voor het vak hadden. Betekende dit, dat ze werkelijk lestijd konden verruilen voor tripjes naar het Ministerie van Magie met James’ Vader? Konden ze feitelijk mee met hem, en zijn medestrijder Titus Hardsteen, op een incidentele

overval of onderzoeking? Het leek bijna te mooi om waar te zijn, maar toch was het eigenlijk best mogelijk.

‘Het Verboden Bos, blijft verboden,’ ging Professor Anderling onverdroten verder, het plotselinge gesuis van fluisteren die in de kamer ontstaan was onderdrukkend. ‘Echter, met toestemming van de Directeur, mijzelf, of Professor Hagrid, mag u op een eigen expeditie het Bos in, onder voorbehoud van de volgende zaken, inclusief maar zonder beperking tot: het verzamelen van drank-ingredienten, observatie van bepaalde magische wezens, kruiden onderhouden en kweken en recreatieve doeleinden die geen verstoring van het ecosysteem veroorzaken.’

‘Aanvullend,’ zei de Professor nadrukkelijk en hierbij liet zij de rol zakken. ‘Zoals vele van jullie weten, is dit kasteel voorzien van vele geheime doorgangen, verborgen kamers en vrije dienstverleningen. Sommige van deze, zullen ongetwijfeld ontdekt zijn door onrechtmatig onderzoek, of van horen zeggen van minder gewetensvolle oud leerlingen. Wat jullie tot nu toe in het geheim benut hebben, daar mogen jullie vanaf nu vrij en ongestraft gebruik van maken. Morgenavond om precies tien uur, nadat uw klasgenoten beperkt zijn tot hun afdelingskamers en slaapkamers, zal meneer Vilder jullie meenemen voor een rondgang van deze zaken. U mag, noch deze plekken in kaart brengen, noch wachtwoorden opschrijven, noch op welke manier dan ook, plekken, doeleinden of voordelen, met enige andere leerlingen delen.’

Hierbij keek zij zowel James als Ralph doordringend in de ogen. ‘Is dat héél duidelijk?’

James en de andere aanwezige leerlingen knikten. Zelfs terwijl hij dit deed echter, vroeg hij zich af of dit een belofte was die hij echt kon houden. Hij stelde zich voor hoe Roos zou reageren als ze er achter zou komen, dat hij deze opwindende geheimen voor haar verborgen had gehouden. Ze zou waarschijnlijk van woedde sterven.

‘Ik hoop oprecht, dat u zich *kunt* houden aan deze regels,’ zei Professor Anderling met twijfel in haar stem, die duidelijk te horen was, ‘omdat de vrijheid die u gaat krijgen in omgang van de genoemde zaken, volledig afhangt van uw vaardigheden om ze geheim te houden. Probeer mij hierop alstublieft niet uit te proberen.’

‘Tenslotte,’ ging ze door, nu diep ademhalend en haar bril van haar neus nemend, waardoor deze aan een dunne ketting die rond haar nek lag, bleef bungelen. ‘Ik heb een mededeling die waarschijnlijk niemand van jullie van slag zal brengen, hoewel ik het op prijs stel, dat deze, net als wat eerder besproken is in deze kamer, geheim gehouden zal worden, tot ik er een officiële melding van maak.’

Ze keek opnieuw naar de groep zevendejaars, deze keer met een zachte uitdrukking, die vrijwel nooit op het strenge gezicht van de Professor te zien was. ‘Ik heb zowel jullie als deze school voor meer jaren dan ik mij ooit voorgesteld had gediend. Ik heb de eer gehad om niet alleen jullie groei en opleiding te mogen begeleiden, maar ook van vele van jullie ouders, en zelfs grootouders. Maar nu, met gemengde gevoelens die er zeker zijn, vind ik dat het de tijd is om een einde aan mijn lange dienstverband te maken. Dit zal mijn laatste jaar zijn als lid van het kader van

Zweinstein. Mijn buitenhuisje en tuin wachten op mij, net als mijn pijp en wat er nog over is van mijn familie. Mijn enige verzoek aan jullie, leerlingen...' Ze schudde haar hoofd en, verbazingwekkend krulde een vage, wrange glimlach haar lippen, 'is, dat jullie mijn laatste jaar zo zaligmakend *onbewogen* als mogelijk maken.'

Dit werd met een spontaan gelach ontvangen, maar toen James de kamer doorkeek, zag hij op vele gezichten wat hij zelf voelde: verrassing en een ongemakkelijke verbijstering. Professor Anderling was momenteel de oudste en het meest bekende lid van het kader van Zweinstein. Het was moeilijk om een Zweinstein voor te stellen zonder dat zij het bestuurde. Merlijn mocht dan de huidige Directeur zijn, en zou dat waarschijnlijk nog tientallen jaren blijven, maar op een of ander manier was hij slechts het brein van de school. Professor Minerva Anderling was het hart en ziel ervan, ondanks haar eeuwige strenge en gelaten gedrag.

James eerdere melancholieke momenten vertroebelde zijn wereld opnieuw, hem bedekkend als een onweerswolk die de Zomerzon verbergt. Niet alleen, omdat hij zich Zweinstein niet zonder Professor Anderling voor kon stellen, maar omdat hij, na zijn interview met Rita Pulpers en haar stelling dat de manieren van de magische wereld aan het ineen storten waren, een diepe vrees had, dat het verzoek van de Professor voor een *onbewogen* laatste jaar, al gedoemd was te mislukken voor hij begonnen was.

Andra Dirks stak haar hand resoluut de lucht in. 'Wat zult u gaan doen, Professor?' vroeg ze met een benepen stem.

Professor Anderling schudde, met nog steeds een vage glimlach, langzaam haar hoofd. 'Ik heb nog geen enkel idee, Juffrouw Dirks,' antwoordde ze. 'En dat, mijn beste jonge vrienden... is het meest geweldige gevoel in de hele wereld.'

Merkend, dat de bijeenkomst aan zijn einde was gekomen, begonnen de leerlingen onrustig met hun voeten te schuifelen en met elkaar te fluisteren. Professor Anderling verhief nog eenmaal haar stem. 'Een laatste punt van orde voor jullie naar je Afdelingstafel gaan,' zei ze snel. 'De meesten van jullie hebben op de trein gehoord wie de Hoofdmonitoren dit jaar zullen zijn...'

'Ik weet alleen, dat ik het niet ben,' murmelde James, opzij naar Ralph glurend. 'En hoera voor mij, ondanks wat mijn moeder wilde.'

'Euh,' zei Ralph, er opeens ongemakkelijk uitziend.

'De Hoofdmonitor voor dit jaar,' riep Professor Anderling, toen de leerlingen die zaten opstonden en ze allen op weg naar de deur liepen, 'is Juffrouw Fleur Fontein voor Ravenklauw. En de Hoofdmonitor voor Zwadderich is meneer Ralph Deeter. Ik ga er vanuit, dat jullie dit beiden op de trein al met de nieuwe Klassenoudsten besproken hebben, hen hun taken hebben uitgelegd en de onderdelen verteld, waar jullie samen mee te maken zullen hebben.'

Ralph knikte ernstig naar de Professor, terwijl James hem verrast en ontstelt aankeek. 'Direct aan boord gedaan, M'vrouw,' rapporteerde hij. 'Net als de brief had gezegd.'

‘Waarom heb je het mij niet verteld?’ raspte James, toen de groep uiteindelijk uit elkaar ging en zich door de deuropening wurmde. ‘Het was al één ding, toen je in het vijfde jaar Klassenoudste werd - - ik zweer dat het me tot nu toe geduurd heeft, om *daaraan* te wennen! Maar Hoofdmonitor!?’

‘*Daarom* heb ik niets tegen je gezegd,’ rolde Ralph met zijn ogen. ‘Ik wist, dat je er drama over zou gaan schoppen.’

‘En *of* ik er drama over schop!’ sputterde James. ‘Sinds wanneer hengel je eigenlijk naar dat soort verantwoordelijkheid?’

‘Wat bedoel je daarmee?’ Ralph keek hem gekwetst aan. ‘Ik was altijd al de verantwoordelijke. Al die keren dat jij en Daan, en Roos, op weg gingen naar die halfbakken avonturen, wie was dan degene, die tegengas gaf en altijd heel voorzichtig deed?’

‘Je deed niet heel “voorzichtig”,’ rolde James nu met zijn ogen, ‘je was altijd doodsbang. *Da’s niet hetzelfde.*’

‘Kijk,’ zei Ralph, stoppend bij de deur en zich draaiend naar James. ‘Jullie maakten je een heleboel zorgen, dat, toen ik Klassenoudste werd, ik opeens een domper op jullie pleziertjes zou zetten. Is dat gebeurd?’

‘Ja, echt wel!’ fluisterde James bars. ‘Je liet ons ieder weekend op tijd terugkomen uit Zweinsveld. Je zorgde ervoor, dat we niet met de rest van de Gremlins weg konden glippen naar hun geheime caravanfeestje. Je gaf aan mijn Moeder door, dat ik mij bril gebroken had *en* je zanikte sindsdien om ze tijdens de lessen te dragen, alléén omdat zij dat aan je vroeg! Je zei zelfs tegen Daan om te stoppen met het op allerlei uren te verschijnen, wanneer het experimentele magische communicatieteam een nieuwe techniek uit wilde testen!’

‘Hij maakte mij om twee uur ‘s nachts wakker door boven mijn bed te komen zweven,’ verdedigde Ralph zich stekelig. ‘Ik bedoel, leuk is leuk, maar ik pieste bijna in mijn broek, ‘k zweer het!’

‘Beloof me, dat je dit niet naar je hoofd laat stijgen, Ralph,’ drong James aan, opkijkend naar de grote jongen.

‘Doe ik niet en dat zal niet,’ verkondigende Ralph, zijn kaak vooruit stekend en zich tot zijn volle, fenomenale lengte uittrekkend. ‘Daarnaast, ik heb ons tenminste voor twee volle jaren uit iedere dodelijke penarie en wereldschokkende onthullingen kunnen houden. Daar heb je mij overigens nog nooit voor bedankt.’

James ademde langzaam uit en ontspande zich. ‘Ik ben er niet zeker van, in hoeverre je daar erkenning voor kunt opeisen,’ schudde James zijn hoofd.

Toen ze zich eindelijk door de deuropening gewerkt hadden en op weg terug gingen naar het lawaai van de Grote Zaal en hun plek daar innamen, zag James de geest van Carlo Kannewasser zwevend boven de tafel van Huffelpuf, de jongere leerlingen vermaken met kennelijk boeiende verhalen. Hij hield hen waarschijnlijk

bezig met zijn ervaringen tijdens het Toverschool Toernooi, iets wat zijn favoriete onderwerp ooit was, sinds hij de officiële Huffelpufafdelingsgeest was geworden.

‘Soms mis ik de Dikke Monnik,’ merkte Govert op, een handvol pasteitjes van een bord in de buurt graaiend. ‘Sinds die er mee ophield, houden de Huffelpufs niet op met het pronken van hun kranige Afdelingsgeest.’

Scorpius schudde zijn hoofd in de richting van Carlo. ‘Hij maakt een heleboel lawaai voor een “Entiteit van Stilte”.’

Roos klakte vermanend met haar tong. ‘Jaloersheid is zoiets lelijks. Ik denk, dat het fantastisch is, dat Carlo nieuwe vrienden gevonden heeft en een nieuw doel.’ Ze keek over haar schouder naar hem en zuchtte tevreden toen ze haar hoofd weer teruggedraaide. ‘Ook al herinnert het ons eraan, dat Griffendor tot op de dag van vandaag helemaal geen Afdelingsgeest heeft.’

‘Hoe werkt dat eigenlijk?’ vroeg Karel Krauwel van verderop aan de tafel. ‘Ik bedoel, het is de traditie dat elke afdeling er een heeft, toch? Zwadderich heeft de Bloedige Baron. Ravenklauw heeft de Grijze Dame –’

‘Het is niet zo, dat we een geest uit een postorderbedrijf kunnen bestellen,’ klaagde Govert. ‘Maar toch. Het is heel teleurstellend om ons laatste jaar in te moeten gaan zonder Griffendorafdelingsgeest, ook al was de ouwe Haast onthoofde Henk soms een halve zool.’

‘Sprekend over laatstejaars,’ vrolijkte Roos op, samenzweerderig met zachte stem sprekend en gretig naar James leunend. ‘Hoe zit dat met die bijeenkomst met Anderling? Welke geheimen zijn je toevertrouwd? Je kunt het mij wel vertellen.’

James schudde hevig zijn hoofd. ‘We hebben allemaal gezworen om erover te zwijgen. Echt. Het is mij verboden om er ook maar iets over te zeggen.’

‘Kom op,’ vleide Roos, en vernauwde haar ogen sluw. ‘Waarschijnlijk weet ik het toch allemaal al. Ik wil alleen maar horen in hoeverre ze je hebben ingewijd.’

‘Je zult moeten wachten tot je zelf een zevendejaars bent,’ antwoordde James, zijn kin opheffend en een houding aannemend waarvan hij hoopte dat deze aanmatig en parmantig zou zijn.

Roos rolde met haar ogen en haalde adem om hem van repliek te dienen, maar op dat moment riep Professor Anderling om aandacht voor de jaarlijkse Sorteerceremonie. James wendde zich naar de Oppertafel, dankbaar voor de afleiding.

Met de Sorteelhoed in haar hand, gehouden boven een houten kruk, riep Professor Anderling de nieuwe leerlingen een voor een naar het podium. Terwijl ze naar haar toeliepen, ieder voorzichtiger en nerveuzer dan degene ervoor, liet de Professor de Hoed op hun hoofd landen, soms voor een paar seconden en soms wel een minuut, waarna de Hoed met een hoge, schorre stem de gekozen afdeling verkondigde. Daarop applaudisseerden de afdelingen voor hun nieuwe aanwinsten en verwelkomde hen aan hun tafels.

James bekeek het en kon zich nauwelijks geloven hoe jong de eerstejaars eruit zagen. Hij bevond zich nu aan het andere uiteinde en in hun ogen was hij zeker onmogelijk veel oudere en wereldwijze zevendejaars. Hij herinnerde zich het hoe het was om in hun schoenen te staan, denkend hoe veel groter en volwassener de zevendejaars eruit hadden gezien. Had hij toen maar geweten wat hij nu wist: dat zevendejaars niet meer zelfvertrouwen hadden dan de eerstejaars. En hadden alleen maar een paar jaar meer ervaring om te doen *alsof*.

Weer dacht James aan de opmerking van Professor Anderling in de achterkamer. Dit, ongelooflijk, zou haar laatste sorteerceremonie zijn. Wie zou het volgend jaar van haar overnemen? Merlijn wellicht? Of een van de andere ouwe getrouwe zoals Professor Banning of zelfs Marcel Lubbermans? Hoe hard hij ook probeerde, hij kon zich eenvoudig niemand anders voorstellen die de hoed bij de punt vast zou houden en de namen afroepen in die scherpe, strenge stem.

En dan besepte James, nogal onthutst, dat de Sorteelhoed dit jaar vóór zijn taak niet gezongen had.

Het was traditie dat de Hoed de wachtende leerlingen zou ontvangen met een mogelijk grappige, mogelijk diepzinnige teksten welke hij bedacht had tussen zijn jaarlijkse taak door. En toch, tijdens James' zijn eerste jaar had hij hen ook niet voorzien van zijn gebruikelijke deuntje. Het zag er naar uit, dat hij het ook dit jaar niet van plan was. Natuurlijk had James hier al eens eerder over nagedacht, na zo vele jaren van dienstbaarheid, kon men het de Hoed vergeven, dat hij eens een jaartje oversloeg. Maar hij besepte zicht tot zijn grote bezorgdheid, dat, om wat voor reden dan ook, zijn eerste en laatste jaren gekenmerkt zouden worden door de afwezigheid van deze muzikale afleiding.

Toen de Sorteelhoed klaar was en Professor Anderling hem mee terug naar de Oppertafel nam, steeg er in de Grote Zaal een hartelijk applaus op, deels voor het verwelkomen van hun nieuwe afdelingsmaten en deels uit blijdschap, dat het officiële gedeelte van deze avond bijna voorbij was en ze allemaal spoedig naar hun verschillende afdelingskamer konden voor een minder formele Eerste Avond plezier maken. De enige nog te doorstane details waren de officiële begin-van-het-jaar aankondigingen van de Directeur Merlijn, die, wist James uit ervaring, heel kort en zeer kernachtig waren.

'Ik hoorde, dat Ralph tot Hoofdmonitor benoemd is,' fluisterde Roos in het oor van James toen het applaus de Zaal vulde. 'Ben je jaloers?'

James keek om naar zijn nichtje, er van overtuigd dat ze een grapje maakte. Haar opgetrokken wenkbrouwen en wijze halve frons, vertelde hem dat dit niet zo was.

'Natuurlijk ben ik niet jaloers,' schudde James vurig zijn hoofd. 'Da's stom. Waarom zou iemand een Hoofdmonitor willen zijn?'

'Niemand wordt een Hoofdmonitor omdat ze dit *willen*,' fluisterde Roos toen het applaus afnam. 'Ze doen dat, voor de mensen die dat *voor* hen willen, en de verwachting die dat bevestigt. Mensen verwachten van Ralph, dat hij ambitieus is,

omdat zijn Vader bij het Ministerie tegenwoordig nogal een belangrijk iemand is. Maar dat geldt ook voor de jouwe, mocht je dat niet zijn opgevallen.'

Het werd stil in de Grote Zaal na Roos' laatste worden, daarom kon James niet meer reageren. Opeens wist hij niet wist hoe hij hierop eigenlijk zou moeten reageren. Hij fronste naar Roos, maar die keek langs hem heen naar het podium, haar aandacht gevestigd op de Directeur terwijl hij naar de rijkversierde gouden katheder liep. Iets gepikeerd, draaide James zich om ook te kijken.

'Gegroet, leerlingen,' begon de man met zijn diepe, rommelende stem, boven de katheder uittoornend in zijn, met goud afgezette, avondgewaad. Zijn baard was gekamd en glansde door een exotische olie die hij op formele gelegenheden gebruikte. Zijn doordringende blik trok door de Zaal over de groepen leerlingen, ieder gezicht opnemend. 'En welkom in een heel nieuw jaar van lessen, kameraadschap en sport op Zweinstein Hogeschool van Hekserij en Hocus Pocus. Voor de nieuwe leerlingen, ik ben Directeur Merlinus Ambrosius. Ik ga ons veel tijd en aandacht besparen door te stellen, dat, als altijd, jullie naar de oudere leerlingen moeten stappen om je te laten informeren hoe de dagen hier ingericht zijn. Dat is hun taak en eer. Maak gebruik van de hulpmiddelen die er voor jullie zijn en als iemand jullie dit weigert of verkeerde informatie geeft, kunnen jullie mij dit persoonlijk meedelen, zodat ik hen kan duiden op de fout die ze gemaakt hebben. Van de algemene regels zijn er maar weinig die zorgvuldig opgelegd zijn: het Verboden Bos is voor een reden verboden. Als u deze regel breekt, dan zal het resultaat zeer leerzaam zijn, zolang deze niet dodelijk is. Om tien uur is op schooldagen de avondklok, half twaalf in de weekeinden en de feestdagen. Onze gewaardeerde huismeester, meneer Vilder, heeft toestemming om welke straf er ook maar nodig is voor hen die dit rooster negeren, uit te voeren. Maakt u zich geen illusies over de creativiteit die zich bij onze huismeester in de loopt der jaren ontpopt heeft voor het uitvoeren van zijn taken.'

Terwijl de Directeur sprak, knikte hij naar de plek waar Vilder stond, zoals gewoonlijk bij de dubbele deuren, langzaam de kop van zijn oude Kwistel aaiend die opgekruld op zijn arm lag. Vilder gaf een bevestigende knik, die meer een frons dan een glimlach was. James had in de twee voorbije jaren tot zijn verbazing geleerd, dat Vilder en Merlijn bijna bloedbroeders waren in hun benadering van wetten en regels. Merlijn hield de oude huismeester onder controle, door hem een vrije hand te geven over de kleine verantwoordelijkheden die hem toegestaan waren.

'Om te besluiten,' ging de Directeur verder, zijn kin op zijn borst om indringend naar de leerlingen te staren, 'hebt u vermoedelijk bemerkt, dat er in de afgelopen Zomer een paar veranderingen in het kader plaats hebben gevonden. Onze hoog gerespecteerde leerkracht in Spreuken en Bezwingen, Professor Filius Banning, is uiteindelijk bezweken voor de eisen van zijn muze en heeft ervoor gekozen om de laatste jaren van zijn leven te besteden aan het maken van zijn kunst en de perfecte kop Oolong thee. Hij zal ons nog wel tijdens speciale gelegenheden met zijn aanwezigheid verblijden. In de tussentijd echter, vertrouw ik erop, dat u uw oprechte begroeting over zult brengen op uw nieuwe Spreuken en Bezwingenleerlaar,

Professor Donovan Odin-Vann, zelf een afgestudeerde van deze gewaardeerde zalen en een gewaardeerd lid van ons kader.'

Een bloedarm, verwacht applaus gleeed door de ruimte, terwijl nekken uitgerekt werden om de nieuwe leerkracht te kunnen zien die aan de Oppertafel zat. James was redelijk geschokt om te ontdekken, dat de nieuwe Spreuken en Bezwingingenleerkracht niemand anders was dan de jonge man van wie hij eerder deze dag op de trein een glimp had opgevangen. Aarzelend ging deze aan het eind van de tafel overeind staan, glimlachte zwak en tilde een hand op om dankbaar te zwaaien. Hij had kortgeknipte donkere haren en een klein geitesikje, die er bij vrijwel iedere oudere man kwaadaardig uit had gezien. Op hem echter, zag het er alleen maar geforceerd en geknutseld uit, net of de jonge Professor iets té hard probeerde om er onbevreesd uit te zien. James mocht hem wel, ondanks zijn jonge leeftijd en ongemakkelijkheid. Of mogelijk juist daardoor.

'En daarmee, leerlingen,' oreerde Merlijn, met zijn grote handen boven zich uitgestoken, 'is het officiële feestelijke deel van de start van het jaar afgesloten. Voelt u vrij om uw maaltijd beëindigen en op weg te gaan naar uw slaapzalen waar ik heel zeker van ben - -'

Een plotselinge wollige doffe dreun galmde door de ruimte, komend vanaf de lange houten deuren aan de achterzijde van de Zaal. Merlijn pauzeerde, door deze onderbreking verscheen er bij hem een kleine frons. Heel even vulde een ijzige stilte de Grote Zaal. En dan kwam er weer een dreun vanaf de deuren alsof iemand er vanaf de andere kant op klopte, het geluid werd door de ruimte van de Grote Zaal versterkt. Na dit geluid openden de deuren zich aarzelend alsof er vanaf de andere kant tegenaan werd geduwd.

Vilder keek fel, zijn blik alert en behoedzaam toen hij opzij stapte terwijl de deuren open kraakte.

Achter de deuren onthulde zich bezorgde, open gesperde ogen achter een zwart montuur van een bril, van een man van middelbare leeftijd, gekleed in een roze poloshirt en spijkerbroek onder een lichte jas. Zijn rechter vuist was geheven in een kloppend gebaar. Naast hem stond een gezette vrouw met een volle bos bruin haar en een handtas beschermend over een schouder. Achter haar stonden twee kinderen, een jongen en een meisje, die vanachter haar brede heupen naar binnen gluurden.

'Neem mij niet kwalijk,' zei de man, zijn opmerking galmde nasaal door de opeens stille Grote Zaal. 'Mijn vrouw en ik... we schijnen een beetje verdwaald te zijn. We zagen, euh, van beneden de lichten van dit onderkomen en mijn vrouw stelde voor, dat we hierheen zouden gaan om... euh... de weg te vragen.'

Alle ogen in de Zaal keken in verbijsterde stilte terug. Merlijn zelf, waarschijnlijk voor de eerste keer dat James hem kende, stond met zijn mond vol tanden.

De bebrilde man haalde diep adem en keek in het rond, duidelijk in een poging iets te begrijpen van wat hij voor hem zag, maar hier niet in slagend.

'Kan iemand van u,' vroeg hij klagelijk, zijn keel schrapend in de nagalm van zijn eigen woorden, 'ons in de richting wijzen van het meer van Killarney? Het is, we

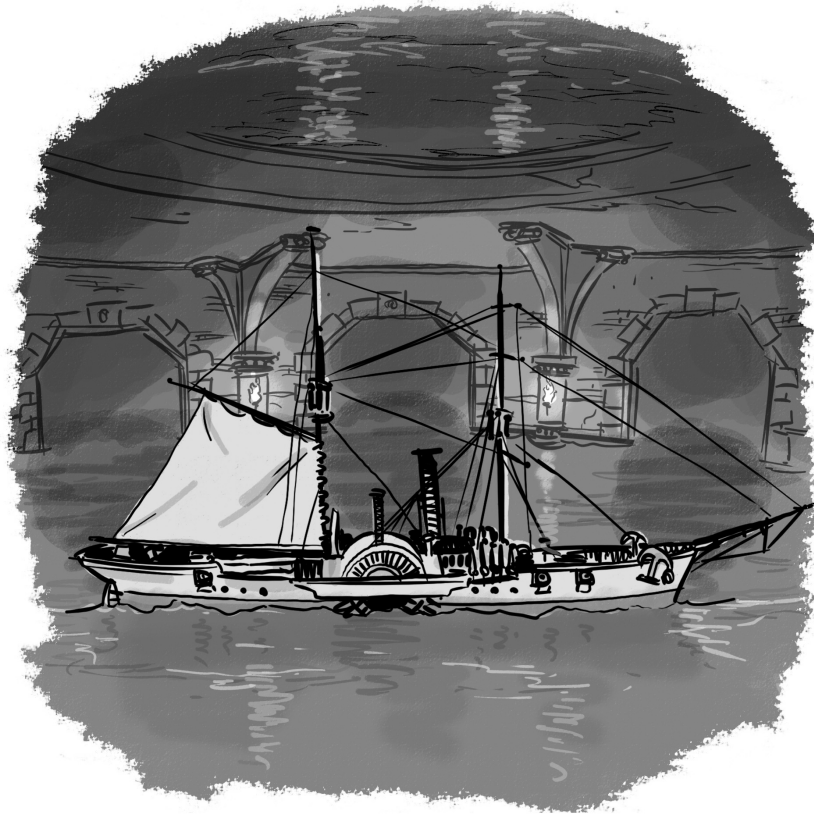
hebben een reservering voor zeven uur, ziet u, en...' Zijn stem zakte uiteindelijk in het niets toen de eigenaardige aanblik hem tenslotte overweldigde.

Zwevend aan het eind van de Huffelpuftafel, merkte Carlo Kannewasser's geest, dat de vrouw bij de man naar hem staarde. Haar ogen stonden zo wijd open, dat het wit rond haar pupillen overal te zien was. Haar vingers bibberden aan de rand van haar keel. Haar lippen trilden van een sprakeloze shock.

'Boe?' stelde Carlo, met opgeheven hand en wiebelende vingers, haar voor.

Zwaar tuimelde de vrouw achterover. Flauwgevallen.

'Het ziet er naar uit, meneer Huismeester,' zei Merlijn tenslotte, met een heel andere stem dan eerder, kijkend naar waar Vilder stond naast de dubbele deuren. 'Dat wij nogal onverwachte Dreuzelgasten hebben. Wilt u er alstublieft voor zorgen dat zij zich helemaal *thuis*... gaan voelen.'

3. De Nachtelijke Tocht

*E*r was geen officiële Revalideur bij het kader van Zweinstein, maar Merlijn was meer dan toegerust voor deze taak, met zijn anderwereldlijke krachten en vreemde hypnotische staf met uitgesneden runen die oplichten in een zwak groen licht. Leerlingen werden haastig naar hun afdelingen gestuurd, terwijl de Directeur, met behulp van de professoren Anderling en, eigenaardig, Zwamdrift de flauwgevallen vrouw bijbrachten en ze de vier beduusde Dreuzels in een soort lopende trance plaatsten. Ze waren nog wel helder genoeg om vaag in het rond te kijken naar de leerlingen, de levenden schilderijen en bewegende trappen, maar als ze iets zeiden, was dat met een monotone, dromerige stem. James, samen met een clubje leerlingen wiens ogen uitpuilden, keken vanaf de overloop onder het Herculesraam, terwijl Merlijn de familie terugleidde naar de geopende voordeuren. Een stukje verderop stond, in de duisternis van de binnenplaats, een kleine bruine auto geparkeerd met de lichten nog aan en zijn motor die plichtsgetrouw sputterde.

‘Een school, zegt u,’ zei de Dreuzelvrouw, onbenullig knipperend naar Merlijn.

‘O, ja,’ antwoordde hij met een geruststellende glimlach. ‘Maar daar hoeft u zich geen zorgen over te maken, mijn beste vrouw. Spoedig zijn u, en uw liefvallige

familie, weer op weg naar uw eindbestemming. Wij zullen u de weg wijzen. Is heel eenvoudig eigenlijk. U zult een geweldige vakantie hebben en vergeten dat u ooit een van ons ontmoet hebt.'

'Wie *hebben* we ontmoet?' vroeg de man een weinig onzeker, met gefronste wenkbrauwen opzij naar zijn vrouw kijkend.

'O, die aardige oudere man bij het benzinstation,' reageerde zij, met een onzekere ondertoon in haar stem. 'We stopten daar om de weg te vragen. Hij was heel behulpzaam, vond je niet?'

De man knikte en stapte de donkere binnenplaats in, vergezeld door Professor Zwamdrift aan de ene kant en Professor Anderling aan de andere.

De twee kinderen, beide niet ouder dan tien jaar, volgden gedwee, met de ogen wijd open, alles wat ze zagen absorberend. James wist hoe de Vergetelheidspreuken van Merlijn werkten. Tegen de tijd dat de familie weer teug op de snelweg was, zouden hun herinneringen aan Zweinstein weggezakt zijn naar een prettige droom, volledig vergankelijk, losstaand van de werkelijkheid. De kinderen zouden het zich iets beter herinneren, omdat jonge herinneringen, wist James, zowel goed wortelden als veel gedetailleerder waren. Maar niemand zou deze kinderen geloven als ze zouden praten over bewegende trappen, zwevende kaarsen of mysterieuze kasteelscholen, verscholen in een nergens vermeld Schots platteland. Voor een keer was James blij met deze, anders ongelukkige, waarheid.

'Vooruit met jullie,' riep, met een onderdrukte grom, Vilder vanaf een trap. 'Dit gaat jullie niets aan. Doe wat de Directeur zei, en vlug een beetje.' Daarmee haastte de Huismeester zich naar de geopende deuren, met een opgevouwen landkaart eigenaardig onder zijn arm geklemd en een roodplastic bekertje in zijn rechterhand. Uit het bekertje kringelde rook omhoog en er hing de vage geur van koffie in de koude lucht van de Ontvangst Hal. Hulpmiddeltjes, wist James, bij elkaar gegraaid om zowel de Dreuzelfamilie te helpen hun weg te vinden en de in hun geheugen geplaatste herinnering van het tankstationbezoek te bevestigen.

'Wat als er nog meer Dreuzels het kasteel binnen komen wandelen?' vroeg Karel Krauwel zachtjes vanaf de overloop naast James, Roos en Scorpius naar beneden kijkend. De jongen klonk over deze mogelijkheid opgewonden als ook bezorgd.

'Merlijn maakt een nieuwe Onvindbarebezwering over het hele terrein,' zei Roos ongeduldig, zich omdraaiende en de trap op stappend. De rest volgde haar, merkend, dat de show, soort van, voor het grootste gedeelte voorbij was. 'De enige reden dat deze mensen tot hier gekomen zijn, is omdat niemand wist dat de oude bezweringen zo zwak geworden waren. Er is gewoon geen manier om die te testen.'

'Dan vraag ik mij wel af,' zei Karel, met twee treden tegelijk de trap op schietend om bij Roos en James te komen. 'Die Dreuzelreporter, waar je mij over vertelde in jouw eerste jaar, James? Martin Premier? Misschien dat dat voor een deel de reden was, dat *hij* bij de school kon komen. Hij volgde het signaal van Deeter's spelcomputer, maar mogelijk was het onvindbare karakter van de school toen ook al zwak waardoor hij er doorheen kon breken?'

James had niet veel zin om over dit specifieke avontuur na te denken. Martin J. Premier presenteerde nog steeds nieuwsverhalen op de Dreuzeltelevisie en werkte nog steeds voor het programma *Van Binnenuit*, wat zich toespitste op roddels over beroemde mensen en twijfelachtige verhalen over vleermuizen met twee koppen of gezichten van heiligen op geroosterd brood. James wilde het niet toegeven, maar hij was er heel zeker van, dat Premier door het onvindbare karakter heen gekomen was door een technisch achterdeurtje en pure koppigheid, maar niet door enige verzwakking van de oeroude geheime spreuken rond de school. Nee, de verzwakking was een deel van de kettingreactie veroorzaakt door Petra Morgenster die, met behulp van haar zusje, de Eed van Geheimhouding in New York bijna drie jaar geleden verbroken had.

Hij keek opzij naar Roos en zag, dat zij hetzelfde dacht. Zij begreep de magie ervan zelfs nog beter dan hij. Het uitgangspunt van de kracht van alle geheime spreuken, was het feit dat Dreuzels niet in magie *wilden* geloven, niet echt. Het was te schokkend en te vreemd. Het schudde aan het comfortabele kaartenhuisbeeld welke zij van de wereld rondom hen hadden gebouwd. En, helaas, was dat wat Petra veranderd had. Zij had een nieuwe waarheid over hen heen gestort, hoewel slechts deels en kort. En nu, stukje bij beetje, ontwaakte de Dreuzelwereld in een nieuwe werkelijkheid. De spreuken van geheimhouding waren verzwakt, omdat, hoewel niet eens door een bewuste keuze, de Dreuzels nu *bereid* waren om te geloven.

Hij liet Karel's gissing onbeantwoord in de lucht hangen en ging achter Scorpius en Roos het portretgat door de verlichte leerlingenkamer in, die net als iedere eerdere Eerste Avond, en ondanks de eigenaardige gebeurtenissen eerder deze avond, onstuimig en vrolijk was. Tot niemand's verrassing hobbelde en zweefde de buste van Goderic Griffioendor als een dronken honingbij langs het plafond van de kamer, aangedreven door de toverstokken van verschillende leerlingen verwickeld in een potje Wiekels en Augers. Gejoel en spot klonken overal vriendelijk. Meegesmokkelde flesjes Boterbier en schalen met Zacharinus' snoeperij (met de complimenten van George Wemel) stonden op elke tafel. De gloed en het gekraak van de haard verwarmde de volle ruimte toen James naar binnen stapte en hij slaakte een zucht van opluchting. In de steeds veranderende wereld, dacht hij, bleef de Griffioendor-afdelingskamer tenminste hetzelfde.

'Zie jullie over een uur?' zei Roos zachtjes, dicht naast James en Scorpius. 'Zelfde plaats als gebruikelijk?'

James knikte met een brom.

Scorpius haalde zonder geluid zijn schouders op, zich uittrekkend naar een flesje Boterbier op een schaal die op weg was naar de groep Wiekels en Augersspelers.

Het was de afgelopen jaren een beetje een traditie geworden, om op de Eerste Avond een middernachtelijke top te houden, waarin James en een aantal betrouwbare vrienden rapporteerden en discussiërenden over de illegale activiteiten van de afgelopen zomervacantie. Niemand ervoer het als zodanig, maar James was het gaan zien als een vale, toch wel belangrijke, schaduw van de oude Orde van de Feniks. Hij wist eigenlijk niet of hij uitkeek naar deze jaarlijkse bijeenkomsten, maar

dit jaar, anders dan de afgelopen twee, dacht hij, dat hij uiteindelijk iets interessants te melden had.

Dat zou echter later wel komen. Voor nu wierp hij zich in de vrolijke geluiden en de verwelkomende vertrouwdheid van een van zijn favoriete plekken.

Direct naast de open haard zag hij zijn zusje Lily omgeven door haar vaste groep vrienden, Merel Drakel, Max Combee en Sjanien Denneboom. Sjanien's broertje, Siebe, die nog maar een half uurtje geleden bij de Griffioendorafdeling gesorteerd was, hing in de buurt van hen rond, nerveus maar gelukkig rondkijkend. Onder een van de pekdonkere ramen zaten zesde- en vijfdejaars, Walter Steenbak en Xenia Prins die sinds vorig jaar verkering hadden, tegen elkaar aangeplakt op een bank, glimlachend en elkaar in een zachte conversatie, dromerig aankijkend, nauwelijks in de gaten hebbend, dat er een woeste Wiekles en Augerswedstrijd boven hun hoofden aan de gang was. En gezeten aan een van de studeertafels, tegenover elkaar, waren Govert Wartel en Fleur Fontein in een verhitte discussie over een lijst met namen op een vel perkament tussen hen in.

James wist, zonder te vragen, dat die lijst de mogelijke namen bevatte voor het Zwerkbalteam voor dit jaar. Hij haalde diep adem, greep een flesje Boterbier van een van de tafels en besloot zich bij hen te voegen, wetend wat hem te wachten stond.

'En daar zul je hem hebben.' Fleur keek hem doordringend aan. 'Eerst hebben we Drezels in de Grote Zaal. En nu, James Potter's naam op het Zwerkbalformulier. Kan het nog gekker worden?'

'Wat gaat het *dit* jaar zijn, James?' vroeg Govert, zijn hoofd opheffend toen James in een stoel bij hen neerplofte. 'Verwacht je deze keer een introductie bij de Harries op de avond van de audities? Of heb je precies dan een vervolginterview met Rita Pulpers en misschien de Minister van Magie?'

James rolde met zijn ogen, wetend dat hij geen keuze had dan het verdragen van Govert en Fleur's honende sneren. 'Geen van dat alles zal dit jaar gebeuren. Beloof ik.'

'Je beloofde precies een jaar geleden aan deze tafel exact hetzelfde.' zei Fleur, spelend met haar steile haar. 'Wat was er toen? Drakenpokken?'

'Keelschimmel, als je het moet weten,' zei James zuinig. 'Opgelopen tijdens een buitenles van Hagrid om de Moerasmores te kunnen zien. Kon een week lang mijn nek niet draaien en niets groter van een Smekkie in alle Smaken doorslikken. Het was afschuwelijk, dank je wel.'

'En het jaar dáárvoor?' zei Govert, fronsend en in een voorgewende ontsteltenis over zijn kin wrijvend. 'Je haalde net de audities, als ik het goed heb, maar je...?'

'Knalde tegen een van de doelringen,' knikte Fleur.

'Mijn brillenglazen waren gebroken,' onderbrak James haar verdedigend. 'Ik heb ondanks dat, mijn stinkende best gedaan! Ik kan er niets aan doen, dat ik zonder mijn bril hartstikke bijziend ben. Ik moest aan een nieuwe, omdat hij geen *Reparo* meer kon hebben.'

Govert zuchtte en draaide zijn hoofd naar de drukke kamer. 'Het is maar goed, dat we je zuster als Wachter hebben. Het zou enorm veel ongeluk brengen, als we geen Potter in het Griffioendorteam zouden hebben. Denk je, dat *zij* dit jaar de audities bij zal wonen, Fleur?'

'Ze heeft er nog nooit een gemist,' antwoordde Fleur. 'Niet dat het een vraag zal zijn of ze, net als de afgelopen jaren, dit jaar weer in het team zal zitten. Zij is een natuurtalent.'

James liet een korte pauze vallen en trok toen zijn wenkbrauwen geduldig omhoog. 'Zijn jullie er klaar mee om het mij lastig te maken? Omdat ik dit jaar de audities niet zal missen. Het is mijn laatste kans om bij het team te komen, ik wil het voor geen prijs missen.'

Fleur knikte en richtte zich weer op het perkament. 'Da's mooi, zie je deze lege plek hier?' Ze tikte op de onderkant van het vel. 'Dat is waar Geert Rook zou moeten staan, alleen is hij vorig jaar gediplomeerd, en hij was de beste zoeker van de afgelopen tien jaar. Denk jij zijn enorme schoenen te kunnen vullen?'

James knikte hevig. 'Kan ik. Ik heb de hele zomer geoefend. Ik heb de laatste twee jaar bij het Nacht Zwerkbalteam op de top van mijn kunnen gespeeld.'

'Oh, herinner mij dáár niet aan!' riep Govert uit, geïrriteerd zijn hand voor zijn ogen slaand. 'Jij en die bende van middernachtelijke herrieschoppers zijn een totale verschutting voor de sport. Ik hoorde dat ze je op een van die idiote Amerikaanse srips laten spelen!'

James was vergeten hoe erg Govert de nauwelijks geheime nachtelijke Zwerkbalwedstrijden haatte. 'Het heet een Skrim, eigenlijk...'

'Geen woord meer!' Govert's ogen spogen vuur. 'Ik zweer het, ik zou jullie aangeven als ik niet wist dat de leerkrachten er vanaf weten en net doen of dit niet zo is.'

'Lubbermans is bij een paar van de wedstrijden geweest,' schudde Fleur haar hoofd. 'Hij is degene die het kruid kweekt, zodat ze een nacht slaap over kunnen slaan. Rustucbulis, heet het.'

'Discipline,' verklaarde Govert, opzittend in zijn stoel en fel de blik van Fleur vangend. '*Dat* is wat deze school heden ten dage nodig heeft! Wat ouderwetse discipline! Opzouten met die Nacht Zwerkbal-onzin. Leidt iedereen af van het echte werk, doet het.'

James schouderchokte een beetje, wiebelde met zijn hoofd en deed er het zwijgen toe, wetend, dat dit het best was.

Gelukkig kozen op dat ogenblik Walter Steenbak en Xenia Prins het om de discussie te onderbreken, zij aan zij op een stoel glijdend.

'Wat vinden jullie van de nieuwe bezweringendocent?' vroeg Xania zachtjes, leunend over de tafel en met een hand haar zwarte haren uit haar gezicht strijkend.

‘Ziet er nauwelijks ouder uit dan mij,’ zei Govert, nog uit zijn hum. ‘Als ie oud genoeg is om in de Drietand een Oude Klares Jonge Borrel te kunnen kopen, vreet ik een Beuker op.’

‘Hij is vijf-en-twintig,’ snoof Fleur. ‘Ik vroeg het aan Professor Snijder. Hij diplomeerde een jaar voor wij begonnen. Dat betekent, dat Ted, Gerard en Sabrina hem allemaal gekend hebben. Of tenminste een beetje.’

‘We moeten, als we een van hen weer tegenkomen, naar hem vragen,’ stelde Govert duister voor. ‘Misschien weten ze nog wat belastends over hem. Kan geen kwaad om een paar zwarte geheimen over nieuwe leerkrachten te weten, als ze te gretig of overmoedig worden en zich met zaken willen bemoeien die ze niets aangaan.’

James haalde een schouder op. ‘Leek me zo een nette vent. Krijg niet het idee, dat hij het van plan is om het iemand leven lastig te maken. Leek er voor mij op, dat hij nog bezig is om het voor elkaar te krijgen om er als een professor *uit* te zien, laat staan er een te *zijn*.’

‘Ik ga die oude Professor Banning missen,’ zei Xenia met een zucht, triest naar het tafelblad starend. ‘Hij was mijn favoriet.’

Naast haar knikte Walter plechtig. James probeerde niet met zijn ogen te rollen. Hij verdacht Walter ervan op dezelfde manier te reageren, wanneer Xenia zou suggereren dat er een vlucht roze eenden op de maan zou leven.

Nauwelijks een uur later ontmoette James, Roos en Scorpius, Albus en Ralph onder een toorts in een van de oudere delen van het kasteel. Het was op het late uur een spannende en verwarrende tocht door de donkere gangen geweest. Roos en Scorpius, wist James nu, waren opnieuw een stelletje, hoewel, net als eerder, was het een broze en onstuimige verbinding. Op dit moment, om redenen waar James alleen maar naar kon raden, spraken ze weer eens niet met elkaar, waardoor hij in een kille stilte tussen hen in liep. Het was waarschijnlijk het beste, omdat ze zo laat niet buiten hun afdelingskamer zouden moeten zijn, hoewel de avondklok formeel pas de volgende dag in zou gaan.

‘We hebben geprobeerd hem te openen,’ fluisterde Ralph dankbaar, toen James zich uiteindelijk bij hem en Albus voegde, ‘maar bij ons werkt het nooit.’

‘Het werkt nooit bij *jou*,’ corrigeerde Albus hem. ‘Het werkt prima voor *mij*, maar hij gaat altijd open naar een kamer vol wc-potten.’

‘Ga opzij,’ zei Roos ferm. ‘Jouw probleem is, dat je niet genoeg fantasie hebt.’

Ralph stapte gehoorzaam opzij, ruimte makend voor Roos om voorbij hem te lopen naar de gang voor hem. Na een paar stappen draaide zij zich om en liep terug.

‘Wat ik nodig heb,’ zei ze langzaam maar nadrukkelijk, ‘is een kamer om in het geheim bij elkaar te komen, waar niemand als Vilder naar binnen kan, waar niemand ons af kan luisteren, inclusief ieder vermomd portret, en waar niets van wat we zeggen ooit herhaald kan worden.’

Ze draaide zich weer om en liep weer heen en weer.

‘Wat ik ook nodig heb,’ voegde ze toe, ziedend fluisterend, ‘is een vriendje die niet over zijn eigen voeten *struikelt*, iedere keer als Fien Hoogstra zoveel als ook maar in zijn richting kijkt.’

‘En daar gáán we weer,’ kweelde Scorpius vermoeid. ‘Je kunt er nu wel over ophouden, weet je.’

Ralph keek een beetje verbaast. ‘Ik denk niet, dat dit iets is wat je in de Kamer van Hoge Nood zult gaan vinden.’

Toen Roos stopte met heen en weer lopen, verscheen er plotseling een deur waar net daarvoor alleen maar een stenen muur geweest was. Ze keek uitdagend naar Ralph en Scorpius, wendde zich naar de deur en duwde deze open. Ze gleed naar binnen.

Ze keek Scorpius, bij zijn binnenkomen, met spottende teleurstelling aan. ‘Ik denk, dat Ralph achteraf gelijk had,’ zei ze luchtig. ‘De Kamer van Hoge Nood kan niet *alles* geven wat ik nodig heb. Want kijk, daar ben jij.’

‘Eerlijk, Wemel,’ zei Scorpius, traag door de kleine kamer kijkend, en James kon zeggen door het gebruik van alleen haar achternaam, dat dit niet best uit zou pakken. ‘Ik was alleen maar vriendelijk voor Fien toen ik haar in de Grote Zaal ontmoette. Maar als je jaloers op haar bent, zou je haar altijd wat hulp kunnen vragen met, laten we zeggen, een beetje make up en een nieuw kapsel.’

Roos’ wangen werden dieprood. ‘Een beetje make up!?! Ze gebruikt genoeg voor twee! Voor de hele school! Maar als *dat* is wat je leuk vindt... zo’n hooghartige, kunstmatige, Zwadderich dramafiguur...!’

‘Ik vond je boze, woedende stilte prettiger,’ mompelde James, zijn rugzak op een tafel in het midden van de kamer neergooiend. ‘Waarom is het altijd herrie en gedonder tussen jullie twee?’

Albus zakte in een stoel het verst weg van de deur, onder een brede zilveren lijst van een Vijandvizier. ‘Herinnert mij eraan waarom ik het blijf verkiesen om het leven van een vrijgezel te blijven leven.’

Hoewel nog kokend, was van haar gezicht af te lezen, dat zij, voor nu, de scherpste randen van haar woestheid kwijt was. Roos zette zich naast Albus in een stoel. ‘Jij bent nog vrijgezel, omdat geen enkel zichzelf respecterend meisje de geur van paddenpoep en moerasgas die constant rond jou hangt, kan verdragen.’

‘Ik heb een natuurlijke muskuslucht,’ verzuchtte Albus luchtig. ‘Dat komt, omdat ik te druk bezig ben met mannelijke kunsten, zodat ik geen tijd heb om iedere dag voor de spiegel te hangen.’

‘Het komt ook van het de hele week slapen in dezelfde kleren en dit gedurende de hele Zomer,’ stelde James.

‘En van denken, dat het nemen van een bad vergelijkbaar is met het gebruiken van een paar spetters van de aftershave van Pap,’ zei Lily die net naar binnen schoot en neerplofte in een stoel naast Roos. ‘Sorry, dat ik zo laat ben. Wat heb ik gemist?’

‘Tot op heden niets,’ meldde Ralph, een plekje zoekend in een stoel tussen die van Scorpius en Roos. ‘Behalve weer stennis tussen *deze* twee en een ongevraagde informatie over Albus’ niet bestaande liefdesleven.’

‘Hoor wie het zegt, Deeter,’ zei Albus, Ralph doordringen aankijkend. ‘Wanneer had jij voor het laatst een afspraakje?’

‘Ik heb wel afspraken,’ schouderchokte Ralph. ‘Ik ben alleen niet de persoon om daar oeverloos over te blijven kletsen.’

Lily fluisterde voor iedereen hoorbaar in de richting van Roos. ‘Hij heeft een oogje op een Hoofdmonitor, hoorde ik.’

‘Dat is meer eerzucht dan liefde,’ zei Scorpius, opzij kijkend naar Ralph. ‘Hij is de hele sociale ladder aan het beklimmen, onze Ralph. Eindelijk recht doent aan zijn Afdelingsgaard.’

‘Jullie zitten vol Doxie-poep,’ schudde Ralph zijn hoofd. ‘Jullie weten niets over mij. Ik hoor hier eigenlijk niet eens te zijn nu ik Hoofdmonitor ben. Als een van de Sneepportretten mij op weg terug naar de kelder ziet...’

‘Zeg hem dan gewoon, dat je de rest van deze sluipers bespioneerde,’ stelde een nieuwe stem, in een onmiskenbaar Amerikaans accent, voor. ‘Dat is het soort dubbelspel waar de Sneeper van houdt. En trek je maar niets aan van al deze chagrienen, Ralphinator. Ik vind het knijtergoed dat je Hoofdmonitor geworden bent. Klasse gedaan!’

James glimlachte naar de rechthoekige Spiegel die hij uit zijn rugzak gehaald had en een plekje op de tafel had gegeven. In de Spiegel was een jongen met blond haar zichtbaar. Pratende vanuit de diepte van iets wat leek de opening te zijn, die leidde naar een stapel vuile was en snoeppapiertjes. De spiegel was een van de overgebleven scherven van Merlijn’s legendarische Amsera Certh, nu in delen en teruggebracht tot zijn meest basale functie. Eens was Merlijn in staat geweest om de gesprekken, die via de Spiegel gehouden werden, af te luisteren, maar sinds de bezweerder zijn deel opzettelijk vernietigd had (tot zijn eigen duidelijke teleurstelling), zwerend, dat nooit meer dat deel voor zijn eigen spionage wenste te gebruiken.

‘Jij hebt makkelijk praten, Daan,’ zei James hoofdschuddend. ‘Jij zit niet met een Ralph, die al zijn beslissingen heroverweegt tegen het Zweinstein Handboek voor Leerling-Gedrag.’

‘Hoi, Daan,’ liet Lily van zich horen, opverend van haar stoel om de jongen in de Spiegel te kunnen zien. ‘Hoe is het leven daar in Alma Aleron?’

‘Meestal gaat alles op dezelfde manier,’ knikte Daan. ‘Op sommige momenten is het ingewikkeld en zorgelijk. Het Tijdslot wordt een beetje wiebelig, omdat de beschermende bezwering rond de buitenste muren rafelt als een oude jute zak. Stukjes van de school blijven als bellen doorbreken naar de Drezelkelders en zolders door heel Philadelphia. Professor Jackson zegt, dat hij hard aan het werk is om dat op te lossen, maar tot die tijd moeten we het Tijdslot beperken tot een eeuw vóór Philadelphia werd gebouwd, gewoon om geen risico te lopen.’

‘De dingen worden hier ook steeds linker,’ zei Ralph nuchter. ‘Nog maar net hadden we een Dreuzelfamilie die ons op kwam zoeken in de Grote Zaal, net toen Merlijn klaar was met zijn welkomstwoord.’

‘Nee!’ De ogen van Daan sperden zich open. ‘Hoe zijn die binnen gekomen?’

‘Ze reden gewoon met hun auto de binnenplaats op,’ zei James, met afzakkende schouders. ‘Ze waren verdwaald en vroegen naar de juiste weg.’

Anders dan ze van Daan gewend waren, keek de jongen bezorgd. ‘Ik weet zeker, dat die ouwe Merlijn goed in staat was om hun herinnering eraan uit te wissen en ze weer op pad te sturen, juist?’

‘En een hernieuwde bescherm spreuk rond de hele school te plaatsen,’ zei Roos. ‘Maar, ja. Het is zorgelijk. De dingen ontrafelen zich op onvoorspelbare manieren. En er lijkt maar weinig aan te doen te zijn.’

‘Dat brengt ons waarom wij hier nu zijn,’ zei Scorpius ietwat ongeduldig, achterover leunend in zijn stoel en zijn wenkbrauwen optrekkend. ‘Voor wat het waard is; wij zijn maar een van de weinigen die ook maar enige idee hebben wie echt achter dit alles zit. Doelend, natuurlijk, op Judith, deze zeer geheimzinnige *Vrouw van het Meer* persoon. En Petra Morgenster, onze eigen Ongewenst Persoon Nummer Een. Niet dat we iets als een piep van beiden de afgelopen jaren gehoord hebben.’

‘Helemaal niets gedurende twee hele jaren,’ blies Lily een zucht in haar blonde pony. ‘Hoe weten we eigenlijk dat Judith, de *Vrouw van het Meer*, er feitelijk nog is? Mogelijk heeft ze het opgegeven en is ze teruggegaan naar de dimensie waar ze vandaan is gekomen?’

James schudde heftig zijn hoofd. ‘Judith is niet het type die het gewoon opgeeft. Hoe meer terrein ze verliest, hoe harder ze terugvecht. Maar wij weten, dat ze nog steeds ergens rondzwerft, achter de schermen werkend en iedereen de schuld op Petra af te laten schuiven voor al haar plannen.’

‘Ik begrijp nog steeds niet hoe het komt, dat iemand Petra de schuld kan geven voor wat er met het Morrigan Web gebeurd is,’ zei Lily fronsend. ‘Er waren daar massa’s mensen toen het gebeurde. We zagen Judith met haar vechten!’

‘Dat zagen we,’ beaamde James wrang, ‘maar vrijwel niemand herinnerd zich het zoals het was. Judith heeft een soort glibberige eigenschap over zich, die ervoor zorgt, dat de meeste mensen haar vergeten zodra zij uit het zicht verdwenen is. Zelfs de mensen die, soort van, haar zich herinneren, zijn bang om dit toe te geven. Snap je het dan niet? Mensen *verkiezen* het om Petra de schuld te geven. Zij is de schurk die ze kennen. Dat is minder ingewikkeld en op die manier geruststellender.’

Roos knikte. ‘Dat is waarom de gevolgen van haar plan zich nog steeds rondom ons blijven ontvouwen.’

‘En, hoe weten we dat?’ vroeg Scorpius zijn hoofd opheffend.

‘Omdat we Dreuzels hebben die in de Grote Zaal verschijnen,’ antwoordde Daan vanuit de Spiegel. ‘Dat is het bewijs, dat het plan van Judith, haar versie van ons lot, nog steeds aan het werk is. Omdat de Rode Draad zich nog steeds in onze wereld

bevind en niet in de wereld waar hij thuishoort. De Draad is als een rots, vastgeklemd in de machine van het lot van onze wereld. Zolang die daar zit, zullen over de komende tijd zaken meer en meer kapot gaan.'

'En de Rode Draad,' zei Scorpius, met een toenemende twijfel in zijn stem, 'is volgens jullie allemaal, Petra Morgenster.'

James zuchtte. 'Hier hebben we het al over gehad. Toen Judith de versie van Petra via de Kluis der Lotsbestemmingen uit een andere dimensie meenam, en haar toen vermoordde, werd die versie van Petra – de Morgan versie – toen en deel van ons universum. Nu is *onze* Petra de nieuwe Morgan. De Rode Draad die van het weefgetouw geplukt is, vertegenwoordigd *haar*. Zij gelooft, dat de enige manier om de boel weer in orde te krijgen, om ons eigen originele lot terug te halen, voor haar is om de plaats van Morgan in te nemen in de andere dimensie, de versie van Morgen van onze wereld, om zo de balans te herstellen.'

Lily knikte aarzelend. 'En het feit dat de Eed van Geheimhouding nog steeds verder afbrokkelt, is een teken dat ze daar nog niet in geslaagd is.'

'Judith wil niet dat ze dat doet,' ze Ralph. 'Petra is haar toegang tot deze wereld. Als Petra de Morgen van de andere dimensie vervangt, springen niet alleen de lotsbestemmingen terug op zijn plaats, maar wordt Judith terug gestuurd naar wat voor onderwereld ze ook vandaan gekomen is. Ze zal alles op alles zetten om te voorkomen dat Petra daarin slaagt.'

Scorpius keek vertwijfeld. 'Twee jaar is een lange tijd. Hoe kunnen we er zeker van zijn dat ze beiden nog wel leven?'

'Petra was een paar weken gelden nog in het nieuws,' ze Albus, nadenkend in een donkere hoek starend. 'Kennelijk brak ze in op de een of andere supergeheime plaats van verboden kunstwerken en boeken, op zoek naar iets. Een van de bewakers zag haar daar.'

Lily fronste onzeker. 'Hij kan het mis gehad hebben. De opsporingsfoto's van Petra hangen overal. De bewaker kan gewoon alleen maar een vrouw gezien hebben en aangenomen hebben dat zij het was.'

'Zij was het,' reageerde Albus, met een voor hem ongebruikelijke overtuiging, nog steeds naar de hoek starend. James keek met samengeknepen ogen naar zijn broer.

'Goed dan,' zei Scorpius beslist, weer opzittend in zijn stoel. 'Dat brengt ons naar het volgende punt. Hij keek rond in de kamer, ieder gezicht even bekijkend. 'Heeft iemand van ons iets van Petra gehoord sinds de laatste keer dat wij hier waren? Ook maar iets?'

Alle ogen in de kamer richtten zich in stilte op James. Het was Daan die vanuit de Spiegel hem als eerste aansprak. 'Wat zeg jij ervan, James? Jij bent degene met de magische geest-samensmelting met onze favoriete, onbegrepen booswicht. Hoe zeker ben jij ervan, dat zij nog altijd ergens rondhangt? En dat zij inderdaad de Rode Draad is?'

James nam een lange, diepe ademteug en keek dan naar zijn rechterhand die op de tafel lag. Hij vouwde hem met de palm naar boven open.

‘Ze blokkeert mij op de een of andere manier,’ zei hij met tegenzin. ‘Ik kan het voelen. Maar waarom ze dit doet weet ik niet.’

‘Echt?’ zei Scorpius sarcastisch, opnieuw rollend met zijn ogen. ‘Je hebt geen idee, is het?’

‘En jij weet het wel?’ daagde James, Scorpius in zijn ogen kijkend, hem uit.

‘Nee, nee. Ik wil je niet onder je duiven schieten. Hoewel ik nogal nieuwsgierig naar ben hoe je zo zeker kunt zijn van de plannen van Morgenster, wanneer ze, kennelijk, het mysterieuze *derde oog* in je geest heeft uitgeschakeld.’

James ontspande zich een beetje. ‘Ik heb nog nooit haar gedachten kunnen lezen, dat weet je. Ik krijg alleen zo nu en dan flitsen van haar dromen, door het koord dat ons verbindt. Ik snap er net zo min iets van als jij. Maar tot voor kort, ongeacht hoever wij van elkaar waren, kon ik, als ik mij op het koord concentreerde, mijn gedachten naar haar sturen en een vermoeden krijgen van waar zij was. Een stemming, soms, of een wazig beeld. Geen woorden. Geen volledige gedachten, tenzij ze heel dichtbij was. Gebruikelijk alleen... gevoelens.’

In de Spiegel fronste Daan. ‘Maar niet meer?’

James schudde langzaam zijn hoofd. ‘Nee. Ze is er nog. Zoveel weet ik. Maar ze sluit me buiten. Blokkeert haar deel. Ze wil niet, dat ik weet wat ze aan het doen is.’

Lily trok een wenkbrauw op. ‘Nou, dat is nogal zorgwekkend. Vind je niet?’

Albus bestudeerde zijn eigen handen op de tafel en maakte een spottend geluid. ‘Petra sluit James buiten, omdat hij een zenuwachtig baasjes is, die helemaal smoor op haar is zonder te denken wat er goed voor de wereld is. Gewoon zijn arme kleine “Astra”.’

‘Hij zei het,’ constateerde Scorpius snel, met zijn wijsvinger onder zijn neus strijkend, ‘niet ik. Ik dacht het alleen maar.’

James boog zich voorover en liet zijn kin op zijn gekruiste onderarmen rusten. ‘Dat heb je in het verleden al vaak genoeg gezegd, dacht ik zo.’

‘Ik vind het wel lief,’ glimlachte Roos. ‘Zelfs al is het waarschijnlijk een beetje hopeloos en triest.’

‘Het is niet triest,’ zei James, weer achterover in zijn stoel zakkend. ‘Jullie zijn allemaal compleet maf. Ik geef om Petra, ja. Maar ik denkt niet alleen maar aan haar. Ik denk aan de hele wereld. Eigenlijk...’ Hij pauzeerde en haalde weer diep adem, overwegend wat hij zou gaan zeggen. Met zachte stem ging hij door. ‘Ik denk, dat haar plan waarschijnlijk het beste is. Zelfs als dit betekent... dat ze voor altijd onze wereld zal verlaten.’

Er viel een langdurige stilte. Scorpius keek naar allen die aan de tafel zaten. ‘Goed, dan. Dit is nogal een ommezwaai.’

James weigerde om in iemands ogen te kijken. ‘Er gaat gewoon te veel verkeerd. Er staat te veel op het spel om zorgen te hebben over het leven van maar een meisje.’ *Zelfs als, dacht hij, maar zei het niet, dat ene meisje Petra Morgenster is.*

‘Dat laat dan een belangrijke vraag over,’ zei Roos met een aarzelende zucht. ‘Als Petra de verbinding met je blokkeert, hoe weet je dan dat dit nog steeds haar plan is? Om de andere versie van zichzelf te vervangen, met de Morgan versie uit die andere dimensie? Hoe kun je echt weten, dat Petra de Rode Draad geworden is?’

James keek uiteindelijk op. Zonder een woord te zeggen stak hij zijn hand, met gespreide vingers, omhoog. Langzaam sloot hij zijn ogen voor de helft en concentreerde zich.

Hij stelde zich Petra voor. In zijn hoofd en in zijn hart voelde hij het vergankelijke koord die hem met haar verbond, die sinds de fatale ogenblikken op de Gwendomare, toen Petra aan James gevraagd had om haar in de golven te laten vallen en James dit weigerde, hen gekoppeld had. Het koord was een koud lint die zijn oorsprong in zijn hart vond, door zijn arm ging en zich in de palm van zijn hand tot een bal ijs verdikte. Van daaruit, verwaaiderde het in de ruimte tussen hen, verlengend en verdunnend, naar waar Petra op dit ogenblik ook was.

Ze hield hem tegen. Hij kon de druk van haar tegenwerking voelen. Het was frustrerend. Maar het betekende ook, voor wat het waard was, dat zij aan hem dacht.

James opende zijn ogen helemaal en keek naar de palm van zijn hand. De anderen in de kamer deden dat ook, ogen wijd open, sprakeloos en betoverd.

Het koord was bijna transparant, maar zichtbaar in de duisternis, het helderste en dikste in het midden van James’ palm. Hoger veranderde het koord in een verzwakkend en dunner wordend lint, een draad die hoog de duisternis in dreef, niet eindigend, maar uit het zicht verdwijnend.

In de schaduwen van de Kamer van Hoge Nood, was het koord niet langer een vaal, zilveren maangloed. Nu pulseerde en flikkerde het zilver met sporen van vurig rood, de kleur van een intense zonsondergang, een grijs en rood lint vormend die omhoog het duister in draaide.

Het was overduidelijk.

Zonder enige twijfel veranderde het zilveren koord langzaam en geleidelijk in een rode draad.

Voor James en Ralph was de eerste dag met lessen als een hernieuwde kennismaking met een oude vriend, voor de laatste, rumoerige keer. James kende het hele kasteel nu uit zijn hoofd. Hij wist met gesloten ogen de weg door de gangen. Hij wist welke sluipwegen al te bekend waren om tussen de lessen in tijd mee te winnen. Hij wist welke toiletten de grootste kans hadden om na het middagmaal verstopt te

raken, wat de zwarte en mopperende bemoeienis van meneer Vilder en een grote rubberen ontstopper vereiste. Hij wist wanneer het veilig was om de weg met tientallen meters af te snijden, door het lege lokaal van Professor Hierraver en de drankenkast, die eraan gekoppeld was, heen te schieten en zo de overvolle, lawaaierige gangen te ontwijken.

Kort gezegd, hij was een zevendejaars. De school was een thuis. Beter dan dat, Zweinstein was zijn thuisland. Anders dan zijn huis, waar de regels van zijn ouders waren en zij de beslissingen maakten, bestond Zweinstein voor hem, tot hem net zo behorend als het behoorde aan de leerkrachten en bestuurders. En terwijl hij tussen de lessen door de gangen van het kasteel doorkruiste, lachend met zijn vrienden, de kameraadschap opzuigend die hij tijdens de Zomer had moeten missen, keken de eerstejaars (zoals Professor Anderling voorspeld had) op naar hem en zijn mede zevendejaars als zij voorbij liepen, als waren zij een soort halfgoden. Bij het voorbij lopen van James en zijn vrienden, weken de jongste en meer verlegen leerlingen terug tegen de muren van de gang om te kijken, hun ogen wijd en in bewondering, als roeibootjes schommelend in de golven van voorbij varende jachten. James voelde niet dat hij recht had op dit soort aandacht, maar genoot er desondanks wel van, wetend, dat zelfs die schuwe eerstejaars op zekere dag er net als hen nu bij zouden lopen.

Volgens James lesrooster, waren de Maandagen luchtig maar ruw ingrijpend. Het ochtendrooster bestond uit een dubbele les Rekenkunde, wat nogal een belasting was, omdat Rekenkunde een van James' zwakste onderwerpen was. Gelukkig wist hij een plek naast Roos te bemachtigen, die, net als haar moeder, een natuurtalend ervoor was en in haar eerste jaar een klas over had mogen slaan. Anders dan haar moeder echter, voelde Roos absoluut niet de verplichting om James en Ralph op enige manier te helpen en deed in feite haar uiterste best om haar kieskeurige aantekeningen van hun spiedenden ogen af te scherm. Op enig moment, aan het eind van de les, riep Professor Snijder haar naar het bord voor in de klas om een nogal bijzondere, langdurige vergelijking duidelijk te maken en James, in een uitbarsting van inspiratie, had snel zijn toverstok gepakt.

'Geminio!' raspte hij zo snel als mogelijk, de spreuk naar zijn nichtjes aantekeningen sturend. Met een kleine puf, ontstonden er twee identieke kopieën van het perkament en snel en triomfantelijk, gaf hij er een aan Ralph en propte de andere in zijn rugzak.

Het was pas na de les, toen hij en Ralph pauzeerden in de gang om de gekopieerde aantekeningen na te kijken, dat ze merkten, dat bij ieder ervan het keurige hellend handschrift behorend aan Roos verander was in een enkele zin, die telkens herhaald werd:

Deze inhoud is beschermd door ROOS WEMEL'S GEPATTEERDE ANTIE KOPIEER VLOEK, exclusief bedoeld voor JAMES POTTER, die een luie Delfstoffer is, en mogelijk ALBUS POTTER ook, hoewel ik niet denk, dat hij de Geminio al kent, zelfs als dit een eerstejaarsspreuk is voor sufferers.

Zonder een woord te zeggen rolden James en Ralph het perkament op tot een bal en gooiden deze in de eerste de beste vuilnisbak die ze tegenkwamen. Roos passeerde hen met een opgeheven kin en een zelfvoldane glimlach.

De rest van de dag was voorbestemd voor de Geschiedenis van de Toverkunst met de geestige Professor Kist, wat waarschijnlijk nog zwaarder was dan Rekenkunde. James wist, dat het onderwerp heel belangrijk was voor de mogelijke Schouwertraining. Helaas had hij nauwelijks een (D) *Debiel* over het onderwerp behaald op het recente S.L.I.J.M.B.A.L. examen. Hij was vastbesloten om zijn onverdeelde, pijnlijke aandacht bij de berucht vervelende Professor Kist te houden, overvloedige, gedetailleerde aantekening te maken en bij iedere gelegenheid volhardend te studeren.

Tien minuten in de les echter, leunde hij op de eerste rij, op zijn elleboog, zijn bril verlaten op het perkament voor hem, leeg starend naar de door en over elkaar geschreven krijt aantekeningen, op het eens zwarte schoolbord van Professor Kist's klas, terwijl de Professor geduldig doordreunde.

Zelfs Roos maakte minder aantekeningen tijdens Professor Kist's les, hoewel James haar ervan verdacht, dat dit was omdat zij, anders dan hij, alles wat er te weten viel al van achter naar voren wist. Ze krabbelde doelloos op de hoek van haar perkament. James liet zijn blik even over de krassen van haar veer gaan en was zowel geërgerd als verveeld om te zien dat ze een dik hart om de naam van Scorpius Malfidus tekende, geschreven met een draaiend schuinschrift. Na het hart volledig getekend te hebben, staarde zij er een ogenblik mistroostig naar en kraste het toen met haar lippen stijf op elkaar geperst, weg.

Het avondeten in de Grote Zaal vervolmaakte het eind van een vrolijke dag, met James, Govert en Fleur die het begin van het jaar ritueel af maakten door *uitgebreid* te klagen over het toegewezen huiswerk en te maken verslagen. Roos, zoals gewoonlijk, had haar huiswerk in een tussenuur in de bibliotheek al gemaakt en trok haar wenkbrauwen nuffig op. Geen van hen maakte zich echt zorgen over hun huiswerk, tenminste, nog niet. James kon gemakkelijk klaar zijn met de opdrachten, voor dat hij, samen met de andere zevendejaars, om tien uur de afspraak met Argus Vilder had. Hij zag de verwachting op de gezichten van Govert en Fleur, maar weerstond de drang om het er over te praten of zelfs te fluisteren. De rondleiding langs de meest verborgen gebieden van Zweinstein was een geheim natuurlijk. Als Roos er lucht van kreeg, zou ze een manier vinden om deze informatie uit James te persen, op welke manier dan ook.

Hij ging deze avond op weg naar de trap naar de leerlingenkamer, zich afvragend hoeveel hij van de geheimen van de school hij al wist. In werkelijkheid verwachtte hij, dat er dat een heleboel waren. Hij kende de ondergrondse doorgang van Lokimagus en de Zwerkbalschuur - had deze al op zijn eerste avond in Zweinstein leren kennen. Hij kende de Geheime Kamer, natuurlijk (hoewel vrijwel iedereen daar nu wel bekend mee was). Hij kende de Kamer van Hoge Nood, en diens zusterruimte de Kamer van Verborgen Dingen. Hij kende zelfs de doorgang die de Beukwilg verbond met het Krijsende Krot buiten Zweinsveld. Maar toch, misschien - hopelijk - zou er een verrassing op Vilders rondgang zijn, die hij vast en zeker met tegenzin zou doen.

Mogelijk was er iets wat zelfs zijn Vader niet wist. Deze gedachte maakte dat James een beetje ondeugend moest glimlachen.

James' Vader had nooit de zevendejaarservaring gehad, maar had zijn laatste schooljaar doorgebracht als een vluchteling kamperend, zich verbergend van Voldemort en zijn Dooddoeners en regelmatig met hen vechtend. Hij had vanzelfsprekend zijn diploma het daaropvolgende jaar van Directeur Anderling in ontvangst mogen nemen, omdat hij in plaats van feitelijk schoolwerk, "acties had vertoond, verbeeldend een effectieve grip op alle magische principes en praktijken, in de eerbare verdediging van het leven en beschavingen tegen verschrikkelijke krachten." Dit had er wel in geresulteerd, dat James' Vader, anders dan James' andere jaren van scholing, niet in staat was geweest hem voor te bereiden op wat hij in zijn zevende jaar kon verwachten.

Stiekem was James hier wel blij mee. Hij had zich al heel lang moeten bewegen in de schaduw van zijn legendarische Vader. Maar toch, om in zijn zevende jaar niet onder zo'n schaduw hoeven te leven, was verrassend bevrijdend.

Die avond kon hij zich nauwelijks concentreren op zijn Geschiedenis van de Toverkunstboek en mijmerde over de aanstaande rondleiding, kijkend naar de klok op de schouw die zijn minutenwijzer tergend langzaam over de wijzerplaat schoof. Geleidelijk aan werd het rustiger in de leerlingenkamer, omdat veel van de jongere leerlingen een voor een naar bed gingen.

Om kwart voor tien keken Govert en James elkaar aan. De andere jongen knikte kort. Gelijktijdig stonden ze op en begaven zich zo onopvallend als ze konden naar het portretgat. James liet zijn blik door de kamer gaan om er zeker van te zijn, dat niemand hun vertrek opmerkte. Gelukkig was Roos nergens te zien. Hij was er zeker van, dat zij het vertrek van de zevendejaars opgemerkt zou hebben en weten dat er iets aan de hand was, en mogelijk hen zelfs op afstand zou volgen.

Eenmaal door het portretgat, wisselden James en Govert geen woord uit terwijl ze zachtjes door de duistere gangen en stappen het trapgat draafden, op weg naar de Ontvangst Hal. Voor en rondom hen, vingen ze hier en daar een glimp op van andere zevendejaars in en uit de schaduwen flitsten en hen op kruisingen passeerden, allemaal op hun verschillende wegen op weg naar de afspraak.

Onderaan de hoofdtrap ontmoette Fleur, Govert en James, waar de rest van de zevendejaars zich onder een donkere kroonluchter verzameld hadden.

'Opgewonden, ja?' vroeg Fleur, duidelijk haar eigen enthousiasme proberend te verbergen.

James knikte en haalde zijn schouders op. 'Kan leuk zijn. Tenminste, als er nog geheimen zijn, die we nog niet ontdekt hebben.'

'Ondanks dat,' zei Govert duister, 'is het een avond met Vilder. Ik ben nog niet vergeten hoe hij zich in ons vierde jaar gedroeg, toen Degout de Directeur was.'

James knikte, het zich nog héél goed herinnerend. 'Denk je, dat *hij* ooit met pensioen zal gaan? Net zoals Banning en Anderling?'

Een onverwachte vrouwenstem antwoordde, van achter hen, hier zachtjes op. 'Vilder gaat *nooit* met pensioen. Dat zou betekenen, dat hij de rest van zijn leven met zijn eigen stinkende gezelschap door moet brengen.'

James keek achterom en zijn wangen werden opeens warm bij het zien van Millie Vandergriff, vergezeld door Justa Jansons en een Huffelpufjongen met de naam Patrick Meester. Toen ze bij elkaar kwamen, glimlachte Millie in de schemer breed naar James.

Millie's opmerking deed Govert knikken. 'Jep, Vilder gaat hier de pijp uit en zijn lichaam zal waarschijnlijk door de gangen rond blijven hinken, puur uit gewoonte. Bedreigingen mompelend en kauwgomvlekken op de vloeren aanwijzen.'

'Hoe weten we eigenlijk, dat dat niet al gebeurd is,' vroeg Fleur, een wenkbrauw optrekkend. 'Ik denk niet, dat iemand het verschil kan merken.'

Op dat ogenblik kondigde het galmende geluid van het tikken van de Vilder's stok de komst van de Huismeester aan. Hij slenterde dwars over de vloer, zo te zien de lichtstralen, die van de muurtoortsen kwamen, ontwijkend, totdat zijn strenge, plompe figuur voor de groep opdook, met een duidelijke afkeuring ieder gezicht beziend.

'Voor het geval, dat het niet duidelijk was,' articuleerde hij met zijn krakende stem, 'doe ik deze rondgang als deel van mijn taken. *Niet* omdat ik op enige manier geloof, dat het een waardige traditie is. Onthoud dat goed, mocht je ooit verleid worden om er een enkele opmerking over te maken tegenover de andere leerlingen, over wat je zult gaan zien,' hij glimlachte grimmig, al zijn gele, scheve tanden tonend, 'niet dat het mij een laars interesseert, dat dit jullie - ahum - *voorrechten* schaad.' Hij tuurde met zijn kraalogen betekenisvol naar de groep en zijn glimlach verdween als een lamp die opeens uitging. Wrevelig draaide hij zijn hoofd naar een zijgang. 'Vooruit, deze kant op.'

Zonder om te kijken, hinkte hij weg, zijn stok hol op de stenen vloer tikkend.

Zoals bleek, kende James inderdaad de meeste geheime doorgangen, kamers en vrije dienstverleningen van de school.

Vilder bewoog zich naar de nieuwste doorgang, een trap die leidde naar een deur halverwege de Silvan Toren, die niet (wat niemand duidelijke durfde te maken) echt een plek was waar leerlingen zich gewoonlijk ophielden. James sjokte met de groep mee en merkte dat Millie Vandergriff soms vlak naast hem liep, haar elleboog tegen die van hem aan schurend, en op andere gelegenheden helemaal naar de voorkant van de groep gleed, waar ze fluisterde en giechelde met Justa en de jongen, Meester, die James zich herinnerde van het Huffelpufzwerkbalkteam, waar deze een Drijver was.'

Hij probeerde het zicht van Millie en Meester, die zachtjes lachten, uit zijn hoofd te zetten, naar het zat vast in zijn hersens, op de een of andere manier stekend en irritant. Mogelijk was de grotere jongen ook een lid van de Huffelpoppen Makkers. James twijfelde eraan, de grote vierkanten handen en saaie blik van de jongen beziend. Verfijndheid en spitsheid waar duidelijk niet Patrick Meester's sterkste kanten.

En waarom, vroeg James zich opeens af, dacht hij hier zolang over na?

Opzettelijk richtte hij zijn aandacht op Ralph, Fleur en Govert, die in zijn buurt meeliepen en Vilder's tocht met toenemende verveling vervolgden.

De rondgang van het kasteel sleepte zich voort. Vilder toonde hen de tunnel naar de Zwerkbalschuur en verschillende samenkomende doorgangen tussen de leslokalen, een bewegende boekenkast in de bibliotheek, die leidde naar een geheime leeskamer, een paar vreemd weelderige bad- en sauna-ruimtes op de zesde etage en uiteindelijk, eigenaardig, de wasruimte. Daar bekeken de Huiselven de rondleiding vanaf een flinke afstand, hun blikken wisselend behoedzaam en nors, heel anders dan de uitdrukkingen die ze hadden op de zeldzame momenten dat ze in het kasteel gezien werden.

James werd moe en verveeld. 'Ik vraag me af, of we niet ongezien weg kunnen glippen?' fluisterde hij naar Ralph.

'Fiona Vierweg en Gert Muilwijk deden dat tien minuten geleden al,' antwoordde Ralph, van achter zijn opgeheven hand. 'Ik was bijna met ze mee gegaan. Maar ik voel mij, soort van, verplicht om te blijven.'

'Ah,' raspte Millie, langs James' schouder naar Ralph kijkend. 'Het is inderdaad de plicht van een Hoofdmonitor. Zo ook, om ons te vertellen wat we gemist hebben, *mochten* we besluiten bij de volgende hoek de pleiterik te maken.'

Millie grijnsde opzij naar James en knipoogde.

'De laatste stop,' zei Vilder, zei rauwe stem weerkaatste langs de muren van de nauwe gangen van de kelder. 'En voor deze, hebben we een sleutel nodig.'

Zonder zich om te draaien hief de Huismeester zijn linkerhand. In het toortslicht keek James ernaar. Een groene ring glinsterde aan Vilders knokige middelvinger. James herkende hem.

'Ziet er net zo uit als die van jou, Ralph,' porde hij de grote jongen. 'Jouw Zwadderich ring-sleutel.'

'Is logisch,' mompelde Tim Bosch. 'We zijn bijna bij onze leerlingenkamer. Ik duik weg en vind het verder wel prima.'

'Hij draagt hem echter aan zijn linkerhand,' merkte Ralph op. 'Je hoort hem aan je rechterhand te dragen. Huisregel. Anders gaat de deur niet open.'

Voor hen, keek Vilder even over zijn schouder, Ralph scherp aankijkend. '*Dat is, als je in de Zwadderichleerlingenkamer wilt komen,*' zei hij, zijn stem tot een diep gegrom verlagend. '*Waarom iemand daar naar binnen zou willen, zou ik met geen mogelijkheid weten.*'

Er klonk een gedempt, verspreid gelach uit de groep toen alle ogen zich op Ralph, Tim en de andere zevendejaars Zwadderaars richtten. Onder hen vernauwden Nico Buitendag en Fien Hoogstra hun ogen. Zwadderaars, zag James, waren niet bepaald grootmoedig als ze beschimpt werden. Niemand echter, durfde te reageren op de sneer van Vilder.

'Deze ringsleutel,' ging de Huismeester verder, zich terugdraaiend en lopend naar de brede deur, 'brengt ons naar een véél interessantere plek. Niet dat een van *jullie* hier ooit op bezoek zouden moeten, durf ik wel te zeggen.'

De deur naar de Zwadderich leerlingenkamer was ijzeren gedrocht van sloten en grendels, overheerst door een betoverde sculptuur van een opgerolde slang met een oog glanzend van een groene smaragd en een lege oogkas. Normaal gesproken hief de slang zijn kop op en bevroeg de bezoeker. Vilder gaf hem daar de kans niet voor. Met nog een blik over zijn schouder, duwde hij de ringsleutel aan zijn linkerhand in de lege oogkas van de slang.

De verschillende sloten, grendels en klemmen van de deur klaptten luidruchtig opzij en de deur zwaaide in zijn zware scharnieren soepel open. Vilder wachtte even, nog altijd over zijn schouder naar de groep leerlingen kijkend, bijna of hij van gedachten wilde veranderen en hen het laatste geheim te onthouden, door ze naar hun slaapkamers te sturen.

In plaats daarvan trok hij een onwillige grimas, zwaaide de deur verder open en stapte naar binnen.

Een golf van koude, vreemde mist stroomde rond de schouders van Vilder, deed James' kraag klapperen en blies de blonde haren van Millie overeind.

'Dat is daar nog nooit geweest,' merkte Ralph op, de groep, die zich door de geopende deur perste, volgend.

Vóór James, verstpapte Tim Bosch zich toen hij zijn hoofd ophief terwijl hij door de deuropening ging. Hij knipperde snel en draaide zich waar hij stond. Toen hij sprak, klonk zijn stem genepen en trillend.

'Ook dat heb ik hier nooit eerder gezien!'

James duwde zich ongeduldig voorbij Tim, om zelf tot een ontzette stop te komen. Zijn ogen sperden zich open bij het zien van de enorme ruimte voor hem.

Verbazingwekkend, was de Zwadderichleerlingenkamer verdwenen. In plaats daarvan was er een gigantische spelonk met natte stenen muren en een uitgehakte vloer, die met brede afdalende treden een terras vormde. Aan het eind van de treden, was een immens oppervlak van zwart water, wat een ondergronds meer vormde met witgekopte golven. Langs de verre muren, gehuld in de duisternis en bijna onzichtbaar, leidde gewelfde doorgangen naar iets wat leek op ondergrondse rivieren. Grote toortsen hingen in stalen houders tussen de doorgangen in en de golven reflecteerden hun geflakker.

De groep zevendejaars ging in verbijstering via de brede treden naar beneden en probeerden in alle richtingen tegelijk te kijken. Het water sloeg en spatte. De toortsen knisperden.

Een schip dobberde en kraakte een eind verderop op de golven, met een lang touw afgemeerd aan een stenen bolder. Het schip was oud, maar robuust en glanzend, voorzien van drie lange masten en aan de zijkant voorzien van patrijspoorten en kanonsgaten.

‘Da’s een Blokkade Breker,’ verkondigde Patrick Meester met een verbaasd gefluister. ‘Een smokkelaarsschip! Wat doet die hier?’

‘Vergeet het *schip*,’ zei Fien Hoogstra, haar bril goed op haar neus zettend terwijl ze rondom zich keek. ‘Waar is *hier*?’

‘Kijk,’ riep Govert opeens, zijn stem liep echoënd langs de muren van de enorme ruimte. Hij stak zijn hand omhoog, wijzend naar het donkere plafond.

James keek en zijn knieën knikten van opwinding en angst.

Het plafond was niet van steen. Het was water. Golven rolden en sloegen boven hun hoofden over elkaar, een omgekeerd spiegelbeeld vormend van gigantische meer eronder, zwart glinsterend in de indrukwekkende hoogte.

‘We zitten onder het Meer!’ riep Fleur opeens schrill. ‘Ja, toch?’

De stem van Vilder klonk vanaf een afstand. Hij stond op een van de laagste treden die over het meer uitkeken. ‘Het Zwarte Meer is feitelijk *geen* meer,’ verkondigde hij en James meende, dat de oude Huismeester het voor het eerst op deze tocht, naar zijn zin had. ‘Het is een omkering van de ondergrondse haven. Hier vandaan kunnen schepen naar vrijwel iedere vaarroute in de wereld reizen. Zo lang de opvarenden bestand zijn tegen en klein beetje claustrofobie en niet bang zijn een pietsje nat te worden.’

‘Wacht even,’ zei Millie, die opeens weer naast James stond. ‘Zegt u, dat de Klammfels toen ze met hun schip aankwamen, destijds in de dagen van het Toverschool Toernooi ...?’

Govert vervolgde, besef daagde bij hem. ‘Zij *niet* gewoon magisch verschenen, dobberend op het meer alsof het een soort doorgang was?’

‘Wel,’ zei Vilder, bij wie het ongeduld in zijn stem terugkwam, ‘D’r is genoeg magie mee gemoeid. Meer dan jullie kleingeestigheid kan bevatten. Maar het meer hierboven is geen doorgang. Het is gewoon kanaal naar het netwerk hier beneden. Vanaf hier, kan een schip overal heen, mits men moedig genoeg is om de bijna eindeloze tunnels en ondergrondse oceanen tussen hier en daar te trotseren.’

‘Van wie is *die* boot dan?’ vroeg Tim, wijzend naar de Driemaster die op afstand dobberde.

Vilder opende zijn mond om deze vraag te beantwoorden, maar een andere stem overstemde hem, plotseling uit de duisternis komend.

‘En da’s ’t end van de tour, zou ’k zegge,’ zei de stem onnodig luid. James herkende hem zelfs nog vóór de kolossale man uit de schaduwen verscheen, handen opgestoken in een afwerend gebaar.

‘M’neer Vilder is ’n druk bezette man. Zorreg d’rvoor asdat je ’em netjes bedank as je naar buiten stapt. Goed jullie allemaal weer te zien. Jullie slaapkamers wachte op jullie.’

‘Hagrid!’ zei Ralph met een verbaasde glimlach. ‘Maar wie is dat bij hem?’

James tuurde de duisternis in, voorbij de geïrriteerde Vilder, die begon om de treden weer op te hinken en de leerlingen voor zich uit te jagen. Naast Hagrid stapte een andere figuur langzaam naar het licht.

Vilder gebaarde naar de geopende deur aan het begin van de spelonk. 'De professor heeft gelijk. Terug naar jullie slaapkamers en opschieten! Geen getreuzel! En denk aan wat ik zei aan het begin van deze rondleiding! Geen woord tegen iemand!'

James liep achteruit, naast Ralph struikelend op de ruw uitgehakte treden, in een poging achter te blijven om Hagrid en zijn mysterieuze vriend te begroeten. Vilder drong echter aan, de groep door de deuropening drijvend en geen gedrentel duldend.

Toen James achteruit door de opening de warmte van de keldergang in geduwd werd, keek hij nog een keer. Hagrid stond nu op een van de lagere treden, tussen de deuropening en het donkere schip in de verte, de uitdrukking op zijn gezicht was zowel prikkelbaar als opgelucht.

De persoon naast hem was uiteindelijk duidelijk zichtbaar. Ze had een kleine glimlach op haar gezicht toen ze James in zijn ogen keek en haar schouders ophaalde.

Ik zei toch dat ik er waarschijnlijk al alles van wist, leek het schouderophalen te zeggen.

Terwijl Vilder de deur achter hen dicht trok en de sloten, grendels en klemmen weer op hun plaats sloegen, stopte Ralph in de gang en, terug over zijn schouder kijkend, fronste hij.

'Wat ter wereld doet *Roos* daar met Hagrid?' vroeg hij.

James slaakte een zucht en schudde wrevelig zijn hoofd. 'Kom op, Ralph,' zei hij. 'Je bent toch niet echt zo verrast, of wel?'

4. Het Geheim van de Dolk

‘Om eerlijk te zijn,’ zei Roos toen zij, James en Ralph zich de volgende ochtend een weg baanden door de gang, ‘kwam ik pas vorig jaar achter de haven onder het meer. Hagrid had mijn hulp ergens bij nodig en vertelde mij het geheim.’

James was sceptisch, maar sprak heel zacht, zodat hij niet afgeluisterd kon worden door de leerlingen die op weg waren naar hun volgende les. ‘Hagrid had hulp nodig met iets in een of ander geheim meer onder het Meer, dus hij gaat hij naar een leerling in plaats van een andere professor?’

‘Neem mij niet kwalijk,’ zei Roos, stoppend in de gang en haar vrije hand uitstekend naar James. ‘Ik ben Roos Wemel. Ik ben soort van nogal geweldig met een heleboel ongebruikelijke en lastige spreuken, zelfs beter dan sommige professoren, die ik met naam en toenaam kan noemen. Ken ik u?’

‘Ah, zei Ralph met een knik. ‘Het is een geheim, wat het dan ook is, maar Hagrid had wat hulp nodig met wat moeilijk toverstokwerk.’

‘Ik wed, dat het iets met die boot te maken heeft,’ beaamde James en draaide zich naar Roos. ‘Is het niet?’

Roos ging weer lopen en sprak nu ook zachtjes. ‘Hij won hem van de een of andere tovenaars in de Zwijnskop. Ik waarschuwde hem, er is in het verleden nooit

iets goed van terecht gekomen, mysterieuze vreemdelingen die in obscure kroegen met kaartspelen wedden, met als inzet een drakenei en complete boten. En wat denk je dat hij zegt?' Op dit punt aangekomen richtte zij zich tot haar volle lengte op en trok een nogal suffige frons, duidelijk haar best doend, om een impressie van de halfreus te maken: 'Maar, de Zomers benne lang, Roosje! Ken maar zo vaak onkruid wiede tot 't me anvlieg! Ik ben eenzaam en verveel me en hep behoefte an gezelschap!'

James kon een glimlach over Roos' impressie niet onderdrukken. 'Dus, zijn nieuwe boot in niet helemaal legaal dan. Waar heeft hij jouw hulp voor nodig?'

Roos ging de hoek om, vooruit gedreven door een rumoerige groep die op weg was naar Verweer Tegen de Zwarte Kunstenleslokaal. 'Nou, het is geen tovenaarsboot, feitelijk. Er zijn een heleboel ongebruikelijke verbeteringen op aangebracht om haar zeewaardig te krijgen voor betoverde wateren. En het is niet het soort magie welke men dagelijks gebruikt.'

Ze liet net buiten hen leslokaal van Verweer Tegen de Zwarte Kunsten haar rugzak van haar schouder zakken, rommelde er kort door, en haalde er een klein, maar dik, boekwerkje uit. De titel ervan, met een opdruk van nu vervagend zilver op een groen stof, las *Het Essentiële Zeevaarder's Compendium van Nautische Betovering en Boot Beheksing met Schoon-Schip Spreukwerk*.

'Ziet...'. James knikte naar het boekje. 'Nou. Ziet er uit, alsof je er niet buiten de boot door valt.'

Ralph keek geïnteresseerd. 'Dus, wat precies, maakt een schip een *magisch* schip?'

'O, daar ga je je over verbazen,' werd Roos enthousiast, warm lopend voor het onderwerp en bladerend door het boekwerkje. 'Betoverd waterwerende vernis is iets wat de meeste tijd kostte, waardoor het schip water van zich afschud wanneer het door het meer reist om naar het oppervlak te komen. En dan waren er de anti-Wierlingen hexen, sirene afstotende, navigerende masten, om nog maar te zwijgen over de puur mechanische en precisie apparaten, zoals zich opvouwende masten, dekkoepeles, zeemonsterharnassen—'

'Ennnnn ik verveel me al te pletter,' zuchtte James, Roos voorbij lopend toen hij het klaslokaal in ging. 'Maar top voor jou, dat je al een voorproefje gehad hebt van de haven onder het Meer. Ik ben er zeker van, dat het al de tijd waard was om magische vernis over de boot van Hagrid te smeren.'

'Hij doet al het smeren,' rolde Roos met haar ogen, achter James en Ralph het lokaal in lopend. 'Ik betover het spul en anders dan jullie, *houd* ik ervan om nieuwe dingen te leren. Je weet maar nooit wanneer een vochtwerende spreuk van pas kan komen.'

De eerdere groep sijpelde het lokaal uit, nog steeds mompelend en hun boeken verzamelend, terwijl de volgende klas zich tussen hen in naar binnen wurmde.

'Jongens,' zei Professor van de Beek, één wenkbrauw optrekkend toen hij achter zijn enorme bureau ging zitten, 'en Juffrouw Wemel. Ik kan niet geloven, dat ik u in

deze les heb. U komt toch morgen naar mijn lessen voor gevorderden. Of vergis ik mij?’

James schudde snel zijn hoofd. ‘Nee, meneer. Wij komen u om iets anders vragen. We zijn, euh, nieuwsgierig, meneer, over het gebruik maken van iets van onze Verweer Tegen de Zwarte Kunstenlestijd voor ons zevendejaars veldwerk in een verwant beroep.’

Professor van de Beek hield op met het organiseren van de papieren puinhoop op zijn bureau en keek op, hen voor de eerste keer zijn volle aandacht gevend. Hij leek een beetje in de war, maar knipperde dan en knikte. ‘Ach, ja. Ik ben er zeker van, dat ik een bericht heb ontvangen over een dergelijk programma. Waarschijnlijk heb ik het ergens neergelegd en vergeten, net als de meeste binnenschoolse communicatie. Men kan slechts zo vaak geïnformeerd worden over herzieningen van het schooluniform en herziene bijeenkomsten, terwijl men toch al niet van plan is om zich erbij aan te sluiten, voordat men zulke berichten direct in de prullenbak gooit. Dus. Jullie drie zijn van plan om praktische ervaringen te achtervolgen, in ruil voor mijn lestijd, is dat het?’ Hij leek zowel open te staan voor het idee, als er iets vies van te zijn.

‘Niet wij alle drie - - ’ begon James, maar Roos bemoeide zich er opeens mee, hem opzij duwend om recht voor van der Beek’s bureau te gaan staan.

‘Ja, meneer, Professor,’ zei ze snel, duidelijk niet van plan om zo’n geweldige mogelijkheid te missen. ‘Wij alle drie. James, Ralph en ik. Euh, ja. Wij drie.’

Ze keek kort naar James, haar ogen stonden streng. Met een hoorbare klap, deed James zijn mond dicht.

‘Nou,’ zei Professor van der Beek langzaam, weer naar zijn bureau kijkend en willekeurig zijn papieren daarop verschuivend. ‘Ik vermoed, dat dit af zou hangen van het soort praktische veldwerkervaring die jullie willen gaan volgen. Ik kan alleen maar aannemen, dat jullie zouden willen deelnemen in enige voorbereidende training voor het Harrierkorps. Ik moet jullie waarschuwen, mijn jonge vrienden: het is een zware reis, het worden van een Harrier, maar geeft in alle opzichten een enorme voldoening. Ik zal contact opnemen met mijn oude commandant, eens zien of ik een paar gunsten kan op - - ’

‘Euh,’ onderbrak Ralph hem, een paniekerig blik met James uitwisselend. ‘Euh. Niet direct de Harriers, meneer. Precies...’

Professor van der Beek fronste en keek weer op, zijn gezicht een volkomen verwarring. ‘Niet de Harriers? Wat kan het dan in vredesnaam zijn?’

Kaarsrecht voor hem staand, alsof ze de Professor wilde salueren, antwoordde Roos, ‘Schouwertraining, meneer. Wij wensen de vaardigheden welke u ons aangeleerd hebt, toe te gaan passen om de Schouwermethodiek te leren. Om duistere tovenaars, heksen, heksenmeesters en andere verschillende bedreigingen voor de goede bewoners van de magische wereld, te volgen en gevangen te nemen.’

James knipperde naar Roos, geïrriteerd maar nogal onder de indruk. Kijkend naar Professor van der Beek, voegde hij toe: 'Net als mijn Vader, meneer.'

Professor van der Beek richtte zijn ijzeren blik van Ralph, naar Roos, naar James, en zuchtte lang en sceptisch. 'Ik verwacht, dat men het jullie niet kwalijk kan nemen dat deze keuze gemaakt is, komend van een familie zoals de uwe. Komt op mij over als een beetje een verspilde moeite. U in het bijzonder, meneer Potter, toont een grote potentie, niet allen in defensief spreukwerk, waar we in uw laatste jaar uitgebreid in zullen duiken, maar ook in uw Artis Decerto en gevechtspsychologie. Maar...' hij schouderde met zijn brede schouders - die als twee mastodontschouders naast zijn dikke nek lagen - en zuchtte opnieuw. 'Als dat is waar jullie je zinnen op gezet hebben, dan kan ik jullie, denk ik, er niet van weerhouden.'

'Het spijt mij, meneer,' zei Roos, nog steeds in de houding stand voor het rommelige bureau.

'Goed dan.' Professor van de Beek keek weer naar zijn bureau, duidelijk aarzelend, maar met niet genoeg argumenten om nog langer te protesteren. 'Ik vermoed, dat er een soort... officieel perkament of iets is wat ik moet tekenen.' Hij schudde afwezig met zijn hoofd. 'Ik zal er induiken. Voor nu, hebben jullie mijn toestemming voor jullie onderneming. Ik zal jullie op de hoogte brengen wanneer er iets geregeld is.'

James liep achteruit weg van het bureau, Roos en Ralph met zich meetrekkend, bezorgd, dat Professor van der Beek van gedachten zou veranderen. Na een paar onhandige stappen achteruit, bedankten ze de Professor, draaiden zich toen om en renden bijna het lokaal uit, stormden voorbij de jongere leerlingen die hen verrast en nieuwsgierig nastaarden.

'Wij alle *drie*, eh?' wendde James zich boosaardig naar zijn nicht, terwijl ze zich haastten naar de trappen om het middagmaal te gebruiken.

'Je dacht toch niet, dat ik zo'n gelegenheid voorbij zou laten gaan, hè?' reageerde ze. 'Om de irritante lessen van van der Beek over te kunnen slaan en naar het Ministerie van Toverkunst te kunnen glippen om met Oom Harry en mijn Moeder rond te kunnen hangen? Ik denk niet, dat het lang duurt vóór iemand het in de gaten krijgt. Maar dan zal het Professor Anderling zijn, of Directeur Merlijn, niet de vleeshoop van der Beek.'

'Je ben echt niet zo gek op hem, is het?' merkte Ralph op, zich draaiend om de trap af te lopen.

'Als hij de meisjes hetzelfde zou leren als de jongens, dan zou ik daar anders over kunnen denken,' snoof ze. 'Hij denkt, dat de best strijdmagie voor een vrouw, de bezwering is om bloed van de gewaden van haar echtgenoot af te krijgen. Geloof me, ik heb meer defensieve magie geleerd van het kijken naar toverschaken, dan in zijn stomme les te zitten.'

James was bekend met Roos voortdurende onmin met de huidige Verweer Tegen de Zwarte Kunstenleraar en wist wel beter dan met haar erover in discussie te gaan. Ze had gelijk, dat Professor van der Beek de klassen verdeelde in jongens en meisjes, ogenschijnlijk om het duelleren eerlijker te maken. Voor zover het James betrof, de

huidige felheid van meisjes als Andra Dirks en Justa Jansons overwegend, verdacht hij Professor van de Beek ervan de oefeningen eerlijker voor de jongens, dan voor de meisjes te maken.

Tijdens het middagmaal viel het James op, dat Albus, waarschijnlijk voor het eerst, aan de Griffioendortafel zat. Hij zat helemaal aan het eind tegenover Lily, in het midden van een groep lachende vierde- en vijfdejaars, dicht bij elkaar zich afzonderend van de anderen. James vroeg zich even af, of Albus' geroemde vrijgezel zijn, stiekem op de proef gesteld werd.

'Lily is een beruchte koppelaarster,' zei Roos, kijkend naar het eind van de tafel om te zien waar James naar keek. 'Ze zou heel graag Albus en Merel samen zien.'

James spotte. 'Gaat nooit gebeuren.' Hij greep zijn pompoensap en werkte deze in drie slokken bijna helemaal naar binnen, opstaand terwijl hij dit deed. Hij veegde zijn mond af aan zijn mouw en ging verder, 'Albus maakt afspraakjes met zijn eigen afdeling, of helemaal niet. Fien Hoogstra is meer zijn tiep.'

'Hmph,' reageerde Roos, ook opstaand en haar spullen verzamelend.

Iemand stootte van achter tegen James aan, hard genoeg om hem zijn glas uit zijn handen te laten vallen toen hij zich voorover boog om het op tafel te zetten. Het glas kantelde en spatte het restant over zijn boeken. Nijdig draaide hij zich om, om te zien wie er zo stuntelig was om zo hard tegen hem aan te stoten.

Een kleine, gedrongen jongen, een eerstejaars Ravenklauw stond daar met nog een jongen en een meisje. Alle drie keken ze James met een strakke glimlach aan.

'Ooooeeps!' zei de gedrongen jongen met een sarcastische nadruk. 'Onhandige jij!'

Onaangenaam verrast, fronste James. Het jochie was minstens een halve meter kleiner met rossig haar en sproeten die zo dicht op elkaar stonden, dat ze tot een geheel rond zijn neus zaten, hij had duidelijk met opzet tegen James aangestoten en wilde dat James dit wist.

'Tisser aan de hand, Potter?' daagde de jongen hem uit, 'Zompelaar er met je tong vandoor?' hij keek scheel en liet zijn onderkaak los hangen, kinderlijke pesterij naar James geluiden makend. 'Gah-gah-bwa-bwa-duhhh!'

De jongen en het meisje bij hem gniffelden en keken omhoog naar James, hun ogen alert en glimmend van raadselachtige kwaadaardigheid.

Vóór James ook maar kon beginnen hem van repliek te dienen, draaide het drietal zich en liep langzaam in de richting van de openstaande deuren weg, hard lachend en elkaar met de ellebogen porrend.

'Waar ging *dat* helemaal over?' Het was Ralph, bij hen komend vanaf de Zwadderichtafel, kennelijk getuige van het incident.

'James werd net *gepest* door een *eerstejaars*,' zei Govert met een ongelovige lach in zijn stem. 'Gebeurde dat net *echt*, of droom ik?'

Roos zag er net zo ontsteld uit. 'Wat heb je gedaan om *dat* te verdienen, James?' vroeg ze, van het weglopende trio naar James kijkend. 'En wie *is* hij?'

Langzaam kwam er een steek van beschamende woede in James' borst op. Hij voelde hoe dit zijn wangen rood liet worden. 'Ik heb die kleine klier nog nooit in mijn hele leven gezien!' zei hij, verbijstering en verassing zorgde ervoor dat zijn stem in een grauw veranderde. 'Ik weet niet eens hoe hij heet!'

'Edgar Echardt,' zei een zachte stem. James keek opzij en zag Sjanien's jonger broertje, Siebe, naast hem zittend aan de tafel, met zijn ogen wijd en ernstig. 'Hij is een eerstejaars, net als ik. Ga je, je weet wel... ' hij pauzeerde en keek heen en weer over de tafel, alsof hij onwillig was om het te zeggen, 'hem er mee weg laten komen?'

'Ik zou iedere vloek die ik ooit geleerd had over hem uitstorten,' knikte Govert, serieus in James' ogen kijkend. 'Allemaal tegelijk. Twee keer. Een voorbeeld van 'em maken.'

'James kan niet zomaar eerstejaars gaan lopen vervloeken,' zei Roos met een minachtende blik naar Govert. 'Dan wordt ie voor de Directeur gesleept. Mogelijk van school gestuurd. Wat haal jij in je hoofd?'

Gezamenlijk bewogen ze naar de deuren, het vreemde trio de Ontvangst Hal in volgend. 'Maar die kleine Ravenklauwetter, beledigde James!' drong Govert met zachte stem aan. 'En omdat wij bij elkaar horen, *ons!*'

'Het is James' probleem,' reageerde Roos luchtig. 'Goed kans, dat hij het niet prettig vindt om dit te bespreken in het bijzijn van de *Hoofdmonitor* –' ze keek opzij naar Ralph, die hierdoor een beetje gepikeerd was, '– maar hij *zal* reageren.' Ze wendde haar blik betekenisvol naar James. '*Is* het niet.'

Het was een vaststelling, geen vraag. James trok een wenkbrauw op en haalde zijn schouders op. Dit was het laatste waar hij op zat te wachten – de een of andere eigenaardige, opgefokte dubbeldooier die hem zijn laatste jaar voor schut zette. Wat voor aapje deze kleine klier ook op zijn schouder had, James hoopte, dat deze knul Edgar Echardt, ervan af was gekomen. James had een hekel aan het uitdelen van straffen, anders dan Scorpius dat had. Hij begreep niets van gemeen doen en kon zich geen houding geven om erop te reageren.

Tegen de tijd dat Ralph op de tweede verdieping kwam en bij hun volgende les, werden ze gelukkig afgeleid van Edgar Echardt door de nieuwe leerkracht Bezwingen, Professor Odin-Vann.

De professor was erg mager, bemerkte James, en droeg om dat te verbergen verschillende lagen kleding en een mantel met een hoge, stijve kraag. Zijn sikje, hoewel dun, was gekamd en met was in zo'n scherpe punt geplooid, dat je eraan kon bezeren. Tijdens het vullen van het lokaal, zat hij achter zijn bureau, gebogen over een bundel perkament en druk met zijn veer krabbelend. James had het geheime vermoeden, dat het druk doen van de Professor een dekmantel was voor zijn nerveusiteit. De jonge man keek niet op terwijl de leerlingen een zitplaats vonden, ongebruikelijk stil in het bijzijn van een nieuwe leerkracht. Toen iedereen zat, legde Professor Odin-Vann zijn veer neer en hief eindelijk zijn hoofd op. Een lok van zijn

zwarte haren bedekte een oog. Hij haalde deze met een hand opzij, een beweging die, ongetwijfeld door de loop der jaren, automatisch geworden was.

‘Welkom, allen,’ zei hij met een schrille stem, langzaam overeind zittend op zijn stoel. ‘Zoals jullie allemaal al weten, ben ik Professor Donovan Odin-Vann. Ik vervang jullie eerdere leraar, de vermaarde Professor Filius Banning, waar ik ook nog les van heb gehad, toen ik nog niet zo lang geleden op jullie plek zat. Ik weet zeker, dat jullie, net als ik, het jammer vinden, dat hij weg is gegaan. Maar ik hoop ook, dat jullie, net als ik, het beste zullen gaan maken van deze nieuwe mogelijkheid.’ Hij glimlachte en hoewel het niet helemaal een oprechte glimlach was, merkte James, dat deze niet zozeer onoprecht, maar meer bezorgd was.

De jonge Professor ging staan en klopte zijn gewaad af, terwijl hij achter zijn bureau vandaan kwam. Hij keek achterom naar het schoolbord en schrok een beetje, kennelijk verrast door het gekrabbel van handgeschreven aantekeningen, achtergebleven van zijn voorgaande les. In een reflex pakte hij zijn toverstok, en stopte dan, de toverstaf op een vreemde wijze in de lucht houdend.

‘Euh, meneer Potter,’ zei hij, door het lokaal heen kijkend en dan zijn blik gericht op James houdend. ‘Als u wilt, ahem, maak het bord alstublieft schoon voor ons?’

Hij wachtte, zijn blik doordringend op James. James knipperde naar de Professor en trok toen zijn toverstok uit de zak van zijn gewaad, verwachtend, dat de Professor hem niet uitgezocht had vanwege James’ aanwezige magische vaardigheden, maar alleen maar omdat hij zijn naam kende. Waarom de Professor zelf het bord niet schoonmaakte, daar had James geen idee van.

‘*Correptus*,’ riep James vanaf zijn stoel, zijn toverstok een zwaai gevend naar het schoolbord. Met een wolk van witte stof verdwenen de aantekeningen en diagrammen, het bord schoon, zij het ietsje vlekkerig, achterlatend. Het was geen spreuk waar hij veel op geoefend had.

‘Dank u,’ knikte Professor Odin-Vann, met een voelbare opluchting weer naar het bord kijkend. Stijfjes borg hij zijn eigen toverstok weer op. ‘Om maar te beginnen dan, sla uw leerboek open op het eerste hoofdstuk, “*Elemantaire Transfusies en Transfiguraties*”.’

‘Okeee, dat was vreemd,’ zei Ralph een uur later op weg naar de bibliotheek voor een studie-uur. ‘Hij deed geen enkele spreuk tot bijna het eind van de les.’

‘Maar hij weet wel waar hij het over heeft,’ merkte Fleur waardierend op. ‘Er zit meer in bezweringen dan wat toverstok gezwaai. Je hebt de theorie en het ontwikkelen van nieuwe spreuken, objecten bezweren, toverstok reflexologie - -’

‘Wat is toverstok reflexologie?’ vroeg James.

‘Een toverstok trainen om dingen uit zichzelf te doen,’ legde Roos uit, zich bij hen voegden bij de kruising. ‘De Heks of Tovenaar moet hem wel in de hand hebben om de magie te laten werken, maar het bespaard tijd. Een toverstok kan in een reflex een volledige serie vooraf ingewerkte spreuken vervolmaken, of sommige heel lastige magie, zolang de Heks of Tovenaar het op een behoorlijke manier heeft ingelegd.’

‘Nou, dat is soort van het punt, is ‘t niet?’ zei Ralph hoofdschuddend tegen Roos. ‘Uiteindelijk is het nog steeds een toverstok in de hand, die magie doet. Die nieuwe gast, Odin-Vann, raakte zijn toverstok nauwelijks aan, tot de les bijna voorbij was. Maar toen hij het deed, was hij er briljant mee. Liet de kapstok door het leslokaal dansen op het ritme van Rig Mortis op de M.O.S.’

Roos haalde haar schouders op. ‘Hij is waarschijnlijk nerveus, met het hebben van een Hoofdmonitor in de klas en zo.’

‘Je blijft hier bezig over, is het niet?’ knorde de grote jongen geprikkeld.

‘Om precies te zijn, ben ik erg blij voor je,’ zei Roos met een warme stem hem op de schouder kloppend, waar ze zich nogal voor uit moest rekken. ‘Dus dit is het laatste wat ik erover wil zeggen: het is een waardige functie en je bent als een broer voor me. Maar de Wemel in mij staat erop, dat ik je waarschuw: als je ooit bij mij op je strepen gaat staan, vindt je mijn getrokken toverstok. En zelfs die uit de kluiten gewassen bezemsteel van jou, is in een duel geen partij voor mij.’

Ze glimlachte liefjes naar hem en knipoogde. Ralph knipperde naar haar, dan naar James, die alleen maar zijn handen ophief in een *houd mij hierbuiten* gebaar.

’s Avonds bij het eten, keek James naar Carlo Kannewasser’s geest, vrolijk flitsend over de Huffelpuftafel. Hij was blij voor Carlo, maar voegde zich bij zijn eigen afdeling in het betreuren van de afwezigheid van een officiële Griffioendor Geest. Terwijl ze het erover hadden, gleden hun blikken over de andere tafels en hun aanwezige Geesten. James blik werd gevangen door Edgar Echardt. De kleine gedrongen jongen zat in het midden van de Ravenklauwtafel, met opzij van hem zijn twee vrienden, die James nu herkende als Quido Oene en Polly Heerema, beide eerstejaars. Hij herinnerde zich hen vaag van het Sorteren. Alle drie rekten zij zich uit om naar James te kijken en er zeker van te zijn dat hij hen zag kijken. Echardt grinnikte en trok zijn wenkbrauwen bij elkaar. Pure kwaadaardigheid sprong van hem af. Dan, nog steeds starend naar James, boog de rossige jongen zich en mompelde iets tegen zijn vrienden, die in een schrille, nare lach uitbarsten.

James schudde zijn hoofd en keek van hen weg. Wat was er aan de hand met die kleine etter? Misschien kwam hij daar later achter. Hij hoopte, dat het niet tot een aanvaring zou komen. Hij was niet geweldig goed in dat soort situaties. De spanning die zo iets met zich meebracht vertroebelden zijn gedachten, dreven de woorden weg en zorgde ervoor, dat hij zich onhandig en dom voelde.

En opeens daagde het bij hem: mogelijk was dat ook zo voor Professor Odin-Vann. Misschien was de nerveusiteit die hij liet zien aan het begin van de les een magisch vergelijk van plankenkoorts, wat bij veel mensen leidde tot stotteren en zenuwtrekjes. Misschien durfde de Professor geen magie te doen als hij zich gespannen voelde, of onzeker. Later, natuurlijk, toen de Professor zich bij de les en de leerlingen op zijn gemak voelde had hij gewoon zijn toverstok gebruikt, en heel erg goed.

Toch, dacht James, als een zeer bekwame Heks of Tovenaar in een gespannen situatie niet konden vertrouwen op hun magie, zou dat nogal een behoorlijke belemmering kunnen zijn. Het was daarom niet zo verwonderlijk, misschien, dat de jonge man was gaan lesgeven in plaats van, laten we zeggen, wetshandhaving.

James, daarentegen, kon niet gewend zijn aan confrontaties, en voor even zijn scherpte kwijt zijn als hij verrast werd, maar hij kon, als het eropaan kwam, zijn magie gebruiken. Edgar Echardt had hem eens verrast, maar dat zou de weezinwekkende kleine klier geen tweede keer lukken. Zoals Govert voorgesteld had, kende James genoeg vervloekingen om het jochie op zijn plaats te zetten. In gedachten vinkte hij ze af - - *de Beentje Plak, Levicorpus, Vledderoleerloek, Stekende spreuk, de Teenbijter* - - en besloot dat hij de meeste ervan kon doen, zonder in grote problemen te komen met het bestuur. Als, natuurlijk, het ettertje het soort verklikker was. Mogelijk was hij in plaats daarvan, een baldadige kleine pestkop, die een flinke opdonder meer respecteerde dan gezapige woorden of verzoeken van de autoriteiten.

In de afgelopen jaren, was James de confrontatie aangegaan, en in gevecht geweest, met monsterlijke krachten, krankzinnige geesten, mythische wezens en zelfs gedoemde liefde.

Maar tot op heden had hij niet veel ervaring met pestkoppen. Deze plaag was niet zozeer heel ingewikkeld, als wel erg irritant.

Die nacht, voor het eerst sinds maanden, droomde James over Petra.

Hij hoorde haar door een mist, die aanvoelde als van een grootte tijd en afstand. Hij kon niet horen wat ze zei, maar het tempo en de toon van haar stem waren onmiskenbaar. Het deed bij hem een onbewaakte waarheid ontwaken, onweerstaanbaar en onverbiddelijk in een eenvoudige kern van zijn slapende hart: hij hield van Petra. Hij hield al jaren van haar, ondanks het feit, dat hij haar maar zelden zag, ondanks haar ingewikkelde en geheimzinnige verleden en haar onzekere toekomst, zelfs ondanks de twijfel, die soms zijn wakkere brein achtervolgde. Hij hield van haar met de soort hopeloze, onkreukbare toewijding die voorbij de

redelijkheid en het verstand ging en direct het midden van zijn hart raakte, opladend en overheersend als een permanente bliksemschicht.

Petra bezat en bezette zijn diepste liefde. Wakker kon hij net doen of dit niet zo was. Maar hier, in de diepte van zijn dromen, was de waarheid een ijzeren gewicht, zwaarder dan de wereld.

Door de dichte mist naderde hij haar, stemde hij op haar af, de zilver en rode draad volgend die hen verbond, en de stem werd helder. Er was nog een andere stem – een mannenstem? Was dat de Druzeldetective waar ze mee samenwerkte tijdens de perikelen van het Morrigan Web? James dacht van niet. Mark Paauw was een Amerikaan. Deze stem was Brits en een beetje jonger. James herkende hem, zij het vaag.

Geleidelijk werden de stemmen duidelijker, dichterbij, hoewel nog altijd verborgen achter grote golvende massa's mist. James ging nog steeds voorwaarts, duwend door de koude grijsheid.

'Ik zal je er niet van af brengen,' zei de mannenstem, nog steeds op afstand. 'In feite zul je je herinneren, dat het mijn idee was, al twee jaar geleden, toen je mij weer vond.'

'Dat weet ik nog,' zei Petra. 'Maar ik verwierp het idee, als jouw gebruikelijke dwaze kletspraatjes. Je wordt altijd een beetje emotioneel en ondoordacht als het gaat om mij te beschermen.'

De man leek hier onaangedaan over. 'Dus, wat is er veranderd?'

'Wat jij ondoordacht voorstelde, dat heb *ik* serieus overwogen.'

James duwde zich verder en eindelijk brak de mist open naar flarden. Zilveromlijnde wolken streken zich als armen rond hem uit, het licht van de maan blokkerend, schaduwen werpend over een duister landschap: een kleine stad met slechts hier en daar verspreid wat verlichte ramen en een schamele verzameling lantaarnpalen. En dan, daar voorbij, een enorm gebouw op een heuvel, aan alle kanten omgeven door bos en kreupelhout, bijna verstikt door kruipende ranken en een wirwar van wortels. Zelfs in het bescheiden licht was goed te zien, dat het een oud landhuis was, volledig verduisterd met uitzondering van een bovenraam, dat flikkerde met de zwakke suggestie van licht. James ging ernaar toe, langzaam, luisterend, niets meer willend dan Petra's stem opnieuw te horen, haar te zien, zelfs al was het niet meer dan een hersenschim in zijn slapende brein.

'Je hebt wat je nodig hebt,' zei de mannenstem. 'Wat wens je nog van mij?'

'Niemand begrijpt de onderliggende magie en spreukwerk zoals jij doet,' zei Petra. 'Het is jouw passie.'

De stem van de man, nu nog bekender, klonk met een twijfelachtige glimlach. 'Petra, jouw bezoek aan de Opslag van Verboden Boeken heeft je van alles voorzien wat je nodig hebt voor de "onderliggende magie en spreukwerk".'

‘Dan heb ik misschien gewoon een vriend nodig,’ zuchtte Petra. ‘Iemand die mij lang genoeg kent om mij de waarheid te vertellen. Iemand onpartijdig genoeg om mijn ware bedoelingen te zien. Jij weet waarom ik dit doe, is het niet?’

James vertrapte toen hij in de buurt van het raam kwam. Zijn dromende brein rimpelde geluidloos door het oude glas. Hij kwam een donkere kamer in met niets meer dan een klein vuur die het verlichtte, sputterend en knisperend in de haard. Het tapijt, wat James met zijn blote voeten raakte, was vet en bijna tot op de draad versleten. De muren waren smerig, gekraakt, scheef. James wreef er met zijn vingers over en op de toppen ervan bleef vochtig vuil achter. Het enige meubilair in de kamer was een paar stoelen met een hoge rug, staand voor het vuur. Er tussenin, dicht bij het licht van de vlammen, hun glans verzamelend en helder glimmend, lag een zilveren dienblad.

Er lag iets op het dienblad. Geen kop of schotel. Een botermes? James dreef dichterbij, onzeker of hij het wilde zien. Vooral wilde hij dichterbij Petra zijn, naar haar gezicht kijken, de sprankeling in haar ogen zien en de glans van haar donkere haar. Hij miste haar. Zijn hart brandde voor haar.

‘Je doet dit, omdat de wereld je nodig heeft,’ zei de man eenvoudig. ‘Maar de wereld weet dit niet. De wereld wil je stoppen, op wat voor manier dan ook, zelfs als dit betekent, dat ze jou moeten doden. Ze geven jou overal de schuld van.’

Petra zuchtte diep. ‘Ze zouden daar niet helemaal ongelijk in hebben.’

‘Daar gaat het nu niet om,’ ging de man door. ‘Zelfs als je het probleem bent, je bent ook de oplossing. Ze mogen je niet tegenhouden. Voor het goede van allen, zowel de Drezel als de magische wereld, moet jij overleven. Jouw leven is meer dan alleen van jou. Het behoort aan de wereld. Het universum. Ongeacht wat, jij... moet... *overleven*.’

James bevond zich in de diepe schaduwen van de kamer, dichterbij sluipend. Hij kon nu de bovenkant van Petra’s hoofd boven de rugleuning uit zien. Het licht van de vlammen flikkerde er vanaf als gepolijst brons.

‘Ik moet overleven,’ herhaalde ze de woorden met een mix van spijt en vastberadenheid. ‘Dus, zelfs nu wij hier zijn, in het huis van degene met wiens bloedlijn ik vervloekt ben, zelfs als ik gewillig ben om deze kracht aan te roepen in plaatst van hem te dwarsbomen, zoals ik er met iedere stap tot op heden mee geworsteld heb...’

‘Hij deed het voor zijn eigen egoïstische doelen, voor macht en vernietiging. Jij doet het voor het goede van de wereld.’

‘In het duister knipperde James, alsof hij wakker werd in zijn eigen droom. Wat was er hier aan de hand? Haastig herhaalde hij in gedachten het gesprek wat hij deels gehoord had, te zeer in de ban door van klank van Petra’s stem om acht te slaan op haar woorden. Hij keek de kamer door waar hij zich in bevond. De geur van schimmel en verrotting vulde zijn neus. Wat was dit voor plek? Hoe had ze het net genoemd? Het huis van degene met wiens bloedlijn ik vervloekt ben..?’

Ineens begreep James het, wist het met de rotsvaste zekerheid van de droom: dit was het landhuis van de Vader van Marten Vilijn, al lang verlaten, begroeid en in staat van verrotting.

Hij keek naar beneden, maar het zilveren dienblad, dat glinsterde in het vuurlicht. Erop lag een dolk, het handvat met juwelen gezet, het lemmet donker en glad, bijna zwart verweert. Hij herkende het onmiddellijk. Het was de dolk waarmee Morgen was vermoord, de Petra van een andere dimensie, gehanteerd door de hand van Judith als onderdeel van haar chaosplan. Hoe was Petra eraan gekomen? En belangrijker, waarom?

Angst en een afschuwelijke argwaan welden op in James, maar toch bleef hij naar voren sluipen. *Het is maar een droom*, hield hij zich voor. *Ik droom alleen maar... niets hiervan is echt...*

Petra kwam eindelijk in beeld toen ze naar voren leunde, zich uittrekkend naar de dolk en deze omkleemde in haar smalle handen. Ze wiegde hem in het licht van de haard, ogen wijd, helder toen ze erop neerkeek. Ze haalde diep adem en huiverde toen ze deze uitblies. Zonder haar blik van de dolk af te nemen, begon ze te er tegen te spreken. Terwijl ze dit deed, spreidde James' ogen zich in afschuw. Het vuur reageerde op haar woorden, eerst in de haard onrustig wordend, om daarna in hongerige groene uitbarstingen te vlammen, bijna leek het te ademen. Toen Petra aan het einde van haar voordracht kwam, stroomde er wind de kamer in, komend van nergens en overal, de slappe gordijnen omhoog tillend, stof en zand met zich meedragend in de donkere lucht, kreunend door de schemerige lege kamers van het bouwvallige landhuis.

James kon nauwelijks de woorden geloven die van de geliefde lippen kwamen, langzaam en onmiskenbaar nadrukkelijk:

Gedoofde zielen in kern herrezen

Laatste adem van vermoordde gast

Uw gevangenis is toegewezen

Voor mijn versnipperde geest aangepast

Petra hield de dolk hoger, haar stem steeg, zelfs toen de razende wind gezamenlijk met de vlammen in de haard door de kamer joeg en deze met groen licht verlichtte. Ze negeerde dit, haar stem werd een lage dreun door de groeiende storm.

Ik moet sterven voor dat ik kan pakken

De weg van mijn ontwerp is meer dan schijn

Dan van deze gevangenis ontsnappen

Onsterfelijk nu... mijn vreselijke Bloedlijn

De stem van Petra werd als een rollende donder, niet schreeuwend, maar versterkt boven de plotse cycloon van wind en vuur, die nu door de kamer raasde, hem verlichtend, schurend aan het oude behang en slaand met de gordijnen,

samenkomend in een tollende maalstroom rond het slanke meisje, die nu met de opgeheven dolk in haar beide handen stond.

‘Petra!’ riep James, zich losrukkend uit zijn verlamming en uiteindelijk zijn stem terugvindend. Zij kon hem natuurlijk niet horen. Dit was alleen maar een droom, ongeacht hoe afschuwelijk, angstaanjagend en echt hij aanvoelde.

En toch, vanuit het midden van de zwiepende, afgrijselijke wolk, zelfs toen deze haar haren ving en ze rond haar gezicht sloeg en voor haar strenge, gloeiende ogen liet flitsen, keek Petra *opzij naar James*. Zij zag hem, knipperde in een soort ontwakende onrust, en haar gezicht veranderde. Angst, schaamte en pijn vulde plotseling haar houding en vertroebelde haar ogen.

De man in de andere stoel ging staan, James’ zicht blokkerend. Hij draaide zich naar James, zijn gezicht vol van verrassing en behoedzaamheid, en meer dan een beetje bang.

Het was, verbijsterend, Donovan Odin-Vann. Hij herkende James, opende zijn mond om hem aan te roepen, maar door de brullende maalstroom van de bezwering van Petra was er verder geen geluid te horen.

De werveling van vuur en groen licht zoog al het licht in zichzelf en trok samen, Petra en Odin-Vann en zelfs het uitgestrekte dode landhuis, met zich meenemend. Alles trok samen naar dat ene briljante, angstaanjagende punt, en die punt had de vorm van een dolk, zo verblindend en meedogenloos als de dood die het had veroorzaakt.

Dan, met een schok, die zowel ijskoud als oorverdovend was, ontplofte de punt.

James schrok wakker door het gevoel ervan, alsof hij door de pure kracht ervan de vele kilometers terug zijn bed in werd gegooid, door het geweld bijna door de bodem heen zakkend.

In plaats daarvan ging hij recht overeind zitten en hapte naar adem alsof hij minuten lang dit niet had kunnen doen. Zijn ogen knipperde wazig rond door de diepe stilte van de Griffioendortoren. Zijn mede Griffioendoren sliepen gewoon, uitgestrekt in hun bedden, volledig onwetend over het afgrijselijke visioen waar James net van teruggekeerd was.

Maar, *was* het een visioen? Was het echt alleen maar een droom geweest? Hulpeloos herinnerde hij zich de uitdrukking op het gezicht van Petra toen ze hem zag, hem herkenkend in het midden van de bezwering die zij had opgeroepen.

In de schemer keek hij omlaag naar zijn handen. Er zat vuil op de toppen van zijn vingers, in het milde licht, donker en vettig. Hij legde zijn handen op elkaar en voelde het vuil van de muren van het landhuis op zich. De geur hing nog in zijn pyjama, de stank van oude houtrot, schimmel en dood.

Op de een of andere manier, had hij niet alleen gedroomd over Petra. Hij was naar haar *toegegaan*. Hij had lijfelijk in dezelfde kamer gestaan als zij, de grauwe muren aangeraakt en de geur met zijn terugkeer meegenomen.

Wat hij gezien had, was helemaal geen droom of visioen geweest. James had op een onbegrijpelijke manier Petra, en de onmiskenbare figuur van Professor Odin-Vann, gezien die een verschrikkelijke spreuk uitgevoerd hadden, een historische beslissing hadden gemaakt, waarvan James voelde, dat deze onomkeerbaar was, verschrikkelijk en groots.

Hij probeerde om niet te weten wat deze spreuk geweest was, maar in het diepst van zijn hart wist hij waar zijn brein zich tegen verzette. Petra was naar het verlaten landhuis gegaan, dat eens het huis was geweest van haar vervloekte bloed- tweeling, Marten Vilijn, de Duistere Heer Voldemort. Ze weerstond niet langer het gif van zijn invloed, maar leidde deze in banen, gebruikte hem en boog hem naar haar eigen wil.

En daarmee had ze de meest afschuwelijke, belastende spreuk van die schurk herhaalt. James ging weer op bed liggen, nog altijd zwaar hijgend en niets ziend de duisternis in kijkend. Hij kon het nauwelijks geloven. Het was te angstwekkend om over na te denken. En toch was er geen twijfel bij hem over, zelfs nu hij volledig wakker en comfortabel in zijn eigen bed in de Griffoendortoren lag.

Petra, de jonge vrouw die hij liefhad, het meisje die eens vrolijke elfjes op de hoeken van haar leerboeken krabbelde en tijdens examens sabbelde aan de uiteinden van zwarte haar, had het ondenkbare gedaan.

Verbazingwekkend, onthutsend, had ze de zwarte belofte vervul, die jaren geleden begon bij de dood van haar stiefmoeder, een dood die Petra zelf had veroorzaakt in een staat van blinde, rechtvaardige woede.

Petra had een Gruzielement gemaakt.

5. Junior Schouwers in Training

Bij het ontbijt de volgende ochtend, overwoog James om Roos en Ralph – of zelfs Albus of Scorpius – te vertellen wat hij in zijn droom van de afgelopen nacht geleerd had. Het was niet de vraag, of zij het deel hoe hij feitelijk verplaatst was naar en andere locatie, mysterieus via de draad tussen hem en Petra reizend in een soort hogesnelheidsbuis, zouden geloven. Het was de eenvoudige belastende realiteit over wat zij gedaan had. Hij was bang voor de uitdrukking op de gezichten, de geschokte teleurstelling, het wantrouwen dat wellicht de rest van de magische wereld gelijk had om tegen Petra te zijn. Dat James en zijn vrienden het al de hele tijd aan het verkeerde eind hadden gehad.

Het ergste van alles, hij wilde Petra niet tegenover hen verdedigen. Diep in zijn hart, ondanks de liefde die hij voor haar koesterde, was hij er niet zeker van dat hij haar *kon* verdedigen. Gruzielementen waren de ergste soort van Zwarte Magie die je je voor kon stellen. Daarom had ze erover geleerd via de inbraak in de Opslag voor Verboden Boeken. De Onvergeeflijke Vloeken waren één ding. Maar Gruzielementen waren een totaal verschillend niveau van magie.

Hij kon niet eten en werkte de roerbakeieren zijn bord door, totdat hij het geruis van de ochtendpost hoorde. Hij keek omhoog, naar het ruisen van de uilen terwijl die langs de hoge spanten van Grote Zaal zoefden. Een ervan, een kleine bruine kerkuil, die James herkende als de boodschapper van de Wemels, zoefde laag over en liet een krant voor Roos vallen, keurig tussen het sap en een bord met toast.

Ze keek ernaar, net als James deed. De kop, zelfs ondersteboven, was heel duidelijk zichtbaar

POTTER'S MENING OVER MERLIJN ALS DIRECTEUR: *HIJ KAN SOMS ANGSTAANJAGEND ZIJN!*

Zonder haar hoofd te bewegen keek ze opzij naar James.

‘Dat heb ik niet zo gezegd!’ verklaarde James, zijn onaangetaste ontbijt van zich wegschuivend. ‘Echt niet!’

Roos pakte de krant en vouwde hem open. Haar ogen schoten langs de tekst. Niet lang daarna begon ze delen uit het artikel voor te lezen. “‘Hij kan soms een beetje angstaanjagend zijn’ antwoordde de jonge Potter, duidelijk bezorgd voor de vergelding over zijn eerlijkheid. “Hij kan de orde handhaven, *dat* is zeker. En hij doet dit met meer dan alleen regels”. Zijn neergeslagen ogen trillen nerveus, alsof hij mij smeekt om mij de alternatieve methoden voor te stellen die de Directeur zou kunnen kiezen, ontegenzeggelijk angstig over het belasten van zichzelf. Daar ik bekend ben met het beruchte verleden van meneer Ambrosius, kan ik mij heel makkelijk voorstellen wat deze jonge man dagelijks moet doorstaan. Gelukkig, omdat hij een zevendejaars is, is meneer Potters’ beproeving bijna aan het eind. Het zijn de jongere leerlingen waar hij zich zorgen over maakt. “Vraag het hen,” stelt hij voor, duidelijk zinspelend op hun bevestiging.’

‘Dat heb ik nooit gezegd!’ drong James opnieuw aan, graaiend naar de krant. Roos trok hem onder zijn graaiende handen vandaan en vouwde hem weer op.

‘Het is bagger,’ schouderstokte ze, de krant in haar rugzak stoppend. ‘Niemand anders dan Rita Pulpers kan iemands woorden zo verdraaien. Eerlijk gezegd, ik had meer van haar verwacht.’

‘Directeur Merlijn zal er geen slaap over verliezen,’ knikte Govert. ‘Als hij het al leest, wat ik betwijfel, zal hij er waarschijnlijk van genieten. Niets zorgt meer voor orde, dan een vreeswekkende reputatie. Volgens mij, is dat een opmerking van hemzelf. Als je het zo bekijkt, ziet het eruit op Pulpers hem er een plezier mee doet.’

Karel Krauwel leunde over de tafel om zich boven het gekletter van het bestek uit gehoord te kunnen worden. ‘Ik weet dat mijn ouders de gedachte aan het weer invoeren van duimschroeven en pijnbanken geweldig zouden vinden. Houd het geteisem buiten de deur, zeggen ze.’ Hij grinnikte, daarbij veel roze tandvlees en tanden tentoonstellend.

Niet ver bij hen vandaan sneed een spottend gelach door het gebruikelijke ochtend geluid van de Grote Zaal. James draaide zich en zag Edgar Echardt en zijn vrienden hardop uit hun *Ochtendprofeet* voorlezen.

‘Over de vijanden van de magische wereld,’ las Echardt luid, de krant opheffend en deze voor hen allemaal openhoudend. ‘De jonge Potter zijn ogen worden mistig bij de herinnering van zijn voormalige schoolgenoot, nu Ongewenst Persoon Nummer Een: “Ja,” snift hij, “Petra is mijn vriendin,” en draait zijn hoofd weg om zijn tranen te verbergen die in zijn ogen opwellen...’

Quido Oene en Polly Heerema barsen in lachen uit toen Edgar de krant boven zijn hoofd hief en naar James keek. Hij fronste en trilde met zijn onderste lip alsof hij zelf in tranen uit zou barsten. Hij had publiek, daar veel leerlingen in de Grote Zaal naar hem keken, sommige verward anderen met geamuseerde glimlachen, kijkend om te zien wat James zou gaan doen.

James trok zijn toverstok.

Hij verwachtte dat Roos hem tegen zou houden, maar zij keek het gewoon aan, haar ogen helder, gretig zelfs, wachten op zijn vergelding.

Het was Ralph die hem tegenhield.

‘Niet doen, James,’ zei hij, van achter hem komend en zijn grote hand op James’ arm leggend, niet om hem te weerhouden, maar slechts om hem te laten pauzeren. ‘Die kleine klier is het niet waard. Laat hem maar lachen.’

‘Jij hebt makkelijk praten!’ siste James vanuit een mondhoek. ‘Jij wordt niet ten overstaande van de hele school geciteerd!’

‘Ja,’ bemoeide Govert zich ermee. ‘Houd je erbuiten, Deeter. Dit zijn Griffioendorzaken.’

‘Of doe mee,’ stelde Scorpius verderop aan de tafel voor. ‘Één voor allen en allen voor één, eh?’ Hij wiebelde met zijn eigen toverstok en trok een wenkbrauw provocerend op.

Ralph negeerde Scorpius en Govert. Hij keek naar James, bood geen waarschuwingen meer, maar liet het gewicht van hun vriendschap voor zich spreken.

Met een gemengd gevoel van frustratie en opluchting, liet James zijn toverstok weer in de zak van zijn gewaad zakken. Roos, Scorpius en Govert ontspanden zich zichtbaar.

Een krijs van woede ontsnapte vanuit Edgar Echardt toen iemand de krant uit zijn handen rukte. James keek naar hem en zag Professor Anderling achter de jongen staan, met de krant in haar opgeheven vuist. Ze keek neer op Echardt, die zich woest omdraaide, de Professor’s stalen blik zag en er onder kromp, zijn gezicht weer draaiend naar de tafel voor hem. James zag echter de uitdrukking op het gezicht van de jongen. Hij was noch angstig, noch beschaamd, alleen maar betrapt. Zijn ogen keken heen en weer naar zijn vrienden en hij glimlachte zelfvoldaan, genieperig.

‘Jullie drie zijn hier nieuw op school,’ verkondigde Professor Anderling helder, neerkijkend op de drie Ravenklauw achterhoofden, ‘maar ik kan u ervan verzekeren, dat iedereen hier in deze ruimte al weet hoe te lezen. Wij hebben uw diensten hier niet bij nodig.’

Knisperend vouwde ze de krant op, keek doordringend door de Grote Zaal en liet toen de stapel papier op de tafel voor Echarde gebogen hoofd vallen. Hij gniffelde zachtjes, nog steeds met zijn ogen heen en weer naar zijn maatjes kijkend.

Geleidelijk vulde de Grote Zaal zich weer met de gebruikelijke geluiden.

James gezicht was rood. Hij wist dat hij bloosde en haatte zich ervoor. Laag in op zijn plek zittend zag hij Professor Anderling naar de geopende deuren stappen. Leerlingen stonden op, verzamelden hun spullen en gingen, al dan niet mistroostig, op weg naar hun lessen.

‘Dat is twee voor Echarde, noppes voor jou,’ bromde Scorpius in James’ oor toen hij opstond. ‘Siebe heeft gelijk. Je kunt dit niet zo door laten gaan. Hoe langer je de leerkrachten jouw gevecht laat vechten, hoe erger het eruit ziet voor je.’

James perste van woede en schaamte zijn lippen op elkaar. Scorpius had gelijk, maar hij was niet van plan dit hardop te zeggen.

‘Wat denk jij, Ralph?’ vroeg hij zuchtend, toen ze op weg naar de kassen waren voor hun les Kruidenkunde.

Ralph haalde zijn schouder op en schudde zijn hoofd. ‘Maakt dat ik zou willen, dat Daan hier nog was.’

James glimlachte hier zwak om. Ralph had gelijk. Daan zou precies weten wat te zeggen om Echarde en zijn klein clubje op hun plaats te zetten.

Hij ging langzamer lopen toen hij een idee kreeg.

Edgar Echarde was niet de enige persoon waar Daan een behoorlijk advies over zou kunnen geven.

Dit de hele dag overwegend, wachtte James tot het avondmaal en schoot toen omhoog naar de Griffioendorslaapkamer, wetend, dat op dit uur van de dag de leerlingenkamer verlaten was. De Spiegel uit zijn koffer grissend, stapte hij de trap af en plofte neer op een bank voor de koude openhaard. Het was een paar uur vroeger in Amerika, wat goed kon betekenen, dat Daan, of nog in de les zat, of bij Zwerkbaltraining was, of met zijn vrienden over het Alma Alronterrein zwierf. Toch sprak James de bezwering uit, die via de Spiegel zicht gaf op de slaapkamer van zijn vriend.

De zilveren wolken in de Spiegel trokken weg, als altijd, maar het uitzicht wat tevoorschijn kwam was niet de volgepropte slaapkamertafel of het rommelige bed. Het was, feitelijk, complete duisternis.

James schudde de scherf in zijn handen. Kennelijk werkte hij niet goed, hoewel hij niet geloofde, dat dat mogelijk kon zijn. Het glas van de Spiegel bleef volledig leeg. En, toch, James meende dat hij van binnenin het zwakke geluid van stemmen hoorde. Hij drukte de Spiegel tegen zijn oor en luisterde geconcentreerd. Ja, op zeker hoorde hij het zachte gemurmel van een stem. Daan? Had hij de Spiegel van de kamerdeur gehaald en in zijn rugzak gestopt?

‘Daan!’ riep James, zijn gezicht dicht bij de Spiegel houdend. ‘Ik ben het, James! Kun je me horen?’

Vanuit de Spiegel kon hij een zachte schreeuw horen. James deinsde achteruit, zijn ogen sperden zich open. Het was een meisjesstem.

Een ogenblik later vervloog de duisternis van de Spiegel en verdween volledig. Daar voor in de plaats was Daan en de bekende rommel van zijn slaapkamer. De jongen droeg zijn Zombieafdeling witte overhemd met gele stropdas, maar de stropdas hing los en zijn blonde haren zaten door de war. Een zwart “T” shirt hing over zijn rechterhand en had kennelijk kort daarvoor over zijn kant van de Spiegel gehangen.

‘James,’ rolde hij glimlachend met zijn ogen. ‘Klop je dan nooit?’

‘Is nogal lastig,’ antwoordde James, ‘maar ik ben blij dat je er bent. Is het niet zo’n beetje tegen lunchtijd in de Verenigde Staten?’

‘Het is hier zoentijd, als je het moet weten,’ grinnikte de blonde jongen. Hij keek opzij. ‘Het is goed, Celest. Het is James maar.’

James was iets geschokt om Celest Croes’ gezicht te zien verschijnen in de Spiegel. Celest was al jaren Daan’s vaste vriendin. Ze wreef haar blonde haren plat en glimlachte. ‘Hoi, James,’ riep ze, terwijl ze kort zwaaide. ‘Prima op tijd.’

James nam even de tijd om te bedenken, dat iedereen, behalve hij, een opwindend en romantisch verkeringsleven leek te hebben. ‘Dat blijkt,’ op de bank kromp hij een beetje in elkaar. ‘Sorry.’

‘We slopen voorbij Ypma om hierboven te studeren voor een Mageography-toets,’ knikte Daan in de richting van een stapel boeken op zijn bureau. ‘Maar wat kan ik zeggen? Mijn dierlijke aantrekkingskracht kon ze niet weerstaan.’

Celest porde Daan scherp tussen zijn ribben. ‘Ik moet toch terug naar de kantine,’ zei ze, zich naar James kerend. ‘Ik kan het niet opbrengen om zonder butterscotch brownie in mijn maag Professor Wraekbel onder ogen te komen.’

‘Zie je over en paar minuten in de Koepel,’ zei Daan. ‘Neem een van die brownies mee voor me.’

Het zicht op de kamer zwaaide even opzij toen Celest de deur opende, om met een klik weer te sluiten en de kamer weer als vanouds in beeld te brengen.

‘Dus, waar is Petra nu mee bezig?’ vroeg Daan, zijn das weer strak trekkend en zijn vingers door zijn haren halend.

‘Waarom denk je, dat het over Petra gaat?’

‘Oeps, onderbrak je mij in het midden van de dag om te vragen naar het recept voor Salsa Grenada?’ Daan trok zijn wenkbrauwen omhoog. ‘Je zult het knap lastig krijgen om Peruviaanse Plimpy-Pepers in de Zweinstein voorraadkast te vinden, en geloof me, salsa zonder Plimpy-Pepers is niets meer dan een klonterige ketjup.’

‘Oké, oké, goed,’ zuchtte James ongeduldig. ‘Het gaat over Petra.’

‘En je wilt het er met niemand anders over hebben, omdat ze *toch* al denken, dat ze met een voet in de laarzen van ouwe Voldy staat.’

‘Daan,’ zei James, Daan’s blik vangend in het glas van de Spiegel. ‘Ze maakte een Gruzielement.’

Daan deed een stap achteruit weg van de Spiegel. Zijn ogen verwijde zich en zijn hand bevroor in de beweging van het trekken door zijn haar. Langzaam liet hij zijn hand zakken en ging heel dicht bij de spiegel staan.

‘Maar,’ zei hij, serieuzer dan James zijn vriend in lange tijd had horen praten, ‘Gruzielementen betekenen, dat je iemand hebt moeten doden.’

‘Ze heeft iemand gedood,’ zei James zachtjes, nog dieper in de bank verdwijnend. Het was niet het onderwerp waar ze het vaak over hadden, maar ze wisten het allemaal. ‘Haar stiefmoeder, Pien. Het was een verschrikkelijke vrouw, op alle punten. Haatte haar eigen dochter Issy. Dreef, volgens sommigen, de Opa van Petra tot zelfmoord en is waarschijnlijk verantwoordelijk voor de dood van haar eerste man. Zij en Issy deden het samen. Ze stuurden een boom op haar af.’

Daan stond te knikken, diep in gedachten. ‘Maar het was een impulsief ding. Ze deed het niet *om* een Gruzielement te maken. Ze deed het, omdat ze kwaad was en haar hart gebroken was vanwege haar Opa. Ze verloor zich.’

James schudde zijn hoofd. ‘Ik denk niet, dat dat iets uitmaakt.’

In het kort legde hij aan Daan uit hoe hij langs de zilver en rode draad die hem met Petra verbond gereisd was, hoe hij haar gevonden had in het huis van Marten Vilijn, gezien had, hoe zij de dolk had opgeheven en de bezwering had uitgesproken om een deel van haar essentie erin te plaatsen.

Toen hij klaar was, floot Daan lang en laag. ‘Je moet dit aan iedereen vertellen,’ zei hij na een pauze. ‘Tenminste Roos en Ralph. Het ziet er niet goed uit voor Petra, maar we kunnen er nu niet meer omheen. Je doet er niet goed aan om dit soort dingen alleen op te willen lossen.’

‘Dank je voor je vertrouwen.’ James liet de Spiegel plat op zijn schoot vallen.

‘Daarom kwam je naar mij,’ ging Daan verder, nu sprekend tegen het plafond van de Griffioendor leerlingenkamer. ‘Ik geef je de harde, lelijke waarheid, die niemand anders je wil zeggen. Het is hoog tijd, dat je je over je kalverliefde voor Petra heenzet en haar gaat zien voor wie ze werkelijk is.’

James schrok en tilde de Spiegel kwaad weer op. ‘Niet ook jij!’ riep hij. ‘Eerst Scorpius, toen Albus en nou ook jij?’

Daan haalde zijn schouders op. ‘Oké, misschien ben ik niet de *eerste* om de nogal harde, lelijke waarheid uit te spreken. Maar het is waar, en dat weet je.’

James zakte weer in elkaar. ‘Was het maar zo makkelijk.’

‘Zolang je er maar over na blijft denken,’ knikte zijn vriend. ‘Maar tot die tijd is er nog iemand met wie je moet gaan praten, zodra je Ralph en Roosje op de hoogte hebt gebracht van Petra’s laatste reisje naar de Duistere Kant.’

‘En wie is dat?’ vroeg James futloos.

‘Die nieuwe professor van jullie, Van Odin of wat dan ook. Degene die bij Petra verscheen.’

‘Hij heet Odin-Vann. En hij kan daar niet echt geweest zijn. Mijn brein zette hem daar, omdat ik over hem aan het denken ben, da’s al. Het is onmogelijk, dat hij van Zweinstein is gegaan naar waar Petra vannacht was.’

‘Misschien,’ beaamde Daan twijfelachtig. ‘Maar misschien niet. Klonk voor mij, als niets van wat je vannacht zag, feitelijk een droom was. Je moet het Odin-Vann vragen om er zeker van te zijn. Hij kan je beste kans zijn om Petra te helpen, als hulp nog mogelijk is.’

James knikte terughoudend. Daan had waarschijnlijk gelijk, hoewel hij, James, er dwaas uit zou zien - misschien zelfs een gevaarlijke dwaas - als hij de nieuwe leerkracht Bezwingen zou confronteren over de ontmoeting met Petra Morgenster, en Odin-Vann geen idee zou hebben waar hij het over had.

‘Ik moet er vandoor,’ zei Daan kort. ‘Tijd en Professor Wraekbel wachten op niemand, al helemaal niet op Zombieleerlingen die met de hakken over de sloot zijn examens behaald heeft. Maar houdt me op de hoogte. En mocht je iets nodig hebben, je weet me te vinden. Experimentele Communicatie heeft een paar vette nieuwe technieken, dus ik kan er altijd wel voor je zijn als je me nodig hebt.’

‘Zolang het maar geen zoenentijd is,’ glimlachte James bleek.

Dan knikte. ‘Precies.’

Het volgende moment vulde de Spiegel zich weer met zilveren golven van rook. James zuchtte en wierp het glas op een kussen, peinzend over wat hij gedaan had.

Het was moeilijk genoeg overwegen om Professor Odin-Vann naar Petra te vragen.

Veel moeilijker was het vooruitzicht om, op de een of andere manier, zijn liefde voor Petra op te geven.

James wachtte tot het volgende weekend om zijn laatste geheim te delen, hoewel het toen bij Roos en Ralph al duidelijk was, alleen maar door naar hem te kijken, dat er iets met hem aan de hand was. Helemaal omdat hij nooit echt goed was in het verbergen van zijn gedachten. Op Zaterdagmiddag liep hij met Roos mee naar de Kamer van Hoge Nood, wetend, dat het de enige plek was waar ze zonder afgeluisterd te kunnen worden over dit soort zaken konden spreken. Nu, meer dan ooit, leek geheimhouding absoluut noodzakelijk, niet alleen voor de veiligheid van Petra, maar ook die van henzelf.

‘Waarom konden we elkaar niet aan de rand van het Meer ontmoeten?’ knorde Roos. ‘Het is buiten te lekker om in een stoffige oude Kamer van Hoge Nood opgesloten te zitten. Er zijn niet meer zoveel warme dagen te gaan, weet je.’

‘Ik word zenuwachtig van het Meer, nu ik weet dat er een groot gat in de bodem zit, die maar een ondergrondse haven leidt. Wie weet wie zich daar kan bevinden. Je zei zelf dat geluid prima via het water kan reizen, als je weet hoe te moeten luisteren.’

‘De doorgang is klein vergeleken met de bodem van het hele Meer,’ zei Roos, James niet helemaal tegensprekend. ‘Waar zouden de Meermensen anders moeten leven?’

‘Die ook,’ zei James. ‘Ik vertouw die akelige waterknakkers ook niet.’

‘Dat is dierciminatie,’ merkte Roos zonder veel emotie op toen ze Ralph bij een groot schilderij Malleville de Maffe zagen.

‘Dus u bent helemaal niet maf,’ zei Ralph twijfelachtig, fronsend achter zijn oor krabbelend. ‘t Is maar een titel?’

‘Inderdaad,’ antwoordde het portret met een hoge, nasale stem. ‘Vóór de twaalfde eeuw, betekende maf zoveel als, “creatief of kans op oververhitting als men in de Zon een pruik draagt”. Ik ben net zo zinnig als u, of een kamerplant, of dat nogal bekoorlijke meisje achter u.’

Ralph keek achterom en was opgelucht dat hij Roos aan zag komen lopen.

‘Natuurlijk,’ ging het portret door, met een licht betrekking gezicht, ‘*was* daar de situatie van mijn poging om trollen ballet te laten vertonen...’ Rond en achter het geverfde gezicht stampten bleke, olifantachtige poten in roze slippers op en neer en deden de grond trillen in een stuntelige, huppelende ronddans.

‘Ik *moet* ophouden met het in gesprek raken met schilderijen,’ verzuchtte Ralph naar Roos en James stappend. ‘Dus, waar gaat dit allemaal over?’

Roos riep de Kamer van Hoge Nood op, die zich zoals gewoonlijk, tegenover het portret van Malleville de Maffe en zijn dansende trollen verscheen. Het portret murmelde onzeker in zichzelf en barstte dan in lachen uit.

‘Binnen,’ knikte James naar de deur toen Roos hem opende.

Het geluid van rennende voeten weerkaatsten in de gang en James keek verschrikt opzij. Een schaduw dartelde in zicht, en nam de vorm aan van zijn zusje, gekleed in een blauwe spijkerbroek en bruine overgooier.

‘O, mooi,’ zei ze, ‘ik ben niet te laat.’

‘Wie heeft *jou* uitgenodigd?’ vroeg James ontsteld.

‘Ik,’ antwoordde Roos uitdagend, haar hoofd uit de Kamer van Hoge Nood stekend. ‘Het wordt een beetje vervelend om de enige in de Kamer met hersens te zijn, helemaal nu je Wilstra niet meegebracht hebt.’

James zuchtte. ‘Dat is zo, omdat hij het al weet. Hij is de reden dat ik het jullie vertel. Het is goed,’ zei hij, zich naar Lily wendend die hem balorig aankeek.

Ralph volgend, vulde de groep de Kamer, die er net zo uitzag als de vorige keer, klein en privé, met een grote ronde tafel in het midden omgeven door een aantal stoelen en een groot Vijandvizier op de achterste muur. Net toen de deur zich wilde sluiten, stootte er iets tegen en zwaaide hij weer open, Scorpius Malfidus toelatend, die een ontevreden zucht liet ontsnappen en zich lui op de dichtstbijzijnde stoel liet vallen.

‘Ik heb hier een heel goeie pot Toverschaak voor laten onderbroken, Potter,’ merkte hij gewichtig op. ‘Ik was nogal makkelijk Nico Buitendag aan het verslaan. Ik had er een Galjoen op gewed.’

‘Je hoefde helemaal niet te onderbreken,’ verklaarde James met zijn wenkbrauwen geïrriteerd samengetrokken. ‘Omdat ik jou opzettelijk *niet* uitgenodigd heb.’

‘Ah, omdat *jij* zo’n goeie tovenaars bent, dat je de Hermesbezwingering kan stoppen op alle eenden te verschijnen, met uitzondering van degene die jij wilt laten kwaken.’ De blonde jongen pakte zijn eigen Wemel-eend uit zijn zak, liet hem aan James zien en kneep er zachtjes in.

‘*Rot op!*’ kwekte de eend met een piepende stem. Met blauwe inkt stond er in James’ handschrift op de eend geschreven: *OvdF bijeenkomst Zaterdag 15.30. GEEN SCORPIUS.*

James zakte in een stoel en mopperde zachtjes.

‘Sorry, Potter?’ vroeg Scorpius onschuldig. ‘Ik hoorde je niet.’

Ralph knipperde verrast en keek van James naar Scorpius. ‘Ik geloof dat hij zei “Stomme eend” ...?’

‘Zullen we maar beginnen dan?’ zei Roos, opeens haar stem verheffend. ‘Ik weet zeker, dat we *allemaal* nog andere dingen te doen hebben.’

Achter Roos, klikte de deur en werd weer opengeduwde, weer een persoon binnenlatend, geërgerd sprong James op.

Hoi, iedereen,’ zei Albus, stilstaand in de opening en rondkijkend. ‘Ik dacht wel dat ik jullie hier zou kunnen vinden.’

‘Nog iemand daarbuiten die we naar binnen kunnen halen?’ vroeg James, turend door de Kamer. ‘Mevrouw Norks? De Sanderson zusjes? Mark Mislukte Marsman en het Tover Transistor Netwerk?’

‘Koel je ketel, James,’ zei Albus verveeld, de deur sluitend en in een stoel vallend. ‘Ik ben hier alleen maar vanwege een bericht van Professor van der Beek. Maar als eerste, wat is deze keer het grote nieuws?’

Met de deur eindelijk dicht en iedereen die binnen kon komen, al dan niet met een uitnodiging, binnen, haalde James diep adem, plotseling onzeker of hij dit geheim moest delen, ondanks het advies van Daan. Hij zakte achterover in zijn stoel en bestudeerde het tafelblad.

‘Petra,’ zei hij eenvoudig, ‘heeft een Gruzielement gemaakt.’

Er viel een ijskoude stilte in de Kamer, met iedereen die de mededeling op zijn eigen manier verwerkte. Scorpius bestudeerde James scherp, zijn ogen strak vernauwd. Ralph keek zowel verbijsterd als verafschuwd. Lily sloeg haar beide handen over haar mond, haar ogen sperden zich geschokt. Albus echter, staarde alleen maar in de schaduwen, bedachtzaam maar onaangedaan.

‘Weet je het zeker?’ vroeg Roos zachtjes. ‘Hoe kun je dit weten? Laatste keer dat we elkaar spraken...?’

‘Had ik haar niet eens gezien,’ knikte James, niet in staat zijn nicht aan te kijken. ‘Ze blokkeerde me. Maar dat is allemaal veranderd. Ik denk, dat ze het niet vol kan blijven houden. Ik denk, dat hoe harder ze mij probeert tegen te houden, des te harder de Draad ons probeert te verbinden.’ Zo kort als mogelijk was, legde hij zijn ervaring met de droom uit, reizend naar Petra en haar observerend, feitelijk in de zelfde kamer als haar staand, door pure magie getransporteerd.

‘Maar Gruzielementen zijn serieus gespecialiseerd zwarte magie,’ zei Lily, met een stem die nog maar net een gefluister was. ‘Ik hoorde Pap het er met Oom Ron over hebben en ze waren het er over eens, dat sinds Voldemort’s tijd niemand er nog ooit een gemaakt had. Oom Ron zei, dat waarschijnlijk niemand meer wist hoe er een gemaakt moest worden. Hoe kun je zeker weten dat Petra...?’ Ze kon zich er niet toe brengen de zin af te maken.

‘Ik weet het zeker,’ zei James bitter. ‘De bezwering is niet op een andere manier uit te leggen. En Petra zag me, de blik in haar ogen was onmiskenbaar. Ze schaamde zich voor wat ze gedaan had. Maar...’ Hij wilde het niet zeggen, maar zelfs nu kon hij haar ogen in gedachten zien. Ja, er was schaamte en triestheid in. Maar daar voorbij, bijna begraven in de pijnlijke diepte van haar verraste blik, was er trots geweest.

Ralph vroeg, ‘Maar, waarom zou ze dat doen?’

‘Nou, dat is tenminste duidelijk,’ zei Scorpius, zijn knokkels hard over het tafelblad trekkend. ‘Ze moet het lang genoeg overleven om de Rode Draad in het lot van de nu dode Morgan terug te zetten. Met iedere Schouwer, Harrier, en wraakzuchtige idioot met een toverstok er op uit om haar uit te schakelen, heeft ze

de zekerheid nodig dat ze niet gedood kan worden vóór ze haar taak volbracht heeft en het universum heeft gered.'

'Maar een Gruzielement.' zei Lily met een neerslachtige blik in haar ogen. 'Sinds Voldemort *weten* de mensen, dat zwarte magie als die een blijvend litteken op iemands gemoedsrust maakt, deze verdraaid en breekt. Kan haar goedheid dat effect lang genoeg overleven om haar plan tot een einde te brengen?'

'Je vergeet iets,' zei Albus opeens, van gezicht naar gezicht kijkend. 'Petra werd verdraaid en gebroken geboren. Het laatste stukje Voldemort zelf, overleeft in haar bloed. Zij kan zich beroepen op zijn duistere kracht om een Gruzielement te maken. *En* ze kan het gif van die zwarte magie op *hem* overbrengen. Het laatste stuk van de essentie van Voldemort is als een magische lintworm, alle giftige effecten opzuigen en in kracht en vastberadenheid teruggeven.'

'Eewuh,' grimaste Lily en huiverde.

'En wat maakt jou opeens zo'n expert in dit soort dingen,' hoorde James zich, opzittend in zijn stoel, onbedoeld scherp, aan zijn broer vragen.

Albus haalde zijn schouders op. 'Nogal logisch, is 't niet?' Hij liet zich achterover zakken en sloeg zijn armen over elkaar.

'Nou, er zijn feitelijk maar twee dingen die we kunnen doen,' zei Roos na een lange, betekenisvolle pauze. 'Als eerste, James, je moet je droomverbinding met Petra gebruiken om haar, zo dichtbij als mogelijk, in de gaten te houden..'

'Doe ik, als dat lukt,' knikte James. 'Ik denk alleen niet, dat ik er veel over te zeggen heb. Petra ook niet, hoe hard ze het ook probeert. Maar waarom?'

Scorpius antwoordde, 'Omdat kleine Albus het mis kan hebben over de mogelijkheid van Petra om zo puur als de pas gevallen sneeuw te blijven, terwijl ze verbinding maakt met vieze Voldy bloedlijn. De lintworm, zoals hij hem noemt, kan zo dik worden, dat hij haar volledig overneemt. Als dat gebeurt, zal het haar een zorg zijn of ze haar missie voltooit. Dan wordt ze de vijand, waarvan de magische wereld al overtuigd is, *dat* ze is.'

James wilde dit weerleggen. Hij wilde duidelijk maken dat Petra, als bezweerdster, sterker was dan Voldemort ooit kon hopen te zijn. De glijdende flard van de schurk, gekooid in haar brein, was slechts een pitje vergeleken bij haar brullende vreugdevuur.

Maar hij herinnerde zich die blik in haar ogen, voorbij de schaamte en triestheid die begraven, gepantserde punt van opstandigheid. *Je zult niet begrijpen waarom ik dit moet doen, James, zei die blik. Je kunt dat niet begrijpen. En dat neem ik je niet kwalijk. Maar alsjeblijft, probeer me niet te stoppen. Ik zal je zelfs niet toestaan om mij in de weg te lopen...*

'Wat is het tweede dat we moeten doen?' vroeg Ralph, kijkend naar Roos.

Roos zuchtte diep maar resoluut. 'We moeten Petra helpen,' antwoordde ze bedachtzaam. 'Op elke manier die we kunnen. We moeten haar helpen in het vervolmaken van haar missie om de plaats van de Rode Draad in te nemen. Dit,

omdat Scorpius gelijk heeft. Wanneer Petra contact maakt met de Bloedlijn van Voldemort, dan zal die flard van hem geen genoeg nemen met haar alleen te helpen. Hij zal proberen om haar te overheersen. Hij zal haar overhalen om steeds meer te geven. Als hij daarin slaagt, kan Petra de wil verliezen om haar taak te laten slagen. Ze kan dan werkelijk de Zij - Voldemort worden.'

James schudde heftig zijn hoofd. 'Dat is idioot,' drong hij aan. 'Petra is niet zoals hij - -'

'James,' zei Lily, haar zachte stem onderbrak hem effectiever dan een schreeuw. 'Het ergste wat Voldemort ooit deed was doden om Gruzielementen te maken. Petra is de enige andere persoon, die hetzelfde gedaan heeft. Ik vind dit net zo min leuk als jij dat vindt. Maar het is een feit, dat ze nu al *meer* als Voldemort is dan enig andere levende persoon. Ze werkt de Bloedlijn niet meer tegen. Ze *gebruikt* hem.'

'We moeten haar helpen om de Rode Draad in die andere dimensie te vervangen,' besloot Roos, strak naar James gezicht kijkend, 'vóór ze van gedachten veranderd om het te doen.'

James was het niet eens met Roos, maar bekvechtte er niet over.

Vastberaden, maar ongelukkig stond de groep op. Er was geen geluid, anders dan het schuiven van stoelen over de stenen vloer en het gekraak van de deur toen deze werd geopend.

Ze waren al halverwege de gang, toen Albus ineens van zich liet horen.

'Vergeet ik bijna, waarom ik in eerste plaats naar jullie op zoek was,' zei hij, opzij kijkend naar Ralph, James en Roos. 'Professor van der Beek zegt, dat jullie eerste taak als "junior Schouwer in training" zich aandient.'

'Maar, het is Zondag,' protesteerde Ralph inzakkend. 'Dit moet een vervanging zijn voor *lestijd*, niet voor het weekend'

'Stil, Ralph,' zei Roos, de grote jongen met haar schouder opzij duwend. 'Wat wil van der Beek dat we doen?'

'Weet ik veel,' schouderchokte Albus. 'Hij zei alleen, dat hij jullie om vier uur vanmiddag in het kantoor van de Directeur verwacht.'

Roos bleef opeens stilstaan, haar ogen sperden zich open. 'En je herinner je het net *nu* om het ons te vertellen!? Weet je niet, dat het...' ze keek vertwijfeld naar haar horloge en schreeuwde toen bijna, 'al vijf over vier is!'

Albus schouderchokte opnieuw. 'Ik ben een boodschapper, niet je verdomde secretaris.'

Roos hoorde het echter al niet meer, ze had zich op haar hakken omgedraaid en was al hollend terug de gang door. James en Ralph keken even naar elkaar en gingen toen achter haar aan, zo snel als ze konden rennend in Roos' kielzog. Ze hadden het naar het kunnen redden om maar ietsjes te laat in het kantoor van de Directeur aan te komen, als het niet voor de waterspuwer was die, natuurlijk, de wenteltrap bewaakte. Daar verspilden ze verschillende, kwellende minuten om ieder Oud Welsch en

Keltisch wachtwoord te proberen die ze zich konden herinneren, zonder resultaat. Uiteindelijk klonken er van boven de voetstappen van mensen die de trap afkwamen van het kantoor van de directeur. Professor van der Beek kwam het eerst in beeld, gevolgd door Professor Valentin, Professor Hieraver en Professor Anderling.

‘Ah,’ merkte Professor van de Beek op, de leerlingen ontwarend bij de waterspuwer. ‘En aldus loopt uw eerste aansluiting tot Schouwerschap scheef.’ Hij klakte met zijn tong en bood hen een zelfingenomen glimlach.

‘We waren op tijd geweest, euh, soort van,’ zei Roos, achteruit zakkend op een vensterbank, ‘als uw boodschapper zich had herinnerd ons het wachtwoord te geven.’

‘Ah, maar deze heb ik hem niet verteld,’ berispte Professor van de Beek, een belerende wijsvinger opheffend. ‘Men deelt nooit wachtwoorden met hen wiens diensten ze niet nodig hebben. Nee, uw instructie was, om mij hier te ontmoeten, buiten het kantoor van de Directeur, waar ik u op de juiste tijd naar binnen begeleid zou hebben. Alas, toen de juiste tijd kwam, was u hier niet. Medunkt, dat er hier een kleine les uit geleerd kan worden.’

James, samen met Roos, wilde hiertegen protesteren, toen nog meer voetstappen op de wenteltrap klonken, de laatste persoon onthullend die James verwachtte te zien: zijn eigen Vader, in zijn officiële gewaad, zo te zien in een privégesprek met de Directeur.

James rende naar de trap om hem daar te begroeten, maar stopte toen, zich plotseling bewust van de aanwezigheid van zoveel toekijkende leerkrachten. Hij probeerde zijn uitdrukking van nieuwsgierigheid te vervangen door een van niet meer dan professionele interesse, en hij wist, dat hij hier niet helemaal in slaagde.

‘James,’ glimlachte zijn Vader naar hem, en klopte hem op zijn schouder. James was nu bijna even groot als zijn Vader, hoewel ze beiden een kop kleiner waren dan de indrukwekkende figuur van Directeur Merlijn naast hen. ‘Mij was gezegd, dat ik je boven zou ontmoeten. Verlaat zeker? Geen zorg. Je bent er nu.’

‘Ja,’ antwoordde James, zich héél bewust van de vele ogen die hem rondom aanstaarden. ‘We zijn officieel begonnen aan een soort werkstudie. Het uitwisselen van lestijd voor praktijklessen in Schouwertraining. Euh, wij alle drie.’ Hij duidde op Ralph en Roos die dichterbij kwamen.

‘Hoi, Oom Harry,’ zei Roos gevat, het gemompel van de stemmen van de weglopende leerkrachten, geleid door Directeur Merlijn, negerend.

Harry trok een wenkbrauw op. ‘Jullie *drieën*, eh? Je Moeder zal trots op je zijn, dat het je gelukt is om gepromoveerd te worden tot een zevendejaars, Roos.’

‘Sjuu!’ zei Roos, serieus worden en met samengeknepen ogen naar de vertrekkende leerkrachten kijkend. ‘Ik doe niets, wat u ook niet gedaan zou hebben, Oom, en probeer me maar niet iets anders wijs te maken.’

Harry knikte begrijpend en deed alsof hij zijn mond op slot draaide. Hij leek zo vrolijk als altijd, dacht James, maar toch hing er iets in de lucht rondom hem, dempte

zijn stemming en verduisterde zijn blik. Waarschijnlijk kon alleen James, omdat hij opgegroeid was met hem, dit merken.

‘Waar ging dat allemaal over, Pap?’ vroeg hij serieus. ‘Wat hebben we gemist?’

Harry knikte en werd ook serieus. Hij leek zich even te bezinnen. ‘Jullie drie,’ knikte hij, hen een voor een aankijkend ‘jullie willen alle drie Schouwer worden, klopt dat?’

James knikte, net als Roos naast hem.

‘Ik denk het,’ antwoordde Ralph, een weinig fronsend. ‘Soort van. Ik bedoel, ik ben niet zo dol op het idee van ladingen duistere heksen en tovenaars die de hele dag dodelijke spreuken op me afvuren. Maar, weet u, het geeft me iets te doen.’ Hij schouderde en Roos rolde met haar ogen.

‘Goed genoeg,’ zei Harry. ‘Loop mee.’

Ze liepen de gang door, passeerden hoge ramen en bewogen zich in en uit het heldere zonlicht van de namiddag. Harry zei niets maar liep door, zijn weg wetend alsof hij zelf hier nog een leerling was. Ze stapten een trap af en liepen uiteindelijk door de oude ronde zaal, op weg naar zijn enorme, nog maar weinig gebruikte, houten deuren. Pas toen, terwijl ze in de warme gloed van het oude portiek stapten, sprak Harry weer.

‘Jullie waren er allemaal bij toen de Dreuzels de Ontvangst Hal binnen wandelden neem ik aan?’

James knikte, de treden af dravend naar de door bramen overwoekerde tuin eronder. Het Meer verderop bevond zich achter een lage stenen muur, koperkleurig glanzend in de dalende Zon. ‘Iedereen was er. De hele school zag het.’

Harry nam dit bitter in zich op. ‘Het gebeurd over de gehele magische wereld. De oude beschermingen zijn zo dun als krantenpapier, als ze nog bestaan. Dreuzels gehoorzamen de grenzen uit gewoonte, niet omdat ze buitengesloten worden. Stukje voor stukje, dwalen sommigen van hen naar binnen. Net als die familie op de Eerste Avond.’

Roos stopte bij de muur en keek naar haar Oom. ‘Is dat waarom u hier vandaag naartoe gehaald bent? Om te praten hoe de grenzen te versterken?’

Harry schudde zijn hoofd. ‘Dat is al lang gebeurd, zo goed en zo kwaad als het ging. Merlijn was beter op die taak voorbereid en ik stel me zo voor, dat zijn onvindbaarheidsbezwingingen beter zijn dan die van de huidige levende tovenaars van vandaag. Nee, ik werd hier vandaag heen gestuurd door de Minister van Toverkunst zelf.’

Ralph knipperde verrast. ‘Louis Knappert stuurde u? Maar, waarom? Wat trek hij zich aan van het binnenwandelen van een ongevaarlijke familie in Zweinstein, als er plaatsen zijn als Goudgrijp en de berg van de reuzen die risico lopen?’

‘Omdat Zweinstein bekend staat als het best en zwaarst beschermde perceel in het totale Noordelijke halfmond,’ antwoordde Harry. ‘Knappert wilde dat ik het zelf zou

gaan bekijken, om van hen die er getuige van waren te horen, dat de opening zo erg is, dat er een hele familie argeloze Drezels in staat was om gewoon naar de deuren te rijden en naar binnen te lopen.'

James knikte, 'Nou, dat is vrijwel precies wat er gebeurd is. Dus wat doen we nu?'

'Je bedoelt als junior Schouwers in training?' zei Harry, met een halve glimlach schalks naar zijn zoon kijkend.

'Nou, ja,' bevestigde James de uitdaging aangaand. 'Als we mogen! Dit is helemaal ons probleem, is het niet?'

Harry liet een ferme zucht gaan. 'Je hebt gelijk, James. Jullie alle drie, zullen je deel moeten doen. Ik zal dat niet onderschatten. Maar er is feitelijk maar een ding, dat de Minister wil dat we moeten doen. Elke ambtenaar zowel boven als onder mijn functie bevestigt dat. Zelfs Titus Hardsteen en de rest van het Schouwerdepartement, iedereen weet wat er gedaan moet worden.'

Ralph fronste. 'En dat is?'

Als antwoord, taste Harry in zijn gewaad. James ging er vanuit, dat Harry zocht naar zijn toverstok. In plaats daarvan, trok hij een kleine rol perkament tevoorschijn. Hij rolde hem open en draaide hem om, zodat de anderen het konden zien.

James had al vele malen eerder afdrucken ervan gezien. Iedere keer sprong zijn hart een beetje op, hoewel dit over de afgelopen jaren, met het verouderen van de posters en het overheen plakken van advertenties en graffiti, minder heftig was geworden. Bij de aanblik van een splinternieuwe afdruk, opengehouden door zijn vader kwam er een ziekmakend gevoel bij hem op, wat hij nog nooit eerder had gehad.

Het gezicht van Petra was in zwart wit gedrukt, stilstaand, niet omdat het geen magische foto was, maar omdat het meisje erop bewusteloos was. Hij was gemaakt door de Amerikaanse Kamprechtter, Albert Codaan, tijdens de korte tijd waarin hij erin geslaagd was haar gevangen te nemen. Ze hielden haar in een magische slaap, wetend, dat ze haar niet in bedwang zouden kunnen houden wanneer ze wakker was.

Onder de foto stonden de woorden in hoofdletters:

ONGEWENST PERSOON
NUMMER EEN:
PETRACIA ZOE MORGENSTER
GEVAARSETTING 10+
NIET MEE IN GEVECHT GAAN!
DIRECT MELDEN

'Wij moeten haar gevangen nemen,' zei Harry eenvoudig. 'Zij is, waar het allemaal begon. En voor je los gaat, James,' hief hij zijn hand naar zijn zoon op, 'ik

weet het. Wij allemaal. Je hoeft mij hier niet aan te herinneren. Ze deed het om tijdens de parade in New York, mij en Titus te redden. Maar dat verandert niets aan de ontstane situatie. Vanaf dat moment, begon alles te rafelen. Iedere Technomanie-expert bevestigt dit. Petra startte het en om het te stoppen, moeten we haar vinden.' Hij pauzeerde even en ging dan in een lage, kordate stem verder, duidelijk de opdracht herhalend die hij zelf ontvangen had. 'We moeten haar gevangen nemen, op welke manier dan ook.'

Maar,' begon James, hoewel de doordringende blik van zijn Vader zijn toon matigde. 'Maar, wat als Petra bezig is zichzelf te stoppen? Wat als het haar gevangen neming, haar afhoud van het vervolmaken van haar taak?'

Zijn Vader's blik was nu doordringend en hard. James herkende deze uitdrukking en houding hierachter, de scherpe waakzaamheid. Zijn Vader was in Schouwermodus. James had nog nooit de kracht ervan over hem voelen komen, maar nu wel.

'Ze had meer dan twee jaar, James,' zij hij, hem aanstarend. 'Als ze van plan was geweest het weer goed te maken - wat ik heel graag zou willen geloven - had ze tijd genoeg om dat te doen. In plaats daarvan gaan de dingen steeds verder mis en er zijn er velen die geloven, dat zij daar direct verantwoordelijk voor is. En tevens ook voor de ramp van het Morrigan Web. Zelfs jij hebt toegegeven, dat zij hier ook mee te maken had.'

'Maar...!' begon James, maar zijn Vader maande hem met een blik tot stilte.

'Ik weet het. Je vertelde mij ook, dat zij haar redenen had en dat zij aan het eind hielp om het tegen te houden. Ik wil je geloven. Je zult je herinneren, dat het je Moeder en ik waren, die haar in de Zomer na het overlijden van haar Grootvader opgenomen hebben. En wij waren het, die haar steunden en onderdak boden tijdens de onderzoeken van Codaan. Ik heb altijd het beste van Petra willen geloven, ondanks hoe mij dat eruit liet zien voor veel van mijn gelijken en meerderen. En dat is het probleem feitelijk. Nu houden mensen *mij* in de gaten. Zij geloven dat ik niet zo hard genoeg mijn best doe als ik zou moeten doen, om Petra gevangen te nemen. Daarom moet ik des te harder werken.'

Hij zuchtte hartgrondig en zakte iets in elkaar, zijn hoofd gebogen, dan keek hij zonder zijn hoofd op te tillen naar James. 'Ze had twee jaar, jongen. Ze had iedere kans die ik haar geboden heb. De dingen vallen nu te snel uit elkaar om nog langer te wachten. En dat is waarom ik jou, jullie alle drie...' Hier keek hij opzij, zijn doordringende blik kort op Roos, dan op Ralph en weer op James richtend, 'vragen, of als één van jullie iets over Petra weet - over wat haar plannen kunnen zijn, of waar ze gevonden kan worden... of één van jullie, op een of andere manier contact met haar heeft gehad... jullie dit mij moeten vertellen. Niet omdat ik je Vader ben, en je Oom, en je vriend, maar omdat het onthouden van deze informatie nu een misdaad is, die gerechtelijk vervolgt wordt. Zelfs ik ben niet in staat jullie te beschermen. Zelfs als...' Hier hurkte hij en trok de drie leerlingen dicht naar zich toe. Zacht fluisterend ging hij verder. 'Zelfs als, wanneer ik in jullie schoenen stond en dingen wist, die

niemand anders wist, ik er mogelijk ervoor zou kiezen om dat geheim voor mijzelf te houden, ondanks alle waarschuwingen om het tegenovergestelde te doen.'

'U was nooit iemand om veel volwassenen deelgenoot van uw plannen te maken,' beaamde Roos.

'Je wilt dit niet horen,' zuchtte Harry onwillig, 'maar ik ga dit zeggen, omdat het waar is. De dingen zijn nu anders. Toen ik jullie leeftijd had, had ik geen bontgenoten in machtige posities. Of als ik deze al had, wist ik niet wie dat waren en was ik er niet zeker van of ik hen kon vertrouwen, tenminste niet tot het allemaal voorbij was. Voor jullie zijn de dingen nu anders. Jullie hebben mij, Hermelien en Ron, Professor Anderling en Marcel Lubbermans. En, wel bliksemkaters, zelfs Directeur Merlijn!'

James probeerde om, zelfs in zijn verbouwereerdheid, niet te glimlachen. 'U klinkt als Oma Wemel, als u "wel bliksemkaters" zegt.'

De Schouweruitdrukking op het gezicht van Harry ontspande zich iets. 'Dat is geen slecht ding. Maar ik meen het. Jullie alle drie. Dit is niet langer de tijd om dingen op eigen houtje te doen. Los van het in gevaar brengen van de hele magische wereld, en mogelijk ook de Dreuzelwereld, is het een Ministeriele misdaad. En mensen waar ik geen invloed op heb *zullen* dat soort misdaden tot de volle mogelijkheden van de wet bestraft willen zien. We moeten dit stoppen. Als jullie ook maar *iets* horen, *iets* te weten komen, of al iets weten... Dan moeten jullie mij het vertellen. Hoe sneller we Petra te pakken hebben...' Hij haalde zijn schouders op en keek onzeker. 'Nou, als ze van plan is om het te stoppen, net als wij, dan hoe sneller wij mogelijk tot dat gemeenschappelijke doel kunnen komen.'

James wilde zijn Vader alles vertellen wat hij wist. Maar op dat moment, zag hij twijfel in de blik van zijn Vader. Het Ministerie zag geen brood in een samenwerking met Petra. Het gevangennemen, betekende straf, gevangenis in mogelijk totale geheugenwissing, of erger. De volledige magische wereld gaf haar de schuld van wat er gaande was. Ze zou met niets minder genoegen nemen. Feitelijk, rekening houden met hoe krachtig Petra was, zou het ergste scenario - haar eigen dood, of die van hen die tegen haar waren - de meest waarschijnlijke uitkomst zijn.

Opeens, duister, was James stiekem blij dat Petra een Gruzielement had gemaakt. Om de magische wereld in stand te houden en te repareren, had zij de gevaarlijkste en meest verwerpelijke spreuk van allen uitgevoerd. Alles wat James moest doen om haar te helpen... was liegen.

Of misschien niet *liegen*. Alleen verzwijgen. Voor een tijdje. Hij keek om naar Roos en Ralph.

'We zullen het u vertellen als we iets horen,' zei hij, met zijn blik op Ralph en zijn nicht, nog niet bereid om in zijn Vader's doordringende en wetende ogen te kijken. Hij woog zijn woorden zorgvuldig en snel af. 'Als we iets leren dat u kan helpen om hier een eind aan te maken... dan doen we dat direct.'

Dit, zo hield hij zich voor, was geen leugen, feitelijk gezien. Omdat hij diep in zijn hart niet geloofde, dat zijn Vader ook maar iets *kon* doen wat de afbraak van het lot

van de hele wereld kon beëindigen. Dat kon nu alleen nog maar gedaan worden door Petra.

Zijn Vader bestudeerde hem nauwkeurig, zijn blik noch achterdochtig, noch onnozel, slechts bedachtzaam, alsof hij elke zin opnam, om deze later nog eens te overwegen. James keek tenslotte weer in de ogen van zijn Vader, wetend, dat het een fout zou zijn dit niet te doen. Na een kort moment knikte zijn Vader raadselachtig langzaam een keer.

‘Goed. Meer verlang ik niet van je.’

De drie trokken zich terug uit hun samenzweerderige groepje. Harry stopte de poster van Petra terug in zijn binnenzak en klopte op zijn gewaad, mompelend op zoek naar iets. ‘Waar heb ik het toch gelaten? Ah.’ Hij haalde een klein fluwelen zakje tevoorschijn wat James herkende. Erin zat een enkel voorwerp in wat nogal aan het gewicht was – een tinnen schaakkoning van de niet magische soort, van een set welke ooit had toebehoord aan James’ Opa, Arthur Wemel. Het stuk stond normaal gesproken op de hoek van het bureau van Harry Potter in het Schouwerdepartement op het Ministerie van Toverkunst, maar nu niet meer.

‘Een van de voordelen van de verminderde grenzen van Zweinstein,’ zei Harry, het zakje op en neer in zijn hand stuiterend. ‘De Viavia, werk een stuk dichterbij school dan voorheen. Er was een tijd, dat ik halverwege Zweinsveld was voordat hij werkte.’ Hij keek weer naar de drie leerlingen. ‘Ik ga er vanuit, dat ik jullie snel genoeg weer zie, nu jullie officieel junior Schouwers in training zijn?’

Roos knikte. ‘Totdat een van de leerkrachten achter mijn deel komen, tenminste.’

James knikte alleen maar, zijn stem niet vertrouwend.

‘Ik doe iedereen de groeten van jullie,’ zei Harry met een verdwijnende glimlach. ‘En zij doen dit omgekeerd. Tot ik jullie weer zie dan, onthoudt: jullie weten hoe je met mij in contact kunt komen, zowel persoonlijk als officieel. Ik vertrouw erop, dat dit gebeurt, als er iets... boven komt drijven.’

Terwijl Harry keek, knikten ze alle drie. Kennelijk tevreden, stuitte hij het zakje weer op zijn palm, omvatte het en stapte toen een aantal passen van hen weg, alsof hij van plan was een wandeling te gaan maken in de schaduwen van het Verboden Bos voorbij de oude binnenplaats. De wind blies en verwarde het gras aan zijn voeten. Voor de ogen van James opende zijn Vader het zakje boven zijn rechterhand en ving de tinnen schaakkoning toen deze eruit viel. In een oogwenk was hij met een suis en zweeps slag van inklappende lucht verdwenen, alleen de afdrukken van zijn voeten waren nog in het gras te zien.

‘We zijn de Rubicon nu overgestoken,’ hijgde Ralph verdrietig, een hand door zijn haren trekkend en leunend tegen de stenen muur. ‘We onthouden kostbare informatie van een officieel Ministerieonderzoek. Jouw Pa heeft gelijk, James. We kunnen hierdoor naar de gevangenis gestuurd worden. Serieus.’

Roos schudde haar hoofd, meer onzeker dan ontkennend. ‘We hebben geen waardevolle informatie. Nog niet. Tenminste, niet zover als het het Ministerie

aangaat. James had een droom, meer niet. Oom Harry zal het belang van zoiets begrijpen, maar zijn bazen zouden denken dat hij gestoord was als hij dit onder hun aandacht zou brengen. James heeft hem er een plezier mee gedaan, om hem niets te vertellen.'

Er op die manier over denkend, voelde James zich een stukje beter. Niet heel veel, maar een stukje. Zwijgend en met niets beter te doen te hebben in de uren voor het avondmaal, klommen de drie over de stenen muur en kuierden naar het Meer, kijkend hoe een stevige bries over de boomtoppen schoof en rimpels over het Meer trok, luisterend naar de gemoedelijke, zij het gespannen, stilte tussen hen.

Het was niet zo, dat James nog nooit tegen zijn Vader gelogen had. Dat was al heel vaak voorgekomen, over van alles, een gebroken raam tijdens het spelen van Wiegels en Augers, het in de regen achterlaten van het reglement van Zwerkbal en het openlaten staan van de koelkast.

Maar hij had nog nooit gelogen over iets ernstigs als dit, over iets wat zowel hem als zijn Vader beide, in serieuze problemen kon brengen bij mensen die hen allen gevangen konden zetten.

Een ongemakkelijke steen lag in zijn maag, pestte hem, groeide nu de avond over de rand van de wereld rolde en de nacht achter zich aantrok, bewolkt, koud en nat van de mist, als een voorteken, een vervloekte mantel, die James stil achtervolgde, zelfs toen hij uiteindelijk de trappen naar de slaapzaal beklom en op zijn bed viel, rusteloos en bezorgd.

Hij hoopte weer over Petra te dromen, misschien zelfs naar haar toe gaan zoals hij de week daarvoor gedaan had. Hij wilde met haar praten, een verzekering krijgen, dat zij het echt meende om alles weer goed te krijgen, en dat hij, James, het juiste had gedaan door haar geheim te bewaken, zelfs van de man waar hij het meest in de wereld van hield en respecteerde.

Toen hij echter uiteindelijk in slaap viel, droomde hij niet van Petra. Ze had zich opnieuw af weten te sluiten van hem, ondanks dat dit haar veel energie kostte en ze dit niet voor altijd vol kon blijven houden. James wist dit, zelfs in zijn slapende geest. De vastzittende draad van haar bezweerdsters krachten gloeide tussen hen in, verkleurend van grijs naar wit, tot het diepste rood. Het pulseerde. Zelfs met het afsluiten aan haar kant, voelde James de kracht van de draad verankert in hem, zich als een batterij opladend.

Hij had al eens eerder haar krachten geabsorbeerd, zelfs van tijd tot tijd er een beroep op gedaan, gewoonlijk onbedoeld. Haar krachten waren hem onbekend en oncontrôleerbaar. Maar hij genoot van het gevoel van verbinding, de langzame toenemende energie, die als door een dynamo energie bij hem verzamelde.

Zelfs in zijn dromende geest, mijmerde hij: misschien dat hij op een dag in staat zou zijn om de vastzittende kracht weer te gebruiken om Petra te beschermen, net zoals hij dat jaren geleden had gedaan op de *Gwendomare*. Alleen beter en meer zelfvertrouwd, omdat hij in de tijd daarna zoveel van die vreemde energie geabsorbeerd had. Petra was een bezweerdster, maar anders dan voor Merlijn, was

haar krachtbron niet de uitgebreide natuur. Zij was een nieuw soort bezweedster en haar bron was de drukte van de steden.

James' dromende, ongebonden geest mijmerde in een kwetsbaar comfort: sinds zijn verbinding met Petra op die rampzalige oceaandreis, had hij *véél, véél* steden bezocht. Al van die geabsorbeerde toverkracht zat in hem, vastgezet, alleen maar wachtend om losgelaten te worden. Als het loskwam, dan mogelijk - gewoon mogelijk - kon James het voor het juiste gebruiken.

Als, natuurlijk, het hem niet eerste dode.

6. Decreet Dertien

Ⓔ ondanks Daan's advies, had James bewust de verwijzing naar Professor Odin-Vann verzwegen toen hij de anderen over zijn droombezoek aan Petra vertelde. Dit was, omdat hij diep van binnen er maar deels zeker van was, dat de verschijning van de Professor een echt onderdeel was geweest, of was opgeroepen door zijn dromende geest door gedachten van eerder die dag.

Maar toch, aan het begin van de daaropvolgende week, werd James achterdochtig, omdat de Professor hem op onverwachte ogenblikken met, heimelijke en scherpe blikken bekeek. Dit merkte hij het eerst op, tijdens het ontbijt op Maandagochtend. Een onmiskenbare naargeestige ervaring onder een staalgrijze helm van herfstwolken. De laaghangende lucht was zowel aan de buitenkant van de ramen als in het hoge plafond van de Grote Zaal te zien, de spanten verbergend in een mist van fijne regen die, hoewel deze niet eens te kaarsen raakte, laat staan de tafels eronder, de leerling ineem deed krimpen en met gedempte stemmen liet praten. James keek naar het podium en zag de magere, jonge Professor hem scherp aankijken,

voorovergebogen met opgeheven kin. Zijn haar was strak over zijn voorhoofd gekamd. Hij zag dat James hem aankeek en trok zijn hoofd tussen zijn schouders, als zat deze vast aan een springveer en zijn blik schoot alle kanten op. Terwijl James bleek kijken, trok de Professor een karaf met pompoensap naar zich toe, als wilde hij zich erachter verbergen.

Die middag gebeurde het weer, in de gang tussen de lessen in, toen de Professor in de deuropening van zijn leslokaal stond, zijn blik alert, James bekijkend die zich een weg baande tussen de leerlingen door, op weg naar de Geschiedenis van de Toverkunst. En, onmiskenbaar, opnieuw in de bibliotheek, toen James een glimp van de Professor opving tussen de boekenkasten, ogenschijnlijk een dik boek lezend, maar heimelijk naar hem glurend vanonder zijn gefronste wenkbrauwen.

De volgende dag was Bezwingingenles op het laatste moment afgezegd zonder dat de Professor verschenen was. James en de rest werden, na een kwartier gewacht te hebben, pas geïnformeerd dat de Professor onverwacht ziek geworden was.

‘Het is maar een kleinigheid,’ verzekerde Professor Valentin hen vanaf de deuropening, de spot in zijn ogen was even duidelijk zichtbaar als de toon in zijn stem, die duidelijk benadrukte wat hij vond van de afwezigheid van de nieuwe Professor. ‘Ik ben er zeker van dat hij weer snel op de been zal zijn en zich wat zal schamen voor het op zo’n korte termijn afzeggen van de les.’ Bij het geschuifel van stoelen en het opstijgende lawaai van snel opgepakte tassen liet hij zijn stem dalen. ‘Iets wat ik nooit gedaan zou hebben, natuurlijk, een les afzeggen alleen maar voor een loopneus en een kuchje. Maar, alas, de jonge lui van tegenwoordig zijn niet gemaakt met hetzelfde gestel als zij van de oudere generatie.’

En het bleek, dat de Oude Runen Professor uiteindelijk gelijk had, omdat toen James, en een tiental andere leerlingen zich die avond bij het prikbord verzameld hadden en discussieerden over de aankondiging van de Zwerkbalaudities die daar net opgehangen was, hij Professor Odin-Vann aan het eind van de gang zag, er erg gezond uitzien, daar staan met zijn toverstok in zijn hand, gericht naar de grond. De man leek naar James te kijken en deze keer, toen James zijn blik beantwoordde, keek hij niet weg. James had, natuurlijk, zijn bril weer eens niet op, dus kon hij niets maken van de uitdrukking van Professor Odin-Vann. Maar wel merkte hij een soort waakzame berusting in de houding van de man en de trek op zijn gezicht.

James kwam in de verleiding om zich van de groep bij het prikbord los te maken en Professor Odin-Vann direct daar aan te spreken. De Professor moest echter de gedachten van James geraden hebben, omdat hij zich op dat moment omdraaide. Zijn gewaad vouwde zich strak om zijn puntige ellebogen en knieën en hij stapte weg, bij een kruising de hoek omslaand en uit het gezicht verdwijnend.

James tuurde naar de nu lege gang waar Professor Odin-Vann even daarvoor had gestaan. Waarom *ontweek* de man hem? In een impuls schoot James de gang door, in achtervolging van de Professor, zijn lange benen gebruikend om hem snel en stil vooruit te bewegen, zonder te gaan rennen. Hij bereikte de aansluitende gang al snel, wetend, dat Professor Odin-Vann verdwenen zou zijn in een van de tientallen doorgangen, trappen en deuren. In plaats daarvan liep hij bijna tegen de Professor op,

die net om de hoek was blijven staan. Zijn schouders hingen, alsof hij magisch uitgezet was.

‘Professor!’ zei James, glijdend tot stilstand komend. De verrassing in zijn stem deden dit half luid klinken.

De jonge man schrok zo hevig, dat hij de toverstok uit zijn hand liet vallen. Die kletterde op de vloer en rolde weg. De professor zakte door zijn knieën en graaide ernaar, zijn schouders bogen zich naar zijn oren, waardoor die eruitzagen als de vleugels van een gier. Hij probeerde op hetzelfde moment te staan en zich te draaien, bewegend in de richting van James, maar de beweging was stuntelend en James moest een arm uitrekken om de man overeind te houden voor deze opzij tegen de muur viel.

Voetstappen galmde achter James, hem achtervolgend. Hij hoefde niet te kijken om te weten dat het Ralph en Roos waren, nieuwsgierig om te zien waar James naar op weg was.

Professor Odin-Vann probeerde zich snel als hij kon weer een houding aan te nemen vóór de nieuwkomers er waren. Met een hand wreef hij verwoed over zijn gewaad, trok hem glad en trok zijn vingers dwangmatig door de dikke pony over zijn voorhoofd, hem weer op zijn plaats leggend.

‘Meneer Potter,’ zij hij, zijn kin opheffend, als wilde hij zijn puntige baard als een dolk gebruiken. ‘U moet de mensen niet zo laten schrikken. U weet nooit hoe een getraide tovenaar kan reageren.’ Hij omkleemde zijn toverstok stijf, alsof hij duidelijk wilde maken dat geoefende zelfbeheersing hem ervan had weerhouden om James, in een reflex, in een kikker te veranderen.

‘U was daar, is het niet?’ vroeg James, met zachte stem snel. ‘Ik zag u en u zag mij. U probeerde er achter te komen of ik daar echt was. Net als ik met u deed.’

James moest het de jonge Professor nageven. De uitdrukking op zijn gezicht bleef onveranderlijk, maar de kleur trok zo snel uit zijn gezicht weg, dat hij op zijn voeten zwalkte. De vuist rond zijn toverstok ontspande zich.

‘Wat is dit?’ vroeg Ralph, hijgend toe hij aankwam. ‘Hee, Professor. Al beter, hoop ik?’

Roos echter, die vóór Ralph uitgerend was, had nog net de vraag van James gehoord. Ze ging naast hem staan en bestudeerde het gezicht van de Professor. ‘U was *daar?!*’ eiste ze met een verdachte trilling in haar stem. Een seconde later, spogen haar ogen vuur en wendde zij zich naar James. ‘Hij was *daar?!* Waarom heb je ons dat niet *verteld?!*’ Ze wees naar de magere man, die een diepe afstandelijk zucht slaakte en lichtelijk ineen zakte.

‘Laten we dit *ten minste* niet in de gang bespreken,’ gromde hij, rollend met zijn donkere ogen. ‘Mijn vertrekken in vlakbij, om zo te zeggen. Kom.’

Hij draaide zich en stapte weg in de verduisterde gang, er bijna in verdwijnend. James keek stomverbaasd achterom naar Roos en Ralph. Kort daarop stopte Professor Odin-Vann en keek ongeduldig over zijn schouder.

‘Kom!’ commandeerde hij, met een ongeduldige ondertoon in zijn anders zo zachte stem.

Met een woeste blik in haar ogen keek Roos naar James en draafde toen achter de leerkracht aan. James en Ralph haasten zich na een korte aarzeling om zich bij haar te voegen.

De vertrekken waren niet, in tegenstelling wat hij gesuggereerd had, direct om de hoek. Professor Odin-Vann leidde hen gehaast verschillende bochten om naar smallere gangen en korte trappetjes af, naar een deel van het kasteel dat James nog nooit gezien had. Hier waren geen klaslokalen of kantoren, alleen maar rijen deuren, klein en gevat in stenen kozijnen, saai en dicht bijeen. Uiteindelijk, stoppend in een vochtige en nietszeggende gang, tikte de Professor met zijn toverstok op een verweerde deurknop waardoor deze zich deels, luid krakend, opende.

‘Oost, West, thuis, best,’ zei hij, de deur helemaal openduwend en iets bukkend om naar binnen te gaan. Hij nodigde James, Roos en Ralph niet uit. Hij liet gewoon de deur open en nam aan, dat ze hem zouden volgen.

James was in verschillende vertrekken van leerkrachten geweest, maar deze was het kaalst en kleinst van alle. De kamer leek nauwelijks groter dan een werkkast, met verderop onder een smal raam een eenpersoonsbed tegen de muur. Ernaast stond een enkele, hoewel erg grote, geopende leren koffer op een krakkemikkig bureau met drie laden. Daar tegenover stond een doorgezakte Chesterfield bank en een lange tafel die bijna begraven was onder stapels papieren, gereedschap, een vergrootglas op een scharnierende standaard, een delicaat theeservies en een dik boek dat James herkende als het Bezweringslesboek: *Lexicon van Spreuken, Bezwingingen & Vloeken*. Het boek van de Professor was dik van de ezelsoren en leek volgepropt met stukken perkament.

‘Ik zal het kort houden en alles ontkennen als het ooit herhaald wordt,’ verkondigde Professor Odin-Vann, die bleef staan maar uitnodigend met zijn hand naar de bank gebaarde. Met zijn andere zwaaide hij met zijn toverstok naar de deur, die met een lichtstroom en zware klap, dicht sloeg. Opnieuw merkte James de bekwaamheid van de Professor onder stress. Hij vroeg zich, onterecht, af, of de Professor enige minuten eerder, toen James hem in de gang confronteerde, tot zoiets simpels, als het sluiten van een deur, in staat zou zijn geweest.

Ralph zakte op de bank, die onder zijn gewicht kreunde. Roos ging aan de andere kant zitten. James echter, stond voor de gesloten deur van de kleine ruimte en observeerde de Professor.

‘Dus, u was daar dus echt,’ bevestigde hij.

Als antwoord wendde Professor Odin-Vann zich naar de tafel en begon, kennelijk willekeurig, door de papieren te bladeren. ‘Hoe lang kennen jullie drie haar al?’ vroeg hij. Zonder op een reactie te wachten ging hij verder, ‘Ik ontmoette Petra hier op deze school. Ik was, net als jullie nu, een zevendejaars. Zij zat in haar eerste jaar. Ongebruikelijk als het was, werden wij vrienden. Zie je, onze familieomstandigheden waren vergelijkbaar. Zij werd door haar Grootvader, die dol op haar was, en zijn

nieuwe vrouw, die dat niet was, opgevoed. Het was een ongelukkige omstandigheid en Petra sprak er nooit over, maar ik herkende haar zwijgen. Ik had een vergelijkbare thuissituatie. Ik werd opgevoed door mijn Oom en zijn vrouw en zijn veel oudere kinderen. Geen van hen wilde mij daar en zorgden ervoor dat ik dat wist. Ik had mij er gedurende mijn jaren schooljaren bij neergelegd. Ik was wat gehard geworden. Petra was nog niet gehard. En in mijn hart wilde ik niet, dat dit zou gebeuren. Dus zocht ik vriendschap met haar. We werden geheime bondgenoten. Ik paste op haar. Het was een korte maar belangrijke verstandhouding. Ik vermoed, dat zij het eerste jaar meer met mij deelde dan met haar klasgenoten de daaropvolgende zes jaar.'

Hij pakte het vergrootglas op de scharnierende standaard en paste de positie ervan aan, kennelijk alleen maar om zijn handen iets te doen te geven. Hij keek in de richting van de leerlingen, maar keek niemand echt aan.

'Ik wist zelfs toen al, dat ze uitzonderlijk krachtig was, hoewel ik geen idee had hoe sterk, of waarom. Ik wist alleen, dat ze speciaal was. Later, toen ik hoorde wat er op de Nacht van de Onthulling in New York gebeurd was, vertrouwde ik er diep van binnen op, dat Petra een goede reden moest hebben voor wat ze gedaan had. Ze was altijd al krachtig en passievol, en ze heeft een heleboel verstopte woede - men kan haar dat niet kwalijk nemen, gelet op haar opvoeding - maar ze werd hier nooit door gedreven. Ze kan haar woede ooit wel gebruikt hebben, zoals een Heler zijn scalpel gebruikt om te schrapen en te snijden, maar nooit als een schurk met een dolk, om te dreigen en te doden.'

'Bent u daarom naar haar toegegaan?' vroeg Roos vanaf de bank, geïnteresseerd voorovergebogen. 'Om haar te helpen, toen de rest van de magische wereld zich tegen haar keerde?'

Professor Odin-Vann keek tenslotte naar Roos en knipperde. 'O, ik ben niet naar Petra gegaan. Hoe zou ik dat kunnen? Niemand wist waar ze was. En eerlijk gezegd, ondanks alles, was ik er niet zeker van of zij zich mij nog zou herinneren. Wij beiden zijn in de voorbije jaren nogal veranderd. Zij was toen nog een kind. Ik was...' hij haalde zijn schouder op en schudde zwak zijn hoofd. 'Wel, ik was gewoon een opgeschoten tiener, voller van zijn ego dan van wijsheid, maar bereid om mijn gal te spuwen bij iedereen die naar mij wilde luisteren.' Hij ging door met zijn hoofd schudden en keek dan weer naar Roos. 'Nee, ik ging niet naar Petra. Zij kwam naar mij. Dat was een paar maanden geleden. Zie je, ze had hulp nodig. Ze heeft al die kracht, Petra, maar ze heeft niet alle kennis en is slim genoeg om dat te weten. Zo bleek het, dat ze zich haar vriend Donovan toch nog herinnerde. Zij kwam naar mij en vroeg mij om hulp. En die bood ik haar, natuurlijk. Maar in het geheim.' Hij perste zijn lippen stijf op elkaar en keek de drie, met een omzichtige irritatie, een voor een aan. 'Tot nu.'

'Wij zij betrouwbaar,' zei Ralph scherp, de anderen aankijkend. 'Voor het geval u zich dat afvraagt.'

'O, dat weet ik,' bekende Professor Odin-Vann. 'Petra vertelde mij wie ik kon vertrouwen, mocht dat nodig zijn. Ik geloofde haar, maar toch was ik er niet zeker

van of ik jullie *echt* kon vertrouwen. Niet omdat jullie aan haar kant stonden, maar omdat jullie, nou... 'Hij stopte abrupt en knipperde naar de drie leerlingen.

James begreep het opeens. 'Omdat we tieners zijn,' opperde hij. 'Het is oké. U kunt dat zeggen. Misschien zijn we niet betrouwbaar, omdat we gewoon onhandige, schreeuwerige leerlingen zijn, die geen idee hebben hoe de wereld van volwassenen werkt.'

Professor Odin-Vann schudde, met een halve glimlach, zijn hoofd naar James. 'Nee, dat is het niet. Ik bedoel... ja. Een beetje wel. Maar je begrijpt me niet.'

'Da's 'n goeie,' verkondigde Roos een beetje olijk. 'Want, geloof het of niet, wij zijn in onze jaren door genoeg spitsroeden gegaan. U hebt geen idee.'

'Eigenlijk, heb ik dat wel,' zei Professor Odin-Vann met een andere stem. James keek naar hem en zag een totaal andere uitdrukking op het gezicht van de man. Al de achterdocht en waakzaamheid waren eruit verdwenen. Hij keek hen gericht aan, maar zijn blik bleef op James rusten. 'Petra vertelde mij over sommige dingen waar jullie, voor haar belang, doorheen zijn gegaan. Ze vertelde mij over de Wereld Tussen de Werelden. Ze vertelde mij over de vloek van de Poortwachter en hoe jij tussenbeide kwam om haar voor zichzelf te beschermen. Ze zei, dat jullie drie, en een Amerikaan met de naam Daan Wilstra, er altijd voor haar waren, dat jullie opgestaan zijn tegen dingen waar de meeste volwassen Heksen en Tovenaars gillend voor weggerend zouden zijn. Ik geloofde haar, moet ik toegeven, niet helemaal. Omdat er zoveel op het spel staat, zie je. Als wij jullie zouden vertrouwen en jullie niet zouden leveren – als jullie op een of andere manier gepakt zouden worden, of zouden kletsen tegen de verkeerde klasgenoot – nou, ik dacht alleen maar aan de missie van Petra. Ze moet niet gestopt worden, zie je. Jullie weten dat net zo goed als ik. Ik moest er absoluut zeker van zijn, dat jullie net zo bekwaam en betrouwbaar waren als Petra zei. Dus ik observeerde.'

Aan het eind van de bank verschoof Ralph en vernauwde zijn ogen iets. 'En wat hebt u besloten?'

Professor Odin-Vann stak zijn kin iets op over Ralph's vraag, alsof hij er verrast en verbaast over was. 'Nou. Jullie hebben mij niet veel keuze gegeven, of wel? Jullie drie joegen mij op en bewezen dat jullie zo snel, oplettend en dapper zijn, zoals Petra zei. Ik had nog geen besluit genomen, maar ik denk, dat ik dat nu wel gedaan heb. Of ik het leuk vind of niet.'

'Ik loog vandaag tegen mij Vader,' zei James. Er was zowel schuld als trots in zijn stem. Het koste hem moeite om deze woorden uit te spreken. Hij ging op de armleuning van de bank zitten en bleef naar Professor Odin-Vann kijken. 'Ik heb van alles voor Petra gedaan. Demonen van een andere wereld weerstaan. In een andere tijd gevochten met Salazar Zwadderich. Ben vervloekt geweest, bevroren en bedreigd. Maar liegen tegen mijn Vader...' Hij schudde zijn hoofd en keek naar de vloer. 'Dat was het moeilijkste van alles.'

'Jouw Vader,' mijmerde Professor Odin-Vann half bij zichzelf. 'Harry Potter, toch? De man van mythe en legenden, natuurlijk. Maar het meest belangrijk, het huidige

hoofd van het Schouwersdepartement, baas van de Toverwethandhaving.’ Hij knikte naar James. ‘Dat moet moeilijk voor je zijn geweest. Laat mij je ervan verzekeren, dat je het juiste hebt gedaan. Het noodzakelijke ding. En ik beloof je, had hij in jouw schoenen gestaan, en weten wat jij weet, zou hij hetzelfde gedaan hebben.’

‘U weet dat, is het niet?’ zei James vermoeid weer opkijkend.

Professor Odin-Vann schouderde en bood hem een kleine glimlach. ‘Doe ik. Ik heb de boeken van Remmington gelezen. Eigenlijk al tientallen malen.’

Roos sprak, deze keer met op een zachte toon, ‘U hielp Petra met het maken van een Gruzielement.’

De Professor schrok hiervan en wendde zich naar Roos, hij knipperde snel met zijn ogen. Een opwelling van woede deed zijn wangen rood kleuren, dan heroverwoog hij en zakte op zijn bed, een luide piep uit de veren trekkend.

‘Ze had mijn hulp niet echt nodig. Niet met de bezwering. Alles wat ze nodig had, was mijn aanmoediging. Op die manier, kun je zeggen dat ik haar geholpen heb. En waarom niet? Ze had al een moord gepleegd. Hoe rechtvaardig en juist als deze geweest is, het was toch moord. Haar bloed was sindsdien gesmet. Er was geen reden voor haar om dit *niet* te gebruiken. Jij was erbij toen ze de kracht opriep, James, haar dolk in een amulet van onsterfelijkheid omzettend. Je zag en hoorde het. Of vergis ik mij?’

James schudde zijn hoofd. ‘Ze moest het doen om zich te beschermen. Ze moet blijven leven, ongeacht hoeveel mensen haar willen doden. Ze moet overleven zodat ze de Rode Draad kan vervangen om alles weer in orde te krijgen.’

‘Juist!’ siste Professor Odin-Vann, enthousiast naar James wijzend. ‘Niets moet haar tegenhouden! Het Gruzielement is er niet voor om haar leven voor haar eigen belang te verlengen. Het is voor het goede op de wereld!’

James werd even van zijn stuk gebracht door de kracht van de woorden van de man. Hij spuwde ze bijna uit. Voor de eerste keer vroeg James zich af, of er meer meespeelde dan de burgerplicht van de jonge Professor. Was hij, wellicht, verliefd op Petra. Hij was ettelijke jaren ouder dan zij en toch wist James heel goed, dat de verschillen in leeftijd van weinig belang waren voor de blinde dwang van liefde. Diep van binnen in hem, bewoog de worm van jaloezie.

‘Maar daar houd het niet op,’ zei Ralph, nog steeds met vernauwde ogen naar de Professor kijkend, berekenend, hem opmetend met iets wat er bijna uitzag als voorzichtige achterdocht. ‘Het stopt niet met het Gruzielement, of wel?’

Professor Odin-Vann schudde zijn hoofd, weer somber wordend. ‘Nee. Ik ben bang van niet. En daarom hield ik je in de gaten.’ Hij beet op zijn lippen en haalde door zijn neus diep adem. Tenslotte, bijna met tegenzin, ging hij verder, nu bijna fluisterend. ‘Petra zal niet in staat zijn haar taak alleen te vervolmaken. Ze zal hulp nodig hebben. Er zijn maar heel weinig mensen, die ze daarvoor kan vragen. Ze heeft mij al benaderd, en ze heeft het over nog twee anderen gehad. Maar ze zal jullie ook

nodig hebben. Als jullie besluiten te helpen. Ze wilde niet dat ik dit zou vragen. Maar ik doe het toch.'

Een gemengd gevoel van bezorgdheid en verwachting borrelde door de woorden van Professor Odin-Vann in hem op. De realiteit van Petra's plan kreeg hem strak in zijn greep. Ze zou haar rol als de Rode Draad aannemen van die andere dimensie, verdwijnen van haar eigen levenslot. Hij zou nooit meer iets van haar zien of horen. En tegen iedere passie en verlangen van zijn hart in, moest hij haar helpen om deze taak te volbrengen. Langzaam knikte hij naar de Professor.

'We zullen helpen. We zullen doen wat nodig is.'

'Goed,' zei Professor Odin-Vann, met enige moeite zijn opwinding onderdrukkend, 'omdat het niet makkelijk zal worden. Voor sommigen van ons, kan het het moeilijkste zijn, wat we ooit zullen doen.' Hij keek naar James toen hij dit zei en James vroeg zich af of de Professor het wist. Waarschijnlijk wel. Petra kon het hem verteld hebben, of misschien niet. Volgens Roos, Albus, Scorpius en zelfs Daan, was James' liefde voor Petra zo duidelijk als de neus op zijn gezicht.

Professor Odin-Vann knikte opnieuw, snel en kort. Hij ging staan toen hij weer sprak. 'Zo is het. Ik zal jullie als het zover is oproepen. Het zal niet makkelijk zijn maar ik vertrouw jullie sluwheid en vastberadenheid.'

'Naar wie is ze nog meer gegaan?' Het was Ralph die dit vroeg. Hij zat nog steeds op de bank, zijn hoofd opgeheven en zijn ogen ingespannen.

'Ik geloof niet, dat ik de vrijheid heb om te zeggen -'

'Daan,' onderbrak hij. 'Dat moet wel. Ik heb gelijk, hè?'

Professor Odin-Vann zuchtte ongeduldig. 'Als dat zo is, dan pas sinds gisteren. Ze overwoog het toen ik laatst met haar sprak, maar had nog niets in die richting ondernomen. De andere persoon, daar correspondeert ze de afgelopen weken mee.'

James vroeg zich even af, of hij die andere persoon was. Maar dat kon niet. Hij kon via de draad met haar in contact komen, maar je kon daarvan niet zeggen, dat ze correspondeerden. De worm van jaloezie breidde zich uit en werd een kronkelende slang. Wie kon het zijn? Waarom was *hij* het niet?

'Dus, u ziet Petra regelmatig, dan, eh?' vroeg Ralph zijn kin omhoog stekend. 'Dat is een behoorlijk gretige interesse voor een gast die haar precies een jaar gekend heeft en dat bijna een decennium geleden.'

'Ralph,' siste Roos vanuit een mondhoek, zich opzij buigend om de jongen te porren die naar Professor Odin-Vann tuurde. 'Genoeg met die vragen. Wat is er met je?'

'Ik heb een gretige interesse,' antwoordde Professor Odin-Vann, recht overeind stand en met een koude stem. 'Omdat het lot van de magische wereld - zo niet alle werelden - er vanaf hangen. Ik dacht, dat dit duidelijk was.'

'Ralph,' bromde James, zich uittrekkend naar de deurknop en de deur opentrekkend. 'Laat het gaan, eh?'

‘U zei, dat u niet wist of wij te vertrouwen waren,’ zei Ralph opgestaan, maar nog niet naar de deur bewegend. ‘En voor goede redenen. U hebt gelijk. De hele wereld hangt er vanaf. Maar hoe zit het met u? Petra kan u vertrouwen, Professor. Maar dat wil niet zeggen, dat wij dat ook moeten. Nog niet, tenminste.’

James wist niet of hij trots was op Ralph’s koppige achterdocht of er door gekrennd te zijn. De Professor keek alleen maar in de ogen van Ralph, knipperde niet, maar bood geen tegenspraak of argument.

Roos trok aan de mouw van Ralph’s gewaad, hem naar de deur begeleidend. Heel even dacht James, dat Ralph niet mee zou komen. Dan, uiteindelijk, gaf de grote jongen toe, draaide zich en volgde Roos en James uit de kamer, zonder gedag te zeggen. Eenmaal in de gang sloeg de deur zich achter hen dicht.

‘Lekker gedaan, Ralph,’ zuchtte James hoofdschuddend toen ze terug door de gang wandelden. ‘Beledig de enige volwassene die aan Petra’s kant lijkt te staan.’

‘Hij is geen volwassene,’ mopperde Ralph nog altijd met vernauwde ogen. ‘Hij is nauwelijks ouder dan wij, ongeacht zijn feitelijke leeftijd. En hij is zo vaag als de dag lang is.’

Roos keek van Ralph naar James terwijl ze door de duistere gangen liepen. ‘Ik weet niet wie van jullie gelijk heeft,’ merkte ze op. ‘Mogelijk beiden, mogelijk niet. Maar dit weet ik wel: Professor Odin-Vann is onze beste hoop om Petra te helpen. We hoeven *hem* niet te vertrouwen. Maar we kunnen *haar* vertrouwen.’ Ze pauzeerde om dit even te overwegen en haalde dan een keer, geprikkeld, haar schouders op. ‘Hopelijk.’

Met dat in de lucht tussen hen in hangend, sprak er op de weg terug naar hun leerlingenkamers niemand meer.

Ongeacht hoe James geloofde voorbereid te zijn om Petra op haar laatste missie te helpen, hij was er niet op voorbereid om al zo snel van Professor Odin-Vann te horen. Het was die Vrijdag tijdens het middagmaal, dat een stijve wijsvinger hard tegen zijn schouder duwde. Hij draaide zich, half half verwachtend dat weerzinwekkende ventje Edgar Echardt en zijn eerstejaars maatjes te zien, gemeen glimlachend naar hem. In plaats daarvan, zag hij de smalle borst en rook vaag de schimmelige geur van Argus Vilder, die direct achter hem stond. James keek op en zag de man op hem neer turen, zijn borstelige kinharen overeind.

‘Detentie, meneer Potter,’ gromde hij door opeengeklemd kaken. ‘Complimenten van Professor Odin-Vann.’ Hij stak met zijn linkerhand iets naar hem uit. James deinsde er voor terug en zag toen, dat het een rol perkament was, verzegeld met een klodder, glanzend rode, was. Aarzelend rekte hij zich ernaar uit en pakte het uit de eeltige hand van de Huismeester.

Vilder boog zich voorover en siste, ‘De Professor legt Decreet Dertien op, meneer Potter. U bent bekend met dit decreet, neem ik aan?’

James schudde zijn hoofd.

Vilder klakte met zijn tong. ‘Die betekent, dat u uw straf niet met enige andere leerling mag bespreken. Da’s een bepaling bedoeld om geruchten te vermijden tijdens harde, vastbesloten, corrigerende straffen. Wel, wel, wel, meneer Potter,’ hij schudde zijn hoofd met een spottende bezorgdheid, ‘wat hebt u *deze* keer gedaan.’

Direct daarop kraakte de Huismeester weg, een kleed van koude stilte in zijn kielzog meetrekkend, James zakte ineen en stopte de rol perkament in zijn gewaad, nieuwsgierig om de inhoud te lezen, maar wetend dit niet te doen in deze ruimte.

‘Wat *heb* je gedaan?’ vroeg Govert zachtjes, ziekelijk onder de indruk.

‘Nou, nou,’ kirde Scorpius. ‘Decreet Dertien, weet je. We zouden niet willen, dat onze nieuwsgierigheid ons opzuigt in wat voor lot ook over onze jonge schurk komt te vallen, zouden we?’

Terwijl James heimelijk keek, zag hij Vilder Roos benaderen waar zij aan de tafel zat. De Huismeester hoefde haar niet op de schouder te tikken. Ze had hem aan zien komen en haar ogen glansden van opwindning. James hoefde niet te raden waar de volgende stop van Vilder aan de Zwadderichtafel zou zijn.

Maar, tot zijn verbazing, gebeurde dat niet. Na het afgeven van de kleine rol perkament aan Roos, die ze snel in haar rugzak stopte, kuierde Vilder naar het eind van de Zaal om plaats te nemen op zijn gebruikelijke plek naast de deuren. Hij draaide zich en stuurde een nare knipoog naar het podium, blij met het volmaken van een van zijn favoriete taken.

James draaide zich op zijn zitting. Vanaf de Oppertafel keek Donovan Odin-Vann naar hem. Deze keer wende hij zijn blik niet af toen James naar hem keek, noch gaf hij blijk van enig teken van geheime communicatie. Wat James zou moeten weten, zou kennelijk op het stuk perkament in zijn gewaad staan.

Hij at zo snel als hij kon en stond op om te vertrekken, ruimschoot voor iemand anders. Ogen in de buurt keken naar hem, sommige onder de indruk, zoals Govert, anderen slechts met een grimmige nieuwsgierig. James negeerde de kijkers en het gefluister zo goed als hij kon, toen hij zijn rugzak op zijn rug zwaaide en ging *nét* door de geopende deuren van de Grote Zaal, toen er een meisjesstem hem aanriep. Dit verraste hem en hij bleef stilstaan.

In de lege Ontvangst hal draaide hij zich en verwachtte Roos te zien. In plaats daarvan volgde Millie Vandergriff hem door de dubbele deuren en sloot deze achter zich.

‘Wat voor soort problemen ben je in?’ vroeg ze, haar stem een mengeling van warme bezorgdheid en verrukte samenzwering. ‘Heeft het te maken met dat stomme interview? We deden er alles aan om te voorkomen dat je je beide voeten in haar mond zou rammen, maar poppen kunnen niet alles.’

James schudde zijn hoofd en rolde met zijn ogen. ‘Nee. Ik kan er echt niet over praten. Decreet Dertien, kennelijk. Ik kan je daardoor in de problemen brengen.’

Millie schonk hem een vermoeide glimlach. ‘Hoe nobel van je, om je zoveel zorgen over mijn welbevinden te maken. Kun je mij dan tenminste over vertellen wanneer het voorbij is?’

‘Ik denk het,’ zuchtte James afgeleid, achteruit op weg door de Ontvangst Hal lopend, gretig om een ogenblik alleen te kunnen zijn om de brief van Professor Odinvann te kunnen lezen, ‘als je het echt wilt weten. Maar het kan zomaar iets zijn, wat je niet verwacht.’

‘Ik wil het *echt* weten,’ zei Millie nadrukkelijk. ‘En ik verwacht, dat het *precies* iets is wat ik niet verwacht. Daarom ben ik ook zo nieuwsgierig.’

‘Hoe bedoel je?’ wachtte James, Millie de kans gevend om bij hem in het midden van de Hal te kunnen komen.

‘Jij bent James Potter, is het niet?’ Ze glimlachte weer en hield haar hoofd schuin. Haar ogen waren heel blauw, in de schemer van de Ontvangst Hal sprankelend, met iets van ondeugendheid erin. ‘Je ging de Geheime Kamer in achter Petra Morgenster aan, toen ze je zusje ontvoerd had. Je stond met Directeur Merlijn in de locomotief van de Zweinstein Express, toen de trein bijna over een klif ging redde jullie hem, en de rest van ons. Jij was in het midden ervan, op de Nacht van de Onthulling.’ Ze trok honend een wenkbrauw op. ‘Je lijkt in hele ladingen problemen terecht te komen, James, maar die lijken meestal niet van het detentie-soort te zijn. Eerlijk gezegd, ben ik een beetje jaloers,’

‘Op mij?’ trok James beide wenkbrauwen verbaasd op. ‘Geloof me, je wilt niet in de soorten problemen terecht komen waar ik in ben geweest.’ Hij slaakte een zucht, trok een hand door zijn rommelige haren en voegde toe, ‘En ik *nog* in ben, eigenlijk.’

Millie stapte nog iets dichterbij, James in zijn ogen kijkend. ‘Ik ben niet jaloers op *jou*, grapjas. Geloof het of niet, je bent niet gewoon de zoon van Harry Potter meer. Als de mensen over je praten in de slaapkamers of de leerlingenkamers, vertellen ze niet de verhalen die jaren geleden met je Vader gebeurden. Ze vertellen over jou en wat jij gedaan hebt. Dat weet je niet, is het niet? Je bent dezer dagen zelf een legendarische figuur. Jij, Ralph Deeter en Daan Wilstra en niet te vergeten, Roos Wemel.’ Haar ogen keken opzij en ze rekte zich uit, een lok van haar blonde haren achter haar oor duwend. ‘Zij is het waar ik een beetje jaloers op ben.’

‘Waarom?’ vroeg James, verwoed fronsend. ‘Haar belangrijkste taak lijkt te zijn om ons er constant aan te herinneren hoe wij het hele universum gaan verwoesten, door te spelen met gevaarlijke spullen, en hoe zij in plaats daarvan zoveel slimmer en sneller is met het spelen van gevaarlijke spullen.’

Millie tilde haar hoofd schamper op, weer in zijn ogen kijkend. 'Ik ben jaloers op Roos Wemel, omdat *ik* liever degene wil zijn die naast je staat wanneer je volgende avontuur begint. En ik zou je nooit vertellen hoe je iets zou verwoesten. Behalve misschien mij voor elke andere jongens.'

James' frons veranderde naar verwart. Hij knipperde naar haar sprankelende blauwe ogen. Ze leek in de schemer van de Ontvangt Hal maar een paar centimeter bij hem vandaan. Hij kon haar shampoo ruiken en een beetje parfum.

'Wat... bedoel je?'

Fluisterend zei ze, 'Moet ik de Huffelpoppen Makkers erbij halen en het woord voor woord uit laten leggen?'

En toen leunde ze iets naar hem, hief haar kin op naar de zijne, en kustte hem. Het was een zachte kus, eerder speels dan romantisch, op de hoek van zijn mond. Maar de onverwachte sensatie van haar lippen op de zijne, warm en zacht, speels en plagend tegelijk, ontplofte als een magisch vuurwerk in zijn hoofd, alle andere gedachten blokkerend. Hij stond er verdwaast bij toen ze een stap bij hem vandaan deed, zwak glimlachend.

'Ga nu, lees je brief en doe je detentie,' porde ze hem. 'Maar vertel me later, als je wilt, wat je allemaal aan het doen bent. Ik wil er een deel van uitmaken. Op wat voor manier ook. Als je me toestaat.'

Achter haar werden de deuren van de Grote Zaal weer opengeduwde, een groep Ravenklauwen stroomde eruit, luidruchtig kwetterend. Het middagmaal was ten einde en in de Grote Zaal stonden de leerlingen nu op, verzamelden hun boeken en rugzakken en gingen op weg naar hun volgende lessen. Millie draaide zich en ging op weg terug de Zaal in, waarschijnlijk om haar eigen boeken op te halen. Na een paar stappen was ze door de groep opgenomen.

James bewoog niet. Hij kon nog steeds de plek op de hoek van zijn mond voelen waar Millie hem gekust had. Hij prikkelde magisch. Vluchtig, onbeholpen, vroeg hij zich af of er magie aan te pas gekomen was. Had zij stiekem iets van betoverde lippenbalsem gebruikt om hem te bedwelmen? Zorgde die ervoor, dat hij zich nu niet kon bewegen, hem veranderend in een levend standbeeld van ontzagwekkende verrassing?

Hij keek omlaag naar zichzelf. Uiteindelijk kon hij bewegen. Onhandig draaide hij zich om, schoof zijn rugzak iets op en haastte zich door de Ontvangt Hal naar de trappen, denkend aan de brief in zijn gewaad en Professor Odin-Vann's bedachte detentie. Opeens leek het hem allemaal wat minder belangrijk. Misschien zelfs wel een beetje grappig. Hij zou lezen wat de jonge Professor opgeschreven had, en waarschijnlijk met hulp van Roos, (of Millie? de gedachte prikkelde hem enorm) zou hij doen wat er van hem verwacht werd.

Millie Vandergriff, mijmerde hij, had hem inderdaad betoverd. Maar het was niet het soort magie dat in de lessen Bezwinging werd gegeven, of in Verweer Tegen de Zwarte Kunsten. Het was de oudste magie uit een zeer oud mensenboek. En kennelijk, gelukkig, was er totaal geen verdediging tegen *dat* soort magie.

7. De Auditie Die Hij Niet Miste

James opende uiteindelijk minuten vóór zijn les Waarzeggerij, aan de bodem van de ladder die leidde naar het geparfumeerde en warme lokaal van Professor Zwamdrijf, de brief en las hem. Hij kon de Professor boven horen rommelen, dingen herplaatsend en monotoon neuriënd in zichzelf, begeleid door de veelvuldig aanwezige bedels, kralen en armbanden.

Hij verbrak het zegel en rolde het perkament in zijn handen uit. De handgeschreven woorden stonden op het perkament gekrabbeld, alsof de schrijver, of zorgeloos, of gehaast was geweest.

Detentie vanavond, 9 PM. Amfitheater.

Een enorme opluchting stroomde over James, ondanks de nietszeggendheid van de brief. Een afschuwelijke achterdocht was bij hem opgekomen toen hij de ruimtes naar de Noord Toren doorkruiste. Deze avond, herinnerde hij zich, was de auditie voor het Zwerkbalteam. Zoals Fleur en Govert hem de Eerste Avond pijnlijk aan hadden helpen herinneren, was James de eerdere jaren nogal vervloekt geweest om niet aanwezig te kunnen zijn bij de audities - of hier jammerlijk bij mislukkend als hij er wél was. Met dat in gedachten, was hij er grimmig zeker van geworden, dat zijn

detentie van Professor Odin-Vann in het gedrang zou komen met de laatste Zwerkbalaudities en hij zo een perfecte score zou krijgen in het aantal missers en falingen.

De detentie van Professor Odin-Vann om negen uur, echter, was gelukkig ruimschoots voorbij de tijd van de Zwerkbalaudities. Hij zou afgeleid naar het veld kunnen gaan, vanwege de zaken die verderop die avond zou kunnen komen, maar hij zou tenminste naar het veld toe kunnen gaan en dat was het belangrijkste.

Hij vroeg zich even af, waarom Professor Odin-Vann voor het Amfitheater gekozen had. Waarschijnlijk was dat zo, omdat de grote buitenruimte volledig uitgestorven zou zijn, zoals altijd als de avond viel. Als er nog iemand rond zou hangen (het was per slot, zo wist James, een populaire plek voor stelletjes) dan kon de Professor de verraste rondhangers wegsturen.

Bij Waarzeggerij, zat Roos naast James en krabbelde notities, geen ervan, wist James, had veel te maken met Waarzeggerij. Professor Zwamdrift bazelde voor de openhaard door, stukjes kruiden en kleurrijke poeders in de vlammen werpend, die hierdoor uitbarstten in even kleurige vonken, de leerlingen uitnodigend om "tot de vervoering tot ontvangst van de Vuur Omens te komen".

James voelde, zoals hij gebruikelijk deed tijdens de les van Professor Zwamdrift, zich het meest in staat om een tukje te ontvangen. Hij schuifelde met de Octokaarten op het tafeltje vóór zich en werd zich er toen bewust van, dat Roos naar hem zat te kijken. Hij keek naar haar en zij liet haar ogen naar haar notities schieten, die ze iets naar hem toe schoof.

Geschreven en haar keurige nette handschrift stond er: *Amfitheater vanavond?*

James knikte kort.

Roos pakte haar veer om de woorden weg te krassen en voegde de woorden toe: *Zonder Ralph?*

James had natuurlijk hetzelfde gezien. Hij haalde zijn schouders op en schudde zijn hoofd.

Roos nam het zonder haar uitdrukking te veranderen, in zich op. Plichtsgetrouw kraste zij ook deze woorden weg.

James liet zijn blik door de kamer glijden tot hij Ralph zag, zittend naast Tim Bosch op een paar bordeaux poefen. Ralph zag er, zoals gewoonlijk, belachelijk en ongemakkelijk uit, zijn grote lichaam balancerend op de zitting die eruit zag of hij ieder moment onder hem kon ontploffen. Zijn boek lag wiebelig op zijn knieën, maar de jongen keek er niet naar. Zijn ogen waren half gesloten, lusteloos. De Hoofdmonitorbadge glom op zijn gewaad, het licht van het vuur en de kleurige vonken weerkaatsend.

Mogelijk, was dat het verhaal achter de achterdocht van Ralph voor Professor Odin-Vann en het buitensluiten van hem door de Professor van de zogenaamde detentie van vanavond. Mogelijk was de positie van Ralph als Hoofdmonitor een

beetje té verbonden met zijn gevoel voor rechtsgang, dat hij niet vertrouwd kon worden met iets wat waarschijnlijk een extreem geheime opdracht was.

Het speet James, dat Ralph was buitengesloten. Maar dan herinnerde hij zich eraan, dat Ralph nog op de Eerste Avond zijn diepste verlangen had uitgesproken om tijdens zijn laatste jaar buiten onverwachte avonturen te worden gehouden.

Later die middag schrokte James zo snel mogelijk zijn avondeten naar binnen, rende naar boven om in zijn slaapkamer zijn spijkerbroek en trui, tegen de avondkou, aan te trekken. Hij graaide zijn Donderslag vanonder zijn bed vandaan, legde hem over zijn schouder en liep de trap met twee treden tegelijk af.

Hij was vastbesloten om vroeg op het veld te verschijnen en om nu, voor de eerste keer, bij het team te komen.

Onder een lucht, die van rood naar blauw verschoof, wreef een pittige bries over het gras van het Zwerkbalveld dat aardig met leerlingen gevuld was. Net als James droegen de meesten hun bezems over hun schouder, terwijl andere er onhandig, laag mee over het veld vlogen, dicht bij elkaar als een zwevende knoop. De Afdelingstribunes zaten vol met toeschouwers, sommigen schreeuwend en anderen vrolijk naar elkaar roepend. Op de Griffioendortribune, zag James dat Professor Anderling naast Marcel Lubbermans ging zitten. Marcel zag James en knikte bemoedigend naar hem.

Met een geoefende zwaai, liet James zijn bezem naar voren vallen en liet hem even naast hem op en neer gaan. Hij greep hem, gooide zijn been erover en schoot omhoog de koele lucht tegemoet. Govert Wortel en de Griffioendorgroep opmerkend in de schaduw van de geel met rode tribune, vloog James erheen om zich bij hen te voegen, een lange, luie boog rond de doelpalen makend.

‘Eerstejaars,’ riep Govert met een hand rond zijn mond. ‘Hier is je kans. Grijp een bezem, ga de lucht in en laat ‘es zien of je een rondje rond het veld kunt maken.’

De auditie van Eerstejaars was voornamelijk een traditie, sinds James’ Vader op elfjarige leeftijd een plek bij het team verdiend had. In werkelijkheid was het extreem onwaarschijnlijk, dat een van de jongste leerlingen een plek in het team zou kunnen krijgen, tenzij ze bijna bovennatuurlijk getalenteerd waren.

Siebe Denneboom was onder de paar Eerstejaars die een poging waagden en de trek van koppige vastberadenheid op zijn gezicht was zowel inspirerend als een beetje grappig. De jongen zette zich af en maakte een volledige, snelle ronde langs het veld, de andere drie ver achter zich latend.

‘Niet slecht,’ riep Govert met een knik. ‘Nu eens kijken hoe je onder een Beuker wegduikt.’

Een van de leren ballen werd onder de voet van Govert vast gehouden, woest wiebelen en wikkend om los te komen. Govert hief zijn voet en de bal spoot de lucht in. Govert gebruikte de knuppel in zijn hand om de Beuker en bepaalde richting op te meppen, mikkend op Siebe, die midden in de lucht zwieberend tot stilstand kwam en opeens met opengesperde ogen keek.

De Beuker schoot op de jongen af, draaiend een lage fluittoon met zich mee trekkend.

Onthutst leek Siebe om tegelijkertijd zowel een schijnbeweging naar links als rechts te willen maken, hij kreette in afschuw en draaide dan weg, beide armen om zijn hoofd vouwend. De Beuker raakte de staart van de bezem waardoor de jongen in de rondte draaide. In gedachten complimenteerde James Siebe dat die niet van de bezem afgevallen was.

De verzamelde Griffoendoren klaptten en lachten toen Siebe zich herstelde en, met rode wangen van schaamte, weer naar beneden zakte.

‘Volgend jaar, Denneboom,’ riep Govert bemoedigend. ‘Je hebt het in je. Je moet nu alleen nog wat opdooffers krijgen. Laat je zuster je volgende Zomer maar met appels bekogelen. Zo raak eraan gewent, dat er dingen met een dodelijke snelheid langs je hoofd vliegen. Ga daarvoor zorgen en mogelijk is er dan een plekje voor je.’

James voelde hoe hij ineens gespannen was, wetend, dat hij nu aan de beurt was. Hij keek in de rondte en zag dat, los van hem, bijna iedereen wachtend, in het team van vorig jaar had gezeten. Lily zoefde langs hem op haar vertrouwde oude Shuriken en glimlachte scheef naar hem.

‘Nou, je bent er tenminste,’ bespote ze hem verrast. ‘Dat is al een overwinning, of je het nu wel, of niet red om bij het team te komen.’

‘Bedankt,’ mopperde James, de greep op zijn bezem verstevigend.

‘Maak je er maar geen zorgen over, grote broer,’ zei ze zachter pratend. ‘Je zult het prima doen. Als je wilt, laat ik je een doelpunt maken?’

Even was James verleid, maar schudde dan zijn hoofd. ‘Nee. Ik moet dit verdienen. Je hoeft geen gunsten te verlenen.’

Lily knikte en leunde naar voren, zo snel omhoog naar de doelpalen vliegend, dat haar gewaad als een vlag achter haar klapperde.

James haalde diep adem, hield deze vast, en schoot ook vooruit, zich bij de draaiende spelers boven zich voegend en zijn best doend indruk te maken op de toeschouwers op de tribune en de andere teams, die auditie deden, te verwarren.

Met de grond die steeds verder wegzakte en de wind die door zijn haren gleed, veranderde de spanning bij James naar een soort gretige rust. Per slot van rekening wist hij wat hij deed. Lily had gelijk: hij was er. Vreemd genoeg was de moeilijkste uitdaging al over. Alles wat hij nu nog moest doen, was wat hij kende. En ondanks zijn late verbondenheid met het bezemvliegen (het was tenslotte geen Skrim), wist hij een heleboel.

Terwijl de avondlucht van blauw in paars overging, draaide James zijn rondjes, iedere volgende sneller dan de voorafgaande, flitsend langs de doelringen, waar Lily hem toejuichte en applausseerde. Hij dook en maakte schijnbewegingen, terwijl Govert Beukers op hem afjoeg en tot James' verrassing en grote opluchting, raakte geen enkele ervan hem. Hij gooid drie keer naar de doelen met Slurken die Fleur

naar hem wierp. Een miste, de volgende ketste af van de bezem van Lily, toen zij draaide en hem wegtikte en de derde gleed er ongehinderd doorheen, keurig tussen haar uitgestrekte armen heen draaiend.

Uiteindelijk, omdat James auditie deed voor Zoeker, liet Govert de Snaai los. Deze zoefde en cirkelde de avondlucht in, in het afnemende licht wegschietend als een libelle. James achtervolgde hem, wetend, dat hij naar enkele seconden had, vóór de gevleugelde bal verloren zou raken tussen de rest van de rond vliegende spelers van de vier andere teams. Hij dook en slalomde door de Zwadderich- en Ravenklauwteams, die hem geïrriteerd nariepen. Hij kon nauwelijks voorkomen om midden in de lucht tegen Justa Jansons aan te vliegen. Hij liet zich als een steen vallen om direct daarna weer scherp omhoog te stuiven om daarna weer te duiken toen de Snaai langs zijn schouder streek.

Vaag werd James zich er bewust van, dat er iemand hem volgde, als een schaduw zijn bewegingen imiteerde.

‘Zal ik hem aan je laten?’ riep een bekende stem, zich inspannend om bij te blijven maar plagerig joviaal. ‘Of zal ik hem nu pakken en je een verdere verschutting besparen?’

James kon geen reactie verzinnen terwijl zijn broer naast hem meevloog, bijna schouder aan schouder, ook in achtervolging van de Snaai.

De gouden bal dook en boog als een raket af naar beneden. James dook, zijn bezem recht naar beneden achter hem aan jagend, zich verplichtend hem te vangen, zelfs als dit betekende, dat hij zich in het veld onder hem zou drijven. Albus schreeuwde en boog af om te volgen.

James rekte zich volledig uit, klom bijna naar het eind van zijn bezem en voelde de vleugels van de Snaai tegen zijn vingers tikken. Naast hem brak Albus de achtervolging af toen de grond schrikbarend snel dichtbij kwam.

Op het laatst mogelijke moment, sloot James zijn vingers rond de Snaai en gooide zich achterover op zijn bezem, hem met als zijn kracht recht rukkend. De kracht van het tegengesteld manoeuvreren deed hem zich zo zwaar als een zwerfkei voelen. Zijn benen leken van zijn lichaam losgetrokken te worden en zijn schoenen werden bijna van zijn voeten getrokken, vóór de onbarmhartige grond van het veld hem tegemoet kwam en zijn schoenen weer terug om zijn voeten duwde. Zij hielen roffelden neer, maar in plaats van te verpletteren, schaatste de voeten van James over de grond, klonten aarde, vuil en stukken gras opschoppend, voor hij weer terug de lucht in scheurde, steeds sneller nu de zwaartekracht hem onwillig liet gaan.

Hij hijgde, zijn haren zaten wild en trilden op het ritme van het kloppen van zijn hart. Zijn ogen waren opengesperd en glazig, als grote knikkers. In zijn hand hield hij de Snaai zo strak vast, dat James zich afvroeg of hij zijn vingers één voor één los zou moeten wrikken. Vaag werd hij zich bewust van het geluid van juichen en lachen.

‘Ik dacht echt, dat je zo plat als een dienschaal zou worden!’ riep Fleur, langs James duikend en hem op zijn rug kloppend. ‘Dat was de meest roekeloze, briljante manier van vliegen die ik ooit gezien heb.’

De rest van het team verzamelde zich rond James toen hij naar de Griffioendortribune gleed. Hij kon nog maar nauwelijks geloven, dat hij erin geslaagd was om de Snaai te vangen. Toen zijn voeten de grond weer raakte, dwong hij zijn vuist zich te openen, de verweerde gouden bal met zijn opgerolde vleugels onthullend.

Vanaf de tribune klonk de schrille stem van een vrouw op. 'Ik weet niet of ik eerder onder de indruk van uw inzet ben, of bezorgd over uw gebrek aan zelfbehoud,' merkte Professor Anderling op. 'Maar sta mij toe u eraan te herinneren, meneer Potter. Het *is* maar een spel.'

James knikte zwak naar de Professor toen deze hem doordringend aankeek en zich omdraaide om te vertrekken, meelopend in het kielzog van de rest, die vrolijk de avond inliepen.

Een hand plukte de Snaai uit de hand van James. 'Hoewel ik het haat het te zeggen,' zei Govert, een arm om James'schouders gooiend, 'Anderling heeft gelijk. Brilliant vliegen is één ding. Maar als je de eerste keer al jezelf van kant maakt, zitten we de rest van het seizoen om het hand voor een Zoeker, denk je niet?'

James keek opzij naar Govert en zag dat, los van de kennelijke zorg van de jongen, er een nauwelijks onderdrukte opwindning was.

Een beetje buiten adem vroeg James, 'Dus in zit bij het team?'

Govert werd opeens zakelijk en trok zijn schouders op, wegstappend om de Snaai op zijn plaats in de koffer te leggen. 'Ik maak vanavond het rooster en zal morgenochtend de officiële bekendmaking doen. Veel om over na te denken. Maar je zag er niet slecht uit. Helemaal niet slecht.'

James wilde druk op Govert leggen om nu zijn antwoord te geven, maar merkte dat dit zinloos zou zijn. Of de jongen genoot van het uitrekken van de spanning, of hij wist nog echt niet of James bij het team kon komen. Hoe dan ook, het had geen nut om hier en nu een antwoordt los te krijgen.

'Goeie, James!' zei Lily, tegen James' schouder aanstotend toen ze voorbij vloog en hem met zich meetrok over het gras. 'Heel even, dacht ik dat ik als enig kind zou eindigen. Eigenlijk, zie ik daar de voordelen wel van!'

De rest van het team verzamelde zich gemoedelijk rondom hen en de toeschouwers en overige aanwezigen vloeiden uit het veld naar de glans van het kasteel. Vele handen klaptten op de rug van James, verwarden zijn bezwete haren en vele stemmen feliciteerden hem met zijn verbazingwekkende, zo niet krankzinnige, prestatie.

En terwijl James zich bij hen voegde, lachend, blij om tenminste voor nu opgenomen te worden in de kameraadschap van het team, dacht hij bij zichzelf, dat hij Albus een bedankje schuldig was. Of het opzettelijk door zijn broer gedaan was of niet, zijn plagerige poging om de Snaai te stelen was alles geweest van nodig was om James aan te zetten om zijn lijf en leden te riskeren om te winnen.

Als het James zou lukken om bij het team te komen, zou hij dat gedaan hebben op zijn eigen kracht, volharding en verdienste. Maar er was geen vraag over, dat het Albus' broederlijke rivaliteit was, die de laatste klap erop gegeven had.

Terug in de leerlingenkamer, waren de feestelijkheden in volle gang, over het feit dat het morgen Zaterdag was en iedereen vol was van Zwerkbal en weekendvreugde. James probeerde een sfeer van teneergeslagen mistroostigheid rond zich aan te nemen toen hij uiteindelijk zijn bezem opborg, een kam door zijn haren haalde en op weg ging naar het portretgat voor zijn "detentie". Roos ontmoette hem daar er even mismoedig uitzierend. Maar toen de twee erdoorheen doken, de uitgelatenheid en warmte van de leerlingenkamer achter zich latend, veranderde hun stemming volledig. Ze renden hijgend door de gangen en de trappen af, draaiden af naar een verre hoek van het kasteel en schoten de gewelven van het amfitheater in.

Toen ze daar uiteindelijk aankwamen stonden de grote deuren open en leidde naar een door maanlicht overgoten, natuurlijke holte waar stenen zitting op stonden die in een bijna volledige ronding afdaalden naar een toneel op de bodem. James had daar al in verschillende voorstellingen gestaan, met als meest memorabele zijn optreden als Treus in de Dreuzelstudieproductie van de tovenaarklassieker, *De Triumvirate*. Anders dan die tijden echter, was het amfitheater griezelig leeg, stil met soms het geritsel van enkele vroeg gevallen herfstbladeren. Wolken schoven langs de sterrenhemel, zo u en dan het licht van de volle Maan blokkerend en daarmee het amfitheater en het bos ernaast in een inktzwarte duisternis hullend.

Even na negen uur verscheen Donovan Odin-Vann en trof James en Roos wachtend op de achterste rij, ineengedoken tegen de avondkoude.

'Juist,' zei hij zachtjes, in het rond kijkend om er zeker van te zijn dat ze zo alleen waren als ze zich voelden. De enige lichtbronnen waren de zilveren maneschijn en een smalle gouden gloed, die uit de geopende deuren van het kasteel kwam. 'Ik verontschuldig mij voor de gehaastheid die ik wel moest gebruiken om jullie hier te krijgen. Ogenschijnlijk zullen jullie vanavond de gangen schoonmaken, snoeppapierjes en notities oprapen en kauwgum wegschrappen. Maar in werkelijkheid, hebben wij veel belangrijkere zaken die onze aandacht vereisen.'

'Zonder Ralph,' zei Roos, opstaand en haar kleren strak wrijvend.

Professor Odin-Vann knipperde naar haar, alsof hij niet direct doorhad over wie ze het had. 'O. Ja. Zonder meneer Deeter. Dit maal hebben alleen maar ons drieën nodig. Meer mensen uitnodigen zou het risico met zich meenemen, dat we opgemerkt zouden kunnen worden.' Hij stopte en keek van Roos naar James. 'Jullie denken toch niet, dat ik hem opzettelijk buitensluit vanwege zijn opmerkingen van de vorige keer, toch?'

James stond ook op. Een paar dode bladeren van zijn spijkerbroek kloppend. 'Nou. Dat dachten we eigenlijk wel.'

'Ik vertrouw jullie drie evenveel, als ieder apart,' zei Professor Odin-Vann scherp. 'Dat is, moet ik toegeven, precies zover als de noodzaak vereist, en een stukje verder. Dit zijn inderdaad gevaarlijke zaken, zoals meneer Deeter heel precies aangaf. Voel u

vrij om hem over de missie van deze avond te vertellen als u dat wilt. Ik zal u niet tegenhouden en het is waarschijnlijk het beste voor hem, als hij op de hoogte wordt gehouden in verband met toekomstige ontwikkelingen. Maar geloof me, zijn afwezigheid vanavond is puur praktisch.'

'Dus, wat is er aan de hand?' vroeg Roos, haar stem zacht houdend, maar niet in staat haar opwinding te onderdrukken.

'Juist,' zei Professor Odin-Vann opnieuw, kijkend langs de rijen donkere, lege zittingen. James beseftte, dat de man bijna kraakte van zenuwachtige energie. 'Vanavond helpen wij Petra om het eerste, en meest cruciale, deel van haar plan om de Rode Draad te vervangen te voltooien.'

Een bekend zakkend gevoel viel weer over James - de vermengde hoop en terughoudendheid, die hij iedere keer voelde als hij de missie van Petra overwoog. 'Welk deel is dat?'

Professor Odin-Vann keek hem direct aan. 'We moeten de symbolische Rode Draad, die is achtergebleven in de Wereld Tussen de Werelden, ophalen. Zonder die, kan Petra haar rol als Morgan niet volledig aannemen.'

Roos keek geschokt naar de Professor. 'We moeten door het Nexus Gordijn? We moeten naar de plaats waar Morgen, de slechte Petra, en Judith zich verborgen en hun F.R.E.T. aanval op Oom Harry en Titus Hardsteen bedachten?' Ze sprak nog zachter, barstend in gelijke delen van ongerustheid en koppige opwinding.

'Nou, ja en nee,' knikte Professor Odin-Vann vaag. 'U zult dat feitelijk niet, Juffrouw Wemel. Maar u zult waarschijnlijk de belangrijkste taak van allen uitvoeren.'

Rook keek teleurgesteld, maar protesteerde niet, tenminste, nog niet. De Professor ging door, zich naar James wendend.

'Volgens Petra, James, heb je een zeer bruikbare plattegrond van het kasteel in je bezit. Klopt dat?'

'De Sluipwegwijzer?' bevestigde James. 'Ja die heb ik nog. Mijn Vader liet mij hem een paar jaar geleden gebruiken, om bij Albus en Lily een beetje een oogje in het zeil te houden. Ik moest in de gaten houden of ze niet stiekem naar Zweinsveld slopen vóór ze de leeftijd ervoor hadden. Hij zit nog altijd in mijn koffer.'

'En een nogal krachtige Onzichtbaarheidsmantel?' kantelde Professor Odin-Vann zij hoofd een beetje, met ogen die sprankelden van interesse.

'Ah, nee,' bekende James mat afhangende schouders. 'Ik heb het wel geprobeerd, maar mijn Pa houdt hem thuis, veilig opgeborgen. Hij heeft in de verkeerde handen al teveel problemen veroorzaakt. Hij vertrouwt mij er niet meer mee.'

Professor Odin-Vann perste zijn lippen tot een dunne lijn op elkaar en knikte bruusk. 'Ah. Nou. Laat maar dan. De Kaart is deze avond het belangrijkste stuk gereedschap. Kun je hem aan Juffrouw Wemel geven?'

James knikte en keek naar Roos. 'Natuurlijk.'

‘Schitterend,’ ging Professor Odin-Vann verder. ‘U taak is het dan, Juffrouw Wemel, om vanavond de Kaart in de gaten te houden. Dit kan betekenen, dat u waarschijnlijk tot morgenochtend wakker zult moeten blijven, maar het is essentieel, dat u alert blijft.’

Roos keek diep teleurgesteld. ‘U bedoelt, dat ik hier moet blijven?’

Professor Odin-Vann knikte geduldig. ‘Ik verlang van u, dat u zich als een wachter opstelt. Het is een absoluut essentiële taak. U zult te allen tijde de Directeur in de gaten moeten houden. Er zeker van zijn, dat hij in het kasteel blijft. En als hij dat niet doet, als hij van de Kaart verdwijnt, al is het maar voor even, moet u ons dat op een of andere manier laten weten.’

‘De Hermes-Eenden,’ stelde James voor, opzij naar Roos kijkend. ‘Ik zal de mijne meenemen. Als Merlijn verdwijnt, kun je mij een kwaak sturen. Maar,’ hij keek weer naar Professor Odin-Vann, ‘waarom zijn we bezorgd over Merlijn?’

‘Omdat, hoe nobel als hij zal zijn,’ zuchtte Professor Odin-Vann aarzelend, ‘hij, net als de rest van de toverwereld, zal proberen om Petra gevangen te nemen. Anders dan de rest van de toverwereld, kan *hij* daarin slagen.’

Met een overduidelijke tegenzin ging Roos hiermee accoord. Ze was nog nooit in de Wereld Tussen de Werelden geweest en James wist, dat haar nieuwsgierigheid erover bijna verpletterend moest zijn.

Aan de andere kant, zo wisten ze beide, was het waar hun nichtje Lucy gestorven was. James had zo het gevoel, dat dit de hoofdreden was, dat ze niet verder aandrang om mee te gaan.

‘En wat doe ik?’ vroeg James. ‘Starten we bij Alma Aleron? Zal Petra ons daar ontmoeten? Komt Daan mee?’ Bij die gedachte, ging er een schok van zenuwachtige opwinding door hem heen. ‘Dát is waarom zij contact met hem heeft gezocht, is het niet? Ik probeerde het hem te vragen, maar telkens als ik de scherf gebruik, is hij er niet!’

Professor Odin-Vann schudde zijn hoofd. ‘Al die zaken worden snel genoeg duidelijk. Jouw taak, James, is om precies te doen wat je een paar weken geleden deed, toen je voor Petra en mij verscheen. Jouw taak is om naar haar te reizen via de connectie die jullie blijken te delen. Zij heeft hem aan haar kant opengezet. Ze verwacht je.’

‘U bedoelt, dat het mijn taak is... om naar bed te gaan?’

Professor Odin-Vann schouderde. ‘Hoe je het deed, doe het weer. Het is mij toegestaan om het kasteel te verlaten. Jij niet. Maar, zo blijkt, kun jij op je eigen manier naar Petra reizen. Doe dit vannacht. Als het werkt zoals ik verwacht, reis je daarheen waar Petra is, zonder dat iemand weet dat je zelfs je bed maar verlaten hebt. Krijg dat voor elkaar, dan zal de rest voor zichzelf zorgen.’

James voelde zich, anders dan de Professor, er helemaal niet zo zeker van dat hij in staat zou zijn om de taak voor elkaar te krijgen, maar hij knikte langzaam, terwijl de gedachten door zijn hoofd raceten.

Roos was duidelijk niet gelukkig met het plan, maar wilde er niet over twisten, tenminste niet met Professor Odin-Vann. Voor dit moment klaar met hun zaken, wandelden de drie terug naar de warme gloed van het kasteel.

‘De rollen zijn dus duidelijk?’ fluisterde Professor Odin-Vann, even stilstaand onder een hangende lantaarn.

Roos knikte eenvoudig, maar fronste nog altijd.

James haalde zijn schouders op. ‘Ik doe mijn best.’

De Professor keek hem onderzoekend aan en knikte toen, ‘Geef mij een uur. En dan, gewoon gaan slapen. Petra zal je alle ruimte geven om door te komen. Zij zal je oproepen. Het zal werken. Wees gewoon voorbereid.’

Bij de volgende gang nam Professor Odin-Vann afscheid van hen. James en Roos gingen verder, ieder van hen in diepe gedachten terwijl ze naar de leerlingenkamer liepen. Aangekomen bij het portret van de Dikke Dame, stopte Roos James en fluisterde. ‘Vertrouw je hem?’

James knipperde naar haar. Tussen de bezorgdheid en de opwinding over het plan van vannacht, had hij hier niet bij stilgestaan. ‘Ik... ik denk het. Ik zie eigenlijk geen reden om het niet te doen.’

Roos knikte langzaam, kijkend naar het schilderij. ‘Je hebt gelijk, natuurlijk. Kennelijk vertrouwt Petra hem. Toch...’

‘Ik haal de Kaart voor je,’ zei James, bij zichzelf knikkend. ‘En misschien kun je mij beheksen met een Slaapbezwering vóór ik naar boven ga. Ik heb nog helemáál geen slaap en verwacht het ook niet snel te krijgen.’

Roos ging hiermee accoord en de twee klommen door het Portretgat, weer vol met een eigen gevoelens van opwinding en bezorgdheid.

De leerlingenkamer was nog halfvol met leerlingen. De muren weerkaatsten hun luide geklets en het kraken van het haardvuur. Bijna geen van hen merkten de terugkomst van de twee leerlingen op.

James rende naar boven om de Kaart te halen. Toen hij terugkwam, zat Roos met Scorpius op een sofa onder het raam. Hij kon door de houding van hun hoofden zien, dat zijn hem verteld had wat er aan de hand was. James wist niet wat hij daarvan moest vinden, maar het betekende, dat Scorpius die nacht op zou blijven om Roos wakker te houden, misschien kwam het wel goed uit. Het betekende tenminste, dat ze voor nu niet ruzieden.

Scorpius keek op toen James hen naderde. James gaf de rugzak aan Roos. Erin zat de Sluipwegwijzer.

‘Denk eraan je Eend mee te nemen,’ merkte Scorpius op, één wenkbrauw naar James optrekkend. ‘Er vanuit gaand, dat je het echt kunt.’

‘Ik denk het wel,’ knikte James. ‘De laatste keer dat ik daar was, nam ik van die plek wat zand mee. Ik denk, dat ik mee kan meenemen wat ik vasthoud. Mijn grootste probleem wordt het om in slaap te vallen.’

Scorpius schouderstokte. ‘Roos is perfect met die spreuk. Je zult waarschijnlijk op de trap in elkaar zakken vóór je de slaapkamers van de Eerstejaars bereikt hebt. Zeg hoi tegen die maffe Amerikaans vriend van je, als je hem ziet.’

James glimlachte bij de gedachte aan Daan, zelfs onder deze omstandigheden. Scorpius deed net of hij de blonde Amerikaan niet mocht, maar James wist wel beter. Hoewel Daan en Scorpius elkaar’s tegenpolen waren, leken ze wel héél véél op elkaar. ‘Ik zal hem jouw allerbeste overbrengen,’ bevestigde hij.

De drie verdreven een mistroostig half uur terwijl de leerlingenkamer langzaam leegliep. James wilde op weg, aangenomen, dat het plan zou werken en bewoog rusteloos, proberend zich, zoveel als zijn geduld hem toeliet, aan het tijdsfad van Professor Odin-Vann te houden.

Uiteindelijk stond hij op en gaf toe niet langer te willen wachten. Roos knikte, trok ongezien haar toverstok uit de zak van haar spijkerbroek en zwaaide ermee naar James, iets zachtjes mompelen.

Uiterlijk gebeurde er niets, maar James moest een stap achteruit maken toen er iets zachts hem op zijn borst leek te raken. Hij knipoogde en een golf van zalige sufheid viel over hem heen.

‘Wegwezen, jij,’ commandeerde Roos streng, ‘Scorpius heeft gelijk. Je zult op de trap in slaap vallen als je niet opschiet.’

James draaide zich om en ging op weg naar de ingang van de jongensslaapkamers. De vloer onder zijn voeten leek iets op te lopen waardoor hij zijn balans wat kwijtraakte en hij met zijn schouder tegen de rand van de doorgang stootte. De ervaring was donzig, bijna fijn. De trappen leken steiler dan normaal. Hij leunde naar voren en gebruikte zijn handen om zich op de overlopen te trekken, zowel voor zijn evenwicht als om zich te haasten en bijna de trap op vallend. Roos’ Slaapspreuk was inderdaad enorm sterk.

Hij vergat bijna om zijn Eend te pakken – gooide zich al volledig gekleed op zijn bed voor hij zich dit laatste detail herinnerde.

Hij rommelde in zijn openstaande koffer, meer voelend, dan knijpend. Zijn vingers grepen het zachte rubber en knepen in de borst, hierdoor per ongeluk in de Eend knijpend.

‘Maffe Moddermepper!’

James half kroop, half viel op zijn bed, zijn hoofd gemoedelijk rozig, al duikend in een dromende roes.

Zijn laatste onsamenhangende gedachte was, dat de Eend in zijn hand een Slurk was. Hij vloog over een nachtelijk Zwerkbaldveld, zich klaarmakend om te scoren, maar de Doelringen werden niet langer door Lily bewaakt. Nu, eigenaardig, werden ze beschermd door de figuur van Donovan Odin-Vann, die zijn armen naar beide kanten opzij deed om het schot te blokkeren. Terwijl hij dat deed, spreidde zijn mantel zich als drakenvleugels, alles verduisterend, naadloos zwart, de hele wereld bedekkend.

James viel in de zwartheid, nog altijd de Slurk-Eend tegen zijn borst gedrukt, en de zwartheid zoog hem op. Het stroomde als de wind langs hem, en dan als een orkaan, en uiteindelijk als verstikkend water, samengepakt en snel, hem hulpeloos verder dragend, sneller en sneller, met een steek van angst door de mist van Roos' Slaapspreuk brekend.

Vechtend tegen de razende duisternis, brak hij er uiteindelijk, haastig hijgend, door en ging zitten.

Hij was niet langer op zijn bed in de Griffioendortoren. In plaats daarvan zat hij op zacht vers gras, onder een schemerige avondlucht. Een grote vorm boog zich over hem. James keek er naar, maar was nog te dromerig, wetend dat hij de vorm naast zich zou moeten kennen, maar nog niet goed in staat om dat te doen. Het was pas toen de stem naast hem klonk, die hem hevig deed schrikken, dat het allemaal logisch werd.

'Sjonge, James!' raspte de stem van Daan, geschokt en dringend. 'Ben je in orde? Deed dat, soort van. Pijn?'

'Waar heb je het over?' vroeg James, grijpend naar zijn hoofd als wilde hij hem bij elkaar houden. Hij draaide zich om en zag dat Daan zich naast hem haastig door zijn knieën liet zakken. Langs de jongen heen kijkend vroeg hij. 'Is dat het Apollo Landhuis?'

'Precies dezelfde,' antwoordde Daan afgeleid, zich over James buigend om hem te onderzoeken. 'Echt, ben je in orde? Je viel als een komeet uit het niets en raakte de grond hard genoeg om de ramen te laten trillen!'

Langzaam werd James helder in zijn hoofd. Met Daan's hulp stond hij onzeker op. 'Het gaat goed. Denk ik. Echt goed je weer te zien, maat. Ben ik hier echt? Alma Aleron?'

Daan haalde zijn schouders op. 'Net zo als ik dat ben, zo te zien. Je hebt alleen wel je Eend laten vallen.'

James keek rond zich en zag de rubberen Eend een stukje verderop op het gras liggen. Hij raapte hem op en stopte hem in zijn zak. Hij nam even om in het rond te kijken, hij herkende het Apollo Landhuis, thuis voor de Bigfoot's. Hij stond nog altijd op de Victorie Heuvel en keek uit over het enorme gebouw van rode stenen, het Administratiegebouw met zijn imposante klokkentoren. Volgens deze, was de lokale tijd iets over zes in de avond. Het enige belangrijke verschil in dit tafereel, sinds James hier voor de laatste keer was geweest, was het ontbreken van het gebroken

Weerwolfstandbeeld, dat al een tijd geleden weggehaald was nu de onnatuurlijke heerschappij van de Wolven bij het winnen van het Drijfbaltoernooi beëindigd was.

Zich wendend naar Daan, zei James moeizaam, 'Het is goed om terug te zijn, zelfs al is het maar voor even. Maar, hoe moet dit nu gaan gebeuren? We kunnen het Nexus Gordijn niet net zo openen als de vorige keer, toch? Als eerste moet het Landhuis leeg zijn.'

Daan kreeg het voor elkaar om mild gekwetst te kijken. 'Als..., ik kan een eenvoudige taak, als het voor een avond leeg maken van een landhuis, niet voor elkaar krijgen? Ik vertelde ze gewoon, dat het Landhuis een onverwachte plaag van Slurperslakken opgelopen heeft.' Hij wiebelde met zijn hoofd en keek achterom naar de kale, blokkerige vorm van het Apollo Landhuis. 'Voornamelijk, omdat ik het was die het met Slurperslakken volgegooid heb,' voegde hij er droog aan toe. 'Maar het was niet moeilijk om iedereen eruit te krijgen. De Drijfbalwedstrijd van vanavond is tussen de Bigfoot en Vampieren. De slakken waren er voor de zekerheid. Van mij wordt verwacht, dat ik ze eruit haal terwijl iedereen weg is. Geen probleem. Het Nexus Gordijn werkt vanaf de hoeksteen als een doorgang voor alle levende dingen. Ik hoop dat die slijmerige, giftige kleine bruten gelukkig worden in hun nieuwe huis in de Wee Te Wee.' Hij keek een beetje droefgeestig.

James knikte. 'Dus, je hebt het hoefijzer?' Het zilveren hoefijzer, wist James goed, was de sleutel die het dimensionale gat opende en het hele Landhuis in een portaal veranderde.

Daan knikte en klopte op een bobbel in zijn spijkerbroekzak. 'Ik zou er beter niet zo mee rond moeten sjouwen, is het niet,' zei hij met een hees gefluister. 'Wie weet wat voor trans- dimensionale straling dat ding uitstoot?'

'Waar is Petra?' vroeg James, in het rond kijkend. 'Of Professor Odin-Vann? Heb je hem al ontmoet? Lange, magere gast met een klein, puntig baardje?'

'Petra is binnen,' knikte Daan naar het Landhuis, serieus wordend. 'Samen met Issy. Ze moeten tot het laatste moment, volledig uit het zicht blijven. Die andere gast is er ook.'

'Issy is hier?' knipperde James. Hij wist, dat hij dit had kunnen verwachten. Petra ging maar zeer zelden ergens zonder haar zusje naar toe. Ze beschermde haar fervent.

Daan knikte. 'Ze hadden het erover wat er van haar terecht moet komen als Petra wegzoekt in de Morgan dimensie. Ik denk, dat die Odin-Vann gast voor haar wil gaan zorgen. Misschien haar adopteren.'

James hoofd duizelde even. Hij kon het zich niet voorstellen dat Petra Issy achter zou laten, maar natuurlijk was het onmogelijk om iets anders te doen. De Issy in die andere dimensie was, helaas, dood.

Op dat moment ging de deur van het Apollo Landhuis open. Donovan Odin-Vann stapte naar buiten, gevolgd door een jonge vrouw in een spijkerbroek en groene overgooier, haar glanzende donkere haren zat in een paardenstaart.

Bij het zien van haar, werd alle lucht uit de longen van James gezogen. Van alles verdween de kleur, behalve van de jonge vrouw terwijl ze gemakkelijk de trap afkwam. In zijn ogen kijkend glimlachte ze naar hem, zwak, maar met oprechte genegenheid.

Ze liep direct naar hem toe, rekte zich naar hem uit en raakte zijn schouders aan. En dan, omhelsden ze elkaar. Het was maar een vluchtige hereniging, maar voor James monumentaal. Hij had Petra in geen jaren aangeraakt. Had haar maar een keer gezien, kort, op de avond dat ze het Gruzielement had gemaakt. In zijn hart was ze bijna iets mythisch geworden – een groots icoon van zowel hopeloze liefde, als dreigende tragedie. En toch, nu, uiteindelijk, stond ze hier voor hem, in zijn armen een stuk kleiner dan hij was. Haar haren roken naar lavendel. De omhelzing van haar armen was sterk, warm en volledig menselijk.

Toen liet ze hem los, stapte achteruit en keek weer in zijn ogen.

‘Sorry,’ zei ze.

Zwijgend schudde hij zijn hoofd naar haar. Had ze spijt omdat ze hem de laatste tijd geblokkeerd had, haar deel van hun gezamenlijke draad sluitend? Of voor het betrekken van hem bij een mogelijk gevaarlijke missie? James wist het niet. Mogelijk beide. Of misschien had ze spijt van iets totaal anders.

‘Je moet nu gaan,’ zei Professor Odin-Vann. ‘We hebben maar heel weinig tijd.’

James fronste en trok zijn blik van Petra af. ‘U bedoelt, dat... u niet meekomt?’

De Professor knikte en haalde diep adem. ‘Waar jullie heengaan kan ik maar heel weinig doen om te helpen. Het is mijn taak om hier te blijven. Ik zal Issy beschermen en op het Apollo Landhuis passen. Zou iemand erheen komen als jullie in de Wereld Tussen de Werelden zijn, dan zal ik genoodzaakt zijn om het hoefijzer te verwijderen. Ik zal hen dan op wat voor manier dan ook weg sturen en hem weer terugplaatsen als de kust veilig is.’

Er was iets niet in de haak over de manier Professor Odin-Vann sprak en geen oogcontact maakte, maar James kon er niet achter komen wat het was.

‘Waar zal Issy blijven?’ vroeg Daan, zijn toverstok uit zijn zak halend.

Petra antwoordde, ‘Ze is in de kelder, in de speelkamer. De kelder is geen deel van het portaal. Ze zal daar veilig zijn met de Disarmadillo en Don hierbuiten. En ze heeft haar pop bij zich, Betsy.’

James knikte aarzelend. Het was vreemd om te horen hoe de Professor aangesproken werd met Don, maar hij nam aan, dat dit was hoe al zijn oude vrienden en klasgenoten hem noemden.

Daan trok het hoefijzer uit de zak van zijn spijkerbroek en gaf hem aan Professor Odin-Vann, die hem eerbiedig aannam. Hij draaide zich naar de hoeksteen met de uitgehouwen vorm die, wist James, perfect het hoefijzer omsloot. De jonge Professor keek over zijn schouder.

'U hebt een manier om met Juffrouw Wemel te communiceren?' vroeg hij aan James.

James klopte op de Eend in zijn zak en knikte.

'Jullie beiden hebben een zeer belangrijke taak,' zei Professor Odin-Vann, betekenisvol naar James en Daan kijkend. 'Een ernstige taak, belangrijker dan wat voor taak dan ook op dit moment. Kennen jullie beiden de ware bron van Petra's krachten?'

James wist dit, maar had niet beseft, dat de Professor dat ook wist. Hij knikte wat onzeker.

Professor Odin-Vann ging door, meer doordringend dan James hem ooit had horen spreken. 'Petra is een bezweerdster. Goed kans, dat er in de hele geschiedenis nog nooit zo iemand als zij geweest is. Bezweerdskrachten worden van natuurlijke elementen ontleent. Petra is de eerste van haar soort: haar element is de stad. Waar jullie heengaan, moet ik je aan herinneren: zijn *geen* steden, en zullen er ook nooit zijn. Zolang ze daar is, zal zij op haar zwakst zijn, slechts alleen toegang hebben tot haar opgeslagen kracht. Jullie twee moeten haar bescherming zijn. Jullie zijn tovenaars. Jullie nemen je kracht met je mee. Gebruik deze goed. Vind en haal de symbolische rode draad op. En breng dat en haar hier veilig terug. Begrijpen jullie me?'

'Ze begrijpen het, Don,' zei Petra. Ze legde een arm om Daan's en een arm rond James middel en kneepte in beiden. 'Deze twee zullen mijn ridders zijn, tenminste voor het komende uur. Doe de poort nou maar open. Zoals je zelf zegt, we hebben maar weinig tijd.'

Professor Odin-Vann tuurde nog steeds naar Daan en James, het zilveren hoefijzer van de ene in de andere hand nemend. James had de tijd om zich iets af te vragen: als het beschermen van Petra zo belangrijk was, waarom deed de Professor het dan niet zelf? Hij herinnerde zich zijn argwaan over de Professor, over hoe hij magisch onbekwaam werd als hij stress had. Het was bijna alsof spanning hem incapabel maakte, hem tijdelijk in een Snul veranderde. Was dat de reden, dat hij ervoor koos om niet zelf te gaan, achterblijvend om een meer dienende taak als het bewaken van het Landhuis uit te voeren?

Tenslotte liep Professor Odin-Vann naar de grote, samengestelde hoeksteen van het Apollo Landhuis.

Petra stapte weer naar de deur, James en Daan met zich meenemend.

'Sorry,' zei ze opnieuw, heen en weer naar de jongens kijkend. Maar dan glimlachte ze en voegde eraan toe, 'Maar het is echt goed om weer samen bij jullie twee schavuiten te zijn. Zeg tegen Ralph, dat ik het erg jammer vond, dat hij er niet bij was. En Roos ook.'

James knikte dat hij dat zou doen.

En ogenblik later ontplofte een warm licht vanuit het Apollo Landhuis, stil maar verblindend, vanuit alle ramen, sleutelgaten en spleten priemend, zelfs uit de top van de schoorsteen.

Petra verstijfde, zette zich aan tot lopen, greep de handen van Daan en James aan haar zijde en kneep erin. Gezamenlijk stapten de drie vooruit.

De deur van het Apollo Landhuis ging uit zichzelf open, een golf van briljante kleuren uitstotend. Allen smolten samen in het iets van roze-goud, er was een subtiele kracht die druk tegen hun lichamen uitoefende en tegelijkertijd hen voorwaarts trok.

Als één hielden ze hun adem in, stapten over de drempel en verdwenen van de wereld die ze kenden.

8. De Draad en de Broche

*E*r was niets veranderd sinds de laatste keer dat James in de Wereld tussen de Werelden was geweest. Hij merkte dit niet door gewoon rond te kijken, maar door iets diepers en meer doordringend in zijn hart en geest. Hij herinnerde zich, dat iemand hier iets over opgemerkt had tijdens hun eerdere bezoek: *tijd kost geen tijd hier*, was er gezegd.

Hij hoopte, dat het niet door Lucy gezegd was. De gedachte aan haar verzwaarde zijn hart en werd koud als steen.

Stil ging James als eerste door de grot van het portaal naar de kale stenen van de klip. Onder hem sloegen golven tegen de klippen, een mistroostige mist omhoog sturend. Er stond een stevige wind die nergens naar rook en vreemd dood aanvoelde.

Na een paar minuten klimmen (hoewel het uren konden zijn of zelfs dagen, rekening houdend met het tijdloze karakter, wat deze afschuwelijke plek in zijn greep hield) bereikten ze de stenen trappen die leidde naar het brede plateau, bedekt met sissend geel gras. Aan het eind van het plateau stond het zwarte kasteel, bezaaid

met torentjes en puntige daken die kwaadaardig de lucht in stoken, de lege ramen hoog en starend als honderden geschokte ogen.

James pakte met zijn linkerhand Petra's hand en hield in zijn rechterhand zijn toverstaf gereed. Ondanks alles, genoot hij van de aanraking. Het was maar kort, en al snel zou ze voor altijd van hem weggaan, maar voor nu zoog hij het moment op en legde het gevoel van hun ineem gestrengelde vingers voor altijd in zijn herinnering vast.

De drie liepen voor enige tijd in stilte verder, dichterbij het kasteel komend. Ondanks de opdoemende torens en donkere stenen muren voelde hij deze keer geen zwaarmoedigheid. Anders dan de vorige keer dat ze het kasteel naderden, was het kasteel nu volledig leeg. Daarbij wist hij nu het verhaal. Het kasteel was gebouwd als een ontsnappingsroute door vrienden van een zekere dimensie-reiziger en zijn metgezel, een eenhoorn, die beiden ten prooi gevallen waren aan slechte heksen en tovenaars in de wereld van de mensen. Het was het hoefijzer van de eenhoorn die al jaren geleden van zijn botten gescheiden was, die de reis mogelijk had gemaakt. Het kasteel was een soort station, gevuld met magisch bewaakte portalen welke de reizigers terug naar hun eigen dimensie brachten. Dit, zo drukten de bouwers woordloos uit, had de voorkeur boven het ontmoeten van hen die de Rijder en zijn vriend vermoord hadden.

'Die lucht,' zei Daan, de stilte verbrekend, zacht in het eindeloze namiddaglicht. 'Ziet eruit als een gigantische, uit lood geslagen bol die ondersteboven over de wereld is gezet.'

'Er zijn geen sterren in die lucht,' beaamde Petra licht huiverend. 'Het wordt nooit donker. Er is geen dageraad of schemer. Het houdt gewoon nooit op.' Ze kneep in James' hand. 'Laten we ons haasten en hier een eind aan maken.'

Irritant langzaam kwam het kasteel dichterbij. De wind fluisterde door het gras en het klonk bijna als een zin. James merkte, dat hij zich inspande om woorden tussen het gesis te kunnen horen. Een rilling ging door hem heen en hij schudde zijn hoofd.

'Ben je hier helemaal zeker van?' vroeg hij aan Petra, deels voor de afleiding en deels omdat hij het echt wilde weten. 'Ik bedoel, ben je er absoluut zeker van, dat er geen andere manier is?'

Petra haalde lang en diep adem. Terwijl ze uitademde zei ze, 'Er is geen andere manier. Ik wou, dat dat wel zo was. Donovan en ik hebben het er uitgebreid over gehad. Ik ben de Rode Draad. Ik heb zijn kennis nodig om de rol van Morgan aan te nemen. Die andere dimensievorm van mij. Maar als ik daar klaar mee ben, zal alles weer normaal worden. Zolang ik in mijn eigen wereld ben, scheur ik haar verder af van haar originele lotsbestemming. Chaos wordt steeds meer een drijfveer. Wie weet hoeveel dingen er nu al anders zijn dan ze behoren te zijn?'

James haalde zijn schouders op en schudde zijn hoofd. 'Dus, er lopen een paar Drezels per ongeluk de binnenplaats van Zweinstein op, is dat zo belangrijk?' Hij

wist, dat hij de zaken erg versimpelde, maar ging toch verder. 'Misschien is de wereld wel beter af als de Dreuzels van ons weten. Heb je daar al aan gedacht?'

Ze keek hem schuin aan en schonk hem een wrange glimlach. 'Daar heb ik aan gedacht. En jij ook. Je weet hoe dat af zal lopen. Tweedracht en oorlog zijn niet te vermijden in een samengebrachte wereld. Maar ik heb het over meer dan alleen dat. Mogelijk had jij in een onaangeraakte en onaangedane wereld het Drijfbaltoernooi voor de Bigfoot gewonnen, gewoon omdat dat goed was voor het team, puur voor de lol, en sport, en eer, en niet omdat het voor mijn belang moest.'

Daan spotte, 'En misschien leert Professor Newt de kwarktaarten om te vliegen en laat ze het op Donderdagen chocolastroop regenen.'

Petra lacht hier een beetje om. 'En misschien wordt James' Tante de nieuwe Minister van Toverkunst.'

James probeerde mee te lachten, maar een andere gedachte kwam bij hem op en hij kon zich niet beheersen om hardop te zeggen. 'Misschien is mijn nichtje Lucy nooit op deze stomme, dooie plek doodgegaan.'

Terwijl ze doorliepen zwegen Petra en Daan. Naast hem merkte James, dat Petra langzaam knikte.

Er werd niet meer gesproken toen ze uiteindelijk in de schaduw van het kasteel aankwamen. Net als eerder stond het hoog de uiterste rand van een diepe afgrond, van de klip eronder was de grond kennelijk gevaarlijk afgebrokkeld, maar het gebouw weigerde duidelijk zich te onderwerpen aan basale zaken als zwaartekracht door domweg overeind te blijven. Er naar opkijkend, zag James het kasteel voor wat het feitelijk was: slechts een talisman, een monument bedoelt om als een trechter zwerfenden naar de hoofdkamer te voeren, een enorme zaal omgeven door pilaren en voorzien van lege gewelven. Voor ieder gewelf hing een fladderend gordijn en James wist, dat ieder van hen zijn eigen dimensionele doorgang had.

De drie stapten de ruimte in, hun voetstappen galmden langs de schaduwrijke, hoge plafonds en ze kwamen aan bij hetzelfde tafereel dat ze jaren (of mogelijk slechts momenten) geleden tegengekomen waren. Een brede stenen vloer liet hier en daar pollen dood gras zien en precies in het midden stond onmiskenbaar, zo niet eigenaardig, een opstelling van een slaapkamer. Er was een lage kaptafel met een spiegel, een bed, een stoel en een gezweefd Oosters tapijt. Een vloerlamp met een roze tulpvormige lampenkap lag gebroken op de grond. James herinnerde zich dat deze gevallen was, toen Petra door de opstelling was gelopen en het meubilair opzij had geduwd zonder het aan te raken, geladen met woede in achtervolging van Judith en Morgan.

De symbolische rode draad, genomen van het Weefgetouw in de Kluis der Lotsbestemmingen, was door Morgen naar hier meegenomen, wachtend met haar, gedraaid rond een opalen broche.

James herinnerde zich Petra's versie van dezelfde broche. Ze had hem op haar mantel gedragen tijdens de oceaanreis, kennelijk een cadeau van haar vader, voor haar gekocht vóór haar geboorte. Petra was haar versie van de broche verloren toen

ze van de achterkant van het schip gevallen was – en was hierover zo overstuur van geraakt, dat ze hem bijna in zijn waterige graf gevolgd was.

Morgan, de Petra van de andere realiteit, was echter nooit op die oceaanreis geweest. De dimensieversie van de broche was nooit op zee verloren geraakt. In plaats daarvan lag hij op de kaptafel, glinsterend, met het rode koord eromheen gewikkeld.

James wist, zelfs nog voordat ze bij het opzij geschoven meubilair aankwamen, dat de kaptafel nu leeg was. Er lag zelfs geen stof op.

Petra bleef opeens stil staan.

‘Waar is hij?’ fluisterde ze dringend.

‘Ik weet het nog,’ zei Daan, die naar voren stapte en dan achterom keek. ‘De draad was hier, gedraaid om een sieraad. Het moet gevallen zijn.’

James mompelde duister, ‘Misschien is Judith er voor teruggekomen.’

Maar Petra schudde haar hoofd. ‘Niemand, als alleen de eigenaar, kan de draad aanraken. Weet je nog?’

James wist het nog. Hij had geprobeerd de broche met draad te pakken en had alleen maar bereikt dat hij zijn hand bevroren had.

‘Laten we zoeken,’ stelde Daan voor. ‘Iedereen ergens anders. Kijk in alle hoeken en gaten.’

Langzaam begonnen de drie rond de meubels en het kapotte meubilair te lopen, steeds grotere cirkels makend. James boog zich met breed open ogen en onderzocht iedere vloertegel, elke barst inspecterend. Al snel bewoog hij zich bij de portaalgewelven en hun Fladderende gordijnen. Hij merkte, dat er uit ieder gewelf geluid kwam: een lage trilling van een fluisterend liedje, zoals hij gemeend had te horen in het sissende gras.

Tijdens zijn zoektocht ging hij er zo dicht mogelijk als hij durfde naar toe. Zou het kunnen, dat de broche en de draad in een van de portalen was gerold? Maar, de doorgangen zouden toch alleen maar op levende dingen werken?

Nog steeds voorovergebogen stootte hij bijna tegen Daan aan.

‘Het ziet er niet goed uit,’ fluisterde de blonde jongen. ‘Iets of iemand moet ons vóór geweest zijn.’

James wilde niet aan zijn vriend toegeven dat hij waarschijnlijk gelijk had. Diep in zijn onderbuik echter, kreeg hij het vage gevoel dat er nog een aanwezigheid in het kasteel was. Geen Judith deze keer, maar hij kreeg het gevoel, dat hij werd gadeslagen. Onzeker keek hij in het rond.

Petra’s stem klonk vanaf de andere kant van de ruimte, een echo langs de gewelfde plafonds sturend. ‘Gevonden!’ riep ze vrolijk. ‘Hij was toch nog hier! Hij viel in een van de deels geopende lade van de kaptafel en – ’

De stenen vloer schudde opeens zo gewelddadig, dat Daan en James ondersteboven vielen. Ze vielen achteruit op de stenen tegels die rondom hen braken. Diepe scheuren verschenen met harde knallen en gleden als slangen in verschillende richtingen. Lage, afschrikwekkende kreunen en knarsen vulde de ruimte terwijl stof naar beneden dwarrelde en de donkere lucht aan het zicht ontnam.

'Petra Morgenster,' verkondigde een zware dreunende stem, zo breed galmend dat het ieder oppervlak deed trillen.

James herkende de stem en er viel een steen zwaar op zijn maag.

Licht schitterde, de enorme ruimte verlichtend met een flits van paars licht, perfecte schaduwen werpend achter elke pilaar en gewelf, alle ontstane uitgewaaierde scheuren veranderend in een afgrond.

Daan greep James' arm, zacht knijpend.

'Da's Merlijn!' zei hij, zijn stem dun in het overdonderende lawaai.

In het midden van de vloer stond een lange figuur, een staf hoog in zijn rechterhand houdend. De staf brandde met een paars vuur, zacht brullend en een verblindende, koude gloed uitstotend. Verderop, zich draaiend om naar de plots verschenen figuur te kijken, rechte Petra haar rug, haar rechterhand in een vuist om de broche en de draad te omklemmen.

'Directeur,' zei ze rustig en haar stem weerkaatste door de volledige ruimte, helder als rinkelend glas. 'U had niet moeten komen. Ik wil u niet beëindigen.'

'Noch ik jou,' meende Merlijn met oprechte spijt. 'Ik werd opgeroepen, op het moment dat u de draad aanraakte, als plichtpleging van mijn voogdijschap over zowel u, als uw wereld. Geef de draad aan mij. Kom terug met mij als uw bontgenoot, niet als uw bewaarder.'

Petra schudde haar hoofd. 'U kunt de draad niet vasthouden. Alleen ik kan dat. Omdat ik nu toebehoor aan de wereld en dimensie waar het vandaan kwam. Alstublieft, verzet u niet tegen mij.'

'James hield nog altijd zijn toverstok vast. Hij richtte hem op de brede rug van Merlijn, nog niet zeker welke spreuk hij wilde gaan gebruiken. Daan echter, graaide naar zijn pols en duwde die omhoog.

'Wat ben je aan het doen?' raspte hij in het oor van James. 'We kunnen niet tegen Merlijn vechten! We brachten *messen* mee naar een *vuurgevecht*!'

'Laat me los!' drong James worstelend aan, maar het was te laat. Een schokgolf van magische energie, ontstaan vanaf het punt waar de krachten van Merlijn en Petra opeens botsten, dreef de beide jongens achteruit. James vocht tegen de kracht ervan, maar het was een constante kracht, stromend door zijn haar en trekkend aan zijn kleding. Hij duwde zich moeizaam overeind tegen de loeiende golf en spande zijn ogen in, wanhopig trachtend iets te zien. Zelfs terwijl hij het deed echter, gleed er een golf van onbeschrijfelijke, onverklaarbare krachteloosheid over hem heen. De wereld werd grijs en hij voelde hoe hij wankelde, alsof er een soort geheime kracht al zijn

energie wegzoog. Daan greep hem en hield hem overeind toen James' knieën slap onder hem werden.

Tegenover hen waren Petra en Merlijn verstrengeld in een onverwachte strijd. Zij met haar arm uitgestrekt, palm naar voren, hij met zijn staf recht vooruit gestoken. Contact makend tussen hen waren dubbele stralen van verblindende energie die samenkwam en elkaar verwoeste, een voortdurende magische storm creërend. Petra's krachten waren van het bleekste blauw, exploderend als scherven ijs. Die van Merlijn was elektrisch paars, krakend van bliksemschichten.

Op het punt waar de twee stralen samenkwamen, elkaars catastrofale vernietiging beëindigend, dreef een kleine vorm. Langzaam midden in de lucht draaiend. Het was de broche met de draad er omheen gewikkeld. Terwijl James keek, verzwakt en slaperig, zwaaide de vorm, eerst gerukt naar Petra en dan teruggehaald in de richting van Merlijn, vast in een verschuivende impasse.

Ze vochten erom, bezig met een verwoestend soort touwtrekken. James had een ogenblik om zich te verbazen: als dit was hoe krachtig Petra en Merlijn waren afgescheiden van hun bronnen - zij van de stad en hij van de natuur - dan hadden Daan en hij, inderdaad, heel veel geluk. Als het een andere plek geweest was dan hier, hadden ze het vast niet overleefd.

Toch voelde James zich vreemd uitgeput, als een schil, lusteloos en leeggezogen. Hij haalde hijgend adem, zich dwingend om in beweging te komen. Onhandig trok hij zich los uit de greep van Daan en wees weer met zijn toverstok naar Merlijn, hopen, dat het hem, tenminste even, af zou leiden. Hij besloot een ontwapeningsspreuk te gebruiken, sprak zo hard als hij kon, maar de toverstok in zijn hand vertoonde zelfs geen vonkje.

'Het heeft geen zin!' riep Daan door de magische pieken en het trillen van het kasteel heen. 'Ze halen hun krachten uit iedere bron, ook onze toverstokken! Er is niets over voor ons!'

Ze halen niet alleen de krachten uit onze toverstokken, dacht James, in ieder geval haalt zij het van mij. Van het onzichtbare koord wat ons verbind. Ik ben haar batterij!

'GA!' brulde de stem van Petra plotseling. Het klonk zo hard, dat het de lucht deed trillen en weerklinken in de stenen en rotsen van het kasteel.

'Ze bedoelt ons!' riep Daan, James weer bij zijn arm grijpend. 'De hele troep hier stort in!'

James merkte het nu. De vloer kantelde vervaarlijk, ieder ogenblik schuiner. De pilaren kraakten, hingen over en begonnen traag om te vallen. En nog altijd kon James zijn ogen niet van Petra afhouden.

'We moeten haar redden!' schreeuwde hij en schoot al vooruit, ieder gram kracht die hij nog had aansprekend. Hij wist niet wat hij van plan was. Misschien zou hij alleen maar Merlijn van achteren opduwen, zo de man omver gooïend. Hij wist, dat dit net zoveel kans had als wanneer hij zou proberen om Zweinstein met zijn pink op te tillen, maar hij kon zich niet tegenhouden.

Dit is precies hoe Lucy stierf, besepte hij terwijl hij rende. Die gedachte stelde hem, vreemd, gerust.

Hij was nog maar op tien passen afstand toen het gebeurde.

De broche, nog steeds geklemd in het inferno tussen de stralen van Petra en Merlijn, begon sneller te draaien. En terwijl dit gebeurde, maakte de draad zich er los van. Hij stroomde langs de Petra's ijzige straal, zich uittrekkend naar haar. De broche werd een draaiende waas en dreef terug over Merlijn's paarse straal, aangetrokken door zijn kracht.

De twee delen scheidde zich in een explosie die beide stalen doofde. De draad vond Petra's open hand en de broche schoot naar Merlijn. En de twee figuren verdwenen in een donderslag van teruggekaatste energie.

James werd van zijn voeten geblazen en rolde over de gebroken vloer, zijn ellebogen en knieën pijnlijk stotend. Een moment later was zijn gezicht vol droog gras. Hij voelde om zich heen, niet eens zeker wetend wat boven of beneden was, en stond onhandig op aan de rand van het plateau in de schaduw van het overhangende kasteel.

Zijn kracht was in hem teruggevloeid, maar dat mekte hij nauwelijks. Het geluid van de explosie was niet verminderd. Hij werd heftiger en James besepte waarom. Langzaam, catastrofaal, kantelde het kasteel over de rand. Zijn zwarte torens en spitsen, staken nog wel boven hem uit, maar leken langzaam achterover te leunen, verpulverend tot een zachte waas toen elke steen begon te breken, ieder raam loskwam uit zijn kozijn en elke toren implodeerde.

De stem van Daan klonk iel boven het geweld uit. 'James!' riep hij, struikelend uit de instortenden ruïne met beide handen paniekerig zwaaiend. 'Ren! Ren!'

'Petra,' schreeuwde James, krampachtig, zwalkend naar de verdwijnende schaduw.

Maar daar was ze. Pilaren storten achter haar ineem en verpletterden, terwijl zij naar voren schoot, haar gezicht bezoedelt met vuil, haar spijkerbroek gescheurd, bloedige krassen op haar knieën onthullend.

James rekte zich naar haar uit, greep haar hand toen ze haar evenwicht verloor en begon te vallen. Hij trok haar vooruit, weg van het kasteel dat achter haar het helemaal opgaf, samentrekkend in zichzelf en als een vrachttrein vallend van het plateau, het grootste deel van de klip met zich meenemend.

'Ga!' hijgde Petra toen James haar vooruit trok naar het sissende gras. 'Het is nog niet voorbij! Hij komt nog steeds! GA!'

Ze worstelde om weer goed op haar voeten te komen en schoot weer vooruit, nu James met zich meetrekkend.

Achter hen was er een explosie van saai grijs water, zo hoog een breed als een berg, die zijn weg brullend de lucht in zocht, de lucht aan het gezicht onttrekkend en een lusteloosheid over het plateau werpend.

Daan rende voor James en Petra uit, maar keek bij het horen van het lawaai en het zien van de vreemde schaduw over zijn schouder. Hij struikelde met zijn ogen wijd open en Petra greep hem bij zijn kraag en sleepte hem ook vooruit.

Bliksemschichten schoten prisma's vanuit de muur van water, wat nu wegviel van de torens en toonde een heldere kern er voorbij. James hoefde niet te vragen wat die kern was. De vorm daalde neer uit de lucht en landde op het puin van wat eerst het kasteel was geweest, het hele plateau trilde.

'PETRA MORGENSTER!' riep Merlijn met een stem als de donder.

'Ren!' hijgde Petra oppervlakkig, 'Ren!'

De drie renden. Ze renden zoals ze nog nooit in hun leven gerend hadden.

Ze kwamen bij de stenen trap en in hun paniek schoten ze bijna over de rand. Ze draaien en namen twee, drie treden tegelijk op hun dollemanstocht naar beneden, de kromming van de klip volgend en afdalend naar de slaande golven onder hen.

Merlijn kwam eraan. Het plateau trilde onder het stampen van zijn voeten. Het licht van zijn staf weerkaatste vanaf de lage lucht, harde bewegende schaduwen werpend in elke scheur en iedere opening. Merlijn was op de een of andere manier zijn eigen batterij. En zijn krachten, zelfs al waren ze maar tijdelijk, waren nog steeds angstaanjagend.

Uiteindelijk, uitgeput en in totale paniek, wierpen de drie zich in de grot van het portaal.

Alleen was het portaal, zagen ze nu ze tot een haastige en doodsbanige stop kwamen, er niet.

In de schemer puilden James' ogen uit. Hij wist wat hij had moeten tegenkomen: de deur van het Apollo Landhuis, gezien vanaf de binnenkant, openstaand met het rustgevende uitzicht op Victorie Heuvel en het vierkante Administratiegebouw daarachter. Maar er was nu geen open deur, geen rustgevend avondlicht. Geen ontkomen.

De grond trilde. De hoek van het paarsachtige licht buiten, veranderde nu en het reflecteerde direct vanaf de slaande golven. Merlijn had de trap bereikt.

'Waar is de deur?' riep Daan met een octaaf hoger stem dan normaal. Hij stapte naar voren en voelde blind in het rond, zwaaiend met zijn armen. 'Hij moet hier zijn! Dit is de plek! Onze voetafdrukken staan er nog van toen we hier aankwamen! Deur, alsjeblieft! Heel erg alsjeblieft!'

Een bedekte, scherpe hoge stem kwaakte vanuit James rechterkant.

'Poeperige Poepjes!'

Het was, natuurlijk, de Eend in zijn zak. Als een bezetene trok hij de Eend tevoorschijn en keek ernaar. Er stond maar een woord in hoofdletters op: *MERLIJN!*

'Geweldig,' knikte James, de Eend terug in zijn zak stoppend. 'Lekker behulpzaam, Roos.'

‘Hij heeft het hoefijzer moeten verwijderen,’ zei Petra snel, bedachtzaam kijkend. ‘Don heeft het portaal een ogenblik moeten sluiten. Er moet iemand gekomen zijn. Hij plaatst hem terug. We zullen gewoon moeten wachten.’

‘Ik denk niet, dat wachten nog heel lang een optie zal zijn!’ riep Daan overdreven vrolijk uit.

‘Kom hier,’ zei Petra, zich uittrekkend naar Daan met haar rechter hand en James in haar linkerhand nemend. ‘We moeten klaarstaan.’

Daan kwam naast Petra staan, maar bleef naar de ingang van de grot kijken. Trillend stak hij zijn toverstok ernaar uit.

‘Welke spreuk kun je het beste op een bezweerder gebruiken,’ vroeg hij met een brekende stem.

Terwijl de grond trilde overwoog Petra dit even. ‘Wat is de ergste spreuk die je kent?’

‘Umm...!’ knipperde Daan.

Petra knikte kort. ‘Die beter niet.’

Een schaduw bewoog bij de ingang van de grot. Steentjes en gruis daalden neer van het plafond.

In het duister van de grot verscheen de deur van het Apollo Landhuis, vol van avondlicht.

‘Nu!’ schreeuwde James, Petra naar voren rukkend toen hij naar voren dook. Zij sleurde Daan mee achter zich aan, op precies het moment, dat een vorm plaatsnam voor de opening van de grot, het licht blokkerend.

James’ volgende stap deed hem naar de trap van het Apollo Landhuis struikelen. Toen Daan eruit schoot en bijna over hem heen viel, sloeg de deur achter hen dicht.

‘Het hoefijzer!’ riep James bijna buiten adem uit, zijn stem niet meer als een droog gekraak. ‘Haal hem weg! *Haal hem weg!*’

Staan naast de hoeksteen, verrast knipperend met nog steeds een hand op de zilveren vorm, trok Donovan Odin-Vann het hoefijzer uit zijn uitgebeitelde bed.

De schitterende roze-goud lichten van het Apollo Landhuis knipperde uit.

Het portaal was gesloten.

James zakte voorbij Petra in elkaar op het weelderige gras van Victorie Heuvel. Daan volgde, hijgend en bijna lachend van opluchting.

‘Iemand kwam terug voor een shawl!’ zuchtte Professor Odin-Vann, zich met het hoefijzer in de hand haastend om bij hen aan te sluiten. Iemand genaamd Peetersen! Ik zei hem, dat hij niet naar binnen kon gaan vanwege de giftige Slakken. Hij maakte ruzie met me. Zei, dat als die maffe Zombie Daan Wilstra er mee om kon gaan, hij

dat ook kon! Ik moest hem wel binnenlaten! Ik heb de sleutel zo snel als ik kon weer terug geplaatst!’

Zonder iets te zeggen hield James de Eend in zijn hand omhoog, om Professor Odin-Vann het woord erop te laten zien, dat Roos er met haastige hoofdletter op geschreven had. Alle kleur trok uit het gezicht van de Professor weg. Na een paar seconden schoten zijn ogen van de Eend, naar James, naar Petra.

‘Heb je hem?’ vroeg hij met gesmoorde stem.

Daan knikte vermoeid, nog steeds nerveus giechelend. ‘We zijn erin geslaagd. Het hing er even om, maar we zijn erin geslaagd.’

James keek vanaf zijn zitplaats op naar Petra op de trap. De knieën van haar spijkerbroek hingen er, besmeurd met haar bloed, in flarden erbij. Haar haren staken hier en daar woest uit en was dof van gruis, plakte tegen haar wangen en verborgen haar ogen. Ze hief een hand op en liet haar open palm zien. Erin was, er uit ziend als niet meer dan een balletje rood lint, de rode draad.

‘We hebben de draad,’ zei ze met een lage, holle monotone stem, ‘maar we zijn *niet* geslaagd.’

En opeens begreep James wat ze bedoelde.

Petra mocht dan iedereen verteld hebben, zelfs Donovan Odin-Vann, dat het hun missie was om de rode draad terug te halen. Maar Petra zelf was naar de Wereld tussen de Werelden gereisd voor haar eigen reden, een reden waar ze zelfs meer om gegeven had.

Ze was gegaan om de verloren broche van haar Vader te vervangen.

En voor die taak, verdrietig als het was, had ze gefaald.

9. Foppe Doet Zijn Deel

James sliep lang en tot laat de volgende ochtend, pas ver na het Zaterdagontbijt ontwakend in een lege slaapkamer om zich een beetje schuldig te voelen om niet op te staan. De loodgrijze lucht aan de andere kant van het raam sloot aan bij zijn lamplendige stemming. Hij stuurde ernaar vanonder zijn verkreukelde beddengoed en liet de gebeurtenissen van de afgelopen avond in gedachten passeren. Het gruis van het vernietigde zwarte kasteel zat nog in zijn haar. Zijn vuil stond nog afgetekend op de palmen van zijn handen en onder zijn vingernagels. Hij droeg nog steeds de spijkerbroek en het "T"shirt, die hij gedragen had toen Daan hem ontmoette in Alma Aleron, alleen waren ze nu bezweet en zaten onder de grasvlekken.

Hij verlangde ernaar een uur of drie soppend door te brengen in de badkamer van de Klassenoudste op de vijfde etage en vroeg zich af of hij aan Ralph het wachtwoord zou vragen. Dit, natuurlijk, zou het waarschijnlijk noodzakelijk maken om uit te leggen waaróm hij er na een nacht slapen zo smerig uitzag. En hoewel hij van plan was om Ralph alles over wat er gebeurd was te vertellen, had hij daar deze ochtend geen fut voor.

Dus, in plaats daarvan, bleef hij gewoon in zijn bed liggen om te knippen naar de herfstwolken terwijl deze voorbij het raam dreven, dreigend om het te laten regenen.

Hij had aangenomen, dat zijn droomreis op zou houden wanneer hij, Petra en Daan terug zouden komen van de Wereld tussen de Werelden, maar feitelijk hadden ze nog een vol uur met hen doorgebracht in de speelkamer van het Apollo Landhuis, hun avonturen vertellend aan Donovan Odin-Vann en discussierend wat er nog bereikt moest worden.

Petra zat mistroostig en stil naast James op een lage, ribfluwelen bank met haar voeten bloot voor zich uitgestoken. Haar schoenen lagen verlaten naast haar. Issy leek de stemming van Petra op te merken, ging naast haar zitten en legde haar kleine lichaam tegen de armleuning van bank. Ze plaatste haar armen over haar borst en bootste de houding van Petra perfect na.

Professor Odin-Vann zag lijkbleek bij het idee dat Merlijn op de een of andere manier achter het plan was gekomen en daardoor was verschenen om de drie te confronteren.

‘Niet *ons*,’ schudde Daan zijn hoofd. ‘*Petra*. Ze zei het zelf. De enige persoon die de draad aan kan raken, is de persoon die het vertegenwoordigd. Ik ga er vanuit, dat dit dan ook voor die ouwe Merlijn – Toverbaard geldt.’ Hij probeerde om aan het gezegde zijn eigen gebruikelijke grappenmakerij te geven. Maar ook hij had nog steeds de rillingen bij de gedachte aan de afschuwelijke achtervolging van Merlijn. ‘Mogelijk heeft hij zijn eigen manier om in de Wee te Wee terecht te komen.’

De Professor schudde zijn hoofd twijfelend. ‘Ik *zou* zeggen, dat niemand in de Wereld tussen de Werelden kan komen zonder de dimensionale sleutel,’ zei hij. ‘Maar we hebben het nu wel over de grote Merlinus. Hij die eeuwen doorbracht in het Transitis Nihilo, die gedurende een jaar voorbij de dood reisde, om terug te keren dankzij zijn eigen strenge voorschrift. Zelfs al kon hij niet op eigen kracht de Nexus doorkruisen, kan hij heel goed in staat zijn geweest om een soort van baken op te stellen om hem op te roepen mocht Petra ooit de draad aanraken.’ De gedachte hieraan deed hem huiveren.

‘Maar als dat zo is,’ besepte James, gealarmeerd opzittend, ‘dan betekent dat, dat wij hem hebben opgesloten in de Wereld tussen de Werelden, toen we zonder hem daar weggingen!’

Deze keer was het Daan die zijn hoofd schudde. ‘Het zwarte kasteel zat vol met doorgangen,’ zei hij, opstaand en zich naar de koelkast bewegend. Flessen rammelden in de deur en hij pakte er een, de dop met een zacht gesis verwijderend. ‘Weet je nog? Dat waren ontsnappingsroute’s voor iedereen die daar vast zat, hen zo terugbrengend naar hun eigen dimensie. Het kasteel kan als een ruïne in die dooie zee terechtgekomen zijn, maar de portalen zijn er nog en ik wed, dat die nog prima werken. Merlijn vindt zijn weg wel terug, op de een of andere manier, maar zo zeker als donuts rond zijn zal hij, als hij er weer is, er als een verzopen kat uitzien.’

‘En zo kwaad als een vuur-demon,’ zuchtte James.

‘Hij heeft je niet gezien,’ zei Petra zacht. ‘Al zijn aandacht was op mij gericht. Daar heb ik wel voor gezorgd. Hij zal woest zijn, maar deze woede zal alleen voor mij gelden.’

James keek naar haar. In haar stem klonk ook woede, hoewel koud, teruggebracht tot een ijskoude, misleidende rust. Ze was weggerend van Merlijn, was van hem ontsnapt, maar slechts nauwelijks. Hoe kon dat zijn? Zouden zij twee in de Wereld tussen de Werelden niet tegen elkaar opgewassen moeten zijn, ieder van hen afgescheiden van hun energiebronnen? Was haar kracht soms verdeeld. Had zij een deel ervan in Daan en James gestopt, het verbergend van Merlijn om hen te beschermen? Of was er meer aan de hand met haar kennelijk verminderde kracht?

Hij dacht aan de zwakheid die hij gevoeld had toen zij haar krachten had opgeroepen. *En zijn gedachte, Ik ben haar batterij.*

'Juist,' knikte Professor Odin-Vann kort. 'Het punt is, dat we erin geslaagd zijn om de rode draad terug te halen. Wat we nu nog moeten doen, is hem terug in het Weefgetouw in de Kluis der Lotsbestemmingen te plaatsen. Dit zal mijn uitdaging zijn, daar het zeer waarschijnlijk is, dat de nodige spreuken en betoveringen nodig zullen zijn om hem weer op gang te brengen en hem terug te sturen naar zijn oorspronkelijke dimensie.'

Daan schouderde schokte. 'Of misschien zal het gewoon terugzetten van de draad op dezelfde plek als het Weefgetouw er voor zorgen, dat het magisch terug op zijn plaats geknald wordt, als een elastiekje dat je uitstrekt en dan loslaat. Of als twee magneten die dicht genoeg bij elkaar gebracht worden om elkaar aan te trekken. Professor Jackson zei zoiets, destijds toen de draad net gestolen was. De dimensies *willen* gecorrigeerd worden, zei hij.'

Professor Odin-Vann fronste naar Daan. 'Jouw Professor Jackson besteedt te veel tijd aan theorieën en te weinig tijd aan feitelijke praktische magie. Hij denkt veel meer te weten dan hij doet, wat precies is, waarom hij zich totaal niet mag bemoeien met deze missie, of er ook maar iets van af weten. Als de tijd daar is, meneer Wilstra, zal ik u oproepen om mij te assisteren in het terugbrengen van de draad in de Kluis der Lotsbestemmingen. Ik begreep, dat u sluw genoeg bent om aan de sleutel van het Alma Aleronarchief te komen?'

Daan haalde zijn schouders op. 'Ik ben sluw genoeg om u een orkest te bezorgen om, als u bezig bent, "*An der schönen, blauen Donau*" te spelen, als u dat wilt. Zeg maar wanneer.'

Professor Odin-Vann bevestigde met een knik. 'Zodra ik klaar ben, zal ik dit inderdaad laten weten. Als alles gaat zoals gepland is, zal op het moment dat de draad teruggezet is, Petra haar rol in de andere dimensie aannemen als Morgan. De originele Morgan van die dimensie, nu hier dood en begraven, zal onze versie van Petra worden.'

Nog altijd liggend op de bank naast Petra, rolde Issy opzij en legde haar gezicht op de schouder van Petra. Ze hilde niet, zo merkte James, - maar ze had waarschijnlijk al genoeg tranen over het aanstaande verlies van haar zuster gestort - maar ze was ook niet van plan dat weer te gaan doen. Waarschijnlijk nooit meer.

James schudde zijn hoofd, uiteindelijk die tegenspraak vindend die al een poosje ergens achter in zijn hoofd aan het ontstaan was. 'Maar, zo eenvoudig kan het toch

niet zijn, toch?' Hij draaide zich om om naar Petra te kijken. 'Die andere dimensieversie van jou, de Morganversie, was slecht. Ze werkte samen met Judith om Issy van je af te nemen, toen ze per ongeluk? die van haar in haar eigen dimensie doodde. Ze was bereid om toe te zien hoe mijn Vader en Titus Hardsteen door F.R.E.T. vermoord zouden worden.'

'Ze *was* niet slecht,' corrigeerde Professor Odin-Vann met ernstige zekerheid. 'Morgan was niet slechter dan Petra is, ongeacht wat de rest van de magische wereld mag denken. Ze was eenvoudigweg ontroostbaar door de consequenties van haar keuzes. Mensen doen verrassend wanhopige dingen als ze ontroostbaar zijn. Morgan was niet slecht. Ze was eenvoudig ontroostbaar, gebroken en alleen.'

'En als ik haar ga vervangen in haar wereld,' zei Petra, nog steeds leeg in de schaduwen starend, 'zal ik ontroostbaar, gebroken en alleen zijn. Ik zal meer Morgan zijn dan Petra. Ik heb de mensen waar ik het meest van houd verloren. Het zal precies zo zijn als zou moeten.'

De koude in haar stem klonk afschuwelijk voor James. Ze voelde dit. Zonder hem aan te kijken, voelde ze naar zijn hand tussen hen in, kneep erin en hield hem vast.

Jij bent een van die mensen, leek de aanraking van haar hand te zeggen. Hij wist niet of deze gedachte via de onzichtbare draad die hen verbond direct van haar kwam, maar hij twijfelde geen enkel ogenblik aan het gevoel. Hij kneep terug in haar hand en haalde diep en trillend adem.

Professor Odin-Vann stelde voor dat hij degene zou zijn om de draad veilig te bewaren tot het moment dat hij gebruikt zou moeten worden. 'Om precies de reden dat hij door Morgen verborgen was in de Wereld tussen de Werelden: omdat hij veel te magisch is om onopgemerkt te blijven. Ondanks de huidige ontwikkelingen, is Zweinstein een van de meest magisch versterkte plekken op aarde. Daar kan ik hem verborgen houden.'

'Net als Madame Delacroix deed met de troon van Merlijn,' knikte Daan en schouderochte, 'in ons eerste jaar, toen we nog een nog een paar verbaasde onschuldigen waren, schoon van alle tegenslagen van verantwoordelijkheid.'

Petra rolde met haar ogen naar Daan, maar ze toonde ook een flauwe glimlach.

Professor Odin-Vann hield een klein, leren juwelendoosje geopend naar Petra gericht. Petra ging staan en legde de rode draad erin, waarna Professor Odin-Vann hem dichtklapte, er zorg voor dragend de draad niet aan te raken. James had zo het idee, dat de Professor niet in staat zou zijn geweest om de draad in het doosje te houden, als Petra hem er niet zelf ingelegd had en hiermee haar onuitgesproken toestemming ervoor had gegeven.

James had ook het idee, dat Ralph, als hij erbij was geweest, sterk bezwaar zou hebben gemaakt, dat Professor Odin-Vann de draad in zijn bezit zou houden.

'En dit,' zei de Professor, het hoefijzer van de eenhoorn uit zijn zak trekkend en hem aan Petra gevend. 'Ik ga er vanuit dat je het terug kunt leggen op de juiste plaats van bescherming?'

Petra nam hem met een vermoeide knik aan. 'De opzichters van De Toren van Kunst zullen nooit weten dat hij weg was.'

Kort daarop, voelde James de ruk van het ineens stortende droombezoek. De muren van de speelkamer werden donker. Stemmen werden onverstaanbaar, zoals geluiden onder water. En dan was er voor een lange tijd alleen maar duisternis. Via het duister kwam hij op zijn bed terug, veel stiller en subtieler dan hij hem verlaten had.

James gebruikte het meeste van de Zaterdagmiddag om lusteloos in de leerlingenkamer rond te hangen, halfslachtig pogend om zijn Kruidenkunde leesopdracht en ander huiswerk te maken. Hij was net begonnen met zijn opstel over de zeventienpunts psychische contrôlelijst, noodzakelijk voor je kon Verdwijnselen (hij was nog maar pas begonnen met lessen over het onderwerp, maar zou pas over een aantal weken dit echt gaan proberen), toen Roos, gevolgd door Scorpius, door het portretgat kwam.

Zich bij James aan de hoektafel voegend eiste ze volledige uitleg over wat er de afgelopen nacht gebeurd was, en James, op zijn beurt, berispte haar over het zo laat waarschuwen over Merlijn's vertrek.

'Laat! Me hoela!' siste ze tegen hem. Ze leunde dichter naar hen toe, haar ogen onverzettelijk. 'Hij ging helemaal niet weg! Tenminste, niet op zo'n manier dat dit op de Kaart te zien was.'

James fronste. 'Maar je stuurde mij de Eendwaarschuwing, een magisch gevecht te laat natuurlijk, maar je stuurde hem wel. En wat bedoel je met, hij ging helemaal niet weg?'

Scorpius liet zijn rugzak van zijn schouders glijden en duwde hem over de tafel naar James. 'De Kaart,' gebaarde hij, 'zit erin. Hij laat de Directeur prima zien, zoals je verwacht. Wij volgden zijn bewegingen zorgvuldig, de hele nacht, vanuit hier, in de leerlingenkamer. Hij begon in de Ontvangst Hal. Toen ging hij naar de Bibliotheek.'

Roos knikte. 'En toen ging hij naar de wasruimte. Dat vonden we vreemd, maar weten wij veel? Misschien contrôleerd hij de Huiselven 's nachts. Hij is de Directeur.'

'Maar toen ging hij naar de meisjes WC op de tweede verdieping,' ging Scorpius met een opgetrokken wenkbrauw verder. 'Dus werden we een beetje achterdochtig.'

Roos telde op haar vingers af, terwijl ze opdreunde. 'Toen ging hij naar de Ravenklauwleerlingenkamer. Toen de bezemkast. Het Drankenlokaal. Een lege lerarenkamer. De keukens. Een voorraadkast.'

'En toen bracht hij wat tijd door op de eerste trap vanaf de Ontvangst Hal,' zei Scorpius. 'Dus gingen we erop af om te zien wat er aan de hand was.'

James keek onthutst van Scorpius naar Roos. 'Dus? Wat was hij aan het doen?'

'Wie weet?' zei Roos betekenisvol. 'Wat wij vonden was Foppe, die met gestolen lippenstift een standbeeld ontsierde. Foppe *droeg de ring van Merlijn om zijn vinger!*'

James knipperde even naar zijn nicht, in een poging het belang ervan te begrijpen.

Roos werd ongeduldig. 'Merlijn gaf zijn Bakenring "in bewaring" aan Foppe!' Met haar vingers maakte ze sarcastisch een tekening van de ring in de lucht. 'We probeerden de ring van hem af te nemen, we vertelden hem, dat het een krachtig duister relikwie was, maar hij deed net of wij zijn moeder beledigd hadden! Euh, aangenomen, dat een klopgeest een moeder heeft...' Ze fronste een beetje onzeker.

'Dus, Merlijn liet de Kaart geloven, dat Foppe nu hem was,' begreep James het uiteindelijk met een bedachtzame knik. 'Maar hoe wist Merlijn dat hij dat de afgelopen nacht moest doen?'

'Dat wist hij niet,' veerde Roos weer op. 'Dat is het hem nou juist! Foppe vertelde, dat Merlijn hem al twee jaar geleden de ring toevertrouwde!'

James dacht hier even over na en vond het niet bijzonder verrassend. 'Nou, ik vertelde hem over de Sluipwegwijzer. Gasten als Merlijn zijn er scherp op om iedereen in de gaten te houden, maar er niet gebrand op om in de gaten gehouden te worden. Maar, het is niet echt veilig om Foppe met de Bakensteen rond te laten gaan, is het niet?'

Scorpius haalde ontwijkend zijn schouders op. 'Het is waarschijnlijk de veiligste plek. Merlijn is zo ongeveer de enige persoon waar Foppe bang voor is. Ook niet vergeten, de kleine boef is te dom en zielig om het belang van de ring te begrijpen, en hij is té bezeten jaloers op zijn "toegewezen taak" om iemand anders er een blik op te gunnen.'

Zelf Roos kon hier niets tegenin brengen.

Later die avond vond James zijn vriend Ralph in de bibliotheek en probeerde de detentie van Professor Odin-Vann aan hem uit te leggen en de gebeurtenissen die daarop gevolg waren. Het gezicht van Ralph bleef onbewogen terwijl hij luisterde, hij hield zijn armen over zijn brede borst gevouwen en keek naar niets in het bijzonder.

'Dus, Professor Odin-Vann nodigde jou, Daan en Roos uit voor een gevaarlijke geheime missie,' zei hij uiteindelijk, zonder James aan te kijken, 'maar sluit mij er volledig buiten van. En jij geloofd hem als hij zegt, dat het niets te maken heeft met het feit dat ik hem niet vertrouw.'

James haalde zijn schouder een beetje op. 'Hij zei, dat Roos en ik genoeg waren. En daar had hij min of meer gelijk in,' erkende hij met tegenzin. 'Daan kwam alleen maar, omdat hij het was die het Apollo Landhuis leeg had gekregen. Buiten dat, waren wij er alleen maar bij om Petra te beschermen. Achteraf waren we zo behulpzaam als een paar Flubberwurmen.'

'Mijn toverstok is een deel van de staf van Merlijn, zoals je je kunt herinneren,' zei Ralph, zijn kin opheffend en tenslotte in James ogen kijkend. 'Als ik daar was geweest, dan was ik waarschijnlijk in staat geweest om de aandacht van Merlijn te trekken. Heb je daar al aan gedacht?'

Dat had James niet. Maar voor hij echter een reactie kon bedenken ging Ralph door.

‘Jullie houden Merlijn hier uit de buurt van, maar ik denk, dat dat een enorme vergissing is. Iedereen kan paranoia over Petra zijn. Mogelijk zelfs je Vader en het Schouwerdepartement. Maar Merlijn is beter dan dat. Het is een vergissing om hem buiten te sluiten. Ik denk, dat het de reden is, dat Professor Odin-Vann mij niet gevraagd heeft.’

James schudde zijn hoofd. ‘Dat geloof ik echt niet, Ralph,’ zei hij, nu fluisterend. ‘Ik vertrouw Merlijn net zoveel als jij dat doet. Maar hij is het hoofd van de school en dat maakt hem een deel van de machine die er opuit is om Petra te vangen en te stoppen. Hij mag dan Merlinus Ambrosius zijn, maar ook *hij* moet nu aan de wetten van het land gehoorzamen. Net als mijn Pa. En daarbij,’ voegde hij toe, proberend om zich niet op te laten juttten door de woorden van Ralph, ‘Professor Odin-Vann *wilde* dat wij het tegen jou zouden zeggen. Hij zei, dat het het beste was om je erbij betrokken te houden, voor het geval dat Petra ons nog eens nodig zou hebben.’

Dit was een beetje een overdrijving van de woorden van de Professor, wist James, maar hij dacht, dat hem dit wel vergeven zou worden. Ralph zuchtte en keek naar een verre muur.

‘Ik vertrouw hem niet,’ mompelde hij. ‘En nog belangrijker, ik *mag* hem niet. Ik weet niet wat het is, maar hij is een foute voor jullie gasten, en hij is fout voor Petra.’

James leunde teneergeslagen op de tafel. ‘Zoals het er nu uit ziet, maakt dat niet lang meer wat uit,’ prevelde hij teleurgesteld. ‘Binnenkort wordt de rode draad teruggebracht naar het Weefgetouw. Petra zal dan voor altijd uit onze wereld zijn. Professor Odin-Vann mag dan wat vaag en onvoorspelbaar zijn, maar wanneer dat gebeurt, zal hij alleen nog een vage en onvoorspelbare leraar Bezwingen zijn. Niets meer, niets minder.’

Ralph verzachtte iets. ‘Dus, wanneer gaat het gebeuren?’

James schudde zijn hoofd. ‘Kweenie. Daan moet hen nog het Archief in zien te krijgen om het te doen. Hij laat het ons via de Scherf weten zodra Professor Odin-Vann alles klaar heeft en een datum bepaald.’

‘Zullen we Petra nog zien voor het gebeurt?’

James vroeg het zich af en schudde opnieuw, nu langzaam, zijn hoofd. ‘Ze wilde, dat ik je zou zeggen, dat ze het jammer vond je niet gezien te hebben, en Roos ook. Ik denk, dat dit haar manier van gedag zeggen was. Waarschijnlijk tegen ons allemaal.’

Ralph knikte triest. Er leek niets meer over het onderwerp te zeggen.

Aan een andere tafel verderop in de bibliotheek, zat Millie Vandergriff met een groepje Huffelpufs, hun hoofden bij elkaar gestoken en gezellig fluisterend. Hij zag haar gezicht van opzij en James bekeek haar aandachtig. Hij besefte dat ze knap was. Meer nog, wilde hij naar haar toe gaan. Hij wilde bij haar en haar vrienden gaan zitten en zich in hun gesprekken verliezen en de verdrietige zorgen vergeten, die als een storm boven zijn hoofd hingen. Millie lag niet zo dicht bij zijn hart als Petra deed – daar maakte hij zich geen illusies over – maar zij droeg niet de belofte van onvermijdelijk hartzeer en spijt bij zich, wat zijn liefde voor Petra van hem vereiste.

Hij wilde, dat Millie naar hem zou kijken, mogelijk hem naar haar toe zou wuiven. Als ze het toestond, zou hij haar hand onder de tafel vasthouden. Misschien zou hij haar later naar de deur van de Huffelpuf leerlingenkamer vergezellen, en zou ze hem opnieuw kussen.

Of misschien, zou *hij* dan *haar* kussen.

Ze keek echter niet naar hem. Ze was teveel bezig met haar vrienden, met een hand haar gelach bedekkend en haar lange blonde haren achter haar oor duwend, zich volledig onbewust van James' mijmerende blik.

Al snel daarop stond hij op, verzamelde zijn spullen, zei Ralph goedenacht en vertrok.

Govert was net bezig met het ophangen van het Zwerkbalkrooster op het prikbord naast het portret van de Dikke Dame, omgeven door een groep nieuwsgierige toeschouwers, toen James eraan kwam. Bijna vroeg hij direct aan Govert of hij bij het team gekomen was, maar besepte dan, dat hij niet wilde dat iedereen de reactie zou horen voor het geval dat het antwoord nee zou zijn.

Hij duwde zich naar het prikbord en zijn blik gleed over de namen, zijn hart klopte plotseling gehaast in zijn borst. Aan het eind van de rij namen aangekomen, zakte zijn hart. Zijn naam stond er niet bij.

Maar dan besepte hij, dat hij de lijst te snel had doorgenomen, hij was eroverheen gegleden zonder te lezen, alleen op zoek naar zijn eigen naam.

Hij stond er wel, maar omgekeerd, achternaam als eerste, waardoor hij er de eerste keer overheen gekeken had.

POTTER, JAMES: ZOEKER

James' hart sprong weer omoog, nu opgewonden kloppend. Hij voelde zo'n diep plots gevoel van blijdschap, dat hij op zijn voeten tolde, bijna flauwvallend van opluchting en verrassing.

Hij had vanaf zijn eerste jaar op dit moment gewacht en was erop gaan rekenen, diep van binnen, dat dit nooit zou - nooit *kon* - gebeuren.

Pas nu besepte hij, hoeveel hij dit goede nieuw nodig had.

'Gefeliciteerd, James!' zei Lily, zich springen van opwindning bij hem voegend. 'Mam en Pap zullen zo trots zijn! Wij beiden spelend voor Griffioendor, ik als Wachter en jij een Zoeker! We gaan dit jaar op zeker de trofee mee naar huis nemen!'

James gezicht brak in een hulpeloze grijns open. Hij knikte, schudde dan verbaast zijn hoofd en knikte opnieuw. Lily lachte en trok hem naar het portretgat.

'Kom om,' riep ze enthousiast. 'Laten we het team opzoeken en beginnen met het maken van formaties! *Oh*, dit gaat gewoon geweldig worden!'

James was nog steeds sprakeloos, maar ging met een korte knik accoord en stond zijn zusje's enthousiasme toe hem met haar mee te slepen, de warmte van de leerlingenkamer in, waar een spontaan applaus hem begroette. James gezicht werd rood, maar daar maalde hij niet om. Hij zag Fleur en Govert, in gezelschap van Xenia Prins, Max Combee, Walter Steenbak en de rest van het Griffioendorteam, naar hem wenken. James had tenslotte gekregen wat hij wilde: iets om hem af te leiden van de zorgen en triestheid van de afgelopen uren.

Toen het team zich om hem heen verzamelde, hem op de rug klopte en zijn haar verwarde, dacht James: dit kan heel goed, waarschijnlijk nog beter zijn, dan het weer kussen van Millie Vandergriff.

Maar dan *bijna*.

Het schooljaar begon tenslotte tot rust te komen van de opwinding en onvoorspelbaarheid van de nieuwe lessen en roosters, tot het bekende patroon van opdrachten en huiswerk, drukke weekdays en té korte weekeinden. De dag brak aan dat hij met Ralph – en Roos - voor het eerst op bezoek zou gaan voor zijn buitenschoolse activiteit bij zijn Vader in het Schouwersdepartement. Op Donderdagochtend na de les Kruidenkunde, die voor de lessen Verweer tegen de Zwarte kunsten was, haastte James zich opgewonden naar het voormalige lokaal voor Technomanie en stapte met toch gemengde gevoelens door de deuropening. Even meende hij Professor Jackson achter het grote bureau voor het raam achter in het lokaal te zien en kort gleden zijn gedachten af naar de dag dat Ralph zich bij de Professor gemeld had met een enorme bloedneus, na het eten van en Bloedneusnoga uit de Tovertweelings Topfopshop. Een glimlach trok over zijn gezicht.

Links van het grote bureau in het lokaal stond een hoge brede kast die James herkende als een Verdwijnkast. Het wapen van Zweinstein prominent in het midden van de twee openslaande deuren die nu nog gesloten waren. Zijn vraag over hoe ze naar Londen zouden gaan reizen werd hiermee beantwoord. Menigmaal had hij er met Ralph en Roos over gespeculeerd *hoe* ze naar Londen zouden reizen, met een ViaVia had hen het meest waarschijnlijk geleken, hoewel Bijverschijnselen ook als een van de mogelijkheden was bekeken. Toch was James niet helemaal verrast door het zien van de Verdwijnkast als transportmiddel. Want ook deze mogelijkheid was overwogen, hoewel afgedaan als onmogelijk om de eenvoudige reden dat er voor een dergelijke kast in het departement van Schouwers gewoon geen ruimte was, zo had James hen voorgehouden. Hij was benieuwd hoe het uit zou pakken.

Ralph kwam naar binnen gelopen en grijnsde wat onzeker bij het zien van het middel om vervoerd te gaan worden. Hij had heel onprettige herinneringen aan het reizen via de Verdwijnkast. Vooral het uitstappen.

‘Zin in, Ralph,’ begroette James de grote jongen.

‘Meh, weet niet,’ reageerde Ralph. ‘Wel interessant om eens te kijken hoe het eraan toe gaat bij je Vader, maar zal niet mijn keuze voor een baan worden. Teveel lichaamsbeweging, als je begrijpt wat ik bedoel?’

James klopte zijn vriend geruststellend op zijn schouder, ‘Komt wel goed, Ralph.’

James keek op zijn horloge en tikte ongeduldig met zijn voet. ‘Als ze niet snel komt, dan gaan we zonder haar, eigenlijk mag ze toch niet mee!’ mopperde James.

Ralph zuchtte berustend.

Kort daarop, in een wolk van stof en losse haren, stormde Roos het lokaal binnen.

‘Sorry,’ hijgde ze, ‘ik werd opgehouden door Jos Tollen, hij vroeg me voor het komende weekend mee uit naar Zweinsveld. Ik kon bijna niet van hem afkomen, gaf bijna toe om maar van hem af te zijn, maar ik geloof dat hij nu wel doorheeft, dat Scorpius en ik, ondanks een soms een klein meningsverschil, (James snoof) heel goede vrienden zijn,’ vervolgde ze nadrukkelijk, James scherp aankijkend. ‘Kunnen we al gaan?’

‘Ja, al lang,’ merkte James snerend op. ‘We hebben maar anderhalf uur, weet je.’ Roos negeerde dit.

Ze liep naar de kast en opende de deuren. Niet verrassend was de kast naadloos zwart. ‘Nou, vooruit dan,’ commandeerde ze de twee jongens en stapte er zelf onmiddellijk in.

James rolde met zijn ogen en volgde haar. Het viel hem onmiddellijk op, dat de geur van nat mos en dood zeewier, wat voorheen kenmerkend was aan het interieur, nu ontbrak. Achter hem volgde Ralph met voorzichtige tegenzin.

James draaide zich om en zag door de geopende deuren van de kast die zich nu sloten, een aantal verlaatte leerlingen zich door de gang haasten naar hun lessen. De woorden van Andra schoten hem te binnen toen de deuren bijna volledig gesloten waren, “De truuk is om omhoog te springen als de deuren sluiten”.

Eenmaal dicht omhulde een volslagen duisternis hen en er gebeurde niets. Op het ogenblik dat James opsprong echter, straalde er een warm geel licht over hen heen en viel de bodem uit de Verdwijnkast. De sensatie van James’ maag die voorheen zijn keel in schoot bleef uit terwijl hij, Ralph en Roos door een milde bries werden omhuld. Niet lang daarna klapte de vloer weer onder hun voeten en verdween het gele licht, uitgaand als een ouderwetse gloeilamp die lang aan had gestaan. Langzaam draaiden de deuren open en James keek uit over het Atrium van het Ministerie van Toverkunst, op naar een gouden koppel wat zich prominent in het midden van het Atrium bevond. Een Tovenaar en een heks met hun toverstokken hoog opgeheven, uit de punt van de stokken daalde water als een fontein neer. James

herinnerde zich dit standbeeld niet van zijn vorige bezoek, maar wist, dat het ministerie regelmatig het pronkstuk verving om verschillende kunstenaars een podium te bieden. Hoewel knap gemaakt, was James van deze uiting van kunst niet erg onder de indruk.

Roos wrong zich tussen James en Ralph door om als eerste naar buiten te stappen de hal in. Omkijkend, zag zij dat de Verdwijnkast geplaatst was tussen twee grote open haarden waar van uit een ervan, in een werveling van groen vuur, een bejaarde tovenaars stapte, die misprijzend naar de grote kast keek.

‘Als dit weer zo’n uiting van kunst in het Ministerie is, dan mogen ze van mij de kunstenaar opsluiten,’ knorde hij. Hij boste in het voorbijgaan tegen Roos aan, knikte beleefd naar haar, mompelde, ‘Sorry, Mevrouw Wemel,’ en maakte zich uit de voeten, verbaasd nagekeken door een overdonderde Roos. Ze wist wel dat ze veel op haar Moeder leek, maar dit was wel erg onverwacht.

Ralph wachtte tot James uitgestapt was voor hij zelf de kast verliet. Hij zuchtte opgelucht.

James was niet verrast te zien dat, hoewel ze diep onder de grond zaten, de ramen het weer van buiten weergaven, regen stroomde erbuiten langs. Binnen klonk het geschuifel en getik van honderden voeten en uit de open haarden verschenen verschillende heksen en tovenaars die uit groen, lawaaierig vuur stapten of erin verdwenen.

Hij keek om zich heen en zag een aantal zwermen papieren vliegtuigjes (met notities wist hij) heen en weer vliegen, uit deze zwermen vlogen verschillende heren en der gangen in en anderen verdwenen in openstaande liften.

James, bekend als hij was met deze plek, liep nu naar de bewakingsbalie aan het einde van het Atrium om zijn toverstok te laten registreren, Roos en Ralph volgden hem om hetzelfde te laten doen.

De jonge tovenaars daar liet, onder toezicht van een zeer oude en nors kijkende oudgediende die over de schouder van de jonge tovenaars meekijkte, een gouden dunne staaf over de stokken gaan en vroeg hen naar hun reden van hun komst.

Roos nam het woord, ‘Wij komen voor het Departement van Wetshandhaving onderdeel Schouwers. Harry Potter verwacht ons,’ verkondigde ze nuffig.

‘Namen?’ baste de oude tovenaars chagrijnig.

‘Welke,’ knipperde Roos liefjes over de jonge tovenaars heen.

‘Die van jullie natuurlijk,’ werd er nijdig tegen haar gegromd.

‘Voor en achternaam, of andersom,’ daagde Roos hem uit.

‘Voor en achternaam,’ bulderde de oude man spetterend.

‘Roos Wemel, Ralph Deeter en James Potter.’

Er werden bezoekerspassen aangereikt en opgespeld, en de drie gingen op weg naar het Schouwersdepartement. James wist vanzelfsprekend feilloos de weg en niet

veel later kwamen ze aan bij het drukke, volle en rumoerige kantoor waar zijn Vader de scepter zwaaide.

Het eerste wat direct opviel, was dat er overal posters hingen met de afbeelding van Petra Morgenster. Van groot tot minder groot vast gemaakt op wanden, schotten en zijkanten van verschillende overvolle bureaus. Spottend dacht James, dat als hij goed zou kijken ze ook aan de onderkant van de bureaus te vinden zouden zijn. Hier en daar werd er vanachter een bureau hun namen geroepen en gezwaaid. Opgetogen zwaaiden ze terug en lachten. Harry Potter verscheen niet veel later, hij was in gezelschap van Minister Knappert en een voor James qua uiterlijk onbekende tovenaar, hoewel er iets vaag herkenbaars in zijn gebaren lag. Ze waren in een ernstig gesprek met elkaar en keken bezorgd. Toen Harry James, Roos en Ralph zag staan, maakte hij zich na het spreken van een paar woorden los van het groepje en liep glimlachend op hen af

‘Zo, daar zijn jullie dan, jullie eerste officiële dag,’ grijnsde hij. ‘Nou, jullie vallen met je neus in de boter, we gaan over een aantal minuten op weg voor een inval voor het in het bezit hebben van een koppel Smiechten, niet heel spannend, maar wel geeft het inzicht hoe een Schouwer bij een inval te werk kan gaan. Zelf ga ik niet mee, maar Erik Hoppenbrouwer, ook het Hoppie genoemd, en Henk Oorscot zullen jullie meenemen. Jullie zullen erachter komen, dat veel Schouwerwerk administratiewerk is,’ lachte hij. ‘Roos, nu je toch hier bent, loop even langs bij het Departement van Oppressie, je weet wel waar, en zeg je Moeder even goeiendag, je hebt nog wel even voor jullie op weg gaan.’

Roos knikte enthousiast en ging op weg. James keek onderzoekend naar het bureau van zijn Vader en zag daar op een hoek, bijna verborgen onder stapels dossiers en perkament, als vanouds de tinnen schaakkoning staan.

Terwijl Titus Hardsteen een praatje aanknoopte met Ralph, omdat hij meer wilde weten over het werk van diens Vader Dennis, keek Harry James bezorgd aan.

‘Ik maakte geen grapje toen ik zei dat Tante Hermelien trots zou zijn op de promotie van Roos tot Zevendejaars. Je begrijpt hoop ik, dat als de Directeur er achter komt, en hij kom achter véél, dit wel gevolgen zal hebben, jongen?’

James slikte iets weg en knikte. ‘Ik weet het Pap, maar u weet hoe Roos is, ik hoop dat ze zelf de beslissing gaat maken om niet meer mee te komen.’

Harry keek James even doordringend aan en schudde dan langzaam zijn hoofd. ‘Ik help het je hopen, jongen, ik help het je hopen.’

Erik Hoppenbrouwer en Henk Oorscot stonden net op het punt om te vertrekken toen Roos terug kwam lopen. De beide schouwers hadden zich in dreuzelkleding gestoken, een keurig passende keuze, en met de lift werden ze naar de Dreuzelwereld gebracht.

De tijd vloog daarop voorbij. De Smiechten werden in beslag genomen, de eigenaren berispt en een rechtszaak werd hen aangemeld, en ze kwamen er inderdaad achter, dat er veel héél veel papierwerk achteraan kwam. Tussendoor

hadden tijd voor een kop je kastanjethee met een kaakje, wat erg droog was. Voor ze het doorhadden stonden ze alweer voor de Verdwijnkast in het Atrium.

Harry zei hen gedag en tot ziens. Roos omhelsde hem kort en zei, 'Dank u wel, Oom Harry. Ik heb het geweldig gevonden. Tot de volgende keer!'

Ralph bromde iets gelijkwaardigs en Harry keek James even betekenisvol, met een opgetrokken wenkbrauw, aan, kort zijn ogen, zonder zijn hoofd te bewegen, te draaien naar waar Roos stond.

De deuren zwaaiden langzaam open en de drie namen er weer plaats in. Het warme gele licht verscheen opnieuw, en toen niet veel later de deuren langzaam open gingen zagen ze het vertrouwde interieur van het oude Thechnomanielokaal weer, met een klein verschil. Van onder zijn borstelige wenkbrauwen hen minzaam aankijkend, stond recht voor de Verdwijnkast de rijzige figuur van Merlijn.

'Welkom terug, leerlingen,' baste hij traag.

In James' maag viel vanuit het niets een ijskoude baksteen hard neer. Hij had kunnen weten dat deze onderneming niet aan de aandacht van Merlijn ontsnap zou zijn, en in stilte verwenste hij Roos kort.

Roos, zo voelde hij, verstarde en Ralph zakte een stuk ineen.

Met tegenzin stapte James als eerste de Verdwijnkast uit, gevolgd door Roos. Ralph leek te willen verdwijnen in de duisternis van het interieur, maar beseffend, dat dit niet zou gaan lukken stapte ook hij naar buiten.

'Graag ontvang ik jullie aan het eind van jullie respectievelijke lessen bij mij op mijn kantoor, het wachtwoord is "Cymraeg",' meldde de Directeur zich omdraaiend.

'Directeur. Merlijn!' probeerde James de bezweerder terug te roepen. Deze draaide zich niet om en in zijn gedachten hoorde hij, 'U kunt zich later vanmiddag verdedigen, meneer Potter, tot dan.'

Hij draaide zich om naar Roos en Ralph, schudde met zijn hoofd en vroeg, 'Hoorde jullie dat ook?'

'Ik hoorde, dat ik mij vanmiddag kon "verklaren",' zei Roos.

'Ik hoorde niets,' raspte Ralph paniekerig, heen en weer van James naar Roos kijkend, 'wat kan dat betekenen?'

De vraag van Ralph bleef bij gebrek aan een antwoord in de lucht hangen en de drie verlieten het lokaal verzonken in hun eigen, sombere gedachten.

Omdat het tijd voor het middagmaal was, liepen ze door naar de Grote Zaal waar zij bij elkaar gingen zitten aan de Griffoendortafel en hoewel ze wat eten op hun bord schepten werd en niets van gegeten. Met name voor Ralph was dit een bijzonderheid. James roerde zijn niertjes rond en Roos prikte er alleen maar zinloos in. De lessen van die middag gingen voor het grootste deel aan James voorbij en in gedachten draaide hij alle rampscenario's af die hem ten deel zouden kunnen vallen, de meest afschuwelijke was degene waarbij Merlijn hem zijn deelname aan Zwerkbal zou

verbieden. Bij het zich voorstellen van de verbijsterde en verwijtende gezichten van zijn mede Zwerkbalspelers werd hij nog wanhopiger.

Uiteindelijk verzamelden James, Roos en Ralph zich aan het eind van de middag bij de wenteltrap naast de waterspuwer voor het kantoor van de Directeur. Deze keek ondoorgroendelijk voor zich uit.

Roos, die er de beste tongval voor had, zei in het oud Welsh, 'Cymraeg,' waarop de waterspuwer snel, maar lomp, ruimte voor hen maakte zodat ze verder konden. 'Succes,' meesmulde hij, terwijl hij zijn plek voor de trap weer innam.

Met slepende voeten liep James de trap op, die volgens hem veel korter was dan voorheen. Heel slecht op hun gemak stond het drietal tenslotte voor de houten deur van het kantoor van Directeur Merlijn.

Vragend keken ze elkaar aan en het was uiteindelijk Ralph die aarzelend op het hout klopte.

'Ja, binnen,' klonk het kortaf van binnenuit en de deur zwaaide, alsof dit door een onzichtbare hand gebeurde, open.

Zittend achter het grote bureau met een veer in zijn hand, gebogen over een perkament, zat in het zacht verlichtte kantoor Merlijn.

Terwijl ze schoorvoetend naar binnen schoven keek hij op, was even verbaasd, maar dan verhelderde zijn blik. 'Och, ja. Onze junior Schouwers. Kom verder,' zei hij.

De drie leerlingen liepen tot aan het bureau en bleven staan achter een houten stoel met rechte rug die daar stond. Geen van hen durfde het aan om te gaan zitten, al helemaal niet, omdat ze daar niet toe uitgenodigd waren.

Merlijn keek hen een voor een langdurig aan. Toen James als laatste aan de beurt was wilde die overal liever zijn dan nu in het kantoor, staand voor de Directeur.

'Juffrouw Wemel,' zei Merlijn opeens, en alle drie de leerlingen schrokken hiervan. 'Juffrouw Wemel, graag wil ik u als eerste uitnodigen om te verklaren hoe het gekomen is, dat u meende gebruik te kunnen maken van een privilege welke uitsluitend is weggelegd voor Zevendejaars. Uw medewerking aan het schip van onze Sleutelbewaarder, alsmede uw deelname aan de lessen Rekenkunde bij de Zevendejaars, plaats u niet in die positie. Ga uw gang.'

Roos liep rood aan hapte naar adem en stootte uit, 'Nou... ziet u... ik bedoel... ik dacht...' maar verder niets zinnigs.

Merlijn kantelde zijn hoofd een weinig en trok een wenkbrauw op. 'Uw welbespraaktheid bij Professor van de Beek, deed mij meer van u verwachten, Juffrouw Wemel, maar dank u voor het verhelderen van de situatie.'

Roos kromp beschaamd ineen.

Ondanks zijn eigen benarde situatie, was James tevreden dat Roos nu eens op haar nummer werd gezet. Haar drammerige gedrag was, doordat ze met allerlei zaken in het verleden was weggekomen, steeds erger geworden.

‘Meneer Potter, wat kunt u ter verdediging opvoeren over het toestaan van het vergezellen van U en meneer Deeter van Juffrouw Wemel?’

James gedachten raasden door zijn brein, maar hij kon niets bedenken wat op enig begrip zou kunnen reken van Directeur Merlijn, alleen de woorden van zijn vader schoten hem te binnen, *als de Directeur er achter komt, en hij kom achter véél, dit wel gevolgen zal hebben*, hij deed zijn mond een paar keer open en dicht, maar er kwam geen geluid uit, hij kon niets meer dan alleen maar zijn hoofd schudden.

‘Hm, opmerkelijk,’ zei Merlijn. ‘Een toekomstig Schouwer, die niets te berde kan brengen.’

Die woorden verkilde James tot op zijn botten.

Verderop stond Ralph gelaten klaar af te wachten wat de Directeur voor hem in petto zou hebben, maar tot zijn verrassing werd hem niets gevraagd en stond Merlijn op om achter zijn bureau bedachtzaam heen en weer te lopen.

‘Als ik niet met eigen ogen gezien had dat jullie gedrieën in het Schouwersdepartement aanwezig waren geweest, had ik waarschijnlijk de opmerking erover naar het land der fabelen verwezen. Echter tijdens mijn gesprek met Louis Knappert en het Hoofd van het Schouwersdepartement, heb ik jullie aanwezigheid daar geconstateerd.’

Met een schok herinnerde James zich tot zijn afgrijzen de onbekende tovenaars met de bekende gebaren die hij in het Ministerie gezien had. Zou zijn Vader op de hoogte zijn geweest?

Als had hij de gedachten van James gelezen vervolgde de Directeur, ‘Vanzelfsprekend had Harry Potter geen idee van mijn ware identiteit, daar ik daar was onder de noemer adviseur Veiligheid Tovenaars / Dreuzelbetrekkingen. Uw Vader neem ik aan, meneer Potter, zal door het niet bijgewoond hebben van zijn zevende jaar, onbekend zijn met wat er voor zevendejaars en voor zesdejaars, voor wat het waard is, geregeld wordt. Om vergissingen in de toekomst te voorkomen zal hij op de hoogte gebracht worden.’

Er viel een lange stilte waarin de Directeur bedachtzaam heen en weer bleef kuieren. James keek door het raam heen naar buiten in het afnemende licht voorbij het raam. Hij voelde zich weer boos worden op Roos en vroeg zich af hoe het kwam, dat Ralph niet bevraagd was geweest.

Op dat moment stond Merlijn stil midden achter zijn bureau. Zijn blik gleed weer over het drietal. Hij ging weer achter zijn bureau zitten.

‘Met betrekking tot de disciplinaire maatregelen,’ begon hij. ‘Ik heb een aantal beslissingen hierover genomen. Één; voor u meneer Potter en u meneer Deeter, houdt het programma vanaf nu op. U zult géén gebruik meer van de schooluren mogen maken voor uw junior Schouwer activiteiten. Het Technomanielokaal is voor u beiden tot aan het eind van het schooljaar verboden gebied. Twee; voor u, Juffrouw Wemel, u wordt de weekendbezoekjes aan Zweinsveld tot aan het eind van dit schooljaar ontzegd, tevens zult u de rest van dit schooljaar geen deel mogen nemen

aan lessen die feitelijk alléén voor zevendejaars bedoeld zijn, uw speciale toekenning hierover om als zesdejaars erbij plaats te nemen vervalt derhalve. (Roos hikte) Drie; voor u, meneer Potter vervallen de bezoeken aan Zweinsveld tot het eind van dit jaar.' Hij pauzeerde even en keek doordringend naar Ralph. 'Het doet mijn pijn, meneer Deeter, dat juist u, als Hoofdmonitor geen halt hebt toegeroepen aan deze situatie. Het had u gesierd, had u Juffrouw Wemel de toegang tot de Verdwijnkast ontzegd en op die manier uw taak als Hoofdmonitor invulling had gegeven.'

Ralph keek nog ellendiger dan hij al had gedaan.

'Ik weet hierop geen passende corrigerende maatregel, moet ik bekennen. U zult met uzelf hierover in het reine zien te komen, dat lijkt mij bestraffing genoeg.'

Er viel weer een stilte waarin Merlijn de drie leerlingen, die schuldig kijkend voor zijn bureau stonden, nogmaals doordringend aankeek. Hij slaakte een teleurgestelde zucht. 'Als laatste zullen er per persoon 100 punten van uw afdeling afgetrokken worden. U zult dit zelf aan uw afdeling uit mogen leggen. Jullie kunnen gaan.'

Dankbaar om onder de blik van de Directeur uit te komen zochten James en Roos onmiddellijk de uitgang van het kantoor op.

Ralph daarentegen bleef staan waar hij stond en beantwoorde de blik van Merlijn. Hij rechte zijn rug en zei zacht maar duidelijk. 'Het spijt mij, Directeur. Ik zal er voor zorgen dat ik de taak van Hoofdmonitor niet opnieuw ten schande maak.'

'Dank u, meneer Deeter, ik verwacht niets minder van u. Goedenavond,' sloot Merlijn het gesprek af.

Ralph knikte, draaide zich op zijn hakken om en ging achter Roos en James aan het kantoor uit. Halverwege de trap haalde hij hen in.

James sprak als eerste, 'Ik vraag me af, waarom jij, Ralph, wel naar Zweinsveld mag en wij niet.'

Ralph reageerde geïrriteerd, 'Ga terug en vraag het hem,' siste hij.

Roos suste hen, 'Ik meen dat we en nog goed vanaf gekomen zijn,' merkte ze op. 'Heel erg jammer van het missen van de lessen en ach, zo geweldig zijn die weekenden in Zweinsveld niet.'

'Spreek voor jezelf,' gromde James, hoewel hij niet erg ongelukkig was met hoe het afgelopen was. Het meeste pijn had hij van het stopzetten van het junior Schouwerproject, maar hij was heel opgelucht, dat hij zijn plek bij het Zwerkbalteam nog had. Maar er was altijd nog de zaak van de totaal tweehonderd verdwenen afdelingspunten, daar zouden ze nog wel last mee krijgen, dacht hij en daarmee had hij het juist.

Verder zwijgend gingen ze de Grote Zaal in voor het avondmaal, wat ze nu wel eer aandeden. Toen James die avond zijn hemelbed in kroop was zijn hoofd leeg en was hij uitgeput. Vrijwel onmiddellijk viel hij in een droomloze slaap.

De Herfst nam de velden als een dief over, verrassend, met hete namiddagen en het achterlaten van afdrukken van mist en in de ochtend, sporen van vorst op de ramen. Het Verboden Bos begon zijn naadloze groen te vervangen met tinten van koperkleurig oranje, neon geel en glanzend kastanjebruin. Over het meer werd de wind kouder en deed de golven trillen, alsof ze een applaus gaven aan de voortdurende veranderingen van de seizoenen.

Met het veranderen van dagen in weken, was er voor James geen bericht meer van Petra, noch nachtelijke reisjes om haar via het onzichtbare privé lint die hen verbond te zien. Hij voelde niet dat ze hem buitensloot, als wel, dat ze net als hij in de wachtstand stond, met maar weinig te doen, terwijl Professor Odin-Vann zich voorbereidde om de heroverde rode draad terug te plaatsen in het mystieke Weefgetouw waar deze, als symbool van Morgen, was weggenomen. Volgens de Professor was er behoorlijk wat magie voor nodig, om verder te gaan met de teruggebrachte draad het in Weefgetouw te plaatsen en de Kluis der Lotsbestemmingen weer op te starten.

Of misschien, mijmerde James teneergeslagen, was de jonge Professor, net als James zelf, eenvoudig terughoudend om zijn oude vriendin voor altijd van de wereld te zien verdwijnen en zocht naar redenen om haar vertrek te vertragen. Daan geloofde hier sterk in, suggererend, via de Scherf, dat Professor Odin-Vann en Petra, veel méér dan alleen vrienden waren.

‘Zijn ogen puilen bijna uit als hij bij haar is,’ drong hij op een namiddag, een halve maand na de ramp op de Wereld tussen de Werelden, aan. ‘Je zag het toch zelf. Als ze praten over wat hij haar “laatste missie” noemt, wordt hij zo opgewonden, dat hij eruit ziet of hij zo uit zijn vel zal springen. Het is duidelijk dat ze iets hebben.’

James herknopte zijn das na een middag van Zwerkbaltraining, schouderchokte en schudde zijn hoofd naar de Scherf die op zijn bed in de Griffioendorslaapkamer stond, ondersteund door een stapel vuile kleding. Hij wist natuurlijk wat Daan bedoelde met het “iets hebben” en dat zinde hem niets. Niet omdat hij geloofde dat het waar was, of zelfs mogelijk – het was heel aannemelijk dat Petra eerder zou vallen voor een oudere wereldwijze man, dan de jongere vriend die nog op school zat – maar omdat hij de gedachte eraan haatte. Hij haatte de jaloersie, die om die reden in zijn borst opwelde, veelal omdat hij zelf van Petra hield, maar ook omdat hij Professor Odin-Vann mocht. Hij mocht de vreemde nukken en ingehouden ambitie en zijn toewijding om Petra te helpen.

Toch, als de jonge man een romantische genegenheid voor Petra had, hoe kon James hem dat dan kwalijk nemen? Misschien betekende dit, dat Petra tenminste van haar laatste dagen op de wereld waar ze geboren was, zou genieten. Als James' liefde voor haar echt was, dan zou hij willen dat ze gelukkig was, toch? Zelfs als dit betekende, dat ze liefde en behaaglijkheid bij een ander zou vinden.

De gedachte daaraan bezorgde hem over zijn hele lichaam prikkels en hij knoopte de das met geweld onder zijn kin, zijn haar nog nat van een snelle douche.

Geeuwend zei Daan, 'Ik denk, dat dat hele "magische katalysator" ding waar Odin-Vann het over heeft, gewoon Doxyloep is.' Het was nog ochtend in Daan's tijd, en hij luierde nog in zijn pyjama - een korte broek met blauwe sneeuwvlokken erop gedrukt onder een oranje "T"shirt - gezeten in kleermakerszit op zijn gekreukelde bed met een hete kop koffie balancerend op een knie. 'Ik kan dan die oude Professor Kanteel niet erg mogen, maar ik vertrouw wel op z'n gigantische kennis. Als hij zegt dat alles wat er nodig is, is de draad teug naar het Weefgetouw brengen, dan is dat de manier. Snap, klets, en Petra is over naar haar nieuwe dimensie. Maar ik denk, dat het geen kwaad kan om over voorbereid te zijn, juist? Helemaal als het een excuus is voor de Professor met de puntbaard Odin-Vann, om nog een paar romantisch avonden met zijn gedoemde geliefde te hebben.'

James zei abrupt goedendag tegen Daan en stopte de scherf weer terug in zijn hutkoffer, geen zin hebbend om nog verder na te denken over Professor Odin-Vann en Petra die "romantische avonden" hadden, ongeacht hoe verdoemd.

De waarheid was, terwijl de dagen als minuten op een klok weg begonnen te tikken, James wist, dat hij over de hopeloze liefde voor Petra heen moest zien te komen. Het zou het alleen maar moeilijker voor hen beiden maken om te doen wat gedaan moest worden. En als Petra inderdaad romantisch verbonden was met Professor Odin-Vann, het dan mogelijk maar beter was.

James, daarentegen, had Millie Vandergriff.

Bijna zonder enige officiële verklaring, waren de twee geworden waar Daan naar verwees als "een ding hebben", en subtiel was de hele schoolervaring van James veranderd.

Millie kwam hem zo nu en dan in de gang tegen en liep dan met hem naar de les of naar de Grote Zaal. Soms, (maar niet altijd) pakte zij zijn hand en hield deze tijdens zo'n wandeling losjes vast, luchtig pratend over koetjes en kalfjes, de spanning tussen hun ineengestremde vingers opzettelijk negerend, terwijl de andere leerlingen (vaak de meisjes) heimelijk keken en fluisterden.

Millie voegde zich regelmatig bij James, naast Ralph en Roos, en soms Scorpius, voor studiemomenten en huiswerk in de bibliotheek. Ze kwam zelfs, op zeldzame gelegenheden, naar de Griffioendor leerlingenkamer om met James daar rond te hangen. Eens was hij als tegenprestatie bij haar op bezoek gegaan in de Huffelpufvertrekken, die laag en warm waren en bereikt werden via een tunnel achter een stapel tonnen in de buurt van de keukens. James werd verwelkomd door de Hufflepufs, maar voelde zich er niet echt thuis, ondanks het warme, houten

meubilair en de ronde slaapkamerdeuren die deden denken aan de gangen in de burcht van een Das.

Een ander ding wat James ontdekte, met een gemend gevoel van trots en ontsteltenis, was dat het omgaan met Millie betekende, dat zij (vergezeld door een kleine groep van haar vriendinnen) zijn Zwerkbaltrainingen bezocht. Zij en haar aanhang, namen dan plaats hoog op de Huffelpuftribune, gebruikelijk, vanzelfsprekend, kletsend, behalve wanneer Millie applaudisseerde voor James, voor een goed uitgevoerde manoeuvre. Hij was op dit soort momenten steevast geïrriteerd en toch verwarmde de aanblik van haar oprechte glimlach en onverschrokken gejuich zijn hart, zelfs wanneer de lucht rondom hem koel en vochtig werd.

Hij vond Millie aardig. Hij vond het leuk hoe haar ogen glinsterden wanneer ze hem in de gangen zag, en haar ongeknutselde wijsheid, en de manier waarop ze niet *altijd* naar zijn hand greep, of naast hem in de klas ging zitten, of hem vergezelde naar de Grote Zaal voor het avondeten. Als zij geobsedeerd en plakkerig over hem was geweest (de manier waarop Merel Drakel naar Albus was, hoewel Albus dat niet erg leek te vinden) zou James zich al snel gesmoord en overladen gevoeld hebben. In plaats daarvan, onderhield Millie een gevoel van plezierige, plagerige onvoorspelbaarheid en mysterie.

Vaak, in plaats van zich bij James aan zijn tafel in de bibliotheek te voegen, passeerde ze hem gewoon en ging dan bij een groep mede Huffelpufs zitten. Hij keek dan gedurende de avond regelmatig naar haar, zag haar dan lachen met haar vrienden, of een stuk van haar veer afbijten terwijl ze las, of zag hij haar oefenen met haar toverstok-bewegingen, tijdens het bestuderen van de diagrammen in *Het Tover Lexicon*. Maar een enkele keer zag hij dat zij naar hem keek, net zoals hij dat deed naar haar. Soms vingen hun blikken elkaar, kort, een verrassend moment van samenzijn delend, door de stille, volle bibliotheek.

Het werd bij James bekend, dat de familie van Millie er een was waar Scorpius naar verwees als "oude magie": buitengewoon rijk, historische puurbloeds en met adellijke verbindingen. Millie zelf spotte over iedere verwijzing, dat haar familie op enige manier invloedrijk was, of dat ze daar steun van kreeg als ze dat zo was.

'Ik vertegenwoordig hen nauwelijks, tot groot ongenoegen van mijn moeder,' vertelde ze, met een wrange glimlach, aan James. 'Je zult de Vandergriffclan en familie snel genoeg ontmoeten, hoop ik. En kan kun je zelf een oordeel erover vellen.'

Op sommigen gelegenheden voelde James zich dapper genoeg om Millie te kussen, gebruikelijk in de avond, nadat hij haar vergezeld had naar de Huffelpuf-leerlingenkamer en ze zich ophiielden in een hoekje bij de opgestapelde tonnen. Hij kustte haar tot haar lippen een verrukte glimlach vormde en zij zich terugtrok, haar gezicht net zo rood als de zijne als ze zachtjes elkaar goedenacht wensten. Hij bleef dan kijken tot ze in de verborgen ingang dook en wandelde dan dezelfde weg terug als ze gekomen waren, warm en tintelend, wat hij weet aan de flikkerende toortsen die aan de wanden bij de keukens hingen.

Soms dacht hij met een gevoel van schuld aan Petra Als hij dat deed, drong hij erbij zichzelf op aan, dat zij waarschijnlijk hetzelfde deed met Professor Odin-Vann.

Per slot van rekening was het niet zo dat James een Petra nu, of ooit, “een ding hadden”. Petra zou niet jaloers zijn op Millie. Ze zou het geweldig vinden dat James gelukkig was.

Hij herhaalde dit voor zichzelf, terwijl hij gelijktijdig hoopte dat het niet helmaal waar was.

Nacht Zwerkbal begon weer en hoeveel Govert James ook gewaarschuwd had om zich hier niet meer bij in te laten, kon hij zich er niet toe brengen om weg te blijven. Het was niet alleen omdat het, in James' beleving, een extra teamtraining was. Hij genoot ook, meer dan iets anders, van de kans om op zijn geliefde Skrim te vliegen, door de donkere lucht surfend op een manier die geen enkele bezem kon.

Scorpius informeerde James over de wekelijkse wedstrijden via briefjes, die tijdens Kruidenkunde doorgegeven werden, welke James snel las en, volgens afspraak, onmiddellijk in de pot van de reusachtige Cobra Lelie stopte.

Hij vertelde niemand over de Nacht Zwerkbalwedstrijden, ook niet tegen Ralph, die zich dan, in zijn rol als Hoofdmonitor, waarschijnlijk bijzonder vreemd zou voelen om over dit soort dingen te weten. En toch, ondanks de informele regels, was James in het geheel niet de enige officiële Zwerkbalspeler die verscheen bij de illegale wedstrijden. Zijn zuster Lily was al langer bij het Nacht Genootschap, dan ze voor het Griffioendorteam speelde. Zowel Nico Buitendag als Tim Bosch verschenen voor het Zwadderich nachtteam. Justa Jansons was begonnen om te spelen voor Huffelpuf, sinds ze het vorige jaar achter Stan Jedeloo, overdag de Zwerkbal Zoeker, was aangesloten en hem er van langs had gegeven over zijn buitenschoolse bemoeienis, om er alleen maar achter te komen, dat ze zelf onweerstaanbaar meegesleept was door het Nacht Genootschap.

Zoals gebruikelijk, compenseerde de teams hun gebrek aan nachtrust door middel van een speciale drank, gemaakt door Scorpius en Andra Dirks, van een dubieus legale plant genaamd Rustucbulis. Officieel was Professor Lubbermans drie jaar geleden gestopt met het kweken van deze plant. Onofficieel, was Scorpius nog steeds in staat om iedere drie weken een verse voorraad te “stelen” uit een rommelige hoek in de kruidenkas.

Professor Lubbermans zelf kwam nog steeds naar sommige van de Nacht Genootschapwedstrijden, hoewel anoniem, gekleed in een mantel met een grote kap en zelden sprekend. Noch was hij de enige geheime toeschouwer. Op verschillende nachten zaten er verspreid op de tribunes zoveel als twee dozijn vermomde figuren, op flinke afstand van elkaar, die allen zonder iets te zeggen wegglipten als de wedstrijden afgelopen waren. James was er behoorlijk zeker van dat een van de toeschouwers Professor Anderling was, die zich verraad had door haar kenmerkende doelgerichte manier van lopen en haar rechte postuur.

Anders dan de wedstrijden overdag, die wilde en oorverdovende gebeurtenissen waren, werd het Nachtelijk Genootschap gekarakteriseerd door koortsachtig stille wedstrijden, hier en daar benadrukt door de enig hard gefluister, het gesuis van zwak gloeiende Beukers en de botkrakende kreun en gil als een van de Beukers zo nu en dan zijn doel raakte. De rumoerigste ogenblikken waren de raspenden

argumenten over de immer onduidelijke en veranderende Genootschapregels, of als er gescoord werd, waarna er hees gejuich en gejoel over het veld gleeed, vergezeld door het geluid van doffe klappen van gehandschoende handen, applaudisserend in het maanlicht.

Aan het eind van de derde wedstrijd van het seizoen, toen Scorpius de blauwgloeiende Beukers naar zich tot riep en in de oude koffer dwong, benaderde James hem met zijn Skrim onder zijn arm geklemd, zweetdruppels op zijn gezicht en zijn schoenen nat van de ochtenddauw.

‘Er is iets wat de Nacht Genootschap nog mist,’ zei hij half fluisterend in het mistige duister. ‘Iets wat het echt onderscheid van de dagwedstrijden.’

‘Ik het pekdonker van de late uurtjes op die maffe strijkijzerplank vliegen is niet genoeg voor jou, is het niet?’

‘Spelmagie,’ knikte James, Scorpius mopperende bui negerend. Griffoendor had tenslotte net van Huffelpuf verloren, hoewel James daar zelf niet zo overstuur van was. De daglichtteams zouden elkaar later die week treffen en James had er alle vertrouwen in, dat *die* wedstrijd met overmacht door Griffoendor gewonnen zou worden.

‘Spelmagie?’ fronste Scorpius, zijn gezicht werd door de worstelende Beukers blauw verlicht. ‘Dat is van dat belachelijke Amerikaanse spel. Drijfbal. Dat doen we niet.’

‘We *doen* het niet, maar we *zouden* het,’ hield James vol. ‘Alles wat we nu doen, is Zwerkbal in het donker spelen.’

‘Met de mogelijkheid van het vliegen op een Skrim,’ opperde Lily, die naast James kwam staan en met haar mouw haar wenkbrauwen depte.

‘En de Snaai is maar twintig punten waard,’ meldde Justa Jansons zelfingenomen. ‘Sorry, James. Een goede vangst is niet genoeg om de overwinning te claimen als de Maan vol is.’

Onverstoorbaar knikte James. ‘Het Nacht Genootschap verschilt genoeg, maar het kan nog beter, en we blijven ook scherp rond het hanteren van onze toverstok. Spelmagie trekt Nacht Zwerkbal op naar een heel nieuw peil. Stel je voor dat je een Zwaartekrachtspreuk gebruikt om een Beuker bij je hoofd vandaan te houden. Of een Botblokvloek zodat je tegenstander de Slurk laat vallen!’

‘Zwaartekrachtspreuken? Botblokvervloeking?’ fronste Liy. ‘Die staan niet in het Tover Lexicon.’

Naast zijn teamkapitein schuivend knikte Stan Jedeloo, warm lopend voor het idee. ‘Jep, daar heb ik over gehoord! Spreuken die uitsluitend uitgevonden zijn voor sportwedstrijden! Ik heb tijdens krachtspelletjes thuis tegen mijn oudere broers magie gebruikt, hoewel het illegaal was, dat wel. Maar het was een manier om het interessant te maken.’

‘Je zoekt gewoon een oneerlijk voordeel,’ stelde Justa, met bijeengeknepen ogen James opnemend. ‘Jij bent al goed in die spreuken. Wij moeten ze nog leren.’

James haalde zijn schouders op en nam zijn Skrim onder zijn andere arm. ‘Spelmagie is niet moeilijk om te leren. De meeste ervan zijn varianten op bestaande duelleerspreuken. Maar als jullie denken het niet tegen mij op te kunnen nemen...’ Hij knipperde troosteloos naar de donkere lucht.

Justa fronste. ‘Je zult harder je best moeten doen om mij om te krijgen, Potter,’ zei ze, hem met de punt van haar bezem in zijn maag porrend. ‘Maar als je Spelmagie wilt, kunnen wij je prima aan. Zorg voor een Drijfbalreglement met toegestane spreuken en kijk maar wat er gebeurt. Je wilt Zwaartekrachtspreuken? Nou, wij zullen je Zwaartekrachtspreuken geven die diep genoeg zijn om de verf van je Skrim af te zuigen.’

James grinnikte. ‘*Da’s* de juiste taal!’ Toen hij dit zei besepte hij, dat Daan Wilstra de afgelopen jaren meer invloed op hem had gehad, dan hij gedacht had.

De enige les waar James het echt moeilijk mee had - los van de gebruikelijke ongeïnteresseerde houding over studeren en het op tijd maken van opstellen - was Verdwijnselen. Ondanks het feit, dat het maar een twaalf week durende cursus was, die werd aangeboden door het Ministerie van Toverkunst voor gekwalificeerde zevendejaars, was hij zo verveeld geworden met de les, dat hij wenste, dat hij zijn ouders nooit om de negen Galjoenen inschrijfgeld gevraagd had. Dit kwam omdat de eerste tien weken van de cursus, tot zijn grote teleurstelling, waren gewijd aan een intensieve studie van Verdwijnsel Technomanie, het grote aantal gevaren en de kennelijk eindeloze, legale interventies van oneigenlijk gebruik. De trainer, ene meneer Wietse Thoenen, was een zeer oude man met witte haren zo dun als de draden van een paardebloem en een bril met glazen die zo dik waren, dat James zich er zorgen over maakte dat een gerichte zonnestraal de wenkbrauwen van de man in brand zou kunnen steken. Hij bleef met zijn hoge, trillende stem volhouden, dat Verdwijnselen “een tweeledig proces was, welke niet te luxe bood van een leercurve. U zult het of, perfect en juist doen, of op een afschuwelijk manier falen. Er is geen tussenweg. Los, natuurlijk, van de zeer reële mogelijkheid dat u tussen twee verdiepingen in kunt Verschijnselen, of erger...’

Terwijl hij dit zei, keek hij naar James, zijn vaal blauwe ogen achter zijn bolle brillenglazen vergroot tot de maat van eieren. James deed net alsof hij aantekeningen maakte. Boven aan zijn perkament stonden de woorden *Bestemming*, *Beschouwen* en *Behouden*. Hij had het maken van nog meer aantekeningen voorbij laten gaan, in plaats daarvan kiezend om steeds meer nadruk te leggen op de drie belangrijkste woorden van meneer Thoenen, door deze meerdere malen te onderstrepen, uitroeptekens te maken en de woorden te omcirkelen en pijlen toe te voegen. Terwijl meneer Thoenen doordreunde, opnieuw beginnend met zijn voorgeschreven pre-Verschijnselen contrôlelijst, zuchtte James en legde zijn veer neer.

Hij wist dat, als het zover was, hij geweldig zou zijn met Verdwijnselen. Hij verlangde ernaar het voor een eerste keer te proberen, overwoog zelfs, of hij het op zijn eigen houtje zou proberen. Bij dat idee ging hij rechtop zitten en hield zich voor,

dat hij Millie en Ralph erbij kon vragen om het samen met hem te doen. Ralph was minder gretig om het Verdwijnselen zelf uit te proberen, maar hij zou waarschijnlijk blij zijn dat hij de kans kreeg om het zonder toeschouwers te oefenen.

Hij pakte zijn veer weer op en schreef onder de drie B's: *Wie wil de boel de boel laten en het gewoon proberen?*

Met zijn ogen op meneer Thoenen gericht, porde hij Ralph rechts van hem en schoof het perkament naar hem toe. Ralph las het bericht en haalde nogal onzeker zijn schouders op. James herhaalde het gebaar naar zijn linkerkant voor Millie. Hij had half half verwacht, dat ze hem een gretige, vroegwijze glimlach zou schenken, maar ze knipperde enkel verbaast verrast naar hem en krabbelde dan een bericht onder het zijne.

Verdwijnselen jaagt me de stuipen op het lijf! Ik zou geld geven om het NIET te doen!

James was hier lichtelijk verrast door, maar drong niet verder aan. Hij nam aan dat het mogelijk was om bang te zijn voor Verdwijnselen, al helemaal door de aanhoudende waarschuwingen van meneer Thoenen. Maar James wist, dat het vrijwel altijd heel veilig was, als je maar wist wat je aan het doen was. Hij had op meerdere gelegenheden al met zijn Vader of Moeder Bijverschijnseld en ze waren nog nooit versprokkeld, verpletterd, gespleten geweest, of een van de andere vreselijke zaken waar meneer Thoenen voor waarschuwde. Ze hadden nog nooit ook maar een vingernagel achter gelaten of hadden zelfs een sok binnenstebuiten gekregen.

Tijdens het avondeten stelde James aan Roos voor, dat ze met z'n drieën die avond terug naar het leslokaal zouden sluipen om het te proberen.

'Best,' ging Roos accoord, 'maar zeg niets tegen Scorpius. Voor één keer wil ik weten hoe iets te doen vóór hij dat weet.'

'Jij weet altijd wat te doen, voor dat iemand dat weet,' knipperde James naar haar, maar Roos schudde haar hoofd, langs de tafel kijkend naar haar *weer aan* en *weer uit* vriendje, met wie het kennelijk nu weer uit was.

'Zij ouders huren iedere Zomer instructeurs voor hem "om hem voor te bereiden op de strenge lessen van het komende jaar".' Deze keer benadrukte ze deze opmerking in een smalende toon, maar James hoorde meer pijn dan gemeenheid in haar stem. 'Maar ik betwijfel of zelfs *hem* wordt toegestaan om het Verdwijnselen te oefenen, vóór hij daar de leeftijd voor heeft.'

Ongeacht de redenen van Roos, was James blij dat ze met hen meeging.

En klein beetje verderop, voorbij Scorpius, zat Albus nog maar weer eens zich bij de Griffioendoren voegend om bij Merel Drakel te zitten, wiens verliefdheid op Albus, kennelijk, uiteindelijk wederzijds was. Hij liet haar, met haar vingers, hem plakjes aardbeien voeren, terwijl hij haar vrienden onthaalde met een of ander verhaal. Terwijl James keek, barste de groep in lachen uit en wierp Merel een arm om Albus. Ze liet haar hoofd op zijn schouder rusten.

'Jak,' schudde James zijn hoofd, zich van het tafereel afwendend.

‘Nu weet je hoe de rest van ons zich voelt wanneer je Millie Vandergriff meeneemt om te knuffelen,’ merkte Govert op.

‘We studeren, da’s alles!’ hield James verrast vol. Hij was er heel alert op geweest, dat niemand hem kon zien als hij Millie kuste.

Fleur rolde met haar ogen. ‘Jullie twee knuffelen zelfs, wanneer jullie met je neus in de boeken zitten. Het zou aandoenlijk zijn, als het wat minder pijnlijk overduidelijk was.’

James’ gezicht werd warm en hij wist, dat hij hevig bloosde. Het echt genante deel was, dat hij diep van binnen niet zo smoor op Millie was als iedereen dacht dat hij was, waarschijnlijk ook zij.

Na het verzamelen van zijn spullen en het verlaten van de Grote Zaal, besepte hij dat hij zich, meer als al het andere, een grote zak voelde. Per slot van rekening was het zo dat, ondanks de prettige opwinding van het kussen van Millie en het trillende mysterie van het verkeren met haar, hij wist, dat hij haar voor het grootste deel gebruikte als een menselijk schild, als een afleiding van de hopeloze, gedoemde liefde die hij voor Petra voelde.

Hij besloot dat het zo niet door kon gaan. Het was niet eerlijk tegenover haar.

Maar hij wilde ook niet haar hart breken. Nog niet, tenminste.

De feestdagen kwamen eraan. Misschien kon hij het daarna doen, als ze een poosje uit elkaar waren geweest.

Na dit besloten te hebben, voelde hij zich een beetje beter en parkeerde hij zijn zorgen ergens in een hoekje in zijn achterhoofd, tot de tijd kwam om met dit nieuwe plan aan de slag te gaan.

Die avond ontmoette hij Roos en Ralph buiten het Verdwijselleslokaal.

‘Waar ben je toch steeds maar aan het kijken?’ vroeg James, die zag, toen hij bij de deur van het lokaal aankwam, dat Roos voor de derde keer achterom keek.

‘Ik weet het niet,’ fluisterde ze. ‘Ik heb het idee dat iemand ons volgt.’

‘Wat maakt dat uit? We hebben de Hoofdmonitor bij ons. We *kunnen* niet op rottigheid uitzijn.’ James pakte de deurknop en trok eraan. De deur rammelde, maar bleef potdicht. ‘O. Nou. Het openen van de deur van een klaslokaal in niet direct rottigheid. Helemaal niet, wanneer Roos het doet.’

Roos verborg een blik vol trots en draaide haar toverstok tussen haar vingers. ‘Ik kan zomaar mijn aantekeningen vergeten zijn. Of misschien hoorden we een verdacht geluid. We doen gewoon onze plicht, om het te onderzoeken.’

Een verdacht geluid galmde opeens vanuit de diepe van de gang achter hen - geschraap en een dreun, alsof iemand om de hoek gekomen was en een boek had laten vallen. Ralph maakte een sprongetje en wreef dan, zenuwachtig en geïrriteerd, met zijn hand over zijn gezicht.

‘Kap met me de stuipen op het lijf te jagen,’ porde hij James met een elleboog. ‘Als we dit gaan doen, laten we dan opschieten. Er zijn geen regels die verbieden om dingen die we leren te oefenen. En dit lokaal is normaal gesproken niet op slot.’

James had een idee waarom het lokaal nu op slot was, omdat het tijdelijk ontheven was van de anti-Verdwijnselspreuk, die over de school heen lag, maar besloot om Ralph hier geen deelgenoot van te maken.

Roos sprak de ontsluitingspreuk en vanuit haar toverstok schoot een vonk van gouden licht. Het slot rammelde even, mar de gebruikelijke klik die een slot deed ontsluiten bleef uit. Vertwijfeld keek James Roos aan. Deze fronste en besloot een andere spreuk.

‘*Alohomraforse*’, fluisterde ze doordringend. Ook dit gaf, los vaneen heftiger gerammel, niet het verwachte effect. ‘Zal te maken hebben met het beveiligen voor tovenaars die via de andere kant de deur dan open zouden kunnen maken,’ peinsde Roos.

‘Wat nu,’ siste Ralph, ‘zullen we het maar vergeten?’

‘Nee, ‘ besliste James, ‘we zijn nu al zover gekomen.’ Hij keek opzij naar Roos. ‘Nog meer ideeën, Roos?’

Roos dacht even na en leek het toen met zichzelf eens te worden. ‘Nog één.’ besloot ze kordaat.

‘*Cistem Aperioforse!*’

Het handvat klikte en de deur ging een kiertje open. James keek verrast naar niet vanwege de keuze van deze spreuk, maar bromde dan goedkeurend. Behoedzaam duwde tegen de deur en de goed geoliede scharnieren deden de deur stil openzwaaien, het donkere klaslokaal onthullend. De drie slopen naar binnen.

In het maanlicht leek de halflage ruimte op een spookachtige dansvloer, vreemd versiert met bleke hoepels. Drie lagen er onder de ramen en zagen er hetzelfde uit als drie anderen onder het schoolbord. De lessenaren en stoelen waren achter in het lokaal bij elkaar gezet voor de, tot nu toe, niet gebruikte oefenruimte.

‘Nou?’ vroeg James, met een steek van ongerustheid opzij kijkend naar Roos en Ralph. ‘Wie eerst?’

‘Het was jouw idee, neef,’ zei Roos hem vooruit duwend. ‘Aan jou de eer.’

James knikte en slikte iets weg. Maar dan, opeens, schoot Ralph langs hem heen, behoedzaam in een van de hoepels stappend.

‘Ik ben Hoofdmonitor,’ slikte hij. ‘Het is, als, mijn taak om als eerste te gaan. Om er zeker van te zijn, dat het veilig en zo is. Ook,’ voegde hij, met een schaaachtige grijns naar James, toe, ‘als ik het nu niet gelijk doe, begeben mijn zenuwen het.’

James knipperde naar zijn vriend, zowel onder de indruk als opeens bezorgt. Wat *als* er iets verschrikkelijk verkeerd ging? Wat als Ralph versprokkeld, verpletterd, of

gespleten werd. James beseftte dat hij niet eens wist wat versprokkeld eigenlijk was. Hij vervloekte het, dat hij tijdens de les niet beter had opgelet.

‘Roos,’ mompelde hij vanuit de hoek van zijn mond, ‘wat is versprokkeld?’

Roos keek hem van opzij aan en fronste. ‘Waarom vraag je dat?’

James hief zijn hand waarschuwend op naar Ralph en opende zijn mond om te waarschuwen, maar op dat moment kneep de grote jongen zijn ogen dicht, omklemde zijn toverstok en nam een hap adem. De veel te grote toverstok in de hand van Ralph werd plotseling omgeven door rozeachtig licht en verdween dan, samen met de jongen, met achterlating van slechts een knal van gejaagde lucht. Een afschuwelijk lang moment later, verlichtte het roze licht van Ralph’s toverstok de andere kant van het klaslokaal en verscheen Ralph weer. Hij bonkte op de vloer en zijn knieën knikten een beetje.

‘Briljant, Ralph!’ zei Roos, naar hem toelopend om hem met een scherpe blik te onderzoeken. ‘Je ziet er prima uit. Geen zichtbare Versprokking en maar een klein beetje overgebleven magie,’ merkte ze, over haar schouder naar James kijkend, op. James zag het ook: een zwak spoor van roze licht hing nog net boven de vloer van het lokaal, een streep trekkend van waar Ralph was begonnen tot waar hij nu stond, hijgend met zijn ogen wijd en ontsteld.

‘Waarom deed het dat?’ hijgde Ralph, bezorgd fronsend naar de neerdwarrelende roze gloed.

‘Magische uitlaat.’ knikte Roos, alsof ze dit verwacht had. ‘Professor Thoenen vertelde ons ervan, weet je nog? De eerste keren wordt er teveel vertrouwd op de magie van de toverstok, in plaats van de innerlijke kracht. Ze jagen zich een beetje op, alsof Verdwijnselen een spreuk is en geen vaardigheid die je verkrijgt. Dat is heel normaal. Als je genoeg oefent, dan leer je om je toverstok los te laten. Zie het als magische zijwieltjes.’

‘Wauw,’ hijgde Ralph en lachte nerveus. ‘Kijk mij dan. Ik deed het!’

James klopte zijn vriend op de rug, blij dat hij zijn bezorgdheid niet uitgesproken had. ‘Ik wist dat je het kon, Ralph,’ loog hij. ‘Wacht maar tot we aan Daan vertellen dat je je eerste Verdwijnselen perfect uitgevoerd hebt! Hij zal er de ziekte over in hebben dat hij er niet bij kon zijn!’

Roos schouderchokte. ‘Ralph kan gewoon Verdwijnselen naar Alma Aleron en het hem zelf vertellen.’

‘Echt niet!’ Ralph hief beide handen op en deed een stap achteruit. ‘Laten we niet te gek gaan doen. Een stap in een klaslokaal is iets totaal anders dan een reisje over de oceaan.’

Roos rolde ongeduldig met haar ogen. ‘Feitelijk, nee, is het niet. Geen van jullie beiden let echt op in klas, is het wel?’

‘Jou beurt, James,’ gaf Ralph hem een vriendelijke duw in de richting van de ringen onder het raam. ‘Als ik het kan, dan is het voor jou een eitje.’

James knikte en liep naar de ramen, zorgvuldig zijn voeten in een van de witte ringen zettend. Hij greep zijn toverstok in zijn rechterhand, opgewekt om wat voor "zijwieltjes" hij ook nodig had voor zijn eerste Verdwijselen te gebruiken. Hij keek naar de andere kant van het lokaal, maar knipperde dan verrast.

Achter Roos en Ralph stonden drie figuren bij elkaar in de gedeeltelijk geopende deur van het lokaal. Ondanks hun silhouet in de schaduw, kon James hun nare grijnzen en kraaloojes nog onderscheiden.

'Wat moeten *jullie* hier?' vroeg hij, zijn verrassing omzettend in boosheid.

Roos en Ralph draaiden zich waar ze stonden en zagen er drie jonge leerlingen staan die in de deuropening stonden en naar binnen keken. Edgar Eckhardt stond in het midden, met aan zijn zijde Quido Oene en Polly Heerema. Oene's zwarte haren verborgen een oog, terwijl hij naar hen starde, en Heerema, de grootste van de drie, vernauwde met onmiskenbaar vermaak haar ogen.

'Wegwezen *jullie* drie,' zei Roos, haar vuisten in haar heupen plaatsend. 'Dit is een besloten training, de komende zes jaar hebben *jullie* niets in dit lokaal te zoeken.'

'*Jij* zit niet in deze les,' zei Polly Heerema, haar puntige kin naar Roos opheffend. 'En Verdwijselen oefenen is tegen de regels. Ik ben verrast, dat ik *jou* daaraan moet herinneren, *Griffel*.'

'De naam is Wemel,' zei Roos zich in haar volle lengte oprichtend. 'Griffel is mijn moeder, en, ik ben haar niet. Jammer voor *jou*, omdat zij zelfs niet zou *denken* aan dingen die *ik* overweeg.' Ze deed een stap vooruit en zwaaide betekenisvol met haar toverstok.

'Die grote kaaskop achter je is de Wemel van *jullie* drie.' Polly rimpelde haar neus naar Ralph. 'De onhandige blob, die alleen maar meegaat om wat te lachen te hebben. "Hoofdmonitor" me ouwe oma's kniesokken!'

'Het Gouden Trio keert terug,' sneerde Oene, 'Potter, "*de Uitverkorene*"; Wemel, de stuntelige *sufferd*; en Griffel onuitstaanbare *betweter*. Ze denken, dat ze kunnen doen wat ze willen. Zelfs een paar sympathieke eerstejaars vervloeken.'

James hief zijn eigen toverstok nu en nam drie ferme stappen naar de deur, hij opende zijn mond, niet zeker welke vervloeking of beheksing eruit zou komen, ergens hopen, dat het niet iets *te* ergs zou zijn.

'Ik weet wat, *Potter* en *Griffel*,' onderbrak Edgar Eckhardt, nog steeds gemeen glimlachend, naar James. 'Jullie stoppen je toverstok weg en doen een kleine Verdwijselendemonstratie voor ons, en wij rennen dan niet naar de bibliotheek en vertellen hoe *jullie* ingebroken hebben in dit leslokaal en illegale magie deden. Professor Hierraver heeft dienst en ik wed dat hij een strafwerkbui heeft. Zeg het maar.'

James hield nog steeds zijn toverstok gereed, wijzend naar Eckhardt. Hij beet op zijn tong om de spreuk die zich was beginnen te vormen (de *Dansende Voeten* hex – was waarschijnlijk iets te voorzichtig geweest) en keek opzij naar Hermelien. Die

keek de drie nog aan, haar toverstuk uitgestoken maar iets naar het plafond wijzend. Tenslotte haalde ze haar schouders op en liet haar arm zakken.

‘Goed,’ zei ze luchtig. ‘Ik meen, dat jij aan de beurt was, James.’ Ze wendde zich naar hem en keek hem aan, haar uitdrukking hield ze kalm om geen emotie te tonen. James kende zijn nicht echter, en wist dat dit haar meest gevaarlijke uitdrukking was.

Hij knikte langzaam. ‘Juist. Prima, denk ik. Hij wierp een blik op de drie in de deuropening. ‘Maar kijk, ik weet niet wat er met jullie aan de hand is, maar jullie zijn volledig gestoord. Wij zijn niemand’s Gouden Trio.’

‘Jep,’ knikte Ralph. ‘En daarbij, als je Daan meetelt dan zijn we meer een soort... wat denk je? Een Zilveren Ruit?’

Roos schouderde ‘Een rechthoek, denk ik. En laten we voor platina gaan.’

James knipperde snel naar Roos en Ralph. Ralph was gewoon zenuwachtig en ratelde, erg bezorgd om gepakt te worden, maar door. Maar Roos kookte van woede. Het golfde voelbaar van haar af, ondanks haar zorgvuldig kalm gehouden gezicht.

James draaide zich om, liet zijn arm zakken en liep terug naar vanwaar hij gekomen was naar de ringen onder het raam. Hij stapte weer in de middelste. Hij draaide zich weer om en probeerde de grinnikende gezichten van de drie jonge leerlingen in de deuropening te negeren. Dat was natuurlijk onmogelijk. Hij kon hun blikken als kleine, hete torren die zich over hem uitspreidden, voelen. Hij concentreerde zich op Ralph en Roos, die in de schaduw bij het schoolbord stonden bij de drie andere ringen. Ralph gaf hem een bemoedigende knik, maar zijn gezicht stond strak van bezorgdheid. Roos’ mond was tot een strakke streep getrokken nu ze niet meer naar Eckhardt en zijn aanhang keek. Haar ogen glinsterden als vonken, hoewel James niet kon raden wat ze van plan was.

Hij sloot zijn ogen, omklemde zijn toverstok en besepte met een koude schok ineens, dat hij er totaal geen idee van had, wat hij aan het doen was. Alle zelfvertrouwen en zekerheid was uit hem weggelekt.

Bestemming, herhaalde hij bij zichzelf, *Beschouwen...* en...? Hij kon zich de derde niet herinneren.

Met zijn ogen dicht, maakte hij in gedachten een plaatje van het leslokaal. Hij maakte in zijn gedachten een plaatje van de stoelen en lessenaren, in een keurige rij aan een kant bij elkaar geschoven uitkijkend over de oefenvloer. Daar stelde hij zich drie ringen voor onder een rij ramen, met hem staand in de middelste. Aan de andere kant van de schemerige vloer, lagen nog drie ringen in een strakke rij, bedekt met kalk van het schoolbord erboven. James koos de middelste ring en concentreerde zich erop, zich gewillig makend om ernaar toe te gaan.

Ergens diep in zijn brein kromde zich iets. Het gebeurde niet direct, zoals hij zich het had voorgesteld. In plaats daarvan leek de wereld rondom te vertragen, onwerkelijk te bewegen, te krimpen en al het geluid en gevoel met zich mee te nemen. Een stilte als de eerste sneeuwval drukte tegen zijn oren, James herinnerde zich genoeg van Technomanie om te begrijpen, dat hij nu in een soort tussenstaat

verkeerde, voor een ogenblik materieloos, loskomend van het hier en nu en instellend op het daar.

Maar toen werd hij ergens door verrast, er was een ontploffing van licht en geluid, de leegheid achter zijn oogleden verlichtend en hem voedend met krachtgolven. Hij trok zich terug van het lawaai en licht en zijn concentratie haperde. Hij beeld van het leslokaal kraakte, versplinterde en hij voelde dat zijn lichaamsloze vorm terug in zichzelf viel. Het gebeurde te snel. Hij voelde dat het fout was zelfs nog voor hij weer op zijn voeten terecht kwam, verrassend ver uiteen.

Met een schok kwam hij tot zichzelf en hijgde.

TWEE keer.

Hij probeerde zijn ogen te openen en besepte, dat hij dubbel zag. Of beter, hij zag het leslokaal vanuit twee totaal verschillende standpunten, de ene perfect over de andere geplaatst, elkaar smorend in onzin. Hij slingerde en sloeg met een hand tegen zijn hoofd.

Ergens in de buurt jankte Ralph en wankelde achteruit, met zijn schouder stotend tegen het schoolbord, die rammelde en stukjes krijt op de vloer liet regenen. Roos hijgde geschokt.

Vanuit de deuropening was de stem van Eckhardt, dun van een gemengde verbijstering en gelach. 'Moet je *DAT* eens zien!'

'James!' zei Roos, haastig naar het midden van het lokaal lopend, precies tussen de ringen in en snel heen en weer kijkend. Voel je je... goed?'

'Wat is er gebeurd?' vroeg James, en hij hoorde zijn stem twee keer, galmend van beide kanten van de kamer. Vaag zag hij zichzelf. Het was als het kijken in een lachspiegel, zo een die je vorm verandert in iets onmenselijks en in tweeën. In het ene deel zag hij zijn eigen hoofd en schouders, een arm, een been, lichtjes wiebelend staand voor het schoolbord. In het andere beeld, er perfect overheen gelegd, zag hij een exacte dubbel van zichzelf op een been staand in de ring onder de ramen.

Er waren er twee van hem, maar niet helemaal. Hij zat vast in een midden Verdwijnseling, voor de helft dubbel, met geen enkel deel helemaal compleet.

'*Zotte Zompelaars!*' riepen de twee Jamesen ijl, elkaar aanstarend over de stoffige schemerige vloer. 'Ik ben nog steeds daar!' De twee versies van hem wezen naar elkaar met hun enige arm, de ene een lege linkerhand, de andere een rechterhand die nog steeds zijn toverstok omklemde.

'Nou,' zei Roos, na iets weggeslikt te hebben, hulpeloos, 'Ten minste weet je nu wat Versprokkelen is.'

Er klonk gesis van hysterisch gelach, gevolgd door stampende voeten, toen Eckhardt, Heerema en Oene zich uit de voeten maakten. Hun gelach veranderde in gemene uitroepen, die, terwijl zij zich weg repten, door de gang galmde. Ze wilden zo snel mogelijk iedereen vertellen wat ze gezien hadden.

‘Houd ze tegen!’ zei James twee keer, maar Roos rende al naar de deur, haar toverstok zwaaiend in haar hand. Ze boog zich behendig door de deuropening en vuurde snel achter elkaar, drie rode stralen af. Het gierende gelach brak abrupt af en werd gevolgd door die doffe dreunen.

‘O, dit is foute boel,’ zei Ralph met een stem die een octaaf hoger was dan normaal. Hij wrong zorgelijk zijn handen ineen, van Roos opgeheven toverstok naar James’ dubbele vorm kijkend. ‘Dit is zo fout! We hangen! We gaan serieus, volledig, totaal, compleet, - -!’

‘Ralph, kalmeer,’ zei Roos ferm, haar toverstok weer in haar zak stoppend. ‘Ga en sleep die drie naar een kast of zo. Haal ze uit de gang tot ze weer wakker worden. Ik...’ Ze keek heen en weer naar de twee Jamesdelen. Hij zag haar twee keer vanuit een andere hoek naar hem kijken. ‘Ik ga hulp halen.’

‘Niet Thoenen,’ zei James met zijn vreemde, dubbele stem, krampachtig hinkend om op een been per James overeind te blijven. ‘Odin-Vann.’

Roos knikte begrijpend. Kordaat draaide zij zich om en schoot naar de gang met haar gewaad wapperend achter zich.

‘O, man,’ murmelde Ralph opnieuw, zijn stem onnatuurlijk hoog. ‘Ben je, als, oké, James?’

James rolde met zijn ogen en werd duizelig door het dubbele effect. ‘Nog nooit zo goed. Ik wil niet anders. Kan mijn haar zonder spiegel kammen. Mam zal zó trots zijn. Ga, en haal die drie kwallen daar weg, vóór iemand ze ziet.’

Ralph knikte beslist, alsof hij zich opeens herinnerde, dat er drie verlamde eerstejaars buiten in de gang lagen. Hij draaide zich schokkerig om, zijn hielen schrapend over het kalkgruis, en haastte zich naar de gang, kennelijk opgelucht om het verontrustende tafereel te kunnen ontvluchten.

James herpakte zich. Het was makkelijker om op een been te staan dan hij verwacht had en hij realiseerde zich dat dit kwam, omdat de twee versies van hem, op een eigenaardige manier, door de lege ruimte toch met elkaar verbonden waren. Zijn bewustzijn was tussen hen verdeeld, als een elastiek door het midden van het lokaal uitgerekt. En een klein deel van zijn geest, realiseerde hij zich, zweefde nog steeds in de tussenruimte van zijn tweeën. Daar was het uitzicht niet dubbel. Alleen leeg. Hoewel niet volledig leeg, nu hij goed keek. Hij kon de vage glinstering van het zilveren koord tussen hem en Petra zien. Die strekte zich krullend uit en verdween in de afstand. Hij zou waarschijnlijk, als hij dit wilde, het koord kunnen volgen, de verontrustende gespleten persoon die hij nu was achterlatend. Maar hij wist instinctief, dat dat rampzalig zou zijn. Als hij zijn dubbele lichaam zou ontvluchten, dan zou hij er nooit meer in terug kunnen komen.

Hij zuchtte hartgrondig, angst en irritatie vulde in gelijke delen zijn brein. Hij probeerde zich weer op het leslokaal te concentreren, hij keek ernaar vanuit het dubbele standpunt en zag iets liggen in het midden van de oefenvloer tussen de rijen met de witte ringen. Helder blauwe stukken van een wikkkel omgeven door kleine brandplekken. Beseffend wat het was, schudde James zijn hoofden. Eckhardt had een

Tover Tweeling knalbonbon het lokaal in gegooïd, op precies het moment dat James geprobeerd had te Verdwijnselen. De kennelijke reusachtige explosie die hij was tegengekomen in zijn actie, was nauwelijks meer geweest dan een knalletje en een serie vonken van een onschuldig speeltje.

Onder andere omstandigheden onschuldig, natuurlijk.

Niet veel later, puffend, met figuren onder zijn armen geklemd, kwam Ralph terug. Oene en Heerema bungelden als levensgrote poppen toen Ralph ze op het bureau gooide.

‘Niet hierbinnen, Ralph,’ zuchtte James. ‘Ik wil niet kijken naar hun stomme koppen. Al helemaal niet naar die twee.’

‘We moeten ze in de gaten kunnen houden,’ schudde Ralph zijn hoofd, zich naar de deuropening terug haastend. ‘Professor Odin-Vann zal wel weten wat hij moet doen, toch? Hij is een leraar.’

‘En jij bent een Hoofdmonitor,’ herinnerde James hem. ‘Gebruik je, hoe zal ik het noemen, leidinggevende bevoegdheid. Verbied ze, om erover te praten. Straf ze. Beloof ze, dat je honderd punten van hen afmeent als ze kletsen.’

‘Zo werkt dat niet!’ zei Ralph, opeens krachtig. Hij keek van de ene James naar de andere. Hij schudde zijn hoofd met een heftige irritatie. ‘Houd voor een minuutje je mond. Jullie twee bezorgen mij hoofdpijn.’

Hij verdween weer naar de gang. Toen hij even later, met Eckhardt over zijn schouder, weer in beeld kwam, wachtte hij even en keek de gang in. Hij stapte achteruit toen Professor Odin-Vann eraan kwam met Roos vlak achter zich.

‘Jij,’ zei de Professor, onzeker fronsend en wijzend naar de verlamde jongen die als een zak zand over Ralph’s schouder hing. ‘Jij hebt toch niet...?’ Hij keek kort over zijn schouder naar Roos, om vervolgens zijn hoofd te schudden. ‘Laat maar. Eerst het belangrijkste.’

Hij loodste Ralph het lokaal vóór hem in en stapte dan zelf naar binnen. Hij stapte net over de drempel toen hij voor ondersteuning de deurlijst vast greep.

‘Zoon van een Banshee,’ vloekte hij zacht, met wijd open ogen naar de twee vormen van James kijkend.

‘We oefenden Verdwijnselen,’ zeiden de Jamesen.

‘En daar zo te zien spectaculair in falend,’ zei Professor Odin-Vann en floot zacht. ‘Ik heb nog *nooit* zo’n volledige Versprokkeling gezien. Kun je... nog steeds met een volledig brein denken?’

‘Ik geloof niet, dat hij *ooit* met een volledig brein dacht,’ verzuchtte Roos, de Jamesen hoofdschuddend naderend. Ze keek om de beurt naar hen. ‘Wat kunt u doen, Professor?’

Professor Odin-Vann ging naast haar staan, een bestuderende frons trok over zijn gezicht. ‘Normaal gesproken zou er een team Helers van de afdeling Spreukschade

van St. Holisto nodig zijn,' erkende hij bedachtzaam, 'maar ik zie, dat je je toverstok bij je hebt, James. Heb je deze misschien gebruikt om je te helpen te Verdwijnselen?'

'Roos zei, dat het net zoiets was als zijwieltjes!' riep James verdedigend, zijn dubbele stem klonk harder dan verwacht. 'Ralph deed het, en liet alleen maar een spoor van roze stof achter in het lokaal. Ik dacht dat het geen kwaad kon!'

'Het *kan* geen kwaad,' knikte Professor Odin-Vann, zijn stem bijna griezelig kalm. 'Maar door je toverstok gaf je extra kracht aan je Verdwijnselen. Waarschijnlijk weet ik een manier om het ongedaan te maken.'

De jonge Professor keek van James naar James. Beide keren maakte James oogcontact.

'Wie is de originele,' vroeg Professor Odin-Vann en draaide zich dan naar de James die nog onder de ramen stond. 'Die.' zei hij, wijzend. 'Je toverstok haalde de andere kant van het lokaal, bij James nummer twee. Dat is goed.'

Terwijl James keek, hief de Professor zijn toverstok en wees ermee naar de James bij het schoolbord, die zijn toverstok nog altijd in een ene hand geklemd hield. De Professor pauzeerde even toen er een trek van twijfel op zijn gezicht verscheen, maar dan stonden zijn ogen weer helder. Toen hij sprak, klonken de woorden meer als een bevel dan een spreuk.

'Priori Invortu!'

Een straal van wit licht verbond de toverstok van Professor Odin-Vann met die van James, gedurende een aantal seconden kronkelend en buigend, James voelde zijn toverstok in zijn hand trillen, maar hield hem stevig vast, niet zeker of de spreuk zou werken als hij hem liet vallen. Het rillen bouwde zich op tot heftig schudden, die James' vingers bijna verdoofde. Dan, met het geluid van een zweeps slag, schoot de tweede James terug in zichzelf en verbond zich weer met de eerste, die daardoor een paar stappen achteruit tuimelde, zo hard tegen een raam klappend dat die in zijn sponning rammelde en viel in een hoop op de grond.

Roos rende naar James toe en pakte zijn gezicht in haar handen, ze bewoog hem heen en weer.

'Opzij,' kreunde hij ongeduldig. 'Ik ben in orde. La me los.'

Roos negeerde zijn protesten en bleef hem onderzoeken. Achter haar richtte Professor Odin-Vann zich van de samengestelde figuur die James was, naar de toverstok in zijn hand. Hij bestudeerde hem met een duidelijke tevredenheid.

'Zagen je wenkbrauwen er altijd zo uit?' vroeg Roos. Met haar handpalmen in James' wangen knijpend om zo zijn hoofd naar het maanlicht te duwen. 'Zo vol aan de zijkanten en minder in het midden?'

'Het gaat goed!' drong James aan, uiteindelijk haar handen wegduwend. 'Gavanmeaf!' Hij begon onzeker op te staan, maar zijn knieën voelden als rubber en zijn hoofd draaide opeens van duizeligheid. Hij viel weer op de vloer.

‘Het was hun schuld,’ zei Ralph, naast Professor Odin-Vann staand en wijzend naar de drie jongere leerlingen die weer net begonnen te bewegen. ‘Eckhardt gooide een knalbonbon naar James toen hij begon met te Verdwijselen!’

Eckhardt kreunde luid, rolde om en viel van het bureau waar Ralph hem, zonder pardon, op gegoooid had. Hij klapte met een doffe dreun op de vloer en zijn kreun veranderde in een beledigde grom. Polly Heerema ging triest opzitten, haar vlechten veerden. Quido Oene snurkte ineens.

‘Dus, je verlamde hen?’ zei Professor Odin-Vann nog altijd rustig, kijkend van Ralph naar Roos.

‘Alleen toen ze begonnen om weg te rennen,’ antwoordde ze schril. ‘Geloof me, het zat eraan te komen. En nog veel meer!’

Eckhardt sprak toen, zijn stem zielig. ‘De deden illegale magie, Professor. Ze braken in dit lokaal in!’

‘Ja,’ voegde Heerema toe, voorzichtige haar gekomde handen naar haar voorhoofd brengend. ‘En ze vervloekten ons! Ze vervloekten ons alleen maar omdat wij ze zagen!’

‘Zij *vervloekten* jullie,’ zei Professor Odin-Vann, met een stem zo rustig alsof hij in het volle zonlicht in zijn eigen leslokaal stond, ‘omdat jullie hen deden schrikken met ontplofbaar smokkelwaar. Jullie vielen *hen* aan. Zij reageerden instinctief. Jullie mogen jezelf gelukkig prijzen, dat ze jullie alleen maar verlamden.’

‘Maar...!’ sputterde Edgar Eckhardt met uitpuilende ogen kijkend naar James en dat naar Roos en Ralph. ‘Ze deden illegale magie!’

‘Meneer Deeter en meneer Potter traiden voor een voorgeschreven klassenoefening. Dit is het enige lokaal om dat in de kunnen doen. Ik gaf hen toestemming om de deur open te maken. Jullie echter, slopen rond in de gangen op zoek naar problemen. Heb u misschien nog meer Tweeling Topfopshop smokkelwaar in jullie zakken?’

Eckhardt hield zijn kaken op elkaar, duidelijk begrijpend dat de kansen zich tegen hem gekeerd hadden. Polly Heerema gleed met haar voeten naar de grond en porde Oene met een scherpe por van haar elleboog. Hij gromde en bewoog wat.

‘We maakten alleen maar een beetje lol,’ zei ze stuurs, James zwart aankijkend.

‘Ah,’ knikte Professor Odin-Vann triest, ‘de vele vrolijke verschrikkingen die zijn begaan in de naam van “een beetje lol”. Ik stel voor, dat jullie drie direct terug naar jullie slaapkamers gaan, vóór ik besluit om de zaak nog verder te onderzoeken. En als ik maar ruik dat jullie iets aan iemand vertellen over de pech die James gehad heeft – een pech die, dit ik heel graag wil benadrukken, door jullie schuld komt – zal ik er op toezien, dat jullie volledig de gevolgen zullen ondergaan die jullie verdienen. Maak ik mijzelf héél duidelijk?’

Eckhardt ging staan, zijn wangen brandden en zij ogen stonden grimmig. Hij koos ervoor om niet te antwoorden, maar de boze onderwerping in zijn ogen was genoeg

antwoord. Met gebogen hoofd stampte hij het lokaal uit, op zijn hielen gevolgd door Polly Heerema. Quido Oene, nog steeds wankel op zijn voeten, botste met zijn schouder tegen de deurpost toen hij achter hen aan slenterde.

Professor Odin-Vann hurkte voor James neer, zijn toverstok in zijn zak stoppend. 'Voel je je al wat meer een geheel?'

'Een beetje,' gaf James toe. 'Dank u voor het onder handen nemen van die drie voor ons.'

'Stil,' zei Professor Odin-Vann, omkijkend naar de deur. 'Nu geen woord meer er over. Ze krijgen wat ze verdienen, rommelen met een eerste keer Verdwijselen. De dingen hadden veel erger kunnen uitpakken. Zit er niet over in de war.'

'Wat was dat voor spreuk die u gebruikte, Professor?' vroeg Roos, zuchtend en naast James neerploffend. 'Ik heb nog nooit gehoord van een *Priori Invortu* bezwering.'

Professor Odin-Vann keek op naar haar en terug naar zijn toverstok. 'Het is... een eigen spreuk welke ik ontwikkeld heb,' antwoordde hij ontwijkend. 'Leest eenvoudig de meest recente spreuk van een andere toverstok en doet dan automatisch de tegenspreuk, als deze bestaat.'

Ralph leunde tegen een lessenaar in de buurt en fronste. 'Dus, omdat eerste Verdwijselaars gewoonlijk gebruik maken van hun toverstok om de magie te helpen om plaats te vinden, was uw toverstok in staat om de poging van James ongedaan te maken met behulp van een... wat?'

De Professor haalde zijn schouders op en duwde zijn toverstok verder in de zak van zijn gewaad. 'Ik zou het je niet precies kunnen vertellen. Niet omdat ik niet weet hoe, maar omdat het een puur automatisch proces is. Ik ben al maanden bezig om tegenspreuken en tegenvervloekingen in mijn toverstok op te slaan, maar vanavond, moet ik toegeven, was mijn eerste kans om het uit te proberen. Als ik zou moeten gokken, dan denk ik dat hij waarschijnlijk een aangepaste Finite bezwering gebruikte om James' dubbele vorm terug te brengen en zijn onderbroken Verdwijselen ongedaan te maken.' Hij leek er zowel stilletjes trots op te zijn als zorgvuldig ontwijkend, alsof hij diep van binnen er meer over wilde zeggen, maar de noodzaak te voelen om zijn methode te beschermen. Mogelijk wilde hij er niet teveel over kwijt, tot het proces was geperfectioneerd.

'Ik ben gewoon blij, dat het werkte,' zei James, flink met zijn hoofd schuddend om weer helder te worden.

'Een van jullie kan misschien maar beter onze nieuwe vrienden volgen,' zei Professor Odin-Vann, kijken van Roos naar Ralph. 'Gewoon om er zeker van te zijn, dat ze mijn bevel opvolgen en direct naar hun slaapkamers gaan. Een avond met hun gedachten kan voldoende zijn om hen ervan te overtuigen hun monden dicht te houden, maar als ze vanavond iemand in de gangen ontmoeten, kan hun boosheid de overhand krijgen.'

Ralph knikte, zich van de lezenaar opduwend. 'Ik ga wel. Ze zullen tenminste naar mij moeten luisteren.' Hij tikte op de badge op zijn borst en haalde een schouder op. 'Ik zie jullie morgen wel weer. En laten we dit *niet* nog eens doen.'

Toen Ralph wegging, merkte James dat er een kleine hup in de passen van de grote jongen zat. Nu de ramp van James' verprutste Verdwijselen voorbij was en de drie kleine klieren op hun plaats gezet waren, kon Ralph ervan genieten dat hij geslaagd was in zijn eerste Verdwijselen, en James niet.

'Het gaat volgende keer prima,' zei Professor Odin-Vann. Alsof hij de gedachten van James kon lezen. Hij ging naast hem op de vloer zitten en hield een hand omhoog. 'Niet proberen om nu al op te staan. Je lichaam heeft een paar minuten nodig om weer kennis met zichzelf te maken. Zeg eens, James,' hij tuurde naar hem met zijn hoofd iets opgeheven. 'Hoe was het?'

'Wat? U bedoeld bijna opgesplitst te zijn in twee exemplaren?' vroeg James, een golf van schaamte spoelde weer over hem heen. 'Het voelde als een enorm falen, zo was het. Maar het voelde ook als...'. Hij pauzeerde en vernauwde zijn ogen. 'Als uitgesterkt te zijn tussen twee klippen, met niets dan leegte er tussenin. Een deel zat daar vast, zwevend in het niets. Ik kon het voelen en er een beetje in kijken.'

Professor Odin-Vann knikte, '*De Transitus Nihilo*. De leegte buiten de materie. Fascinerend.'

'Maar het was geen volledige leegte,' zuchtte James en zakte ineen. 'Ik kon de draad zien, die mij met Petra verbind. Hij ging met mij mee over de grens van het Verdwijselen. Ik kon hem zien verdwijnen in de duisternis.'

'Jouw verbinding,' zei de Professor bedachtzaam. 'De manier waarop je naar haar reis wanneer je slaapt.'

'Wanneer ze mij toelaat,' beaamde James, achterover leunend tegen de muur onder de ramen.

Professor Odin-Vann ontspande zich ook en met een andere toon in zijn stem ging hij verder. 'Weet je, ik ben heel nieuwsgierig naar de verbinding van jullie, James. We hebben een paar minuten terwijl je weer jezelf wordt. Ik vraag me af, of je er mij over wilt vertellen?'

Wat luidruchtig onderbrak Roos hen. 'O, James is al verzet op Petra vanaf zijn eerste jaar op Zweinstein. Hij is gewoon super romantisch en een dichter. Niet een heel goede dichter, natuurlijk, maar hij is een Potter, dus wat kun je verwachten?'

'Nee, Roos,' zei James, heen en weer kijkend van zijn nicht naar de Professor. 'Kijk, als we elkaar genoeg vertrouwen om samen te rode draad terug te stelen en om te proberen om Petra naar een andere dimensie te sturen om daar Morgan te zijn, dan moeten we bereid zijn om elkaar met alles te vertrouwen.' Hij richtte zich tot Professor Odin-Vann, die alleen maar geduldig wachtte. 'Het gebeurde vlak voor het begin van mijn derde leerjaar, toen we op weg waren over de Oceaan naar Amerika en Alma Aleron...'

Zo beknopt als hij kon, vertelde James het verhaal over hoe Petra op het achtersteven van het schip geklommen was net toe er een hevige storm over het schip was neergedaald en dreigde haar te kapsijzen tussen de torenhoge golven. Hij beschreef hoe Petra in een verwarde staat verkeerde en de storm trotseerde bijna of ze de bedoeling had zich door de storm mee te laten nemen. Dus, toen de bliksem het schip trof, een mast doorkliefde en haar overboord sloeg zodat ze gevaarlijk bungelde aan het tuigage, had ze overwogen om zich door de gebroken mast naar de diepte te laten slepen. James had zich gehaast om haar hand te grijpen, maar ze had tegen gewerkt, hem gevraagd om haar te laten vallen.

‘Maar ik kon het niet,’ zei hij, zich verliezend terwijl hij het vertelde, starend naar de duistere vloer van het lokaal. ‘Ik kon haar niet laten sterven, wat ze ook zei. Er was echter niets wat ik kon doen. Ze begon om uit mijn uitgestrekte hand te glijden en ik besepte, dat ik haar losliet. Ze liet de greep op mijn hand verslappen, klaar om in de golven onder het schip te vallen en te zinken. Ze viel, en het voelde of mijn hart samen met haar viel. En toen gebeurde het.’

‘Het koord verscheen,’ fluisterde Professor Odin-Vann plechtig.

‘Het ving Petra, verbond mijn rechterhand met die van haar, in het donker glanzend als een Acromantulaweb en trillend als de snaar van een harp. Het ving haar, en ik was in staat haar op te trekken.’

Roos leek geaccepteerd te hebben dat James het hele verhaal met de Professor zou delen. Zij was nu zelf geboeid door het verhaal. ‘Wij waren allemaal beneden deks, in de vertrekken van de kapitein, kijkend door het raam van het achtersteven: Merlijn, Mam en Pap, Oom Harry en Tante Ginny, allemaal. We zagen Petra vallen van het achterdek en in het tuigage bungelen. Maar Merlijn verduisterde de ramen, dus konden we niet zien wat er daarna gebeurde. Oom Harry was er niet gelukkig mee. Hij zei, dat we iets zouden moeten doen, maar Merlijn zei, nee. Hij zei iets als...’ ze vernauwde haar ogen en dacht even na. ‘Hij zei, dat de storm zou opeisen wie hij zou willen, maar dat wij niets te vrezen hadden. Tenslotte bleek dat hij gelijk had gehad. James redde Petra door het lenen van haar eigen krachten.’ Ze keek omhoog naar Professor Odin-Vann, opeens onzeker of ze niet teveel had gezegd, maar hij knikte enkel.

‘Ik weet van Petra’s vreemde en kennelijk onbegrensde krachten, zoals ik al eerder gezegd heb. Ze heeft mij er niet meer van verteld dan ik eigenlijk zou willen weten – ik verwacht niet, dat dit ooit nog zal gebeuren – maar ik heb wel een idee waar ze toe in staat is.’ Nadenkend schudde hij zijn hoofd en richtte zijn aandacht weer op James, zijn blik verscherpte. ‘Petra was bereid om te sterven zeg je? Om vanaf het dek naar haar dood te vallen? Maar waarom, denk je?’

‘Ze was in de war,’ schudde James nu zijn hoofd, door zijn herinneringen duikend. ‘Ze had nog maar net haar Grootvader verloren en stond onder verdenking van de verdwijning van haar Stiefmoeder. Ze was dakloos en eenzaam en werd opgejaagd door een... een...’ Hij weerhield zich ervan om Judith, de Vrouwe van het Meer te benoemen, die was verschenen door de dood van Petra’s Stiefmoeder via een soort vergiftigde overeenkomst. Professor Odin-Vann vertrouwen was één ding. Maar

James wilde de zaken niet nog ingewikkelder maken – of Petra er nog dieper bij betrekken. Hij ging een beetje slap verder, ‘Nou, ze werd achtervolgd door haar eigen schuldgevoel, op de een of andere manier.’ Nog een herinnering schoot hem te binnen en hij ging recht overeind zitten. ‘Maar ze had de broche. Het was een soort van opalen ding met zilveren kronkels er omheen. Ze zei, dat het een cadeau van haar Vader was. Hij moet in dezelfde doos gekomen zijn met de spullen die het Ministerie haar opgestuurd heeft, nadat hij in Azkaban was gestorven. Ze droeg die broche op de nacht van de storm. Toen ze van boord viel, viel die in de golven en schreeuwde ze. Het leek heel wat voor haar te betekenen – de familie die ze verloren had. Het leven dat ze nooit gekend heeft. Ik denk, dat dát het is wat haar gebroken heeft, het verliezen van het ene ding dat haar met haar dode ouders verbond.’

Professor Odin-Vann keek nu niet naar James. Zijn blik dwaalde af naar het donkere raam achter James’ hoofd, waarbij hij langzaam knikte, nadenkend. Er lag een vreemde glans in zijn ogen, ‘Maar *jij* was er,’ mijmerde hij deels tegen zichzelf. ‘En je redde haar. Je redde haar van haarzelf.’

James zakte weer terug tegen de muur. ‘Ik denk het. Naderhand sprak ik er met mijn Vader over. Hij zei, dat het meer was dan alleen de magie van Petra die ons verbond en voorkwam dat ze viel. Hij zei, dat het zoiets was als toen hij een baby was en zijn moeder bereid was om voor hem te sterven. Haar dood riep een oudere, diepere magie op en die maakte een soort onverbreekelijke bescherming, wat mijn Vader redde van de vloek van Voldemort. Pap zei, dat, omdat ik bereid was te sterven voor Petra als ze zou vallen, wij eenzelfde soort overeenkomst maakte met die diepe magie.’

De jonge Professor keek weer naar James, zijn gezicht betrok een beetje. ‘Echt?’ zei hij en fronste. ‘Jouw Vader, Harry Potter, vertelde je dat?’

James knikte. ‘Hij zei, dat hij het gevoel ervan herkende.’

‘Maar,’ zei Professor Odin-Vann, alsof hij terughoudend een klein maar belangrijk punt opgehelderd wilde krijgen, ‘de Moeder van jouw Vader *stierf* om die diepe magie op te roepen. Het was haar dood die het verbond van bescherming maakte, of, zo gaat het verhaal. Jij...’ hij schraapte wat eigenaardig zijn keel. ‘Jij... stierf *niet* voor Petra.’ Hij schudde zijn hoofd en haalde verward zijn schouders een beetje op.

James zuchtte weer diep. ‘Dat zei ik ook tegen mijn Vader. Hij had daar geen antwoorden op. Zei alleen dat het kwam omdat ik *bereid* was om met haar van plek te wisselen... dat dat genoeg zou kunnen zijn. De diepe magie zorgde ervoor, dat de koord van haar krachten verscheen, ons verbindend waardoor ik in staat was haar omhoog te trekken. Ik stierf niet. Maar kennelijk... was het bereid zijn genoeg.’ Opeens klonk dit in de oren van James zwak en onbevredigend. Maar dit was duidelijk zo gebeurd, toch? De Diepe Magie had Petra gered, had haar permanent met hem verbonden, net als zijn Vader en Voldemort, zelfs al had James niet hoeven te sterven om het te laten gebeuren.

Tenminste... *nog niet*.

Alleen al de gedachte daaraan deed hem huiveren, hevig, tot op het bot.

Professor Odin-Vann leek het onderwerp met nog een schouderophaling te laten voor wat het was. 'Goed, ik verwacht dat je genoeg hersteld bent om weer op te kunnen staan, James. Ik zou maar niet rekenen op nog meer moeilijkheden van de drie jonge vrienden, Eckhardt, Heerema en Oene. Of tenminste, hierover. Ik ken, echter dat soort jongelui al mijn hele leven en ze vinden altijd nieuwe manieren om hun speciale soort kwaadaardigheid te verspreiden.'

Roos begon op te staan en wierp een blik op de deuropening, zich de drie venijnige eerstejaars nog goed herinnerend. 'Ik hoop er bijna op dat ze mijn pad opnieuw kruisen. Ik ben ze meer schuldig dan alleen een verlamming. Ik heb er absoluut geen notie van wat hun drijfveer is.'

'Ah,' zei de Professor, opstaand en James overeind trekkend, 'daarin ligt uw vergissing, Juffrouw Wemel. U neemt aan, dat figuren als Eckhardt een specifieke drijfveer hebben. Het is duidelijk dat het niet bij u is opgekomen, dat er mensen zijn die het leuk vinden om anderen pijn te doen, eenvoudig voor de pure, onvervalste macht en het genoeg ervan. Ze zullen excuses bedenken om de afnemende flarden van hun geweten te sussen, maar het zijn uitsluitend dat: excuses. Mijn advies is eenvoudig, laat ze links liggen. U zult alleen uzelf frustreren om een beroep te doen op een stuk fatsoen. Sommige vergiftigde appels hebben hun gif tot aan hun kern.'

Er klonk iets ijskoude op de manier waarop de Professor over Eckhardt en zijn bende sprak. James vroeg zich af of de man zijn eigen aanvaringen had gehad met zielige pestkoppen, en beseftte dat het antwoord voor de hand lag. Het zat hem in de manier waarop de Professor niet in staat was tot magie als hij onder spanning stond, ondanks zijn indrukwekkende vaardigheden en kennis. Hij was een man die ooit een jongen was geweest, een jongen die waarschijnlijk ongenadig geplaagd was voor zijn onvermogen om onder druk te kunnen presteren, iets wat de zaken alleen maar erger maakte.

Toen Professor Odin-Vann hen goedenacht wenste en de deur van het leslokaal weer op slot deed, wist James niet of hij het erger vond voor de jongen Odin-Vann en diens verleden, of bozer op de pestkoppen als Eckhardt die er altijd wel waren. Maar hij was het meest opgelucht over het feit, dat deze avond voorbij was, de ramp was hersteld en afgewend, en dankbaar dat Roos, voor een keer, niet de noodzaak voelde om het er met hem over te hebben terwijl ze op weg terug door de donkere gangen naar de Griffioendortoren liepen. Ze hield alleen een nadenkende frons over van het malen van haar gedachten en James was daar blij om.

Tezamen klommen ze vermoeid door het portretgat. Vijf minuten later lag James op zijn bed, nauwelijks omgekleed, de slaap van complete uitputting slapend, zich er zelfs niet bewust van, dat hij twee stuks identieke onderbroeken droeg en dat zijn beide sokken binnenstebuiten zaten.

10. Hagrid's Brief

Nog voor de herfstbladeren de bomen volledig verlaten hadden, viel de eerste sneeuw op Zweinstein. De vlokken omgaven de resterende bladeren met sprankelende baarden en omgaven het gehele bos met een pluizige glinstering. James werd de laatste dag van November wakker met een grijs uitzicht door het raam naast zijn bed. Hij ging suf overeind zitten en wreef over zijn ogen om er achter te komen, dat het nog lang geen tijd voor het ontbijt was en dat, feitelijk nog maar net, de dageraad zich aankondigde. Buiten had de sneeuw de wereld met een deken van onnatuurlijke helderheid bedekt, hiermee zelfs de vogels in het bos verwarrend, die op een afstand zongen en kwetterden.

James was er alweer klaar voor om zich languit op zijn bed te laten vallen, toen er een vorm stilletjes in de buurt bewoog, vergezeld door het rammelen van kolen die in de kachel in het midden van de slaapkamer vielen. Hij schrok hier niet van, onmiddellijk de Huis-elf herkenkend die aan de Griffoendortoren was toegewezen. Hij had in de voorbije jaren op een paar zeldzame momenten de kleine Imp gezien, maar voelde zich genoeg op zijn gemak om een goedemorgen te fluisteren.

Verrast verstijfde de elf, zodat zijn schouders tot naar zijn oren opgetrokken werden. Zijn hoofd draaide, om met een enorm, bolvormig oog naar James te kijken. De iris was mosgroen die een grote zwarte pupil omgaf. James kon duidelijk de reflectie van de openstaande deur van de kachel op de oogbol van de elf zien.

'Sorry, Meester Potter,' fluisterde de elf terug, het piepen van zijn stem verbergend. Het was mannelijk, daar was James zeker van, zijn gepunte

vleermuisoren waren groot genoeg om als paraplu te dienen als het zou regenen. Zoals de meeste van de Zweinstein Huis-elfen, droeg ook deze een theedoek als kleine toga. Op de theedoek was het wapen van Zweinstein geborduurd. 'Piggen wilde Meester Potter niet wakker, meneer.'

'Piggen,' geeuwde James zo overdreven, dat zijn kaak kraakte. 'Is dat echt je naam? Piggen?'

'Piggentottenwuggahooliguffin, meneer,' antwoordde de elf onderdanig, nog altijd met een dun gefluister, 'Zoon van Tottenwuggahooliguffinoogersham.'

'Piggen is het dus.' James rekte zich uit en draaide zich over de lengte om, zodat zijn hoofd aan het voeteneind kwam. Met zijn armen gekruist over de voeteneindplank, bestudeerde hij de Huis-elf bij de kachel. 'Het is mijn laatste jaar hier, Piggen. Ik dacht zo, dat ik mijzelf voor zou stellen nu ik er nog de kans voor heb.'

Voor zover het nog kon, sperden de ogen van de Huis-elf zich nog verder open en hij deed op zijn grote, blote voeten een stap achteruit. 'Niet nodig u voor te stellen, Meester Potter, meneer. Piggen is blij, dat hij nooit opgemerkt wordt als hij het vuur aansteekt in de kachel en de vuile was verzameld en stoft en de badkamer schoonmaakt -'

'Mijn Tante Hermelien zou me niet uitnodigen voor het kerstdiner, als ze wist dat ik een kans had om mij aan jou voor te stellen en die kans niet gepakt had,' glimlachte James berouwvol.

'Ahh,' knipperde de Huis-elf, 'Juffrouw Griffel, de grondlegger van de Es Ha Ie Tee. Wij hebben haar schoolfoto op de muur van ons kamers hangen, meneer. Wij zijn zeer verschuldigd aan Juffrouw Hermelien Griffel. Zij is de reden wij hebben een Gedrag Overeenkomst met de school, zo zeker makend, dat Huis-elfen doen Huis-elfen werk, ziet u. De meester van ons gilde Dufferwkin, heeft een naam ervoor. Hij noemt het Werkse-Kuurheis. Hij zegt, Werkse-Kuursheis is héél belangrijk voor ons Huis-elfen.

'Werkse...' James kneep zijn ogen tot spleetjes. 'Je bedoelt werk *zekerheid*? Ik geloof niet, dat Tante Hermelien dat in gedachten had toen ze met SHIT begon.'

'Nou, wij wensens niet om *vrij* te worden,' zei de Huis-elf, met langzame nadrukkelijkheid met zijn hoofd wiebelend. 'Speciaal nu de Eeds van Geheimhoudings verzwakt is. Goedbedoelende heksen en tovenaars spreken nu over het vrijlaten van de Huis-elfen, zelfs ons dienstbaarheid strafbaar te maken. Zij zeggen, dat hets er slechts uitziet voors de Druzels, als de werelden samenkomens.'

James was zelfs onder de beste omstandigheden geen ochtenddenker. Hij sloot zijn ogen en wreef met zijn duim en wijsvinger over. 'Zoiets als, de Druzels zouden denken dat jullie slaven zijn of iets? Maar, euh, *zijn* jullie feitelijk nu geen slaven?'

Piggen ging kaarsrecht staan en rechtte zijn schouders. 'Piggen is in *dienst* van zijn Meesters, Meester Potter, meneer. Bedienings is *geen* slavernij.'

‘Dus, jullie krijgen betaald?’

De ogen van de Huis-elf puilden zo ver uit, dat het eruit zag dat ze uit hun kassen zouden kunnen vallen en als knikkers ter grote van sinasappels over de grond gaan rollen.

‘Betaling, meneer! Geen Huis-elf is ooit betaald, meneer! Het zou onbehoorlijks zijn om betaling van de Meester aan te nemens voor verleende dienst!’

‘Maar je kunt niet gewoon ontslag nemen, toch?’ ging James door, fronsend naar de Huis-elf. ‘Of wel?’

De Huis-elf leek ellendig en overdonderd over dit idee. ‘Ik denks het, euh, ik vraag u pardon, meneer, dats zoiets zomaar mogelijk zou zijn. Tenminstes, hier op Zweinstein. Maar...’ hij knipperde snel, door de schemerige slaapkamer heen kijkend voor hulp. De rest van de bedden waren gevuld met zacht snurkende Griffioendoren.

James haalde zijn schouders op, te ontsteld om het onderwerp verder zo te laten. ‘Klinkt voor mij als slavernij, hoe je het ook wilt bekijken. Maar als jij er gelukkig mee bent.’

‘O, mijn gelukkigheids doet er niet toe, Meester Potter, meneer,’ zei de Huis-elf met een opgeluchte zucht, blij het ongemakkelijk onderwerp achter zich te kunnen laten. ‘Wij Huis-elfen doens niets met dingen als gelukkigheids, meneer. Gelukkigheids is de doodsvijand van Werkse-Kuursheis.’

James wist, dat hij van het onderwerp af zou moeten stappen nu hij nog in staat was om het betrekkelijk simpel af te ronden, maar hij knipperde toch weer nieuwsgierig naar de Huis-elf. ‘Hoe bedoel je, gelukkigheid is je doodsvijand?’

De Huis-elf keek weer door de slaapkamer, alsof hij bang was dat hij afgeluisterd kon worden. Toen weer naar James keek, ontweek hij het om in zijn ogen te kijken. Zenuwachtig, kneep hij met zijn handen in de knoop van zijn theedoek-toga. ‘Er is nog een foto die ons hebben hangens aan de muur van ons kamer,’ zei hij, zijn stem nog zachter dan zijn eerdere gefluister en zo hoog en dun, dat hij bijna onverstaaanbaar was. ‘Een andere Huis-elf, met de naam Dobbyfoggynpuddleneff.’

James duwde zich op zijn bed tot zitstand. ‘Je bedoelt... Dobby? De Huis-elf die mijn Vader kende?’

‘Dobby was *geluksig*,’ knikte Piggen ernstig, weer in James’ ogen kijkend. ‘Hij werds *vrienden* met Harry Potter. En dan, was Dobby gedoods. Hij was gedoods zonder dienstbaarheid, zonder Meester of Meesteres. Zijn hoofd werds niet aan de muur gehangd van wie dan ooks, met de hoofds van hen die voor en na hems komen. Dobby stiefs als *vrije elf*.’ Het laatste zei hij met een hand gekomd over zijn mond, alsof hij het ergste scheldwoord uitsprak wat je je voor kon stellen.

‘En dat,’ zei James toen het besef bij hem opkwam, ‘is de reden waarom je niet wilt, dat ik mij aan je voorstel.’

Piggen zag er ellendig oncomfortabel uit. ‘Neemt mij niets kwalijk, *alstublieft*, Meester Potter, meneer. Piggen *wilts* niet vrij zijn. Hij wilts niet de vriend van de

Meester zijn, meneer, en geen belediging bedoelts. Hij wilts zijn taken doen en zijn Werkse-Kuursheis.'

James haalde vermoeid zijn schouders op. 'Best, Piggen. We zijn geen vrienden. Ik zal net doen alsof ik je naam zelfs niet ken.'

Het gezicht van de Huis-elf vulde zich met een grijns van oprechte opluchting. 'O, danks u Meester Potter, meneer. Ik ben zo hiers vandaan.' Hij richtte zich weer op de kachel, sloot de deur met een geofende voorzichtigheid en slenterde daarna via de schaduwen naar de badkamer, zonder ook maar het geringste geluid te maken.

Scorpius rolde om, stootte een voor hem ongebruikelijke, onwaardige grom uit en tilde zijn hoofd op, piegend in de richting van James. Met een slaperige stem vroeg hij, 'Met wie was je aan het praten?'

'Uiteindelijk, niemand,' antwoordde James, zijn voeten naar de vloer zwaaiend. 'Ga maar weer slapen.'

'Als het Carlo is,' murmelde Scorpius, die zijn hoofd weer op zijn kussen liet zakken, 'zeg hem dan naar Huffelpuf te verhuizen. S te vroeg voor de lessen...' zijn stem zakte onsamenhangend weg.

James besloot om op te staan en voor een keer vroeg aan het ontbijt te zijn.

Die Vrijdag speelde het Griffioendor Zwerkbalteam voor de eerste keer dat seizoen tegen Zwadderich. James nam gelaten zijn plek hoog boven het veld in. Zijn veiligheidsbril over zijn bril geplaatst tegen de gestadig vallende sneeuw. De wereld was een naadloos panorama van smetteloos wit. Het gebrul van de tribunes werd alleen maar onderbroken door de stem van Josephina Bartels, die de wedstrijd vanuit de commentatorbox versloeg en duidelijk veel te veel genoot van haar versterkte woorden.

'Vandaag is er een belangrijke wedstrijd in het vooruitzicht,' zei ze, de tijd nemend om haar woorden langs de tribunes te laten galmen, 'zoals statistisch is vastgesteld, heeft het team dat hun eerste wedstrijd win, zeven-en-zeventig procent kans om dat team te verslaan als ze elkaar weer treffen in het laatste toernooi. Er hangt veel af van de prestaties van beide teams, in het bijzonder van de nieuwe spelers in sleutelposities. Zoals meneer James Potter, die tegenover zijn eigen broer komt te staan als Zoekers voor de respectievelijke teams.'

Het gebrul vanaf de tribunes versterkte zich om deze mededeling kracht bij te zetten. James wist, dat hij zich verlegen over dit soort aandacht zou moeten voelen,

maar toch genoot hij er stiekem van. Hij keek al jaren naar deze wedstrijd uit, al sinds Albus tot Zoeker voor het Zwadderich Zwerkbaleam benoemd was. Hij was diep toegewijd om zijn jongere broer te verslaan en een belangrijke winst voor Griffoendor mee naar huis te nemen, daarbij de verzekering dat hij het kon, werd ondersteund door het vertrouwen dat het team in hem leek te hebben.

‘We kunnen dit!’ riep Govert door de sneeuw heen, zich in positie zwaaiend. ‘Go Rood en Goud!’

‘Gooooo Griffoendor!’ reageerde Fleur, de rest van het team voorgaand in juichen en joelen.

James omklemde zijn bezem stevig, hij droeg de vingerloze handschoenen die hij voor het eerst drie jaar geleden had gedragen, toen hij voor de Bigfootafdeling op Alma Aleron Drijfbal gespeeld had en het team voor het eerst in meer dan honderd jaar aan een overwinning had geholpen. Hij keek verlangend naar de opening aan zijn linkerpols, daar speciaal gemaakt in de handschoen om er zijn toverstok in op te bergen. Bij Zwerkbale was het gebruik van magie niet toegestaan, betreurde hij, hoewel hij het succesvol had ingebracht bij het Nacht Genootschap, waar Justa Jansons gelijk had gehad over het snel overnemen en aanleren van de Drijfbalspreuken. Al de teams leenden en dupliceerden uit James’ oude Drijfbalspelregelboek en maakte vervolgens goed gebruik van de Zwaartekrachtpoel, Botslot vloek, Klemmer, Inertia Betovering en vele anderen, die zelfs James nog niet helemaal onder de knie had.

De opening in de handschoen was nu echter leeg. Geen toverstokken op het Zwerkbaleveld toegestaan, James zou zijn broer moeten verslaan met ouderwetse vaardigheid, elegantie en doorzettingsvermogen.

Gelukkig, toen de wedstrijdleider Gabriël Beylach op zijn fluit blies en de speelballen vrijliet, zat James vol met vaardigheid en doorzettingsvermogen. Hij zette zichzelf in beweging, onmiddellijk vliegend in zijn jacht op de Snaai, zelfs nu deze, met een geflikker van zijn zilveren vleugels, in de nu dik vallende sneeuw uit het zicht verdween.

Het werd een heel lange wedstrijd die tot diep in de avond duurde. De stem van Josephina werd met het verstrijken van de avond hees, met Zwadderich die een langzaam groeiende, ontmoedigende, voorsprong op Griffoendor hield. James begon een hekel te krijgen aan het schrille geklingel van het scorebord, met het almaar stijgende aantal punten en groene flitsen van het betoverde bord.

Natte sneeuw bedekte de haren van James, ze bevroerend tot stijve slierten die tijdens het vliegen tegen zijn hoofd sloegen en hem pijnigden. Zijn tuniek en mantel waren, net als die van de rest van de spelers, doornat van een vermenging van gesmolten sneeuw en koud zweet. Het hinderde hem als hij zich door het gevecht heen moest manoeuvreren, Beukers ontwijkend die vanuit het donker als boosaardige kometen op hem afkwamen, dof fluitend als ze passeerden. Alles bij elkaar had de menigte het punt bereikt van een koppige vermoeidheid, die hun gejuich had verminderd tot een saai, aanhoudend dreunen, en zich verscheurd

voelend tussen een solide toewijding en het toenemende verlangen, dat de wedstrijd voorbij was, zodat ze naar de warmte en lichten van het kasteel terug konden.

James veegde, voor zijn gevoel voor de miljoenste keer, natte sneeuw van zijn veiligheidsbril toen er opeens gebrul uit het publiek opsteeg. Er was geen geklingel van het scorebord, er waren geen lichtflitsen, wat betekende, dat het gebrul maar op een ding kon duiden: de Snaai was gezien. En als het publiek hem gezien had, dan betekende dat, dat Albus dat ook gedaan had.

James keek wanhopig het veld over en vond hem tenslotte: een streep van hobbelend goud. Zigzaggend tussen de spelers door. Albus was er al bij in de buurt, met zijn arm uitgestrekt duikend en zwaaiend tijdens de achtervolging.

James gooide zich laag over zijn bezem en schoot vooruit, suizend naar de gouden streep die op hem afkwam.

De menigte van nu slechts nog een naadloze waas. Terwijl James afboog om de Snaai te onderscheppen, ving hij een glimp op van het scorebord. Griffioendor stond momenteel achter met een score van acht-en-twintig tegen honder-twee-en-zestig. Als James er niet in slaagde om gelijk deze keer de Snaai te vangen, en zelfs als Albus hem zou missen, zou Zwadderich al snel genoeg punten hebben om te winnen, ongeacht wie de Snaai uiteindelijk ving.

Toen James de sissende gouden bal naderde, zag hij dat die direct over de schouder van Fleur heen vloog. Zij zag hem voorbij komen en moest zich duidelijk inhouden om hem niet zelf te pakken, wat, natuurlijk alleen maar zou resulteren in een strafworp. Snel keek ze achterom naar James terwijl hij er achteraan dook, zich ernaar uittrekkend met zijn rechterhand.

Tijdens zijn passeren klonken er stemmen, sommigen schreeuwden naar hem om terug te komen of trachten om hem af te leiden, anderen moedigden hem juist aan. James hoorde niets ervan en joeg slechts vooruit, Beukers ontwijkend die dreigden hem van zijn bezem te dreunen, vliegend alsof hij door een tunnel van witte strepen ging. Albus lag nog steeds voor op James. Zijn mantel klapperde en golfde achter hem een grijze mist in James' gezicht gooiend. De Snaai zakte echter en James zag dit vlak voor Albus zijn vlucht corrigeerde. James' bezem viel op zijn aandringen naar beneden, Albus te snel af zijnd en de gouden bal inhalend. James rekte zijn arm zo ver uit, dat hij zich zorgen maakte dat hij uit de kom zou raken. Zijn vingers gleden over de zoemende vleugels van de Snaai. Volhardend grinnikte hij en sloot toen zijn hand om...

... lucht!

Een andere hand van boven hem was voor zijn ogen gezwaaid en had de Snaai in zijn slipstroom uit zijn bereik gedreven.

James staarde verbaast naar de lege duisternis waar de Snaai was geweest, zijn arm nog altijd uitgestrekt en de rechterhand nu een vuist, hij kantelde zijn hoofd omhoog.

Albus hing ondersteboven aan zijn bezem, bungelend eraan met gebogen knieën, met zijn rechter arm uitgestrekt, de Snaai, die net boven James hoofd was, vastgrijpend. Hij keek door zijn deels besneeuwde veiligheidsbril naar James en haalde ondersteboven zijn schouders naar zijn broer op.

Het publiek barstte uit in een geschokt – en mogelijk iets opgelucht – applaus. De wedstrijd was voorbij. Josephina Bartels verkondigde buiten adem de eindscore, maar James luisterde er opzettelijk niet naar, zweefde omlaag naar veld en vloog zonder af te stappen, maar slechts zijn hoofd te buigen, door de geopende deuren van de kleedkamer onder de tribune. Zijn gezicht was heet van gemengde woede en schaamte. Hij had er geen behoefte aan om met iemand te spreken of het gejuich te ondergaan, dat nog steeds over het veld galmde om Albus' verbazingwekkende vangst te vieren.

Tegen de tijd dat James zijn natte handschoenen en half bevroren mantel uit had gedaan, kwam de rest van het team door de tunnel gesjokt, sleepten hun bezems achter zich aan en hielden hun hoofd gebogen. Bijna niemand zei iets. Niemand keek naar elkaar. James zakte op een bank en probeerde zijn natte schoenen met bijna bevroren veters uit te trekken. Hij trok een paar droge gympen aan, gooide zijn Zwerkbalschoenen op de bodem van zijn kledingkast en trok zijn gewaad van de haak aan de binnenkant van de deur.

Net toen hij zich omdraaide om weg te gaan, zag hij Lily bij haar kledingkast zitten, teneergeslagen bevroren plakken sneeuw uit haar paardenstaart schuddend. Hij liep naar haar toe, stapte met een been over de houten bank, die tussen de kledingkasten stond en ging er schrijlings op zitten. Hij had zo het vage idee over het teruglopen met het team, om zo enige troost te vinden in hun stille kameraadschap. Het was een pijnlijk verlies geweest – daar was geen ontkennen aan – maar tenminste konden ze gezamenlijk lijden.

Lily zakte naast hem neer en kreunde terwijl ze haar eigen schoenen los probeerde te krijgen. Op het moment dat er een van haar voet losschoot, sloeg die tegen de kledingkast en sloot met een knal de deur. Ze tuurde ernaar, woest door haar neus ademend.

'Je *had* dit aan kunnen zien komen, als je de afgelopen jaren een beetje had opgelet,' zei ze zacht, nog steeds kijkend naar de dichte kledingkastdeur.

James fronste, haar woorden in gedachten herkauwend. 'Hoe bedoel je, als ik "een beetje opgelet had"?''

Ze draaide zich naar hem toe maar bleef zacht praten. 'Albus is gek op dat soort stomme luchtacrobatiek. Hij zoekt altijd naar een reden om een achterlijke beweging uit te proberen, zoals dat ding dat hij vanavond deed toen hij ze Snaai van onder je neus weggapte. Je had het aan kunnen zien komen, da's al.'

'O, dus je gaat over dit hele ding mij de schuld geven, is het niet?' siste James, zich overeind duwend. 'En wat dan over Buitendag en Dudoch die de hele wedstrijd doelpunt na doelpunt maakten onder *jouw* neus? Ga je mij nou zeggen dat ook *dat* mijn fout was?'

‘Ik hield er meer tegen, dan er doorgingen,’ beet Lily hem toe. Ze deed haar handschoenen uit en gooide ze hard op de vloer. ‘Het sneeuwde als een gek daar, mocht je dat niet gemerkt hebben. Ik kon die verdomde Slurk nauwelijks zien vóór die te dichtbij was om te vangen!’

‘Dat leek geen probleem te zijn voor Leila Lorelei aan de andere kant van het veld, of niet soms?’ bitste James, opstaand en in de globale richting van de Zwadderich doelpalen wijzend. ‘Zij was daar als een stenen muur!’

‘Nou dat had allemaal niets uitgemaakt, als jij je taak had gedaan en de Snaai op tijd gevangen had!’ schreeuwde Lily, James tegen zijn borst duwend. ‘Ik ben de hele avond in de weer geweest. *Jij* had maar *een* taak en die verpestte je, gewoon omdat je in de *stomme* stunt trapte, waar je broer al *maanden* op zit te broeden om uit te voeren.’

James voelde alsof iemand met een ijspegel in zijn borst had gestoken. Hij deed een stap achteruit van de furieuze blik van Lily, zijn mond open van verrassing en ontsteltenis.

‘Nou, alle twee ophouden,’ zei Govert en hij ging, vaag gealarmeerd, tussen Lily en James staan, maar James sloeg zijn kalmerende hand weg. Hij draaide zich om, greep zijn bezem en stampte uit de kleedkamer de duisternis van de tunnel in, gekwetst door de woorden van Lily en woedend op zijn broer, en het meest van alles vervloekte hij zich, omdat hij volledig gefaald had.

Nog steeds viel de sneeuw gestaag neer op het veld dat nu onder de voetstappen zat. De tribunes waren bijna leeg nu de laatste toeschouwers weg druppelden. James volgde hen met zijn hoofd gebogen.

‘James,’ riep een meisjesstem, het geluid gemoffeld door de vallende sneeuw. Heel even dacht hij dat het Lily was, die naar buiten kwam om haar verontschuldiging aan te bieden en zij hart maakte een sprongetje, niet zeker of hij haar zou laten smeken om zijn vergeving, of haar te verachten en een poosje in haar eigen sop gaar te laten koken. Het was echter niet Lily. Hij stopte, keek om en zag Millie snel naar hem toe komen lopen door het steeds zompiger wordende gras van het veld. Ze zat ingepakt in haar jas en Huffelpufdas met een bijbehorende muts op haar nu blonde haar, op dit moment dik bedekt met sneeuw, maar de droeg een Griffendorvaantje in haar rechterhand en zag er verslagen uit.

Bij hem in de buurt bleef ze staan, ze ademde dikke, witte wolken uit. ‘Het spijt mij zo,’ zei ze eenvoudig.

Even dacht hij, dat ze er op de een of andere manier had voorzien wat er in de kleedkamer met Lily gebeurd was. De blik van medeleven op haar gezicht was zo oprecht en open, dat het hem, in een fractie van een seconde, bijna in tranen bracht. In plaats daarvan haalde hij diep en krachtig adem en keek naar de bijna lege tribunes. ‘Het was een zware wedstrijd. Ik had de Snaai eerder moeten zien. Albus versloeg me. Hij was deze avond de betere speler.’

Millie knikte naar James, haar lippen op elkaar geperst, dan haalde ze diep adem en zei, ‘Dat is complete Doxypoep.’

James wendde zich naar Millie en fronste. 'Sorry?'

'Ik zei, dat dat Doxypoep was, van boven tot onder. Jij was de veel betere vlieger daar. Je had Albus verslagen. Hij won door zich goedkoop uit te sloven, niet omdat hij beter op de bezem was.'

'Dat deed hij, is het niet?' zei James opeens woest. Hij sloep met een vuist in zijn open hand. 'Ik had hem *volledig* verslagen! Hij zag niet, dat de Snaai van richting veranderde, ik wel! Ik was hem voor!'

'Hij ging over tot slordige, wanhopige tactieken en had geluk,' beaamde Millie meelevend. 'Dat zal hem niet weer lukken. Dat soort dingen werken maar een keer.'

James schudde zijn hoofd over de oneerlijkheid ervan. 'Ik wou, dat je in de kleedkamers bij mij en de rest van het team geweest was,' zei hij met een rol van zijn ogen.

'Waarom?' vroeg Millie, haar arm om die van James slaand terwijl ze zich op weg naar het kasteel begaven. 'Je gaat mij toch niet vertellen, dat ze jou de *schuld* geven van wat er gebeurd is?'

James ademde gelaten uit. 'De meeste van hen niet. Alleen... mijn Zusje...'

Millie besloot niets over dat detail te zeggen, waarvan James vond, dat dit heel slim van haar was. In stilte liepen ze naar de warme gloed van het kasteel, die door zijn vele ramen helder door de dicht vallende sneeuw zijn licht liet schijnen en de witte deken op de grond deed glanzen. Rechts opzij, kon James nog net de hut van Hagrid zien, dicht bij de rand van het bos. Het dak was volledig bedekt met sneeuw. Uit de scheve, uit keien gebouwde schoorsteen, steeg een grijs lint van rook op. De geur van brandend hout vertelde over de warmte die in de hut moest heersen.

'Ik vroeg mij af,' zei Millie, die zich dichter tegen James aan nestelde toen ze naar de binnenplaats liepen, 'of je het leuk zou vinden om dit jaar voor de feestdagen met mij naar Canterbury te komen?'

In het licht van de lantaarn bij de hoofdingang stopte James en keek Millie van opzij aan, verrast door haar aanbod.

Voor hij kon reageren ging ze door, 'Ik heb het al aan mijn Vader en Moeder gevraagd en zij zagen het wel zitten. Echt, ik denk dat ze er meer opgewonden over zijn dan ik dat ben. Ik dacht alleen...' ze haalde licht haar schouders op en keek naar de schemerige binnenplaats, 'misschien zou je mijn ouders wel willen ontmoeten, en mijn Broer en Zus. Ik bedoel... ik denk wel, dat jullie je eigen tradities met de feestdagen hebben en dingen waar je naar uitkijkt. Dus misschien is dit absoluut het laatste wat je zou verwachten. Dussss... misschien moeten we maar net doen alsof ik het niet heb -'

'Ik zou het geweldig vinden, Millie,' onderbrak James haar. Hij genoot ervan om naar de verrukte verrassing die over haar gezicht trok te kijken en het feit dat ze hem diep in zijn ogen keek.

'Echt? Serieus?'

Hij haalde zijn schouders op en knikte, terugkijkend naar het nu niet meer zichtbare Zwerkbalveld. 'Ik zou het geweldig vinden om jouw familie te ontmoeten. En ik ben gek op het kerstfeest in de stad. Dat wordt een leuke afwisseling, omdat we vaak Kerstmis in het Nest vieren, ergens in niemandsland.'

Millie's enthousiasme was onstuitbaar. Ze kneep opgetogen in zijn arm en kustte hem snel op zijn lippen. 'O, maar ik houd van Kerstmis op het platteland! We moeten volgend jaar naar *jouw* familie gaan. Beloof me, dat je mij uitnodigt! Zelfs als we... nou... ik wil geen aanname...'

Haar wangen werden rood, maar James voelde zich, na de teleurstellingen van deze avond, zeer ridderlijk. 'Maak alle aannames die je wilt. Tuurlijk, zal ik je volgend jaar uitnodigen. Maar onthoud dat Directeur Merlijn mede eigenaar van het Nest is en daar de zomermaanden en feestdagen doorbrengt. Dat betekent, dat als we naar het Nest gaan met de Kerst, zelfs als we volgend jaar gediplomeerd zijn, school soort van erbij komt.'

'Het is té leuk om me daar iets van aan te trekken,' genoot Millie, James weer meeslepend de trappen van de hoofdingang op. 'Ik stuur vanavond nog een uil naar Mam en Pap om door te geven dat we beiden komen. O, het zal geweldig zijn! Pak wel je nette gewaden in! Dat is een traditie op Kerstavonddiner. En ieder jaar gaan we ook naar een toneelstuk in het Theate d'Extraordinaire! En dit jaar speelt er *de Triumvirate*, is dat niet gewoon perfect? En, o! Mij Grootmoeder, Eunice, zal er ook zijn. Je moet wel een beetje aan haar wennen. Ik zal je, als we op reis gaan, alles over haar vertellen...'

Terwijl ze door de Ontvangst Hal liepen, liet James Millie de lucht vullen met opwinding en plannen, waarschuwingen over vage familieleden en beloften over verbazingwekkende aangezichten en ervaringen. Vilder keek hen, toen ze voorbij kwamen, met een boosaardige blik na, leunend op een mop, pauzerend in zijn zinloze poging de smeltende sneeuwklodders, die zich in de nasleep van de wedstrijd die avond opgehoopt, hadden, weg te soppen. Met het doorratelen van Millie vroeg James zich af, of hij niet misschien te gemakkelijk toegegeven had. Hij was van plan om het na de feestdagen met Millie uit te maken, niet hun relatie te versterken door kennis te maken met haar ouders. Een dof, zakkend gevoel verduisterde zijn toch al donker stemming, maar hij duwde dit opzij. Hij ging tenminste met Millie naar de stad, en dát betekende, dat hij de feestdagen niet door hoefde te brengen bij zijn uitsloverige Broer en verwijtende Zusje. Alleen al de herinnering aan hen deed hem zijn beslissing versterken en hij besloot om óók deze avond een bericht naar zijn eigen Moeder te sturen om dit plan aan te kondigen.

Millie zat zo vast in haar opwinding over de komende feestdagen, dat ze helemaal met James meeliep naar het portret van de Dikke Dame en het toen pas doorhad. 'O, ik ben mijn eigen gang voorbij gelopen, suf hè?' lachte ze en ze kustte James weer onstuimig. 'Het zal groots zijn. Je zult het geweldig vinden. Ik kan niet wachten!' Ze greep zijn hand en kneep er verrukt in en James was opnieuw zowel geraakt als iets bezorgd over haar enthousiasme.

Het volgende ogenblik draaide zij zich om en huppelde de weg terug die ze gekomen waren, vrolijk kerstliedjes neuriënd.

‘Nou,’ zei de Dikke Dame met een zelfingenomen, alwetende glimlach. ‘Zo te zien is iemand heel verliefd...’

James keek nog altijd naar Millie, die zich omdraaide en opgewekt de trap af trippelde. ‘Daar ben ik ook bang voor,’ murmelde hij zuchtend.

James hoopte er een beetje op, dat zijn Moeder hem zou verbieden met de feestdagen de reis naar Canterbury te maken, hoewel hij wist, dat dit onwaarschijnlijk was. Ze was een geboren koppelaarster, net als zijn Zusje, en zou het idee, dat James in de vakantie deel zou nemen aan een onschuldige romance, waarschijnlijk zalig vinden. James wist, dat zijn Moeder de bewuste beslissing maakte om de keuzes van haar bijna volwassen zoon te respecteren en honoreren.

Dus was het geen grote verrassing toen Nobby de week daarop terugkwam met een brief, de sneeuw van zijn vleugels schuddend toen hij op de ontbijt tafel landde. James maakte de brief los van de poot van de uil, terwijl Nobby snuffelde en in de restanten van een haring pikte, duidelijk hongerig na zijn ochtendvlucht.

Het bericht geschreven door zijn Moeder was verrassend verhelderend.

Lieve James,

We zullen je missen, maar ik ben er zeker van, dat je een heerlijke tijd zult hebben. Je Vader en ik kennen de familie van Millie, omdat meneer Vandergriff een paar jaar de ambassadeur van het Ministerie was bij het magische bestuur in Noorwegen en mevrouw Vandergriff zich bezig houdt met verschillende goede doelen in het centrum van Londen, zowel met haar geld als haar tijd. Omdat Albus zijn Nieuwe Vriend met de feestdagen mee naar huis neemt, zal je kamer zeer waarschijnlijk gebruikt gaan worden. We zullen onze cadeautjes naar school sturen – houd in de gaten of je, als je vertrekt, Knijster ziet – maar heb niet het lef om er in de toekomstige feestdagen niet meer bij te zijn!

Ik mis je heel erg, net als je Vader, die zijn hartelijke groeten laat doen en zegt, dat je de dingen tijdens de vakantie niet TE romantisch moet laten worden, wat dat ook mag betekenen. Ik heb

hem eraan herinnerd, dat hij zijn schoolliefde getrouwd is en dat voor hem geweldig uitpakend heeft.

Oma Wemel stuurt je kussen. Oh, en ze kent Gravin Eunice Vandergriff van de tijd dat zij zelf op Zweinstein zat, en zegt, dat je voor haar uit moet kijken, kennelijk omdat, "die vrouw in haar hele leven nog nooit een ketel heeft afgewassen of een paar sokken heeft opgevouwen".

Heel fijne Kerst en tot gauw.

Liefs en kussen, Mam.

'Wat bedoelt je Vader met het niet te romantisch met Millie te worden?' vroeg Govert met een grijns, meelezend over James' schouder. James trok de brief uit zijn zicht en vouwde hem haastig op.

'Het betekent, dat hij niet wil dat James te "handig" wordt met iemand van de Huffelpoppen Makkers, terwijl hij weg is van het schooltoezicht,' zei Fleur wijs, zich omdraaiend om naar de Huffelpuufafel te kijken waar Millie met een groep vriendinnen zat.

'Jullie missen allemaal het belangrijkste,' zei Roos, weg leunend van de afel toen Nobby zijn vleugels ontfouwde en met een zucht van koude wind weer op weg ging naar de hoge ramen. 'Kennelijk neemt Albus "een nieuwe vriend" mee met de feestdagen.'

Naast haar zuchtte James hartgrondig, geïrriteerd, dat ook zij mee had gelezen.

Scorpius wees met zijn kin naar het eind van hun eigen afel, waar Merel Drakel, in de schaduw van de grote kerstboom van de Grote Zaal, met haar vriendinnen samenzweerderig giechelde. 'Inderdaad, ik weet van tenminste één Griffioendor die niet heel treurig was over het grote verlies aan Zwadderich de afgelopen week. Zou dat Albus' kleine gast zijn?'

'Inkoppertje, gok ik,' zei Roos, vaag walgend. 'Hij en Drakel zijn een echt stelletje geworden. Maar toch, *romance* vóór het team laten komen...' Ze schudde haar hoofd en trok haar neus op.

'Waar is Hagrid?' vroeg James, pogend van onderwerp te veranderen terwijl hij de brief van zijn moeder in zijn rugzak stopte. 'We hebben vanmiddag toch Verzorging van Fabeldieren?'

Scorpius haalde zijn schouders op. 'Misschien is hij uiteindelijk door een van die beesten in die schuur van hem opgevreten. Wat ik gehoord heb, is: "les afgezegd", geen idee of dat echt waar is.'

Roos ramde Scorpius scherp met haar elleboog. 'Je weet héél goed, dat het dierenverblijf bijna leeg is. Het Ministerie zorgde ervoor, dat hij de meeste beesten wegdeed voor het geval dat er weer Dreuzels rond zouden komen snuffelen op het terrein. Belachelijk, natuurlijk. Merlijn heeft de beschermingsbezweringen rond de

school versterkt. Maar toch, die arme Hagrid moest de meeste van zijn beesten naar een magisch reservaat in Australië sturen.'

'Wacht eens even,' zei Fleur, iets naar achter leunend om naar de Oppertafel te kijken. 'Hij is er wel. Alleen... oké, *da's* de reden waarom we hem niet herkennen.'

'Hij is... ' James fronste een wenkbrauw, zich uittrekkend om het podium te kunnen zien, '...is hij aan het lezen?'

Inderdaad, het bovenste stukje van het hoofd van de halfreus was nog net te zien achter een enorm boek, dat rechtop vóór hem op de tafel stond. Het boek was ingebonden in een groene, gerafelde stof, op de hoeken vrijwel doorgesleten. Er stond geen titel op de rug of de voorkant, alleen een symbool in verweerd zwart, erop iets, wat vanaf waar ze zaten, niet te ontcijferen was.

'Ik moet zeggen,' zei Govert in een oprechte verrassing, 'ik was er niet honderd procent zeker van, dat Hagrid *kon* lezen.'

'Natuurlijk kan hij lezen,' zei Roos kortaf, een verwijtende blik op Govert werpend. 'Hij leest meer dan *jij* doet, en echt niet alleen de Zwerkbalscores en Chocoladekikkerplaatjes.'

Toch, dacht James, had Govert gelijk dat de aanblik van Hagrid, met zijn kolossale neus in een zelfs nog kolossaler boek, er inderdaad erg vreemd uitzag, al helemaal tijdens het ontbijt aan de Oppertafel. Hij besloot er Hagrid naar te vragen bij de les komende middag.

In die poging echter, werd James teleurgesteld. Net toen het eind van de les in Oude Runen aan een eind kwam en Professor Valentin het huiswerk voor deze avond verkondigde, kwam er een bericht, dat Verzorging van Fabeldieren - inderdaad - was afgelast. De leerlingen begonnen daarop opgelucht met elkaar te praten, hier en daar werd zelfs gejuicht, totdat Professor Valentin strenge stem weer iedereen aandacht opeiste.

'Jullie worden toch nog allemaal verwacht in de Zuidelijke schuur om te helpen met schoonmaaktaken,' verklaarde hij, turend over zijn bril naar het bericht in zijn hand. 'Meneer Vilder zal daar zijn om toezicht te houden.'

'De blijdschap in het lokaal smolt onmiddellijk tot een bitter gegrom. Ralph keek triest langs James naar de ramen, waar sneeuw helder langs de grauwe, grijze lucht dreef.'

'En ik maar denken dat we blij gemaakt werden. Blijkt nu, met een dooie uil.'

'Kop op, Ralph,' beurde Roos hem op, haar tas dichtbindend en over haar schouder werpend. 'Misschien maakt Vilder jou wel junior poepschraper, Eerste Klas.'

'Ha, ha,' mopperde Ralph.

Het drietal volgde de rest van de klas de kou van die dag in, hun schouders gebogen tegen de constante wind en stekende vlagen van sneeuw. De hut van

Hagrid was nu meer een sneeuwhoop, met maar een herkenbaar raam en de schoorsteen die zijn rook in de wind uitstootte.

‘We moeten na de les bij Hagrid langsgaan,’ riep Roos tegen de wind in, James’ gedachten uitsprekend. Hij knikte instemmend. Ralph zou met hen meegaan, zowel voor een van Hagrid’s grote mokken thee en enorme, misvormde honingkoeken als voor de gezelligheid, maar hij, James, wist, dat hij ook nieuwsgierig was over wat hun oude vriend bezighield.

Het volgende uur was een stinkende gebeurtenis, deels omdat de stallen en kooien in de schuur onder andere omstandigheden al een uitdagende taak boden en deels, omdat Argus Vilder er genoeg in schiep, om over iedere taak pijnlijk zeurderig te doen en zo moeilijk als hij maar kon zijn. Hij kuierde van hoek naar hoek, stal naar stal, en klakte met zijn tong in oprechte verontwaardiging over de teleurstellende vooruitgang die hij in elke rondgang tegenkwam. Zelf deed hij bijna niets, los van de keren dat hij een bezem of hooivork uit een van de leerlingen hun handen trok om te laten zien hoe deze gebruikt moesten worden, duidelijk wensend, dat hij het stuk gereedschap als een roede zou mogen gebruiken.

James moest zo’n demonstratie ondergaan, met een strakke frons de stoffer aanpakkend van de Huismeester en naar de rug van Vilder kijkend toen die weghinkte.

‘Het is niet zo, dat iemand uit dit ding gaat eten,’ mopperde hij, in een van de kooien reikend en de eigenaardige taak van het schrobben van de binnenkant weer op zich nam.

‘Nou,’ zei Ralph knorrend, met zijn arm in een eigenaardige hoek de vette bovenkant van een kooi schrobbend, ‘*iets* zal er waarschijnlijk in terecht komen en ervan eten, niet?’

‘Wargels tellen niet,’ reageerde James, ‘die likken hun eigen onderkant. Ik denk niet, dat zij zich iets aantrekken van “uitwerpselen afgezet in de spleten”.’

Ralph haalde, zover als zijn ongelukkige houding het toeliet, alleen maar zijn schouders op. James wist, dat Ralph als Hoofdmonitor de constante druk voelde om geen kritiek te hebben op wie dan ook van de Zweinsteinwerknemers. James had daar, natuurlijk, geen last van en vond de onhandige discretie van zijn vriend, op zijn minst, irritant.

Tegen de tijd dat ze naar buiten stapten, moe en ruikend naar schimmelig hooi en ontelbare smaken van beestenpoep, was de lucht donker en loodgrijs geworden, of de avond vroeg zou vallen of dat er een dreigende sneeuwstorm zou komen, kon niemand zeggen. De voetsporen van eerder deze middag waren al voor de helft bedekt door opstuivende sneeuw dat in de schemering vaal blauw glansde. De hut van Hagrid echter, was herkenbaar door het licht wat er uit het enige raam flikkerde door het vuur van de haard. Ze bogen ernaar af, niet sprekend door de wind, die over de sneeuwhopen stroomde en hen bestookte met ijskristallen.

De deur van de hut van Hagrid kraakte snel open, nog vóór ze hem bereikte, en liet een golf heerlijke warmte en het licht van vuur naar buiten. Hagrid stond in de

deuropening, voor de helft verlicht door het interieur achter hem en de andere helft door de blauwe avondschemer, zij adem stuwde grote wolken in de wind.

'S Welleris tijd asdat jullie drie bij mijn op bezoek komme,' riep hij zo ongeduldig uit, dat James bijna stil bleef staan. 'Waar wachte jullie op? Hep geen zin net te doen asof ik 't niet doorhad dat jullie hier zoude komme om de Ouwe Hagrid, met z'n, rare paraplu-toverstok en nauwelijks genoeg hersens om 'n eenvoudige brief te leze, op te zoeke. Kom binne, kom binne...'

Hij stapte achteruit uit de deuropening en wenkte hen met een van zijn grote handen de warmte van zijn hut in. James schudde zich uit en slenterde naar binnen, zijn best doend om zijn besneeuwde voeten op ze mat af te vege. Ralph en Roos persten zich achter hem naar binnen en schudde hun mantels uit en de sneeuw uit hun haren. Hagrid zwaaide met een ferme klap de deur dicht en schoof de grendel ervoor vóór hij door de kleine leefruimte naar zijn stoel bij de tafel stapte.

Het interieur van de hut van Hagrid was door de jaren heen niet veel veranderd. Het was nog steeds een gezellige zooi van verschillend, veel te groot, meubilair, een kale houten vloer en stoffige spanten waaraan emmers, netten, eenhoorn haren en vallen hingen. Trife, de wolfshond van Hagrid, draaide om de drie leerlingen heen, snuffelde met zijn natte neus aan hun handen en duwde hen in zijn enthousiaste begroeting, bijna omver. De haard brulde en maakte de ruimte bijna onaangenaam heet, zodat James onmiddellijk zijn mantel afdeed en op een tafel in de buurt gooide, die al bijna door zijn poten zakte van alle opgestapelde potten en ketels. Hagrid keek alleen maar heen en weer van de pas gearriveerden naar het grote groene boek, wat voor een koperen lantaarn, ondersteboven opengeslagen op de tafel lag. Een vrijwel lege ijzeren pul met Boterbier stond ernaast en James merkte, dat het niet Hagrid's eerste van deze avond was.

Roos sprak voor hen allemaal toen zij vroeg, 'Voel je je wel goed, Hagrid?'

'O, Roosje,' huilde Hagrid, met zo'n verandering van stemming zijn beide handen opheffend naar zijn gezicht, dat James er weer even van slag van was. Hagrid liet zich achterover op een van de stoelen vallen, die alarmerend piepend, een paar centimeter achteruit schoof. 'O, Roosje! Je doet me zó an je Moeder denke. Da's waarom ik wis, asdat jullie d'r an kwame. Omdat *zij* dat zouwe. Ron en Hermelien en Harry. Dat deeje ze, weet je. Ze kwame bij me toen Norberta nog maar 'n klein ei was, nog nie eens uitgekemme. Hep ik jullie dat verhaal al 'ens vertelt?'

'Pas een paar duizend keer,' zij James niet onvriendelijk, lopend naar de tafel om zich bij Hagrid te voegen. De gebruikelijke bende van houten borden, kaasresten en theekoppen waren tot een rommelige berg opzij geschoven door het enorme, naar putlucht ruikende, boek. 'Wat is dit dan, Hagrid?'

'Da's een brief van Groempie, is wat 't is!' snoof Hagrid groot, deels van schaamte, deels wanhopig en tilde kort het groene boek aan de kaft op. Daardoor werd een zwaar perkament er achter zichtbaar. 'K ken 't verdraaide ding nauwelijks leze! Ik zie symbole voor drake, wat alleen maar Norberta ken betekene. En 'n paar andere symbole waar ik me zorrege over maakt, om 't zachies uit te drukke. Maar de rest is volledig koeterwaals voor mijn. Kwas nooit errug goed in Reustaal en 't is al zo lang

geleje, je hep niks an me. Ken niet eens 'n brief van m'n lieve broertje en z'n prachtige bruid leze!' Een dikke traan rolde trillen langs de neus van Hagrid. Met een eeltige duim veegde hij hem weg.

Ralph boog zich dicht over de tafel, tilde het hele boek nu op en sloot hem om de brief eronder te onthullen. 'Kan toch niet zó moeilijk zijn? Ik bedoel, Reus is een bedachte taal, net zoiets als grottekeningen en spul. Harkfiguurtjes en pijlen en handen met niet genoeg vingers...'

Hij stopte en keek naar de brief van Groemp. Die was helemaal niet op perkament geschreven, maar op iets wat het meeste weg had van ongelooide leer, dik als golfkarton, onregelmatig gevormd en krullend aan de randen. Het hele oppervlak stond volgekrabbeld met kleine tekeningen en symbolen, zo dicht op elkaar gepakt, dat het bijna een naadloze massa was. James bewoog zijn hoofd heen en weer toen hij zich eroverheen boog, in een poging er iets van te maken en daar volledig in te falen. De tekst van de brief – als je het tekst kon noemen – stond niet in keurige lijnen op het blad, maar langs de bovenkant, zakkend naast de rand en dan over de onderkant. Eigenlijk volgde de symbolen de ongelijke randen van het vel, draaiden ondersteboven en vervolgden dan hun weg weer langs de randen, in zichzelf draaiend in dichte ongelijke cirkels, als een vingerafdruk of de jaarringen van een boomstomp. James knipperde ernaar en schudde één keer zijn hoofd, niet in staat de duizelingwekkende lijnen op het vel te volgen.

'Juist,' zei Roos langzaam. 'Ik denk niet, dat zelfs iemand die vloeiend Reus spreekt in staat is *deze* brief te kunnen lezen, Hagrid. Heb je een veer en een vel perkament voor me? We kunnen je helpen om deze brief te ontcijferen, als je wilt.'

James was er niet zeker van dat hij erop voorbereid was om de rest van de avond te gebruiken om, gebogen over een stinkend stuk vel, honderden en honderden kleine gekrabbelde symbolen te vertalen. De blik in de ogen van Ralph vertelden hem hetzelfde. Maar de reactie van Hagrid maakte het onmogelijk voor hem om het te weigeren. Hij barste bijna in opgeluchte tranen uit en haastte zich om meer ruimte op de tafel te maken. Uit een lade haalde hij een stapel vochtig perkament.

'O, Roosje, Ralph, James, da's echt goud van jullie. Kwas an 't end van m'n Latijn! En ik weet, dat vele zouwe zegge dat daar niet veel voor nodig is, maar toch. Ik zet thee! En hartstikke bedankt. *Hartstikke* bedankt!'

James slaakte een diepe zucht en kon een glimlach niet onderdrukken. Ralph maakte het zich gemakkelijk op Hagrid's lege stoel toen de Halfreus zijn keuken in stommelde.

'Nou,' zei hij, vermoeid met zijn hoofd schuddend. 't Is niet zo, dat ik voor de rest van het jaar plannen had, of zo.'

'O, phu,' zei Roos, op een andere stoel klimmend en erop knielend om over de tafel te kunnen leunen. Ze tuurde nauwkeurig naar het grote, groene boek, waarvan James nu kon zien, dat het een woordenboek was van de Reuzen symboliek met de vertaling naar het Engels. 'Reuzentaal kent geen grammatica, geen spelling en geen uitspraak. Dat is een van de mooie dingen van deze taal. Hij bestaat volledig uit

figuren, naar iedere taal vertaalbaar. Als we eenmaal begonnen zijn en sommige van de terugkerende figuurtje leren herkennen, dan moet alles met gemak op zijn plaats vallen.'

'Ik weet niet wat er beangstigender is,' zuchtte James, de grote schapehuid brief vanonder het boek trekkend en het heen en weer bewegend, 'hoe moeilijk Hagrid het er uit doet zien, of hoe gemakkelijk *jij* dat doet.'

Hagrid maakte thee en presenteerde deze in de gebruikelijke verzameling van beschadigde kopjes en bekers. Hij voorzag hen van een schaal koekjes in de vormen van Hippogrieten, Kerstbomen en, overduidelijk, Yeti voetafdrukken. Ralph noteerde wat Roos en James vertaalden, kruimels op de schapehuid achterlatend terwijl ze het rond en rond draaiden, de lijn volgend die cirkelde naar het midden van Groemp's brief.

Het werd, terwijl ze werkten, duidelijk, dat de brief een groepsgebeuren was geweest, niet alleen door Groemp geschreven, maar ook door zijn vrouw Prechka en verschillende andere leden van hun bergstam, tot zelfs hun plaatselijke koning. James begon de tekenstijlen van iedere hand te herkennen, eenvoudig door te kijken naar de dikte van de strepen, de rechtheid van de lijnen en de relatieve artistieke kwaliteit van de symbolen. Terwijl ze werkten, leerde hij van Roos, dat de "inkt" van de reuzen en mix was van bloed, teer, groentesap en rode klei. Ze verfden hun symbolen met kwasten gemaakt van de oogharen van een Tweehoorn.

Ralph's voorspelling, dat de vertaling de rest van het jaar zou duren bleek niet te kloppen, hoewel James met het voortschrijden van de nacht moest toegeven, dat het wel *voelde* of het maanden in plaats van uren duurde. Aan de andere kant van de vierkante ramen van de hut, werd de nacht pekszwart en begon het weer te sneeuwen. De wind floot, rammelde aan de dakbedekking en gierde door de schoorsteen, maar het viertal bleef warm en bezig, thee drinkend tot ze niet meer konden, kaas met knapperig brood met boter en pittige olijfolie schijfjes komkommer en kleine bloedworstjes als avondeten etend, en als toetje meer koekjes. Geduld raakte op en zo nu en dan ruzieden James en Roos over de betekenis van bepaalde figuren, helemaal wanneer Groemp de schrijver was, omdat zijn Reusschrift, soort van, het onduidelijkst van allen was.

'Het is duidelijk een rijzende zon,' hield James vol, met een vette vinger wijzend naar de tekening.

Het is Koning Kilroy die over de berg kijkt!' weerlegde Roos geduldig. Zie je zijn haar!?'

'Dat zijn zonnestrallen!'

'Je bent zo blind als een Grotnargel! Koning Kilroy is het symbool van gezag! In de samenhang is dat *logisch!*'

'De rijzende Zon stelt de toekomst voor,' drong James ontwijkend aan. 'Dat is *nog* logischer in de samenhang!'

Zoals gebruikelijk doorbrak Ralph de patstelling. 'Laten we het "gezag in de toekomst" noemen en verdergaan, ja? Mijn kont valt bijna in slaap.'

Tegen de tijd dat ze de vertaling klaar hadden was het bijna middernacht. Uiteindelijk, moe maar tevreden en nieuwsgierig, gingen ze op weg naar de stoel en de bank voor het haardvuur om de brief helemaal te lezen. Hagrid porde de kolen witheet op, waardoor ze kraakten en in witte vonken ontploften, en zakte daarna in een gemakkelijke stoel, zijn voeten met dikke sokken gekruist op het vloerkleed met een grote teen stekend uit een rafelend gat. Trife draaide drie keer rond de knieën van Hagrid en ging, tevreden snuffelend, liggen.

James en Roos ploften op de bank maar Ralph bleef staan, alsof hij een spreekbeurt zou gaan geven.

Hij begon de vertaling voor te lezen, wat, hoewel door hem zelf geschreven, nogal een opgave was. Zoals Roos duidelijk had gemaakt, had de Reuzentaal geen grammatica of structuur, waardoor Ralph als gaande weg de gaten moest zien te vullen tussen ideeën en begrippen.

'Groemp, Prechka en de rest van de stam sturen hun groeten en... de bergachtig grote, tienkoppige Mantichore van voorspoed.'

'Ah, da's 'n traditionele reusbegroeting, dat 't is,' knikte Hagrid met zijn ogen half gesloten in opgewekte verwachting. 'Betekent, rijkdom en vlees voor eindeloze seizoenen. Ga door, ga door...'

Ralph knikte onzeker. 'Tijd is moeilijk met het oud worden van de jaren. De toekomst is mistig en vol met gevaar. Maar kleine zorgen eerst. Draak...' Ralph stopte en keek op. 'Zijn we er zeker van, dat hij hier Norberta bedoeld, ja?'

'D'r benne geen andere drake in de bergstamme,' zei Hagrid. 'Hij moet, die goeie ouwe Norberta wel bedoelen. Zij was hun trouwcadeau. Had d'r graag zelluf gehouwe, maar het is leuk te wete, asdat ze nog in de familie is.'

Ralph knikte en fronste omlaag naar de brief. 'Norberta ruikt in de wind een andere draak. Ze is opgewonden en moeilijk in bedwang te houden. Haar verlangen naar de mandraak van haar soort, maakt dat ze ongehoorzaam is en niet luistert naar de bevelen van de reuzen die van haar houden en voor haar veiligheid zorgen. Ze verlaat haar grot om de mandraak te zoeken, maar Groemp en Prechka, met de hulp van de stam en zelfs de koning, brengen haar terug. Spoedig zal ze ver genoeg gaan en snel genoeg gaan, dat we haar niet meer op tijd kunnen vangen. Ze gaat altijd Zuid en Oost, voorbij de kleine man plaats, op weg naar de Zee van Licht.'

James vroeg, 'Wie zijn de kleine mensen?'

'Vergeleken met reuzen zijn alle mensen klein, gekkie,' zei Roos. 'Maar dat is niet wat het betekent. "Kleine man plaats" zijn de dorpen. Norberta vermijdt deze en soortgelijke, om bij de mannelijke draak te komen die ze ruikt.'

'O,' zei James en fronste diep. 'Dus, wat is de Zee van Licht?'

Met een bedachtzame stem antwoordde Hagrid, 'Da's de *grote* man plaats. De stad Londen zelf. De meeste reuzen benne d'r nog nooit geweest en zalle d'r ook niet heengaan, ook niet om Norberta terug te halen. In hunnie overleving is 't een mysterieuze, angstige plaats. Voor hunnie, is 't 'n grote oceaan van licht, schijnend in de nachtelijke wolleke.'

Ralph grimaste verwacht. 'Maar, hoe kan Norberta een mannelijke draak zo ver weg ruiken?'

'Ga weg,' zei Hagrid, iets opzitten in zijn stoel. 'Daar hebbe we 't twee jaar geleje in de klas over gehad, ja toch? Draak-lok-stoffen benne de sterkste in de hele dierewereld, zo krachtig en zwaar, asdat mensen 'em niet kenne ruike. Net as onze ore geen hondefluite kenne hore. Van drake is 't bekend, asdat ze andere over honderde kilometers kenne zoeke, voorbij de grootste oceane. Zo kenne ze liefde vinde en babydraake make.'

'O, ja, dat herinner ik me,' loog Ralph, krabbelend over zijn hoofd. 'Maar er kan toch geen mannelijke draak in Londen zijn? Ik bedoel, Londen! Nee toch!?'

James sperde zijn ogen wijd open toen er een herinnering bij hem opkwam.

'Montague Python!' zei hij, rechtop zittend de armleuning omklemmend. 'Fleur vertelde mij over hem op weg naar school aan het begin van het lesjaar! Haar ouders namen haar mee om te kijken bij een magisch circus en er was een mannelijke draak in de show. Ze vertelde, dat ze voor de Winter in Wegisweg zouden zijn. Ze wil daar nog eens gaan kijken. Het moet Montague zijn, die Norberta ruikt.'

'Krek,' zei Hagrid triest. 'Arme meid mist gewoon d'r draakgezelschap. Ze wil, wat ieder levend wezen wil. Liefhebbe en gelieft te worde. Ach, d'r areme grote hart moet breke, omdat ze niet in staat is bij 'n andere draak te kenne zijn die ze wel ken ruike.'

Na een ogenblik van peinzende stilte, drong Roos aan, 'Ga verder, Ralph.'

Ralph knikte en vervolgde, vragend lezend. 'Ze zeggen, dat ze allemaal proberen om Norberta veilig te houden. Maar de stam is bezig met grotere problemen. De mensen plaatsen strekken zich de hele tijd uit naar de reuzenplaatsen. Onrust vult de lucht als de mensen de grenzen oversteken die nog nooit overgestoken zijn. Soms komen mensen om te jagen. Soms komen ze om te onderzoeken. Dieper en verder reizen ze, vaak in hun brullende metalen beesten. Euh, ze moeten hier jeeps mee bedoelen, neem ik aan,' schouderchokte Ralph zonder op te kijken. 'Sommige stammen bereiden zich voor op oorlog met de mensen, ze willen vechten voor hun eigen plekken. Groemp en Prechka's stam wil niet vechten met de mensen. De koning van hun stam zegt, dat ze weg zullen gaan. Vinden bergen verder in het Noorden, voorbij de grote kusten. Maar Groemp en Prechka willen niet reizen naar nieuwe bergen. Ze willen komen...' Ralph trok bleek weg en zijn ogen sperden zich open. 'Ze willen komen naar Zweinstein. Ze geloven, dat het de veiligste plaats is. Ze herinneren zich de grot in het Verboden Bos en willen daar weer gaan wonen.'

'Dat kunnen ze niet menen,' zei James verrast. 'Dat is, als, honderden kilometers hier vandaan. Er is niet zoiets als reuzentrein of vliegtuig. Ze verdwalen vast.'

‘Neh,’ zei Hagrid, die zich in zijn stoel naar voren boog en met de metalen punt van zijn paraplu in de haard porde, de kolen weer opstokend. ‘Reuzen benne waanzinnig slim as ‘t op richtingen ankomp. Dat wete jullie. ‘t Is as un zesde zintuig dat ze hebbe. As ze errugus geweest benne, kennen ze die plek altijd weer terug vinde. Zo kenne ze d’r weg rond de berege, van grot tot grot en van top tot top.’

Roos keek gealarmeerd van Hagrid naar James. ‘Maar dan moeten ze het hele stuk komen lopen, door ladingen Dreuzeldorpen en steden, open en bloot! Ze worden dan zeker gezien!’

‘Gaaf nooit gebeure,’ zei Hagrid, weer achterover in zijn stoel zakkend, hiermee een lange kraak uit het binnenwerk ontlokkend. ‘Groempie zou zo’n risico nooit neme. Ik verwacht, asdattie gewoon z’n ouwe huis hiero in ‘t Verboden Bos mist, en d’r errug naar verlangt, zoals de mense prate over de goeie ouwe tijd. Reuzenaal is lastig met dingen zoas ‘t verlede. Het echte probleem is die areme Norberta.’

‘Wacht n’s even,’ zei Ralph, hij liet de gelezen brief zakken en keek op. ‘Twee reuzen zeggen, dat ze van plan zijn om honderden kilometers over Dreuzelland te komen walsen naar Zweinstein, met in hun kielzog mogelijk ladingen Dreuzels die hen verbijsterd volgen en jij zegt, dat er niets aan de knikker is?’

‘Ik zei, gaat nooit gebeure,’ wuifde Hagrid met zijn vlezige hand. ‘Dingen kenne in de berege wat verstoord worde, maar op dat punt benne we nog helegaaf niet. Groempie is slimmer dan dat.’

James grimaste en verzuchtte luchtig, ‘Ik herinner mij Groemp behoerlijk goed. Knuffelbare, enorme gast is hij wel, maar “slim” komt niet als eerste bij me op.’

‘Jullie misse ‘t probleem,’ zei Hagrid met een grote zucht, glazig in het vuur starend. James keek van opzij naar de Halfreus, die hikte en zacht snikte. ‘Areme kleine Norberta is helemaal alleenig. Ze hep behoefte an gezelschap, hep ze. Ze probeert braaf te zijn. Ze doet alleenig wat de natuur en d’r eige drakehart van d’r verlang. We motten d’r gaan hellepe, motten we.’

‘Nee, Hagrid,’ zei Roos, haar Moeder’s ferme onmiskenbare stem imiterend. ‘Hagrid,’ zei ze de naam van de professor opnieuw, zijn aandacht opeisend. ‘Wat ben je aan het denken eraan te gaan doen?’

Hagrid knipperde opzij naar Roos, alsof hij uit een diepe dagdroom kwam. ‘Hmm? Wat? O, niks. Geen een ding. Ik denk allenig an die areme Norberta.’

‘Dat is waar wij ons zorgen over maken, denk ik,’ zuchtte Ralph.

‘Hagrid,’ zei James, zijn hoofd naar de grote man opheffend. ‘We kunnen het niet gebruiken, dat Norberta op stap gaat door Londen op zoek naar een getrainde circusdraak. Dat weet je, toch? Het is erg genoeg eraan te denken, dat Groemp en Prechka door Dreuzeldorpen heen stampen op hun tocht naar Zweinstein. En draak snuffelend in Londen zou volledig rampzalig zijn.’

‘Catastrofaal,’ beaamde Roos betekenisvol.

‘Maar,’ protesteerde Hagrid, zijn ogen vernauwend. James kon bijna de raderen in het ruigharige hoofd van de Professor zien draaien. ‘Maar ze heb me nodig, heb ze. Ik zeg niet asdat Groemp en Prechka d’r los motten laten, om los te gaan door de stad, zoekend naar deze optredende draak. Maar ’t ken misschien wel op ’n andere manier. En dan, as d’r ’n nieuw drake-ei is, ken ik ’t zelluf uitbroede! Jullie drie kenne helepe! Dan is ’t net as vroeger!’ Zijn keverzwarte ogen glinsterden van opwinding.

‘Geen drakeneieren meer!’ besliste Ralph, snel voor ondersteuning van Roos naar James kijkend. ‘Ik bedoel, toch? Dat gaat totaal, compleet, volledig, helemaal nergens over!’

‘Ah, gelijk hebbie, gelijk hebbie,’ zakte Hagrid terughoudend ineen. Hij rekte zich uit en wreef over zijn nek, nog steeds in de vlammen kijkend. ‘Maar zoas ik zei, misschien ken ’t wel op ’n andere manier. ’N manier die voorkomt, dat Norberta zonder begeleiding Londen in huppelt, maar d’r wel geve wat de natuur van d’r verlangt. Maar, ik heb hulp nodig. Jullie drie zoude wel mee wille, is ’t niet? Per slot, we benne al zover gekomme, ’t vertale van de brief en alles. Jullie hebbe ’t verdient.’

‘Je doet het voorkomen, alsof het een soort van vrolijke vakantie is,’ schudde Ralph verbaast zijn hoofd.

James probeerde zich voor te stellen wat Hagrid van plan was. ‘Daar zegt Ralph wat. Dit wordt toch niet zo’n kettergek, waarschijnlijk gevaarlijk, volledig onwerkbaar plan dat ons in Azkaban zal doen belanden, of ons zal doden, toch?’

‘O, n’tuurlijk niet,’ Hagrid wierp hem een verwijtende blik toe, waar James zo doorheen keek.

Roos haalde haar schouders op. ‘Ik doe mee.’

Ralph keek haar verward aan, zijn ogen wijd van verraden verassing.

‘Natuurlijk doe ik mee,’ herhaalde ze ferm naar hem, ‘En jij ook! Als het Norberta uit de stad houdt, dan is het, als bewoners van de magische wereld, onze plicht.’

Ralph’s ogen puilden nu uit. ‘Jij bent net zo gestoord als *hij* is,’ hij wees naar Hagrid. Roos haalde alleen maar haar schouders weer op.

‘Mij Oom Charlie werkt in Roemenië met draken,’ merkte James op. ‘Ik wed, dat als we Norberta bij hem kunnen krijgen, hij weet hoe haar voor te stellen aan een echte mannelijke draak, niet een getemde, optredende reuzenslang met de naam *Montague Python*.’ Hij rolde met zijn ogen.

Hagrid was heftig aan het knikken, weer op zijn stoel naar voren buigend. ‘Da’s waar! Charlie Wemel zou juist wete wat te doen! Alles wat we motte doen is Norberta bij ’em zien te krijge!’

‘O, dat is alles, eh?’ zei Ralph met een sarcastische opluchting. ‘Alles wat we moeten doen is een vijf ton wegende Noorse Bultrug over de internationale grenzen vervoeren en daarbij haar geheim houden voor zowel de Dreuzelwereld, die bij bosjes flauw zouden vallen bij alleen al het zien van haar, *en* het magische bestuur,

die ons ter plaatse zou arresteren voor het vervoeren van een illegaal beest en het in gevaar brengen van de Eed van Geheimhouding.'

Roos rolde met haar ogen en onderdrukte een glimlach. 'Zoals jij het zegt, klinkt het gemakkelijk, Ralph.'

'Het zou een stuk schelen als ze kon vliegen,' mijmerde James, 'een van ons zou haar dan kunnen berijden. Maar haar vleugels zijn nooit helemaal genezen, toch, Hagrid?'

'Via de weg is de enige manier,' knikte Hagrid, een grimas krijgend bij het denken aan de beperking van de draak. Zijn blik verscherpte toen er een idee bij hem opkwam. 'Via de weg *of...*'

'Of, wat?' vroeg Ralph sceptisch.

'Euh, niks,' zei Hagrid, opeens opstaand. 'Helemaal niks. Vergeet asdat ik 't zei. Voor nu, 't is laat. Ik had jullie drie al ure geleje naar jullie slaapkamers motte sture. Wat voor leraar ben ik eigenlijk? Een grove onverantwoordelijke om jullie hier te houwe.' Maar hij was alleen maar aan het bazelen, James wist, dat de grote man gevangen werd in een ongebruikelijke greep van een idee. De gloed in de ogen van de man was bijna komisch intens. James verwachtte zo half en half, dat er stoom uit de oren van Hagrid zou gaan komen.

'Je gaat toch niet iets stoms doen zonder ons, Hagrid?' vroeg Roos, zich haar mantel om zich heen schuddend terwijl Hagrid hen vrijwel uit de hut veegde.

'Luister niet naar haar,' weerlegde Ralph. 'Voel je vrij, al de stomme dingen zonder ons te gaan doen.'

'Goejenacht, jullie drie,' wenste Hagrid hen, strak door zijn borstelige baard glimlachend. 'Direct naar 't kasteel met jullie. Geen treuzelarij.'

Direct achter hen, sloeg de deur dicht, de glans van de hut afsluitend. De warmte ervan hing nog steeds rond de drie leerlingen, maar James kon voelen, dat dit snel van hen wegvloeide door de met sneeuw gevulde wind.

'Kom op,' rilde hij. 'Hij kan ons roepen als hij ons nodig heeft.'

Ralph schudde zijn hoofd toen ze op weg gingen naar het met rijk bedekte kasteel. 'Je doet nou net alsof je er naar uitkijkt.' Even schoot Directeur Merlijn, en zijn belofte aan hem, door zijn gedachten.

'Je hoeft niet mee te komen, als de tijd van aanpakken komt, Ralph,' zei Roos nuffig.

'Dat zou je denken, is het niet?' kreunde Ralph met een zielige stem. 'Maar ik weet hoe dit soort dingen gaan. Op de een of andere manier word ik er in meegezogen. Gaat altijd zo. En James zal dan aan het eind, om de een of andere reden omdat ie 'em kwijt is of gebroken is of zo, mijn toverstok nodig hebben. Of er zal een taak zijn die alleen ik maar kan doen, omdat ik, weet ik veel, de juiste lengte heb, of de rest van jullie zijn in levensgevaar, of jullie zijn druk met het bevechten van mythische beesten van verschrikking of wat dan ook.'

‘En dat is serieus iets om *niet* voor mee te komen?’ grinnikte James.

‘Het zal deze keer niets van dat alles zijn,’ zei Roos ferm, terwijl ze het binnenplein op schuifelden, de poederachtige sneeuw voor zich uit schoppend. ‘Deze taak is eenvoudig genoeg. Oom Charlie zal precies weten wat te moeten doen. Alles wat wij moeten doen, in Norberta bij hem krijgen.’

‘Ah, ik weet alles over eenvoudige, gemakkelijke, volledig veilige taken met jullie zoi,’ zuchtte Ralph bitter. ‘Komt er op neer, dat ze dat nooit zijn.’

James zei het niet, maar hij verwachtte, dat Ralph meer gelijk had, dan zelfs Roos bereid was te erkennen.

11. Blackbrier Quoit

Er kwam voor de kerstvacantie geen bericht van Hagrid, wat James vrijliet om zich bezig te houden met het inpakken en plannen en de algehele opwinding over zijn reis met Millie. Hij dacht eraan zijn nette gewaden in te pakken, en baalde er stiekem al van, dat hij ze zou moeten dragen. Hij dacht over het buiten school samen met Millie zijn en voelde zich nerveus en koortsachtig opgewonden over dit vooruitzicht. Zouden ze vaak zonder toezicht zijn? Of onder meer toezicht dan op school? Hoe zouden haar ouders en de familie zijn? Millie had geprobeerd hen te beschrijven en had hem gewaarschuwd over bepaalde excentriciteiten, maar hij had er niet veel van onthouden. Het enige wat hij zeker wist, gebaseerd op haar omschrijvingen, was dat de Vandergriff's een heel andere levensstijl hadden dan James ooit was tegengekomen. Scorpius had het hem uitgelegd toen hij hen had beschreven als "oude magie", hoewel James maar heel vaag wist wat dat betekende.

De treinreis naar Londen was gebruikelijk rumoerig, met de compartimenten vol met vrolijke leerlingen, de gangen versiert met bosjes dennentakken, kleurrijk betoverde lampjes en meterslange zuurstokken. De goederen van de karretjesmevrouw bestonden volledig uit; kerstkoekjes, kleine appeltaartjes, suiker sneeuwballen, kaneel kakkerlakken en pepermunt-imp tabletjes. Millie kocht van alles wat en verdeelde dit in het compartiment waar ze in zaten. James nam het handgrote appeltaartje met een schaapachtige glimlach aan. Hij kende nauwelijks

iemand in het overvolle compartiment, de meeste ervan vrienden van Millie waren, haar mede Huffelpufs, hoewel er een paar bekende gezichten bijwaren van Nacht Zwerkbal. Van hun kant leken ze James als een van hen te accepteren, puur gebaseerd op zijn verbinding met Millie.

Zij zat naast hem, handen ineen, opgewonden stuiterend over het gesprek. Aan de andere kant van het raam, daalde de Zon over onaangetaste witte velden, met sneeuw bedekte bossen en bergen, dof en wazig door de afstand. Het licht werd schemerig, paars en schaduwen werden lang. Tenslotte gingen de lantaarns van de Zweinstein Express zacht ploppend aan, lieten de hele trein in een gouden licht baden en James wist, dat de reis nu spoedig voorbij zou zijn.

Een schok van ongerustheid gleed door hem heen, toen hij zich eraan herinnerde dat met hun aankomst op perron 9 $\frac{3}{4}$ het bekende gedeelte van de reis voorbij was. Opeens miste hij de comfortabele eenvoud van het Nest, de geur van kruidkoeken door het panische bakken van zijn Moeder, de warmte van de knuffels van Oma Wemel, de huiselijke echte Kerstboom met de geliefde familieversierselen en de krakende kikkerstem van Knijster.

Tenminste zou hij Knijster niet zo heel erg missen. Hij had de oude Huis-elf gisterenochtend nog gezien, wakker wordend van de geduldige, ernstige blik en waterige ogen van de Huis-elf, die aan zijn voeteneind stond met een stapel ingepakte cadeaus aan zijn voeten.

James had besloten, dat hij de cadeautjes nog niet kon openen, ondanks Knijster's monotone Kerstwensen.

'Het is nog geen Kerst,' had James, al geeuwend en zich uittrekkend, gezegd. Zijn haren stonden nog steeds een beetje overeind, door de schok van het wakker worden onder het knipperloze staren van de Huis-elf. 'Ik maak ze wel open als ik terugkom. Heb ik iets om naar uit te kijken.'

De Huis-elf had dit met stoïcijnse grimmigheid geaccepteerd, kort daarop verdwijnend met een knip van zijn bottige vingers, een geur van dennennaalden en pepermunt uit zijn kielzog achterlatend.

Nu, terwijl de trein steeds langzamer en langzamer ging rijden, de klank van de machine die van een staccatoritme overging in een lage trommelslag, met donkere stenen muren en schoorstenen van de stad die voor het raam langs zoefde, vervloekte James zichzelf voor het toestemmen om met Millie de feestdagen door te brengen. Nu wist hij, dat hij het enkel gedaan had om Albus en Lily te zien. Maar hij voelde nu, dat hij alleen zichzelf strafte en vaster aan Millie kwam te zitten, met wie hij nog steeds van plan was om het uit te maken zodra de tijd daar rijp voor was.

Of dat moment er *ooit* kwam.

Terwijl de trein langzaam, sissend, en ratelend tot stilstand kwam keek hij naar de groep wachtende ouders en families. Hij wist, dat hij zijn ouders daar niet bij zou zien. Het was een traditie geworden, dat hij, Albus, Lily en de rest met een Viavia direct naar het Nest zouden reizen. De betoverde kersttrui Viavia, was al een paar dagen eerder aangekomen, geadresseerd aan Albus en Lily. James had hem gezien

en had ongeïnteresseerd gedaan – had zelfs een snijdende opmerking gemaakt over hoeveel lol *hij* in de stad zou hebben. Albus had het niet uitgemaakt, maar Lily had er oprecht jaloers uitgezien en James voelde zich daar achterbaks tevreden over.

Het perron krioelde van mensen in mantels en hoeden, sjaals en laarzen, feestelijk bedekt met sneeuw en met heldere ogen kijkend toen de reizigers uit begonnen te stappen. James zag de ouders van Scorpius, Draco en Astoria, staand in hun lange zwarte mantels aan de rand van de menigte, er net zo ernstig en hooghartig uitziend als altijd. Andere, vaag bekende, gezichten werden door de lantaarns als manen verlicht. Terwijl James omlaag stapte op het koude perron, keek hij naar de menigte wie een deel van de familie van Millie zou kunnen zijn.

Op háár beurt, maakte Millie er een grote show van om haar vrienden gedag te zeggen, ze knuffelde ze een voor een, omklemde hun handen ernstig alsof ze hen in maanden of jaren niet meer zou zien, in plaats van maar een paar dagen. James probeerde zich niet ongeduldig of vergeten te voelen.

‘Dus, wie is jouw Moeder of Vader?’ vroeg hij uiteindelijk, toen zij zich weer bij hem voegde.

‘O, Mam en Pap komen niet naar het perron om ons op te halen,’ zei ze luchtig, haar haren glad strijkend en haar gele handschoenen aantrekkelijk.

‘Ah.’ Fronste James. ‘Dus... je Oma Eunice dan?’

‘Grootmoeder Eunice!’ Millie lachte en schudde haar hoofd. ‘Doe niet zo raar! Pak je tas en kom mee.’

Ze zwaaide haar eigen tas op haar rug en baande zich een weg door de drukte, James achterlatend om haar in te halen. Na een ogenblik, rekte zij een geelgeschoeide hand achteruit, vond de zijne, en trok hem enthousiast vooruit, reppend door de mensenmassa om uiteindelijk door het betoverde hek uit te komen op King’s Cross station. Ze keek nog steeds niet achterom maar slingerde alle kanten op over de brede stationshal. Het geklik van de hakken van haar laarzen overstemde het geluid van opgenomen kerstliedjes en de monotone aankondigingen van vertrek- en aankomsttijden. Druzelreizigers zwermden overal, sommige vrolijk en feestelijk, familie en vrienden ontmoetend, anderen fronsend en gehaast, kijkend op hun horloges of mobile telefoons, glijdend naar alle richtingen.

Tenslotte leidde Millie James naar de grootse hoofdhal, groot, helder verlicht en zo tjokvol mensen als in een voetbalstadion. Daar stopten ze een ogenblik en keken in het rond.

James zag de man voor dat zij hem in de gaten kreeg.

‘Euh,’ zei hij, voor aandacht in Millie’s hand knijpend en met zijn andere hand wijzend. ‘Ik neem aan, dat hij hier voor ons is?’

Millie volgde James’ wijzend vinger, glimlachte en knikte opgewonden. Ze begon hem weer vooruit te trekken.

De man die James gezien had hield een groot bord voor zijn borst, omklemd door handen in zwarte handschoenen. Op het bord stond **VANDERGRIFF EN GAST** in keurige drukletters. Het was echter niet het bord waardoor de man opviel. Het was het feit dat hij minstens drie meter lang was, met een hoofd zo groot en vierkant, dat hij uit een stuk steen van Stonehenge gehakt leek te zijn. Zijn dunne postuur was bijna bizar en werd benadrukt door de dubbele rij knopen op zijn uniform, dat zo strak om zijn lijf zat, dat het direct op zijn lichaam genaaid leek. De rijen koperen knopen op zijn borst glinsterden in het TL licht zoals ook de klep van zijn chauffeurspet.

Geen van de andere reizigers leek notitie te nemen van deze lange man, die als een telefoonpaal boven hen uit torende. Zijn grijze ogen stonden strak en geduldig in de schaduw van zijn pet. Maar zelfs dat was minder verbazingwekkend dan wat er achter de chauffeur stond, volledig onopgemerkt in de golvende, drukke, hectische mensenmassa.

Het was een auto, maar een zoals James nog nooit gezien had. Hij was heel erg oud, ongelooflijk lang en laag, zijn spatborden gleden in gladde metalen golven naar achteren over dikke whitewall wielen. De wieloppen waren van chroom en weerkaatsten het opvallende licht naar alle kanten, de koplampen waren ook van chroom zoals ook de grafsteenachtige randen van de grill. De passagiersruimte was zo lang en vorstelijk, dat hij eruitzag alsof hij een kleine balzaal herbergde. Uitstekend vanaf de maangrijze glooiing van de motorkap was een zilveren figuurtje, een gemantelde vrouw, vooruit leunend als in een heerlijke windvlaag, kin geheven en de armen wijzend naar achteren, zodat haar mouwen zich tot vleugels vormden.

De mensenmassa bewoog zich langs de auto als water om een rots, niet eens de moeite nemend om er opzij naar te kijken.

‘Goedenavond, Mejuffrouw Millicent en Jongeheer Potter,’ zei de chauffeur toen Millie dichterbij kwam. Zijn stem was diep maar verrassend melodieus. Hij raakte met twee vingers de rand van zijn klep aan en bood hen een eerbiedige glimlach.

‘Hoi Larch, vrolijk Kerstfeest!’ riep Millie omhoog naar de enorme man, en verraste James toen, door haar armen wijduit te spreiden alsof ze een knuffel verwachtte. Larch liet het bord zakken en zakte op een knie, Millie zo toestaand om haar armen om hem heen te gooien, hoewel hij de omhelzing niet beantwoordde. Toen ze hem losliet, ging hij weer staan, zo hoog boven hen uit stekend, dat hij de lichten van de straat lantaarns blokkeerde en wreef een schaalgrote hand over zijn uniform, niet bestaande kreukels gladstrijkend.

Met een zachte plof ging de kofferdeksel open. Larch pakte handig de tassen van James en Millie en laadde ze in de automobiel, hierna opende hij de passagiersdeur. Millie klom naar binnen. Veel voorzichtiger stapte James achter haar aan – het interieur was zo groot, dat hij nauwelijks zijn hoofd hoefde te bukken – en voegde zich bij haar op de weelderige, dieprode, leren sofa, die dienst deed als de achterbank. Sprakeloos keek hij in het rond, het walnoten interieur, de zilveren armaturen, de zacht glooiende zijstoelen en het dikke, pluuche tapijt in zich opnemend. Een miniatuur kristallen kroonluchter hing vanaf de ronding van het dak. Feitelijk was

het geen balzaal en de voorkant van de passagiersruimte werd gescheiden van de bestuurder door een glanzend houten bar, voorzien van kristallen karaffen, wijn- en likeurflessen en rijen glazen, ondersteboven hangend in keurige rekken.

‘Dat is Larch,’ zei Millie, haar hand weer op die van James leggend en er in knijpend. ‘Hij is al, oh, waarschijnlijk eeuwen, in de familie.’

‘Wat,’ vroeg James, over de bar heen kijkend naar de enorme man die zich op de bestuurdersstoel perste en zijn gehandschoende handen om het houten stuurwiel krulde, ‘wat is hij?’

Millie knipperde naar Larch alsof ze zich dit nooit had afgevraagd. ‘Een cycloop, denk ik,’ antwoordde ze schouderophalend.

De motor van de auto startte met een subtiele, trillende roffel, bijna als een butler die zijn keel schraapt.

Geen van de Dreuzels keek naar de auto, hoewel ze er wel voor uit de weg gingen, een kanaal vormend waar de auto doorheen kon. Hij begon met een onopvallende gratie te rollen, de bijna geruisloze motor rolde hen voorzichtig voort, als gingen ze over een rode loper. De kroonluchter zwaaide nauwelijks maar draaide zijn kristallen hangers zachtjes, prisma’s aan zijn deftige glans toevoegend.

James had al eens met de Collectebus door deze ruimte gereden, maar die rit was wild en paniekerig geweest, alsof je danste met een Banshee. In vergelijking, was dit als het rijden op de schouders van een reusachtige zwarte panter, die rustig door het oerwoud liep.

‘Maar...’ zei James zwak, ‘ik dacht, dat een cycloop maar één oog had?’

Weer haalde Millie haar schouders op. ‘Dat gedeelte in *Fabeldieren en Waar ze te Vinden* hebben we nog niet gelezen.’

De auto, vertelde Millie bijna terloops aan James, was een Rolls Royce Fantoom, hoewel met wat toevoegingen van specifieke, magische mogelijkheden. De motor had bij voorbeeld geen benzine nodig, maar draaide op vloeibaar Gobelinvuur en de versiering op de motorkap zorgde voor zij eigen onzichtbare veld, waar hij ook heenging. Maar nog indrukwekkender, dacht James, was de mogelijkheid van de auto om ruimte waar hij doorheen rolde, om te buigen, waardoor hij door kleine openingen paste zoals de draaideuren van de entree van King’s Cross station. De auto deed niets zo onwaardigs als zichzelf laten krimpen. In plaats daarvan leek hij de realiteit opzij te duwen, alsof de wereld zelf gemaakt was van plastic, of dat het metaal en glas slechts gordijnen waren, die door verborgen koorden opzij getrokken werden.

De Fantoom voegde zich in het opeengepakte vacantieverkeer, maar had er totaal geen last van. Rijen taxi’s, auto’s, vracht- en bestelwagens stonden opeengepakt op de modderige weg en bewogen nauwelijks, slechts zo nu en dan één voor één vooruit schietend als ongeduldige dieren bij een voederbak, maar de Fantoom slipte er gewoon langsheen, rijdend over de middellijn, duwend tegen de ruimte, zodat de nauwe sleuf een grootse, lege doorgaande weg werd. Larch stopte wel met de auto

bij de verkeerslichten, maar het viel James op dat de Rolls Royce altijd vooraan stond, met de motor die geduldig pruttelde tot het licht, wat door de neerdwarrelende sneeuwvlokken weerkaats werd, van rood naar groen ging, waarop het voertuig weer vooruit zoefde, voortgaand voor het verkeer rondom hem, als een generaal die zijn troepen leidde in een grootse parade.

De rit naar Canterbury duurde even en James werd er nogmaals aan herinnerd hoe ongelooflijk groot Londen feitelijk was. Ze reden door winkelgebieden volgepakt met voetgangers, de meesten bepakt en bezakt. Ze rolden door industrieterreinen overheerst door stenen muren en gore ramen, hoge schoorstenen en metalen garagedeuren. Uiteindelijk kwamen ze bij een omgeving met grote huizen, ver weg gelegen voorbij keurig bijgehouden tuinen. Rijen bomen stonden langs de dubbele hoofdweg, versiert met smaakvolle witte kerstverlichting. Hier op de straat stonden geen auto's geparkeerd en de sneeuw was niet langer platgewalst door eindeloos kruisend verkeer en voetgangersporen. In plaats daarvan was de hoofdweg voorzien van twee strakke, zwarte, bandensporen zorgvuldig herhaalt door de weinige auto's die hier reden. De Rolls Royce volgde discreet de sporen, terwijl James door de grote zijramen keek, zich afvragend welke van de grote indrukwekkend uitzierende huizen hun bestemming kon zijn.

'We zijn er nog niet hoor,' zei Millie met een vrolijke ondertoon in haar stem.

James wachtte, er lag een strakke band om zijn borst van een mengeling van verwachting en opwinding die te bekent begon te worden. De enige andere auto op de weg, bemerkte hij, was een andere luxueuze wagen, hoewel een veel nieuwere versie, die de Fantoom op een respectvolle afstand volgde, de koplampen helder als diamanten op zwart fluweel.

Toen ze het eind van de weg naderden besepte James, dat er iets ongebruikelijks was aan de huizen aan de linkerzijde. De ruimtes tussen en achter hen waren volledig duister, een duisternis die zich uitstreckte in een mistige vlakheid. Met een lichte steek van verrassing snapte James, dat de vlakheid de zee was, deels bevroren, zodat de blauw witte randen versmolten met het zwarte van de diepten. De achtertuinen van de huizen liepen af in stenen stranden, sommige ervan bevatten de vierkante silhouetten van opslagruimten, nu donker en potdicht in verband met de winter.

Toen de Fantoom aan het eind van de weg aankwam, die afboog naar de zee en stopte bij een keurig doodlopende rotonde met een rond metalen vangrail, verborg een rij bomen het zicht op de kade. Een andere rij bomen, dicht langs de vangrail, blokkeerde het zeezicht en de nachtelijke hemel verderop. De straatverlichting eindigde bij het laatste huis, waardoor de rotonde in diepe schaduw bleef, als een grote geasfalteerde punt aan het eind van een zin.

De Fantoom stopte in het midden van deze punt.

'Zijn we,' vroeg James, naar voren leunend op zijn zitplaats om door de voorruit te kijken, 'als, er nu?'

Vorbij de voorruit, begon de donkere rij bomen te verschuiven. De boomstammen bewogen alsof ze door een gure wind opzij werden geduwd en toch zag James aan de recht naar beneden vallende sneeuw, dat het totaal windstil was. Zacht gekraak en ploppen stegen op uit het bos terwijl de bomen opzij schoven, op hun wortels kruipend om een donkere doorgang te onthullen. De opening toonde echter niet de zee, maar een lange, houten passage, schaduwrijk en mysterieus.

Met een schrapend en krakend geluid van scheurend metaal, verschoof de metalen vangrail, trilde en steeg omhoog de lucht in, de steunpalen groeiden uit tot tentakels. Met het omhoog rekken van de vangrail transformeerde deze, veranderend van een roestige barrière tot een smeedijzeren poort voorzien van koperen letters die op de ijzeren versieringen lagen:

BLACKBRIER QUOIT

De Fantoom rolde weer vooruit, onder de tekst doorrijdend op het ogenblik dat deze op zijn volle hoogte was.

Sprakeloos keek James toe, dicht tegen het raam aan zijn kant leunend. Tussen hen in, hield Millie nog steeds zijn hand vast en leek er totaal geen acht te slaan wat er buiten gebeurde.

De auto had, als James begrip van de lokale geografie enige logica had, voorbij de bomen door moeten rollen op het stenen strand, maar nu reed hij over een lange, perfecte rechte weg met aan weerskante berkenbomen, wiens takken zich boven hen als handen ineen verstrengelden. Achter de bomenrijen aan weerszijden, kon James nog net het vlakke, grijze ijs herkennen waar tussenin een zeer smalle landtong zich in zee uitstrekte.

Langs het pad begon er bovenop de lange ijzeren palen gaslicht te branden, dat de berkentakken verlichtte en gouden plassen op het besneeuwde pad creëerde. Na een minuut verbreedde het pad zich, hoewel de bomen het nog steeds bleven begrenzen, en opende zich naar een brede, parkachtige uitgestrektheid, bedekt met sneeuw en versiert met kronkelige voetpaden, groepen bomen op een kleine heuvels, pijnlijk netjes bijgehouden heggen en vorstelijke standbeelden. Geplaatst op het achterste deel van het park stond een stenen huis, zo breed en vierkant, zo vol met ramen en pilaren, rijen trappen en hoektorens, dat het meer een kasteel dan een landhuis leek.

‘Oost, West, thuis best,’ zuchtte Millie, niet echt liefdevol.

James hoorde haar nauwelijks. Hij merkte net op dat, ondanks de grootte van het park en de tuinen, de bomen die er omheen stonden, elkaar nog steeds boven hun hoofden in elkaar grepen, hun takken omklemd in een ononderbroken boog van tientallen meters hoog, effectief het huis en alle land eromheen afschermend van de buitenwereld.

De Fantoom draaide in de gebogen weg en boog af naar de gloed van het huis, behoedzaam tot stilstand komend voor de indrukwekkende voordeuren. Terwijl James keek, opende de deuren zich en een drietal mannen in formele zwarte pandjesjassen en smetteloos witte overhemden kwamen naar buiten en stelden zich

plichtsbewust in de koude op de treden van de trap op. Daar bleven ze kaarsrecht staan.

Larch opende de passagiersdeur en Millie porde James om uit te stappen. Dat deed hij, sprakeloos de kou in stappend, zijn voeten knerpten op de kiezels onder de bevroren sneeuw.

‘Goedenavond Mejuffrouw en Jongeheer,’ verkondigde de dichtstbijzijnde pandjesjasman met een dubbele onderkin, goed gehumeurd joviaal. Hij was rond, maar robuust, met zwarte haren die streng over zijn hoofd waren vastgeplakt. ‘Ik vertrouw erop, dat uw reis plezierig was en ongestoord.’

Millie klom na James de auto uit en knikte naar de man. ‘Het was prima, euh?’

‘Topham, M’vrouw,’ voorzag de man haar zonder aarzeling van zijn naam, waarop hij de anderen voorstelde met een zwaai van zijn hand, ‘En dit zijn Hedley en Blake.’ Hedley was een man van middelbare leeftijd met een prettig gladgeschoren gezicht, terwijl Blake maar een weinig ouder dan James en Millie was, met zwarte haren en scherpe, knappe trekken. Hij glimlachte op een vluchtige manier eerst naar Millie en dan naar James. Het viel James op, dat de glimlach van de man niet in diens ogen terugkwam.

Millie knikte en opende haar mond om iets te zeggen, maar de aankomst van een tweede auto onderbrak haar. James draaide zich om en was verrast de luxe automobiel te zien die hen eerder gevolgd had en achter de Fantoom tot stilstand was gekomen. De deur aan de bestuurderskant ging open toen Hedley en Blake de trap af kwamen om de bagage van beide wagens op te halen.

‘Millie!’ riep de bestuurder van de tweede auto vrolijk toen hij eruit stapte. Zijn grijns in de richting van de trap toonde al zijn tanden. Hij was mager, had zandkleurig haar en droeg een pak van tweed met een goudkleurige stropdas.

‘Ben!’ riep Millie terug, James hand loslatend en rennend om de nieuwkomer te begroeten. Ze omhelsden elkaar lachend, voor Millie de man aan zijn hand meetrok. Hij stond zich toe om, speels glimlachend, meegetrokken te worden in de richting van James.

‘Ben, dit is James Potter, van school. James dit is mijn grote broer, Benno Ford.’

De dunne man trok zijn rijhandschoenen uit vóór hij een hand uitstak om de hand van James ferm te schudden. ‘Een Potter op Blackbrier,’ riep hij vrolijk uit. ‘De wonderen zijn de wereld nog niet uit! Een genoegen je te ontmoeten, James.’

‘En jou ook,’ grinnikte James, die niet anders kon dan het vrolijke enthousiasme van de man te beantwoorden.

‘Mattie,’ riep de man over zijn schouder, James hand nog steeds omklemmend, ‘kom om Millie’s nieuwe vriend te ontmoeten, James Potter.’

James keek om naar Benno’s auto toen er een vrouw verscheen vanaf de passagierskant. Ze droeg een bleek jasje en een kort gouden jurkje die haar bottige lichaam niet complimenteerde. Ze had grote uitpuilende ogen en een kin, die scherp

genoeg was om er enveloppen mee open te snijden. Haar rode haar was in ingewikkeld samengestelde golven gekapt met erbovenop een harig, ivoorkleurig hoedje. Ze tuurde naar James met een koude, professionele beleefdheid.

Millie knikte naar de vrouw in het goud. 'En dit is mijn zuster, Mathilde Constance.'

'Welkom op Blackbrier Quoit, meneer Potter,' zei Mathilde, hem van top tot teen langs haar scherpe neus opnemend vóór ze haar aandacht op Topham richtte. 'En wie zal het deze keer zijn, als ik mag vragen?'

'Jufvrouw Jillian, M'vrouw,' antwoordde Topham onmiddellijk. 'Ik geloof, dat zij u bij uw meest recente bezoek bedient heeft. Ik hoop, dat haar inspanningen tot tevredenheid waren.'

'Het is haar schuld niet,' snoof Mathilde, de trap oplopend langs de butler. 'Geen buitenstaander kan zich vergelijken met een *ware* bediende.'

'Zoals u zegt, M'vrouw,' knikte Topham, zijn blik tactvol afwendend.

'Kom,' zei Benno, opzettelijk zijn oudere zuster negerend en weer glimlachend. 'Laten we naar binnen gaan en James een rondleiding van het ouwe huis geven. Het ziet er imposant uit, tot je het je realiseert, dat het gewoon een saai oud museum is, waar *sommige* personen op staan om in te wonen. Toch, Millie?'

Millie beaamde dit en volgde haar broer de trap op naar de open dubbele deuren. Het interieur van het huis was in het gouden licht werkelijk schitterend, een lange gang onthullend met een gewelfd plafond, kroonluchters en donker, glanzend hout.

'Sprekend over museums,' verkondigende Benno, met een lach in zijn stem, 'hier vinden we de beste uitstalling van allen! Meneer en Mevrouw Vandergriff zelf!'

'Oh, houd op, Benno, je maakt een voorstelling van jezelf,' sprak zijn moeder, maar ze glimlachte, met haar wit gehandschoende handen naar hem uitgestrekt. Hij omhelsde haar terwijl meneer Vandergriff zijn aandacht op James en Millie vestigde.

'Welkom thuis, lieverd,' zei hij, glimlachend toen Millie op hem af draafde om hem in de deuropening te knuffelen.

'En haar jonge vriend,' zei mevrouw Vandergriff, haar twinkelende groene ogen gericht op James en hem een heimelijke glimlach schenkend. Ze was slank en gespierd, er bijna tien jaar jonger uitziend dan haar kalende echtgenoot. Haar eigen haren waren donker, opgestoken en op hun plaats gehouden door zilveren kam met smaragd, die haar woudgroene jurk accentueerde.

Meneer Vandergriff klopte James op de schouder en nam hem mee naar de deur. 'Ik heb jouw Vader op verschillende gelegenheden ontmoet,' bekende hij levendig. 'Er komt een dag, dat ik erin zal slagen hem te verleiden om met je Moeder hier naar Blackbrier te komen. Ik hoop echt, dat jouw verblijf hier in ons voordeel zal spreken.'

James knikte, er niet helemaal zeker van hoe hij hierop zou moeten reageren. Zijn eerste indruk was dat, met de uitzondering van Millie's zuster Mathilde, Blackbrier Quoit zowel het rijkste en warmste huishouden was wat hij ooit bezocht had.

‘Het diner is over enkele minuten, is mij verteld,’ riep meneer Vandergriff, zich omdraaien naar de verzamelde familie. ‘Is het niet, Topham?’

‘Inderdaad,’ beaamde Topham met een knik. ‘Als de familie zich wil verzamelen in de salon, kunnen wij beginnen met hete chocolade en zoethoutgrog, al naar gelang de leeftijd.’

‘Al naar gelang de leeftijd, nada,’ grijnsde Benno, met zijn armen wijd achteruit de met marmer betegelde hal in lopend. ‘Het is Kerstmis! Grog voor iedereen die dat wil!’

‘Oh, Benno,’ mevrouw Vandergriff en rolde haar ogen met de vermoeide genegenheid van een Moeder van een geboren boefje.

‘De bedienden,’ fluisterde James naar Millie, toen de familie naar de bibliotheekachtige kamer ging met hoge boekenkasten en gestoffeerde banken, ‘dat zijn allemaal... Drezels?’

Millie knikte. ‘Gebeurde een jaar na de Nacht van de Onthulling,’ antwoordde ze achter haar opgeheven hand. ‘Al de boven Huis-elfen werden vervangen door Drezelpersoneel. Topham is de butler. Blake is een knecht, samen met die andere gast. Ik vergeet altijd hun namen. Er zijn twee meiden en zo’n drietal kamerbedienden. Natuurlijk moeten ze allemaal geheime contracten tekenen en dat soort dingen.’ Ze zuchtte terugkijkend naar de deur waar Topham respectvol in de houding stond. ‘Mattie, Ben en ik, zijn allemaal opgegroeid met Huis-elfen die voor ons zorgden. Het is wat lastig om eraan gewent te raken echte mensen om je heen te hebben. Maar de tijd staat niet stil, kennelijk.’

‘Ik denk, dat Pigin dus gelijk had,’ mompelde James.

‘Wie?’

‘Pigin. Dat is de Griffendor Huis-elf. Hij zegt, dat alle Huis-elfen zich zorgen maken dat ze hun baan kwijt raken. Ik vertelde hem, dat zoiets niet eens zo slecht was, omdat ze nu bijna slaven waren, maar dat zien ze zelf heel anders.’

Millie knikte en haalde haar schouders op. ‘Mamma zegt, dat het huren van Drezels goedaardigheid zal verspreiden wanneer de Eed van Geheimhouding volledig wegvalt. Ze zegt, dat het houden van onbetaalde dienaren sowieso een overblijfsel is van een donkerdere tijd.’

James overwoog dit, maar zijn reactie werd overstemd door Topham, die opeens de volledige kamer aansprak, nog een nieuwkomer aankondigend.

‘De Gravin Eunice Vandergriff van Blackbrier,’ verkondigende hij hooghartig.

James draaide zich om en zag een vrouw zo oud en gerimpeld, dat hij zich kort afvroeg of ze ouder dan het landhuis was. Ze liep met kaarsrechte rug in een wijde donkerrode jurk heerszuchtig over de marmeren vloer, haar stok tikkend, kennelijk meer voor het effect, dan voor ondersteuning.

‘Moeder,’ zei meneer Vandergriff groots, zich bewegend om de oude vrouw op de wang te kussen. Millie en Benno volgden inschikkelijk. De Gravin accepteerde dit met een stoïcijns geduld, iedereen in de kamer ernstig aankijkend. Haar blik kwam als een set gewichten neer op James, die de drang moest weerstaan om onder haar staren niet ineen te krimpen.

‘Alstublieft, stel mij voor aan onze gast,’ zei ze, een keer naar James knikkend. Haar stem was hoog en onvast, zorgvuldig aristocratisch.

‘Vanzelfsprekend,’ zei meneer Vandergriff, achteruit stappend en glimlachend naar James. ‘Dit hier, is de heer James Sirius Potter, Millie’s nieuwe vriend van school.’

De ogen van de gravin rimpelde aan de hoeken en ze leek een kleine, wetende, glimlach te onderdrukken. ‘Millie’s nieuwe “vriend”, inderdaad?’

James stapte naar voren, zijn gedachten racete, terwijl hij zich afvroeg wat er van hem onder deze omstandigheden verwacht werd. ‘Prettig met u kennis te maken, euh, mevrouw.’

‘In dit huis mag je mij, Dame Blackbrier, noemen, wat mijn minder formele titel is,’ zei de Gravin, haar gehandschoende hand uitstekend met de palm naar beneden. Voorzichtig schudde James haar bij de vingers. Ze leek hier tevreden over. ‘En ik zal jou James noemen, in plaats van *jouw* meer formele titel, me dunkt.’

James knipperde omhoog naar de vrouw, die hem aankeek met een iets opgetrokken wenkbrauw.

‘*Mijn* meer formele titel, mevrouw – ik bedoel, em, Dame Blackbrier?’

‘Welzeker, ja,’ antwoordde ze glad. ‘U bent de eerst geborene erfgenaam van de Meester van het Zwartslegaat van Grimboud, bent u niet?’

‘Em...’ fronste James, de woorden van haar weer in gedachten afspelend. Zou het mogelijk zijn, dat ze het Grimboudplein bedoelde? ‘Ik... denk het?’ antwoordde hij.

‘Dan maakt u dat bij wet, de toekomstige Graaf van Zwarts Landschap, als ik mij niet vergis. En ik ben er heel zeker van, dat ik mij *niet* vergis.’ Ze trok haar wenkbrauw nog iets verder op, James de indruk van een vorstelijke knipoog gevend. Een ogenblik later draaide zij zich om en zei harder, ‘Wat moet een dame hier doen om een grog te verkrijgen om haar arme botten op te warmen.’

Topham haastte zich en het gesprek in de kamer kwam geleidelijk weer op gang.

James stond precies daar, waar de Gravin hem had achter gelaten, zijn ogen wijd, volledig verbluft.

‘Nou,’ zei Millie opgewekt, met een halve glimlacht scheef op haar lippen. ‘Betekent dit, dat ik je “Mijn Heer” moet gaan noemen?’

12. Afspraak om Middernacht

Het antwoordt op James' eerdere vraag - zouden hij en Millie, tijdens hun bezoek aan haar familie, minder of meer toezicht hebben dan op school - werd beantwoordt in de opvolgende uren en dagen. Ieder moment was gepland, zo leek het, en er waren altijd mensen in de buurt. Het was niet zozeer onder toezicht staan, maar meer het bijwonen van een soort school voor aristocraten, waar de lessen theetijd, formele recepties, onbegrijpelijke saaie spelletjes en uitgebreide introducties aan families die op verschillende tijden op bezoek kwamen, of die grote indrukwekkende hoogwaardigheidsbekleder, of die andere gast; een buitenlandse ambassadeur die James alleen kende van foto's in de *Ochtendprofeet*, van wie Millie zich herinnerde op zijn knie gezeten te hebben toen ze zo'n vijf jaar oud was en over wie ze met oprechte genegenheid naar vroeg. Het duurde even voor James doorhad, dat veel van de mensen die op de schilderijen, die overal in het huis hingen, echte, levende mensen waren, hoewel een stuk ouder, die het huis tijdens de feestdagen veelvuldig bezochten.

Ieder maal was een bijna drie uur durende gebeurtenis, voor wie iedereen zich in zijn beste kleding stak en door een soort van kamerprocessie ging, beginnend in de salon voor aperitiefjes (zorgvuldig overzien door Topham de butler), dan doorschuivend naar een lange, vorstelijke, eetkamer voor de feitelijke maaltijd (met

zorgvuldige tafelschikking, waar Millie James doorheen moest leiden) waarbij meer Dreuzelknechten in pandjesjassen en witte dassen het voedsel opdienen en glazen volschonken, om uiteindelijk te eindigen in de zitkamer (voor de dames) en de bibliotheek (voor de heren).

Na het diner de tweede avond, voegde James zich bij de mannen die zich bij de enorme bibliotheekhaard, die groot genoeg was om er een auto in te parkeren, verzamelden, een bruinrode vloeistof drinkend genaamd cognac (James zelf kreeg een glas warm boterbier en een takje hulst op de rand), en spraken luchtig over gewichtige zaken waar James vrij weinig van begreep: aanstaande veranderingen van rechters voor de Wikenweegschaal; het herzien van de regulering over magische vluchten naar Dreuzelplaatsen; schendingen in de internationale magische geheimhouding in steden als Tibet en Istanboel. In het begin voelde James zich vreemd en niet op zijn plaats, maar besepte snel genoeg, dat hij niet alleen geïnteresseerd was in de onderwerpen, maar hij werd door meneer Vandergriff, die altijd in de dinerjasje met zijn rug naar het vuur stond en de cognac rond liet draaien in een groot bolvormig glas, uitgenodigd om aan de discussie deel te nemen.

‘Jouw Vader was erbij toen de tovenaarmonniken uit Lijiang hun poorten voor hun Dreuzelequivalenten openzetten, als ik mij niet vergis,’ moedigde hij James met een knik aan. ‘Ik ben jaloers op de gesprekken die jullie familie in de avonduren hebben!’

‘We hebben het er als familie eigenlijk niet veel over,’ erkende James, ‘maar mijn Vader en ik hebben het wel in zijn kantoor over gehad. Hij zei, dat de monniken van Lijiang al eeuwen wensen, dat ze hun magische levensstijl konden combineren met hun niet magische burens. Zij geloven, dat zelfs de Dreuzelmonniken ergens ook magisch zijn. Maar dat hun magie en innerlijke wereld van de geest is. Ze noemen het *in-scape*.’

Een van de dinergasten, een dikke ambtenaar van het Ministerie met grote bakkebaarden, staalgrijs, en een vlekkerige rode neus, nu door de cognac nog roder, snoof in zijn glas. ‘Iedereen weet dat de toverij niet gewoon aan de Dreuzels geleerd kan worden. Goed bedoelde apekool.’

‘Mijn Vader meent, dat de tovermonniken niet van plan zijn magie aan de Dreuzelmonniken te *leren*. Ze willen door *hen* onderricht worden over hun eigen meer subtiele disciplines van innerlijke magie. De enige reden dat ze gewacht hebben tot de magische grenzen verzwakten, was omdat het egoïstisch van hen zou zijn om beide te kennen.’

De ambtenaar van het Ministerie schraapte hooghartig zijn keel hierover, maar meneer Vandergriff (wiens eigenlijke titel Heer William van Blackbrier was) glimlachte en hief toestend zijn glas. ‘Aan de wijze monniken van Lijiang en de rest van ons, die hopelijk het beste gaan maken van de nieuwe wereld waar wij ons momenteel aan de top van bevinden.’

James hief zijn eigen glas, genietend van het volwassen gevoel, van het deel uitmaken van zo een officieel klinkende toast, maar het gevoel werd afgekapt door de late aankomst van een ander deel van de familie, vergezeld door een groepje van

drie kleine kinderen. De kinderen hadden gehoord over James Potter (of, meer correct, over zijn beroemde Vader) en waren direct verrukt. De twee jongens en een meisje, allen nog geen zes jaar en onberispelijk gekleed in miniversies van de formele volwassen kleding, eisten James onmiddellijk voor zich op en dartelde als vrolijke vlinders rondom hem, dwongen hem om met hen de verhalen over zijn legendarische Vader, die het keer op keer verteld waren, uit te spelen.

James speelde tenslotte mee, met tegenzin toegevend aan hun onstuimige aandringen, totdat Millie uit de zitkamer kwam en zich er mee bemoeide. 'Weten jullie,' zei ze, geheimzinnig haar hoofd bij die van hen brengend, 'dat James zelf ook nogal beroemd is. Hij speelde eens Treus in "de Triumvirate".'

De twee jongens hun ogen sperden zich verder open in nieuwe verbazing toen ze weer naar James keken. Het meisje, die het oudste van de drie was kantelde haar hoofd twijfelachtig. 'Nee, dat bestaat niet,' protesteerde ze met zekerheid. 'Hij is te jong.'

'Het was een productie op onze school,' legde Millie uit. 'Iedereen erin was jong, zelfs Donovan, de schurk.'

'Ik wil Donovan de schurk zijn!' schreeuwde de jongste van het stel, Niels, opeens. 'Eduard kan de koning zijn. De koning doet niets, nakkes. Hij is alleen een ouwe dikke sufferd.'

En daarmee, links of rechtsom, was het kennelijk besloten dat de kinderen, met de hulp van James en Millie, over twee dagen op Kerstavond, hun eigen versie van *de Triumvirate* zouden spelen in de salon, voor de volwassenen en zelfs de Dreuzelbedienden.

'Wat een allercharmantst idee,' verkondigde mevrouw Vandergriff, James een warme, verraste glimlacht aanbiedend. Die begon te protesteren, dat het helemaal zijn idee niet was, maar begreep toen de uitdrukking: half dankbaar en half meelevend. De Vrouw van het huis was stiekem opgelucht, dat *iemand* de kinderen bezig zou houden, aan welke ze, zo nu en dan, de handen vol had. Hij keek naar Millie, die alleen maar haar schouder ophaalde en naar hem knikte. De kinderen juichten enthousiast over deze ontwikkeling.

Het liep tegen de klok van elf vóór de familie en gasten zich naar de eerste en tweede etage begaven, waar vele slaapkamers aan weerszijde van de lange gang waren. Onderaan de trap trof James Millie om haar goedenacht te wensen. In het zicht van haar ouders in de gang, kuste zij hem onder het schilderij van een streng kijkende Vandergriff voorvader, hoffelijk op zijn wang.

'Zoek me over een half uur op in de eetkamer,' fluisterde ze zo vlak bij zijn oor, dat haar adem kietelde. Het volgende ogenblik draaide zij zich en rende de trap op met haar rok wapperend rond haar enkels. Met zijn ogen volgde hij haar, niet zeker wat hij van haar opmerking moest maken. Wilde ze wat tijd met hem alleen? Op de een of andere manier verwachtte hij, dat ze iets anders in gedachten had dan zoenen in het donker.

Hij wachtte twintig minuten in zijn kamer met de deur gesloten en met een loeiende haard, die de kamer vulde met een gouden licht en warmte. Het hemelbed was zo hoog als een tafel een breed genoeg voor zijn hele familie om in te slapen. De velours gordijnen, die over de ramen heen konden sluiten, maten van het plafond tot de vloer vier meter en werden vastgehouden door gouden touwen zo dik als een mannenpols. Er stond op de schouw een klok, kaarsrecht, al een soldaat die in de houding stond, de koperen wijzerplaat glansde en zijn zachte tikken sneed de minuten in flinterdunne plakken. James keek en wachtte. Toen de klok elf uur sloeg, steeg er uit het binnenwerk een zacht geratel en gezoem op. Hij ging hoger op zijn houten pootjes staan en hief een paar bewegelijke armen op. Hij sloeg op zijn eigen bel met de ene arm en wond met de andere zichzelf op, draaiend aan een kleine sleutel die in, wat zo moest lijken, zijn navel zat.

Net als de vorig nacht, doofde het vuur in de haard, alsof iemand hem met een dimmer omlaag gezet had, krimpnd van een flakkerend gebrul tot een slaperig bed van kolen die slechts een paar vlammen over zich heen liet likken. De touwen om de gordijnen ontknoopten zichzelf en de gordijnen zwaaide voor de ramen, zich sluitend als vermoeide oogleden.

Het effect deed James zelf vermoeid knipperen. Zelfs zonder Huis-elfen (tenminste bovenin het huis) was het landhuis duidelijk zwaar betoverd.

Hij schudde zichzelf vóór hij weg zou zakken, stond op, greep instinctief zijn gewaad van de kapstok bij de deur en glipte zacht de duistere gang in.

Het portret van de streng kijkende Vandergriffvoorvader domineerde bovenaan de grote trappen, nu in de schemer van het glanzen van een paar overgebleven kaarsen. De figuur was meer dan levensgroot, zat op een houten stoel en droeg een rode overjas blinkend met medailles, epauletten en rijen koperen knopen. Zijn gezicht met twee enorme bakkebaarden stond droefgeestig, met adellijke ogen die alles in zijn blikveld leek te bezitten. Een dikke hand met behaarde knoken aaide afwezig een Sint Bernhardhond, die geschilderd naast de stoel zat, zijn tong bungelde als een tapijt uit zijn bek, wachtend om opgerold te worden.

‘U gaat het toch niet over ons hebben, wilt u?’ fluisterde James op naar het gezicht, toen hij de overloop afliep.

‘U bent toch niet iets van plan waarover gesproken zal moeten worden, is het?’ weerlegde het portret, geduldig een borstelige wenkbrauw naar James optrekkend.

James haalde zijn schouders op en stapte verder de gestoffeerde trap af. Hij wist echt niet *wat* ze van plan waren.

Millie wachtte in de eetkamer al op hem, slechts een meisjesvorm schaduw aan de andere kant van de lange glanzende tafel. Ze had zich verkleed van de parmantige avondjurk in een spijkerbroek en een trui met capuchon. Haar jas hing over haar schouder.

‘Kom op!’ fluisterde ze gretig en schoot naar de achterdeur. James herkende deze als de deur die Topham en de bedienden gebruikten tijdens de maaltijden. Ze ging voort tot in een kleine hal en draaide om naar een eveneens kleine trap. Ze flitste de

trap met twee treden tegelijk af. James volgde en probeerde haar snelheid en onopmerikbaarheid te evenaren, wat niet makkelijk was. Kennelijk had zij dit al vele malen vaker gedaan, *wat* het ook was. Hier beneden was duidelijk het domein van de Huis-elfen. Alles was kleiner en véél soberder. James zag zijn eerste Huis-elf toen ze voorbij de kleine keuken gingen. De Huis-elf schrobde de bovenkant van een houten slachtblok, maar pauzeerde toen hij en Millie voorbij schoten. James merkte er meer op en zag andere elfen hier en daar rondscharrelen door de gangen van de lagere kamers. Er was een waskamer, een voorraadkamer, een naaikamer compleet met een ouderwetse trapnaaimachine en een wijnkelder met rijen stoffige wijnflessen.

Uiteindelijk trok Millie een deur open aan de eind van een soort hal. Koude lucht en sneeuwvlokken stroomden naar binnen. Ze keek voor de eerste keer over haar schouder, haar ogen straalden ondeugend. 'O, goed,' zei ze snel en zacht, 'je hebt aan je jas gedacht.'

'Wat gaan we --?' begon hij, maar ze was al weg, verdwenen in het duister voorbij de deur. James haastte zich om haar te volgen, de deur met een klap achter hem dichttrekkend.

Millie rende voor hem uit over een pad van kinderkoppen, keurig schoongeveegd, die afboog naar een helling van de achterste tuin. Hij hoorde haar zachtjes in de koude wind lachen en voelde zich even geïrriteerd aan haar, voor het niet uitleggen wat ze van plan waren of waar ze naar toe gingen. Het daagde bij James, en niet voor de eerste keer, dat Millie Vandergriff er net een beetje teveel plezier in schiep om te plagen en geheimzinnig te doen.

Zoals veel van de huizen op de hoofdweg die leidde naar Blackbrier Quoit, helde de achtertuin van het landhuis weg naar een rotsstrandje en een botenhuis. Deze echter, was geplaatst in de bomengrens en stak er uit als een egel door een heesterbosje. Het gebouw was vierkant en grijs, gebouwd met rotsachtige stenen en was afgewerkt met perfect vierkante ramen, die er diep in lagen. Millie rekte zich uit naar de groengeverfde deur en trok hem open, om een parelachtige schemer te onthullen. James vertraagde tot een draf toen ze haar gezicht naar hem omdraaide en naar hem glimlachte. In het schemerige licht waren haar lippen erg rood en haar wangen gloeiden.

'Heb je ooit op een sneeuwscooter gereden?'

James knipperde naar haar alsof ze zojuist in een vreemde taal tegen hem had gesproken.

'Het is goed,' ging ze verder, reagerend op zijn uitdrukking, 'tot een jaar geleden ik ook niet. Blake legde mij uit hoe dat gaat. Het is eigenlijk heel makkelijk.'

Ze wendde zich weer van hem af, bijna barstend van opwindning, en haar laarzen tikten tegen de houten vloer van het botenhuis.

'Wacht!' riep James hees, haar met diepe verontrusting volgend. 'Zei je nou een... een *sneeuwscooter*?'

Het interieur van het botenhuis was schemerig door de onnatuurlijke glans van de besneeuwde wereld erbuiten, de oude schappen, een werkbank, hangende ankers en haspels met touw, in een dromerige zachtheid verlichtend. Aan de andere kant van de ruimte bevond zich een enorme garagedeur, dicht en op slot. De vloer was een houten omlijsting rond een rechthoekig gat. Boven het gat hing een boot, drijvend op pure magie waardoor zij lichtjes dobberde, als werd zij opgejaagd door geesten van zeeën uit het verleden. De romp was glanzend gevernist hout, lang en slank, met koperen patrijzen, de bovenkant was ingepakt in een blauw dekzeil en geel touw, voor de winter ingepakt en haar schoonheid verbergend.

Millie negeerde de boot, stopte bij de reling en leunde erover om in het schemerig licht onder het botenhuis te turen.

‘Blake?’ fluisterde ze, met opeens een voorzichtige stem.

‘Vroom, vroom, Mevrouw,’ riep een stem van onder.

‘Ugh, ik zei je mij buiten het huis nooit zo te noemen. Het is gênant.’ Terwijl ze sprak draaide zij zich naar James, pakte zijn hand en leidde hem naar een ladder die van het plafond door het gat in de vloer ging.

‘Millie,’ zei James ongeduldig, aan haar hand trekkend voor aandacht. ‘Wat is dit? Wat gaan we doen? We gaan toch er toch geen gedonder mee krijgen, wel?’

‘Doe niet zo raar, James,’ suste Millie, naar hem terugkerend en zich in zijn armen nestelend. Ze knipperde met haar ogen naar hem. ‘Je hebt gezien hoe mijn leven er hier uitziet. Een meisje moet zo nu en dan ontsnappen. Ze moet zich eraan herinneren, dat het leven meer is dan witte handschoenen en komkommer sandwiches. Echt, je zou moeten horen over het gesodemieter waar mijn moeder mee bezig was toen *zij* mijn leeftijd had. Een beetje wegsluipen wordt verwacht. Echt, het is bijna een traditie.’

‘Dus, dit betekent, dat als we gesnapt worden,’ avontuurde James zorgvuldig, ‘wij *niet* in wat voor soort problemen ook terecht komen?’

De ogen van Millie sperden zich open en glinsterden van opwinding ‘O, dat zou volledig *schandalig* zijn! Mijn Vader zou absoluut ontploffen! Het zou in de krant komen en van alles! *Dat* is wat het zo *leuk* maakt!’

Ze trok hem opnieuw naar de ladder en begon deze zelf alvast af te dalen. James kon de saaie, grijze uitgestrektheid van ijs eronder zien, hier en daar met uitlopers van sneeuw. Drie zwarte vormen bevonden zich daar, een herkenbare mannenvorm, de andere twee lang en laag, eruitziend als motorfietsen gekruist met Terzielers en op ski’s vastgezet. De achter “benen” van de machines werden als miniatuur tankwielen omklemd door rupsbanden. James had wel eens over sneeuwscooters gehoord en er wel eens een foto van gezien, maar hij had zich nooit voorgesteld er een in het echt tegen te komen.

Blake droeg zijn pandjesjas en witte overhemd niet meer. Hij droeg nu een spijkerbroek met sneeuw erop en een vest met capuchon onder een leren jack. Zijn haren en ogen werden door een helm en een spiegelende sneeuwbril verborgen. ‘Het

is makkelijk,' riep hij met een, volgens James, nare overslaande stem omhoog, 'met je rechterhand ga je sneller en met je linkerhand rem je.' Hij demonstreerde het met zijn handen, omgeven door dikke zwarte handschoenen, en tilde toen zijn hoofd uitdagend op. 'Na het vliegen met een *bezem*, moet het een makkie voor jullie zijn.'

'O, houd op, Blake,' zei Millie, op het ijs onder het botenhuis springend.

James wilde niet naar het ijs beneden hem klimmen. Hij wilde niet proberen om op zo'n maffe Dreuzelmachine te rijden. En meest van al, wilde hij deze avond niet doorbrengen met Blake, wiens glimlach, zelfs als hij in het landhuis bediende, op hem overkwam als onoprecht en ook een beetje gemeen.

Maar toch daalde hij de ladder af, sprong op het verrassend sterke ijs onder hem en liep naar een van de sneeuwscooters. Hij begreep niet goed waarom hij hiermee doorging, behalve dat de gedachte aan Millie, achterop bij de jonge man, hem vasthoudend terwijl ze over de bevroren baai raceten in wat voor soort nachtelijk avontuur dat op hen wachtte, hem vulde met een stijgende, boze hitte. Het leek heel erg op wat hij voelde wanneer hij dacht aan Professor Odin-Vann samen met Petra - een gedacht die hem zelfs nu vergiftigde van jaloersie.

'Ik zei toch, dat hij het zou proberen,' zei Millie smalend, Blake met haar elleboog porrend.

Blake accepteerde dit met een half schouderchokken. 'We zullen zien. Helmen, allemaal.'

Hij gaf aan James en Millie iets wat leek op motorvalhelmen, voor hij met een geoeffend gemak zich op de voorste sneeuwscooter liet zakken.

James wenste, dat hij zijn Donderslag bij zich had, of nog beter, zijn Skrim. Hij had opeens een onweerstaanbare drang om de Dreuzelklier op zijn nummer te zetten, om hem en zijn stomme sneeuwscooter vol gas voorbij te scheuren met in zijn kielzog, als een kracht van de natuur, een storm van wit poeder.

In plaats daarvan voelde James, dat hij geen keuze had dan ongemakkelijk op de tweede sneeuwscooter te klauteren. Millie plaatste zich op de zitting achter hem en sloeg haar armen rond zijn buik. Kort stootte haar helm tegen die van hem en James hoorde haar giechelen.

De handgrepen van de machine waren zwart, groot en voorzien van rode knoppen, hendels en schakelaars. James had geen idee wat hij moest doen, maar weigerde het te vragen. Hij keek vooruit en zag dat Blake zijn bovenlichaam draaide om naar hen te kijken.

'Blijf in de buurt,' riep hij. 'We gaan maar een kilometer of zo. Ik doe het rustig aan.'

'Je hoeft je voor ons niet in te houden,' antwoordde James, met meer zelfvertrouwen in zijn stem dan hij zich voelde.

Onder zijn spiegelbril glimlachte Blake en draaide zich weer terug. James zag dat de jonge man de handgrepen van zijn sneeuwscooter omklemde en met zijn duim

een knop aan de rechterkant indrukte. De rupsbanden spinden, een wolk van ijsdeeltjes uitspuwend, en de machine schoot vooruit en reed onder het botenhuis vandaan.

James vond de schakelaar op zijn machine en duwde hem in, net zoals hij Blake had zien doen.

Het was maar goed, dat ze zich op ijs bevonden. De machine spoot zo hard vooruit, dat James bijna zijn grip op de handgrepen verloor. Millie gilde en trok zo hard aan zijn middel, dat ze bijna met z'n tweeën achteruit van de sneeuwscooter afgleden toen deze vooruit bokte. Als ze op zachte sneeuw gestaan hadden, zou de grip van de machine veel groter geweest zijn en was hij als een springende kat er vandoor gegaan. Op het ijs echter, slipte de sneeuwscooter op zijn rupsbanden en maakt snel, maar geleidelijk snelheid. Hij glipte naar een van de houten steunbalken van het botenhuis en James stuurde er paniekerig weg van. Het was als het proberen contrôle te krijgen over een slingerende molensteen. Het achterdeel van de machine raakte de steunbalk, schraapte erlangs en toen gleed hij het maanlicht van de baai in waar hij snelheid maakte.

Millie lachte opnieuw en kneep James in zijn middel. 'Ik wist dat je het kon!'

'Ik doe helemaal niets!' riep James naar achteren, niet zeker of zij hem kon horen boven het geluid van de gillende machine en het geschraap van rupsbanden over ijs. 'Houdt je vast!'

Ze hield hem vast. James draaide, proberend, aan de gashendel, er voorzichtig aan draaiend met zijn rechterhand en de machine schoot weer naar voren, grofweg rijdend in de richting van de andere sneeuwscooter. Blake racete zonder om te kijken verder, scheurend over het oppervlak van het vlakke, grijze ijs een behoorlijke afstand houdend van de kustlijn en de donkere huizen erop.

James had een ramp verwacht. Hij had verwacht de machine tegen de rotsachtige kust aan te slingeren, of ermee door het ijs te zakken en zich recht voor Millie, en de smalend lachende Blake, voor schut te zetten. Voor dit moment, echter, was dat niet gebeurd en daar was hij blij om. Hij draaide de gashendel verder open en onder hem brulde de machine, nog sneller over het ijs scheurend. Het was opwindend, verslavend zelfs, ondanks dat het (zoals hij op een bepaalde manier, in de stem van zijn Moeder, begreep) volslagen stom en roekeloos.

Ach nou ja, dacht hij in gedachten zijn schouders ophalend, waar ben je anders jong voor?

Blake leidde hen voorbij rijen statige huizen op de wal, rond een ver van de wal af uitstekend dennenbos en een baai omgeven door enorme industriële gebouwen, schoorstenen en fabrieken. Er voorbij rekte zich als vingers, steigers zich over het ijs, nu ontdaan van boten en vol met sneeuw. Blake boog er naar af en verminderde vaart om uiteindelijk zijn voertuig tussen de bottige vormen van de steigers tot stilstand te laten komen. Hij boog zich om de machine uit te zetten en liet de stuwkracht de sneeuwscooter hem vooruit duwen in de schaduw van een stenen aanlegsteiger, waar hij hem leek te parkeren.

James volgde, zich in deze situatie schikkend, voorzichtig veel langzamer rond de steunpalen van de steigers rijdend en hobbelend over lage duinen van sneeuw. Toen hij de machine dicht naast de andere manoeuvreerde, liep Blake op hen toe, rekte zijn met sneeuw bedekte handschoen uit en deed iets, wat ervoor zorgde dat de motor van de sneeuwscooter met een kuch en een ruk afsloeg.

‘We kunnen deze helemaal mee nemen naar Londen, als we dat zouden willen,’ zei hij, zijn tanden tonend in waarvan James dacht, dat het de eerste echte glimlach was die de man ooit had laten zien. ‘Nu de Thames voor het eerst in jaren dichtgevroren is. Maar dit is genoeg voor vannacht, denk ik. Goed, laten we wat *Dreuzelplezier* maken.’

Hij leidde hen naar een roestige ladder, vastgeschroefd aan de zijkant van de stenen steiger, dan de steiger op en door een wirwar van krakkemikkige gebouwen, dicht bij elkaar staand en naar elkaar leunend alsof ze hierdoor warm konden blijven. Sommige gebouwen waren huizen, gemaakt van verweerde grijze planken, vele met portieken die nu vol sneeuw lagen. Anderen waren stenen pakhuizen of schuren, garages met onbegrijpelijke graffiti op deuren en muren gespoten. Blake nam hen mee naar een hoek onder een knipperende, zoemende lantaarn, waar zich een kleine kroeg bevond, dreunend van doffe basgeluiden en het geratel van luide stemmen. Achter de ramen scheen neonverlichting, reclame makend voor merken in logo's waar James nog nooit van gehoord had.

Hij slikte, maar dwong zich om zonder aarzeling Blake te volgen naar een eenvoudige houten deur met geschilferde verf in de kleur van droog bloed. Hij zwaaide hem open, een brul van hitte, lawaai en gelach rolde over het modderige voetpad. De geur van sigaretten en bier was zo sterk, dat hij het bijna kon proeven.

‘Millie hier, noemt dit een “Hangplek”,’ zei Blake, leunend naar James toen ze naar binnen glipten. ‘Maar voor jou en voor mij is het geen hangplek, daar het de wereld is waar we iedere avond thuis komen, niet?’

‘Ik denk het niet,’ knikte James, pogend iedere hoek van de kroeg in één keer in zich op te nemen. Achterin was een volle bar met rijen flessen en een doffe muurlange spiegel. Een televisie flitste blauw boven de bar, met een helder oog neerkijken op het tafereel. Verderop klikte en klakte het vanaf een biljarttafel, rood opgloeiend onder zijn eigen gekleurde lamp. Een jukebox dreunde en trilde. Mensen dansten op een minuscule dansvloer. De meute was opeen gepakt maar eigenaardig anoniem, slechts deinende vormen in het rokerige schemer. ‘Ik leef niet zoals Millie,’ zei James, voorzichtig zijn stem verheffend, zodat alleen Blake hem kon horen, ‘maar dit is niet het soort buurt waar ik iedere dag naar huis toe ga.’

‘En wees daar gelukkig mee,’ zei Blake, James joviaal porrend.

De volgende anderhalf uur gingen voorbij in een waas van dreunende muziek, kletterende flessen en trillende glazen op gebarsten, houten tafels, James probeerde een biertje met de naam Oude Gespikkelde Hen, waar hij al die tijd van nipte, maar niet echt lekker vond, en probeerde op een ongelukkige manier te dansen op de kleine dansvloer tussen het voortdurende duwen van ellebogen en knieën.

Millie leek van iedere minuut te genieten. Ze glimlachte breeduit – iets wat ze niet gedaan had sinds ze was aangekomen bij het huis van haar ouders – en slurpte aan een idioot roze cocktail, die de barman opgewekt voor haar gemaakt had toen ze om “de meisjesachtigste drank in het huis” had gevraagd. James had het idee, dat als ze niet in gezelschap van Blake waren geweest, die kennelijk een zeer bekend gezicht in deze buurt was, hij en Millie niet zo gemakkelijk bediend waren geweest, en *zeker* niet zonder enige identificatie om hun leeftijd te bevestigen. In Blake’s aanwezigheid, werden ze gewoon geaccepteerd als twee herrieschoppers, een nachtje uit voor een onschuldige uitspatting.

Tegen de tijd dat ze naar buiten stapten in de blazende koude en duisternis van de straat, had James het gevoel, dat er na de herrie van binnenin de kroeg, watten in zijn oren zaten. Millie giechelde en wankelde door haar drankje iets, zich aan James vasthoudend terwijl ze Blake volgden, de straat uit naar de steigers.

‘Het is maar goed, dat James rijdt,’ zei ze nogal overbodig hard, in haar stem zat gelach, terwijl ze hem met de ene hand op zijn schouder klopte en zijn elleboog omklemde met de ander.

James humeur wisselde van opluchting dat de nacht bijna voorbij was naar irritatie over Millie voor haar stoutmoedige houding om in de problemen te komen en de voorzichtige genoegdoening, dat hij kennelijk zijn mannetje had gestaan tegenover de zichtbaar meer wereldlijke en mysterieuze Blake.

Zonder nog iets te zeggen, schuifelden ze over de steiger, klommen naar de achtergebleven sneeuwscooters op het ijs en startte ze weer. Binnen een paar minuten reisden ze weer over de koude vlakke baai. Millie klemde zich opnieuw stevig om James’ middel. James volgde de vooruit racende donkere figuur van Blake.

De Maan was tevoorschijn gekomen, een onnatuurlijk blauw licht over de wereld werpend. Hij scheen zo helder op de sneeuw en het ijs, dat hij zijn eigen spookachtige daglicht maakte, onwerkelijk onder de scherpe glinstering van de sterren boven hen. Het ijs werd door de rupsbanden wazig, maar de ski’s zorgden voor witte linten in het diepe, lei-grijs.

Het schiereiland van Blackbrier Quoit kwam in beeld, krabbelend met zijn ondoordringbare kap van bomen aan de lage lucht. James verwonderde zich erover. Vanaf de buitenkant leek het schiereiland niets meer dan een stukje wildernis, vol met berkenbomen en besneeuwde dennen, zelf geen fractie vrijgevend van het landhuis erop. Zelfs het stenen botenhuis aan de punt ervan was zo weggewerkt tussen de bomen, dat het vrijwel onzichtbaar was, tenzij je precies wist waar te kijken.

Blake ging langzamer rijden en draaide af naar het gebouw, wegglijdend in de schaduw eronder. James volgde, nu met wat meer zelfvertrouwen in de rem knijpend, en zette de motor af voor Blake terugkwam en het voor hem deed.

Millie klauterde van de zitting achter hem af en glibberde het ijs op, graaide naar de dichtstbijzijnde steunbalk en giechelde weer. Terwijl James van de scooter afstapte, rekte Blake zich uit om haar te ondersteunen. Hij trok de helm van zijn hoofd, liet hem op de zitting van de sneeuwscooter zakken en stapte met een zucht onder het

botenhuis vandaan, opgelucht om van de lawaaierige Dreuzelmachine af te zijn. Het zicht op de baai glansde als een gepolijste steen in het maanlicht. Hij ademde de ijzige lucht in, luisterend naar het gefluister en gelach van Millie en Blake achter hem.

‘Dus, gaan we morgenvond weer... ..?’ vroeg Blake met gedempte stem. Millie shuste hem, voor hij zijn vraag kon beëindigen.

‘Wat...?’ begon James te vragen, een flits van jaloersie steeg weer in zijn borst op, maar vanuit zijn ooghoek zag hij iets verderop op het ijs, het leidde hem van Millie en Blake af toen hij zich begon om de draaien.

Het was een figuur, maar zo ver weg, zo wazig door neerdwarrelende sneeuw, dat James niet wist of het echt was of een standbeeld. Het leek niet te bewegen, stond daar kaarsrecht, alert, leek te kijken vanaf het midden van de bevroren zee.

Achter hem, kon James nog steeds Millie en Blake horen fluisteren. Hij keek terug over zijn schouder toen ze dieper de schaduwen van het botenhuis in liepen.

‘Zag een van jullie - ?’ begon hij, zich richtend naar de mysterieuze vorm, maar een geschokte hijg brak zijn woorden af. De figuur stond nu recht voor hem, had zich met een enkele voetstap over de bevroren afstand verplaatst. James herkende de lange, slanke figuur onmiddellijk. De kracht verdween uit zijn benen en de enige reden dat hij bleef staan, was omdat zijn knieën op slot stonden.

‘Zij is een knap meisje, James,’ zei Judith met een zachte, vertrouwelijke stem, een stem die zowel warm als breekbaar van de koud was. Haar woorden vormde rookwolkjes van onder een zwarte kap. Haar gezicht was volledig verborgen gebleven, als de Maan deze niet via het ijs licht met weerkaatst licht verlichtte. ‘Ik ben blij dat je eindelijk klaar bent met Petra. Ze was niet goed voor je. Voor geen van ons beiden.’

James deed een enkele stap achteruit. Hij probeerde naar Millie en Blake te roepen, maar zijn adem leek in zijn borst opgesloten. Hij kon alleen maar een soort van puffend uitademen, gepaard met plots bibberen.

Judith stapte naar voren en hief haar handen op, geopend en leeg, in een inschikkelijk gebaar. Het gebaar ging echter verloren door de geblakerde, rimpelige huid van haar armen en vingers. Het vlees onder de huid scheen weg geschrompeld te zijn, zodat alleen de botten over waren gebleven, slechts skelethanden verpakt in dood, gemummificeerd leer.

‘Ik ben ook klaar met Petra, zie je,’ zei ze, triest langs haar eigen handen kijkend. ‘Ze keerde zich tegen me, vergiftigde me. Ze zoog het leven zo uit me. Maar misschien is dat wel het beste. Soms moeten we een relatie die ons gevormd heeft verbreken. Soms is dat het enige pad waar je voort op moet gaan, om *nieuwe* en *betere* relatie’s te smeden.’

Ze deed nog een stap vooruit, haar gezicht dichterbij James brengend. Hij deed nog een onzekere, onhandige stap achteruit en voelde dat zijn rug tegen een van de steunpalen stootte.

De zwarteheid van Judith's handen en armen begon op te kruipen naar haar nek onder de kap. Het vormde dodelijk paarse aderen rond haar mond en ogen en trok de kleur uit haar wangen. Haar ogen werden wazig, flets en donker als inktzwarte bollen.

'Je bent een slimme jongeman om uit de buurt van Petra te blijven,' zei ze, en haar stem veranderde ook. Deze zoemde in haar keel, alsof deze vol met wespen zat. 'Ondanks wat je mag denken, ik hield ook van haar. Maar liefde kan zich tegen ons keren. Het kan een zeer scherpe dolk zijn. Liefde kan het mes zijn, dat ons vernietigd...' ze hief haar handen weer op, het verval van haar pinachtige, afzichtelijke vingers tonend, 'of het wapen dat ons kracht geeft om te doen... wat wij moeten!' Ze was maar luttele centimeters bij hem vandaan toen ze de laatste, raspende woorden uitspuwde, terwijl de zwarteheid haar gehele gezicht opeiste, vermagerde haar wangen en ogen en trok haar lippen over haar tanden in een grimas van dodelijke haat.

'Blijf weg van haar, James,' gorgelde ze, kronkelend alsof de worden als gebroken glas in haar keel waren. 'Je kunt Petra niet stoppen. Je kunt haar niet *verslaan*. Als je dat probeert, zullen al je geliefden sterven. En zij zal overheersen! Zij moet overheersen!'

En toen, afschuwelijk, scheurde er een schorre kreet van pijn uit de keel van Judith, duwde haar hoofd achterover, haar kin omhoog waardoor de kap van haar hoofd gleed en haar haren zichtbaar werden. Die waren wit, zo droog als spinnenweb, als zeewier drijvend in een plotse, stomachtige wind.

'James?'

Een hand greep zijn schouder en hij rukte zich er los van, hij sloeg naar de vingers alsof het de greep van de dood was. Wind sloeg door zijn haren, ijzig en vochtig, huilend onder het botenhuis en gillend in diens regenpijpen. Hij was verbijsterd, zijn benen leken het te begeven en hij viel bijna in shock op het ijs.

Maar plotseling was er geen Judith. De Vrouwe van het Meer was weg - als ze er eigenlijk wel geweest was. Millie stond er met haar hand nog steeds opgeheven, in verraste verwarring starend naar James.

Hij haalde diep adem, de koude lucht zijn longen in trekkend alsof hij minuten geen adem gehaald had. Het lawaai van de blazende wind rammelend aan de ramen boven hen. Millie moest haar stem verheffen om zich verstaanbaar te maken.

'Ben je in orde?' In de schemer stonden haar ogen geschrokken en waren opengesperd.

James probeerde te knikken, zich bijeen te rapen. 'Ik... Ik dacht dat ik....iets zag. Daar, op het ijs.'

Millie overdacht dit, turend over het vlakke oppervlak van het meer. Er was niets meer te zien dan opgeblazen sneeuw en maanlicht.

‘We moeten naar binnen,’ zei ze, bezorgd weer naar James kijkend. ‘Lijkt of het gaat stormen. Blake brengt een van de sneeuwscooters vannacht terug. Hij en een vriend halen de andere morgen op.’

James knikte, alsof de parkeerplek van de sneeuwscooters iets was wat hem bezig hield. In werkelijkheid hoorde hij de woorden van Millie nauwelijks. In zijn gedachten kon hij alleen maar de schorre krijs van Judith in het gieren van de wind horen. Alles wat hij zag waren de griezelige paarszwarte uitgemergelde handen en gezicht.

Allen die je lief hebt zullen sterven...!

En opeens wist hij het: het was niet de dood of vuur, die de eerder perfecte huid van Judith had doen verschrompelen. Het was het blakeren door een soort bestaande bevriezing. Zonder Petra’s verbinding om Judith in de realiteit voeding te geven, begon ze langzaam ten onder aan het gaan aan het absolute nulpunt van de wachtende, hongerige leegte waar ze vandaan gekomen was. Maar als dit zo was, waarom wilde ze dan dat James uit de buurt van Petra zou blijven, om er zeker van te zijn dat zij, Petra, in haar missie zou slagen om deze realiteit voor altijd te verlaten?

Een rilling, die niets te maken had met de kou, deed James van top tot teen schudden.

Millie nam zijn hand.

Vijf minuten later gaf ze hem buiten zijn slaapkamer op de zesde etage een kus. Hij voelde het nauwelijks. Zijn lippen waren gevoelloos. De lucht rondom hen was nog altijd een krans van koude.

Twintig minuten later lag James op het enorme bed naar het donkere plafond te kijken.

Buiten, jankte en kreunde de wind, de stem van chaos en krankzinnigheid die er constant onder golfde. James probeerde het buiten te sluiten, trok zelfs een kussen over zijn hoofd, maar kon het klagende, pijnlijke janken niet verdrukken.

Het was een stem die alleen hij, helaas, gedoemd leek te horen.

13. *De Triumvirate* Herbezocht

James sliep de volgende ochtend uit, miste daardoor het ontbijt, zodat hij tegen de tijd dat hij duf aan tafel verscheen op zoek naar thee, alle anderen al voor de ochtend weg waren, kennelijk op een laatste kerstavond boodschappentrip naar Snijder Passage. De lucht achter de grote ramen was zo helder van verse sneeuw, dat het pijn deed ernaar te kijken. Koud licht vulde de eetkamer en kaatste van het glanzende hout van de tafel waardoor James zijn ogen tot spleetjes moest knijpen toen hij eraan ging zitten. Tot zijn gêne werd hij door Blake bediend, die weer gekleed was in zijn formele uniform, pandjesjas en wit overhemd, met de haren streng en strak achterover gekamd.

‘Ik verwacht, dat Meneer een ontspannen nacht genoten heeft?’ merkte hij plichtsmatig op, terwijl hij heet water in het kopje van James schonk.

James kon zich er niet toe brengen om antwoord te geven of de man zelf maar aan te kijken. Blake op zijn beurt, leek te genieten van James ongemakkelijkheid.

‘Toast, Meneer?’ vroeg hij vrolijk.

‘Prima,’ antwoordde James flauwtjes, kijken naar de stoomwolk die vanuit zijn kopje optrok.

'Jam, Meneer?'

'Nee. Bedankt.'

'Honing, Meneer?'

'Nee.'

'Boter, Meneer?'

'Nee. Wacht. Ja.'

'Recht of schuin gesneden, Meneer?'

James draaide zich uiteindelijk en keek omhoog naar Blake, die op enige afstand stond. 'Zeg aan de Huis-elf die hem maakt, dat me dat geen laars kan schelen. En als je toch bezig bent, voel je vrij om het wat minder te doen, heel graag.'

Het was als tegen een standbeeld aanschoppen. Blake gaf geen krimp maar glimlachte zijn kleine, onoprechte glimlach. 'Heel goed, Meneer. Ik ga dit direct voor u in orde maken.'

Toen de toast kwam was deze schuin doorgesneden, perfect met boter besmeerd om een porselein bord waar geen kruimel zichtbaar op was en versiert met een schijfje sinaasappel en een takje peterselie.

'Men hoopt, dat dit tot Meneer's tevredenheid is,' zei Blake, met slechts een hint van beleefde twijfel.

James zuchtte en gaf het op, het stuk toast in zijn mond stoppend, vóór hij er iets uit zo laten komen, waar hij spijt van zou krijgen.

Een minuut later verdween Blake en liet de bediendendeur in zijn scharnieren heen en weer zwaaien. Zijn stem galmde zwak terug, ongeduldig, en terwijl de deur zwaaide, steeds kleinere schijfjes van de gang erachter tonend, ving James een glimp op van een vrouwelijke Huis-elf die daar stond, hem observerend met haar grote, vreemd sombere ogen. Ze was er waarschijnlijk een uit de keuken, kijkend om er zeker van te zijn, dat James zijn toast acceptabel vond. De uitdrukking op haar gezicht echter, toonde minder onderdanigheid en meer waakse gespannenheid. Met het voor de laatste keer zwaaien van de deur, nog alleen maar een paar centimeter van de duistere gang en één groot elfenoog onthullend, zag James dat op haar gezicht, de drukking scherp werd, met het laten zakken van een wenkbrauw in onverholen minachting.

James kauwde op zijn tweede stuk toast en dacht aan zijn gesprek met de Griffioendorhuis-elf, Piggen. De dingen leken bewaarheid te worden, net als hij en zijn mede Huis-elfen vreesden. Mensen namen de taken van de Huis-elfen over, alles in naam van gelijkheid en vooruitgang. Tante Hermelien zou het hier van harte mee eens zijn. En toch waren de Huis-elfen zelf overduidelijk, pijnlijk ongelukkig met deze nieuwe realiteit. James vroeg zich kort af wat er met de voormalige boven Huis-elfen gebeurd was, die vervangen waren door Blake, Topham en de anderen. Waar gingen Huis-elfen heen als ze overbodig waren geworden? Leefden ze allemaal in de gangen en kamers van de kelder, alleen zonder enig doel of taken om hen bezig te

houden? Als dat zo was, leek het een regeling welke op weg was om slecht af te lopen.

Impulsief ging James rechtop zitten, mikte het laatste stukje toast op het bord en ging op weg naar de bediendendeur. Hij duwde hem met een hand open, om er zeker van te zijn dat hij te laat was om met de vrouwelijke Huis-elf te spreken, om haar vragen te stellen, en hij had gelijk. De gang was leeg, donker met uitzondering van een zachte licht van een raam helemaal aan het eind, weerkaatsend op de gepoetste houten vloer, deze veranderend in een verbindende, onzuivere spiegel.

James zuchtte, zakte ineem en liet de deur weer zwaaien.

Het volgende anderhalf uur gebruikte hij om zelf het huis te doorzoeken, nooit helemaal alleen (de bedienden konden veelal opgemerkt worden, zich haastig uit de kamer reppend als hij binnenkwam, het gevoel van een half gestoft of half opgeklopt kussen achterlatend, zodat James zich iedere keer een beetje betrappt voelde) maar op de een of andere manier omgeven door de oplettende leegheid van het huis. De portretten observeerden hem slaperig, maar James kon zich er niet toe brengen om met hen te praten. Ze waren allemaal een beetje te oud en te indrukwekkend voor hem. In de stilte gingen zijn gedachten telkens weer terug naar de confrontatie van afgelopen nacht met Judith, de herinnering onderzoekend als het met je tong onderzoeken van een losse tand.

De eerste vraag was van allen de meest voor de hand liggende: was het echt gebeurd? Was het mogelijk, dat hij het zich had verbeeld? Of, meer voor de hand liggend, dat het een soort magische verschijning was, die direct door Judith in zijn brein was geplaatst? Millie noch Blake leken haar te hebben gezien. Aan de andere kant; zij hadden in de schaduw van het botenhuis geheimzinnig met elkaar staan kletsen. De wind en de opstuivende sneeuw zouden genoeg geweest zijn om Judith's vorm en stem te verhullen. De herinnering aan haar *voelde* op zeker niet als een droom of een verschijning. Hij herinnerde zich de vergane, blauwzwarte ineem geschrompelde handen en armen. Huiverend kwam de manier waarop de doodsheid langs haar nek naar haar gezicht was gekropen en daar via de onderhuidse aderen uitgespreid was bij hem naar boven.

Hij besloot, dat het niet uitmaakte of Judith lichamelijk verschenen was of dat ze een verschijning in zijn brein geweest was. Doordat hij het gewaagd had om over het bevroren meer zich in haar domein te begeven – ten slotte was zij de Vrouwe van het Meer – had zij de gelegenheid te baat genomen om hem een eenvoudig, doch krachtig, bericht te sturen: *blijf weg van Petra*.

Maar ze had ook nog een andere boodschap gestuurd, mogelijk onbewust: in de voorbije jaren, was Judith duidelijk haar grip op haar bestaan kwijt aan het raken. Toen Petra de verbinding tussen haar, Issy en Judith verbrak, op de avond van het Morrigan Web, had ze kennelijk Judith's recht om een menselijke realiteit te bezitten herroepen. Zonder Petra's ondersteuning, werd Judith langzaam maar zeker teruggezogen in de leegte tussen leven en dood. Het brak haar, mogelijk verzwakte het haar, maar het maakte haar ook woest en wanhopig, en (verwachtte James) nog gevaarlijker dan ooit.

Dit, bepaalde hij, was een goed ding. Spoedig zou Judith's grip op menselijk bestaan volledig ineen storten. Ze zou weer wegzakken in het niets waar ze een aantal jaar geleden uit opgeroepen was, toen ze kennelijk verrezen was uit een klein meer aan de rand van de Morgensterboerderij, betaald door de moord op de stiefmoeder van Petra, Pien.

Maar ondertussen was Judith rusteloos. Wat had ze gezegd voordat ze verdween in de wind en de sneeuw? *Soms moeten we een relatie die ons gevormd heeft verbreken... soms is dat het enige pad waar je voort op moet gaan om nieuwe en betere relatie's te smeden...*

Was Judith op zoek naar een nieuwe gastheer? Een andere ondersteuning die haar recht om in de menselijke wereld te verblijven kon vernieuwen, haar toestaand om door te gaan met haar jacht op chaos, dood en vernietiging?

James zat in het koude zonlicht in de bibliotheek en schudde hevig met zijn hoofd. Niemand, zei hij tegen zichzelf, kon zo dwaas zijn om de giftige transactie van Judith te accepteren.

Natuurlijk wist hij wel beter. De wereld zat vol met mensen die, als de mogelijkheid zich aanbood, chaos voor macht zouden willen ruilen.

Zijn beste hoop, bepaalde hij, was dat Judith zou oplossen in het griezelige zwart, vóór ze een nieuwe menselijke hulp zou vinden, wie dat dan ook zou kunnen zijn. En net zo zeker als Petra het in de gaten hield, wakend over juist zoiets om er zeker van te zijn dat het proces wat zij begonnen was, door te breken met Judith, voortging tot het laatste, onvermijdelijke eind.

De gedachte aan Petra was het enige ding, dat uiteindelijk zijn gedachten verzetten van de rillende koude van de Vrouwe van het Meer. Ondanks Judith's bedoeling, hadden haar woorden precies het tegenovergestelde effect op James. Door Millie met Petra te vergelijken, had ze hem laten zien hoe verschillend zijn gevoelens voor de twee jonge vrouwen werkelijk waren.

De gedachten aan Millie veroorzaakte een hunkering, zeker, maar dat was een oppervlakkige genegenheid, een dunne glans over een poel van veel meer botsende gevoelens en emoties.

Ter vergelijk; denken aan Petra was als het lopen over een strak touw over een spleet van onverstelbare, duizelingwekkende hoogte. Hij kon van het touw afvallen en de meest afschuwelijke val maken die de dood tot gevolg had – een dood zo hartverscheurend en vernietigend, dat hij het zich nauwelijks voor kon stellen. Maar hij kon van het touw *afspringen* naar de *andere* kant en opstijgen in een gelukzalige vervulling, zo diep en wijd, dat het een oceaan van vreugde was.

Ergens wist hij, dat hij jong en idealistisch was en hopeloos verliefd. Maar met deze kennis gingen de gevoelens niet weg. Hij kon zichzelf niet wijsmaken, hoe hard hij dit ook probeerde, dat zijn liefde voor Petra kinderlijk was. Of dwaas. Of slechts van voorbijgaande aard. Hij vermoedde – hij *wist* – dat zelfs wanneer ze zou verdwijnen in de dimensie van Morgan, zijn wereld voor goed verlatend, hij zijn hele

verdere leven dagelijks aan haar zou denken, haar in stilte zou missen, en liefdevol smachtend naar haar.

De tragiek, begon hij te begrijpen, lag niet in het iedere dag missen van haar voor de rest van zijn leven als ze eenmaal weg was. De tragiek lag in zijn ontkenning van zijn liefde voor haar, terwijl ze nog steeds, al was het nog maar kort, op dezelfde wereld als hij rondliep.

Hij had het niet, zoals Judith had aangenomen, "gehad" met Petra.

Dat zou hij nooit hebben.

Hij nam een diepe, verlangende hap adem en vulde zijn longen in de ijzige stilte van het landhuis en liet deze langzaam weer gaan. Opnieuw wist hij wat hem te doen stond. Hij hield zich voor, dat het op een later tijdstip makkelijker zou zijn. Maar dat die andere tijd waarschijnlijk nooit zou komen.

Hij had in zijn leven al extreem moeilijke dingen gedaan. Hij had het hoofd geboden aan demonen en verschrikkingen, monsterlijke krachten getrotseerd en boosaardige machten. Maar nu voelde hij, dat hij dit graag over zou doen, als hij hierdoor de taak die nu voor hem lag kon ontwijken: het uitmaken met Millicent Vandergriff.

'Na de feestdagen,' zei met een ferme knik tegen zichzelf. 'Geen smoesjes, Potter. Zorg dat het gebeurt.'

Hij knikte opnieuw, opgelucht, en sloeg met zijn rechterhand op zijn knie.

Kort daarop, gelukkig, hoorde hij hoe de voordeur open ging en voelde hij een koude lucht die de gordijnen iets lieten wiegen, alsof ze opgelucht zuchtten omdat de familie weer veilig terug was. Laarzen stampten op de vloer, stemmen galmden luidruchtig, vrolijk, en James sprong overeind om zich bij hen te voegen, schaapachtig omdat hij het boodschappenritje gemist had, maar dankbaar niet langer alleen met zijn zorgelijke, piekerende gedachten te zijn.

Millie en hij verdreven hun tijd die middag met het oefenen van stukken met de jongere kinderen Ariadne, Niels en Eduard, voor hun opvoering van *de Triumvirate* de volgende avond. Het pakte als volgt uit, Niels zou Donovan de schurk spelen, Eduard nam de rol van Treus de held, en Ariadne, na enig overleg, vulde de delen van de Veen Feeks, De Pagejongen ("Pagemeisje", drong ze ernstig op aan) en verschillende andere rollen, veelal om te vermijden, dat ze de romantische rol met haar eigen broer zou moeten spelen - een dilemma welke James, die ook een zuster

had, heel goed kon begrijpen. Millie accepteerde de rol van Prinses Astra, elke ons van haar theatrale Huffelpoppen Makkers aanwendend om de rol het melodramatische te geven die het verdiende. En James nam alle overige rollen voor zij rekening, die de verschillende onderdelen van het verhaal vereisten, soms acterend als Koning, andere keren als verschillende soldaten, dorpelingen, zeelui, een scheepskapitein en zelfs razende zeemonsters van de gevreesde Straat van Messina.

‘Je doet het niet goed,’ klaagde Eduard, uit karakter stappend toen James zich over hem heen boog met zijn handen als klauwen gekromd. ‘Je bent helemaal niet angstaanjagend. Je moet angstaanjagend zijn, anders kan Treus niet zijn fatale gebrek niet overwinnen.’

James fronste, nog altijd gebogen in de monstervorm over de boot van Treus (een gestoffeerde poef op een groot blauw kleed). ‘Wat is Treus fatale gebrek?’

Eduard rolde met zijn ogen, maar het was Niels die het woord nam, het tafereel overziend vanaf een rood fluwelen bank. ‘Iedereen in een tragedie heeft een fataal gebrek. Het gebrek van Treus is naïvité. Jij zou dit moeten weten, is het niet?’

James liet zijn schouders hangen en keek hopeloos naar Millie, die voorovergebogen in een stoel in de buurt zat en probeerde een van haar oude jurken te vermaken in een Veen Feekskostuum voor Ariadne. Ze keek opzij naar hem en schouderschokte. ‘Is snap ook niet waarom je dit niet weet. Het was vorig jaar op ons Tover Literatuurexamen.’

James houding bevroor.

Ariadne schonk hem een toegeeflijke, geduldige blik en sloeg haar armen over elkaar. ‘Treus’ fatale gebrek is, dat hij naïef is. Hij *weet* dat Donovan, de adviseur van de Koning, van plan is om met Prinses Astra te trouwen, zodat hij onderkoning wordt als de Koning overlijdt. Treus *weet ook*, dat Donovan al duistere magie heeft gebruikt om de koning de bedriegen en zo, tegen de wil van Astra in, hun huwelijk heeft voorgeschreven. En toch, als Donovan Treus, zijn enige rivaal, op een zinloze zeereis stuurt, komt het nooit bij hem op dat, hmmm, dit is mogelijk een list om mij alleen op de oceaan te krijgen zodat Donovan en de Veen Feeks een magische storm kunnen sturen om mijn schip te laten vergaan en mij te doden.’ Ze trok een wenkbrauw naar James op. ‘Naïef.’

‘Dat weet ik wel,’ zei James, turend naar het plafond en beide handen opheffend.

‘Dan weet je dat, door het varen door de verschrikkingen van de Straat van Messina om de storm van de Veen Feeks af te rijden, hij ook op weg is naar zijn groei tot man,’ voegde Niels met zijn piepende stem toe, alsof hij dit voorlas.

‘Natuurlijk,’ zei James, pogend zijn woorden een geduldige, vermoeide nadrukkelijkheid te geven. ‘Kunnen we niet gewoon doorgaan? We moeten ons spoedig voor de *eigenlijke* voorstelling omkleden.’

‘En dat is waarom de storm van de Veen Feeks Treus de hele weg terug naar het kasteel Schreyborgh volgt,’ beëindigde Ariadne, kritisch kijkend naar James, haar

verhaal. 'Het is een weergave van de nobele dwaasheid van Treus, een les te laat geleerd om hem te redden. *Of zijn liefde voor Prinses Astra.*'

Zonder op te kijken van haar kostuumproject, zei Millie, 'Dus, wat is het fatale gebrek van Prinses Astra?'

'Oh, die is makkelijk,' sneerde Eduard zelfingenomen, nog steeds vanaf de poef kijkend naar James. 'Het gebrek van Prinses Astra is, dat zij te impulsief is. Ze wordt verliefd op Treus, die een gewone soldaat is. Niet iets slechts, maar wel een impulsief ding. Dan probeert ze Donovan met haar eigen briefopener aan te vallen, als ze er achter komt dat hij het zo geregeld heeft, dat Treus op de hoge zeeën gedood zal worden. Met als resultaat dat Donovan haar bijna met dat mes snijdt. Dan, nadat Treus terugkomt naar het kasteel en Donovan dood om haar te redden en de storm van de Feeks zich over het kasteel heen werpt om Treus te doden, *blijft* zij bij hem in plaats van te ontsnappen! *Volledig* impulsief.'

'Maar dat is wat het zo romantisch maakt!' onderbrak Ariadne, plechtig zuchtend.

'Als je het verpletterd worden onder stenen muren tijdens je eerste kus *romantisch* wilt noemen,' schudde Niels afwijzend zijn hoofd. 'Ik noem het zo maf als een dronken Doxy. Ontsnap en zoek een nieuwe soldaat op, als je het mij vraagt. Eentje zonder een suf "fataal gebrek".'

'Hoe weten jullie drie dit allemaal?' vroeg James, neerploffend op de poef naast Eduard.

'Ouwe Mevr. Brandenhof, onze mentor,' snoof Ariadne. 'Iedere dag drie uur lang lessen. Wie was jou mentor?'

James knipperde. 'Euh. Mijn Moeder. Denk ik.'

'Als ik jou was, zou ik haar ontslaan,' schouderchokte Ariadne.

'James heeft gelijk,' verkondigde Millie, opstaand en de jurk in haar handen tegen Ariadne aanduwend om te zien of hij paste. 'Voor nu is het genoeg, morgen verder. Nu moeten we ons klaar gaan maken voor het echte toneelstuk. We vertrekken al over een uur.'

De rest van de avond werd volledig opgeslurpt met de reis naar het beroemde en oude Theatre D'Extraordinaire in midden Londen, en het stuk zelf, wat bijna drie uur duurde, inclusief een onderbreking van een half uur. James had wel eens tovertoneelstukken gezien, echter nooit een volledige magische productie van *de Triumvirate*, en nooit in een theater van de immense grootte en luxe als degene die hij nu binnenliep. Sierlijk gekruld houdwerk; verguld, hoog gebogen pilaren en vliegende steunbalken die zich aan beide zijden van de gang bevonden. Het leek of het theater voor minstens de helft van de Londense bevolking plek had. De vele balkonnen hingen als sierlijke schuifladen van een barokke ladekast boven elkaar. Geen ervan zat ergens aan vast, maar ze zweefden als een optocht van ballonnen opstijgend van de voornaamste vloer, bekleed met paars velours zittingen en vol met rijk aangeklede bezoekers. James zag hoe ze naar boven dreven, van plaats wisselend

voor in en uitstappers, de onderkanten waren met fresco's uit oude verzonnen taferelen opgesierd.

Het ene ding dat James van de ervaring afleidde, was het jammerlijk ouderwetse en afschuwelijk gekreukte galagewaad dat hij droeg. Deze in zijn slaapkamer aantrekkelijk, had hij de bedroevende staat kort betreurd. Nu, schrijdend naar zijn plaats in de grootste van de lage balkons van de Vandergrifffamilie, begreep hij hoe onvergelijkbaar belachelijk hij eruit zag tussen de chique verfijndheid die hem omgaf. Terwijl James hem passeerde, deinsde een dikke man met een monocle weg van hem, alsof James water in zijn gezicht gespoten had. De vrouw naast hem, blinkend in haar strakke met juwelen afgezette jurk, met grijs haar dat als een suikerspin gekamd was, fronste uitgebreid naar hem, hem onbeschaamd van top tot teen opnemend.

James zuchtte en schudde zijn hoofd, voelde de te korte mouwen tegen zijn polsen aanslaan, de door motten aangevreten franjes van kant, flapperden futloos en zagen er pijnlijk aangevreten uit. De hoge rode kraag en brede revers waren waarschijnlijk in de mode geweest, toen Oma Wemel op school gezeten had. Echter, nog erger dan dit, was de triest gerimpelde staat van de gehele plunje, het resultaat van het maanden doorbrengen op de dampige bodem van James' hutkoffer. Terwijl hij liep hing er een lucht van oude bananen en schimmel rond hem en hij probeerde uit alle macht om te krimpen, om zo klein mogelijk te worden zodat hij verdween in de dikke, paars velours zitting waar hij in wegzakte.

'Ik had je een van Benno's oude galagewaden kunnen lenen,' fluisterde Millie naast hem, toen de grote kroonluchters doofden. 'Of tenminste een Strijkspreuk te laten gebruiken om de ergste kreukels eruit te werken.'

'Ben je nu wel een beetje laat mee, is 't niet,' fluisterde James terug. Hij probeerde het te laten klinken alsof hij eerder verbaast was, dan volledig beschaamd. Hij dacht terug aan de blik in de ogen van de Hertogin Blackbrier toen hij van de trap was afgekomen. Zijn haar nog vochtig van de serieuze, hopeloze poging om zijn haren in fatsoen te krijgen en om op het laatste moment in een van de auto's te stappen die zich voor het huis verzameld hadden. Ze had niets gezegd – daar was ze veel te diplomatiek voor – maar haar rimpelige ogen hadden zich iets verwijld, haar wenkbrauwen had ze opgetrokken en haar kin was iets gezakt. James begreep, dat hij hierdoor verschillende punten bij haar verloren had en daar had hij meer spijt van dan hij verwacht had. De kinderen daarentegen, waren veel minder discreet, dubbelslaand van een hysterisch lachen bij het zien van James' rafelige kanten boord over het gewaad dat wel tien centimeter te kort was en zijn gympen liet zien boven zijn niet bij elkaar passende, geblokte sokken.

Terwijl de lichten in het theater doofden, ontspande James zich en zuchtte, laag in zijn zetel zakkend. Het podium scheen als een verlichte diamant, omgeven door de zwevende balkons, die nu in schaduwen lagen, en met een orkest van trompetten, de trilling van fluiten en het dreunen van pauken, ging het spektakel van start. Het orkest, in een verlaging voor het podium, was, volgens het programmabladd in de hand van James, meer dan zestig man sterk en zo klonk het ook. De muziek vulde het theater als met een warme lentelucht, met nauwelijks een weergalm om het effect teniet te doen. Op het podium zelf kwamen de acteurs in beweging: tientallen boeren

bewogen zich op een levensgroot en perfect nagebouwd middeleeuws plein. Een rij soldaten marcheerden in zicht. En daar opkomend van rechts, was de Koning met zijn koninklijke adviseur Donovan en tenslotte de vorstelijke, prachtige Prinses Astra.

James herinnerde zich deze scène nog goed van zijn tweede jaar op Zweinstein, toen hij zelf op het podium gestaan had in de rol van Treus, de Kapitein van de Wacht. Maar dit was op bijna alle fronten anders. De Koning was niet de jonge Tom Zeedruif met een kussen onder zijn tuniek. Het was een echte grote man, meer gedrongen dan dik, met een echte baard en statig voorkomen en gewaden en een kroon die eruitzagen of zó uit het museum kwamen. Donovan was een lange baardloze man met scherpe, hoekige strekken, zo sluw in alle lijnen van zijn gezicht en samenknijpen van zijn ogen, dat James zich eraan moest herinneren, dat dit een acteur was, niet een echte schurk tegenover de joviale Koning en de jonge Prinses, die hen volgde.

Astra, zag James, was nauwelijks ouder dan hij. Ze had rood haar en ongelooflijk knap, rond haar bleke nek droeg zij een halsketting van zilver en diepblauw, welke briljant in het podiumlicht flitste.

Ondanks dat hij zelf in een versie van het stuk gestaan had, had James nooit echt volledig het verhaal van Astra, Treus en Donovan begrepen. Hij was veel te bezorgd geweest met de uiterlijke details van de productie - de kostuumafdeling en rekwisietenploeg, de glanzende geverfde merktekens op de podiumvloer en de constante, uitputtende repetities. Nu, terwijl hij naar de volledige productie in als zijn theatrale glorie keek, begon hij te zien waarom het het ultieme klassieke verhaal uit de gouden tijd van de toverliteratuur was.

Dit werd natuurlijk enorm geholpen door de grootsheid van de diep betoverde productie.

Toen Donovan de Koning manipuleerde om zijn toestemming te geven voor het huwelijke tussen hem en Astra, gebruikte de schurk een echte spreuk, een angstaanjagende realistische (zoniet ietwat over de top) hex van betovering, die het hele podium verlichtte in een kwaadaardig paars licht en liet de eerste paar rijen van bezoekers knikkebollen en suffen op hun stoelen. Toen de schurk Treus en zijn bemanning met een list op een compleet verzonnen zeemissie stuurde, was de aalgladde koude van zijn leugens eveneens fascinerend en storend. In het hele theater hijgden verschillende stemmen, of riepen waarschuwingen, of boze beledigingen naar de konkelende, intrigerende schurk.

Toen de Veen Feeks Donovan verwelkomde in haar moerassige schuilplaats en instemde met zijn betaalde verzoek voor een dodelijke storm, vergat James kortstondig dat hij dit aankeek vanuit een zacht velours zetel in een vol theater. Hij leek deze scène te dromen, kijkend vanaf de flikkerende rand van het vuur van de Feeks, de stank van haar ketel en het rotten van gistend mos vulde zijn neus toen zij, in al haar uitbundige lelijkheid, haar beroemde, kakelende waarschuwing uitsprak: 'De stormwind die gij tovert, zijn honger is te groot om terug te willen, zijn eetlust is moeilijk te stillen. Voed het wel, houd afstand van zijn rust, voordat zijn staren zich op *jou* blust!'

‘Natuurlijk,’ snoof Millie tijdens de onderbreking, toen ze in de volle lobby stonden met een glas kruidige mede in de handen, James hoofd draaide suf, ‘is iedere zitting in het theater betoverd met een Ongeloof- Spanningspreuk. Hoe langer je er zit, hoe echter alles lijkt. Als ze de onderbreking niet zouden hebben, zouden sommigen van ons het podium op rennen om zich, na iedere opruiende toespraak, bij Treus op de *Ballywynde* te voegen, dodelijke storm en razende Spookrivier of niet.’

‘Tovenaars en mensen, haal vóór uw toverstok en verstand!’ riep Eduard, zijn eigen speelgoed toverstok de lucht in stekend.

‘Stop,’ besliste Ariadne in haar meest schrille, moederlijke stem. ‘Je zet jezelf voor schut! Kun je niet tenminste *proberen* je als een Heer te gedragen?’

Tegen de tijd, dat de vierde acte al aardig opschoot, was de voornoemde magische storm een verzameling wolken en donderslagen die het bovenste gedeelte van het theater van muur tot muur deed trillen, flitsend met jachtige bruingeel gekleurde bliksem. Treus droeg zijn beroemde opruiende toespraak, en terwijl niemand naar het podium rende om zich bij zijn queeste te voegen, spraken velen in het publiek gezamenlijk de eerste woorden - ‘Vuige Donovan! Gij verra’dleke ontevredene! - sommigen stonden op vanuit hun zitting en staken hun eigen toverstokken in de lucht, ze wijzend naar de magische storm boven hen. Op de een of andere manier, sloegen wikkoppige oceaangolven over de rand van het podium en stortte in de orkestbak toen de *Ballywynde* de storm omzeilde via de verraderlijke Straat van Messina. Zij meerde spectaculair af aan de kust van Schreyborgh in het zicht van het kasteel, net op tijd om het vervloekte huwelijk tussen Donovan en Astra te voorkomen. De schurk werd opgewacht en verslagen door het zwaard van Treus, toch sidderde het kasteel onder de losgeslagen genadeloze storm die onvermoeibaar op jacht bleef naar zijn doel; Treus zelf.

James hijgde toen de tornado langs het podium schuurde, de glas in lood ramen versplinterend met zijn ijzig mist en met flitsende bliksem stekend naar de muur, de wandtapijten in vlam zettend en de vloeren openbrekend tot diepe opengescheurde ravijnen. Treus sprong over deze heen, Astra met zich meetrekkend, die nog haar bruidsjurk en golvende sluier aanhad, nu gescheurd door de neerslaande stormwind. James herinnerde zich deze scène van zijn opvoering van *de Triumvirate*. Toen was de windmachine op hol geslagen, een echte en onverwachte chaos veroorzakend. Wat zich nu op het podium afspeelde leek zelfs nog minder geënceneerd dan dat. Muren zakten ineen, uit elkaar vallend in een regen van steen en gruis. Vuur gleed langs het plafond, de dakspanten loswikkend en deze als door de hand van een kind met een woedde aanval, opheffend als tandenstokers. En Treus zwierde hier doorheen, soms Astra voorgaand, soms door haar voortgetrokken wordend, totdat de gedoemde geliefden zichtbaar werden bij de ingang van het kasteel. Een brandende dakspant viel op hen, uiteindelijk de greep van de geliefden verbrekend en Treus onder zijn gewicht verpletterend. Tegelijkertijd zag James de rest van de scène zowel in de regels van het draaiboek, als vage, hartbrekende herinneringen aan Pettra.

ASTRA [*keert terug naar de gewonde Treus ondanks de slachting rondom, smeekt*]: ‘Voort! Wij zijn altoos in vrijheid.’

*Het kasteel is verloren, maar hoop houd stand! O Treus, verloek
het niet!*

James hoorde de zin in de stem van Petra, onaangedaan van melodrama en hysterie, sprekend alsof niemand dan alleen hij luisterde, haar uitdrukking gespannen maar koppig met een sprankje hoop.

*TREUS: Geliefde, Ik verloek niet de hoop. Ik bevocht de
waterige toorn van de storm en bemerkte de bezweerder's macht.
Ik verloek hen allen voor het staren tot uw lief gelaat, maar hoop?
Welk leven er nog in mij heerst, leef ik in een dam van hoop.*

Op het podium, worstelde Treus zijn arm vrij vanonder de brandende balk, hij stak hem uit om Astra's hand te grijpen. Bloed verkleurde zijn vingers en besmette de zijkant van zijn gezicht. Astra viel op haar knieën toen de duisternis hen langzaam omsloot, het kasteel stortte ineen, de ruimte verkleinend, de tragedie ieder ogenblik intiemer en wanhopiger makend.

Treus ging verder, en James zei in gedachten de woorden met hem, denkend aan Petra. *'Zo zou door onbekende krachten de wereld schudden en ineen vallen, mijn liefde en hoop volharden. Neem afscheid mijn lief, verlaat mij nu: ik ga voort in de dood met vrede!'*

*ASTRA [overmeesterd door wanhoop] : 'Ik smee nee,
geliefde!'*

De Astra op het podium duwde haar hand, met de palm naar buiten, tegen haar wenkbrauwen en zong de zin in schrille moedeloosheid. Maar haar stem werd in James gedachten weggedrukt door Petra, die de woorden krachtig opeiste, niet als een klaagzang, maar als een smeekbede, hees en hijgend uitgesproken, vergeleken met een greep om de schouders, een wanhopige omhelzing die seconden te laat is. James gedachten flitsten groen en in die flits zag hij zijn nicht Lucy draaiend door de lucht, dood, hoorde zijn eigen kreet zich vermengen met die van Petra.

De scène op het podium mengde zich duizelingwekkend met de herinneringen van James. Astra was Petra, en Petra was Lucy.

*ASTRA : 'Voor maanden en jaren heb ik slechts
naar u verlangd: mijn dromen, het thuis van u, wanhopig
lief! Ik zal niet verlaten het lichaam's zijde, tenzij de
onbeantwoorde dromen zullen verpletteren mijn ziel!'*

James ging op het puntje van zijn stoel zitten en sprak de laatste woorden van het stuk hardop uit:

*'Dan, geef mij nu een bewijs van liefde. Een kus
ter herstel van pijn en dood, dit ene... staand voor alle.'*

Op het podium kusten Treus en Astra, zelfs terwijl het kasteel uiteindelijk bovenop hen viel, hen begraving, beëindigend. De lichten gingen uit. Het gehele theater verdween in een perfecte duisternis. En James werd gekust. In het inktduister, waren het de lippen van Petra op de zijne. Vreemd en verontrustend, was het ook Lucy, eerbaar en kort en voorzichtig als een duif. Hartverscheurend rook hij zijn adoptieve nicht, de warmte van haar zijdezachte zwarte haren, een spoor van lavendelzeep en de smaak van drop in haar adem.

En toen gingen de lichten weer aan, zwak, en het was Millie. Haar gezicht was nog steeds dicht bij hem, vaag glimlachend met een wenkbrauw opgetrokken.

‘Woow,’ fluisterde ze, ‘die Ongeloof- Spanningsspreuk werkte *echt* bij jou, is het niet? Voor heel even *was* je Treus.’ Haar wenkbrauw werd nog iets verder opgetrokken. ‘Was ik je Astra?’

James kon hier niet op antwoorden. Hij kon niet snel genoeg denken om te liegen. Millie zag dit in zijn blik, maar knikte enkel, nog steeds glimlachend sloeg ze haar oogleden neer.

James kon zich van het vertrek uit het theater nog maar weinig herinneren.

James was feitelijk, door de spreuk veroorzaakte versuffing, tot het diner die avond in de grote eetkamer van Blackbrier Quoit, afgeleid. Zijnde het formele diner op Kerstavond, was de gebeurtenis de meest ceremoniële privé aangelegenheid waar James ooit bij aanwezig was geweest. Gelukkig redde Millie's broer Benno James van verdere schaamte over zijn galagewaad, door op de gigantische zolder van het huis te graven naar een van zijn oude gewaden en voorzag hem van een set veel betere exemplaren, hoewel, met de geur van mottenballen. James was blij, dat hij zijn gewaad voor de anderen om kon ruilen en verscheen aan de dinertafel in een betere stemming en voorkomen.

‘Jij zit tussen mij en Grootmoeder Eunice,’ fluisterde Millie toen de kamer vol begon te lopen. Zelf had zij zich omgekleed in een meerminvorm smaragdgroene jurk met een parelhalsketting. ‘En er wordt van je verwacht om op gezette tijden een praatje met haar te maken.’

‘Wat bedoel je met “op gezette tijden”?’ fluisterde hij terug, met een ondertoon van bezorgdheid in zijn stem. ‘Waar moet ik het over hebben?’

Millie haalde kort haar schouder op. 'Dat bepaald zij. Speel het maar gewoon mee. En wat je ook doet, antwoord eerlijk. Grootmoeder Eunice kan een leugen op kilometers afstand ruiken.'

'Maar hoe zal ik weten wanneer ik wat moet doen?'

Millie fronste en knipperde naar hem en James werd eraan herinnerd dat voor haar, dit een traditioneel feestdiner was. 'Houd de anderen in de gaten. Het is gemakkelijk.'

'Voor iedereen een vrolijk Kerstfeest!' baste de zware joviale stem van Millie's vader, toen hij, in zijn eigen formele gewaden opgesierd met een hoge witte boord en een vinderdasje, het hoofd van de tafel bereikte. Hij hief zijn beide armen groots omhoog en gebaarde naar de rijen hoge stoelen, de sprankelende kristallen glazen en kommen, glanzend zilveren bestek dat bovenop keurig gevouwen servetten lag en glinsterende, maan-achtige schalen, schotels en borden. 'Zet u neer en laten we vrolijk zijn!'

James trok zijn stoel terug en liet zich erop zakken, kijkend hoe de gasten op hun stoel plaatsnamen, verdwijnend in een los, beleefd gelach en gemurmelde gesprekken. De jongsten, Ariadne, Niels en Eduard zaten aan weerszijden van hun Vader en Moeder Susan en Otto, tegenover Mevrouw Vandergriff. Tegenover James aan de witte tafel, nam de oudere zuster van Millie, Mathilde, plaats, hem met haar te dik aangezette oogschaduw en dunne glimlach opnemend.

Onder James was de zitting van de stoel diep en bespannen met paars fluweel, maar de rug van de stoel was heel hoog en ongenadig recht, hem dwingend rechtop te zitten. Hij zette zijn ellebogen op de tafel, zag dat niemand dat deed en trok ze onmiddellijk weer weg. Zijn handen liet hij op zijn schoot vallen.

Dreuzelbedienden in zwarte smokings met witte dassen stonden langs de rand van de kamer. James telde er vier, inclusief Topham, die bij de uitgang stond en Blake, die langs de tafel begon te lopen en voor de volwassenen discreet uit een kristallen karaf rode wijn in de glazen schonk. Er waren geen Huis-elfen in zicht natuurlijk, maar James wist dat ze in de buurt waren, de kleine rollen uitoefenend die ze nog steeds toebedeeld kregen.

Al spoedig, terwijl de gesprekken intensiever werden en de eerste gang, soep, werd geserveerd (aspergecrèmesoep met croutons), begon James de omgang te begrijpen rondom de formele tafel. Meneer Vandergriff leidde de gesprekken, gewoonlijk met een vraag gesteld aan iemand anders aan de tafel - "Wat denk je van de kansen van Bendert Baton's Hagenzwiep dit jaar, Susan?", of "Heb je nog ooit wat van Briny en de oude meuk gehoord sinds je uit de Universiteit ben gegaan Benno?" - en allen die aangesproken werden antwoordden ten overstaan van de hele tafel, en altijd op een ge oefende gearticuleerde toon. Anders dan de dineetjes op de Marmerlaan of in het Nest, onderbrak niemand de ander en als er gelachen werd, was dit feilloos beleefd en kort. Na de eerste antwoorden, zouden de gesprekken uiteenvallen in kleinere plagerijen rond de gehele tafel. James nam het in zich op om te kunnen bepalen in welke richting te draaien als dit gebeurde. Net toen hij dacht

dat het zijn beurt was om met Millie in gesprek te gaan, sprak naast hem Dame Blackbrier tegen hem.

‘Hoe regelt uw Vader het, om het Zwarts Herenhuis op Grimboudplein te onderhouden wijs hij zijn uitzonderlijke professionele taken uit moet oefenen?’ vroeg zijn hem nuffig, met een servet deppend tegen de hoek van haar rimpelige mond en het ontstane onderwerp wat op tafel lag negerend.

James wendde zich tot de oude vrouw, maar zij hief enkel haar kin op en keek omlaag naar de wijnkroes die ze in haar hand ophief, het prisma van het rode licht erin bestuderend.

‘O, euh, hij em...’ begon James, zo voorzichtig als hij kon het onderwerp benaderend. Het antwoord, natuurlijk, was dat zijn Vader feitelijk *niets* gaf om het oude gebouw. Hij stuurde Knijster er zo nu en dan heen, gewoon om de boel in de gaten te houden en dat alles nog veilig was. Knijster was natuurlijk altijd in zijn nopjes als hij mocht gaan, omdat alleen hij een soort koppige affectie voor het bedompte indrukwekkende huis leek te voelen. ‘Hij heeft hulp. Onze Huis-elf zorgt ervoor dat het in een goede staat is, min of meer, voor als we erheen gaan.’

‘Huis-elf,’ verzuchtte de oude vrouw, zwaarmoedig, bij zichzelf haar kin nog iets hoger opheffen en nog steeds starend naar haar wijn. ‘En hoe vaak, feitelijk, gaat u erheen?’

James schouderstokte. ‘Een paar keer per jaar zo, denk ik. Vader en Moeder zijn liever in ons huis op de Marmerlaan, denk ik. Dat voelt een beetje minder... u weet wel,’ hij rekte zich uit naar zijn eigen glas wat vol sprankelend water was, ‘oud en klam. Euh. Als u begrijpt wat ik bedoel.’ Hij besepte dat dit onwaarschijnlijk was als het soort antwoord dat de Gravin op prijs zou stellen en nam snel een slok water om te voorkomen, dat hij nog meer zou zeggen.

Vrouw Eunice zuchtte ferm en zette haar eigen wijnglas neer zonder er ook maar van genipt te hebben. ‘De magische aristocratie is anders dan de Drezelvariant, jonge heer James. Ik neem het uw Vader niet kwalijk dat hij dit niet weet. Hem is nooit de juiste opleiding over de verantwoordelijkheden van zijn positie gegeven, hoewel men verwacht, dat hij in de jaren sinds, wat onderzoek zou hebben gedaan.’ Ze keek nu vanuit een ooghoek naar James, hem bestuderend voor ze doorging. ‘De draden van de magische adelstand worden minder, en meer pover met iedere nieuwe generatie. En toch, dat maakt het belang van de overgeblevenen zoveel groter. Het Zwarts Herenhuis is niet slechts een leeg huis, “oud en klam”, zoals u weergegeven hebt. De titel van uw Vader – welke u zult erven, tenzij hij per testament anders bepaald zoals zijn Peetoom deed – is niet eenvoudig een naam en de stuk papier. Magische adelijkheid is op die manier héél anders dan die van de Drezels. Uw titel is een verantwoordelijkheid, daar het er een is, die komt met een grote en geheime macht.’

James voelde zich op dat ogenblik gevangen door de doordringende blik van de vrouw. ‘Macht, M’vrouw?’

Ze knikte gedecideerd en bestudeerde hem nog steeds ernstig. 'Macht, inderdaad. Maar niet de macht van bezit, noch positie, noch land. Het Zwarts Herenhuis zelf is slechts een symbool. Nee, als wij van de magische adellijkheid spreken over macht, bedoelen we dit op de ware en meest oeroude manier. Wij zijn de Wachters, Heer James. Onze volmachten zijn het recht van bepaalde diep elementaire krachten. Maar ze zijn niet allen onderhouden. Sommigen zijn zelfs volledig verloren, verwaarloost tot het punt van overbodigheid en vergeten in de geschiedenis,' ze zuchtte diep, geladen.

Ondanks alles werd James geboeid. 'Wat voor soort machten?'

Vrouw Eunice ontspande zich een weinig op haar stoel en liet haar blik over de tafel gaan. 'Weinige spreken er maar van, weinige, zelfs onder mijn gelijke respecteren of herinneren zich. Maar eens was er de Markiezin van Roze, wiens gave de betovering van de liefde was. Het was die titel, die de getijden van Eros bewaakte. Nu verloren in de eeuwen, bestaat liefde nog steeds zonder de titels nobele bediening, en zal dat altijd, maar nooit meer ontluiserend, en verzwakt, willekeurig en vrij van zijn diepste kern.'

'En veel langer geleden was er de Groene Baronie, gezegend met de grenzen van ambitie, bemiddelend in de voorraad en eis van jaloersie, rivaliteit, hebzucht en naijver. Nu, zonder zijn rekenschap, zoeken zulke invloeden ongecontrôleerd, ongeverifieerd, hun eigen weg en overwoekeren de menselijke natuur als agressief onkruid.'

'En tot aan het begin van deze eeuw was er het Graafschap van Goudenstaf, wakers van de schalen van moed en lafheid...'

James staarde naar de oude vrouw terwijl ze sprak, niet helemaal de omvang beseffend van wat ze vertelde, maar toch was er een detail wat hem raakte. Hij blaatte het uit, haar midden in haar zin onderbrekend.

'Maar, dat zijn allemaal kleuren...'

Vrouw Eunice trok haar blik weer naar hem toe, haar ogen vernauwden zich. Ze wachtte terwijl het belang van dit besef voeding bij hem vond. James' gedachten suisden. Tenslotte keek hij weer omhoog naar de oude vrouw en keek haar in de ogen.

'U zegt, dat Grimboudplein niet zomaar een oud huis is,' zei hij gedempt. 'En Zwarts... niet zomaar een naam is. Is het niet?'

Vrouw Eunice knikte een keer, langzaam. 'Zwart is de elementaire kleur van de macht, die het recht van uw familie is.'

James knipperde naar haar, zijn haren gingen overeind staan. Hij fronste zijn wenkbrauwen toen hij vroeg, 'Maar wat voor soort elementaire kracht is Zwart?'

Vrouw Eunice leunde tegen de rug van haar eigen hoge stoel, alsof ze tevreden over was dat James enkel al deze vraag gesteld had.

'Dat, jonge Heer Potter...' antwoordde ze, haar wijnkroes weer oppakkend, 'is uw taak om te ontdekken. Als eens de dag komt en de titel de *uwe* wordt.'

James zakte iets ineen, maar zijn gedachten draaiden nog altijd, alles afwegend wat de Hertogin hem verteld had. Wat betekende het werkelijk? Zou hij het zijn Vader vertellen? Zou Knijster er iets vanaf weten? En welke elementaire kracht van de menselijke natuur kon mogelijk behoren bij de kleur *zwart*?

Hem schuddend uit zijn gepeins, zei een onverwachte stem opeens, 'En wat voor plannen heb jij, James?' Het was meneer Vandergriff, dit vragend ten bate van de gezetenen aan de tafel, die zich naar hem draaiden om te luisteren.

James knipperde snel, kijkend naar de man aan het hoofd van de tafel die verwachtingsvol naar hem glimlachte.

'Euh... wat? Meneer?' stamelde James.

Millie's oudere zus Mathilde, bood hem een ijzige glimlach. 'Na je diplomering natuurlijk. Ga je mogelijk verder in de voetstappen van je beroemde Schouwer Vader?'

'Of mogelijk in die van je Grootvader, James de Eerste,' stelde Ben grinnikend voor en Millie naast hem met zijn elleboog porrend. 'Als ik het mij goed herinner, was *zijn* grootste plan na het diplomeren op Zweinstein, trouwen met zijn schoolliefje en een familie beginnen.'

'Niet te goochem doen,' bemoeide mevrouw Vandergriff zich er mild mee. 'Ik ben er zeker van, dat jonge James hier geen interesse heeft in iemands romantische voorspellingen.'

'Onderhoudend echter, kunnen ze zijn,' stelde Mathilde, nog steeds James nauwlettend aankijkend.

Millie schudde haar hoofd en wendde zich nadrukkelijk naar James. 'Luister niet naar hen. Ze zijn al eeuwig bezig, konkelend om mij uit te huwelijken met de een of andere geschikte, gelijkwaardige familie.'

'En kennelijk kwalificeer jij hiervoor,' bevestigde Susan, de moeder van de jonge kinderen, met en sympathieke knik.

Ben was het daar mee eens. 'Een lid en gelijkgestemde, *en* niet behorend tot enige puurbloed familie.'

James voelde dat hij ging blozen, terwijl hij hulpeloos van gezicht naar gezicht keek. Die van Millie was nog steeds naar hem gedraaid maar haar ogen waren op haar moeder gericht. 'Mammie wordt ongeduldig met puurbloedfamilies. Op die manier is ze er vooruitstrevend.

'Ik ben met niemand ongeduldig, behalve met *jouw* soort op dit ogenblik,' merkte mevrouw Vandergriff behoudend op. 'Ik heb gewoon geen last van vooroordelen welke sommige andere magische huishoudens hebben over onze afkomst, en ik voel er geen schaamte over wie dit weet.'

Dame Blackbrier snoof, 'Nogal het tegenovergestelde, kan men denken.'

Meneer Vandergriff wendde zicht tot Millie. 'En jij, schatje? Nog altijd overwegend om een jaar naar het buitenland te gaan? Amerika, mogelijk?' Hij knipoogde snel naar James.

'Eigenlijk,' zei Millie langzaam, terwijl zij haar blik liet dalen, '*kan* ik overwegen om naar Amerika te gaan. Maar niet voor een verlengde vacantie. Ik dacht eraan om mijn scholing daar te vervolgen. Ik heb mij verdiept in de universiteiten daar. Ilvermorny lijkt mij interessant en Alma Aleron heeft een fantastisch lesaanbod waar ik nogal geïnteresseerd in ben.'

James, blij dat de aandacht niet langer op hem gevestigd was, was verrast over de reactie die Millie's opmerking ontlokte. De glimlach op het gezicht van meneer Vandergriff verdween en zijn vrouw keek zowel verbijsterd al verward. De blik van Mathilde glinsterde van gemene belangstelling, maar Ben rolde alleen maar met zijn ogen, vouwde zorgvuldig zijn servet en legde deze op tafel.

Millie's Moeder vroeg, 'Nog meer scholing, schatje? Waarom, waartoe? Heb je het gevoel dat de scholing op Zweinstein onvoldoende is geweest?'

Meneer Vandergriff zuchtte kort. 'Ik zei je toch, dat je naar Bendert Baton had moeten gaan.'

'Nee, dat is het allemaal niet,' zei Millie, rechtop zittend in haar stoel en naar haar beide ouders kijkend. 'Het is... Ik wil meer doen dan er leuk uitzien en op feestjes grappige dingen zeggen.'

'Nou,' merkte Dame Blackbrier mild op, 'men kan dat niet weten, tot men dit heeft *geprobeerd*.'

'Moeder,' zei meneer Vandergriff, zijn hoofd iets opheffend, 'u helpt niet echt.'

'Of,' zei Millie, warm lopend voor het onderwerp en doordringend naar haar Grootmoeder kijkend, 'rondhangend, luxe feestjes gevend terwijl *echte* mensen ons bedienen, dan hiervandaan gaan en *echte* levens leiden.'

'O, kijk, dit is interessant,' zei Mathilde, begerig kijkend terwijl ze zich iets over de tafel boog. 'Wat voor soort "echte" levens leiden ze dan, Millie?'

Benno schudde zijn hoofd naar Mathilde, 'Doe nou maar niet alsof *jij* niet door precies zo'n fase heen bent gegaan.'

'Het is *geen* fase,' zei Millie, haar kaken op elkaar klemmend terwijl ze begon te blozen. 'En ik zal je zeggen wat ze doen. Ze schrijven toneelstukken en maken muziek. Ze gaan op uitdagende avonturen. En ze... nou, ze bouwen dingen.'

'*Bouwen* dingen?' herhaalde Mathilde, nauwelijks de spottende toon in haar stem onderdrukkend.

Dame Blackbrier deinsde een weinig gealarmeerd achteruit. 'Mogelijk vergis ik mij, maar dat klinkt afschuwelijk veel als lichamelijke inspanning.'

'Ik bedoel niet dingen met hun *handen* bouwen,' zei Millie kortaf. 'Hoewel ik daar niet boven sta. Ik bedoel... ontwerpen dingen. Plannen en samenwerken, en gebouwen ontwerpen. Dingen als musea en kathedralen, hotels en vliegvelden. Allemaal op papier, waar alles op mogelijk is. En dan kijken hoe het allemaal tot leven komt, recht voor hun ogen!'

Mathilde knipperde uilchtig naar haar zusje aan de andere kant van de tafel, een trek van plagerige verbazing tekende zich op haar smalle gezicht af. 'Bedoel je *architectuur*? Is *dat* waar je los over gaat?'

Hun Moeder zuchtte. 'Ik meen mij te herinneren, dat het in jouw geval "diergeneeskunde" was, Mathilde,' zei ze, vermoeid een hand over haar ogen leggend.

'Maar,' onderbrak Dame Blackbrier, verbijsterd, 'Architectuur is *dwergenwerk*. Ik mag dan niet veel weten over eenvoudige werkdagen, maar *dat* weet ik zeker.'

'*Niet* in de Dreuzelwereld,' zei Millie, zich hard makend.

'O, daar gaan we,' gromde haar Vader zacht.

'Meer wijn, Mijnheer?' stelde Blake handig voor, wijn in het bijna lege glas van de man gietend.

Mevrouw Vandergriff herstelde zich. 'Nou, Millie, wij willen net zo ruim denkend zijn als iedere andere moderne toverfamilie...'

'Een mens kan in de Dreuzelwereld een architect zijn,' hield Millie, koppig, vol. 'Een vrouw kan daar net zo goed werken als een man. Vraag maar aan de nieuwe "bedienden"! Ze knikte naar Blake en Topham. Blake stond gewoon in de houding, maar de blik van Topham fladderde over de plots, kijkende gezichten. Millie ging door, 'In hun wereld, kan iedereen worden wat hij wil.'

'En toch, op de een of andere manier, *kiezen* ze ervoor om bedienden te worden,' merkte Dame Blackbrier, kennelijk tegen de kandelaars, wijds op.

'Het maakt mij niet uit, wat iemand ervan vindt,' verkondigde Millie, terugvallend op haar statige opvoeding en melodramatische waardigheid. 'Ik zal naar Amerika gaan, naar de Alma Aleron universiteit, en ik zal, als ik dat wil, een architect worden. Zelfs als dat betekent, dat ik moet werken in de Dreuzelwereld.'

Deze uitspraak werd met een scherp gehijg door mevrouw Vandergriff, en stomme verbijstering rond de tafel, ontvangen. Ergens ver onder hen kon James het gekletter van de afwas in de kelder horen. Uiteindelijk verbrak neef Eduard de stilte, voor de eerste keer sprekend en gebruikmakend van de pauze in het gesprek.

'Millie, wil je vanavond een Huffelpuf Makkers voorstelling geven, als we de Triumvirate gedaan hebben?' vroeg hij, over de tafel hangend, gretig.

Niemand antwoordde. Meneer Vandergriff kuchte zachtjes en duwde zich weg van de tafel. Dame Blackbrier depte met haar servet de mondhoeken en keek opgewekt in het rond, de eigenaardige stilte diplomatiek negerend.

Eduard keek naar James en fronste verward. 'Wat? Heeft ze de Voldypop op school achtergelaten of zo?'

14. De Elfenopstand

Een uur later, nog in de war van het dinergesprek, was James verrast te zien hoe de productie van de minipresentatie van “de Triumvirate” uitpakte. De kinderen, met de hulp van Millie, hadden op de zolder een klopjacht gehouden in de kledingkasten en waren met armen vol kleurrijke gewaden, hoeden met veren erop, laarzen, riemen, zwaarden en zwaardschedes, linten en medailles en een grote verscheidenheid aan andere kleding weer naar beneden gekomen. Een klein, geïmproviseerd podium was voor de openhaard neergezet en was aan de zijkant voorzien van echt roodfluwelen gordijnen, gehangen aan een betoverde, zwevende roede.

Iets verontrustend was het aantal mensen dat het stuk bij kwam wonen. Behalve de gehele familie, inclusief vele bloedverwanten die op deze avond aangekomen waren, waren alle bedienden ook uitgenodigd om het stuk te komen bekijken. Larch de Cycloop was er, boven iedereen uittorent in zijn onberispelijke leigrijze uniform, zijn chauffeurspet lag nog steeds diep gedrukt op zijn grote schedel. James vroeg zich opnieuw af hoe de magere reus een Cycloop kon zijn. Het hele punt van het zijn van zo’n creatuur, dacht hij, was dat een Cycloop een enkel oog had, dat alles kon zien, met inbegrip van geheimen en bedrog. Dit is waarom ze in het oude verleden vaak door de adellijke tovergemeenschap aangesteld waren als lijfwacht, omdat geen

enkele misleiding hun ene oog ontging. Larch echter, leek twee doodnormale ogen te hebben, hoewel aanzienlijk koud en onverstoorbaar onder de zwarte rand van zijn immer aanwezige klep. Hij ging niet zitten, maar stond stijf achter de familie, met zijn rug naar het raam.

Tegenover de chauffeur stonden de Dreuzelbedienden op een rij achter een tafel bedekt met schalen komkommersandwiches, toetjes, cupcakes, een kristalen schaal vruchtensap en een hele grote kerstcake, zo plakkerig en overgoten met sherry, dat James dit vanaf het podium kon ruiken.

Blake zat achter de tafel in een van de stoelen daar, naast verschillende andere bedienden, koks en meiden. Hij ving de blik van James en trok sarcastisch een wenkbrauw naar hem op, kennelijk hiermee naar de gehele kamer, het podium, de enorme pudding en de protserig geklede heksen en tovenaars terwijl deze op hun stoelen plaatsnamen, te verwijzen. James herinnerde zich de geur van sigaretten en bier van de kroeg waar Blake hem de vorige avond mee naar toe had genomen. *Millie noemt dit een "Hangplek"*, had de jonge man gezegd. Duidelijk was dit voor hem het tegenovergeselde en de ironie ervan was voelbaar. James verder negerend, leunde Blake achterover en legde zijn armen op de meiden die aan elke kant van hem zaten, kruislings een gepoetste zwarte schoen op zijn knie leggend. De oudere meid duwde de arm van zich af. Topham, die weigerde te gaan zitten, schraapte zijn keel betekenisvol in de richting Blake. Blake knikte gehoorzaam en ging weer rechtop zitten, alsof hij in de houding sprong. Topham accepteerde dit met een tevreden knik, en besteedde zijn aandacht weer aan de gehele kamer.

Toen de kinderen, samen met James en Millie, op het podium verschenen, doofden de lichten en werd er plichtsgetouw geapplaudisseerd. Magische spotlights verlichtte, door verborgen toverstokken, het podium. De meeste van de familieleden en gasten glimlachten met een toegeeflijke opgewektheid, de wangen van de mannen rood van de cognac, de vrouwen in hun prachtige jurken, recht overeind met hun gehandschoende handen op de knieën. Bij aanvang van het stuk, keken de bedienden ingespannen, veel van de wenkbrauwen waren gefronst, daar ze, natuurlijk, onbekend met het stuk waren en ietwat in de war, door de ingekorte versie die de kinderen ervan gemaakt hadden.

James en Millie speelden beiden verschillende rollen, als ook zorgden ze voor onhandige maar noodzakelijke achtergrond- en kostuumwisselingen, terwijl een antieke, betoverde pathfoon begeleidende muzikale ouvertures speelde. Ze kwamen net aan bij Treus befaamde opruiende toespraak, met Eduard met zijn driehoekige piratenhoed op, op de "boeg van het schip" van de stoffeerde poef, toen James, die achter hem in de houding stond als een van de zeelieden van Treus, vanuit zijn ooghoek in de schemer net voorbij het podium, een beweging zag.

Onder de tafel, half verborgen onder het gedrapeerde tafellaken, hurkte een Huis-elf. James herkende haar als degene die hij deze ochtend had gezien, net buiten de eetkamer, met onverholen minachting naar Blake kijkend. Nu waren haar bolvormige ogen omhoog gewend, alsof ze door de bodem van de tafel kon kijken naar de etenswaren die op het oppervlak geplaatst waren.

Terwijl James keek, knipte de Huis-elf met haar vingers.

Op de tafel trilde de enorme kerstcake op zijn schaal. Langzaam en voorzichtig steeg de cake een paar centimeter op van de tafel, rustend op een kussen van magie.

James knipperde naar de Huis-elf, en bezorgdheid steeg in de borst van James op. Haar ogen waren in een grimmige boosaardigheid samengeknepen toen ze door de verduisterde kamer keek naar de zittende gasten en familieleden. De cake schoof over de rand van de tafel en dreef toen de schaduwen in. Geen van de bedienden had het opgemerkt, te verward in de opruiende toespraak van Eduard.

Verbazingwekkend, onverklaarbaar, leek de Huis-elf bereid om de cake op de vloer te laten vallen, of erger, op het hoofd van iemand in het publiek. Blake, die het dichtst bij de cake zat, zou de schuld krijgen. Opeens daagde het bij James: de Huis-elf wilde Blake saboteren en al de Dreuzelbedienden daarbij.

James tilde zijn toverstok op en haalde adem om een waarschuwing te roepen, maar de elf zag hem. Haar blik verscherpte en ze knipte nogmaals met haar vingers. De toverstok in James' hand draaide weg, wijzend naar de tegenoverliggende muur. Hij hijgde verrast.

'Tovenaren en mensen,' riep Eduard, zijn eigen speelgoedtoverstok trekkend en ermee naar het plafond wijzend, 'trek vóór uw toverstok en verstand, ter bestrijding van gewelddadige zee dees nacht!' De familieleden en gasten deden mee, verrukt de beroemde regels opzeggend. 'Opdat in de ochtend wij zegevieren, of rusten op het zand van de oceaan: onze geslagen glorie tot heldendom!'

In de kamer werd gejuicht. Zelfs de Dreuzelbedienden grinnikten en applausseerden, als niet een weinig geamuseerd. James probeerde een waarschuwing te roepen, terwijl de cake hoog door de duisternis naar de schouder van mevrouw Vandergriff gleed, maar zijn stem ging in de vrolijke drukte verloren. Hij worstelde om zijn toverstok te richten, maar zijn arm werd ferm opzij gehouden, als gevangen in een onzichtbare bankschroef, wijzend in de tegenovergestelde richting naar het hoge raam.

Feitelijk wijzend naar Larch, die als een mager standbeeld tegen het glas stond.

En opeens, glashelder, dacht James dat hij het vreemde geheim van de Cycloop begreep.

Hij stopte om de magische invloed van de Huis-elf te weerstaan en wees in plaats daarvan met zijn toverstok naar de man-vorm. Met een beweging van zijn pols mompelde hij de eerste bezwering die hij ooit geleerd had: *'Wingardium Leviosa!'*

De chauffeurspet van Larch schoot van zijn hoofd, het piekerige, witte haar van de man, in de bolvorm van een paardebloem, bevrijdend. Belangrijker echter, toonde het het grote gesloten oog in het midden van het hoge voorhoofd van de Cycloop. De twee menselijke ogen van Larch sloten zich toen het reusachtige Cycloop-oog zich opende, een inktzwarte bol ter grote van een grapefruit onthullend. Het oog draaide onmiddellijk naar de tafel en richtte zich vervolgens op de verstopplaats van de Huis-elf.

‘STOP!’ riep Larch, zijn stem was een diepe brul, die het vrolijke gejuich overstemde, er als een mes doorheen snijdend. Zijn arm schoot omhoog, met een lange knokige vinger wijzend naar de elf onder de tafel. Haar eigen ogen puilden in shock nog verder uit, toen alle aanwezigen zich omdraaiden om te kijken, spiedend voor haar schuilplaats.

Maar het was te laat.

De plotse, verraste schreeuw van mevrouw Vandergriff werd deels gedempt door een stuk cake dat in haar mond viel toen hij op haar neerkwam, brekend op haar hoofd en soppend via de voorkant op haar schoot terecht kwam en op de bank rondom haar.

Meneer Vandergriff sprong op, klapte een keer in zijn handen waardoor de kroonluchter midden in de kamer aansprong en de kamer in het licht liet baden. Alle ogen, behalve die van Larch, richtten zich op mevrouw Vandergriff toen ze met een geschokt gehijg opstond, stukken cake rond zich uitrooiend. De mensen het dichtst bij haar in de buurt, hijgden en deinsden met wijd open ogen van haar weg.

Op het podium sloeg Millie beide handen over haar mond, haar ogen verrast over de penarie van haar Moeder. Eerst dacht James, dat ze verafschuwd door de aanblik was, maar toen zag hij haar schouders schokken en besepte hij dat zij nog maar net een hartelijk lachten kon onderdrukken.

Mevrouw Vandergriff schudde haar hoofd, haar ogen spuwden vuur. Dan, met een besliste ruk, wendde zij zich naar de tafel. De Huis-elf had zich niet bewogen. Haar bottige schouder zakten en ze keek naar de vloer, maar de stand van haar frons, uitdagend en hopeloos, veranderde niet.

‘Heddlebun,’ riep mevrouw Vandergriff hees, haar stem slechts een weinig trillend. ‘Wil je alsjeblieft naar voren komen, zodat ik je behoorlijk aan kan spreken?’

Zonder te aarzelden gaf de Huis-elf gehoor aan de vraag. Ze leek te weten wat er ging komen. Met de blik nog steeds naar de vloer, verscheen ze vanonder de tafel en naderde stil haar Meesteres.

Mevrouw Vandergriff hief, met zoveel waardigheid als ze kon opbrengen, haar handen op, trok sierlijk aan de vingertoppen van de linker, ivoorkleurige, handschoen die onder de chocolade en vol kruimels zat. Ze trok hem uit, liet hem in haar rechterhand bungelen en vervolgens in de wachtende hand van de elf te laten vallen.

Het was Millie’s Vader die daarna sprak, zijn stem was zacht. ‘Heddlebun, ik weet niet waarom je dit gedaan hebt. En, eerlijk gezegd, geloof ik niet dat ik het wil weten. Je hebt deze familie zolang als ik mij kan herinneren gediend. Maar nu ben je een vrije elf. Het breekt mijn hart om het te moeten zeggen, maar zorg ervoor, dat je voor middernacht het terrein verlaten hebt. Ben ik duidelijk?’

Heddlebun stem was klein en kalm. ‘Ja, Meester.’

‘Ik ben je Meester niet meer,’ zei meneer Vandergriff, de woorden leken hem pijn te doen. ‘Alsjeblieft, neem je handschoen en ga.’

‘Ja, Meneer.’

James dacht, dat Heddlebun iets van een verklaring voor haar actie zou geven, maar dat deed ze niet. De handschoen als een dode kikker over haar hand dragend, draaide de elf zich en ging op weg naar de deur, met haar grote voeten geruisloos stappend over het tapijt. Topham keek op haar neer en dan weg van haar, zijn ogen afwendend als zag hij een onbehoorlijk gebaar. Meneer Vandergriff keek naar Larch, die ernstig knikte. Zonder iets te zeggen, pakte de lange Cycloop zijn pet, die naast hem op een stoel terecht was gekomen, en ging achter de elf aan, kennelijk om er op toe te zien dat deze zou doen wat haar opgedragen was. Heddlebun merkte dit en wachtte bij de deur op Larch om haar te escorteren. Ze keek nog één keer om, niet naar de Cycloop. In plaats daarvan liet ze haar blik rusten op James, kort maar onmiskenbaar. Er lag verwijt in haar blik, maar hij was koud en eigenaardig emotieloos.

James kon er niets aan doen, maar toch speet het hem voor de elf, ondanks de troep die ze gemaakt had. Meneer Vandergriff mocht dan geen uitleg willen, maar James dacht dat haar bedoeling pijnlijk duidelijk was geweest. Heddlebun had als laatste toevlucht een wanhopige maatregel genomen om haar taken van de Dreuzelbedienden terug te krijgen.

In plaats daarvan was ze haar betrekking volledig kwijt.

Blake, tenminste, leek dit te begrijpen. Hij keek met een beheerste uitdrukking hoe de elf wegging en dan schamper naar James. Stil deed hij alsof hij zweetdruppels van zijn voorhoofd veegde en toen knipoogde hij. Er was iets samenzweerderigs in het gebaar, alsof James en Blake het er op de een of andere manier op aan hadden laten komen dat de elf ontslagen zou worden, in plaats van slechts te kijken dat het gebeurde. James fronste en schudde zijn hoofd.

Heel veel stemmen begonnen nu ineens op zachte, dringende toon te spreken. Millie had nog steeds haar handen over haar mond, maar ze leek de lust om te gaan lachen verloren te hebben. Ze richtte haar blik op James, sprakeloos over wat er zojuist was voorgevallen.

‘Ik mankeer niets,’ stelde Mevrouw Vandergriff boven het geroezemoes. ‘Echt, ik ben in orde. Het is niets wat een goede Sanitospreuk niet kan herstellen. Ik zal Gennywik ontbieden zodra het toneelstuk beëindigd is. Nee, geen woord meer erover, Topham. Jij blijft hier en geniet van het laatste stuk van de voorstelling. Het komt, durf ik wel te zeggen, nu op een spannend gedeelte.’

Tot verbijstering van haar echtgenoot en hun gasten, bleef mevrouw Vandergriff rustig en veegde tevergeefs over de rommel op haar schouders en rok en ging toen weer op de bank zitten, haar gehandschoende rechter hand over haar linker hand vouwend.

Er was een lange, verwachtingsvolle pauze terwijl de rest van de aanwezigen er ongemakkelijk bijstonden, niet zeker hoe te reageren.

‘De Dame heeft gesproken,’ knikte meneer Vandergriff kortaf, zijn uitdrukking veranderend naar een vastberaden glimlach, ‘En zo zal het zijn. Voorwaarts dan, schatten! Licht uit, alstublieft.’ Hij klapte weer in zijn handen en de kroonluchter doofde zichzelf, de kamer in diepe duisternis werpend.

Op het podium stond Eduard nog altijd op zijn poefboot, zijn gezicht bleek in het toneellicht.

‘Zal ik...,’ vroeg hij vreemd fluisterend van Millie naar James kijkend, ‘zal ik opnieuw beginnen?’

‘Ik stel voor, dat we direct verder gaan met de vechtscène met Donovan,’ fluisterde Millie, met een harde fonkeling in haar ogen scherp naar James kijkend. ‘En laten we er een goeie van maken.’

James lag die avond in bed te luisteren naar het zachte geknetter van het vuur in de haard, omhoog starend naar de schemerige schaduwen op het plafond. Hij kon niet slapen. Zijn gedachten draaien en wervelden: de onverklaarbare sensatie van de kus van Petra tijdens het slotstuk in het theater; het herenhuis van Zwart en diens mysterieuze, gedenkwaardige titel; het wegsturen van de Huis-elf Heddelebon en het behouden van de betaalde, menselijke bedienden.

Het laatste fiasco had later die avond geleid tot een gemompelde discussie, met de mannen die zich in de woonkamer ophiielden voor cognac en sigaren, sprekend over een woord dat James nog nooit eerder gehoord had.

‘Er zal over gestemd gaan worden, deze Wexitzaak. Is onvermijdbaar,’ zei de Ministerie-ambtenaar met grote bakkenbaarden zakelijk. ‘Het is de richting van de toekomst. Groot Brittannië moet hierin het voertouw nemen.’

Meneer Vandergriff bleek niet overtuigd. ‘Ik weet niet of we het er op aan moeten laten komen. Het is een enorme stap, de volledige Britse tovergemeenschap die de Eed van Geheimhouding vaarwel zegt. Er is op die beslissing geen terugweg mogelijk, zo mocht dit nodig zijn.’

‘En toch vraag ik mij af, kan het nog afgewend worden?’ mengde Ben zich erin, zijn stem klonk ongebruikelijk somber. ‘Je hoorde wat er op de Eerste Avond op Zweinstein gebeurd is. Een Dreuzelfamilie reed zó het binnenplein op, per ongeluk. Vraag het aan James hier, hij weet er alles van.’

James wilde de gebeurtenis liever niet herhalen en dat was ook niet nodig. Het verhaal had natuurlijk zijn weg naar de *Ochtendprofeet* gevonden en het was nationaal nieuws geworden.

‘Let op mijn woorden,’ drong de Ministerie-ambtenaar aan, een mollige vinger opheffend. ‘Er zal een stemming over Wexit komen en deze zal het halen. We kunnen niet wachten totdat de Eed rondom ons is afgebrokeeld. Dit Elfenopstandgedoe is pas het begin. We moeten nu handelen om de contrôle over de onthulling te behouden, nu we dit nog kunnen.’

James overdacht in de donkere kamer de woorden van de man, niet zeker of hij het er wel of niet mee eens was, wetend dat Benno waarschijnlijk gelijk had in zeggen, dat het niet echt meer uitmaakte; de beweging was begonnen; De Eed brokkelde inderdaad af.

En wat, precies, was de “Elfenopstand”?

Een zachte lach galmde vanonder de slaapkamerdeur, als kwam hij van heel ver weg. James richtte zijn blik op de deur en zag de smalle streep kaarslicht daar. Hij was ononderbroken. Niemand bewoog zich in de gang.

Hij negeerde het geluid, met tegenzin terugkerend naar zijn slapeloze gepeins, maar direct daarop was het geluid er weer en deze keer was het vergezeld van een schrill gefluister.

Na een ogenblik van overweging, glipte James in zijn pyjama op de vloer en stapte op zijn blote voeten naar de deur. Hij pakte de koperen deurknop en opende de deur net genoeg om naar de gang te kunnen gluren.

De gang was lang, volgehangen met goudomlijste portretten, flikkerende muurlampen, lage bankjes en halltafeltjes. Aan het eind van de dichtstbijzijnde trap, stond een figuur halfverborgen in de deuropening van een slaapkamer. James herkende deze als de slaapkamer van Millie, maar de figuur die er stond was niet Millie.

Verbouwereerd fronsend herkende hij de vorm van Blake. De jonge man sprak op gedempte toon en droeg zijn formele uniform niet. Hij droeg nu een leren jas en spijkerbroek. De stem van Millie was zacht en heimelijk, doorspekt met gelach. James kon niet horen waar ze het over hadden. Niet veel later stapte Blake achteruit om ruimte voor Millie te maken. Ze stapte haar slaapkamer uit gekleed in een dikke, zware trui en muts. Met een overdreven behoedzaamheid sloot ze de slaapkamerdeur. Ze trippelde op haar tenen verder en duwde Blake speels in de richting van de trap. Tezamen slopen ze eraf en verdwenen.

James voelde zich totaal belazerd. Hij staarde de nu lege gang door met gemengde gevoelens van verwarring, jaloersie en verraste wrevel. Wat waren ze van plan? Waarom had ze hem er niets over verteld, of zelfs meegevraagd?

Gekwetste weezin nam de plaats in van zijn verwarring, deed zijn wangen gloeiden en perste zijn lippen tot een rechte streep.

De slaapkamerdeur op een kier latend, liep hij naar de enorme kledingkast, rukte er zijn jas uit, stopte zijn toverstok bij zich, schoof zijn blote voeten in zijn gympen en sloop snel de gang in, zijn eigen deur zo zacht mogelijk sluitend.

Blake en Millie waren in de hoofdtoegangshal toen hij hen, vanuit de schaduwen van de overloop, weer zag. Ze fluisterden nog steeds toen Blake de voordeur, zwaar maar goed geolied in zijn scharnieren, openzwaaide. Koude lucht droeg een wolk sneeuwvlokken de intree in. Ze kleefden op Millie's haren en muts toen ze de jonge man naar buiten volgde. Met een zachte klap sloeg de deur achter hen dicht.

James draafde de trappen af, de verwarde boosheid in zijn borst verhitte zich tot een kookpunt. Een paar hoge ramen bevonden zich aan weerszijde van de voordeuren, allen glanzend van de vorst. Er zo dicht naar toe buigend, dat zijn adem het glas deed beslaan, tuurde James erdoorheen.

Er stond een auto op de gebogen oprijlaan, de uitlaat sputterde witte wolken terwijl Blake de passagierskant voor Millie opende. Het was geen nieuwe auto, maar hij was laag en straalde vermogen uit, duidelijk pijnlijk zorgvuldig onderhouden, glanzend diepblauw met dikke racebanden. Zacht sloot Blake de deur aan Millie's kant, liep toen snel rond de voorkant van de auto, met genegenheid zijn hand over de motorkap strijkend, vóór hij op de bestuurderskant plaats nam. Een ogenblik later sloot de deur en schoot de auto vooruit met de sneeuw knerpend onder zich.

James kon nauwelijks geloven wat hij zag. Ze glipte alweer weg, en deze keer zonder iets tegen hem te zeggen! Zouden Blake en zij naar dezelfde plek gaan waar ze de vorige avond geweest waren? Waarom deze keer in de chique sportauto van Blake? Wat was de bedoeling van Blake met de rijke, blonde heks? Erger, wat was haar bedoeling met *hem*?

Was er maar een manier om daar achter te komen.

James wierp een gejaagde blik rond en entreehal. Aan een kant stond een forse houten kast. Aan de andere kant was een smalle deur, dicht maar zonder slot. Bij gebrek aan een beter idee, deed James een grote stap ernaar en greep naar de hendel, de deur openrukkend.

Het was een huishoudkast. In het midden stond een stofzuiger, rondom waren planken met schoonmaakmiddelen, gevouwen stofdoeken, plumeau's, spuitbussen met bijenwas, een stelling met hangende, zwarte jassen, die de bedienden konden dragen als ze bij slecht weer gasten moesten ontvangen en een bundels moppen en bezems.

Gefrustreerd begon James de deur weer te sluiten en stopte toen zijn blik op de bezems viel.

Zou het kunnen? Hij tuurde naar de houten stelen. Een ervan was anders gevormd dan de anderen, saai van ouderdom maar van gepolijst donker kastanje met een kleine koperen plaat aan de zijkant van de steel geschroefd. *Twijger'75*.

James had nog nooit van een bezem met de naam Twijger gehoord. Hij wist zelfs niet naar welke eeuw "75" verwees. Hij wist alleen, met een geweldige opluchting,

dat de Vandergriff's iemand's oeroude bezem hadden toegewezen aan de bedienden met als doel er mee te vegen. Hij pakte hem, rukte hem met een gerammel van zijn maatjes weg en sprong naar de voordeur.

Buiten was het bitter koud, met verse sneeuwvlokken die zacht door de koepel van de ineen geweeftde boomtakken welke het Vandergriff landhuis overkapten, vielen. James voelde de winterlucht nauwelijks toen hij de deur achter zich dichttrok en de antieke bezem besteeg.

De achterlichten van de auto van Blake waren in de verte nog maar speldenpunten, vertroebeld door de vallende sneeuw. Terwijl James ernaar keek, lichten ze even helder op toen de rem ingetrapt werd. Dan draaide het voertuig van de oprit, versnelde en verdween achter de bomen de Dreuzelwijk in.

James zette zich vanuit het portiek af en liet de bezem zo snel mogelijk vliegen. De Twijger voelde, in vergelijk met zijn Donderslag, aan als een vetgemeste Flubberwurm, toch wist James dat hij snel genoeg zou gaan om bij de auto van Blake in de buurt te komen en deze bij te houden. Als, wel zo belangrijk, hij hen in kon halen voordat hij ze in de wirwar van de wijk kwijt zou raken.

Sneeuwvlokken joegen voorbij, prikkend in James' wangen en zijn zicht hinderend, maar hij kneep zijn ogen tot spleetjes en bleef verdergaan, laag zoevend over de smalle weg, de aanwezigheid van de bomen voelend, die zich over hem heen bogen. De omzoming van het bos begon zich voor hem te sluiten zag hij, de oprit van Vandergriff verbergend voor de doodlopende weg er voorbij. James boog zich diep en trok zijn ellebogen naar zich toe. Toch moest hij nog gevaarlijk slalommen door de samentrekkende bomen en ter nauwernood er voorbij schietend, voor ze ferm ineen haakten en de weg volledig blokkeerden.

Met een schop en een wending, boog James omhoog, boven de gloed van de straatlantaarns uit en stoof de nacht in, de laan onder hem volgend.

Blake's auto was niet meer te zien.

Boze paniek draafde door James' gedachten maar hij boog zich slechts lager over zijn bezem en ging door, turen naar de besneeuwde, verlichte laan onder hem. Bij een kruising keek hij gejaagd van links naar rechts. Daar, veel verder dan hij verwacht had, was hetzelfde paar achterlichten die net rechtsaf sloegen, voorbij een statig huis rijdend. In achtervolging dook James weer vooruit.

Al snel kwam hij in de buurt van de auto, vertraagde en volgde hem rustiger, hoog boven de lampen van de straat onder hem blijvend, kijkend hoe de auto voorbij nog meer kruisingen tufte, langs knipperende verkeerslichten dreef en uiteindelijk op weg ging naar een stadje verderop, waar hij kennelijk willekeurig door de straten heen begon te slingeren.

Dit ging een tijdje zo door.

James ging hoger als hij over een flats, kerken, kantoren en parkeergarages moest vliegen. Sneeuw pakte zich in zijn haren en wimpers samen. Hij begon het koud te krijgen en toen zo hard te beven, dat zijn handen op de bezemsteel trilden. En toch,

ver onder hem, reed de slanke blauwe auto verder. Hij kwam nooit ergens aan, hoewel hij vaak vertraagde, langer dan nodig wachtend bij stopborden en oversteekplaatsen, rond straathoeken en parkjes. Verschillende keren ging hij langs de kant van de weg staan en zette zijn motor af. Maar ondanks dit, zag James noch Millie noch Blake uit de auto stappen om op weg te gaan naar een van de restaurantjes of barretjes waar ze in de buurt geparkeerd van stonden. De deuren gingen niet eens open. Terwijl hij ver boven hen hevig rilde, koud en bedekt door de sneeuw, kropen de minuten voorbij en dan steevast, zou de auto weer optrekken, de straat opdraaiend en kalmpjes verder te gaan.

James probeerde zich niet voor te stellen wat Millie en Blake tijdens die minuten in de auto uitspookten. In zijn gedachten sneerde Scorpius Malfidus tegen hem: "Ben je werkelijk zo achterlijk, Potter?"

Uiteindelijk, na iets wat aanvoelde als uren, verdoofd van de koude en ellendig van zieke jaloersie, besefte James, dat hij de blauwe auto terug langs de wijk aan de kustlijn, die uitzag over de zee, volgde. Hij bleef nu dichterbij, zich er minder van aantrekkend of hij gezien kon worden, willend dat hij binnenshuis was, om de plakken sneeuw uit zijn haren te schudden en te baden in de verwarde, verontwaardigde woede, die hem nu van top tot teen vulde. De koplampen verlichte de doodlopende vangrail, maar slechts kort. Met een zwak getril schoot de vangrail omhoog en transformeerde zich in de smeedijzeren poort van Blackbrier Quoit. De blauwe auto draaide zich er doorheen en James zoefde er achteraan.

Hij overwoog of hij hen direct zou confronteren, als ze verschenen voor het landhuis. Dat zou ziekelijke tevredenheid schenken, wist hij, maar het zou ook betekenen, dat hij hen, jaloers, gevolgd had en hierdoor jammerlijk bevroren en vernederd was geworden. Hij besloot, met enige tegenzin, op afstand te blijven, omhoog te vliegen naar de ineem gestrengelde takken hoog boven hen, omlaag te kijken terwijl de auto afboog naar de gebogen oprit, glinsterend in de gloed van de ingang van het landhuis.

Een klein, bescheiden deel van hem stelde voor, dat hij dankbaar moest zijn voor deze avond. Hij had al besloten om na de feestdagen het uit te maken met Millie, nietwaar? Hij moest alleen maar een goede reden bedenken. Dit maakte alles een stuk eenvoudiger, was het niet?

Maar toch moest deze stem het afleggen tegen de kokende, beledigde razernij in zijn borst, bijna, maar niet helemaal, de zee van gekwetste trots verhullend.

De motor van de auto werd uitgezet, maar de deuren gingen gedurende de daaropvolgende minuten niet open. James woede groeide met de mate van ongemak. Door de koepel van bomen was de sneeuwval hier minder, maar de lucht was ook hier ijzig koud. James' adem vormde wolkjes in de lucht en hij rilde hevig. Zijn handen lagen lagen gevoelloos op de steel van de Twijger.

Tenslotte zwaaiden de beiden deuren van de auto open. Blake en Millie stapten in het schemerlicht van het portiek eruit, keken elkaar over het dak van de auto aan en bewogen zich om elkaar achter de auto te ontmoeten. Blake pakte kort de handen van Millie en richtte zich toen op de auto. Hij opende de kofferdeksel en haalde er

iets uit. Het was klein en vierkant, een cadeau of zoiets. James trilde niet alleen meer van de koude maar ook van woede toen hij zag hoe de jonge man het aan Millie gaf. Ze accepteerde het, keek ernaar, en wierp toen haar armen om zijn nek, nog steeds het vierkante object vasthoudend. Ze knuffelde hem, en dan, terwijl James het aanzag met een verblindende, gekrenkte razernij, kustte zij hem.

De kofferdeksel sloeg opeens dicht, dit ging zo hard, dat de auto ervan schudde en het geluid galmde over de besneeuwde tuin.

Blake en Millie sprongen opgeschrikt, weg van de auto.

James keek het met tevredenheid aan, voordat hij doorhad dat hij zijn toverstok in zijn vuist had, gericht op de auto. Zijn knokkels waren wit, hij kneep hard genoeg om de pezen aan de achterkant van zijn hand uit te laten puilen.

Bij een bovenraam van het landhuis ging een licht aan. Eronder zag Blake dit en hij vloekte zachtjes.

‘Verstop je!’ raspte Millie en rukte haar toverstok uit een zak. Ze zwaaide ermee naar de auto en mompelde een korte spreuk. De auto wiegde en nam dan de vergangelijke kleur en structuur van de besneeuwde oprit onder zich aan, effectief uit het zicht verdwijnend. Terughoudend verbaasde James zich hierover. Hijzelf had de Onzichtbaarheidspreuk nooit goed onder de knie gekregen.

Millie dook achter een stenen balustrade aan de voet van de trap, op precies hetzelfde moment, dat de gordijnen van het verlichtte bovenraam opzij getrokken werden. Er verscheen de silhouet van een figuur, door het raam naar beneden turend. Vanuit zijn plek hoog erboven, kon James zien dat het Mathilde was, Millie’s oudere zus. Ze keek van links naar rechts en haar ogen vernauwden zich achterdochtig. Dan, kennelijk niets buiten het normale ontdekkend, trok zij zich terug.

Ver daaronder stak Millie haar hoofd boven de balustrade uit. Naast haar bewoog er een schaduw. Blake verborg zich daar bij haar.

James kookte woest. Met zijn toverstok nog steeds in zijn hand, zwaaide hij hem en murmelde een spreuk van zichzelf.

Een sneeuwbal steeg draaiend op uit een sneeuwwhoop bij de treden. Hij zweefde een ogenblik en boog af naar het verlichtte raam, met een hoorbaar gerammel tegen het glas slaand.

‘Wat voor de donder...!’ siste Blake, opstaand en in het rond kijkend, geïrriteerd en verward. Millie trok hem weer naar beneden, maar keek zelf met samengeknepen ogen. Ze was sneller en wist waar ze naar op zoek was. Na slechts een ogenblik keek ze omhoog naar de bomenhuif op het moment, dat James nog een sneeuwbal opriep.

‘James?!’ fluisterde ze doordringend.

James zwaaide met zijn toverstok. De sneeuwbal boog af naar het raam van Mathilde en sloeg zich daar tot poeder.

Blake volgde de blik van Millie, James boven zich ontdekkend. ‘Het is je vriendje?’ vroeg hij op een toon, die zowel geïrriteerd als geamuseerd was.

'James,' raspte Millie opnieuw. Ze stapte uit de schaduwen. 'Kom naar beneden! Wat voor de paarse drommel ben je aan het doen?'

James stak zijn onderkaak naar voren en haalde diep adem. Gelaten daalde hij af en sprong op de bovenste tree van het portiek terwijl Millie naar hen toe rende.

'Wat ben je aan het *doen*?' eiste ze opnieuw zó kwaad, dat James' eigen woede tijdelijk werd getemperd.

'Wat ben *ik* aan het doen?' weerkaatste hij, rechtop staand en de Twijger tussen hen in als een schild opheffend. 'Wat ben *jij* aan het doen? Wegsluipen en... en... en... dingen doen met... met...!' Hij zwaaide vaag en walgend in de richting van Blake. Voor zijn deel stond Blake in de schaduw aan de voet van de trap, zijn armen over elkaar en een trek van vermoeid ongeduld op zijn gezicht.

Heel even leek Millie boos verward. En dan trok er een uitdrukking van besef over háár gezicht. Haar ogen vernauwden zich. Met een zachte stem siste ze, 'Jij denkt dat ik met hem *zoende*?!'

'Nou!' knipperde James en zakte iets ineen. 'Nou, was je dat dan niet?'

'James!' kookte ze van woede, 'Hij is bijna tien jaar ouder dan ik! Hij is een universitair student, bestudeerd industrieel ontwerpen en ingenieurswetenschap! Ik vraag hem al *maanden* om mij te leren, wat hij leert! We gebruikten deze avond om rond te rijden en maar *architectuur* te kijken! Kijk!'

Ze duwde een voorwerp naar hem. Het was het vierkanten cadeau dat Blake haar net gegeven had. James deinsde iets terug en keek er naar, zag dat het een dik boek was en las de titel op de omslag: *GESCHIEDENIS VAN ARCHITECTONISCHE ONTWERPEN & STYLING, Deel 1*.

Maar,' zei James, starend naar de omslag van het boek. 'Maar, maar... je *kuste* hem!' Hij keek op tijd op naar haar om te zien dat ze, kwaad en ongeduldig, met haar ogen rolde.

'Ik kuste hem op zijn *wang*! Hij is als een broer voor me! Denk je echt dat ik... dat ik...' Ze draaide haar gezicht zo snel omlaag om naar Blake te kijken, dat haar blonde haren onder haar muts vandaan rolde. 'Denk je nou *echt*, dat ik je zo zou bedriegen? Met *hem*!?'

'Hé, sorry zeg,' zei Blake, het voor elkaar krijgend om gekwetst te lijken.

James was klaar om te reageren, toen het onmiskenbare geluid van een deur die geopend werd hem onderbrak. Blake sprong weer uit zicht achter de balustrade zodra er een streep licht zich over de treden verspreidde, James en Millie helder verlichtend.

'Wel,' riep een stem, en James was niet verrast er een nare glimlach in te horen. 'Wat hebben we hier? Buiten voor een romantisch avondmetje, zijn we? Moeder en Vader zullen *uitzinnig* zijn om te weten dat jullie twee zo in elkaar... *opgaan*.'

Millie keek zelfs niet naar de deur. Haar ogen richtte zich op die van James met een graad van vuige smeken, wat hij in een fractie van een seconde ontcijferde. Het was niet het feit, dat zij die avond er tussenuit was geknepen met Blake, een bediende, waar ze opeens verafschuwd over was dat het ontdekt was. Het was, dat ze met hem uit was geweest om *Dreuzelarchitectuur te bestuderen*.

James had nauwelijks een seconde nodig om te besluiten wat hij moest doen.

'Ja,' zei hij, zonder het oogcontact met Millie te verbreken, 'en het was allemaal mijn idee.

De ogen van Millie sperden zich nog een fractie verder open, maar ze slaagde er op wonderbaarlijke wijze in om niet naar adem te happen.

Tenslotte keek James op naar Mathilde, niet denkend, maar slechts zijn instinct het over laten nemen. 'Ik houd van dit meisje, snap je. Millie,' hij keek weer naar haar, naar haar verwonderde, opengesperde ogen. 'Ik ben helemaal weg van je. Ik kan niet zonder je zijn. Ik heb je deze avond hierheen gebracht, onder deze Maan, om je dat te vertellen.'

Hij keek hoopvol omhoog en probeerde de Maan te lokaliseren door het vlechtwerk van de boomtakken en het wit van de dwarrelende sneeuw. Er was helemaal geen Maan zichtbaar. Gelukkig leek Mathilde onbewust van dit feit.

'Werkelijk,' stelde ze vlak, haar hoofd opheffend en haar vuisten in haar heupen duwend, waardoor haar nachtgewaad ruiste.

'Maar het is te snel voor jou, Millie,' ging James luider verder, onderbrekend, zich licht verbazend over zijn eigen, geïnspireerde onverschrokkenheid. Vluchtig vroeg hij zich af of hij Daan Wilstra imiteerde. 'Ik vrees, dat je niet klaar bent om op mijn... euh... romantische voorstellen te reageren. Ga, Millie. Ga!'

Hij liet zijn blik zakken en gooide de Twijger van de treden. Deze kletterde zinloos neer en James zag, een ogenblik afgeleid, dat hoewel de auto van Blake onzichtbaar was, hij nog altijd wolkjes zichtbare rook blies uit zijn stationaire uitlaat. 'GA!' riep James opnieuw, zijn stem verheffend en, in een uitbarsting van hysterische inspiratie, een arm over zijn ogen werpend. 'Ga naar je zuster. Ik zal op je wachten. En als de tijd er is - inderdaad, *mocht* hij ooit komen - dat je klaar bent om van mij te houden zoals ik van jou doe...'

Zijn motivatie begon ineens te zakken. Met een oog keek hij opzij naar Millie, die hem met een onverholen, wijdopen mond, verbijsterd aanstaarde. Hij keek haar betekenisvol aan en richtte zijn blik toen op de deuropening en de achterdochtig wachtende Mathilde. GA, mimiekte hij.

Millie knipperde snel en leek zich dan te herpakken. Haar ervaring met de Huffelpoppen Makkers nam het over en de antwoordde, 'Ja, ik moet je nu verlaten, James. Het gaat te snel voor mij. Maar... maar...'

'Maar ik zal wachten op een woord van jou,' moedigde James aan, knikkend en haar met zijn blik aansporend. 'En je liefde! Vrees niet! Twijfel nooit!'

Millie liep langzaam, wat eigenaardig, achteruit de trap op naar de wachtende vorm Mathilde, die het tafereel met vernauwde ogen en op elkaar geperste lippen had aangezien. Toen Millie bij haar zuster aankwam, liep ze de warmte van de deuropening in, draaide zich op haar hielen en wierp haar armen rond de langere vrouw.

‘O, Mattie,’ riep ze, haar stem gemoffeld tegen de tengere borst van heer zus.

Mathilde keek verrast neer op Millie met haar ogen nog steeds vernauwd, maar haar wenkbrauwen hoog opgetrokken. Dan, behoedzaam, legde zij haar armen rond haar. Het was een onbeholpen gebaar, als een ooeivaar die een kaarttruc probeert, maar kennelijk oprecht genoeg. Ze klopte op de schouder en tegen de achterkant van het hoofd van Millie en richtte haar blik op James, haar lippen getuit.

‘Julie Potters,’ zei ze, met een kort hoofdschudden. ‘Veel te brutaal voor een beschaafd gezelschap. Zoals het eruit ziet, heb je gevoelens van arme Millie bezeerd. Ik hoop echt, dat je een belangrijke les geleerd hebt.’

James kon niet zeggen of de oudere vrouw werkelijk serieus was, of dat ze hem plaagde. Het maakte hem niet uit. Hij knikte eenvoudig verslagen en liet zijn blik naar de grond zakken, hopen, dat Mathilde het zachte gepruttel van de verborgen auto niet zou horen, of dat de geestachtige uitlaat op zou vallen, of zich afvragen, voor wat het waard was, waarom James een van de aftandse, antieke bezems van de bedienden vast had gehouden.

Een moment later, gelukkig, trokken de voetstappen van de twee vrouwen zich in het huis terug en zwaaide de deur langzaam dicht, het goudkleurige licht wat van binnen kwam afsnijdend.

Zonder zijn hoofd op te tillen, schoot zijn blik net op tijd omhoog om de deur zich te zien sluiten. Hij luisterde of hij een grendel opzij hoorde schuiven. Toen dit niet zo was, nam hij aan, dat het hem nog steeds toegestaan werd om naar binnen te kunnen, voor dit moment.

‘Nou, *dat,*’ verklaarde Blake kalmpjes, opstaand van zijn schuilplaats, ‘is wat ik een koninklijke besodemierterderij noem.’

‘Kop dicht,’ mompelde James minzaam. Hij liep de laatste paar treden af, pakte de oude bezem op uit de schaduw, veegde de sneeuw eraf en klom mistroostig omhoog naar de voordeur.

Blake sprak weer, deze keer was zijn stem zowel gespannen als zelfingenomen, James tot stilstand brengend. ‘Ik zou haar toch wel voor mij gewonnen hebben, weet je. Zelfs als je jezelf niet als een jaloerse, onhandige kleine klier gedragen had. Is maar dat je het weet. Ik had je hulp niet nodig.’ Terwijl hij sprak glimlachte hij.

James keek niet achterom naar de oudere man, maar zijn gedachten raceten, zwaar van machteloze razernij, verstik van jaloersie. Hij wist niet wat te zeggen. Geen weerwoord schoot hem te binnen, geen repliek of kernachtige belediging. Hij vroeg zich af of hij zijn toverstok zou gebruiken om de arrogante Dreuzelidoot te vervloeken, of, als dat niet mocht lukken, zich van de treden af te storten en de

sukkel neer te slaan. Maar zelfs deze aandrang werd door de verdoofde vermoeidheid en koude teniet gedaan.

In plaats daarvan stopte hij zijn toverstok weg en zei het enige wat hen te binnen schoot.

‘Succes met het naar huis rijden in je onzichtbare auto.’

Hij opende de deur van het landhuis, voelde de warme lucht tegen zijn wangen aandrukken, stapte naar binnen en schoof de grendel op zijn plek. Door het raam naast de deur zag hij kort Blake onder aan de treden, de grijns was van zijn gezicht verdwenen en hij graaide blind en stuntelig naar zijn dierbare auto.

De vrouwen waren al naar boven gegaan, waarschijnlijk naar hun slaapkamers. James was daar heel blij om.

De treinreis terug naar Zweinstein was ongemakkelijk. James merkte dat hij zijn familie tijdens de vakantie gemist had en haalde een beetje, jaloerse, troost uit de verhalen van Albus en Roos over de feestdagen in het Nest. Hij vermeed Millie, die in een andere wagon ergens vooraan van de trein zat, maar hij wist dat hij uiteindelijk toch met haar moest praten. Ze hadden nauwelijks iets tegen elkaar gezegd op de achterbank van de limousine van de familie, sinds ze Blackbrier Quoit verlaten hadden en als ze al wat zeiden, was dat om praktische redenen. Beiden leken te weten dat het over was tussen hen. Al wat er overbleef was het feitelijke uitmaken, waarover James het gevoel had, (met behoorlijk groot ongemak) dat het zijn verantwoordelijkheid was. Hij wilde het niet doen. Hij wilde dat het gewoon over kon zijn zonder enig, rommelig, ongemakkelijk officieel spul. Maar zij leek in een uitgelezen wachtmodus te zijn, wetend dat het eraan kwam, het verwachtend en baden in een soort van onnatuurlijke verwachting.

Roos had niets met James' benardheid. 'Je bent echt een doodgewone jongen. Gretig als een debutant als het gaat over zoenen, maar een blok beton als het gaat over praten over je gevoelens als een *feitelijk* mens. Nog even en je geeft haar er de schuld van dat ze gevoelens *heeft*, alsof het een soort van vrouwenvloek is of zoiets, terwijl je hoog van de toren blaast over het emotioneel gevoelloos zijn, verwent, verwaand moederskindje!'

'De dingen gaan weer eens niet zo goed tussen jou en Scorpius, eh?' knikte James wijs.

'Kop dicht.'

'Ik dacht dat jullie weer samen waren, nadat hij je die halsketting voor de Kerst gegeven had.'

Roos' mond versmalde en haar ogen vernauwden zich. 'Zijn *Moeder* kocht het en gaf het aan hem om aan mij te geven. Ze pakte hem zelfs in en schreef zijn naam op de kaart. Hij zegt, dat kerstcadeautjes "een vrouwenverantwoordelijkheid" is.' Ze keek van opzij James beschuldigend aan, haar ogen spogen bijna vuur.

'Moet je mij niet aankijken,' zei James, beide handen opheffend. 'Ik heb niet eens een kerstcadeautje voor Millie gekocht.' Hij besepte, net even te laat, dat dit zijn zaak niet echt hielp.

Roos sloeg haar armen als een schild over elkaar en knikte een keer nadrukkelijk. 'Geen wonder, dat Millie het gehad heeft met jou. Je gaat nu direct naar haar toe en maakt het uit. Er zijn op dit moment waarschijnlijk *tientallen* betere vriendjes voor haar op de trein. *Honderden!*'

James stond op en verdween, bang om nog iets te zeggen.

Hij vond Ralph in het gangpad vóór hij de wagon van Millie vond.

'Waar ben jij dan naar onderweg?' vroeg de grote jongen, duidelijk gepikeerd.

James had het geen fut meer om geïrriteerd te zijn door de toon van Ralph. Hij liet zijn schouders zakken en leunde tegen een raam. 'Op zoek naar Millie. Het is uit tussen ons. Ik moet alleen nog de laatste nagel in de doodskist slaan.'

'O,' zei Ralph uit het veld geslagen. 'Oké. Sorry dan. Wat is er gebeurd? Feestdagen een fiasco?'

James schouderchokte. 'Ik heb het verknald. Mijn schuld, niet de hare.'

'Dat *zeggen* de mensen altijd,' fronste Ralph, 'maar in jouw geval, denk ik dat je gelijk hebt.'

'Bedankt, Ralph.'

Ralph trok een, enorme, schouder op. 'Dus, je hebt er geen probleem mee als ik haar mee uitvraag, misschien?'

James keek Ralph verrast aan. 'Echt? Je bent geïnteresseerd.'

'Kwee niet,' zuchtte Ralph, hij keek James niet aan. 'Ze is knap genoeg. Van wat ik hoor, ook rijk.'

Half lachend ademde James uit. 'Rijk is te zwak uitgedrukt. Het zijn de meest verwarrende mensen, die ik ooit ontmoet heb. Ze zijn zo'n beetje als het Progressieve Element, maar dan met een laag suiker en alle akeligheid eruit gezogen.'

'Hoe bedoel je dat?' Ralph leek oprecht interesse te hebben.

'Nou, om te beginnen zijn ze er trots op anti Puurbloed te zijn. En ze doen allerlei spul, dat er allemaal heel vrijgevig en vooruit kijkend lijkt, zoals het huren van Dreuzelbedienden in plaats van het gebruiken van Huis-elfen.'

Ralph overwoog dit en knikte. 'Je Tante Hermelien zou het daarmee eens zijn.'

'Ik denk 't,' bekende James fronsend. 'Maar ze lijken niet na te denken over de gevolgen van hun keuzes. De Huis-elfen willen wanhopig hun werk terug. Ze voelen zich niet vrijgelaten, ze voelen zich verlaten en nutteloos. En er is nog iets. De familie van Millie is echt erg aardig en ze doen hun uiterste best, nou ja, de meesten van hen, om geen oordeel over iemand te hebben, ongeacht wie ze zijn of wat ze doen. Maar op het moment dat hun eigen dochter iets anders wil gaan studeren dan alleen maar hoe een rijke toveraristocraat te zijn, denken zij, dat het onwaardig voor haar is en niet goed genoeg voor haar.'

Ralph keek een weinig verbluft. 'Wat voor soort dingen wil Millie gaan studeren?'

Vermoeid schudde James zijn hoofd. 'Architectuur, van alle dingen. Zoals de maten en vormgeving van gebouwen en zo. Ik snap er niet veel van. Maar haar ouders, zei noemen het "Dwergenwerk".'

'Nou, dat is 't toch, niet?'

'Dat betekent echter niet, dat heksen en tovenaars dat niet kunnen.'

Ralph zuchtte diep en knikte. Hij rekte zich uit en sloeg James op zijn schouder. 'Nou, goed voor jou, dat je er een eind aan gemaakt hebt toen de tijd rijp was.'

'Ik *wil* het niet doen,' reageerde James iets geprikkeld. 'Ik zou het verdomd graag uit de weg gaan als dat kon.'

'Ik weet zeker, dat alles op z'n pootjes terecht zal gaan komen,' zei Ralph door het gangpad heen kijkend. 'Ik kan maar weer beter aan het werk gaan. Hoofdmonitor zijn is zwaarder dan ik gedacht had. Iemand laat Stinkbommen ontploffen en niemand wil zeggen wie er verantwoordelijke voor is. Ik ben al twee keer de hele trein doorgegaan om erachter te komen.'

James knikte naar de oprechte ernst van zijn vriend. 'Ja, nou, goede jacht, Ralphinator.'

Ralph rechte zijn rug en schouders gewichtig. 'Laat me weten of je wat hoort. Of, euh, ruikt.'

Daarmee stampte hij weg, onderweg de treincoupé's onderzoekend inkijkend.

James keek hem na, dan, met tegenzin, duwde hij zich van het raam af, halfslachtig zijn zoektocht naar Millie hervattend.

Hij passeerde de karretjesmevrouw en kocht een doos Pompoentaartjes van haar, erop kauwend terwijl hij doorliep. Even later zag hij zijn neef en nicht Louis en Dominique en kon maar nauwelijks voorkomen om in een woordenwisseling terecht te komen over wie de mooiste kerstsokken gekregen had.

'Ik zou dit graag voor jullie op willen lossen,' zei hij eenvoudig, achteruit stappend, 'maar eerlijk gezegd kan ik me er niet toe brengen er een snars om te geven.'

Hij stootte tegen iemand in het gangpad aan en draaiden zich om, blij met de onderbreking.

Het was Millie.

'Je *zou* het fatsoen gehad kunnen hebben om het zelf tegen mij te zeggen!' brieste ze. Haar wangen waren rood van woede.

'Wat...?' deinsde James terug. 'Ik weet niet - '

'Ik had er geen idee van wat voor kleine kletser je bent!' Ze schudde woest met haar hoofd en haar stem werd een schrill gesis. 'Zo, dus mijn familie is een lading pedante hypocrieten, die niet nadenken over de gevolgen van hun acties, hè?'

'Wat...?' sputterde James. 'Ik bedoel...wat? Wie zei...?'

'Ik kreeg je *boodschap* van Ralph Deeter,' zei Millie, die haar stem liet dalen tot bijna fluisteren. 'Hij zei mij, dat je het met mij uit ging maken en hij zei, dat het echt geweldig was dat ik architectuur wilde gaan studeren. Ik kan niet *geloven*, dat je hem dat verteld hebt!' Ze hief haar hand op om James op zijn borst te porren en leek zich dan te bedenken alsof zij zich er niet toe kon brengen hem aan te raken. Hij zag tot zijn oprechte ontzetting, dat ze oprecht diep gekwetst was. 'Ik vertrouwde je, James! Ik ben gewoon... ik heb er geen woorden voor...!'

James schudde zijn hoofd. 'Maar ik deed... ik zei alleen...'. Bij het zien van haar gekwetste razernij, worstelde hij om zijn gedachten op een rijtje te krijgen. 'Ik was op weg naar je om het je zelf te zeggen. Ik kwam Ralph gewoon tegen en... en ik vertelde hem...'

'Je vertelde hem alles,' zei ze resoluut, 'en stuurde hem als jouw boodschappenjongen. Nou, alles wat ik je kan zeggen, James, is dat je boodschap ontvangen is.'

Er stonden nu tranen in haar ogen. Tranen van zowel pijn als terechte woede. James was er overdonderd door. 'Millie, kijk. Ik wil niet... we hoeven zo niet uit elkaar te gaan. Misschien...'

'Geen woord meer, James,' zei Millie, ze schudde opnieuw haar hoofd zodat haar blonde haren over haar gezicht zwaaide. Boos veegde ze haar tranen weg en weigerde hem weer aan te kijken. Zich met moeite en grote wilskracht herpakkend, voegde ze met een bewonderenswaardige vlakke stem, 'En te bedenken dat mijn Vader je ook aardig vond. Zelfs Grootmoeder Eunice. Hoe teleurgesteld zullen ze zijn.'

Haar woorden onbeantwoord in de lucht achterlatend, draaide zij zich op haar hakken om en liep met opgeheven hoofd weg, terugkerend in haar geofende houding van haar afkomst en opvoeding.

James deed zijn mond open om haar na te roepen, maar besepte dat hij geen woorden aan te bieden had. Het was niet, dat hij niets meer te zeggen had, maar te veel. En zij wilde niet langer meer horen. Hulpeloos keek hij hoe ze wegstapte, tot ze

door de scheidingsdeur tussen twee wagons ging en de deur, zonder om te kijken, achter zich dicht sloeg.

15. De Ene Die Staat Voor Allen

*H*et was al middag op de eerste dag terug op Zweinstein, voor James

Ralph kon confronteren over wat hij tegen Millie gezegd had. Hij kwam de grote jongen tegen in de gang tussen twee lessen in, midden in het gekakel van stemmen en het koude licht van de hoge ramen. Ralph leek in eerste instantie oprecht verrast en toen nors gekrenkt.

‘Ik dacht, dat je dat wilde,’ zei hij, zijn rugzak ophijsend en zich haastend tussen een groep van jongerejaars, hen scheidend als een schip door een vlucht zeemeeuwen. ‘Je zei, dat het haar vertellen het laatste was, wat je wilde doen. Sorry dat ik je geholpen heb.’

‘Dat was niet echt helpen! Je vertelde haar, dat ik had gezegd, dat haar familie een zootje hypocrieten waren! Hoe kun je nou denken dat dit helpen was?’

‘Dat heb ik helemaal niet gezegd. Ik zei alleen, dat het gaaf was dat ze architectuur wilde studeren en dat het jammer was, dat haar familie haar daar niet in steunde.’

‘Maar dat was een geheim,’ sputterde James teleurgesteld. ‘Dat had ik toch vrij duidelijk gemaakt, is het niet?’

‘Ik kan me niet herinneren of je hebt gezegd dat het een geheim was,’ zei Ralph, zijn kaken op elkaar klemmend en weigerend om James in zijn ogen te kijken. ‘Maar zelfs al was dat zo, voor *haar* was het toch geen geheim, of wel? Ik ben echt niet van plan om het verder door te vertellen.’

‘Wacht eens even,’ zei James, stilstaand in de gang en zijn ogen vernauwend. ‘Dit is omdat je haar leuk vindt, is het niet? Je wilde *mij* in een kwaad daglicht zetten, zodat *jij* er beter van zou worden. Is dat het? Nou, het werkte niet, of wel? Ze vindt je een echte zak.’

Ralph stopte en draaide zich half om, kijkend over zijn schouder. ‘Het kan mij geen ene moer schelen wat ze van mij vindt.’ Hij keek even naar James en zakte toen iets ineen. ‘Kijk, het spijt me dat ik iets tegen Millie gezegd heb. Het punt is, *niemand* heeft ook maar een flauw idee wat ze van mij moeten vinden. Zelfs ik de helft van de tijd niet. Maar ik heb erover nagedacht en het is tijd dat ik op mezelf ga vertrouwen. Niet slechts als een Zwadderaar of de vriend van James Potter, of een halve Dreuzelzoon van een Snul. Ik. Dus probeer ik om het soort dingen te doen die ik nooit gedaan zou hebben. Een ervan was om Hoofdmonitor te worden en volgens mij is dat aardig gelukt. Een ander was om Millie te vertellen dat je het uit met haar wilde maken, en dat *was* mogelijk niet zo’n geweldig goed idee. Maar het was *mijn* idee en daar gaat het zo ongeveer om. Ik probeer erachter te komen hoe het beste Ralph te zijn. Sommige dingen spijten me, maar dat niet.’

James opende zijn mond om te reageren maar was opeens afgeleid door de rugzak van Ralph. De naam er bovenop opgestikt in groene blokletters was anders. James nam aan, dat Ralph per vergissing de rugzak van een ander gepakt had, tot hij de naam las die erop stond.

‘Ralph,’ zei hij met verwondering in zijn stem, ‘waarom staat op jouw rugzak de naam “Dolohov”?’

Ralph richtte zich in zijn volle lengte op en deed een stap achteruit, zich volledig omdraaiend alsof hij de gestikte naam voor James wilde verbergen. ‘Nou, da’s mijn naam, is ‘t niet?’

Verbaasd bestudeerde James het gezicht van zijn vriend. ‘Maar... maar je hebt altijd gezegd, dat de naam Deeter je beter beviel. Ik bedoel, ik kan soort van begrijpen dat je je eigen weg wilt volgen en dat soort dingen, maar je zei, dat Dolohov de naam van moordenaars was en Dreuzel-haters.’

Ralph schouderchokte en keek op naar de witbevroren ramen, hoog boven hen in de gang van de Noordelijke muur. ‘Nou, misschien ben ik van gedachten veranderd. Het duurde een paar jaar vóór ik eraan gewent was. Er zit méér in een naam dan de slechte mensen die hem ooit hadden.’ Hij wendde zich weer tot James. ‘Heb je er problemen mee?’ Het was zowel een uitdaging als een vraag.

James deed een stap terug, geschokt door de plots veranderde situatie. ‘Weet niet... ik bedoel, het is jouw keuze, denk ik. ‘t Is alleen... moet er even aan wennen. Snap je?’

Ralph knikte, zijn gezicht onbewogen, de uitdaging nog altijd in zijn ogen, 'Nou, dat moet je dan maar doen. Wen er maar aan. Dolohov is een goede naam. Het kent veel geschiedenis, generaties ver teruggaand. Goed, er hangen een paar rotte appels in de familieboom. Dat betekent niet, dat ik er een ben. En het betekent niet, dat ik me moet schamen voor mijn afkomst.'

James knikte, een beetje geprikkeld omdat hem de wind zo snel uit de zeilen was genomen. 'Tuurlijk, Ralph. Da's...'

Maar Ralph draaide zich om en liep verder, weg van James, hem in de gang achterlatend terwijl deuren krakend begonnen dicht te gaan, het begin van de lessen aankondigend. James kreeg door, dat hij nog steeds met zijn mond openstond. Hij deed hem dicht en staarde in verwarde verrassing naar zijn weglopende vriend. Dan herinnerde hij zich zijn eigen lessen en rende weg om nog op tijd te zijn.

Verweer Tegen de Zwarte Kunsten was net begonnen toen hij naar binnen glipte, pogend zich zo klein mogelijk te maken terwijl hij achter een groep staande leerlingen wegdook. Over zijn schouder meesmulde Govert naar hem. Aan de andere kant van het lokaal stond Millie met haar Huffelpufvrienden, opzettelijk James' late aankomst negerend, of dat stelde hij zich zo voor. Mogelijk had ze hem eenvoudigweg niet gezien, of het interesseerde haar echt niet. Hij wist niet wat hij ervan moest denken.

De lessenaren waren opzij gezet, waardoor er ruimte was vrijgekomen voor een kleine duelleer-arena. Kennelijk was er vandaag een praktijkles, waarin de leerlingen op opnamen tegen Professor van der Beek, of tegen elkaar. James zette zijn rugzak tegen een muur en trok zijn toverstok. Duelleren was een van zijn favoriete schoolbezigheden en op een dag als vandaag had hij er helemaal zin in, met de gedachte aan de gereserveerde oninteresse van Millie en verontrustende naamsverandering van Ralph, zeurend in zijn aandacht. De grote jongen zelf stond met een paar mede Zwadderaars aan de andere kant tegenover de deur, zijn gezicht gespannen terwijl hij naar Professor van der Beek keek.

'Vandaag, leerlingen, zullen jullie niet tegen elkaar duelleren. Ik ben voornemens jullie uit te dagen tegenover een meer veeleisende tegenstander. En, nee, deze keer betekent het niet, dat jullie met mij het duel aangaan.'

Gezucht en gemurmel van opluchting gleed door het lokaal. Niemand had nog ooit in een duel Professor van der Beek het hoofd kunnen bieden, maar velen waren van een dergelijke confrontatie weggehinkt, boos, beschaamt en regelmatig met een spoor van kleurrijke rook achter zich.

'Nee, vandaag wil ik jullie techniek van dichtbij observeren, terwijl jullie je best doen een meer gevorderde uitdager uit te schakelen. Om die reden heeft Professor Odin-Vann, zeer hoffelijk, ingestemd om jullie tegenstander te zijn.'

James knipperde en keek in het rond. Inderdaad, Professor Odin-Vann stapte de duelleerruimte in, er nauwelijks ouder uitziend dan de zevendejaars die naast hem stonden. Hij droeg en lang zwart gewaad wat bij zijn heupen strak getailleerd was, zijn magere figuur een sportieve en gretige uitstraling gevend. James, iets wetend

over de spreukvaardigheid van de jonge Professor, was verrast. Duelleren was niet bepaald een sterke kant van de man. Feitelijk, van wat James gezien had, leek de Professor bijna onmachtig om onder meer dan minimale druk, spreuken af te vuren. Was hij accoord gegaan met het verzoek van Professor van der Beek omdat hij niet snel genoeg een bevredigend excuus had kunnen bedenken? Zou hij zodadelijk op een afschuwelijke manier in verlegenheid worden gebracht door de uiting van zijn, door spanning ontstane, onmacht?

Als dit zo was, wist Professor Odin-Vann zijn ongemakkelijkheid goed te verbergen. Hij keerde zich op zijn hakken om, draaide handig zijn toverstok door zijn vingers en boog, zijn hielen samen tikkend, met een nogal strakke glimlach.

‘Meneer Wartel,’ riep Professor van der Beek, een vel perkament in zijn grote, vlezige hand raadplegend. ‘U bent als eerste. Neem uw positie in, alstublieft.’

Govert haalde zijn schouders op en gleeed de duelleerruimte in, plaatsnemend tegenover Professor Odin-Vann. Hij boog plichtmatig en zakte toen laag in een oplettende, halfzittende houding, zijn toverstok schuin op ooghoogte, zich richtend op iets voorbij zijn tegenstander, net zoals Professor van der Beek hen geleerd had.

James keek opzij naar Professor Odin-Vann. De professor stond daar gewoon, toverstok aan zijn zijde, zijn hoofd iets hoog gehouden en vernauwde ogen. Zijn houding wekte meer het idee, dat hij nadacht over een eigenaardig stuk kunst, dan zich voor te bereiden om zich te verdedigen, of in de aanval te gaan.

Professor van der Beek wachtte gelaten, zijn wenkbrauwen gefronst, een veer opgeheven in een hand tegen het perkament, wat werd vastgehouden door een klemboord, in de andere. James wist, dat in Professor van der Beek’s les geen officieel moment was dat het duel kon beginnen. Het begon als de eerste tegenstander zijn aanval opende.

Govert ging als eerste, opzij stappend en zijn toverstok vooruit stekend. ‘*Confringo!*’ blafte hij, zijn stem galmde door de begrenzing van het leslokaal.

De Dondervloek was een van de favorieten van Govert en hij was er nogal goed in. De straal van vaal-paars licht schoot door de ruimte en raakte Professor Odin-Vann. De jonge Professor struikelde, uit zijn evenwicht geslagen, achteruit. James huiverde van plaatsvervangende schaamte.

En toch had de spreuk van Govert niet de gewenste verlamrende klap waarop hij gehoopt had. Op de een of andere wijze, besepte James, had Professor Odin-Vann een afweringspreuk gemaakt, te laat om de klap volledig af te weren, maar net snel genoeg om te voorkomen, dat hij omver geblazen zou worden.

De verzamelde leerlingen mompelden, half verrast, dat Govert begonnen was met zo’n sterk, zij het voorspelbaar, openingsschot en half onder de indruk dat Professor Odin-Vann in staat was geweest om dit zwak te kunnen pareren, zonder zelfs zijn toverstok op te heffen. Deze had hij nog steeds aan zijn zijde terwijl hij zich herpakte, weer in positie ging staan en zijn kin naar Govert uitstak, bijna alsof hij hem uitdaagde om het nog eens te proberen.

Professor van der Beek keek het allemaal onbewogen aan. Zou hij ermee stoppen zodra het duidelijk werd dat Professor Odin-Vann niet opkon tegen de leerlingen? James hoopte het. Hij zag het hulpeloos aan, opziend tegen de vernedering van de jonge Professor.

Govert ging op zijn tenen staan en bewoog opzij. *Wees altijd een bewegend doelwit*, dacht James, een van de eerste regels van Professor van der Beek in gedachten herhalend. Govert leek op een aanval van Professor Odin-Vann te wachten, lettend op de eerste zwaai van de toverstok van de Professor, zich voorbereidend om zijn bedoeling te kunnen voorspellen. Maar de Professor bewoog niet. Ongeduldig stapte Govert opzij naar waar hij gestaan had en dook weer vooruit.

'Petrificus Totalis!' riep hij, snel maar duidelijk sprekend. Het was een dappere aanval en hij begon goed. De spreuk vloog door het lokaal, de gezichten van de leerlingen verlichtend, en raakte de Professor met de kraak van een magische inslag.

James verstijfde meelevend, wachtend om te zien hoe Professor Odin-Vann als een standbeeld achterover zou vallen. In plaats daarvan bleef de Professor recht overeind, zijn ogen wijd, zijn mond tot een smalle streep geknepen. In zijn hand was zijn toverstok nu tot aan zijn middel opgeheven. Hij had de spreuk van Govert op de een of andere manier afgebogen, zonder maar een woord te zeggen.

De klas mompelde opnieuw en deze keer in zachte bewondering. Stille spreuken waren onder alle omstandigheden indrukwekkend. Zelfs Professor van der Beek gebruikte ze tijdens duelleersessies spaarzaam.

Govert probeerde het opnieuw, deze keer naar sluw rechts duikend. *'Expelliarmus!'*

Deze keer blokkeerde Professor Odin-Vann de spreuk vóór hij halverwege de duelvloer was. Zijn verdedigende spreuk doofde de aanval van Govert in een uitspatting van goud licht.

'Expelliarmus.' zei Professor Odin-Vann bijna achteloos, de spreuk van Govert herhalend. Govert's toverstok glipte van zijn nog uitgestoken hand en draaide achter hem weg, kletterend tegen de deur. Govert hijgde, nauwelijks bevattend hoe snel en makkelijk Professor Odin-Vann hem verslagen had.

James zelf kon nauwelijks geloven wat hij gezien had. Zelfs de Professor leek aangenaam verrast. Hij keek omlaag naar zijn eigen toverstok en glimlachte. Dan hief hij hem tot boven zijn schouder en boog weer naar Govert.

Professor van der Beek krabbelde iets op het perkament en riep, *'Levendig, doch voorspelbaar, meneer Wartel. Juffrouw Dirks. Neem uw positie, alstublieft, en laat ons zien of het u beter afgaat.'*

James zag hoe Andra Dirks als tweede het opnam tegen Professor Odin-Vann. Deze keer pareerde de Professor bijna direct, zijn toverstok omhoog flitsend terwijl Andra de spreuk nog op haar lippen formuleerde, ze dovend, nog voor ze de duelleervloer doorkruisten. Andra stapte achteruit, duizelig van haar eigen

Wegwaag spreuken en Professor Odin-Vann stapte naar voren om de afstand te verkorten.

'*Ascendio!*' riep hij, zijn toverstok fijntjes naar Andra stekend. Ze werd een meter de lucht in gebracht, liet, terwijl ze ronddraaiend met haar armen fladderde, haar toverstok vallen.

'Is wel klaar zo, Juffrouw Dirks,' verkondigde Professor van der Beek monotoon, meer aantekeningen op het perkament makend. 'Juffrouw Vierweg, uw beurt, alstublieft.'

Fiona Vierweg bewoog zich met tegenzin in positie, terwijl Professor Odin-Vann Andra weer vaste grond onder haar voeten gaf, haar keurig naast haar klasgenoten zettend. Gefrustreerd, harkte ze met haar vingers haar verfromfaaide haren uit haar gezicht. Haar wangen gloeiden.

Het zelfde scenario herhaalde zich, onder James' waakzame ogen, keer op keer. Leerling na leerling nam het op tegen Professor Odin-Vann en hij pareerde, blokkeerde en doofde hun aanvallen zo gemakkelijk, dat het leek alsof hij er nauwelijks aandacht aan bestede. Iedere keer bestookte Professor Odin-Vann met een enkele andere aanval, de tegenover hem staande leerling, iedere creatiever en onbekender dan de vorige. Patrick Meester overmande hij met een Kietelspreuk. Tim Bosch, door diens haren in een gewei te veranderen. Fien Hoogstra had de pech dat haar vingers getransfigureerd werden in zeewormen. En de Huffelpuf Gert Muilwijk werd blootgesteld aan een clowngeest die zo afschrikwekkend was, dat de jongen opgekruld aan de voeten van Nico Buitendag ging liggen.

'Het is maar een geest,' zei Nico, Muilwijk hard met zijn voet porrend waardoor deze op zijn rug kwam te liggen. 'Gewoon rook en lawaai, kleuter. Hij is al weg.' Millie elleboogde Buitendag met een woedende blik opzij en rekte zich uit om Muilwijk overeind te helpen.

James' eigen haren stonden bij de herinnering aan het afschuwelijke clownwangedrocht nog overeind, geest of niet. Hij wende zich af van Millie en Muilwijk naar Professor Odin-Vann, die zijn toverstok bedachtzaam tegen zijn borst drukte, hem aan zijn revers opwrijvend.

'En daarmee,' verkondigde Professor van der Beek mismoedig, 'ben ik bang, dat we bijna geen tijd meer hebben. Ik zie, dat we nog heel veel werk voor de boeg hebben, leerlingen. Inderdaad, héél véél werk.'

James haalde opgelucht adem, niet eens beseffend, dat hij dit al een poosje niet gedaan had. Hij was benauwd geworden bij de gedachte het op te moeten nemen tegen de onverslaanbare Professor Odin-Vann, maar nu, gelukkig, leek het erop dat hij bij de paar ongeschonden bleef, die een opschorting gegund waren.

'Feitelijk,' riep Professor van der Beek boven het plotse geschuifel van voeten en murmelende stemmen heen, 'vóór we Professor hartelijk bedanken, hebben we ben ik bang, nog maar tijd voor nog één duel.'

Een golf kou gleeed over James heen, instinctief probeerde hij zich te verbergen achter Govert en Fleur Fontein.

‘Vergeet het maar,’ gromde Govert, James hard met zijn elleboog opzij duwend. ‘Als ik het moet doen, moet jij het ook.’

Professor van der Beek liet zijn blik door het lokaal glijden, glurend over zijn leesbril.

‘Jij,’ riep hij, nadrukkelijk knikkend. ‘Meneer Deeter. Als u ons wilt vermaken door uw beste beentje voor te zetten.’

Opgelucht zakte James ineen, hoorbaar uitademend. Tegenover hem keek Ralph naar Professor Odin-Vann, zijn gezicht strak toen hij zei, ‘Ik heet nu Dolohov, meneer. Ik heb besloten om mijn geboortenaam aan te nemen.’

‘Ah,’ zei Professor van der Beek stijfjes, zijn perkament raadplegend met de houding van een man die het om onder normale condities al lastig vond de namen van zijn leerlingen te onthouden, nog minder wanneer ze hem terloops leken te veranderden. ‘Ik, euh, zal het noteren dan. Ahum. Maar alstublieft, meneer, euhm, Wilt u uw positie snel innemen.’

Ralph bewoog zich vlot naar het vrije gedeelte van de vloer, zijn blik nog altijd vast op Professor Odin-Vann met zijn toverstok ter hoogte van zijn middel. Zoals altijd, zag de toverstok van Ralph er belachelijk uit. Zo dik als een bezemsteel, zijn punt gescherpt en nog altijd de sporen van groene verf op zich dragend, was het stuk hout voor hen die niet wisten wat het was, namelijk een afgebroken deel van de legendarische staf van het Schoolhoofd Merlijn, geschonken aan Ralph nadat hij het in zijn eerste jaar had leren beheersen, een belachelijk iets.

Professor Odin-Vann stapte naar voren en boog stijfjes met een beleefde glimlach op zijn gezicht. Op zijn beurt boog Ralph niet. In plaats daarvan viel hij aan, plotseling en krachtig, vóór de Professor zich zelf opgericht had.

Een rode straal spatte van de enorme toverstok in de uitgestrekte hand van Ralph. In reactie schoot de toverstok van Professor Odin-Vann recht overeind en sloeg door de rode spreuk heen hem tegenhoudend maar niet echt afwerend. De afgezwakte straal raakte hem in zijn schouder en deed hem ronddraaien, struikelend en fladderend met de panden van zijn jas vliegend als vleermuisvleugels.

Ralph stapte naar voren, kijken over de lengte van zijn arm. Hij vuurde opnieuw, deze keer een oranje spreuk. De verblindende straal raakt Professor Odin-Vann in zijn knieholte en hij zwalkte, zijn been op dat ogenblik onbruikbaar. Zijn toverstok schoot weer omhoog en hij draaide zich op zijn goede been om, meegaand in de beweging en een onzekere glans in zijn ogen. Hij was verrast door de aanval van Ralph, James kon dat zien, maar hij was er ook boos om.

‘Hij gebruikt stille!’ siste Fleur van opzij zonder haar ogen van Ralph af te nemen. ‘Sinds wanneer kent Deeter een stille?’

‘Dat is Deeter niet, weet je,’ antwoordde Govert zachtjes, ‘dat is Dolohov!’

Ralph vuurde opnieuw, nog steeds naar voren lopend, het gat sluitend. Deze keer lukte het de Professor om hem af te ketsen, maar de geweldige kracht van de dreun duwde hem tientallen centimeters achteruit. Zijn laarzen schraapte over de vloer toen hij er tegenin leunde.

'Deeter,' riep Professor van der Beek, maar zijn stem werd verdrongen door weer een kraken van de toverstok van Ralph. Een boog van bleek-groene bliksem kronkelde zich naar Professor Odin-Vann, die raakte zijn borst terwijl zijn toverstok een zinloos een tegenspreuk de lucht in vuurde. De Professor werd naar achter geblazen en raakte een boekenplank, die zijn boeken over hem uitstortte en de dichtstbijzijnde leerlingen geschrokken opzij deed springen.

'Zo is het wel genoeg,' verkondigde Professor van der Beek, zijn stem tot een formidabele bas verheffend. 'Meneer Deeter, of hoe u zich ook wenst te noemen -'

Een straal van gele vonken schoot door de ruimte, deze keer vanuit de richting van Professor Odin-Vann. De spreuk weerkaatste vanaf het plafond en de vloer, zijn kracht zinloos uitspreidend, maar Ralph kort afleidend. De Professor zwaaide zich vanaf de wankelende boekenplank recht overeind, schopte de verspreide, dikke lesboeken opzij en hief zijn toverstok weer.

Ralph zag het en vuurde nog een bleek-groene bliksemschicht. James nam aan dat het een Schrikvloek was, hoewel dit onmogelijk was om zeker van te zijn, omdat Ralph doorging met het vuren zonder bezweringen uit te spreken.

Stille spreuken, dacht James met wijd opengesperde ogen. *Odin-Vann heeft geen idee waar hij zich tegen moet beschermen.*

Maar toch, deze keer wist Professor Odin-Vann zich *wel* te beschermen, al was het maar omdat Ralph de spreuk voor de tweede keer gebruikte. De toverstok van de Professor zoefde omhoog, een flikkerend schild oproepend op hetzelfde moment dat de groene schicht door de ruimte gestoten werd. De spreuk van Ralph raakte hem en kaatste naar hem terug. De grote jongen stapte opzij uit de aanvalslijn zich omdraaiend terwijl hij dit deed, zodat de straal zich voorbij hen boog en de deur raakte, een zwartgeblakerde ster op het antieke hout achterlatend.

Ralph draaide zich naar zijn tegenstander en stak zijn toverstok opnieuw uit.

'*Sectumsempra!*' schreeuwde hij een straal levendig blauw afvurend.

James' bloed werd koud. *Sectumsempra* was een gemene aanval, nauwelijks bekend en nooit tijdens oefenduels gebruikt. Tevens was het Ralph's eerste gesproken vloek. Hij leek door zijn stille aanvallen heen te zijn.

Professor Odin-Vann sloeg naar de straal, zijn toverstok hand bewoog schokkerig, alsof er een veer in zat. Ralph's vloek doofde midden in de lucht.

Ralph probeerde het opnieuw, opzij hangend toen Professor Odin-Vann zijn toverstok op hem richtte. '*Incarcerous!*' Zijn stem was hees, gespannen van zowel concentratie als een onverklaarbare felheid.

Een groep touwen glibberden naar Professor Odin-Vann, kronkelend om hem machteloos te maken, maar de Professor had zich volledig hersteld en stapte nu zelf naar voren, Ralph's aanvallen het hoofd biedend. Met zijn toverstok kaarsrecht overeind, een straal van vurig rood in de lucht tekenend, en de touwen vielen als wormen van as op de vloer.

Ralph haalde weer uit, en weer, en weer, maar Professor Odin-Vann knipperde er nu nauwelijks om. Bij iedere afwering stapte hij naar voren, de afstand tussen hen verkleinend, Ralph naar de deur dwingend. De Professor glimlachte nu, of liet tenminste wat tanden zien in een soort vreugdeloze grijns, zijn toverstafhand bewoog alsof deze dit uit zichzelf deed, slaand en duwend, trekken in zijn vuist als een levend ding. Ralph raakte buiten adem, ieder spreuk die hij zich kon bedenken uitsprekend, sneller en sneller, maar zonder resultaat. De toverstok van Professor Odin-Vann ontmoette ieder ervan met een tegenspreuk, zo snel, dat James het niet bij kon houden. Het knetteren van de gebruikte magie, vurig en elektrisch, vulde het lokaal en deed James' haren tintelen. Het flitsen en suizen van het duel was bijna te verblindend om naar te kijken. Ter vergelijking was de rest van het lokaal een schemer van verbijsterde, starende gezichten.

Tenslotte, toen de confrontatie zijn adembenemende, explosieve hoogtepunt bereikte, bonsde Ralph's rug tegen de deur van het leslokaal. Zijn elleboog klapte tegen het hout en de toverstok tuimelde uit zijn hand, vonken spetterend en rokend als een blok in het vuur. Professor Odin-Vann zwaaide zijn arm in een waas vooruit, net voor Ralph's opgeheven kin stoppend, met de punt van zijn eigen rokende toverstok de hals van de jongen aanrakend en daar bewegingsloos blijvend.

Het lokaal was opeens zwaar van een verstomde stilte. James knipperde tegen de groene nabeelden van het duel, iedere spreuk kortstondig gebrand op zijn netvlies. Het enige geluid was nu van het hijgen van Ralph, die tegen de deur stond, op zijn tenen staand en zijn hoofd weg van Professor Odin-Vann's wijzende toverstok gekanteld.

'Verdorie zeg, jullie beiden,' ademde Professor van de Beek hoofdschuddend uit, 'jullie doen er mogelijk goed aan om minder spreuken te leren... en meer te leren wanneer te *stoppen*.'

James voelde zich die avond aan de avondmaaltijd erg eenzaam. Hij zat tegenover Roos, maar zei niet veel. Dat was ook niet nodig. Het weer goed gemaakt te hebben met Scorpius, was ze in een veel betere stemming en sprak eindeloos over haar lessen, het aanstaande Zweinsveldweekend waar ze spijtig genoeg niet naar toe zou kunnen,

de vele boeken die ze aan het lezen was en de algemene schoolroddels (inclusief, natuurlijk, de voortgaande relatie van Albus met Merel Drakel, die door de tussenkomst van de feestdagen nauwelijks verminderd was). Voor zijn deel, knikte en at Scorpius alleen maar op een verveelde manier, de woorden van Roos als een vloedgolf over zich heen laten komen. Het zien hiervan maakte James kwaad, zijn al slechte bui voedend. Hij had en plaatsvervangende schaamte voor zijn nicht, omdat iedereen kon zien dat Scorpius niets meer was dan een manipulatieve kleine kwal, die speelde met haar emoties als een Kwistel met een muis. Ze zou beter moeten weten dan met hem om te gaan, maar op de een of andere manier zocht ze hem steeds weer op. Hij opende zijn mond om iets te zeggen en besloot er toen vanaf te zien, wetend dat het zinloos was.

‘Zit je ergens mee in je maag, Potter?’ onderbrak Scorpius Roos’ monoloog, een wenkbrauw listig optrekkend.

James schudde zijn hoofd. ‘Neem nog een gehakt-bal,’ zei hij, een van zijn eigen bord naar de borst van Scorpius gooiend. De blonde jongen ving hem zonder zijn ogen van James af te nemen.

Opstaand en zijn rugzak grijpend, maakte James dat hij wegkwam vóór Scorpius nog iets kon zeggen. Als hij niet weg zou gaan, zou James waarschijnlijk ruzie met hem maken. Waarover wist hij niet. Hij had gewoon zo’n bui. En Scorpius was het soort figuur die een kort lontje bij iemand opmerkte en er opzettelijk de brand in zou steken.

Hij ging op weg naar de leerlingenkamer, oogcontact met iedereen op zijn weg vermijdend. Deze tactiek faalde toen hij door het portretgat ging en in de leerlingenkamer Karel Krauwel tegenkwam.

‘Hoi, James,’ riep de jongen van de tafel bij het raam afhoppend. ‘Mijn vrienden en ik moeten voor Toverliteratuur een opstel schrijven over een beroemde tovenaar en ik hoopte, dat ik de mijne over jouw Vader kon doen! Kan ik jou daar vragen over stellen?’

James schudde zijn hoofd al voor Karel uitgesproken was. ‘Sorry, Karel. Ik barst zelf al van het huiswerk, ik verstop me ergens in een stil hoekje en begraaf me eronder.’ Hij slingerde de rugzak van zijn schouder en gebaarde naar een lege tafel aan de andere kant van de kamer.

‘O,’ zakte Karel ineem en dan lichtte hij weer op. ‘Ik kan bij je komen zitten! Ik ga je geen interview afnemen of zoiets. Ik stel je gewoon wat vragen die bij me opkomen. Je zult niet eens merken dat ik er ben!’

‘Karel, eerlijk,’ zuchtte James, zijn rugzak bungelend tegen zijn been, ‘je weet al meer van mijn Vader dan ik ooit zal doen.’

‘Nèh,’ grinnikte Karel en kreeg vuurrode wangen, alsof hij het grootste compliment wat je je voor kunt stellen gekregen had. ‘Laat me mijn spullen even pakken! Ik kom gelijk bij je zitten.’

James sloot moedeloos zijn ogen en tilde zijn vrije hand op om erover te wrijven. Karel stooft weg. Perkamenten vellen ritselde en boeken werden met een klap gesloten, toen hij haastig zijn spullen verzamelde.

‘Weet je wat, Karel?’ zei James, de hand voor zijn ogen weghalend. ‘Ik denk net aan iets. Ik moet... mijn... .’ Hij gebaarde zwak naar de trap die leidde naar jongensslaapkamer. ‘Dingen. Van mijn koffer, boven. Ik moet...’ Hij was te geërgerd en moe om een meer origineel excuus te proberen.

Van de tafel even verderop fronste Karel naar hem, zijn spullen half in zijn tas gepropt. ‘O. Nou, waarom stel ik de boel niet alvast op op onze tafel en dan wacht ik gewoon op je. Goed idee?’

James knikte somber. Zich op zijn hielen omdraaiend stampte hij door de leerlingenkamer naar de trap en begon die te beklimmen.

Er stond een doos onder zijn bed, nog net zichtbaar achter zijn hutkoffer. Met een schok herinnerde hij het zich: het was het Kerstcadeau van thuis, door Knijster voor de feestdagen afgeleverd. James had hem nog niet geopend.

Verlangend naar een vrolijke afleiding, trok hij de kleurrijk ingepakte doos tevoorschijn, haalde de linten en het papier eraf, tilde de deksel op en deze gooide deze opzij.

Bovenop een keurig opgevouwen zwarte stof lag een briefje. James pakte het en las het handschrift van zijn moeder:

Vrolijk Kerstfeest, James!

Ik weet zeker dat deze nieuwe gewaden goed van pas zullen komen tijdens je vakantie bij de Vandergriff's. Die oude zijn te afschuwelijk om zelfs te gebruiken als tweedehandjes voor Albus.

Doe ons allemaal een plezier en geef ze aan Meneer Vilder om als poetsdoeken te gebruiken.

Veel liefs!

Mam

Vaag geamuseerd, las hij het briefje opnieuw en liet hem toen door zijn vingers op de vloer vallen. Zonder naar de nieuwe gewaden te kijken duwde hij de doos opzij en liet zich op zijn bed vallen, niet wetend of hij er meer om moest lachen of huilen.

Een klein deel van zijn verstand (waarschijnlijk het deel wat van zijn Moeder kwam) schold hem uit voor het afpoeieren van Karel, wiens enige misdaad was dat

hij James hoger had zitten dan hij feitelijk verdiende. Een ander deel van zijn verstand (deze waarschijnlijk behorend aan zijn Vader) herinnerde hem er halfslachtig aan, dat hij inderdaad een berg huiswerk had. Maar toch kon hij zich er niet toe brengen om aan de stemmen gehoor te geven. In plaats daarvan dacht hij alleen maar aan Ralph, vechtend met Professor Odin-Vann en de toenemende flitsen en sissen van hun felle duel. Ralph had een oprechte hekel aan de jonge Professor. Maar, waarom? Was er meer dan alleen wantrouwen?

Verder, wat kon de plotse expert duelleervaardigheden verklaren? James had zich zeker niet vergist in de eerdere onmacht van de Professor. Hij kon zich nog heel goed hun eerste Bezwingenles herinneren, toen Professor Odin-Vann niet in staat leek te zijn om zijn eigen schoolbord schoon te vegen omdat iedereen stond te kijken.

Dolohov, dacht hij, scheef op het bed liggend met een been over de rand van het bed en zijn voet plat op de vloer. *Ralph Dolohov. Wen er maar aan...*

Hij wist niet, dat hij in slaap viel. Het viel als een zwarte mantel over hem heen, hem in een droomloze vergetelheid dompelend zonder enige vorm van overgang. Hij droomde niet.

Hij reisde.

'James,' zei een jonge vrouw, haar stem zowel bedachtzaam als verrast met een ondertoon van plechtigheid.

James opende zijn ogen. Hij stond in een kleine ruimte die tegelijkertijd omsloot, als open was naar de buitenwereld. Een bries blies zijn haren op en trok aan zijn loshangende overhemd. Zijn voeten stonden op koude oude houten planken, ruw met bladderend witte verf. Van overal rondom hem klonk het onmiskenbare geluid van ruisende en gorgelende golven. James was hier al eens eerder geweest, in een andere droom.

Alleen was het geen droom, net zo min als het de vorige keer was geweest toen hij deze plek bezocht had. Het was de schuilhut op de boerderij van de Grootouders van Petra, uitkijkend over het afgezonderd meer waarin Issy Morgenster, Petra's stiefzusje, bijna door Petra's toedoen verdronken was.

Nu was Issy hier. Ze lag te slapen op een van de twee banken geplaatst tegen een van de zijwanden van de schuilhut. Tegenover haar, bleek in de laatste flarden van de zonsondergang, zat Petra. Er lag een zwaar boek geopend op haar schoot, maar ze keek omhoog naar hem, met een vermoeide, toegenegen glimlach op haar lippen.

'Ben je het echt?' vroeg James, zijn stem was onbewust zacht onder het milde slaan van de golven.

Petra haalde haar schouder op. 'Zo echt als maar kan deze dagen.'

'Dus ik droom niet?' bevestigde hij, rondkijkend over het rossig fonkelende water, het verre bos vol met paarse mist en het tsjirpen van krekels. 'Maar, ben ik, euh...,' hij keek weer naar Petra en fronste, 'in slaap?'

Opnieuw haalde Petra haar schouders op. ‘Eigenlijk, denk ik dat niet.’ Ze klopte op de bank naast haar, hem uitnodigend bij haar te komen zitten en verplaatste dan een object dat daar in de schaduw was, het met haar hand bedekkend. ‘Ik denk dat je soms als je slaapt naar mij toekomt, in het echt. Dit is voor geen van ons beiden een visioen. Ik denk, dat er ergens in de Griffioendortoren een leeg bed is met jouw naam erop.’

James ging naar Petra toe en nam naast haar plaats, maar langzaam, onzeker of een onverwachte beweging het ogenblik als een zeepbel uiteen zou kunnen laten spatten.

‘Eigenlijk,’ bekende hij, zijn heup en schouder tegen die van haar aantikkend en haar warmte voelend, ‘ staat op het hoofdeind van mijn bed “Jengel Potter Knul”. Een cadeautje van Scorpius in zijn eerste jaar.’

Petra knikte en glimlachte. Hij keek haar van opzij aan. Zij keek uit over de golven. De vlammende gloed reflecteerde in haar ogen, waardoor ze er zo diep en helder uitzagen als het meer zelf. Zachtjes vroeg hij haar, ‘Is deze plek echt? Of maak je hem?’

Petra overwoog de vraag. ‘Ik *denk* dat hij echt is. Maar niet in de wereld die wij kennen of tenminste niet in de *tijd* die wij kennen. Ik denk dat het een herinnering is, die weer echt is gemaakt. Dit is de boerderij van mij Grootvader van vóór mijn Grootmoeder overleed. Toen ik een klein meisje hier was. Nog voor de schuilhut van de steiger was losgebroken en naar de bodem van het meer was gezonken.’ Haar blik werd wazig toen ze dieper in gedachten verzonk. ‘Dit is de schuilhut van voor jouw Grootouders stierven, vermoord door Voldemort. Voor alle lelijke dingen gebeurden. Toen de wereld nog eenvoudig was en je er schoonheid in kon vinden. Toen er nog de mogelijkheid was voor liefde en hoop. Ik kom hier elke avond met Issy. Maar ik maak hem niet. Ik weet alleen hoe hem te vinden, om terug te gaan naar de al lang vergeten dagen in het verleden. Misschien komt het door de geheime uren die ik slapend in de Wereld tussen de Werelden doorbracht, waar zoiets als tijd niet bestaat. Misschien gebeurt het, omdat ik het zo graag wil.’

James luisterde naar haar woorden, maar hoorde ze nauwelijks. Deels kwam dit, omdat wat ze zei zo verloren klonk, zo romantisch hopeloos. Een ander deel was, omdat zijn gedachten nog duizelde van de plotselinge verschijning van haar, onverwacht en onverklaarbaar. Maar voornamelijk hoorde hij haar nauwelijks, omdat al zijn aandacht gericht was om naar haar te kijken, de warmte en kracht van haar opzuigend, de zachtheid van haar wang onthoudend, de levendigheid van haar blik, het glanzen van haar haren terwijl de wind er doorheen speelde, slierten zijde linten over haar schouders vormend.

Hij wilde zijn arm om haar heen leggen, maar hij durfde niet. Hij wilde de diep de eenvoudige bedwelming van haar geur – bloemenzeep op een zongebruinde huid – inademen, maar wist, dat hij er nooit genoeg van kon krijgen. Dus staarde hij haar alleen maar aan, zinloos mijmerend over het lot wat hen hier samengebracht had, al was het maar voor een keer, alleen maar om voor altijd uit elkaar gerukt te worden.

‘Ik ben aan het studeren,’ zei Petra, omlaag kijkend naar het boek op haar schoot. James volgde haar blik. Het boek was groot en oud met bladzijden zwaar als schapehuid, bedekt in klein geschreven handschrift, waarvan de meesten leken te kruipen en wriemelen voor zijn ogen. Op de een of andere manier wist James wat het was, hoewel hij zo’n ding nog nooit gezien had.

‘Het is een van de Delen van de Onbekende Raadsels,’ zei hij, alsof deze informatie in zijn gedachten kwam van Petra zelf, door de onzichtbare draad die hen verbond. ‘Degene die jij genomen hebt toen je in de Opslag van Verboden Boeken en Kunstvoorwerpen hebt ingebroken.’

Petra knikte. ‘Maar ik heb er niet veel aan. Ik nam hem voornamelijk mee, zodat ik kon leren over Gruzielementen, maar ik dacht ook dat ik hem kon gebruiken om te leren hoe door de verschillende dimensies te kunnen gaan, zonder gebruik te hoeven maken van de Kluis der Lotsbestemmingen en het Weefgetouw. Ze schudde haar hoofd en sloeg het boek op haar schoot met een klap dicht. ‘Maar ik heb er niets aan. Er zijn theorieën, maar geen ervan zijn ooit geprobeerd of bewezen. Het zijn alleen maar ideeën en daarbij niet eens heel praktische. Niemand kan naar dimensies doorbreken. Niet zonder het Weefgetouw. Niet zonder de juiste sleutel naar de juiste dimensie.’

James zuchtte hartgrondig. Dit was het laatste waar hij met Petra over wilde praten. Maar hij wist, dat er niets anders was om over te praten. Dit was alles wat er overbleef.

‘Wanneer gaat het gebeuren?’

Petra schudde afwezig haar hoofd. ‘Daar ga ik niet over. En daar ben ik blij om. Ik wil, dat het zo snel mogelijk voorbij is, maar ik ben ook bang om te gaan. Ik ben bang om Issy kwijt te raken. Bang om een andere versie van mijzelf te worden, die ik nauwelijks ken. Morgan werd door haar keuzes gebroken. Voor haar was er geen hoop meer. Zij had niets te verliezen, maar had ook niets om voor te leven. Ik wil haar niet worden in de wereld waar zij vandaan kwam. Maar ik heb geen keus.’

Terwijl hij luisterde, schudde James zijn hoofd. ‘Maar, waarom, Petra? Je *hoeft* niet te gaan. Wat win je ermee?’

Petra draaide zich uiteindelijk naar hem en keek hem in zijn ogen, alsof ze las wat ze daar zag. ‘Ik win er niets mee. Maar alle anderen wel. Ik ga niet naar die dimensie om Morgan te *worden*. Ik *ben* haar al. Jij weet dit. Toen Morgan in deze wereld stierf, werd ze een deel ervan. Ze stopte met de Rode Draad te zijn. Nu is *zij* Petra en *ik* ben Morgan, de Draad geplukt uit een andere dimensie. Het is hoe het evenwicht van het lot werkt: lijken tellen niet. Dit is niet meer mijn wereld. Hij verwerpt, dat ik hier ben. Hoe langer ik hier blijf hoe verder zijn lot afbreekt. Ik *kan* mezelf niet toestaan om daar verantwoordelijk voor te zijn. Ik moet naar die wereld die mij kent, ongeacht hoezeer ik het haat. Het is de enige manier om *deze* wereld te redden en de mensen erin van wie ik houd.’

‘Zoals Issy,’ knikte James triest, kijken naar het slapende meisje.

Petra zuchtte en zei snel, ‘Niet *alleen* Issy.’

James keek terug naar haar, niet bereid om haar versie van de waarheid te accepteren. 'Maar, wat als je het mis hebt?'

De blik van Petra verhardde zich iets. 'Ik heb het niet mis. Ik voel het. Ik weet het. Ik ben zeker.'

En toch, opeens, vroeg James het zich af: *was* ze echt zo zeker? Er lag een koppigheid in haar woorden, die erop duidde dat ze zichzelf net zo goed wilde overtuigen als hem.

'Er *moet* een andere manier zijn,' drong James aan, naast haar ineens zakkend en zijn blik afwendend om deze weer op de slapende vorm van Issy te laten rusten. Haar ademhaling was langzaam en diep, haar rug was naar James gewend, haar blonde haren nu, in de ondergaande zon, brons gekleurd.

'Er is geen andere manier,' stelde Petra vlak. 'Ik kan hier niet blijven. Ik kan hier niet gevangen genomen worden. En het belangrijkste, ik kan hier niet sterven. Dat zou het aller ergste zijn. Als dat zou gebeuren...'. Ze schudde haar hoofd, haar ogen werden glazig. Ze omklemde het voorwerp dat naast haar op de bank had gelegen, zetten het op het boek op haar schoot en legde haar beide handen er overheen.

'Je bedoelt,' zei James, de gedachte hatend, 'dat als beide versies van jou in deze wereld sterven... er dan geen hoop meer is om de boel weer goed te krijgen?'

Petra knikte. En dan schudde zij haar hoofd. 'Niet alleen onze wereld, waar dan twee Petra's in zijn, maar ook de andere, waar er geen Petra of Morgan in is. Hoe kunnen we weten wat dat teweeg brengt? Misschien een kettingreactie van ineenslopende noodloten door het gehele universum van realiteiten?' Haar gezicht verstrakte bij de gedachte daaraan. 'Daarom kan ik het niet toestaan, dat iemand mij stopt. Ongeacht wat. Ik kan hier niet gevangen genomen worden. Ik kan hier *niet sterven*.'

'Daarom maakte je het Gruzielement,' zei James, iets wegslikkend en naar het object onder de handen van Petra kijkend.

Zij keek er ook naar en haalde haar handen er dan vanaf. De dolk glinsterde duister. Zijn met juwelen bezette handvat was mogelijk het lelijkste en wansmakelijkste wat James ooit gezien had. Petra schaamde zich voor de Gruzielementdolk, maar wendde zich er niet van af. James zag dat het voor haar een noodzakelijk stuk gereedschap was, een garantie, dat haar taak succes zou hebben, ongeacht wat het haar kostte.

'Nu ben ik Morgan,' zei ze, kennelijk sprekend tegen de dolk zelf. 'Ik heb niets te verliezen. En niets om voor te leven.'

James kon die gedachte niet plaatsen. Zijn hart, zelfs meer dan zijn gedachten, verwierp het. Kort schudde hij met zijn hoofd, verbitterd en verliefd.

'Misschien faalt Professor Odin-Vann. Misschien is hij niet in staat het Weefgetouw in de Kluis der Lotsbestemmingen voor te bereiden. Misschien kan hij er niet eens binnenkomen. Of misschien werkt de magie gewoon niet. Wat dan?'

‘Het zal niet falen, James,’ zei Petra. Er klonk een toon van spijt in haar stem toen ze weer naar hem keek. ‘En ik heb meer dan Don die mij helpt.’

Dit verraste James. Direct vloog zijn blik naar haar. ‘Hoe bedoel je? Wie helpt je buiten Odin-Vann?’ Hij besepte met een domme frustratie, dat hij jaloers was.

‘Dat maakt niet uit,’ zei Petra, zijn blik vermijdend.

‘Het maakt voor mij wel uit,’ drong James aan. ‘Ik denk, dat mij tenminste toegestaan moet worden te weten wie er helpt om de wereld vrij te maken van het meisje waarvan ik van - ’

Hij stopte zichzelf, maar nauwelijks, om het laatste woord niet uit te spreken – *het meisje waar ik van houd*. Petra stond echter op en draaide haar rug naar hem, het dikke boek in haar linkerhand de Gruzielementdolk in haar rechter.

Ze sprak snel, ‘Ik heb *iemand* nodig, James, en hoeveel ik ook zou willen dat jij het bent, kan het niet zo zijn. Om redenen die ik je niet kan zeggen, kan het niet anders. En om het kortaf te zeggen, ik geloof niet, dat ik je een reden *schuldig* ben.’ Over haar schouder keek ze naar hem, hem half uitdagend en half laten smeken om het te laten rusten.

Hij ging ook staan. ‘Wie is het?’

Zonder te antwoorden keek ze weer over het meer. De Zon zweefde nog net onder de rand van de bomen en James begreep het: het was geen zonsondergang, de Zon zou daar voor eeuwig blijven. Dit was een tijdloos uur, zich keer op keer herhalend, vast in tijd, met uitzondering van de slaande golven en het suizen van een bries.

‘Wie is het?’ vroeg hij opnieuw met een gewaagde stemverheffing.

‘Het is Albus,’ antwoordde Petra, haarhoofd draaiend maar hem niet aankijkend. ‘Goed?’

‘*Albus?!*’ riep James uit, overtuigd dat hij het niet goed gehoord had. Petra bewoog zich niet, ze wachtte slechts. Per slot had hij haar goed gehoord. En flits van herinneringen racete door zijn hoofd: Albus op de Eerste Avond, zittend in de Kamer van Hoge Nood, vreemd stil over het onderwerp Petra, tot iemand opmerkte of zij het inderdaad was geweest die ingebroken had in de Opslag van Verboden Boeken en Kunstvoorwerpen. *Zij was het*, had hij met een eigenaardige overtuiging verkondigd. Hij had het *geweten*. Had Petra toen al contact met hem gehad? Had ze Albus al maanden voor ze James zelf erover geïnformeerd had, in vertrouwen genomen?

Erger, zou ze James *ooit* over haar plan verteld hebben, als hij niet in staat zou zijn haar via de draad die ze deelden te bezoeken, net zoals hij nu deed.

‘Dat kun je niet menen? *Albus?*’ riep hij weer uit. Naast hem bewoog Issy en murmelde in haar slaap.

‘Als je erover nadenkt, is het niet zo schokkend,’ stelde Petra haar kin opheffend, maar zich niet naar hem omkerend. ‘Albus en ik werden, in de Zomer dat Issy en ik bij jullie familie logeerde, vrienden. We lijken veel meer op elkaar dan je denkt.’

James knikte smalend. ‘Dat zegt Albus ook. Ik had alleen geen idee, dat je het met hem eens was. Nou, dat is dan lekker, niet? Mijn eigen broer werkt samen met jou om je naar de een of andere vervloekte dimensie te sturen.’

‘Hij niet alleen,’ zei Petra snel. Alsof ze zich nu verplicht voelde om James de hele waarheid te vertellen.

‘O, ja, da’s waar,’ beaamde James wrang, zij armen opzij gooiend, ‘dan is er je ouwe vriend Don, die al je favorietje was voor ik zelfs maar in beeld was.’

‘Ook niet alleen Don,’ weerlegde Petra, die haar stem tot een gefluister bracht, schaamte en uitdaging weerklonken in haar stem.

‘Wie dan?’ eiste James, een stap dicht naar haar makend.

Ze hief haar kin op en draaide zich volledig naar hem om, haar lippen waren een rechte streep en ze ontmoette zijn blik streng. Antwoorden deed ze niet, maar stond hem toe naar haar gezicht te kijken, om de waarheid daar te onthullen.

En een andere herinnering kwam onuitgenodigd bij James binnen. Het was niet zijn eigen herinnering, maar die van Petra, opzettelijk uitgezonden naar hem op de frequentie van hun geheime verbinding. Erin, met een slijmerige stem, hoog en indringend eentonig sluw, alleen tegen Petra zelf sprekend: *GEEF OP! Alles van belang is macht... Omhels je lot of sterf er tegen vechtend. Je bent niet goed. Zo iets... bestaat... NIET!*

James schouders kraakten door zijn hevige huiveren. Hij had deze weerzinwekkende, haatvolle stem een keer eerder gehoord en herkende hem onmiddellijk. Destijds was het vanuit een verminkt schilderij gekomen, sissend van gif. Nu was het de stem in het achterhoofd van Petra. Het was de vervloekte stem van de Bloedlijn: tenminste, een laatste flard van Heer Voldemort zelf, al lang dood, maar gevangen, als een vonk van een vergiftigde vlam in de lantaarn van Petra’s brein en hart.

En voor de eerste keer begreep James de fatale verbinding tussen Petra’s twee identiteiten. Zij was de *Bloedlijn*. En ze was de *Rode Draad*. Los van deze titels, waren het beide exact dezelfde dingen, een bloedrode koers, wijzend naar een afschuwelijk, onvermijdelijk noodlot.

‘Je hebt,’ zei James, zijn stem nu een gefluister, ‘je hebt... naar dat moeten luisteren?’

‘Ik luister er niet naar,’ antwoordde ze, nog steeds met een koppige trotsering, ‘maar ik maak er contact mee. De kracht is daar. En nog iets anders... iets wat ik nu wanhopig nodig heb.’

James maakte geen grapje toen hij voorstelde: ‘Kwaad?’

Petra schudde haar hoofd ontkennend, maar wendde haar blik weer van hem af door weg te draaien. 'Toewijding. Ik ben verdeeld, James, zie je dat niet? Ik ben verscheurd tussen wat ik weet te moeten doen en wat mijn hart radeloos verlangt. Ik heb de toewijding nodig, die dat deel van mij aanbied. Het is als een duister magnetisme. Het helpt mij om op het pad te blijven van dat, wat ik moet doen.'

James staarde eenvoudig naar Petra, niet in staat om iets zinnigs te zeggen over haar woorden. Ze waren op zoveel manier fout, dat hij geen keus kon maken. Hij zocht wanhopig door zijn gedachten, vond niets om zich aan vast te kunnen klampen en zei toen eenvoudig het eerste wat hem te binnen schoot.

'Maar die stem is haat, Petra. Haat heeft nooit gelijk. Er *moet* een andere stem zijn. Een stem die alleen van jou is.'

Petra bewoog zich niet. Ze stond als een silhouet tegen de versteende bronzen zonsondergang, het verboden boek onder haar arm, de Gruzielementdolk in de andere hand. Na een hele poos, haalde ze langzaam haar schouders op en schudde haar hoofd, alsof ze een hopeloze conclusie bereikt had die ze al duizend keer ervoor bereikt had.

'Er is geen andere stem, James,' zei ze met een huiveringwekkend gemak, 'die stem stierf met de andere Petra.'

James rekte zich uit naar haar arm, nam het zware boek eronder uit en liet hem zonder te kijken op de bank vallen. Hij draaide haar naar hem om, maar ze hief haar ogen niet naar hem op, ze keek hem helemaal niet aan. Ze hield de Gruzielementdolk achter haar rug, alsof ze dacht, dat hij deze ook af zou pakken. Of, alsof ze de bedoeling had om hem ermee te steken.

'Dat geloof ik niet,' zei James, Petra bij haar schouder pakkend en omlaag naar haar kijkend. 'Jij bent goed. Goed is geen mythe zolang je erin geloofd.'

Petra leunde naar James, duwde haar voorhoofd zacht tegen zijn keel, hem toestaand haar in zijn armen te nemen. Ze knuffelde hem niet terug, maar zoog zijn omarming diep in, onwillig om erom te vragen, maar ondanks alles verlangend ernaar. Zo stonden ze enige tijd, verwarmd door de gloed van de eeuwige zonsondergang, luisterend naar het slaan van de golven onder de schuilhut en de zachte, langzame ademhaling van Issy achter hen. Het kon een minuut geweest zijn, of een uur. James kon het niet zeggen en was gelukkig om daar te staan en Petra voor altijd vast te houden, tot ze tegen hem bewoog. Ze legde langzaam haar armen rond zijn heupen, hem dichtbij zich houdend en duwde zich toen op haar tenen voor hem. Hij liet zijn hoofd iets zakken toen ze haar mond opende om naar hem te fluisteren.

In plaats daarvan kuste ze hem.

Haar lippen waren in al haar normaliteit een schok, hun perfecte warmte, zachtheid en subtiele zeggingskracht. Er was geen fantastische uitwisseling van kracht tussen hen, geen vonk van verblindende betovering.

En toch...

En toch was het het meest pure, zuivere, magische moment, dat James ooit ervaren had. Hij vergat wie hij was. Zijn hart werd zo groot, dat het zijn hele lichaam omvatte, alle logische en wakkere gedachten verdrijvend.

En dan, slechts een seconde en een leven later, trok Petra zich terug, haar gezicht naast het zijne houdend, ernstig in zijn ogen kijkend.

‘We hebben net onze eerste en laatste geliefdenruzie gehad, James,’ zei ze eenvoudig. ‘Wist je dat?’

James staarde omlaag naar haar, sprakeloos, niets meer willend dan haar opnieuw kussen, of dat de wereld ophield te bestaan op precies dat ogenblik, zodat haar kus zijn laatste herinnering zou zijn. ‘Nee,’ antwoordde hij. ‘Was dat... wij die het goedmaakte?’

Ze glimlachte geheimzinnig en schudde toen haar hoofd. ‘Nee. Dat was, omdat je jaloers bent op Don. Hij is maar een vriend. Dat is alles wat hij ooit was en alles wat hij kon zijn. Hij is niet als jij. Maar jouw jaloesie... is lief. En schattig.’

James voelde dat hij bloosde. Hij wist, dat zij het kon zien, maar schaamde zich er niet voor.

‘Ga niet, Petra,’ zei hij. De woorden ontglipten hem voor hij hen tegen kon houden. Er was niets meer te zeggen. Dat was alles wat hij in de hele wereld wilde. Ongeacht de kosten. Ongeacht de gevolgen.

Ze sloot haar ogen. Er was pijn op haar gezicht, alsof ze kort een reusachtige strijd met zichzelf ervoer. Toen werd ze stijf in zijn armen. Ze opende haar ogen weer, ze waren anders.

James huiverde heftig en deinsde terug, maar Petra hield hem nog steeds vast. Haar pupillen waren dun, zwart en lang, als van een slang.

‘Ik wil niet gaan, James,’ zei ze zacht en nadrukkelijk. Haar stem was een koud fornuis van overtuiging. ‘Maar maak dit niet moeilijker dan het al is. Ik heb je al eerder gewaarschuwd. Probeer me niet te stoppen. *Niemand* mag mij stoppen.’

Petra, raspte James, mar zijn stem was nauwelijks hoorbaar. Verschrikking en verbijstering knepen zijn keel samen. En nog steeds hield zij hem vast. James wist niet of ze hem omhelsde of wurgde.

‘Ik hou van je, James,’ zei ze. Haar adem was als een ijswind in zijn gezicht en toch was het de hopeloosheid in haar toon die hem het meest verkilde. Dit waren niet de woorden van een jonge liefde.

Dit was een grafschrift, een laatste bijschrift – een enkele kus, eerste en laatste. De ene die staat voor allen.

Duisternis sloeg door de lucht. Die vertroebelde het meer, doofde de Zon en wierp Petra in een naadloos zwart. Zelfs toen hij wegviel in de diepte van zijn droomloze slaap, hield zij hem nog vast. Haar laatste woorden rinkelden en gingen over in een gevoelloze galm, als het luiden van een bel, zo dood en koud als de vorst in Januari.

16. Hagrid Heeft Een Plan

*H*et was een droom, James. Dat moet wel.' Roos was afgeleid en geïrriteerd terwijl ze verder liepen over het sneeuwbaggerpad naar de kassen. Terwijl ze zich haasten, knipperend tegen het verblindende winterzonlicht, sopte het koude water in hun schoenen. De sneeuw was een vochtige deken, liggend over het terrein, gedeukt en zwaar, als was het na de lange winter uitgeput, klaar om bij de eerste lentebries weg te smelten.

'Het was geen droom,' hield James vol, zijn stem zacht houdend, ondanks het constante slaan van de wind. 'Je weet dat ik in mijn slaap naar Petra kan reizen. Dat heb ik je al eens uitgelegd, over hoe op de nacht dat ik Petra redde op het achtersteven van de *Gwyndomare* er een verbintenis tussen ons kwam en deze is er sindsdien altijd. Je hebt het met je eigen ogen gezien! Ik zeg het je, ik bezocht Petra gisterenavond. Ze was net zo echt als jij en ik nu. Ik kon haar ruiken. Ik kon haar... euh, aanraken.'

'Alleen omdat je soms in je slaap naar haar kunt reizen, betekent dat niet dat je dat iedere keer doet. Je zei zelf, dat je haar bezocht in de schuilhut van haar Grootouders. Harriers en Schouwers houden de boel daar sinds de Nacht van de Onthulling scherp in de gaten, bewaken het en kijken uit naar haar. Ze kan nog met geen grote teen in de buurt ervan komen, zonder onmiddellijk omsingeld te worden.'

‘En ik zei tegen jou,’ zei James, geërgerd, ‘dat het niet de schuilhut en het meer van nu zijn. Hij zit vast in een tijdslot van een periode van jaren geleden, zelfs voor iemand van ons geboren was.’

‘Juist,’ knikte Roos. ‘Precies iets wat niet in een droom voor kan komen.’

‘Roos, ze heeft contact met Albus! En ze maakt contact met de kracht van de Bloedlijn voor kracht en ondersteuning! Wat er overgebleven is van Voldemort, daar praat ze mee. Ze *luistert* ernaar en ze gebruikt diens kracht.’

‘Kijk, James,’ zei Roos kortaf, duikend in de schaduw van de kas, zonlicht schoot verblindende stralen van de glazen muren. ‘Het is geweldig, dat jij en Petra deze kosmische verbinding hebben. Echt. En ik zal eerlijk tegen je zijn, om de waarheid te zeggen, ben ik stikjaloers op jullie beiden. Het is allemaal zo verdraaid, tragisch *romantisch*, dat ik het nauwelijks *verdragen* kan. Erger, het feit dat het verpest wordt door een emotioneel gevoelloos, kinderlijk ei als jij - ’

‘Roos,’ onderbrak James haar, ‘ik kuste haar.’

Roos bleef stokstijf staan, wat doorglijdend in de bagger, en sperde haar ogen wijd open. ‘Niet!’

‘Nou, eigenlijk niet, nee. Dat deed ik niet. *Zij kuste mij.*’ Hij blies zijn adem hard uit en kneep zijn ogen dicht naar het gereflecteerde middag zonlicht. ‘Het was het laatste wat ik verwachtte. Het was...’ Hij schudde zijn hoofd, sprakeloos door de herinnering.

‘Maar, je kuste haar terug,’ bevestigde Roos, met nog steeds wijd open ogen.

‘Natuurlijk. En toen hield ik haar een poosje vast. Of..., dat kan eerst geweest zijn. Om eerlijk te zijn, het is bijna te groot om het me te herinneren.’ Hij keek haar snel weer aan. ‘Maar dat betekent niet, dat het maar een droom was.’

‘Nee,’ hijgde Roos zwaarmoedig, een bijna spijtige trek gleed over haar trekken, ‘dat was het eerste ding wat je zei, dat mij ervan overtuigd heeft dat het echt was.’

Langzaam liepen ze verder, om de kas heenlopend naar de ingang. Verward maar nieuwsgierig zei James, ‘En hoe komt dat.’

‘Eenvoudig,’ zei Roos, de toon in haar stem was melancholisch maar zelfingenomen. ‘Je bent al jaren volledig smoor op Petra. Heb je ooit gedroomd, dat je haar gekust hebt?’

James schudde ferm zijn hoofd. ‘Nooit.’

‘Natuurlijk niet,’ zei Roos, die haar stem liet dalen toen ze de warmte van de kas en het kabaal van de daar verzamelde leerlingen over zich heen lieten komen. ‘Dromen kunnen soms spelen met het toestaan van wensen, maar ze plagen ons niet met de dingen die we het meest willen. Als ze dat deden, zouden we als we wakker worden door de realiteit, te teleurgesteld zijn om het te kunnen verdragen.’

Een beetje onzeker hierover knikte James. Ze gingen op weg naar een verzameling houten opklapstoelen die rond een verpottafel waren gezet. Daarachter neuriede Hagrid opgewekt en luidruchtig in zichzelf.

‘Maar dat laat ons met een boel onbeantwoorde vragen,’ fluisterde Roos, terwijl ze een plekje zochten op de eerste rij. ‘Zoals, wat gaat er met Issy gebeuren wanneer Petra deze dimensie voor altijd verlaat? En, waarom zou het laatste stukje van Voldemort in haar bloed haar helemaal laten gaan? En misschien, het belangrijkste, wat heeft Judith er allemaal mee te maken?’

‘Ik...’ begon James, stopte toen en gaf zich in gedachten een schop. ‘Ik heb totaal niet naar Judith gevraagd.’

Roos keek hem van opzij aan en rolde met haar ogen. Ze mopperde, ‘Je hebt haar niet verteld dat Judith je op het meer bij het huis van Millie in een hoek gedreven heeft en je waarschuwde om bij haar uit de buurt te blijven?’ James had alléén Roos over de ontmoeting verteld, omdat Roos de voort durende dreiging van de gestoorde Vrouwe van het Meer het beste leek te begrijpen. De meeste anderen, als ze haar al kenden, namen aan dat Judith tijdens het fiasco van het Morrigan Web na alweer twee jaar geleden, vernietigd was.

‘Ik was een beetje afgeleid,’ fluisterde James ter verdediging, ‘in de eerste plaats door het weggerukt worden naar een schuilhut en erachter komen dat Petra al maanden contact heeft met Albus. En dan was er de kus...’

‘James,’ verzuchtte Roos moedeloos, ‘Daan Wilstra heeft gelijk. Je bent zo snugger als een Knarl. Je had de kans om haar de belangrijkste vraag van allen te stellen en je hebt het compleet vergald!’

James knipperde en fronste opnieuw. ‘Zei Daan dat ik zo snugger als een Knarl ben?’

‘Niet met zoveel woorden, maar, kom op. Hij was nog iets wat leek op de hersenen van jullie drie, vóór ik kwam. Denk na: de enige reden dat Judith je weg wil houden bij Petra, is omdat ze weet, dat *jij* niet wilt dat ze haar plan doorzet. Dit betekent, dat Judith dit *wel* wil. En kennelijk wil de rest van de essentie van Voldemort die leeft in het bloed van Petra dat ook, anders zou ze er geen contact mee maken voor leiding en kracht. Dus de grote vraag is duidelijk, is het niet? Waarom zouden de twee grootste, kwade entiteiten in de hele wereld willen, dat Petra doorgaat met haar missie?’

James schudde zijn hoofd en zakte achterover in zijn houten stoel. ‘Het *kan* dat niet zijn. Petra zegt dat. Aangenomen dat de rol van de Rode Draad in die andere versie van de realiteit, de enige manier is om alles weer in orde te krijgen in de onze. Er moet een andere reden zijn waarom Judith mij erbuiten wil houden.’

‘En een andere reden dat die idiote flard van Voldemort in Petra’s hoofd, wil dat ze ermee doorgaat?’ Roos schudde krachtig haar hoofd. ‘Je maakt dezelfde fout, die je altijd maakt, James.’

Hij staaarde haar, plotseling verstoort, aan. ‘En dat is, als je zo slim bent?’

Roos siste, 'Mensen vertrouwen die niet altijd te vertrouwen zijn!'

'Als Petra,' knikte James, alsof hij de verdenking bevestigde. 'Kijk, je kent haar niet zoals ik. Niemand doet dat.'

'Petra is geen slecht persoon,' erkende Roos, de vonk in haar ogen verdween. 'Maar dat betekent niet, dat ze altijd gelijk heeft, James. Ze kan het verkeerd hebben, net als jij en ik. Erger nog, er kan tegen haar *gelogen* worden.'

James had daar geen weerwoord op. Niet omdat wat Roos hem voorhield hem boos maakte, maar omdat hij dit eerlijk gezegd, nooit overwogen had.

De stem van Hagrid baste door de kas, hun gefluisterde gesprek onderbrekend, 'Rustig an, luitjes, ga ergegens zitte. We hebbe 'n hoop te doen vandaag, dus hou je veren en perekement bij de hand.'

Een golf van verrassing rolde door de leerlingen en dan was er het geschuifel van tassen en rugzakken, terwijl perkament, boeken en veren tevoorschijn gehaald werden en die bij gebrek aan een bureau, hachelijk op knieën balanceerden.

'Professor Hagrid,' vroeg Tim Bosch, een hand beslist de lucht in duwend. 'Normaal gesproken maken we geen aantekeningen in deze lessen. Betekent dit, dat het onderwerp van vandaag later getoetst zal gaan worden?'

'Dat zou ie wel wille wete,' antwoordde Hagrid met vernauwende, gitzwarte ogen, listig. Dan, plotseling, richtte hij zich op. 'Euh. Ik bedoel... n'tuurlijk zou ie dat wel wille wete. Dus, ja. Wel zekers is d'r 'n toets. Dit is 'n les, is 't niet?'

Kennelijk aangemoedigd door de vraag van Tim, klonk vanaf de laatste rij de stem van Andra Dirks, 'Alleen, we hebben nog nooit in deze lessen een toets gehad, Professor. Alleen praktische examens. Ik ben zelfs opgehouden om een veer en inkt mee naar de schuur te nemen als ik daarheen ging.'

'Jep,' voegde Nico Buitendag toe, rondkijkend voor aanmoediging van de rest van de klas. 'En waarom zitten we nu opeens in de kas voor de rest van het trimester? Er zijn hier helemaal geen magische dieren, alleen maar planten.'

Hagrid stak zijn beide grote handen op toen de klas onrustig begon te murmelen. 'De wilde diere uit de schuur benne voorlopig niet in beeld. Ken d'r niks an doen. De schuur moet worde... euh... schoongemaakt. Weer. Met gevaarlijke dranken en vloeistoffe deze keer. Heul gevaarlijk spul, recht uit 't laboratorium van Professor Hierraver, mot je wete. Dus niemand ken d'r voorlopig naar binne, tenzij asdat je een derde oor en 'n Zompelaarstaart bij je eige wil kweke.'

James voelde Roos van opzij hem aankijken. Hij draaide een oog naar haar toe en haalde zijn schouders op.

'Jep,' ging Hagrid verder, enthousiast over het onderwerp wordend. 'As ie weet, heb ik de meeste van de wilde en gevaarlijkste, diere motte verhuize voor 't geval d'r 'n andere Dreuzel 't terrein op komp wandele. Onzin, n'tuurlijk, maar opdracht is opdracht, en ze kwame hoogstpersoonlijk van de Minister. Dus heb geen zin om daar lesse in te geve, tenminste niet tot 't weer ken. Ja, dat is 't wel zo'n beetje.' Hij

knikte, duidelijk tevreden bij zichzelf. 'Da's de rede, asdat ik Professor Lubbermans gevraagd heb of we de rest van't trimester deze Noordkas moge gebruike en hij was vriendelijk genoeg om ja te zegge. Dus. De les van vandaag gaat over Ambermugins 'n soort wat allenig leeft in een vrijwel onvindbare grot op de Zuidpool. Anders as andere napratende vogels, zoas de gewone papagaai, zegge Ambermuggins allenig maar vloekwoorden en vervelende ontlastingsvergelijken, vandaar asdat ze benne geweerd van de nette gemeenschappe en zellufs de meest achterbakse magische dieretuine...'

Een uur later, met bladzijden vol onsamenhangende aantekeningen en een lijst met de favoriete scheldwoorden van de Ambermugins gepropt in hun tassen of rugzakken, verlieten de leerlingen in een lange rij mompelend de kas, op weg naar het kasteel en het middagmaal in de Grote Zaal. James en Roos echter, bleven net voor de ingang staan, kijkend naar Hagrid, terwijl hij weer rommelde bij de verpottafel, te hard neuriënd terwijl hij spullen verzamelde. Tenslotte, met een zwaai van zijn massieve mantel, liep hij om de tafel heen en ging op weg naar de deur.

'En wat, as ik mag vrage,' vroeg hij korzelig, 'is de rede asdat jelui hier nog staat? Ik weet toevallig, asdat Professor Valentin jelui over 'n hallef uur bij Oude Runen verwacht.'

Roos zette een hand in haar zij. 'De schuur wordt *weer* schoongemaakt, Hagrid? Echt?'

'Ik wil 't d'r niet over hebbe,' zei de halfreus ongeduldig, zijn handen rond zijn hoofd zwaaien alsof hij een zwerm Doxies weg wilde meppen. Hij duwde James en Roos voorbij de deur. 'Bemoeie jullie je met je eige zaakies en blijf bij de schuur weg. 'S gevaarlijk, dat het is.'

Hij ging verder de kou in over het natte terrein, met Roos en James die vlak achter hem bleven lopen. Tot James' verrassing stond Ralph buiten, leunend tegen de hoek van een kas.

'Dus, wat heb je in de schuur, Hagrid?' vroeg hij, zich rechtop drukkend toen Hagrid door de onberoerde sneeuw naar zijn hut toeliep.

'Lege stalle en gifdampe,' riep hij naar achteren, 'je heb geen idee hoe lastig 't is om jare van Hippogriefdrek weg te schure. Nou, naar 't middagete met jullie, en geen woord d'r meer over.'

'Eigenlijk,' weerlegde Ralph, 'denk ik dat we heel goed weten hoe het is om de schuur te schrobben als je bedenkt, dat we precies dát voor de feestdagen met Vilder hebben moeten doen.'

Hagrid spotte. 'Nâh, wat Argus Vilder schoon noemt en wat *ik* schoon noem, zijn twee totaal verschillende dinge.'

James stoorde zich eraan en was teven opgelucht, dat Ralph zich bij hen gevoegd had terwijl ze achter Hagrid aansjokten. Hij had het Ralph nog niet vergeven dat hij zijn mond voorbij had gesproken over het uitmaken met Millie en hij was oprecht ontsteld over de duelprestatie van Ralph tegen Professor Odin-Vann, maar het

voelde gewoon niet goed, als hij en Ralph niet aan een kant stonden. Voor dit moment, besloot hij al het andere te laten voor wat het was.

Dravend om bij Hagrid te komen zei James, 'Ralph hier, is nu Hoofdmonitor, weet je. Hij zou er vanaf weten, wanneer er een of ander groots plan was om de schuur in isolatie te zetten. Ja toch?' Hij keek betekenisvol naar Ralph.

'Euh, ja,' knikte Ralph. 'Dat is zo'n ding waar we vanaf moeten weten. Als Hoofdmonitor zou ik jongerejaars bij de schuur weg moeten houden. *Als* het zo gevaarlijk is als je zegt, natuurlijk.'

Hagrid giechelde terwijl hij door de sneeuw stapte, zijn laarzen lieten grote sporen in de natte sneeuwkledder achter. 'Kijk'ns, ik waardeer je aanbod, m'neer Hoofdmonitor, maar geloof 't of niet, ik ken de schuur heel goed zelluf beveilige. Heb de boel al magisch verzegeld, van bove tot onder.' Hij stopte en trok zijn roze paraplu- toverstok tevoorschijn. Met een twinkeling in zijn ogen zwaaide hij ermee. 'Ik ben sinds de dage van je ouders, aardig met mijn toverspreuke opgeschote. D'r ken tot nader order, geen mens die schuur in of uit.'

Gericht vroeg Roos, 'En wie kan het zijn, die probeert de schuur *uit* te komen, Hagrid?'

Het gezicht van Hagrid sloeg als een muizenval dicht. 'Geen woord meer,' zei hij, stekend met zijn worstdikke wijsvinger naar de ruimte tussen hen in en dan wijzend naar het kasteel. 'Terug naar school met jelui.'

Zonder te wachten draaide hij zich om en stampte door de poort de tuin voor zijn hut in.

'Dit gaat over die draak van je, is het niet?' riep Ralph, Hagrid de tuin in volgend. 'Over die brief die je gekregen hebt van Groemp, die vertelde over hoe Norberta opgewonden is omdat ze in de wind dat mannetje ruikt van het circus.'

Roos legde haar hand over haar ogen. 'O, nee, nee, nee...' zei ze, verdenking steeg bij haar op, 'Hagrid, zeg ons dat je er niet op uit bent gegaan en zonder ons iets belachelijks hebt gedaan, of wel soms?'

Het trio volgde Hagrid tot aan zijn deur, waar hij stopte en zich weer omdraaide, een zaligmakende uitdrukking van onschuld aannemend. Met een opzettelijke rust in zijn stem zei hij, 'De schuur wordt schoongemaakt, da's al. Ik ken het je morrige as ie wil late zien. Los van 'n paar Helmsnurkers en een kooi met wollige Woezels, is de schuur zo leeg as de voorraadkast van Holle Bolle Gijs. As ik dat doe, benne jullie 'r dan van overtuigd dat d'r *niks* verdachts mee is?'

James keek opzij naar Roos en Ralph, die niet overtuigd leken. Hij schouderchokte en stelde voor, 'Waarom laat je het ons nu niet zien, Hagrid?'

Hagrid's ogen schoten heen en weer. 'Nou, omdat ik 'n bezige Pr'fessor ben, ben ik. Jelui hebben lesse waar ze heen motte. En zoals ik zee, 't is op 't moment niet veilig. Ik maak geen grappe over die schoonmaakdampe. Echt schadelijk spul, is dat.'

Ralph trok een wenkbrauw op. 'Met andere woorden, wat er zich nu in bevind, zal morgen weg zijn.'

'Ganougauw!' protesteerde Hagrid, die zijn uiterlijke rust liet varen en zich naar zijn hut omdraaide. Hij haalde de deur van het slot en zwaaide hem open.

'Donders! In al mijn jare ken ik niet zegge asdat ik een groep meer twijfelachtige, achterdochtige en vertrouwingsloze as...'

Hij deed een stap naar binnen en bevroor waar hij stond, stilstaand alsof hij een Acromantula gehurkt op zijn eettafel zag zitten. James, Ralph en Roos keken om de grote man heen naar binnen, nieuwsgierig om te zien wat zijn aandacht had getrokken. Er was geen Acromantula. Wat ze in plaats daarvan zagen, als dat al iets was, was nog verrassender.

'Het is... ' hijde Roos, rondkijkend naar het schokkende beeld van het interieur van de hut, 'Het is allemaal zo... *schoon!*'

Zo was het. Voor het eerst sinds James het zich kon herinneren – mogelijk voor de eerste keer ooit – was het interieur van de hut absoluut en volledig vlekkeloos. De houten vloer glansde van de bijenwas. De spanten waren schoongeschrobt van hun gebruikelijke spinnenwebben en lagen van vette, zwarte stof. Het servies en de mokken waren glimmend opgestapeld in de keukenkast. Zelfs de as van de openhaard was opgeschept en weggeveegd, de kale stenen eronder onthullend. Trife, de wolfshond, zat overeind op het kleed voor de haard, zijn tong hing opgewekt uit een hondachtige grijns op zijn bek.

James was van plan om te vragen wat er met de hut gebeurd was, toen het antwoord zichzelf onthulde.

Een paar grote ogen opende zich vanonder de tafel. Dan, behoedzaam, stil, stapte er een Huis-elf in het licht. Het was een vrouwelijke elf, en James herkende haar onmiddellijk. De laatste keer dat hij haar gezien had, was in de huiskamer van het Vandergriff's huis in Blackbrier Quoit. Ze droeg de handschoen die haar voormalige Meesteres haar gegeven had. Hij hing losjes rond haar dunne arm en was nog vuil van de opgedroogde cake.

'Het spijt mij, meester Hagrid,' zei Heddlebun met haar ijle, hoge stem. 'Ik ben al klaar met het schoonmaken van de schuur. Dus ben ik maar hierheen gekomen. Ik hoop zo...' haar ogen schoten door de hut heen en toen bezorgd terug naar Hagrid, 'dat u het niet erg vindt.'

Het plan van Hagrid, zoals zich liet aanzien, bleek net zo genuanceerd en subtiel te zijn als men kon verwachten van een halfreus, die eens een menssetende spin in een kast op school verborgen had en hem restje uit de keuken voerde.

‘Dus,’ zuchtte Roos zwaar, terwijl ze aan de tafel zat met een kop thee, welke al lang afgekoeld was, en haar wenkbrauwen gefronst hield, ‘je gaat met je magische schip naar de rand van Londen op de Theems, haalt daar ’s avonds bij Groemp en Prechka Norberta op, zet haar in het ruim van het schip en verbergt haar in de schuur totdat het circus Londen verlaat, of je voor haar voor een nieuw huis kunt zorgen.’

‘Nee!’ zei Ralph nadrukkelijk voor de zoveelste keer, zijn gezicht was steenrood van ongeduldig ongelooft. ‘Hoe vaak moet ik nog zeggen, dat dit volledig gestoord is?!’

Hagrid bedekte met zijn grote handen zijn ogen en zette zijn ellebogen op de tafel. ‘k Weet ‘t,’ zei hij ellendig. ‘Ik weet asdat ‘t gestoord is. Maar wat ken ik anders doen?’ Hij liet zijn handen op de tafel zakken en keek van Ralph naar Roos naar James. ‘Norberta ken niet in de berge blijve! Wil ze niet! Je hoorde net as ik de brief! Groemp en Prechka kenne d’r niet in de gate houwe, niet nu met Dreuzels die hun land binne komme en alle spanning om verborrege te blijve, of om klaar te zijn om te vechtte! Daarbij, de afspraak is al gemaakt! Ze benne d’r morrige nacht met Norberta in een ouwe verlate werf, om “halluf een”!’

Roos knikte, slechts de details bevestigend. ‘En je hebt een Huis-elf, die je om de een of andere reden hierbij help, omdat zij...’ Ze trok haar wenkbrauwen geduldig op.

‘Ze wilde beest ken sussen,’ zuchtte Hagrid, opzij naar Heddlebun kijkend die in een hoek op een stoel stond, schouders gebogen, haar ogen uitpuilend en alert, schieten van de ene spreker naar de andere.

‘Heddlebun is een Beest-prater, Juffrouw,’ verklaarde de elf terughoudend. ‘Heddlebun leerde het van haar Vader, Bedderhum, die de stallen van onze voormalige Meester onderhield, vroeger, toen we nog stallen *hadden*.’

‘Dus jij kunt Norberta sussen en onder contrôle houden tijdens de overdracht,’ knikte Roos opnieuw, dit overwegend. ‘Omdat ze dichterbij de stad is, vlakbij de mannelijke draak die ze de afgelopen maand geroken heeft. Jij bezit de mogelijkheid om een Noorse Bulrug, die verlangt naar gezelschap en een mannelijke soortgenoot ruikt, rustig te houden in het zicht van een Dreuzelhoofdstad?’

Zonder aarzeling knikte Heddlebun. ‘Het is een elfentalend, Juffrouw, en Heddlebun is de beste van haar soort.’

‘Nou, *dat* is zeker handig,’ pufte James nijdig, zijn armen over zijn borst vouwend.

‘James,’ berispte Roos hem, ‘beschuldig je deze arme elf van liegen?’

‘Nee,’ James ging rechtop in zijn stoel zitten. ‘Ik beschuldig haar van het gooien van cake over het hoofd van Mevrouw Vandergriff, gewoon omdat ze haar baan aan

een Dreuzel kwijtraakte! Het lieg-gedeelte is niet meer dan een sterke verdenking, geen beschuldiging.'

Een hoog, snerpnd geluid steeg op in de hut toen James dit zei. Hij nam aan dat het de ketel was, die op het punt stond te gaan fluiten en beseft dan, dat het geluid uit de elf kwam die in de schaduw stond. Ze hield een reusachtig gejammer van ellende in, maar slechts met moeite. Haar lippen trilden door deze inspanning en grote glanzende tranen welden op in haar ogen, glinsterend in het licht van de openhaard.

'O, kijk nou toch es aswat je gedaan heb, James!' verweet Harig, zich naar de elf bukkend en haar kloppend op een bottige schouder, haar bijna omver werpend. 'Stil maar, Heddlebun. Hij meende 't niet...'

'*Natuurlijk* meen ik het!' riep James uit. 'Ik heb het zien gebeuren! Ik kon haar nog maar net tegenhouden om het een van de Dreuzelbedienden in de schoenen te schuiven. Niet dat die het niet verdiende, die vervelende, weezinwekkende Horklump.'

'Nou, misschien had je haar haar gang moeten laten gaan!' weerkaatste Roos. 'Het arme ding had haar hele reden om te bestaan verloren! Hele generaties van haar familie hebben de Vandergriff's gediend, alleen maar om aan de kant geschoven te worden ten bate van... van... *betaalde hulp!*'

'MMmmmmWAAAAHHHH!!' barste Heddlebun opeens uit, niet langer in staat haar ellende binnen te houden. 'Heddlebun is een SLECHTE ELF! Heddlebun verpestte de *jurk* van de Meesteres! Heddlebun was uit haar dienst ontslagen, omdat ze een afschuwelijke, verschrikkelijke, gluisperige, VRESELIJKE Huis-elf is!'

Tot James' toenemende verbijstering, dook de elf vooruit en greep de theekop van Roos, deze sloeg ze tegen haar eigen hoofd stuk. Zelfs nog voor de splinters klaar waren met het maken van een patroon tegen de muur, griste ze James' eigen theekop en herhaalde de actie, hem tegen haar voorhoofd in stukken slaand en koude thee alle richtingen opsturend. Ze rekte zich uit naar de stenen mok van Hagrid, maar Hagrid's vinger zat nog vast in het oor ervan. De elf slaagde er alleen maar in zich van de stoel waar ze op gestaan had te trekken en onder de tafel terecht te komen. James huiverde op het moment dat haar lichaam hard op de houten vloer terecht kwam. Een ogenblik later begon haar jammeren weer, alleen zacht en onderdrukt.

'Heddlebun!' riep Roos, van haar stoel opspringend om onder de tafel duikend. Een ogenblik later nam ze de elf in haar armen, het bottige lichaampje wiegend als was het een poesje en zich naar de haard bewegend. Daar draaide zij zich om en wierp een dreigende, waarschuwend blik naar James. *Geen woord meer*, beval haar uitdrukking.

James sloeg zijn armen weer over elkaar en fronste trotserend. 'Zet Heddlebun neer! Heddlebun is een afschuwelijk ding! Heddlebun verdient *straf!*'

'Waar heeft ze dit geleerd?' verhief Roos haar stem boven het gejammer van de elf uit, de vraag tot Hagrid richtend. 'De Vandergriff's hebben haar toch nooit geslagen?'

Vol walging schudde James zijn hoofd. 'Ze stelt zich aan,' antwoordde hij half tegen zichzelf, hoewel hij zag dat Ralph hem gehoord had. 'Moet wel. Ze kan niet vertrouwd worden.'

Ralph beschouwde dit al bewijs voor zijn eerder gemaakte punt. 'Dit is een grote bak onzin! Dat zie je toch wel, niet?'

'D'r ken niks an gedaan worde,' verklaarde Hagrid, met zijn vlakke hand op de tafel slaand waardoor het overgebleven servies rammelde. 'Links of rechtsom 't plan gaat gewoon door. Heddlebun en ik vertrekke morege avond tege middernacht. De volgende ochtend hebbe we Norberta in de schuur, of zit ik in Azkaban.'

'Ralph,' zei James ernstig, opzij naar zijn vriend kijkend, 'je gaat toch niet... je weet wel... naar Directeur Merlijn om hierover iets melden, toch?'

Ralph trok ongelukkig een hand over zijn gezicht. 'Zou ik wel moeten deze keer, Zou echt, en je weet dat verdomd goed.'

Nog steeds Heddlebun's lamlendige, schokkende lichaam in haar armen houdend, zei Roos, 'Maar dat doe je niet. Of wel soms?'

Ralph keek even kort en nijdig naar Roos, zijn kaak vooruit en zakte toen ineem op zijn stoel, verslagen. 'Natuurlijk niet. Ik ben geen verraaiër.'

'Deze keer niet,' kon James niet nalaten te mompelen.

'Da's goed om te weten, Ralph,' zuchtte Roos, Heddlebun voorzichtig naast Trife op het kleed voor de openhaard leggend. Deze snuffelde aan haar hoofd en likte dan aan haar afhangende, vleermuisachtige oor. 'Omdat als je kletst, je niet met ons mee zult kunnen.'

Ralph sputterde en ging rechtop in zijn stoel zitten. 'Meegaan!? Ik *ga niet mee!* Geen van ons gaat!'

'Natuurlijk gaan wij wel,' corrigeerde Roos hem kordaat. 'Hier hebben we het over gehad toen we de brief van Groemp vertaalden. Hagrid is zo goed als familie van ons. Was hij al toen onze ouders klein waren. Feitelijk, als James' en mijn ouders Hagrid niet geholpen hadden toen Norberta nog een puppie draak was en overal schroeivlekken maakte, trouwens op deze zelfde tafel, dan zouden we dit probleem nu niet hebben, is het niet? Nu ik erover nadenk, beëindigen wij wat zij begonnen zijn.'

Schamper schudde Ralph zijn hoofd. 'Je hebt teveel van Remmington's boeken gelezen.'

'Nee,' merkte Hagrid met een schouderophalen op. 'Dat deel is helemaal waar. Pr'fessor Remmington heb me d'r speciaal naar gevraagd. Kijk, daar ken je nog de schroeivlekke zien van de eerste vlamme van Norberta...' hij trok zijn vinger over de oude brandvlek en haalde luidruchtig zijn neus op.

'Serieus,' zei James, pogend een kalm en rationeel geluid te laten horen, heen en weer kijkend van Roos naar Ralph. 'Je weet dat Hagrid gelijk heeft. Als dit op stront

uitdraait, hebben we het niet over strafwerk. We moeten ons dan voorbereiden op echte, wettelijke problemen, het soort dat niet goed gemaakt wordt door een brief van je ouders.'

'James, jij en ik weten beiden, dat ze geen leerlingen om dit soort dingen naar Azkaban sturen,' meldde Roos haar kin nuffig opheffend. 'Maar *wel* sturen ze volwassen tovenaars, die al een bedenkelijke wettelijke aantekening hebben erheen. Als Hagrid alléén dit plan doorzet - sorry, Hagrid,' ze bood de halfreus een toegenegen strenge blik, 'dan zul je gepakt worden. Jij en Heddlebun samen. Jij zult naar Azkaban verdwijnen. En Heddlebun, ik weet niet wat ze doen met Huis-elfen die de wet breken, maar het zal erger zijn dan het kwijtraken van je dienst. Echter,' ze wendde haar blik weer naar James en Ralph, hen uitdagend om er over te bekvechten,' als wij meegaan om te helpen, zal niemand de gevolgen ervan hoeven te ondergaan, omdat *wij* niet *gepakt* zullen worden.'

Ze keek James in zijn ogen en er trok een vage glimlacht om haar mondhoeken. James probeerde om niet terug te glimlachen, maar op het moment dat hij dat probeerde, werd dit een onmogelijke opgave.

Ralph staarde vol ongeloof naar hen beiden. 'Jullie vinden dit *grappig!*' riep hij, zijn hoofd verbijsterd schuddend. 'Is het niet!? Jullie zijn beiden verkeerd van een Terzieler gevallen!'

Roos onderdrukte haar glimlach en liep naar Ralph. Ze legde haar hand naast de zijne op de tafel, maar raakte hem net niet aan en vroeg aan hem. 'Doe je mee, Ralph? We hebben je hulp nodig. Zonder jou zijn we geen team.'

Hagrid deed zijn mond open, 'Nee, Ralph. Ik ken 't niet van je vrage...' hij schudde zichzelf en keek in het rond naar de anderen. 'Ik ken van niemand van jullie vrage 't risico te lope - '

'*Natuurlijk* doe ik mee,' bekende Ralph, rollend met zijn ogen en op zijn ellebogen op de tafel zakkend. 'Wie denk ik voor de gek te houden? O, ik ben de slechtste Hoofdmonitor ooit.'

'Misschien ben je dat,' beaamde Roos voorzichtig, haar hand op Ralph's schouder leggend, 'maar dat is precies de reden waarom we van je houden.'

17. Samenzwering van de Draak

Onder de beste omstandigheden was het rooster voor de Vrijdag al onbarmhartig en dit werd nog erger, besepte James, als je wachtte op een middernachtelijk avontuur dat, ondanks het onwrikbare vertrouwen van Roos, heel goed kon eindigen in een kapitale ramp. De ochtend begon met een dubbele les Astronomie in het lokaal van de hoge toren. Het vuur was hoog opgestookt tegen de koude van de aanhoudende Winter, waardoor het lokaal bloedheet was terwijl de oude Professor, Aurora Sinistra, met haar krakende, piepende stem maar oeverloos door en door bleef praten, driehoekig kaarten doornemend en de omwentelingen van planeten, manen en kometen behandelend.

James leunde met zijn kin op zijn rechterhand, worstelend om wakker te blijven midden in de benauwde warmte en de monotone les. Naast hem krabbelde Ralph doelloos op zijn perkament, onnodig cirkels en pijlen onderstrepend in zijn halfslachtige aantekeningen.

James probeerde zich voor te stellen wat ze die nacht aan zouden treffen: Norberta, zich verbergend in een leeg pakhuis op een lege werf aan de rand van Londen, ongeduldig in de lucht blazend tussen de zenuwachtige figuren van Groemp en Prechka, die zelf doodsbang zouden zijn zo dicht bij de glanzende lichten en lawaai van de stad. Hoe zouden zij drie daar eigenlijk moeten komen? Hoe zouden twee reuzen (Prechka was zo'n zes meter hoog, wist James) door de buitenwijken van een

belangrijke hoofdstad kunnen sluipen, al helemaal met een twaalf meter lange draak op sleeptouw? De hele situatie leek van top tot teen absurd. En toch, moest James tenminste aan zichzelf toegeven, was dat juist de absurditeit van de missie die zorgde voor een prikkelende, ongeorganiseerde opwinding. Het was al meer dan twee jaar geleden, dat James op enig avontuur was geweest dat gevaarlijker was dan een nachtelijke sluiptocht naar de keukens voor een zak chips. Het was tijd. En Roos, zo leek het, voelde dit precies zo.

Ralph, natuurlijk, wilde er niets van weten. Hij zanikte er gedurende het hele middagmaal zachtjes over en bedacht en deelde op weg naar Alchemie ieder, onwaarschijnlijk, rampscenario met hen.

‘Wat als Groemp en Prechka, als ze op ons wachten op de werf, ze Norberta niet in bedwang kunnen houden?’ zoog hij, zacht en snel sprekend terwijl ze liepen. ‘Wat als we daar aankomen en Norberta al naar Londen ontsnapt is?’

‘Dan denk ik, dat het niet langer ons probleem is, is ‘t niet,’ mompelde James schouderophalend. ‘Dan gaan we naar huis en lezen er morgen alles over in de *Ochtendprofeet*.’

Ralph schudde zijn hoofd, duidelijk ontevreden over het antwoord van James. ‘Wat als we Norberta het schip op krijgen en we gezien worden door, weet ik veel, een politieboot of iets? Overal zoeklichten en harde sirenes en mensen met insigne’s die “Halt!” roepen!’

‘Misschien laten we dan Norberta los op hen,’ stelde James voor, mikkend op de gladdere stijl van Daan Wilstra. ‘Als ze er een of twee van opeet, is dat voor de andere een duidelijk teken om ons te laten gaan.’

Van opzij staaarde Ralph naar hem, overduidelijk niet geamuseerd. James wilde dat Roos erbij was om alle zorgen van Ralph te ontmantelen, maar zij was tot het avondeten druk met haar eigen lessen.

Gelukkig hielden Alchemie en Waarzeggerij hen de rest van de middag bezig, dan, na een haastig avondmaal, verkondigde Ralph zijn plan om voor de avond naar de Zwadderichleerlingenkamer te gaan voor zijn huiswerk. James had zo het idee, dat huiswerk het minste van de zorgen van Ralph was, het was ten slotte Vrijdagavond, maar hij was blij om van het constante uitweiden van de jongen, over de dreigingen en mislukkingen van de aanstaande missie, af te zijn.

Hem achterlatend bij de trap naar de kerker fluisterde James. ‘We zien je rond middernacht buiten je leerlingenkamer, goed? Hagrid komt om de ruimte onder het meer te openen.’

‘Hou d’r over op,’ momperde Ralph, zijn handen opstekend en de aandrang onderdrukkend om ze over zijn oren heen te leggen. ‘Als, echt, houdt er over op! Ik wil dit hele verdomde plan vergeten.’

‘Je kunt er nu niet meer onderuit, Ralph,’ hield James hem voor, dicht naar zijn vriend leunend. ‘Niemand weet wanneer we jou en je onverslaanbare toverstok nodig hebben.’

‘Ja, ja,’ rolde Ralph met zijn ogen, ondank alles toch gestreeld. Toen voegde hij toe, ‘Dat hielp me laatst tegen Odin-Vann niet echt.’

James keek naar de jongen die een paar treden lager stond. ‘Daar wilde ik je nog naar vragen. Je was werkelijk ontketend. Wat gebeurde er met je?’

‘Meen je dat nou?’ keek Ralph omhoog naar James. ‘Je zag hoe hij duelleerde. Waar kwam *dat* opeens vandaan? Dat is niet normaal en dat weet je. Er is iets met hem en zijn toverstok, en... en... alles aan hem. Ik heb navraag over hem gedaan, weet je.’

James was van plan te reageren op Professor Odin-Vann’s mysterieuze nieuwe duelleer vaardigheid, toen de laatste opmerking van Ralph hem verraste. ‘Je - je deed *wat*?’

‘Ik heb navraag gedaan,’ herhaalde Ralph ferm. ‘Iets wat we allemaal hadden moeten doen voor we, in zijn opdracht, op de Wereld tussen de Werelden rond gingen sjouwen. Ik heb Ted Lupos in Zweinsveld een bericht gestuurd.’

James knipperde naar Ralph, beseffend dat diens instinct, als niet zijn verdenking, glashelder was. Professor Odin-Vann was inderdaad in dezelfde periode als Ted op Zweinstein geweest, samen met anderen waar ze mee hadden kunnen praten, zoals Gerard Gerhards, Sabrina Hildegard en de rest van de Gremlins. Hij voelde zich dom, dat hij hier zelf niet aan gedacht had, maar schudde dan zijn hoofd alsof hij hem leeg wilde maken.

‘Petra vertrouwt hem en ik vertrouw haar,’ zei hij. ‘Maar jij had al vanaf het eerste moment een hekel aan hem, is het niet? Dus, wat zei Ted?’

‘Niet veel goeds,’ zei Ralph en zuchtte dan en keek weg. ‘Ook niet veel slechts. Kennelijk bleef Odin-Vann de meeste tijd op zichzelf. Een echte boekenwurm. Stil, bescheiden, het soort gast die nauwelijks opvalt bij iemand, behalve bij de pestkoppen die dat soort mensen er altijd er tussenuit weet te halen. Kreeg wat klappen volgens Ted. Hij wist dat Odin-Vann en Petra op elkaar gesteld waren, maar nooit wat van gedacht. Het was nooit iets romantisch. Ze was toen nog maar een kind. Voor haar deel, had ze medelijden met Odin-Vann, helemaal als de ouderejaars hem treiterden. Meestentijds hingen ze rond in de bibliotheek, omdat hij daar vrijwel altijd gevonden kon worden, omringd door stapels boeken, bijna alsof hij zich erachter verborg.’

‘Klinkt niet als iets bijzonders,’ zei James schouderophalend. ‘Dat had jij kunnen zijn, als Daan en ik je niet op de eerste dag op de trein ontmoet hadden en je gillend en schoppend uit je schulp gehaald hadden.’

‘Maar hij is wel slim,’ voegde Ralph er met een strak gezicht aan toe. ‘Dat is wat Ted zich het best herinnerd. *Beangstigend* slim. Als, wanneer hij een Amerikaan was geweest, hij President van het Igorhuis was geworden.’

‘Je kunt geen hekel aan iemand hebben omdattie slim is,’ merkte James op, ‘dus wat is jouw probleem met hem?’

Ralph schudde met vernauwde ogen zijn hoofd. 'Ik weet het niet. Ik kan mijn vinger er niet op leggen. Maar ik vertrouw hem niet. Tevens denk ik dat hij dat weet. En dat maakt mij nog wantrouwender.'

'Waarom? Omdat hij zo hard probeert je aan zijn kant te krijgen?'

Ralph keek weer omhoog naar James, verrast deze keer. 'Nee. Omdat hij dat helemaal *niet* probeert.'

Het volgende moment zwaaide Ralph James gedag en stampte, duidelijk gehaast, de trap af.' James keek hem na, zich voor het eerst afvragend wat Ralph op dit uur uitspookte. Het was natuurlijk niet zijn huiswerk. Was het iets wat samenhang met zijn wantrouwen naar Professor Odin-Vann? Verder nog, had Ralph het met zijn wantrouwen aan het juiste eind?

James schudde zijn hoofd, de vraag naast zich neerlegend. Het was Ralph maar. Hij had waarschijnlijk vervelende Hoofdmonitorzaken waar hij zich mee bezig moest houden.

Zonder zijn hoofd ergens nog over te breken, rende James de naastgelegen stap op, sprong over de onbetrouwbare trede en pakte de rest van de trap met twee treden tegelijk.

'Dit zou makkelijker gaan, als we de Onzichtbaarheidsmantel hadden,' fluisterde Roos, toen ze rond middernacht door de gang slopen, toortsen ontwijkend en achter standbeelden en harnassen wegduikend.

'Dat *weet* ik,' zei James geërgerd. 'Je kunt er nu wel over ophouden.'

'Ik zeg het alleen maar,' ging Roos opgewekt door, turend rond de flank van een stenen centaur. 'Een *echte* Gremlin zou een manier gevonden hebben om de Onzichtbaarheidsmantel van zijn Vader te pikken zonder dat die er vanaf wist, gewoon voor situaties als deze.'

'Geen van de andere Gremlins Vaders is het hoofd van het Departement van Schouwers,' gromde James. 'Waarom stoppen we? De Zwadderichleerlingenkamer is net om de hoek.'

'Shh!' siste Roos, met een hand naar James zwaaiend en nog altijd om het standbeeld heen kijkend.

James hield zijn adem in en luisterde. Een geluid in de verte werd langzaam luider: een soort ritmisch gerasp, een ernstige stem die een heel oud liedje neuriede welke James herkende van zijn Oma's draadloze programma's, alleen klonk deze versie alsof hij werd afgespeeld op een kapotte kazoo in een wespennest.

Omijkend mimiekte Roos, 'Vilder!' ze trok zich terug in de schaduwen, James opzij duwend.

'Auw!' hijgde James. 'Ga van mijn voet af.'

'Stil!' fluisterde Roos dringend, hem met haar elleboog tussen zijn ribben porrend.

Voetstappen begeleidde het geneurie nu, steeds dichterbij schuifelend, om de hoek verderop om te komend. Verbazingwekkend genoeg leek Vilder deze avond gekozen te hebben om in de kerkergangen rond te zwerven en kwam hij recht op hen af. Dan, nog erger, begon hij te zingen.

'Ik voer daar de kippen en melk er de koei, ik maai en ik zaai er zo'n beetje,' piepte hij zachtjes, bijna monotoon zingend. 'En zoen in het klompenhok Greetje...'

De stem van de oude Huismeester klonk van net achter het standbeeld. Zijn schaduw verlengde zich over de stenen vloer, zwaaiend, vergezeld van het slepende geschuifel van zijn laarzen. Er verscheen nog een schaduw naast deze en James bloed stolde in zijn aderen. Het was de ouwe Kwistelkat, Mevrouw Norks, snuffelend aan de vloer, haar klauwen tikten en klikten terwijl ze dichterbij kwam.

De voet van Vilder werd net voorbij de rand van het standbeeld zichtbaar, met Mevrouw Norks er vlak voor. Ze draaide zich onmiddellijk om, haar glanzende groen-gouden ogen direct op James en Roos gericht waar zij zich verborgen. Ze opende haar bek om naar hen te sissen.

Maar dan voegde een andere stem zich bij Vilder's lied, deze was ruw en dreunend, galmend van achter hen.

'Kleine Greetje uit de polder, kind van 't lage land, blond van haar en blauw van ogen schenk mijn toch je hand...'

Verrast stopte de laars van Vilder, schraapte dan over de vloer terwijl hij zich terugtrok, zich volledig omdraaiend. Mevrouw Norks echter, knipperde niet eens of draaide zich naar de nieuwkomer. Ze sloot haar bek en een hoog, katachtige grom kronkelde in haar keel.

'Rubeus!' kreunde Vilder humeurig, zijn verrassing onder boosheid verbergend. 'Alle uilen, martel me niet met je zinge. Wat spook jij hier op dit uur uit?'

James hoorde de stampende voetstappen van Hagrid en durfde zich iets te ontspannen. Naast hem maakte Roos met haar handen wegduwende bewegingen in de richting van Mevrouw Norks. De kat openden met een laag gegrom haar roze bek en liet al haar zeer puntige, gele tanden zien.

'Ken geen oog dichtdoen,' antwoordde Hagrid treurig. 'D'r is 'n volle Maan en 'n sneeuwstorm. Te veel wit buite. Jaagt de slaap zó weg. Ik dach, ik ga naar 't meer en werk wat an Gertrude.'

‘Alle uilen,’ kreunde Vilder, walgend, opnieuw. ‘Hoe vaak moet ik je nog zeggen dat je dat schip niet Gertrude kunt noemen. Het is beschamend, dat het is.’

Hagrid leek onaangedaan. ‘Ik zal je zegge, Argus, voor de vollegende boot vraag ik ‘t eerst an jou of ‘t ‘n goeie naam is.’

‘We zijn beiden dood en begraven voor jij je een andere boot kunt veroorloven. Daar ben ik zeker van,’ piepte Vilder. ‘Nou, wegwezen dan. Ik moet op ronde.’

Met Vilder’s rug naar hen, durfde Roos een gerichte schop naar Mevrouw Norks te wagen. De kat legde haar oren in haar nek en haalde uit naar de gymschoen van Roos, met haar klauw een zwakke haal makend.

‘S feitelijk mooi, asdat ik je tege kwam, Argus,’ zei Hagrid, nog steeds onzichtbaar door het standbeeld van de centaur, opeens. ‘Euh, ‘t lijkt d’r op asdat ik naar de kerkers gekomme ben zonder me sleutelring voor ‘t Maanmeer, sufferd die ik ben. Zou je ‘t errug vinde?’

Vilder kreunde en kraakte, gromde en krabbelde aan de ruwe stof van zijn broek. Toen hoorde James het geluid van voetstappen die terug de gang in liepen. ‘Je vergeet een van deze dagen je hoofd nog eens,’ mopperde Vilder.

‘Ken je zomaar gelijk in hebbe,’ beaamde Hagrid vrolijk. ‘Ik denk, dat ik me sleutelbos na de les in de kas heb late ligge.’

‘Aye,’ mompelde Vilder, de steek onder water voelend. ‘*Professor* Hagrid.’

Er klonk een zacht gerinkel gevolgd door het geluid van een klik en kraak van de sleutelring die zijn plek vond. Het gepiep van verschuivende grendels vulde galmend de gang.

Roos schopte opnieuw naar Mevrouw Norks, deze keer contact makend met het achterwerk van de oude Kwistel. Deze draaide zich om, siste en schoot met haar voorklauwen vooruit gestoken naar de rand van de spijkerbroek van Roos. Wanhopig schudde Roos met haar been, pogend de kat los te krijgen, maar zonder resultaat.

Bij gebrek aan en beter idee, trok James zijn toverstok uit zijn zak en mikte hem op het sissende dier. ‘*Acervespa!*’ fluisterde hij.

De witte straal van de Stekende Vloek raakte Mevrouw Norks tussen haar bolle ogen en ze tuimelde, met haar staart en poten fladderend, achterover. Midden in de lucht kronkelde ze om en raakte de vloer achterstevoren, haar poten gespreid en de haren op haar rug als borstels omhoog gestoken.

‘Mevrouw Norks!’ blafte Vilder, ongeduldig zijn stem verheffend. ‘Kom mee, nu! Vannacht jagen we niet op muizen.’

‘Helemaal waar, Mevrouw Norks,’ giechelde Hagrid. ‘Om maar effe te melde, ben ik d’r vrij zeker van, asdat ik ‘n paar leerlinge gezien heb, die met snode planne op weg ware naar de Astronomietoren. Heb ze nog angeroepe, maar ze hebbe niet ‘t ontzag voor mijn, as voor jullie beide.’

‘Dat is, omdat je veel te zachtaardig bent, *Professor,*’ gromde Vilder. ‘Kom mee M’vrouw. We moeten deze nacht nog vossen met vossen vangen.’

Mevrouw Norks schudde zichzelf, hapte met haar roze kaak in de lucht alsof ze naar een wolk Gnats hapte die rond haar hoofd cirkelden en dan schoot ze in rondjes, sissend achter haar eigen staart aan. De Stekende Vloek had kennelijk de hersens van de oude kat overhoop gehaald, tenminste voor dit moment. James kon zich er niet toe brengen het zielig te vinden. Uiteindelijk, een beetje dronken, draafde ze weg, zich tegen de rand van het standbeeld stotend terwijl ze ging.

Terwijl James luisterde, nog altijd samen met Roos weggedoken in de schaduw van het standbeeld, hoorde hij hoe de oude Huismeester weg schuifelde, gehaast op weg naar de trap met Mevrouw Norks tikkend achter hem aan. Hagrid ging verder met zijn lied, zingend met een bassende bariton, 'Zeg me nu es gauw, as 't kore rijp is, wor' je dan m'n vrouw ...'

James en Roos verschenen van achter het standbeeld en renden zachtjes naar Hagrid, die hen totaal niet verrast aankeek, nog steeds het oude liedje zingend. Toen zij zich bij hem voegden, boog hij zijn hoofd en mompelde. 'Zag, asdat je voet naar Mevrouw Norks schopte, Roosje.' Er lag een bestraffende toon in zijn stem.

'Ze had ons bijna verraden,' fluisterde Roos verdedigend. 'Alles wat ik deed was haar proberen weg te jagen. *James* bestookte haar met een Stekende Vloek!' Ze draaide zich om en trok haar wenkbrauwen naar hem op. Hij keek verwijtend naar haar terug.

Om van onderwerp te veranderen vroeg hij aan Hagrid, 'Ben je echt je Sleutelring vergeten?'

Hagrid giechelde ingetogen en zwaaide met de groene ring aan zijn linkerhand. 'Tuurlijk niet. Maar ik mos Argus toch bij jullie uit de buurt hale, niettan?'

Hij rekte zich naar de deels geopende deur van het ondergrondse meer, maar deze sloeg uit zichzelf dicht. Een seconde later, ratelde er een grendel en de deur werd weer geopend, deze keer onthulde hij het gouden haardvuur van de Zwadderichleerlingenkamer. Ralph tuimelde eruit, hard tegen Hagrid aanstotend, waardoor hij weer bijna naar binnen gekeatst werd, er viel iets uit zijn hand. Het was een rubber eend, eens helder geel, nu vaal en vol vuile vingerafdrukken. Hij herstelde zich, graaide ernaar en keek schuldig omhoog naar de halfreus.

'Sorry dat ik laat ben,' fluisterde hij, tevergeefs trachtend om nonchalant te zijn. 'Is het een probleem als ik een... euh, kleine vriend meebreng?'

‘Hoe bedoel je, “een kleine vriend”?’ vroeg James terwijl het viertal zich naar beneden haastte over de ruwe terrassen van het ondergrondse meer. ‘Dat is een Hermes-eend. Aan wie moet je een bericht sturen?’

Anders als de laatste keer dat ze hier waren, was de lucht boven de golven ijsig koud, vol met sneeuwkrystallen. De grot waterweg was omringd door een breekbare korst ijs, maar het erboven gelegen meer was volledig bevroren, een bolle zwarte diepte vormend, dicht en zwart als onyx. De Blokkade Breker, *Gertrude*, dobberde laag in de duisternis, afgemeerd aan een stenen pier. Golven sloegen rusteloos tegen haar kiel.

‘Nou, zoals jij en Roos zeiden,’ pufte Ralph, zijn adem vormde grijze wolkjes, ‘kunnen we het ons niet veroorloven om gepakt te worden, ongeacht wat. Dus, had ik me zo bedacht, dat meer, meer veiligheid betekende. En... nou, ik heb wat geregeld.’

‘Wacht even,’ zei Roos, recht voor Ralph zich omdraaiend en hem tot stoppen dwingend, nauwelijks, door een hand op zijn borst te leggen. ‘Je hebt wát geregeld?’

‘Tisser an de hand?’ riep Hagrid afgeleid, de meertros losmakend van een ijzeren meerpaal. ‘Komme jullie gaste nog of wat?’

Ralph hipte zenuwachtig van zijn ene voet op zijn andere. ‘Ik voelde me gewoon wat gemakkelijker bij het idee van een beetje reserve, da’s alles...’

James vernauwde zijn ogen. ‘Je Hermes-eend?’

Ralph probeerde de gele rubber eend in zijn grote handen te verbergen. ‘Nee, niet de... kijk, het is niets. Kunnen we niet gewoon doorgaan?’

‘Laten we even kijken, Ralph,’ zei James, reikend naar de eend. Ralph draaide en trok de eend weg, abusievelijk deze in het bereik van Roos brengend, die hem uit zijn vuist plukte.

‘Niet in knijpen!’ waarschuwde Ralph, gealarmeerd zijn handen in de lucht stekend, maar het was al te laat.

‘*Lekke Zweer!*’ verklaarde de piepende stem van de eend.

Onmiddellijk ontplofte er een vaal blauwe rook tussen Ralph en Roos. Eruit leek een stem van een immense afstand te komen die een enkel woord vormde: ‘GeronimoOOOO!’

Een figuur spatte uit de blauwe rook alsof hij sprintte, duikend op James en hem tegen de grond werkend. Hij landde op de stenen vloer met de figuur bovenop hem, door de klap werd de lucht uit zijn longen geslagen.

‘Oeff!’ riep de nieuwkomer in het oor van James, ‘Op wie ben ik geland? Onmogelijk dat de Ralphinator zo gemakkelijk plat zou gaan. Ben jij een van de slechte? Er was verteld, dat er slechte zouden kunnen zijn.’

‘Daan Wilstra?!’ riep Roos met een stem zo hoog, dat hij bijna onhoorbaar was. ‘Hoe...! Wat...!?’

Ralph rolde met zijn ogen en griste de eend uit de handen van Roos 'Ik vroeg hem via Brandstof om klaar te staan als we hulp nodig hadden,' verklaarde hij ongeduldig, 'van hem werd *verwacht* dat hij klaar zou staan in geval we in de problemen zouden komen.'

'Brrr!' huiverde Daan, van James opkrabbelend en hem weer overeind trekkend. 'Koud hier! Waar zijn we? Op de Zuidpool?' Hij droeg zijn Zombieafdelingsuniform, maar zijn das hing los en de mouwen van zijn overhemd hingen flapperend rond zijn polsen. 'Maar goed dat ik niet in het zwembad lag, eh?'

James pufte, 'Maar... hoe kom je hier? Niemand kan op Zweinstein of het terrein verschijnselen!'

Daan rechte zijn rug en wreef tegen de kou over zijn bovenarmen. 'Geen Verschijnselen nodig. Het is nog zo'n Experimentele Communicatietestproject.' Hij hief zijn rechterhand op en duwde de mouw terug. Daar was een geel symbool keurig aan de binnenkant van zijn pols getekend.

'Is dat,' Roos kneep haar ogen tot spleetjes en gebaarde toen vaag naar Ralph, 'zijn Hermes-eend afgebeeld op jouw arm?'

Daan liet zijn arm weer zakken. 'Zegt de term "quantum chromodynamiek" je iets?'

James staarde enkel naar zijn vriend.

'Mij ook niet,' erkende Daan. 'Maar die ouwe Kanteel zanikt er al maanden over. Quarks en Gluons, Freons en Peons, snap er geen bal van. Punt is, dat de inkt in deze tijdelijke tatoeage, technomanisch identiek is aan de eend van Ralph. Erin knippen zorgt ervoor dat de atoom-golfvorm in elkaar klapt, mij hier onmiddellijk heen brengend. Ik moet Raphael vertellen over die aankomst. Foei! Je hebt het allemaal aan hen uitgelegd, toch? Het laatste was aan Ralph gericht.

'Zo zie je maar weer,' zei Ralph, beschuldigend naar Roos kijkend, 'gewoon als je een eend *ziet*, betekend dat niet dat je erin moet *knippen*!'

'Regel één van Technomanie,' beaamde Daan wijs.

Vanaf de pier riep Hagrid verrast, 'Wilstra? Ben jij dat? Hoe voor de paarse donder...!'

'Hoi, Hagrid!' riep Daan zich omdraaiend en naar het schip slenterend. 'Leuk optrekje heb je hier. Je hebt toch niet toevallig een koffiezetapparaat aan boord van dat ding?'

Roos wendde zich naar Ralph en zette haar handen op haar heupen.

'Wat?' vroeg Ralph, de Hermes-eend weer in zijn zak stoppend. 'Hij was bedoeld als reserveplan! Ik zei hem zich gereed te houden, hoewel ik niet dacht dat we hem nodig zouden hebben.'

James zuchtte. 'Hoeveel weet hij over het plan?'

'Bijna niets,' zei Ralph, iet ineen zakkend. 'Hij zei dat hij dat liever had en zei iets over dinosaurussen in de mist.'

‘Klinkt als Daan,’ knikte James.

‘En wat stuurt hem weer terug?’ vroeg Roos, nog steeds duister naar Ralph kijkend.

‘Twee keer knijpen in de eend.’

Roos stak vastberaden haar hand uit naar Ralph, palm naar boven, zwijsend de eend terugeisend.

‘Wacht even,’ zei James, zacht Roos duwend, die een stap terug deed. ‘Nu hij toch hier is, kan hij net zo goed meekomen. Als hij dat wil. En natuurlijk wil hij dat.’

‘Meen je dat serieus?’ vroeg Roos nadrukkelijk, haar blik op James richtend. ‘Is er misschien nog iemand die je mee wilt vragen? De Minister van Toverkunst? Rig Mortis en de Bottonen?’

‘Hoe meer hoe beter,’ suste James, Roos vooruit duwend naar de pier waar Daan zich bij Hagrid gevoegd had. ‘Trouwens, het is Daan.’ Hij draaide zich naar Ralph en knipoogde. Ralph knikte wrang.

‘He, gasten!’ riep Daan naar hen, wijzend naar de loopplank die Hagrid naar het schip leviteerde. ‘We gaan een draak redden! Per boot! Nogal wild en maf spul, eh?’

Roos kreunde.

Vijf minuten later stonden ze op de boeg van het schip, knipperend in het licht van een enkele lantaarn en meedeinend op voortdurende zwaaien en rollen van de golven. Heddlebun was al aan boord en wachtte hen in het stuurhuis op, nerveus in haar knokige handen wringend. Hagrid en Roos begonnen op het dek te rommelen, trokken touwen strak en maakten nieuwe knopen. Sloten en vergrendelden patrijspooten, contrôleerden de luiken en riepen naar elkaar in een onbegrijpelijk bootjargon. Ralph werd erbij betrokken, omdat hij groot genoeg was om de trossen strak te rollen en over de enorme kruismasten te gooien. Van waar James stond, zag het schip er bijna net zo lang uit als een Zwerkbalveld, maar heel smal en over zijn lengte verdeeld door een afgeschermd schoepenrad en het stuurhuis. Twee masten staken de lucht in. Een vanaf de boeg de ander van het achterstevan, met het tuigage en canvas zeilen met touw omwikkeld.

‘Dus, wat is de naam van deze badkuip,’ vroeg Daan aan James, zich vasthoudend aan de railing.

‘Kennelijk de *Gertrude*,’ antwoordde James.

Daan knikte. ‘Dat is een afgrijselijke naam.’

‘Eindelijk iets waar jij en Vilder het eens over zijn.’

Daan liet zijn stem dalen, ‘Dus, wat is het nieuws over Petra?’

Van opzij keek James naar zijn vriend. Aan de Amerikaanse directheid van Daan moest hij altijd een paar minuten wennen. Gedurende enkele seconden, terwijl de boot onder hem stampde en Roos, Ralph en Hagrid nog steeds over de boeg naar elkaar riepen, vroeg hij zich af wat hij hierop zou antwoorden.

Tenslotte zei hij, ‘We kusten.’

Langzaam en betekenisvol knikte Daan. 'Dat gaat op zeker de boel er niet eenvoudiger op maken, is 't niet?'

James zuchtte en leunde tegen het dwarsschot.

'En Merlijn?' drong Daan aan, 'Nog iets van hem gehoord sinds de Wereld tussen de Werelden?'

James haalde zijn schouders op. 'Los van een korte bijeenkomst na ons buitenschoolse schoolproject, wat dankzij Roos afgeblazen is, niets. Ik denk niet, dat hij ons gezien heeft. Hij was te druk met Petra. In ieder geval heeft hij er toen we voor onze straf bij hem waren, niets van laten merken.'

'Zij had uiteindelijk de rode draad van het weefgetouw,' herinnerde Daan zich. 'Maar Merlijn had haar broche. Denk je dat ze deze realiteit zonder hem zal verlaten?'

James had zich dat ook afgevraagd. Het hele punt van het reizen naar de Wereld tussen de Werelden, was om de symbolische raad terug te halen, zonder deze zou het Petra niet lukken om haar nieuwe rol uit diens oorspronkelijke dimensie aan te nemen. Maar hij herinnerde zich hoe van streek ze was geweest over het kwijtraken van de broche van haar Vader. Onzeker schudde hij zijn hoofd. 'Ik denk, dat het niet uitmaakt. Ze gaat deze wereld voor altijd verlaten.'

'Reden te meer om het meest betekenisvolle kleinood van alles met haar mee te nemen,' zei Daan met ongebruikelijke ernst. 'Mogelijk wist Merlijn wat hij deed toen hij hem in beslag nam. Misschien ziet hij het als een manier om Petra naar zich toe te lokken.'

James wilde het met hem eens zijn, maar kon het niet. 'Je hebt haar al een tijd niet gezien. Ze is *toegewijd*. Ze zal met iedereen die haar in de weg zal staan de strijd aanbinden, zelfs iemand van ons. En ze heeft de slechtste soort hulp die je je maar voor kunt stellen. Zowel Judith als de flard van Voldemort in haar bloed, lijken te willen dat ze hier mee doorgaat.'

Een mondhoek van Daan krulde omhoog en draaide zijn hoofd omhoog in de bedachtzame uitdrukking die James zo goed kende. 'Maar waarom willen *zij* haar helpen? Al helemaal Judith? Petra is haar anker in onze wereld. De enige reden dat Judith zelfs bestaat, is vanwege de overeenkomst die plaatsvond toen Petra de Moeder van Issy doodde. Als Petra verdwijnt naar een ander dimensie, is Judith haar gastheer hier kwijt, dan verdwijnt zij ook. Toch?'

Opnieuw haalde James zijn schouders op. 'Ik denk, dat dat de theorie is. Dus ik weet niet waarom Judith wil dat ze met haar plan doorgaat. Alles wat ik weet, is dat *ik* niet wil dat Petra gaat en ze waarschuwde mij om uit Petra's buurt te blijven.'

'Klinkt alsof er alleen maar verliezers zijn, is het niet?' besloot Daan, James gezicht bij het licht van de lantaarn bestuderend. 'Of jij verliest Petra en Judith wint, of jij wint Petra en de hele wereld betaald ervoor.'

James had hier niets op te zeggen. Hij boog zijn hoofd en stak zijn handen moedeloos in de lucht.

Onder hen leek de boot opeens vooruit te stoten, de beide jongens uit hun evenwicht gooiend.

‘We motte tijd inhale,’ baste Hagrid vanuit het stuurhuis. ‘Allemaal naar binne of beneje deks! Gaat waarschijnlijk ’n hobbelige rit worde!’

Stommelend tegen de toenemende snelheid van het schip, haasten James en Daan zich naar de stuurhut, er door de metalen deur aan de zijkant naar binnen duikend. Daar troffen ze Ralph, Roos en Heddlebun aan, die zich vastgegrepen hadden aan de koperen leuning langs de met roestplekken versierde muur. Vóór hen bevond zich een console met instrumenten, meters, wijzers en handels, overheerst door een enorm scheepsroer. Hagrid stond erbij, het scheepsroer bij de uit stekende punten met zijn grote handen omklemmend en in gespannen concentratie heen en weer draaiend.

‘t Is een tikkie krappies daar doorheen,’ mompelde hij bij zichzelf.

‘Gewoon uit nieuwsgierigheid, Hagrid,’ vroeg Daan opgewekt, zich langs Roos bewegend en met een hand de koperen leuning omklemmend. ‘Hoe vaak heb je dit al gedaan?’

Hagrid keek vlug even naar opzij. ‘Hoe vaak zeggie? O. Wellu. Feitelijk... Hij haalde een hand van het scheepsroer, spreidde zijn vingers en telde zachtjes voor zich uit, voor hij toegaf, ‘Euh. Nooit.’

Buiten het grote voorraam van het stuurhuis, stampte en zwaaide de boeg zwaar naar een dan de openingen van de reusachtige tunnels die rondom het ondergrondse meer lagen. Gegraveerd op een steen bovenaan stond het woord LONDEN. Aan beide zijden werd Gobelinvuur door ijzeren vuurpotten vastgehouden. Hun gelige licht speelden over de golven en glinsterden in het opspattende water aan beide zijden van de boeg van de *Gertrude*.

‘Dat idee had ik al,’ schouderchokte Daan en verstevigde zijn greep om de leuning.

Bij het naderen van de uitgekozen tunnel begon het schip te versnellen. James besepte dat het water van het meer, als gegoten door een trechter, door de muil van de tunnel stroomde, het schip gestaag bij haar nadering vooruit trekkend. Hagrid draaide het roer heen en weer, indringend in zijn baard mompelend.

‘Hou ie vast nu,’ verkondigde hij, naar voren rekkend en een grote hendel met een klap naar beneden trekkend. ‘Mij is verteld, asdat ’t vanaf hiero een beetje link wordt.’

Een resonerende *dreun* en *klang* schudde door het hele schip. James hijgde toen de boegmast opeens, als een vallende boom, zwaar achterover scharnierde, zijn tuigage met een serie *twangs* en zweepslagachtige *swooshes* met zich mee trekkend. Met een trillend geschud, boog hij door tot aan het stuurhuis, met een doffe slag op zijn plek komend en James had door, dat dit een noodzakelijke handeling was, als ze door de opening van de tunnel wilden passen zonder de masten van het dek te rukken.

Het schip stootte vooruit, werd de snelle stroom ingetrokken en de tunnel gaapte voor hen, zo donker en vormloos als een put. Dan, met een misselijkmakende snelheid, dook de *Gertrude* naar binnen.

James' maag bewoog zich langzaam maar onverbiddelijk omhoog naar zijn keel en hij voelde zichzelf lichter worden terwijl de tunnel naar beneden afboog, het water van het meer razendsnel voorttrekkend en het schip in zijn kracht duizelingwekkend snel vooruit jagend. Hagrid hield zijn handen als vuisten geklemd om de spaken van het roer, maar nu leek het of zijn leven er vanaf hing, worstelend om het schip stabiel en naar voren te laten wijzen tegen de enorme energie van de riviertunnel. Het enige licht kwam van de lantaarn die aan een paal voor aan de boeg hing, nu scheef achterover en zwaaiend en met zijn dansende licht wilde schaduwen over het dek werpend. Wazig spatte aan beide zijden van de van de *Gertrude* water omhoog terwijl de boeg in de stroom dook. Dikke druppels werden teruggeblazen en sloegen als slagregen tegen het raam, het zicht belettend en met genoeg herrie, dat je je verstaanbaar maken vrijwel onmogelijk was.

James vroeg zich af hoelang de reis zou gaan duren. Londen lag een flink stuk verderop. En toch had hij het idee, dat dit geen, strikt genomen, reis van slechts kilometers was. Hij merkte, dat er krachten aan het werk waren, tijd en afstand samendrukkend in iets van plagerig rubber. De *Gertrude* kantelde steil naar stuurboord, over de stroom rijdend toen de rivier afboog naar rechts. De kiel sidderde en rilde en James kreeg de verschrikkelijke verdenking dat deze langs de muur van de tunnel schraapte, hout schurend tegen steen. Een paar seconden later gebeurde dit opnieuw, maar nu aan de linkerkant, met het schip wat hard naar bakboord kantelde en zo bleef hangen, samengedrukt onder de kracht van zijn eigen logheid.

'Hoe ver nog, Hagrid?' riep Roos, met haar stem schril trillend tegen het rillende gebrul en het slaan van druppels tegen het glas.

'We komme in de buurt,' baste Hagrid terug, naar voren buigend om een grote wijzer te raadplegen. James zag een sierlijke pijl over de wijzerplaat liggen, die neigde naar het in zwarte letters gedrukte: LONDEN, THEEMS. 'We komme bove in de buurt van het Eiland van Honde, zuid van de Kanarie Werf!'

James was dankbaar om te weten, dat de enerverende reis bijna voorbij was. Kort vroeg hij zich af, hoe Norberta om zou gaan met de terugreis. Ze zou natuurlijk doodsbang zijn en ongemakkelijk, zo laag liggend in het ruim.

Dan schoten de wenkbrauwen van James omhoog, toen hij beseftte wat Hagrid net gezegd had.

'Hoe bedoel je,' schreeuwde hij naar de halfreus, 'dat we *boven* komen?'

Hagrid worstelde nog altijd met het roer, zijn vlezige handen, nu met witte knokkels, omklemden de uit stekende spaken. 'Net as de Klammfels destijds bij 't Toverschool Toernooi!' brulde hij. 'We knalle door 't oppervlak! Vraag me niet hoe 't werekt. Ik weet gewoon dat 't gebeurt.'

De tunnel helde opeens steil omhoog, waardoor James' knieën doorzakten. De rivier voor hen was smaller geworden en begon lawaaierig, met slaande golven over

de boeg te stromen. De lantaarn doofde, niets meer achterlatend dan een perfecte duisternis, gewelddadige bewegingen en oorverdovend lawaai.

‘Maar Hagrid!’ riep James, wanhopig proberend boven de herrie uit te komen, ‘de Theems is nu *bevroren!* Voor het eerst in tien jaar! Het oppervlak zal zo hard zijn als steen!’

Het was te laat om er nog iets aan te kunnen doen, James wist niet eens of iemand hem gehoord had. Hij voelde hoe kleine handen een broekspijp vastgrepen en begreep, dat het Heddlebun was, in het donker naar iets grijpend voor houvast.

Toen de boeg contact maakte, gebeurde dit met zoveel kracht dat alle ramen versplinterden. Hagrid klapte zo hard tegen het roer aan, dat deze in tweeën brak. James, Roos, Ralph en Daan vlogen naar voren en kwamen onzacht tegen de console met wijzers en hendels aan. Versplinterd glas en stukken bevroren water gingen alle kanten op, vulde de lucht en besproeiden ieders gezicht en haren.

Blauw licht verscheen boven het schip terwijl deze verder naar boven schoot en dan, alsof de vaart eruit was, viel zij langzaam vooruit, boog naar beneden af, verder, verder als viel zij over de rand van de wereld. Uiteindelijk, met een daverende klap, viel zij trillend plat op een leeg, hard oppervlak, diep vanuit haar ruim kreunend en schurend langs een wat broze, gammele hindernis.

James schudde stuken glas en ijs uit zijn haren en trok zich via de console omhoog. Koude lucht blies door het gebroken raam, een vracht pluizige sneeuwvlokken en de onmiskenbare geur van rottend vuil, fabrieksrook en dode vis met zich meevoerende. Grote brokken ijs gleden heen en weer over de boeg van de *Gertrude* terwijl ze schommelde en langzaam tot rust kwam. Er voorbij herkende James de enorme vormen van pakhuizen en donkere vrachtschepen, opdoemend uit de mist. De Theems was inderdaad stijf bevroren, een vaal blauwe doorsneden met wit, snelweg vormend, met uitzondering van het gerafelde zwarte gat waar de *Gertrude* doorheen geramd was.

‘Zotte Zompelaars,’ hijgde Daan, naast James omhoog komend. ‘Ik wed, dat dat nog beter was, dan de Aquastad bubbelwaterreis waar je mij over vertelde.’ Hij overwoog dit even en haalde dan zijn schouders op. ‘Of erger, net hoe je er naar kijkt.’

‘Erger,’ kreunde Ralph, zijn hoofd met beide handen omklemmend. ‘Zeker erger.’

‘Allemaal in orde, dan?’ zei Hagrid, onhandig opstaand en het glas en ijs van zijn schouders vegend. ‘Roosje? Ben je goed?’

‘Ik denk dat we het roer opnieuw af moeten stellen,’ zei Roos buiten adem, haar haren uit haar gezicht schuddend. ‘Als die er tenminste nog is.’

James keek met een vermoeide irritatie naar beneden. ‘We zijn er. Je kunt mijn been nu wel loslaten.’

Verrast draaide Heddlebun haar ogen naar hem op, alsof ze vergeten was waar ze was. Dan, schaaftig, liet ze haar omklemming van zijn scheen los, stapte achteruit en liet haar oren hangen.

‘Goed dan,’ zuchtte Hagrid kordaat, zijn handen ineen slaand. ‘Ik denk, asdat we niet hoeve te onthouwe waar we angemeerd legge, is ‘t niet?’

De averij aan de *Gertrude* was vanaf het ijs van de Theems, waar ze van af de opvouwbare loopplank van Hagrid naar afdaalden, veel zichtbaarder. Roos stapte speurend langs de rafelige rand van het gat in het ijs, het nadrukkelijke kraken en knerpen negerend, in zichzelf mompelend. In het gat, nu omgeven door zacht dobberende stukken verpulverd ijs, zag het schip eruit alsof ze door een reuzenvuist fijngeknepen was. Losgesprongen planken en versplinterd scheepsdek waren van boeg tot steven duidelijk te onderscheiden en de eens strakke lengte van de kiel leek nu een onmiskenbare en verontrustende ronding te hebben, waardoor de boeg en het achterdek beiden iets uit het water staken, terwijl het schoepenrad middenships en het stuurhuis, net iets dieper in het water lagen dan waar James zich prettig bij voelde.

‘Hoe ken ‘t zo zijn, hé?’ zei Hagrid met een schouderchok. ‘Dit bevriest, hoe vaak, om de tientalle jare? En nu mot ‘t n’tuurlijk precies dit jaar zijn.’ Hij leek het meer van een humoristische kant te bekijken, dan een mogelijke klap van het lot.

‘We zijn de boegmast kwijt, riep Roos, haar stem was dun door de afstand terwijl ze rond het schip liep ‘En de boegspriet en de hoofdmast. Het roer hangt er nog net aan bij, maar dat is onbelangrijk, omdat het roer toch al in tweeën ligt.’ Achter Roos slenterde Heddlebung handenwringend met haar mee, rondkijkend alsof ze alle richtingen tegelijk in de gaten wilde houden. De Elf zag er buitengewoon oncomfortabel uit, zo dicht bij de Dreuzelstad.

‘We kenne ‘t meeste ervan opknappe met *Reparo*,’ suste Hagrid, zijn stem zacht houdend over de uitgestrektheid van het ijs. ‘En wat we niet kenne, hebbe we gewoon niet nodig, te’minste niet voor de terugreis. Komt wel goed, Roosje.’

‘We kunnen niet *Reparo* gebruiken op wat er onder het ijs losgescheurd is,’ reageerde Ross, duidelijk worstelend om haar irritatie onder contrôle te houden. ‘Maar er vanuit gaand dat er genoeg stukken vensterglas verspreid over het dek liggen, kunnen we tenminste het stuurhuis dicht krijgen en het roer repareren. We *kunnen* terug naar huis toe komen, maar dan maar net aan. Hopend, dat we onderweg geen *andere* onverwachte rampen tegenkomen.’

Daan klopte Roos op haar schouder. ‘Zo mag ik het horen, Roosje.’

Ze keek hem vernietigend aan. James wist dat er een kleine lijst met mensen was die zijn nicht "Roosje" mochten noemen, en Daan Wilstra stond daar niet op.

Ralph schudde, met wijd open ogen, zijn hoofd naar het gewonde schip. 'Bedankt, maar ik neem wel een taxi naar huis, als je het niet erg vindt.

'Maak je geen zorgen Ralph, het komt wel goed,' zei James, er zelf maar nauwelijks in gelovend. 'We hebben wel met erger gereisd, euh... waarschijnlijk.' Met enige moeite draaide hij de grote jongen om en de groep begon het ijs over te steken in de richting van de schaduw van een krakkemikkige pier en een buitensporig vervallen kast van een pakhuis er voorbij. De roestige muren en dak van het gebouw zakten onheilspellend door, de ramen waren enorme vierkante gaten en waar er nog glas in zat, waren deze vuil en leken op geschokte ogen. In vergelijking met het gebouw, zag de *Gertrude* er piekfijn uit.

'As alles goed gegaan is,' zei Hagrid, Roos van het ijs de pier op helpend, 'benne Groemp en Prechka binne op ons an't wachtte, same met Norberta. We hale d'r d'ruit en benne thuis vóór de klok twee uur slaat. Groemp en Prechka kenne onder de bescherming van de nach terug op weg naar de berege. Keurig netjes.'

Huiverend, terwijl hij de stalen trap van de betonnen pier beklom, zei Daan, 'Je optimisme in een inspiratie voor ons allen, Hagrid.'

Heddlebun schoof van schaduw naar schaduw, haar bolle ogen puilen, bij het zien van het voor haar ongebruikelijke tafereel, nog verder uit. Roestige vrachtschepen lagen langs het havenhoofd, vast in het ijs en droefgeestig donker. Sneeuwvlokken dwarrelden en zweefden nu overal rond, de lucht vullend en spookachtige lichtkransen vormend rond de veiligheidslampen, die aan scheve houten palen rondom het havenhoofd hingen. Hagrid stopte net buiten de lichtkrans van de dichtstbijzijnde lamp en stak zijn rechter arm de lucht in. In zijn hand hield hij iets wat leek op een sigarettenaansteker, omhoog. Hij drukte op de top ervan en de veiligheidslamp ging uit.

Zacht vroeg James, 'Waar heb je die Uitsteker vandaan?'

Roos antwoordde smalend. 'Ik bevrijde hem met de feestdagen uit het nachtkastje van Pa. *Da's* hoe Gremlins dingen doen. Maak maar aantekeningen, als je wilt.'

Hagrid gebruikte de Uitsteker om één voor één, alle overgebleven lichten aan het havenhoofd te doven terwijl de groep verder liep. Ze klommen op ijzeren trappen om naar de hoger gelegen gebieden te komen en volgden een lang pad met gebroken plavuizen naar een rij van enorme deuren. Iedere deur was gesloten en op slot met roestige kettingen en een hangslot, behalve de deur helemaal aan het eind. Die open gebogen was en ernstig gedeukt, de ketting bungelde eenzaam in de frisse bries.

'Dat is 'em dan,' knikte Hagrid, dichter naar het sombere pakhuis slenterend. Zijn stem zacht houdend voegde hij toe, 'Bij mekaar blijve nu. En stil zijn.'

Zich wrijvend en naast Hagrid stond vroeg Daan, 'Hoe weten we nu, dat ze daar in zitten?'

Als antwoord deed een groot, schrapend geluid het pakhuis trillen. De metalen deuren rammelden in hun scharnieren en de laatste overgebleven ramen rinkelden in

hun sponning. Een straal van geel licht verlichtte kort de duisternis binnenin en zakte weg tot een oranje geflikker.

‘Of dat zijn ze,’ slikte James, ‘of de grenzen van de magische wereld zijn er *veel* beroerder aan toe dan dat we dachten.’

Hagrid sloop als eerste de duisternis van de open gebogen deur in. Binnenin, nog maar net als een gloed zichtbaar, was van een spelonkachtige grootte, omgeven door rijen hoge ramen. Een kantwerk van stutbalken en ijzeren bruggen besloegen de gehele bovenste verdieping. Er vanaf, hing een ingewikkelde machine, waarvan James aannam dat deze ooit eens kranen bediend had om goederen te verplaatsen. De stem van Hagrid was een galmende rasp in de duisternis toen hij riep: ‘Groempie?’

Een andere tevreden grom vulde de lucht en James rook de bekende geur van drakenadem. Een uitbarsting van gele vlammen verlichtte de ruwe betonnen vloer, stapels kratten, het karkas van een vrachtwagen - staand op klossen - en drie donkere bundels die zich erachter verborgen.

‘Groempie!’ riep Hagrid opgelucht en haastte zich naar de vrachtwagen, achtervolgd door de rest. ‘Prechka! En lieve Norberta! Jullie zijn er!’

James voeten knarsten op de gebroken betonnen vloer terwijl hij zich haastte om bij Hagrid te blijven, maar hij stopte toen de reuzen van achter de vrachtwagen vandaan kwamen. Hij was vergeten hoe het was om zo dicht bij zulke gigantische mensen te zijn. Het hoofd van Groemp tuurde van achter de motorkap van de vrachtwagen, zijn haren dik en mat als een laag kreupelhout van vlechten. Zijn Slurkgrote ogen weerkaatsten glimmend de hoge ramen. Naast Prechka echter, was hij maar een dwerg. Opduikend tussen de stalen bruggen hoog bovenin, leek haar hoofd onmogelijk klein op haar bergachtige schouders. Toen ze een stap zette op de betonnen vloer kraakte deze en boog door. De stutbalken schudden en van enkele ervan vielen dikke stof lagen op de mensen er onder.

Groemp sprak met langzame nadruk, in iets waarvan hij duidelijk dacht, dat het een zorgvuldig gefluister was. ‘Broer Hagrid. Groep en Prechka verstoppen, maar Norberta *lawaaai*. Norberta ruikt andere draak in Zee van Licht.’

‘Ach, ach.’ Hagrid rekte zich uit en klopte zijn halfbroer op zijn elleboog. ‘Je hep ’t goed gedaan, Groempie. Allebei. We neme Norberta nu van jullie over. Heddlebun?’

Maar Heddlebun, merkte James, was al aan het werk. De kleine Elf was onder de vervallen vrachtwagen door gedoken en fluisterde nu tegen Norberta, die haar serpentachtige nek verlaagd had om naar haar te luisteren. De adem van de draak, die vlak daarvoor kort en kuchend van opwinding was geweest, kwam nu in langzame, langere ademstoten met minder stank van zwavel. James kon niets horen van de woorden van Heddlebun. Hij wist niet eens of ze een taal sprak die hij begreep. Maar Norberta begreep het heel goed en daar ging het tenslotte om. Een blok van spanning viel van James’ schouders en alleen door deze afwezigheid beseftte hij hoe bezorgd hij was geweest over het vooruitzicht van het leiden van Norberta terug naar het schip.

De grond schudde toen Prechka zich op een knie naast de vrachtwagen liet zakken. Ongeduldig duwde ze hem als een stuk speelgoed opzij, ruimte voor zichzelf makend. De vrachtwagen schoot van zijn klossen en schraapte en schuurde over de betonnen vloer. Daan moest achteruit springen toen hij snel op hem af kwam.

‘Prechka bang,’ zei de reuzin en het lage vibreren van haar stem zorgde ervoor, dat er nog meer ramen in het donkere pakhuis in hun sponningen rondom hen trilden. Ze stak haar hand uit en Hagrid rekte zich uit om deze te pakken. Zijn vuist was net groot genoeg om het eind van haar wijsvinger vast te pakken, maar toch hield hij hem vast alsof zij een kind was en kuste toen de achterkant van haar grote knokkel.

‘Jullie kenne dezelfde weg terug pakke as je hierheen gekomme ben, toch?’ vroeg Hagrid, opkijkend naar de schaduwrijke hobbel.

James wist, dat reuzen een speciaal gevoel hadden waardoor ze altijd hun weg perfect terug konden vinden. Maar toch keek Prechka zorgelijk.

Voorzichtig zei Groemp, ‘Wij gaan terug naar oude grotthuis nu. Wij wonen bij broer Hagrid bij Zweinstein.’

James keek naar Hagrid en zag hoe de kleur uit diens gezicht wegtrok.

‘Nou, we hebbe ’t hier al over gehad, Groempie. Jullie kenne niet naar Zweinstein komme. Mag niet, weet je nog? Weet je, ik heb zelufs m’n laatste Skreeft weg motte doen. Wat zou Directeur Merlijn zegge as ie d’r achter kwam dat jullie terug in ’t Verbode Bos zouwe wone?’

‘Groemp en Prechka doen zachtjes,’ zei Prechka, haar wijsvinger naar haar mond brengend in een gebaar van ernstige geheimhouding. De trilling van haar stem kon James door de zolen van zijn voeten voelen. ‘Directeur gaat niet weten.’

Hagrid schudde triest zijn hoofd. ‘K zou ’t niet anders wille, schatte. Maar we kenne ’t gewoon niet doen. Jullie motte terug naar de berege. Jullie stam hep je nodig. En jullie hen. ’t Komp wel goed. Misschien as de hele Eed van Geheimhoudingzooi achter de rug is, dan ken ik wel iets regele, asdat jullie op bezoek kenne komme. Wat denkkie daarvan, eh?’ Hij probeerde naar de twee reuzen te grijnzen.

Groemp en Prechka keken elkaar aan en leken met hun blikken langdurig te communiceren. Tenslotte keek Groemp weer naar beneden en en zei, ‘Oké, broer Hagrid.’

Hagrid snifte en knikte en pakte zich bijeen. ‘Da’s goed dan.’ Een beetje opgewekter zei hij, ‘Dus jullie wete nog, hoe je de Verberugspreuk op mot roepe die ik jullie gezonden heb, juist? Hebbe jullie ’em nog bij je?’

Groemp strekte zijn hand naar boven en grabbelde in de dikke laag jute die zijn kraag was, iets tevoorschijn halend wat aan een stuk touw om zijn nek hing James was verrast te zien, dat het een oude autoband was die er als een ring aan vast hing. ‘Wij verstoppen als wij horen mensen,’ zei Groemp. ‘Zo.’ Hij kneep met zijn duim en zijn wijsvinger in de band en mompelde, ‘*Obscuro.*’

Er gebeurde niets. De beide reuzen bleven precies waar ze waren, en toch, op de een of andere manier, weigerden James' ogen hen te zien. Waar Groemp zich boog, leek James een grijze vuilnisbak half begraven onder een stapel vuilniszakken te zien. Waar Prechka knielde, merkte hij een roestige watertoren op dikke ijzeren stutbalken op.

'Dat is een camouflage talisman!' riep Daan uit. 'Waarschijnlijk de beste die ik ooit gezien heb!'

'Hagrid,' zei Roos, duidelijk onder de indruk. 'Heb jij die gemaakt?'

'Nou jullie gaste hoeve niet zo verrast te doen,' antwoordde Hagrid, een glimlach van trieste trots onderdrukkend. 'Alleenig omdat ik Verzoreging van Fabeldiere aanleer, betekent 't niet, asdat ik vergete ben m'n toverstok te gebruike. 't Is gewoon 'n klein dingetje asdat ik in mekaar geflanst heb voor hun reis naar hiero en terug. Ken niet van ze verwachtte asdat ze reize zonder 'n beetje magie om ze te hellepe, toch?' Hij keek voorzichtig naar Roos en voegde toe, 'Denkkie echt asdat 't 'n goeie is?'

'Hij is perfect, Hagrid,' knikte ze, nog altijd met samengeknepen ogen turend naar de vermomde reuzen, in een poging hen te zien.

'Woow!' zei Ralph, achteruit stappend. 'Ik geloof dat ze bewegen, maar ik weet het niet zeker.'

James keek omhoog en schrok toen hij zag hoe, wat leek op een vuilnisbak, overeind kwam en de vuilzakken rond hem heen buitelden en rolden, nieuwe stapels vormend en hervormend. De watertoren helde op zijn ijzeren stutbalken over, die kraakten en kreunden met het geluid van ontwrichtend staal.

'Knijp d'r nog 'ns in, Groempie,' riep Hagrid omhoog met zijn handen gekomd rond zijn mond. 'Ik kon maar zoveel magie in die band pompe. Bewaar 't voor as ie 't nodig heb, vin je niet?'

Een ogenblik later knipperde de vermomming weg en James herkende opnieuw de monsterlijke vormen, staand in het stoffige schemer. Hagrid knikte opgelucht.

Ralph verkondigde, 'We moeten er vandoor, ja?'

'Voor ik een ijspegel word,' beaamde Daan. 'Niet dat dit niet geweldig was. Echt. Serieus. Volgende keer bij mij.'

Hagrid riep naar Heddlebun, 'Is Norberta klaar om te gaan?'

Heddlebun wachtte even en hief haar hand op, haar grote oren stonden overeind. 'We zijn klaar,' zei ze, haar stem was na het bassen van de reuzen maar heel ijl.

Hagrid nam afscheid en liet de reuzen als eerste gaan. Hun enorme vormen blokkeerden de blauwe nachtlucht toen ze zich door de open gebogen deur persten. Binnen een minuut vermengden hun zachte voetstappen zich met het geluid van het geronk van verkeer in de verte. Ze waren weg, voorzichtig terugkerend naar de buitenwijken en de bergen daar voorbij.

'Ze redde 't wel,' fluisterde Hagrid, doordringend naar de deur kijkend, 'benne op weg naar huis. Ze redde 't wel, ja toch?'

James beseftte dat Hagrid zowel zichzelf, als de andere aanwezigen probeerde te overtuigen.

Roos legde haar hand op Hagrid's schouder terwijl hij voorover gebogen in het duister stond. 'Vanzelf. Jij hebt ze voorzien van wat ze nodig hebben om veilig thuis te komen. En ze zijn slim, op hun manier.'

Voor reuzen, dacht James, maar zei niets. Per slot was Hagrid zelf een Halfreus en hij had een van de beste camouflage talismannen gemaakt die James ooit gezien had.

Hagrid knikte daadkrachtig. 'Goed, dan,' fluisterde hij en keek achterom naar Heddlebun en de ronde vorm van Norberta. 'We gaane op weg, nu.'

James, Roos, Ralph en Daan voor zich uit leidend, nam de Halfreus Norberta mee door de geopende pakhuisdeur en omlaag naar het asfalt van de weg. Sneeuw vulde de lucht met miljoenen pluizige vlokken, de vorm van de wind uittekenden hoe die rond het pakhuis blies, over het havenhoofd ranselde en over de kale vlakte van de bevroren Theems ontsnapte.

James keek achterom, nieuwsgierig, en zag Heddlebun op de kop van Norberta zitten, voorover gebogen naar haar oor en daar onophoudelijk in fluisterend. Met een hand klopte ze de grote draak op de bundels spieren van haar kaak. Norberta volgde Hagrid als was ze in trance, haar kop laag en zwaaiend over het havenhoofd, haar poten hoog optrekkend en zacht neerzettend als een kat die door een tuin sluipt, totaal geen geluid makend.

Stilletjes, trok de groep voorbij de bevroren vrachtschepen en omlaag naar het bevroren oppervlak van de Theems. De *Gertrude* was nauwelijks een laag slank schip in het midden van een uitzicht van glooiend grijs. Er voorbij was Londen zelf slechts een dof geronk en een mistig kleupallet van lichten.

'Kalumpies an nu,' murmelde Hagrid zenuwachtig, toen Norberta haar gewicht op het de bevroren rivier liet zakken. Het ijs kraakte scherp, maar hield het, tenminste voor nu. In een slordige rij, met Ralph voorop en Norberta achteraan, begon de groep aan het laatste stuk naar het zwarte gat in het ijs waar de *Gertrude* wachtend schommelde.

Rillend maar opgewekt ondanks dit, vroeg Daan met zachte stem aan James, 'Vertel, waar hebben jullie gasten die drakenfluisteraar gevonden?'

'Heddlebun?' schudde James zijn hoofd. 'Zij was een Huis-elf in het huis van Millie Vandergriff. Werd de afgelopen feestdagen ontslagen, na haar hele leven er doorgebracht te hebben. Op de een of andere manier kreeg Hagrid haar te pakken toen hij erachter kwam dat ze haar baan kwijt was en wist hoe ze beesten rustig moest houden. Mazzel gehad, denk ik.'

'Ze kreeg de zak?' fronste Daan, 'Ik dacht dat zoiets bijna nooit gebeurde? Waarvoor?'

James zuchtte. Vóór hen doemde de *Gertrude* langzaam uit de vage mist op. De opvouwbare loopplank lag vanaf het schip op het ijs, buigend en krakend bij de bewegingen van haar dobberen. 'Ze was kwaad en wanhopig over het moeten overdragen van haar werk aan een lading Drezelbedienden. Ze probeerde hen te

saboteren om ze zo ontslagen te krijgen, maar ze werd gesnapt en zelf ontslagen. Feitelijk was ik haar die haar doorhad. Ik was daar met Millie tijdens de feestdagen.'

Daan draaide zich, om, met een wenkbrauw omlaag, naar James te gluren. En jij *vertrouwd* haar?' vroeg hij met verbijstering in zijn stem.

James opende zijn mond om te antwoorden, maar een plotse opschudding achter hen deed de jongens opschrikken.

'Woow!' klonk de stem van Hagrid opeens, 'Norberta! WOOW!'

Met een geluid zowel laag als verschrikkelijk groot, kraakte het ijs onder James' voeten, alsof iets zeer zwaars er net hard op gedrukt had. Hij voelde beweging toen het bevroren witte oppervlak krijste, hem bijna omver werpend. Daan greep zijn arm en hield hem overeind, maar slechts nauwelijks. Iets wapperde boven hun hoofd en de lucht werd tijdelijk door een zwart silhouet aan het zicht onttrokken. Donkere vleugels sloegen door de lucht en plotseling, oorverdovend, klonk er een brul over het ijs. Hij was diep, lang en ingrijpend, kennelijk om de sneeuwvlokken op hun weg te laten huiveren. Dit, wist James onmiddellijk, was geen ingehouden brul van nerveuze energie. Dit was een complete brul van hectische vrijlating.

James herinnerde zich, dat Norberta niet goed kon vliegen, maar alleen over korte afstanden kon zweven, vanwege een oude vleugelwond. Ze zoefde over hem en dook op Ralph af, terwijl ze daalde wierp ze haar schaduw over hem heen, krabbelend naar de lucht zwaaiden haar klauwen zich naar het gebroken ijs.

'Ralph!' riep Daan, maar de jongen had zich al omgedraaid. Angstig puilden zijn ogen uit toen het grote beest op hem afdook. Instinctief liet hij zich plat op het ijs vallen op precies het moment, dat de draak neerkwam, zich met alle vier haar machtige poten zich weer afzettend de lucht in, op hetzelfde ogenblik dat de bevroren rivier het onder haar gewicht begaf. Ralph graaide om zich heen om zich vast te houden, nu gevangen op de schommelende ijsschots.

Hagrid rende rechts James voorbij, nog steeds brullend, onhandig over de groter wordende scheuren springend. Roos rende er vlak achteraan, wat rapper, zelfs terwijl haar laarzen hier en daar weggleden.

Norberta pompte met haar vleugels, verhief zich door de lucht, kwam neer en zette zich weer af, deze keer van het dek van de *Gertrude*, met haar klauwen planken en tuigage lostrekkend. Een vleugel klapperde door de lucht, de andere, niet gelijktijdig meebewegend en iets mank, trok haar uit koers. Haar zwaaiende vorm werd omsingeld door dwarrelende sneeuwvlokken en James kon nog net de vorm van Heddlebun zien, toen die van de kop van de draak sprong, de achtermast van de *Gertrude* greep en zich naar het opgebonden zeil ervan liet zakken.

'Elfwerk is voor Elfen!' riep ze, haar stem opeens krachtig en zo hoog als een schetterende trompet. 'Zegt het voort! Dit is pas het begin! Elfwerk is voor Elfen, of de Dreuzelwereld zal de prijs betalen!'

James gleed weg en kwam stuntelig tot stilstand toen het verpletterde ijs voor hem afbrak. Norberta brulde opnieuw en het galmde als donder over de Theems. Met het verwrongen gekrijs van staal landde ze op de onmiskenbare vorm van de

Tower Bridge, klauwde zich omhoog naar de top van de stenen Zuidtoren en hurkte daar, haar staart slaand rond haar flanken en haar vleugels gespreid om zich in evenwicht te houden. Ze stak haar nek hoog op, spreidde haar bek open en joeg een straal vlammen hoog de besneeuwde lucht in. Geel licht vulde de wereld als een baken, iedere vallende sneeuwvlok verlichtend en glinsterend van de opgehangen wandelpaden van de brug. Op de snelweg eronder piepten auto's en gilden banden. Het lawaai van botsend metaal en doodsbanne kreten waren ondanks de donkere afstand onmiskenbaar.

Dan, met een stramme beweging, dook Norberta opnieuw. Haar vleugels ving de lucht, duwden naar beneden en ze zwaaide, in een lange lage boog afdalend naar de mistige gloed van de stad, waar ze werd ontvangen met getoeter van auto's, bussen en vrachtwagens en de klappen van elkaar rakend metaal.

James kon nauwelijks geloven wat hij zag. Daan schuifelde naast hem, drukken op de gigantische klomp ijs waar ze op dreven en ter ondersteuning James' schouder pakkend.

'NORBERTA!' brulde Hagrid, als een silhouet met zijn benen wijd staand op een ijsschots. Naast hem hield Roos zich vast aan zijn jas of haar leven er vanaf hing. 'NORBERTA! KOM TERUG!'

James draaide zich, doorkrijgend dat de kracht van de rivier hem al een flink stuk bij de *Gertrude* vandaan had gedragen. Panisch zocht hij met zijn ogen naar het tuigage en de mast. Kijkend, maar er was niets meer te zien.

'Ze is ontsnapt,' hijgde Daan verbijsterd, zich nog steeds vasthoudend aan James. 'We zien *die* kleine verrader nooit meer.'

Een zware vorm gleed tegen James' been omhoog terwijl het ijsschots deinde, waardoor zwart water over de rand stroomde. Hij draaide zijn bovenlichaam en viel achteruit op een voorwerp wat een hese 'Oef!' uitstootte.

Het was Ralph.

'Ik word er doodmoe van,' piepte hij, op zijn rug rollend op het ijs en James van zich afduwend, 'om altijd gelijk te krijgen... over dit soort dingen.'

18. Een Kort Uitstel

*D*e dageraad was aanstonds toen James en Roos op weg terug gingen naar de portretopening, ze hadden het gevoel dat ze weken weg waren geweest in plaats van uren.

‘Wel, *kijk* nu eens naar jullie twee,’ zei de Dikke Dame afkeurend, de bovenste van haar vele kinnen opheffend. ‘Jullie twee zien er belabberd uit. En wat brengt jullie hier op dit onmogelijke uur?’

‘Venomous Tentacula,’ gromde Roos het wachtwoord alsof het een vervloeking was.

‘Echt!’ pufte de Dikke Dame, verontwaardigd haar stola dichter om haar schouders trekkend. Met een zachte kraak draaide haar lijst open, de diepe schaduwen en koude haard van de leerlingenkamer onthullend.

Zonder iets te zeggen gingen de twee uit elkaar en beklommen de trap naar hun eigen slaapvertrekken.

James kon het niet zeggen over Roos, maar ondanks de verkleumde vermoeidheid van zijn lichaam, voelde hij zich wakkerder, dan hij zijn hele leven gedaan had. De wenteltrap opsluipend naar de slaperige schemer van de slaapkamer, was hij opgelucht om te zien, dat zelfs Scorpius, op zijn gestolen plek tussen de zevendejaars, diep in slaap was.

Niet in staat om de energie op te brengen om zich uit zijn vochtige kleding te pellen, liet James zich met zijn kleren aan op zijn bed zakken, viel achterover en lag daar starend naar het raam tegenover hem. Het was gestopt met sneeuwen en de Maan stond hoog, terug turend met zijn eigen glanzende oog, de randen van het bevroren raamkozijn verlichtend als neon.

James gedachten waren vol met de ernstige consequenties die zij onopzettelijk deze nacht veroorzaakt hadden. De reis naar huis was moeilijk en uitputtend geweest, met het verspillen van uren op het gebroken ijs van de Theems om de *Gertrude* genoeg op te lappen om te tocht terug te aanvaarden, al die tijd was Daan bezig geweest om de *visum-ineptio* spreuk over het schip uit te spreken, om deze eruit te laten zien als een gewone sleepboot voor iedereen die zou komen om de herrie die ze maakten te onderzoeken.

Maar nu het voorbij was, leek de ellende van de terugreis er totaal niet toe te doen.

Ze hadden een draak in Drezel-Londen losgelaten.

Het idee ervan leek absurd. Zelfs humoristisch. En toch kon hij zich nog het lawaai van op elkaar knallende auto's en het gillen van getuigen, terwijl Norberta gehurkt als een levende waterspuwer op de top van Tower Bridge zat, makkelijk herinneren.

Ondanks het late uur hadden zeker honderden mensen het moeten kunnen zien. En zelfs nu raasde de volwassen Noorse Bultrug op zeker door de stad, onvoorstelbare vernielingen veroorzakend en de Drezels in alle richtingen doodsangst aanjagend.

Daan had gelijk gehad. Toen ze van de beschadigde *Gertrude* afstapten toen ze uiteindelijk terugkwamen op het Maanmeer, had hij James, Roos en Ralph opzij getrokken en ernstig gezegd, 'Dit is erger dan de Nacht van de Onthulling. Jullie weten dat, ja?'

Hagrid was op de terugweg ongebruikelijk stil geweest, zelf toen ze hem allen stemming goedenacht wensten. Hij was in een soort schok, wist James, gevangen tussen het zorgen maken over zijn arme, verdwaalde draak, de kennis, dat hij waarschijnlijk de grootste schending van de Eed van Geheimhouding in duizend jaar had veroorzaakt en de realiteit dat, de komende ochtend, hij heel goed afgevoerd zou kunnen worden naar Azkaban om te wachten op de veroordeling van ontelbare misdrijven.

Maar toch kon James eenvoudigweg de afschuwelijke omvang ervan niet bevatten. Wanneer hij zich probeerde voor te stellen wat er aan kon komen, of wat hij eraan kon doen, dreven zijn gedachten af naar het angstaanjagende beeld van de draak bovenop Tower Bridge, de staart slaand tegen haar flanken, haar vleugels voor balans uitgespreid, brullend een stroom vloeibaar vuur de wolken inblazend.

Zonder het door te hebben viel hij in slaap en werd een paar minuten later, zo voelde het tenminste, weer wakker. Het daglicht buiten verraadde echter de waarheid. Het was laat Zaterdagmiddag.

James kreunde en rolde zich om, zijn hand over zijn ogen slaand.

‘Laat geworden, slaapkop?’ Een stem begroette hem vrolijk. Het was Govert. ‘Als dat zo blijft, ben je morgen niet in vorm voor Zwerkbal. Als je aanvoerder, voel ik dat het mijn plicht is om te zeggen dat ik teleurgesteld in je ben.’

James kreunde weer, niet in staat een zinvolle opmerking te maken. Terwijl hij zijn voeten op de vloer zette, merkte hij dat hij nog volledig gekleed was in een smerige spijkerbroek, trui en klamme sokken, de herinnering aan de afgelopen nacht viel als een molensteen over hem heen.

‘O, sodeju,’ murmelde hij doordringend in zichzelf. ‘Govert, heb je vandaag een krant gezien?’

Dat had Govert niet. ‘Waarom? Heb je *nog* een interview met Rita Pulpers gehad?’

Ademloos sprong James van zijn bed en, er niet eens aan denkend zijn dagoude kleren uit te trekken voor iets anders, rende de trap af.

Niemand in de leerlingenkamer had die ochtend de *Ochtendprofeet* gezien. James duwde zich door het portretgat en rende naar het trappenhuis, hij had alleen sokken aan, nu los en vochtig flapperend rond zijn tenen.

In de gang passeerde hij Foppe en de klopgeest haastte zich om hem te volgen, mogelijk problemen verwachtend en gretig om deze ten volle uit te buiten op wat voor manier dan ook.

‘Donder op!’ riep James, hijgend, over zijn schouder. ‘Dit gaat je geen moer aan!’

‘Dingen die mij geen moer aan gaan, zijn de beste van allen,’ zong de kleine dikke figuur, vrolijk van de muren af stuitend.

Roos kwam net uit de Grote Zaal toen James de laatste treden af liep met Foppe op zijn hielen.

‘Heb je het gezien? Wat zegt het nieuws? Hijgde James, maar Roos haastte zich naar hem met een vinger op haar lippen, zo aangevend dat hij moest zwijgen.

‘Ooo!’ piepte Foppe uiterst opgewonden. ‘Dit gaat goed worden! Ik *ruik* gewoon de heerlijke stank van samenzweren tussen jullie beiden!’

‘Weg wezen jij, Foppe!’ siste Roos, haar blik doordringend op de klopgeest gooiend. ‘Dit gaat jou niet aan!’

‘Zoveel te beter!’ knorde Foppe, rond buitendend in de lucht. ‘Zooi, zooi voor Foppe mooi!’

Roos vernauwde haar ogen. Toen ze weer sprak, was dit bedekt en geheimzinnig. ‘Heb je gehoord wat ze vanavond als toetje maken, James?’

Midden in de lucht kwam Foppe tot stilstand, zijn uitdrukking achterdochtig.

‘Slapende Padden Taartjes,’ fluisterde Roos verleidelijk. ‘Mmmm... miniatuur betoverde suikerpadden gedompeld in Belgische Chocolate met hazelnootkruiden er bovenop. Lastig om te maken. Vereist volledige stilte in de keuken, dat voorkomt dat de suikerpadden wakker worden vóór ze allemaal volledig ondergedompeld zijn in de chocolate. Kun je het je voorstellen? Honderden snoeppadden rondhoppend in de keuken met alle elfen die erachteraan rennen?’

James keek op naar Foppe en was verrast om te zien, dat de klopgeest fanatiek in zijn handen wreef, zijn varkensachtige gezicht gespannen omhoog gedraaid, zoals die van Ralph, als die na het naar binnen slurpen van Dropsoda een boer moest laten.

‘Dat zou gewoon rampzalig zijn,’ ging Roos door, spreken met een verbaasde stem, ‘als iemand, laten we zeggen, de keuken binnenstormt en op de potten en pannen begint te slaan terwijl het Zweinstein schoollied op de toppen van zijn longen wordt gezongen... tsssss. Het is maar goed, dat ik *niemand* ken die dát soort dingen zou doen.’

‘MmmmmMMH!’ gromde Foppe schril, bijna uit elkaar ploffend van kwellung. Hij bleef nog even zweven, keek scheel en zijn wangen puilden uit van concentratie, dan ontsnapte er een brul van hopeloze vreugde van hem en zoefde hij weg, overduidelijk glijdend in ze richting van de keukens, al beginnend met het eerste deel van het Zweinstein schoollied.

‘Kom mee,’ zei Roos, James bij een elleboog grijpend en hem sturend naar een zijgang. ‘De bib. En geen woord vóór we daar zijn.’

James liet Roos hem voorttrekken, opnieuw verbaast over haar vaardigheid om de meer simpele van geest te kunnen manipuleren door ze precies te bieden wat ze het liefste wilden.

Vijf minuten later, aan een tafel in de verste hoek van de bibliotheek, met hun ruggen naar de muur en niemand anders in zicht, boog James zich over de *Ochtendprofeet* van Roos van deze ochtend.

Het nieuwsbericht was verrassend klein en stond halverwege pagina twee. Niet helemaal verborgen, maar duidelijk niet schreeuwende kop die ze verwacht hadden.

DREUZEL DRAAKWAARNEMING IN MIDDEN LONDEN REDEN VOOR ONDERZOEK

Functionarissen van het Ministerie van toverkunst reageerden vroeg deze ochtend op aanhoudende berichten dat er een draak was waargenomen boven op de Tower Bridge in Londen en omliggende gebieden. In eerste instantie afgedaan als massahysterie, in gevolg van ontelbare ongerelateerde schendingen van magische onvindbaarheid in Dreuzelplekken. Getuigenissen van ooggetuigen leidde de onderzoekers van het Ministerie te geloven, dat er inderdaad een invasie van een magisch beest had plaatsgevonden. “Een draak is buitengewoon onwaarschijnlijk,” legt Harry Potter, Hoofd Schouwer en eerst aanwezige ter plaatse, uit. “Maar de Dreuzelgetuigenissen geven aan, dat een of ander magisch beest of magische entiteit heel goed tijdelijk ontsnapt is geweest door onze beveiligde tovergrenzen. Zeer waarschijnlijk is deze creatuur een ondeugende Boeman, onbewust losgelaten in de Dreuzelstraten. Ik ben er zeker

van, dat we hem in minder dan geen tijd te pakken hebben.”

Volgens de officiële rapporten, verscheen het creatuur tussen 1:25 en 1:40 in de ochtend, waar het beest voor het eerst gezien werd boven de Tower Bridge, daarna vliegend boven Pottersveld Park en verdween in het nabij gelegen Shard treinstation. Revalideurs van het Ministerie werken nu de klok rond, worden ingezet in het district om de herinneringen van bijna driehonderd Dreuzelgetuigen te veranderen. De schade aan meerdere automobielen, door ongelukken veroorzaakt door de waarneming, wordt ook magisch hersteld. Functionarissen van het Ministerie waarschuwen echter, dat met waarnemingen van deze omvang wel enige restherinneringen, zowel als fysieke bewijsstukken, achter zullen blijven.

Wabe Turnhout, hoofd Revalideur, waarschuwt, “Wij zijn beperkt tot het korte termijn geheugen onttrekking, in plaats van volledige experimentele herplaatsing. Alles wat er nodig is, is dat er drie of vier van de getuigen elkaar in hun dagelijkse leven tegenkomen, waardoor hun gezamenlijke herinneringen weer boven komen drijven.”

Als *Ochtendprofeetlezers* zeker al weten, heeft het populaire Hokus Broeders Circus, momenteel optredend in tover Londen Wegisweg, een optredende draak die te zien is onder de naam Montague Python. Circuseigenaar en spreekstalmeester Archibald Hokus, verzekerde deze verslaggever er persoonlijk van dat hun draak de hele nacht onder hun toezicht is geweest.

“Montague is een geregistreerd dier, wordt nooit alleen gelaten, is zo mak als een lammetje, dit ondanks zijn omvang en reputatie.” Verklaarde Hokus deze ochtend via Brandstof. “En voor een goede reden! Getrainde draken zijn echte schatten, in iedere betekenis van het woord. Ik denk, dat er niet een als hij in de wereld is, hoe graag wij dit ook anders willen zien. En Monty is al zo lang bij ons, dat wij hem als een familielid beschouwen.’

Bij navraag of het Ministerie van Toverkunst in contact was getreden met het Hokus Broeders Circus om informatie te krijgen over de locatie van hun draak gedurende de waarnemingen van afgelopen nacht, verzekerde Mn. Hokus ons, dat hij “op alle mogelijke manieren samenwerkt met de autoriteiten.”

Om de beperkte verdenkingen in de niet-magische gemeenschap te ontzenuwen, is er een officiële verklaring gezet in Dreuzelnieuwsberichten, die verteld over een weggeraakte weerballon en moerasgas wat zich had opgehoopt onder de bevroren Theems. “De ouwe doen het nog prima,” legde Mn. Turnhout uit. – ietwat vermoeid volgens de inschatting van deze verslaggever.

‘Nou,’ zei James, duidelijk opgelucht, ‘dat is mazzel hebben, is het niet?’ Hij duwde de krant terug naar Roos, die hem pakte en weer opvouwde, er veel minder opgelucht uitziend dan James.

‘Dit verhaal stinkt een uur in de wind,’ zei ze met een ruw gefluister, ‘Norberta loopt nog steeds ergens in Londen rond, maar niemand heeft haar sinds middernacht meer gezien. Hoe waarschijnlijk is dat?’

‘Misschien werd ze bang en vond ze een plek waar ze zich kon verstoppen,’ stelde James onzeker voor.

‘Eigenlijk is dat best mogelijk,’ erkende Roos, ‘Noorse Bultruggen, als ze geconfronteerd worden met het onbekende, vinden uiteindelijk een bekend uitziende schuilplaats, hut of krot, om zich in terug te trekken, het gevaar of hun verwardheid uitzittend. Het arme ding is waarschijnlijk doodsbang.’

‘Je klink nu net als Hagrid,’ merkte James verrast op.

‘Hoewel ze ons in de grootste problemen van ons leven kan storten,’ snoof Roos, diep in haar stoel zakkend, ‘betekent dit niet, dat ik harteloos ben. Norberta heeft hier niet om gevraagd. Ze reageert gewoon op haar instinct.’

‘Het is de schuld van Heddlebun,’ zei een andere stem, geforceerd fluisterend. Het was Ralph, die op een stoel tegenover hen ging zitten, zij ogen wijd en ernstig. ‘Ik zei toch dat deze hele zaak een ramp was die stond te gebeuren!’

‘Ik geloof dat ik het was die tegen jullie zei, dat Heddlebun niet te vertrouwen was,’ zei James hoofdschuddend. ‘Wat dat dan ook waard was.’

Roos trok haar meest gelukzalige gezicht en zei, ‘Het heeft geen zin om nu de schuld neer te leggen. Wat gebeurd is, is gebeurd. Nu moeten we er achter komen wat we eraan kunnen doen.’

‘Jij hebt makkelijk praten,’ zei Ralph, zijn stem was gespannen van opwinding, ‘jij bent degene die zei, dat er niets fout kon gaan en we veilig meekonden.’

‘Ik heb nooit gezegd, dat er niets mis kon gaan,’ merkte Roos nuffig op. ‘Ik zei, dat we niet gepakt konden worden.’

‘Da’s niet zoals ik me het herinner,’ gromde Ralph, zijn armen over elkaar slaand.

‘Dus,’ zei James, trachtend het onderwerp weer terug te brengen, ‘als Norberta zich ergens verstoppt, zoals Roos zegt, wat is dan precies het probleem?’ Onwillig om zijn net gevonden opluchting vaarwel te zeggen, hij tikte op de krant en voegde toe, ‘Uit het oog, uit het hart, toch?’

Roos wende haar ongeduldige blik nu op James en raspte, ‘Dat was jouw *Vader* die ze in het artikel aanhaalde, mocht je het gemist hebben. Hij is geen Ministeriële pennenlikker. Dat is meer *mijn vader*,’ gaf ze, weer achterover leunend, toe, voordat ze het iets voor hem opnam, ‘maar zelfs hij zou het verhaaltje over een “ondeugende Boeman” niet slikken. Dat is pure onzin, bedoeld om domme mensen gerust te stellen. Niets meer, niets minder.’

Korzelig rolde James met zijn ogen. 'We krijgen een enorme mazzel over iets wat het ergste nieuws in eeuwen is, en jij klaagt erover! Zie je dan niet dat we veilig zijn? Wat is het probleem, Roos?'

'Het probleem is, is dat het niet voorbij is,' drong Roos nadrukkelijk fluisterend aan. 'Dat kan niet! Norberta is daar nog steeds. En ongeacht wat je Vader tegen die "inschattende verslaggever" van de *Ochtendprofeet* zegt, weet hij dat er iets aan de hand is.'

'Ik ga voor Roos,' knikte Ralph,' maar niet heus. Omdat ik echt geloof, dat het beste wat we kunnen doen, is naar Merlijn gaan en hem de hele pokkenzooi vertellen.'

'Rustig aan,' suste James, heen en weer kijkend naar Ralph en Roos. Hij gebaarde weer naar de krant en vroeg, 'Heeft een van jullie dit al aan Hagrid laten zien?'

Roos schudde haar hoofd en zuchtte diep. 'Ik verwacht dat hij het inmiddels al weet. De arme kerel maakte zich vannacht enorme zorgen. Hij zou als eerste vanochtend een krant te pakken krijgen, gewoon om te weten hoeveel schade er is veroorzaakt. Maar let op mijn woorden. Het is niet voorbij. We hebben een draak in Londen vrijgelaten! Voor het moment kan het rustig zijn, als de Revalideurs klaar met hun werk zijn en alle wrakken gerepareerd zijn. Maar Norberta zit daar ergens. We zullen daar *iets* aan moeten doen!'

'En ik zeg jou, Roos,' zei James, zich naar haar toe buigend en een vinger stekend op de gevouwen krant, 'dat het ons probleem niet meer is! Norberta verstopt zich en het Ministerie komt er mee weg om het toe te schrijven aan Boemannen, weerballonnen en moersgas. We zouden onze zegeningen moeten tellen voor de mazzel die we gehad hebben, *niet* gaan zoeken naar donkere voortekenen om je zorgen over te maken!' Hij zakte weer terug op zijn stoel en sloeg zijn armen over elkaar, voor hij verder ging met een andere stem, 'Daan was vannacht wel lekker bezig met die *visum-ineptio* bezweringen, vind je niet?'

'Nou, dat is moeilijk te zeggen,' smaalde Roos, de krant pakkend en hem terug in haar tas stoppend. 'Die werken alleen op mensen, die niet weten waar ze eigenlijk naar kijken.'

'Maar je wás onder de indruk,' beaamde Ralph zijn hoofd opheffend. 'Ik merkte het wel. Geef maar toe, je was blij dat hij er was.'

Roos bloosde. Het was maar een heel klein beetje, maar James kende zijn nicht van jongs af aan en herkende het. Ze ritste haar tas dicht en vermeed het hem aan te kijken. 'Hij is een kinderachtige, respectloze, roekeloze, manisch vrolijke, vage Amerikaanse boef.'

James knikte. 'En je mag hem voor precies al die dingen waar je je aan ergert.'

Hij verwachtte dat ze kwaad zou worden, maar ze zakte eenvoudig over de tafel, legde haar kin op haar gekruiste armen en staarde naar de boekenplanken. 'Hij is geen Scorpius, dat is zeker.'

'Ah,' knikte James, zich nogal dapper voelend. 'Omdat *hij* je je laat ergeren aan alles waar je hem eerst leuk door vond.'

‘O, maar ik vind hem nog wel leuk. Ik kan er niets aan doen,’ Roos schudde haar hoofd op haar armen en bleef zacht praten. ‘Maar ik heb daarom een hekel aan mijzelf. De meeste tijd brengt hij me in verwarring. Omdat iedere keer als denk ik dat soepeltjes verloop, hij weer iets uithaalt waar ik woedend van word. Mijn huiswerk lijdt eronder.’

Fronsend keek Ralph haar aan. ‘Waar heb je ‘t over? In iedere les haal je de hoogste punten.’

‘Maar ik geniet er niet meer van. Het is een... een *slavenarbeid* geworden.’

‘Wauw,’ verzuchtte James en floot er zacht bij. ‘Een wereld waar huiswerk een slavenarbeid is. Dat is meer dan ik me voor kan stellen.’

‘Lekker hulpen zijn jullie,’ mompelde Roos teneergeslagen. ‘Ik weet eigenlijk niet waarom ik dit tegen jullie twee zeg.’

James werd verleid om tegen Roos te zeggen, dat Scorpius gewoon niets voor haar was, maar wist dat dit zinloos was. Dat was iets waar ze zelf achter moest komen, wanneer ze zich realiseerde, dat het totaal van hun relatie bestond uit, ergernis, liefdesverdriet en zielige ruzies.

In plaats daarvan suste hij, “Roos Malfidus” klinkt als een misselijkmakende tint roze. Net als die verschrikkelijke maagdrank die Oma Wemel brouwt als we de griep hebben.’

‘O, fijn, dank je wel,’ Roos ging rechtop zitten en greep haar tas. ‘Dat maakt het wel duidelijk.’ Ze wilde weglopen, maar wendde zich naar hem en Ralph. ‘Even serieus. Die Norberta-kwestie is nog niet voorbij. We hebben er een zootje van gemaakt en daar moet iets aan gedaan worden, voordat het in ons gezicht ontploft.’

Zonder op een reactie te wachten draaide zij zich om en liep weg. James keek haar na, zijn armen nog steeds over zijn borst gevouwen, en blies een vermoeide zucht uit.

Hij wilde echt geloven dat Roos overdreef en dat Norberta niet langer hun probleem was. Hij was er echter minder overtuigd van dat het waar was, dat Roos geheime gevoelens voor Daan Wilstra had, zelfs ondanks de stormachtige aan - uit knipperlichtrelatie met Scorpius.

Ralph keek nog altijd naar de vertrekkende Roos, tot ze bij een boekenkast de bocht om ging en uit het zicht verdween. ‘Liever geef ik het niet toe, maar ze heeft gelijk over Norberta. En jij hebt gelijk over haar en Scorpius Malfidus. Dat is echt een mafkees.’

James zuchtte en stond op, uiteindelijk besluitend, zei het met tegenzin, dat hij zijn kleding van de afgelopen nacht uit moest trekken, en iets schoons aan moest gaan doen. ‘Deze hele zoi is volledig quantum geworden. Stijgt om ver boven de pet. Ik zie je nog wel, Ralph.’

Terwijl hij op weg was naar de Griffoendortoren mijmerde hij dat, net als de vermiste Norberta in midden Londen, het liefdesleven van Roos gewoon nóg een ding was waar hij, James, niets aan kon doen.’

Het weer, dat de eerste dagen van de vroege Lente wisselvallig was, gaf op Vrijdag nog een sneeuwstorm, die werd gevolgd door een golf van ongebruikelijke warmte op Zondag. De milde lucht joeg de sneeuw weg in verschillende bevroren baggerplekken in de schaduwen van het kasteel, onthulde het doffe gele gras wat er verborgen onder had gelegen en veroorzaakte watervalletjes van de smeltende ijspegels, die van afdakjes en torens hingen. De grond onder James' gym schoenen sopte en water liep er gestaag in, terwijl hij op weg was naar het Zwerkbalveld voor de wedstrijd tegen Ravenklauw die avond.

Hij was gretig om weer na zo'n lange tijd op de bezem te zitten en hoopte dat hij eindelijk kon bewijzen, dat hij de positie van Zoeker waarin hij voor het team vloog waard was. Tot op heden stond Griffendor op de derde plaats, gevolgd door Ravenklauw en Zwadderich. Als ze deze wedstrijd van vandaag zouden winnen, klommen ze naar de tweede plaats en was er nog een mogelijkheid om het toernooi te winnen. Als ze verloren, konden ze de trofee gedag zeggen.

De tribunes zaten vol tot stapvol, rumoerig en trillend van gejuich en stampende voeten toen James zijn plaats innam op het veld voor het traditionele hand schudden voor de aanvang van de wedstrijd.

De wedstrijd die volgde was een felle en vrijwel volgens het boekje. Onder de heldergrijze lucht was de het zicht uitstekend en er was vrijwel geen valwind. James dook en zoefde op zoek naar de Snaai, in de gaten houdend dat hij niet door een verdwaalde beuker geraakt werd en regelmatig naar Gert Muilwijk, de Zoeker van Ravenklauw, kijkend. Toen James laag over de Ravenklauwtribune vloog, met de Zon die net achter de wapperende vlaggen verdween, zag hij Edgar Eckhardt met zijn maatjes Oene en Hansen zitten op de voorste rij, langs hun gekomde handen aanmoedigingen schreeuwend. Vaag beseft James, dat hij al weken niet aan hen gedacht had en was daar blij mee. Mogelijk, mijmerde hij, had hij het laatste van hun zielige, zinloze vijandigheden gehoord. Terwijl hij verder vloog echter, dacht hij dat dit te veel was om op te hopen.

Griffendor hield gedurende de wedstrijd een kleine maar volhardende voorsprong op Ravenklauw, maar lang niet genoeg om de overwinning te verzilveren. James wist, dat de paar extra punten op het scorebord er niet toe deden als Muilwijk de Snaai zag en pakte, voor James dat deed. Spanning omklemde zijn borst als een strop, terwijl de Zon laag boven de tribunes zakte en de wedstrijd koortsachtig zinderde van verwachting.

James had de hele wedstrijd de Snaai nog niet gezien en wist dat deze spoedig zou verschijnen. Hij keek naar de wilde schermutselingen van de spelers, zag hoe de Beukers weg gemept werden en hoe de Slurk naar de glinsterende ringen gemanoevreerd werd. Hij hoorde hoe Lily kreunde van inspanning, schot na schot terugslaand. Knarsend met zijn tanden wachtte hij en zocht, zijn ogen zo inspannend, dat ze achter zijn brillenglazen pijn deden.

En dan, met zonlicht glimmend weerkaatsend en met gefladder van vleugels was hij er: de snaai hobbelde achter Andra Dirks die voor de Ravenklauwringen zweefde. Opeens dook hij in een boog van bronzen stralen weg, helde over en doorkruiste het veld recht op James af.

James zag hoe hij eraan kwam, zijn adem stakte in zijn keel. Dit kon natuurlijk niet zo makkelijk zijn. En, natuurlijk, was dat het niet. De snaai kriskraste in de lucht, afbuigend naar het ondergaande zonlicht en James boog zich over zijn bezem, zich in een achtervolging werpend.

Vanuit zijn ooghoeken probeerde hij te zien of Muilwijk er ook achteraan joeg, maar door het zonlicht was het onmogelijk om dit te zien. Met zijn blik strak op de fladderende gouden bal gehouden, omzeilde en zoefde James langs de bakkeleiene spelers, onder Beukers door en draaide rond onder Steenbak, Griffioendor's belangrijkste Drijver.

'Gaan, James!' hoorde hij Govert schreeuwen, gevolgd door een verrast 'Woow' van Fleur toen hij voorbij haar blies. De menigte brulde van opwinding en James wist, dat Muilwijk zich nu bij de achtervolging gevoegd had. De wedstrijd was waarschijnlijk slechts seconden van zijn eind.

Opeens was Andra Dirks pal voor James, recht in zijn pad zwevend, en de doelringen de doelringen latend, in een poging hem te blokkeren. Hij tikte zijn bezem naar rechts en hield zijn hoofd laag, zo dicht onder haar door zoevend dat de staartwijingen door zijn haren trokken. Toen hij weer opkeek, gleed Muilwijk in zijn kielzog, zijn wenkbrauwen laag en met open geperste lippen.

Maar hij was te laat en James wist het. Hij genoot ervan. Terwijl Muilwijk alles op alles zette om bij te komen, rekte James zijn hand uit, zag zijn schaduw over de zoevende vorm van de Snaai knippen, en ving hem.

Het was alsof hij een appel ving uit een boom in de boomgaard van Oma Wemel; net zo makkelijk en natuurlijk als het pakken van een kadetje uit de broodschaal. Hij knipperde naar zijn vuist en de zilveren vleugels die klapperde tegen zijn palm. Terwijl hij keek, kwamen de vleugels tot rust. De wedstrijd was voorbij.

Verbaast en grinnikend van geluk, keek hij opzij naar Muilwijk, die zijn bezem kwaad tot stilstand trok en zijn kin op zijn borst liet zakken, zijn zweterige haren vielen over zijn gezicht.

De tribunes ontpoften in een oorverdovend applaus.

'En dankzij prima vliegwerk en een haarscherpe blik van James Potter,' riep Josephina Bartels vanuit de commentatorbox, 'pakt Griffioendor de tweede plaats van de rivaal van vanavond, Ravenklauw!'

Vuurwerkbezweringen ploften en suisdan overal toen de rest van het team zich rond James verzamelde, van verrukking juichend en hem tussen hen in porrend.

Midden in de lucht gooide Lily een arm om James' schouders en James besloot, dan en daar, dat hij haar kon vergeven van hem de schuld te geven van hun eerdere verlies in de wedstrijd tegen Zwadderich. Kennelijk kon sport zowel de grootste verdeler als de sterkste verbinder zijn. Niets ervan mocht dan op de lange duur heel bijzonder zijn, maar voor het moment voelde het als het enige ding wat er toe deed in de wereld.

Dat was tot enige ogenblikken later, toen James neerdaalde op het veld, cirkelend als een paardebloemzaad met de rest van het Griffioendorteam rondom hem nog altijd naar elkaar brulden en feliciteerden.

Gezeten op de tweede rij van de Griffioendortribune, was James Vader, de onmiskenbare en legendarische Harry Potter. Hij glimlachte trots, maar juichte niet. Aan zijn rechterkant zat James' Oom, Ron Wemel. En daarnaast prachtig met een rood en gele shawl en bossige bruine haren, zat zijn Tante Hermelien. Alle drie keken ze naar hem, strak glimlachend, en toch was er iets in hun ogen wat zei dat ze, strikt genomen, niet naar Zweinstein waren gekomen voor de Zwerkbalwedstrijd van vandaag.

Naast de tribune stond Roos, wachtend tot hij de grond raakte en zijn bezem op zijn schouder legde.

'Je zag ze?' vroeg ze, het lijkbleke gezicht van hem lezend.

Hij knikte. 'Heb je al met hen gesproken? Waarom zijn ze hier?'

'Laten we maar zeggen,' zei Roos, haar stem zacht en hem betekenisvol aankijkend, 'dat geen van hen echt denkt, dat het een Boeman was die onlangs in Londen verschenen is.'

Het plan, volgens Roos, was om elkaar na het avondmaal te ontmoeten in de hut van Hagrid. Ze haastte zich terug naar het kasteel om deze boodschap via Eend naar Ralph te sturen, terwijl James zich terugtrok in de kleedkamer en zijn Zwerkbaltenuue uittrok. Hij kon zich er nauwelijks toe brengen te wachten tot na de maaltijd om te horen waar de bijeenkomst met zijn Vader, Tante en Oom over ging. Zorg en verontrusting trokken door zijn aderen en voorzagen hem van iets van angst, maar hij kon er niets aan doen. In de nasleep van de Zwerkbalwedstrijd waren de drie volwassenen uitgenodigd voor een privé-diner met Directeur Merlijn en

verschillende leerkrachten, schijnbaar om te spreken over het voortdurende verschrompelen van de Eed van Geheimhouding en ideeën te bedenken om dit op korte termijn te ondervangen. James had het ondubbelzinnige gevoel, dat dit slechts een list was, bedoeld om achterdocht weg te nemen. De echte reden voor hun bezoek zou later die avond in de hut van Hagrid verduidelijkt worden, voor een meer select groepje.

Hij douchte, haastte zich naar het avondmaal, maar kon zich er niet toe zetten om te eten. Zijn maag lag in de knoop bij de gedachte aan wat er zou gaan komen. Wat wist zijn Vader van de Norberta-afgang? Werd Hagrid naar Azkaban gestuurd? Was er aan de *Ochtendprofeet* opzettelijk een gefabriceerde versie van het verhaal gegeven? Misschien dat Norberta zelfs nu nog bezig was om een spoor van vernieling door Londen te trekken! Maar hoe kon zoiets mogelijk stil gehouden worden?

Uiteindelijk, wanhopig, nam hij Roos, toen ze de Grote Zaal verlieten, over zijn zorgen in vertrouwen.

‘Dat is gestoord,’ zei ze, met een denigrerende snuf, ‘maar ik ben blij dat je nu tenminste serieus over de zaak denkt.’

‘Ik heb het altijd serieus genomen!’ riep James, hoewel onderdrukt. ‘Ik hoopte gewoon, dat het probleem vanzelf weg zou gaan. Je kunt het mij niet verwijten, dat ik optimistisch wil zijn, is ’t niet?’

‘Je hebt optimistisch en je hebt onverantwoordelijk,’ zei Roos hoofdschuddend.

Terwijl ze de trappen naderden, pufte Ralph op hen af. Zijn Hoofdmonitorbague glansde in het avondlicht. ‘Waar gaat dit over, je ouders komen hierheen en regelen een geheime afspraak bij Hagrid?’ hijgde hij. ‘Zijn we de klos? We zijn volledig de klos, nietwaar?’

‘Koel je ketel,’ zei Roos, ‘als het echt zo slecht zou zijn, dan hadden ze ons al in de kraag gevat toen ze hier aankwamen en niet gewacht om elkaar in het geniep te ontmoeten.’

‘Ik zei je, dat het een gigantische vergissing zou zijn,’ bromde Ralph, leunend tegen de balustrade om op adem te komen. ‘We stoppen hiermee! We vertellen ze alles. Oké?’

‘Misschien,’ aarzelde Roos, geruststellend een hand opheffend.

‘En Merlijn ook,’ drong Ralph aan. ‘En niet alleen over dat drakengedoe. Over alles. Petra, OdinVann, de Rode Draad, de hele bliksemse boel.’

‘Woow, woow, woow!’ siste James, Ralph, met behoorlijk wat moeite, meetrekkend naar een donkere hoek onder de trappen. ‘Gaat niet gebeuren! Ben je nou helemaal gestoord?’

‘Ik ben de meest normale van ons allemaal,’ protesteerde Ralph, zijn stem zacht houdend, maar hier eigenlijk geen zin in hebbend. ‘We hebben al eerder de fout gemaakt om Merlijn en jouw ouders niet te vertrouwen! Maar dit is veel te groot voor ons, om die vergissing weer te maken!’

James opende zijn mond om te protesteren, maar Roos was hem voor. 'Merlijn en onze ouders zijn verplicht om Petra op wat voor manier dan ook gevangen te nemen, niet om haar te helpen. Dat weet je, Ralph. Je zag wat er gebeurde toen Merlijn en Petra elkaar troffen in de Wereld tussen de Werelden.'

Gefrustreerd trok Ralph een hand door zijn haren. 'Is het nooit bij jullie opgekomen, dat, misschien, ze *gelijk* hebben om haar tegen te houden?' Om de beurt keek hij hen aan en schudde zijn hoofd, hun tegenwerpingen opzij zettend. 'Kijk, ik vertrouw Petra net zoals ik jullie vertrouw. Ik geloof, dat ze *denkt* dat dit het enige plan is dat zal werken. Maar alléén omdat Petra verbazingwekkende krachten heeft, betekend het niet dat ze altijd gelijk heeft. En laat me niet beginnen over Odin-Vann. Hij is zo betrouwbaar als een valse rubberen Galjoen. Ik vertrouw Merlijn en jullie ouders meer dan die magere zak. We moeten haar helpen en dat weten jullie.'

Roos hield het bij een doordringende zucht en draaide zich om naar James te kijken. Duidelijk had ze met hetzelfde dilemma geworsteld.

En het was pas op dat ogenblik, dat James uiteindelijk de belangrijkste reden begreep om het plan van Petra geheim te houden. Het gewicht van besef hiervan verkleumde hem tot aan zijn hielen. Roos zag het op zijn gezicht, net als Ralph, die zelf ook iets verbleekte.

'Wat is het?' vroeg hij, opeens fluisterend. 'Wat weet je?'

Langzaam schudde James zijn hoofd. 'Het is niet zozeer wat ik weet,' hijgde hij, leunend tegen de muur en naar beneden zakkend in een zwakke hurkzit. 'Het is waar ik bang voor ben wat kan gebeuren. Wat *zal* gebeuren, als we Merlijn en onze ouders op de hoogte brengen.'

Ralph hurkte ook neer. Roos zakte door haar knieën en trok haar rok er strak over. 'Ze zullen proberen haar te overreden, is het niet?' zei ze redelijk. 'Als het hen lukt haar te laten luisteren, zullen ze proberen haar van haar plan af te brengen.'

Opnieuw schudde James zijn hoofd. 'Maar daar zullen ze niet in slagen. Petra is volledig toegewijd. Ze maakte een *Gruzielement* om er zeker van te zijn dat ze haar plan zou kunnen uitvoeren. Onmogelijk dat Merlijn en onze ouders in staat zullen zijn haar om te praten. Dat betekent, dat ze geen andere keuze hebben dan haar op wat voor manier dan ook te stoppen.'

Terwijl ze knikte trok Roos bleek weg, ze begon het te begrijpen. 'En als ze haar met geweld dwarsbomen...'

Ralph liet zijn schouders zakken. 'Mensen zullen dan gewond raken. Misschien zelfs gedood.'

'Maar Petra niet,' fluisterde James. 'Dat is tenslotte de bedoeling van een Gruzielement. Ze kunnen hun toevlucht nemen om haar uit te schakelen, maar dat zal niet werken. En dan...'

'Zal zij hen aanvallen,' zei Roos met een dunne stem. 'Petra zal iedereen die haar in de weg staat doden.'

James voelde zich koud tot op zijn botten toen hij knikte. 'Ze zal het doen omdat zij denkt, dat het de enige manier is om de wereld te redden. Ze zal zich erom haten. Maar ze *zal* het doen. Omdat ze geloofd dat ze sterk genoeg is om de moeilijkste keuze van allen te maken.'

Roos voegde toe, 'En omdat ze al bevlekt is door *een* dood.'

Ralph staarde naar de vloer tussen hen in, kennelijk diep nadenkend, de koude woorden van zijn vrienden herkauwend. 'Dus,' murmelde hij, 'als we het Merlijn of onze ouders vertellen, kan dit hun dood betekenen. En dat zal deels onze fout zijn, omdat wij hen opgezet hebben tegen iemand die ze onmogelijk kunnen verslaan.'

Geen van hen reageerde. Na een hele poos hief Ralph zijn hoofd weer op.

'Zelfs niet tegen Merlijn?'

James keek naar Roos, dan naar Ralph. 'Merlijn kan de beste keuze zijn. Maar denk aan wat er gebeurde toen hij Petra confronteerde op de Nacht van de Onthulling. Hij probeerde haar tegen te houden. Hij gebruikte zelfs zijn staf tegen haar. En het hield haar niet eens een beetje tegen. Hij was niets voor haar.'

Ralph fronste, nog steeds worstelend met het idee. 'Maar de stad is haar element! Het is de bron van haar kracht! Tuurlijk was ze daar krachtiger dan hij. Maar misschien een volgende keer...'

Met en diepe zucht zei Roos, 'Als er een volgende keer is. Dan zal Petra er zeker van zijn dat de omstandigheden weer in haar voordeel zijn, net zoals ze in New York waren. Ze kent de zwakke plek van Merlijn. Ze zal ervoor zorgen dat hij geen voordeel op haar heeft. Ze zal hem verslaan. En wanneer ze dat doet, komt hij *nooit* meer terug.'

Ralph fronste eenvoudig en staarde weer naar de vloer. Het stond hem niet aan, James kon dat zien. Maar hij kon er toch ook niets tegenin brengen.

Zonder verder nog een woord te zeggen gingen de drie hun eigen weg. Ze zagen elkaar niet tot even voor negen uur, toen ze bij elkaar kwamen in de Ontvangst Hal en de koude van de avond in glipten.

Uit Hagrid's hut gloeide geel licht. Een lint van grijze rook kringelde uit de schoorsteen, net als altijd, en toch voelde James zich minder verwelkomt door de bekende hut dan op dit ogenblik. Hij werd gek van de spanning over wat hem te wachten stond, maar ook rilde hij van onrust, dat hij in de grootste problemen van zijn leven zou komen.

En geluid golfde plotseling door het blauwe avondlicht, James, Roos en Ralph stoppend in hun tocht. Het was zacht maar onmiskenbaar en het was het geluid waarvan ze het minst verwachtte dat het uit de diepte van de hut zou komen.

Het was gelach. Verschillende stemmen, allemaal van andere toonhoogte, lachten gelijktijdig, de melodie van en oud, lang vergeten lied vormend.

James keek verontrust opzij en ving de verbaasde blik van Roos. Ralph slikte hoorbaar.

'Is dat een goed teken,' fluisterde hij, 'of een slecht teken?'

Onzeker haalde Roos haar schouders op en vervolgde, langzamer, de korte afstand over het grasveld. James en Ralph volgden voorzichtig.

Het gelach klonk weer, harder nu de drie de hut naderde. Roos hief haar kleine vuist en klopte één keer zachtjes, bijna alsof ze hoopte dat het niet gehoord zou worden. In de hut werd het onmiddellijk stil. Een paar seconden later, werd de deur een stukje geopend en het harige hoofd van Hagrid keek naar buiten. Zijn donkere ogen tuurden naar de drie leerlingen, dan knikte hij en opende de deur helemaal terwijl hij achteruit stapte.

James volgde Roos en Ralph en keek in het rond.

Zittend aan de grote tafel, hun gezichten verlicht door het licht van een enkele lantaarn, met het servies van een laat avondmaal rommelig tussen hen in, waren Harry Potter, Ron Wemel en zijn vrouw Hermelien. Ze droegen zwarte spijkerbroeken en dikke truien, hun gezichten stonden vrolijk maar stil terwijl ze naar de nieuwkomers keken, alsof ze zich met tegenzin aan de zaken van deze avond wilden beginnen.

Met een klap sloot Hagrid de deur en gebaarde naar de tafel. 'We hadde 't net over de goeie ouwe tijd,' verkondigde hij, 'veel herinneringe met deze drie. Niet allemaal goed, maar wel meer goeie as slechte.'

Hermelien knikte en wees naar een kleine stoel onder het raam. 'Ik herinner me nog dat je daar zat, Ron,' merkte ze op, 'gedurende een goed kwartier slakken uitkotsend. Is dat een van de goede of een van de slechte herinneringen?'

James' Vader probeerde om niet te grijnzen. Ron rolde met zijn ogen en schudde zijn hoofd. 'Je bent om te brullen, Mevrouw Wemel. Zoals u nog weet, was dat het resultaat van het verdedigen van uw kwetsbare eer door mij.'

'En daar volledig in falend,' beaamde Harry, 'maar het gaat uiteindelijk om het idee.'

Hermelien sloeg haar arm om haar echtgenoot en legde haar hoofd op zijn schouder. 'Ik weet het nog,' zei ze warm. 'En ik zal het nooit vergeten.'

'Goeie vangst op het veld daar vandaag, James,' knikte Ron, zich met een scheve glimlacht naar James wendend.

James bewoog zich naar het licht op de tafel, kijken van gezicht naar gezicht voor een teken wat er aan de hand was. Zijn Vader zag de vraag op zijn gezicht en knikte kort.

'We weten van Norberta,' gaf hij toe. 'En voor je boos wordt op Hagrid, nee, dat is niet omdat hij het ons verteld heeft.'

Hagrid hief zijn beide enorme handen op terwijl hij achterover in zijn stoel zakte. 'Heb geen woord gezegd. Deze keer niet.'

Roos vernauwde haar ogen en bewoog zich naar opzij om plaats te nemen op de stoel naast haar Moeder, die opzij schoof om ruimte te maken. 'Dus, hoe *weten* jullie het dan?' vroeg ze, argwanend de tafel rond kijkend. 'En, euh, *wat* weten jullie?'

Haar Vader sprak toen, een hand opheffend om punt voor punt op zijn vingers af te tellen. 'We weten van het plan naar Londen te gaan om een zekere ongeregistreerde Noorse Bultrug vervoeren wiens omgangsmogelijkheden bij de reuzen op zijn zachts gezegd, moeilijk waren geworden. We weten dat het plan, voor zover het bestond, verschrikkelijk verkeerd gegaan is, leidend tot het ontsnappen van genoemd draak naar de binnenstad van Londen, waardoor honderden arme Dreuzel Londenaren het van doodsangst het in hun broek deden.'

'Ronald,' klakte Hermelien afkeurend met haar tong.

'En,' ging Ron onverdroten verder, 'we weten dat, spijtig voor hen die ermee gemoeid zijn, genoemde draak - een vrouwtje genaamd, hier zelf geen schuld aan hebbend, Norberta - snel naar de grond ging, zich ergens in het centrum van Londen verstoppend en is daar kennelijk nog steeds, bang en wachtend op het moment, dat ze, of gevonden wordt, of hongerig genoeg wordt om op jacht naar eten te gaan.'

James zakte in de laatste lege stoel aan de tafel, slap met een gemengd gevoel van opluchting en schaamte. Aan zijn Vader vroeg hij, 'Hoe bent u hier achter gekomen?'

'Eenvoudig,' zei Harry, zijn bril afnemend en met zijn mouw schoonwrijvend. 'Het is mijn *werk* om achter dingen te komen.'

'We zochten de gegevens op van iedere geregistreeerde draak in een cirkel van honderd kilometer,' legde Hermelien uit. 'Het is niet een heel lange lijst. We contrôleerden ieder ervan en stelden vast, dat ze, op de nacht waarover het gaat, allemaal daar waren waar ze moesten zijn. En daar de gewonde Groene Huisdraak van nature ver uit de buurt van steden blijft, bleef er maar een mogelijkheid over.'

Ron knikte. 'Een zekere Noorse Bultrug waar maar een paar mensen weet van hebben en waar wij drie uiteindelijk verantwoordelijk voor zijn.'

'Wij *vieren*,' corrigeerde Harry hem, opzij naar Hagrid kijkend.

'Om nog te zwijgen,' ging Ron verder, 'dat verschillende van de Dreuzelgetuigen die nacht, verslag gaven van het zien van een schip wat door het ijs van de Theems heen brak. Sommige zeiden, dat het een lang, oud schip was met masten en een schoepenrad. Anderen hadden het over een oude sleepboot. Zelfde plaats, zelfde tijd.'

Hermelien nam het over, 'Dus trokken we snel een paar conclusies en kwamen direct hierheen om aan Hagrid te vragen waar hij precies mee bezig was en wie hij erin betrokken had.' Hierbij draaide zij zich naar haar dochter en keek haar scherp aan.

'Wat hadden we dan moeten doen?' zei Roos schril. 'Die arme ouwe Hagrid alleen op weg sturen in de drijvende emmer van hem om Norberta te redden? Dat zou hij doen, weet u! We hadden de verplichting om te helpen, wij alle drie. Het was niet mijn schuld dat Daan Wilstra uiteindelijk met ons mee ging. Ik wilde hem direct naar Alma Aleron terugsturen toen Ralph hem hierheen Eende!'

Vlak voor zijn Tante Hermelien haar wenkbrauwen optrok en, met een wetende uitdrukking op haar gezicht zich naar haar echtgenoot wendde, zag James wat er hier gebeurde.

‘Geen enkel woord,’ herhaalde Hagrid nadrukkelijk. ‘Ik was het deze keer niet.’

Ralph sloeg zich met zijn vlakke hand tegen zijn voorhoofd.

Roos keek van haar Moeder naar haar Vader en dan over de tafel naar haar Oom, die zijn ogen liet zakken naar het tafelblad en in zijn lege theekop roerde.

Roos zei, ‘Hier wisten jullie niets van... is het niet?’

‘Het is de oudste truuk in het Schouwershandboek,’ zuchtte James, achterover leunend in zijn stoel. ‘Overtuig ze ervan, dat ze alles weten en zit dan achterover om te luisteren. Hij doet dit al jaren met Albus, Lily en mij.’

‘Maar...’ kookte Roos, terwijl haar wangen dieprood werden. ‘Maar u zei...!’ Ze keek beschuldigend naar haar Oom.

Harry zei, ‘Het is zoals ik je zei: het is mij werk om achter dingen te komen. Je was erg behulpzaam, Roos. Dank je.’

Hermelien richtte zich op Hagrid. ‘Hoe *kon* je hen mee laten gaan?’ vroeg ze hem verwijtend. ‘Dat was héél gevaarlijk.’

‘Niet meer dan iets wat we in onze schooldagen deden,’ zei Ron zacht, ‘en voor precies dezelfde draak.’

‘Dat is wat ik tegen hen zei!’ sputterde Roos. ‘We maken gewoon af wat jullie begonnen!’

Hermelien keek haar dochter streng aan. ‘Met dit verschil, dat *wij* slaagden. *Jullie* hebben een draak in Londen losgelaten.’

‘O, je mot ‘t hen niet kwalijk neme,’ kreunde Hagrid, treurig zijn hoofd schuddend. ‘t Is allemaal mijn schuld. Ik had ze d’r niet in motte betrekke. Ik maakte me alleenig zorege om Norberta. Ik dach nie na.’

Harry rekte zich uit voorbij de schouder van James en raakte de arm van Hagrid aan. ‘Niemand heeft hier schuld aan. Ik weet hoe volhardend deze drie kunnen zijn. We bereiken er niets mee om iemand aan te wijzen.’

Ralph, nog steeds staand achter de stoel van Hagrid, bemoeide zich ermee. ‘Helemaal omdat ik hen probeerde te waarschuwen dat het plan van begin tot eind een nachtmerrie was!’

Hermelien knikte meelevend. ‘Net zoals ik probeerde *deze* twee te waarschuwen toen we nog leerlingen waren en Norberta net uit het ei was. Iemand moet de stem van rede zijn.’

‘Dank u!’ knikte Ralph, zijn handen in een hulpeloos gebaar uitstekend. ‘Het is een ondankbare taak, is’t niet?’

‘Omzichtigheid en kiesheid zijn zelden populair,’ beaamde Hermelien wijs, nu opzij kijkend naar James, die nog dieper in zijn stoel zakte.’

‘Het *punt* is,’ nam Harry het woord, ‘dat dit een serieus dilemma is wat opgelost moet worden. We zij allemaal betrokken in het veroorzaken ervan. Dus het is aan ons

om te proberen het in orde te maken, voor er nog meer Dreuzel Londenaren door een draak in hun straat geterroriseerd worden.'

Hagrid knikte. 'Of Norberta, die nog 'n dag extra, uitgehongerd en bang eregens in de stad mot blijve.'

Hermelien keek hem ongeduldig aan. 'Of een arme oude terreinknecht, die weggestuurd wordt om de rest van zijn leven in Azkaban door te brengen. Laten we proberen dit in perspectief te houden, zullen we?'

Harry ging rechtop in zijn stoel zitten en zette zijn bril weer op. 'Tot op heden hebben we geluk gehad, dat Norberta zich op de een of andere manier ergens schuilhoud. Maar dit zal niet zo blijven. De eerste taak is om haar te vinden en de stad uit te krijgen, zonder dat iemand haar ziet, Dreuzel of wie ook. De tweede taak...?' Hij keek over de tafel naar Ron, die opvrolijkte.

'Ik sprak vanmiddag via brandstof met Charlie. Hij zegt, dat ze nu behoorlijk vol zitten, nu de Roemeense regering het registreren alle draken onder hun hoede af wil ronden. Maar volgens hem is er altijd nog ruimte voor Norberta, zelfs als dit betekent, dat ze met de tweeling in zijn appartement in Braşov op één kamer moeten.'

'Maar!' zei Hagrid, opzitten in zijn stoel en beide handen op tafel leggend. 'Ik heb hier alles al geregeld! De schuur is leeg en ken d'r hebbe!'

Ron trok zijn wenkbrauwen hoog op en was heel druk bezig met het herplaatsen van zijn kop en schotel op de tafel voor hem.

'Hagrid,' zei Hermelien voorzichtig. 'Je weet dat je Norberta niet hier op het terrein van Zweinstein kunt houden. Directeur Merlijn mag dan, net als jij, een zwak hebben voor gevaarlijke creaturen, maar ook hij kan zijn ogen niet sluiten voor een gesmokkelde draak. En je denkt toch geen moment, dat je het voor hem geheim kunt houden...'

Nog even bleef Hagrid recht overeind zitten, kauwend op zijn lippen en strak naar Hermelien starend. Dan zakte hij weer achterover, een gespannen kraak uit zijn stoel ontlokkend. 'Ik weet 't,' gaf hij triest toe. 'Ik weet 't al die tijd al. 't Is suf, dat 't is. Ik denk asdat ik gewoon hoopte, dat as 't allemaal voorbij was en ze hier zou zijn...'

'Het is beter zo,' knikte Harry, 'voor alle betrokkenen.'

'Niet voor Norberta!' riep Hagrid, zijn harige hoofd weer optillend. 'Ze zal gek worde, opgeslote bij al die Roemeense Langhoorns! Die kenne niet omgaan met Bultrugge en 't benne héél territoriale beeste, die Langhoorns! Norberta is al zo'beetje half tam met d'r lamme vleugel! Ze zulle dr'zwakheid mereke en muizevoer van d'r make, arme ouwe meid!'

'Dat is dan geregeld,' zei Ron, uiteindelijk opkijkend van de tafel. 'Als we Norberta op jouw schip uit de stad kunnen krijgen, hoeven we alleen maar zo ver te gaan als de toverhaven in Bruges. We hebben voor een luchtschip gezorgd die haar de rest van de weg naar Charlie in Braşov zal brengen, geen vragen, contant betaald.'

'En wie betaald 't?' eiste Hagrid, duidelijk grijpend naar een reden om het plan niet door te laten gaan.

‘Wij hebben allemaal een deel betaald.’ zei Hermelien, Hagrid goed in de gaten houdend en hem in haar ogen laten kijken. ‘Dat kun jij ook als je wilt. Het is minder dan je denkt. En het is het minste wat we kunnen doen. Per slot zijn we echt allemaal verantwoordelijk voor dit hele gedoe. Zelfs als een van ons *heeft* geprobeerd om op te staan als de stem van rede voor de daad.’ Hierbij keek ze opzij naar Ralph en bood hem een kleine, meelevende, glimlach.

Hagrid haalde lang en piepend adem en knikte dan langzaam. ‘Ik denk, asdat ie gelijk heb. Maar niemand van jullie gaat ook maar ‘n knoet voor die reis betale. Ik heb nog wel wat geld achter de hand en geen idee wat d’r mee te doen. ‘t Is een goeie manier om ‘t maar ‘es uit te geve. Waarschijnlijk de allerbeste manier.’

Hermelien knikte en ontspande in haar stoel.

Ralph vroeg, ‘Dus onze eerste taak is het om Norberta te vinden, hoe gaan we dat precies doen?’

‘Er is geen “we”,’ weerlegde Harry, opkijkend naar de grote jongen en daarna naar James en Roos. ‘Jullie drie hebben al genoeg gedaan. Alles wat we van jullie willen weten is ons in de exacte richting te wijzen waar Norberta heen ging. Vanaf daar nemen wij het over.’

‘*Dank u,*’ zei Ralph opnieuw, uiteindelijk in elkaar stortend op de grote fauteuil van Hagrid voor de open haard.

‘Maar Mam - !’ protesteerde Roos, maar haar Moeder schudde haar ferm haar hoofd al.

‘Vergeet het maar, Roos,’ zei ze, geen tegenspraak duldend. ‘Je hebt morgen gewoon school. Ik ga je op geen enkele manier toestaan om tot wie weet hoe laat vannacht op te blijven, *zelfs* als ik je de hele tijd in de gaten kan houden.’

James knipperde verrast. ‘We doen het vanavond?’

‘*Wij* doen het,’ verduidelijkte zijn Vader geduldig, opzij naar Ron en Hermelien knikkend. ‘We kunnen niet langer wachten. Norberta blijft niet altijd verborgen. We moeten haar nu vinden en haar onmiddellijk de stad uit zien te krijgen, voor de hele zoi rampzalig wordt en wij allemaal de klos zijn.’

‘Sommigen meer dan anderen,’ maakte Ron snel duidelijk, de tafel rond kijkend. ‘Gewoon om daar duidelijk over te zijn. Ja.’ Hij wendde zijn blik verontschuldigend naar Hagrid, die triest knikte.’

Roos sloeg haar armen nors over elkaar. ‘Ze ging zuidwestelijk,’ bekende ze kernachtig. ‘Laag, stuiterend over auto’s en daken. Ze kan niet ver gekomen zijn.’

Ron leunde langs Hermelien en kuste zijn dochter op haar voorhoofd. ‘Dank je wel, schatje. En voor wat het waard is, ik wou dat je wel meekon. Maar Mam heeft gelijk. Wat voor Vader zou ik zijn, als ik je op een schoolavond mee op drakenjacht zou nemen?’

‘Een super geweldige?’ stelde Roos voor, van onder haar wenkbrauwen naar hem opkijkend.

'Precies,' knikte hij ernstig. Met een rol van haar ogen elleboogde Hermelien hem van opzij.

'Enig idee waar zij zich kan verbergen?' vroeg Ralph vanuit de fauteuil. 'Het riool, misschien?'

Hagrid schudde zijn hoofd. 'Neh, neh,' verzuchtte hij, 'Noorse Bultrugge benne verdraaid goed in verberege, maar ze kijke altijd voor 'n plekkie dat ze zo'n beetje herkenne. 'N plek die ze doet denke an d'r voorvaderlijke thuisland, comfortabel en bekend.'

'Charlie zegt het zelfde,' beaamde Ron. 'Hij zegt dat ze sterke herinneringen hebben ingebrand in hun instincten van het land en de plaatsen waar ze origineel vandaan komen. Hij zegt, dat alles wat we moeten doen is een plek zien te vinden die zou passen in het Noorweegse landschap van zo'n honderd jaar geleden.'

James fronste naar zijn Oom. 'In het huidige Londen?'

Ron schouderchokte. 'Nou... natuurlijk. Iets wat Noorwegies aanvoeld. Dus...' hij keek naar de anderen, 'hoe zien de dingen er in Noorwegen uit, dan?'

'Er zijn heel veel fjorden,' stelde Ralph voor. 'Mijn Vaders gaat maar door over de fjorden. Zegt dat ie van plan is, ons ze op een dag te laten zien. Zegt dat ze een wereldwonder zijn.'

Roos zuchtte kordaat. 'Er zijn helemaal geen fjorden in midden Londen.'

'Goed dan,' zei Harry met een knik. 'Dus gebouwen en dingen. Wat zou er genoeg Noorwegisch uitzien om een bange en heimwee-achtige draak naar zich toe te lokken?'

Ron ging rechtop zitten en wees geïnspireerd naar Harry. 'Mos op daken! Met, soort van, bomen die er bovenuit groeien. Juist? Helemaal sprookjesachtig en dik hout en fraai uitgesneden houten deuren. Dat soort dingen.' Hij keek opzij naar Hermelien, 'Euh, goed?'

'Het is zeker een probleem,' zei Harry, 'als geen van ons enig idee heeft, waar de architectonische details er uitzien als in Noorwegen om een grillige draak aan te trekken.'

'Euh,' zei James, zijn ogen sperden zich open terwijl er een idee, volledig uitgewerkt, bij hem opkwam. 'Laat u mij vanavond meegaan...?'

'Nee,' herhaalde Hermelien, haar hand plat op de tafel zettend. 'Hier hebben we het al over gehad -'

'ALS,' onderbrak James haar, kijkend van zijn Tante naar zijn Vader, wetend dat hij het er verschrikkelijk op aan liet komen, 'als ik ons een expert weet te vinden over dat soort architectuur?'

Harry bekeek zijn zoon, zijn ogen stonden onderzoekend, twijfelachtig, maar terughoudend het overwegend. 'En precies wie,' vroeg hij langzaam, 'mag deze expert dan wel zijn?'

19. Terug naar Londen

'Ze vertelde het aan je Vader!?' siste Millie, in de schaduw buiten de Huffelpufleerlingenkamer puilden haar ogen uit.

'Ik noemde geen *namen*,' fluisterde James verdedigend, rond kijkend of niemand hen af kon luisteren. De stapels tonnen in de gang boden een prima verstoppiek en het lage plafond voorkwam galmen. Vaag, een beetje droefgeestig, herinnerde James zich dat hij Millie op bijna precies deze plaats een paar weken geleden gekust had. 'Ik zei alleen, dat ik *iemand* kende die architectuur kent. En ik kan je niet vertellen waar we deze persoon nodig voor hebben. Niet totdat je ermee instemt om mee te komen. En ik hoop echt, dat je dat wilt, omdat, nou, we je echt nodig hebben en je architectonische deskundigheid.'

Ongeduldig rolde Millie met haar ogen. Ze droeg een wijde, grijze joggingbroek en een geel Huffelpuf Zwerkbal "T" shirt. De handgeschreven tekst aan de voorkant las *WE HUFFEL PUFFEN en BLAZEN JE HUIS PLAT!*

'James, zei Millie, haar ogen met een hand bedekkend. 'Ik heb precies één boek over dit onderwerp en ik heb nog maar nauwelijks de tijd gehad om er in te kijken. Wat voor soort "deskundigheid" heb je feitelijk nodig?'

James aarzelde een beetje, zijn gewicht van de ene op de andere voet brengend. 'Nou. We hebben iemand nodig, die bouwstijlen kan herkennen die zich mogelijk thuis voelen in... een ander land.'

Millie keek over haar hand naar hem en liet hem toen zakken, ze kantelde haar hoofd een weinig. 'Welk land?'

'Noorwegen,' antwoordde James, alles op alles zettend.

'Ik weet niets van de architectuur van Noorwegen,' zei Millie, haar handen op haar heupen zettend. 'Niet meer dan de gemiddelde persoon.'

'Ik *ben* de gemiddelde persoon,' zei James hulpeloos, 'en tot voor tien minuten geleden, wist ik niet eens dat er zoiets als Noorwegse architectuur was!'

'Kijk, je zou niets aan mij hebben,' drong Millie aan, geïrriteerd rakend. 'Wat je je Vader ook verteld hebt, twijfel ik er aan dat ik er aan kan voldoen. Als het over Noorwegen gaat, kan ik nauwelijks een Noorse hardhouten paal van een Romaanse onderscheiden.'

'Zie je?' klaarde James op, haar verbaasd in de schemer aankijkend, 'Je weet *wel* waar je het over hebt!'

'Dat zijn alleen maar woorden die ik opgepikt heb bij het doorbladeren van wat boeken,' riep Millie geërgerd. 'De zin slaat nauwelijks ergens op. Als je echt iemand zoekt die zijn zaken weet, waarom ga je dan niet met Blake praten? Die arme gast is waarschijnlijk nog altijd op zoek naar zijn onzichtbare auto.' Ze draaide zich weg van hem, uitstrekkend naar de deur.

'Millie,' fluisterde James, haar met een hand op haar schouder tegenhoudend. Ze stopte, maar draaide zich niet terug naar hem. Nog steeds fluisterend zei hij, 'Het spijt me voor de manier waarop ik die nacht reageerde. Niet voor *Blake* - ik vind nog steeds dat hij een weerzinwekkende, konkelende Jarvey is -, maar ik heb spijt tegenover *jou*, dat ik een jalouse, achterdochtige sukkel was. En later op de trein, het was stom van me om Ralph die dingen te vertellen. Ik wilde niet, dat je er via hem achter kwam. Ik handelde als een lafaard.'

Millie liet dit even indalen, ze hield nog steeds een hand op de klink van de deur van de leerlingenkamer. 'Ik had het wel aangekund,' zei ze zacht, 'als je gewoon bij me gekomen was om het te zeggen.'

'Ik was onderweg om precies dat te doen,' zuchtte James, 'maar ik vond steeds redenen om het uit te stellen. Ik wilde je geen pijn doen.'

'Nou,' knikte ze, nog steeds starend naar de dichte deur, 'dat is je dan niet gelukt. Maar ik ben een grote meid. Ik kan het wel aan. En ik ben er bijna overheen. Bijna.'

James liet zijn hand zakken. 'Daar ben ik blij om. Ik vind je echt aardig, Millie. Het is alleen...'

Hij stopte, wetend dat hij verder niets kon zeggen zonder zijn verbinding met Petra uit te leggen en zijn hopeloze liefde voor haar.

Gelukkig hoefde hij niets meer te zeggen. Over haar schouder keek Millie naar hem en de blik in haar ogen vertelde hem, dat ze het zo goed vond en het daarbij wilde laten.

'Hierdoor weet ik niet méér van de architectuur in Noorwegen,' zei ze, in zijn ogen kijkend.

Hij haalde zijn schouders op en zuchtte.

‘Maar het zorgt er *wel* voor, dat ik iets meer bereid ben om je te helpen. Niet zozeer voor jou, als wel voor je Vader. Ik hoor al over hem sinds ik luiers droeg. Ik trek even iets anders aan en pak mijn jas. Het wordt tijd, dat *mijn* naam verschijnt in een van Remmington’s boeken.’

Merlijn ging ook mee.

James kwam hier pas achter toen ze op het schip waren, kantelend tussen de ondergrondse tunnels op weg terug naar Londen. Terwijl hij en Millie de trap naar het smalle ruim afdaalden, kwamen ze de Directeur tegen, zittend op een krat, lezend in een klein maar ongelooflijk dik boek met een glinsterende leesbril die laag op zijn neus stond.

James kwam onhandig en zo snel tot een abrupte stilstand, dat Millie vol tegen hem aanliep.

Het schip schudde onophoudelijk en kreunde rondom hen, zo nu en dan trillend als de kiel langs de tunnel onder haar schraapte. Merlijn leek volledig onverstoort door dit soort dingen, maar hij sloeg zijn boek met een klap dicht en keek op naar de leerlingen, zijn uitdrukking slechts aangenaam nieuwsgierig.

‘Ik twijfel eraan dat jullie twee al zeebenen ontwikkeld hebt,’ verkondigende hij en klopte op een bank vastgeschroefd tegen de hellende romp naast hem. ‘Kom toch zitten voor je jezelf bezeerd.’

James aarzelde, zijn gedachten raceten in een mengeling van sprakeloze verrassing en ijskoude angst. Waarom was de Directeur hier? Wat wist hij? Was hij een voorteken van op hande zijnde problemen?

Na even duwde Millie James opzij en liep half, en stommelde half, naar de bank. Ze ging strategisch aan het eind van de bank zitten, zo ver mogelijk bij de Directeur vandaan, de ruimte rechts van hem voor James vrijhoudend. Met een stille zucht en iets wegslikkend, drentelde hij naar de bank en liet zich erop zakken.

Merlijn opende zijn kleine boek weer, verzette zijn bril en zei luchtig, ‘Ik vertrouw erop dat jouw Vader, Tante en Oom meneer Hagrid assisteren in het besturen van dit schip naar onze bestemming?’

Onzeker knikte James. Hij wist dat er weinig te besturen viel zodra het schip gevangen was in de strot van de razende tunnels, maar meende dat het geen zin had om dit uit te leggen.

In plaats daarvan vroeg hij zacht, 'Ik denk, dat we in de problemen zijn als we terug komen?'

'Problemen?' herhaalde de Directeur het woord, alsof hij het voor het eerst hoorde. 'Waarvoor dan?'

Naast hem knipperde James. 'U weet waarom we naar Londen gaan, toch? U komt toch niet alleen mee voor de gezelligheid?'

Merlijn haalde zijn enorme schouders op. 'Ik weet dat de magische beveiligingen in de stad zover zijn afgetakeld, dat het voor een draak mogelijk is geworden om door te dringen in Dreuzelruimten, wat ongemak veroorzakend bij de ongelukkige getuigen. En ik weet, dat jij en je vrienden er uiteindelijk verantwoordelijk voor zijn.' Hij wendde een oog naar James, alsof hij het schuldgevoel dat over de jongen heen spoelde kon zien dat hem tegen de romp van het schip ineens deed zakken. Zijn stem verlagend tot een diep dreunen zei de Directeur, 'Uw fout lag niet in de poging de draak te redden van haar aanhoudende instinct, meneer Potter. Tot aan de recente jaren, zouden de gewone magische bescherming de stad ondoordringbaar gemaakt hebben voor creaturen zoals zij. Noch verzaakte u, in het niet vertellen van de plannen aan mij. Ik, persoonlijk, ben heel tevreden wanneer burgers bewust dit soort taken op zich neemt. Het bevrijd hen, zoals mijzelf, om toe te komen aan zaken die wij belangrijk vinden.'

'Dus...' zei James een beetje fronsend. 'We zitten niet in de problemen?'

'Uw fout,' zei Merlijn, een vinger opheffend, 'en de fout van uw kompanen, was om een Elf te vertrouwen wiens motieven bewezen verdacht waren.'

Verrast ging James overeind zitten. 'Hoe weet u over haar? We hebben het niet over haar gehad tegen mijn Vader, of iemand anders!'

Merlijn haalde diep adem en blies deze bedachtzaam weer uit. 'Ik zou er de voorkeur aan geven om u toe te staan te geloven, dat ik het doorzien heb via mijn eigen mysterieuze en verschrikkelijke machinerie. Maar wanneer het op ú aankomt, meneer Potter, vind ik vertrouwen een veel waardevoller instrument dan verbazing. Daarom zal ik toegeven, dat ik met Hagrid gesproken heb en hij vertelde mij, wijselijk, het hele verhaal. We spraken erover, hier op het dek, terwijl wij wachtte op u en uw familie. Hij vertelde mij van de Huis-elf en haar sabotage van jullie overigens dappere, zo niet roekeloze, regeling met zijn gigantische familie.'

James wangen kleuren van zowel opluchting als vernedering. 'Ik probeerde hem te vertellen dat Heddlebun niet te vertrouwen was. Ik zag wat ze in de woning van de familie Vandergriff deed.'

'Jij zag het,' verduidelijkte Merlijn, 'maar Hagrid deed dat niet. Noch uw nicht, of meneer Wilstra, of meneer Dolohov.'

Van opzij keek James naar hem. 'Precies. Dus?'

‘Dus de waarheid was voor jou duidelijk te zien, maar mistig voor hen. Het was uw verantwoordelijkheid het duidelijk te *maken*, op wat voor manier dan ook. Dus, de verantwoordelijkheid voor deze fout rust zwaarder op uw schouders dan die van hen.’

Dit was niet de eerste keer dat James de strikte, onverzoenlijke verklaring over verantwoordelijkheid van de Directeur tegenkwam, maar het ergerde hem mateloos. Hij sloeg zijn armen over elkaar en kromde zijn schouders tegen de kou in het ruim. ‘Dus het is mijn fout, dan. Is dat wat u van mij wilt horen?’

Opnieuw trok Merlijn zijn schouders op. ‘Als er een ding is in dit tijdperk waaraan ik continue stoor, is het de snelheid en het gemak waarmee goede mensen iets opgeven. Sta mij een koppig ezel toe, boven een zwakke heilige. Uiteindelijk kan het schoppen van de ezel op de juiste deur gericht worden.’

‘Goed,’ zei James, bedekt rollend met zijn ogen, ‘om het helder te krijgen. *Zitten* we in de problemen of niet?’

‘Dat is waarom we op deze reis zijn om te ontdekken,’ antwoordde Merlijn, zijn blik weer richtend op het kleine boek in zijn handen. In de ogen van James was het boek volledig blank, maar hij wist, dat dit een illusie was om te voorkomen dat het gelezen kon worden door zijn soort. ‘Voor u, meneer Potter, zijn de dagen van problemen uitgemeten krijgen, vermindering in afdelingspunten en strafwerk voorbij. Vergis u niet: van hier af aan worden problemen gemeten in wetten, jaren... en bloed.’

James besloot dat aan te nemen als een goed ding, op de manier dat het er niet op leek te duiden, dat de Directeur van plan was om hem, of Ralph, of Roos te straffen.

Al spoedig steeg het schip omhoog en leek te versnellen. De vaart duwde James tegen Millie, haar bijna van de korte bank af duwend. Merlijn echter, verschoof geen millimeter, alsof zijn voeten aan de vloer vastgegroeid waren. Hij bleef zijn kleine, dikke boek lezen, omlaag kijkend door zijn leesbril, zelfs toen het schip omhoog schoot en een lang, misselijkmakend moment, vertragend bleef hangen om vervolgens langzaam voorover te kantelen en met een klap, plat op een sneeuwwaterig oppervlak te vallen.

‘De stad Londen, neem ik aan,’ zei Merlijn, tenslotte zijn boek tussen zijn gewaden stoppend en, zover als het ging, rechtop staand in het lage ruim. Boven hen klonken vlugge voetstappen. Merlijn klom met James de trap op naar het dek, met Millie dicht achter hen.

Koude wind gleed over het dek boven hen en floot spookachtig door het tuigage. Door het uitzicht op de stad en de omgeving rond hen, bleek de *Gertrude* op precies dezelfde plek als de laatste keer uitgekomen te zijn. Gelukkig had het ijs van de Theems het eerste gat nog niet opnieuw bevroren, mede omdat de temperaturen nu niet meer zo waren, dat het hard vroom.

De volwassenen verzamelden zich op het achterstevan en verdwijnselden, zonder een woord, naar de wal, verschijnend op een lange steiger in de schaduw van een donkere werf, waar ze niets meer waren dan schaduwen tegen een donkerdere

achtergrond. Hermelien en Ron hadden Millie, die bij-verschijnselde meegenomen, terwijl Harry achterbleef om James mee te nemen.

‘Dat was slim van je, de manier waarop je er in geslaagd bent met ons mee te komen,’ zei hij met een wrange glimlach. ‘Ik hoop dat je vriendin Millie genoeg weet om het de moeite waard te maken.’

James haalde zijn schouder een stukje op. ‘Dat hoopt zij ook.’

Zijn Vader bood hem een hand aan en hij pakte die. Een ogenblik later verdween de Wereld in een zweepslag en een rollende koude duisternis. Een fractie van een seconde later klapte James’ voeten op de kromme planken van de steiger.

Toen hij opkeek, had Merlijn zijn staf in zijn hand, deze uit het niets tevoorschijn halend zoals hij altijd deed als hij hem nodig had. Hij hield hem omhoog boven de rand van de steiger, wijzend naar het donkere schip, dat dobberde in het gat van gebroken ijs.

‘*Cuddiasid*,’ zei hij, terugkerend naar de keelklanken taal van zijn oeroude afkomst. Een golf van paars licht steeg op door de runen van zijn staf, met een korte verblindende flits uitkomend in de top. Toen James weer iets kon zien, was de *Gertrude* weg. Scherven gebroken ijs blokkeerden het gat, waar zij nog maar een paar seconden ervoor geschommeld had. Het schip was nog daar, wist James, maar volkomen verborgen en onzichtbaar door wat voor prehistorische betovering die de Bezweerder erover uitgesproken had dan ook.

‘Dat is verdraaid handig,’ merkte Millie verbaast op, ‘ik snap waarom u meekwam.’

‘Mijn waarde is pas begonnen zich te onthullen,’ zei Merlijn, op de houten planken tikkend met zijn staf naast zijn voeten. ‘Aangenomen dat *uw* waarde zo goed uitpakt, als meneer Potter hoopt.’

Ongemakkelijk keek Millie van Merlijn naar James.

Hagrid sprak, wijzend naar de heldere gloed van Tower Bridge in de verte. ‘Norberta ging die kant op. Omlaag de stad in, zuidwest vanaf de zuidtoer.’

Harry wenkte, de anderen uitnodigend hem te volgen. ‘Laten we in de buurt ervan zien te komen. Misschien hebben we geluk en stuiten we op de onmiskenbare stank van drakendrek.’

Vrolijk haalde Ron zijn schouders op. ‘Ik wed, dat dit de enige keer is, dat *die* stank “geluk” wordt genoemd.’

‘Nouwe,’ stelde Hagrid voor, zijn mantel dichter om zijn schouders trekkend, ‘ik heb altijd gevonde, asdat drakepoep geen onprettige geur hep. Kijk Hippogrief guano, *gat...*’ Hij schudde hevig zijn hoofd, ‘Edele beeste kenne ze zijn, maar *die* hebbe ‘n stank die ‘t vernis van je bezem schraapt.’

Achter hen lopend, snoof Hermelien, ‘Ik verwacht dat er *betere* onderwerpen zijn waar we het over kunnen hebben.’

Van daar af liep de groep in stilte door, terwijl ze de lichten en geluiden van de stad naderden, een steile betonnen trap beklimmend naar een doorgaande weg,

verlicht door felle, oranje-achtige lampen op hoge, gestileerde palen. Ondanks het late uur was de op de straat verrassend druk. Glanzende taxi's, vrachtwagens die rook uitbraakten en eindeloze rijen auto's trokken aan hen voorbij. Tientallen verkeerslichten hingen boeven kruispunten, hun rode, oranje en groene ogen knipperden naar de rijen voertuigen onder hen. Aan een kant doemde Tower Bridge boven de daken op. Aan de andere kant was een enorm verkeersplein bezet door draaiende voertuigen, verlicht als een vliegende schotel, een levensgrote versie van de Waket uit James' eerst jaar.

Merlijn stapte verder om de drukke doorgaande weg over te steken, de razende automobielen negerend die langs hem scheurden, met hun koplampen die zijn gewaden helder verlichtte.

'Wacht,' riep James geschrokken, maar het was te laat. Auto's zoefden op volle snelheid langs en rond de man, noch zwenkend, noch toeterend. Merlijn sloeg nog steeds totaal geen acht op de voertuigen. Hij liep eenvoudig over de rijbanen met zijn staf aan zij zijde tikkend op het asfalt. Halverwege stopte hij en keek om naar de wachtende, stomverbaasde, mensen op de stoep achter hem.

'Een klein truuk die ik leerde voor het ontwijken van hordes Erumpents, tijdens mijn reizen in donker Afrika,' riep hij met zijn zware trillende stem. 'Blijf dicht achter mij. We zitten op een tijdsschema.'

'O, sodeju,' murmelde Ron met een vreemd, hoge stem. 'Dit meent hij toch niet, wel?'

Hermelien zei, 'Ik denk, dat ik het zebra-pad neem, als u het niet erg vindt.' Ze draafde naar het dichtstbijzijnde verkeerslicht, zo'n dertig meter verderop.

'Ik ga met je mee,' knikte Ron ferm. 'We halen "Meneer de Veiligheidsdriehoek" aan de andere kant wel in, en naar de donder met het tijdsschema.'

Hagrid wrong zijn handen en ellendige besluiteloosheid, heen en weer kijkend naar de rug van de Directeur en de zich haastende Wemels. 'Ik ga...' Hij wees met zijn duim over zijn schouder en begon achteruit te lopen, 'een oogje op ze houwe dan. Euh.' Zich omdraaiend joeg hij achter Ron en Hermelien aan, zijn lange mantel wapperend achter hem.

'Ik ga het proberen,' zei Millie, met heldere ogen kijkend naar de Directeur.

'Wat!?' begon James, 'Millie, we kunnen niet zomaar - ' Maar ze was al van de stoep afgestapt en begon de eerste rijstrook over te steken. Het licht van koplampen beschenen haar van opzij, terwijl de voertuigen op haar afkwamen.

'Millie!' riep hij en deed een stap van de stoep af. Een bus passeerde haar, verwarde haar haren door de zuigende kracht van zijn snelheid. Ze keek er niet eens naar.

'Pap!' riep James, zich naar zijn Vader draaiend, uit, maar zijn Vader was er ook niet meer. De oudere Potter liep ook over de drukke weg, zich niet haastend of aarzelend, recht vooruit kijkend terwijl auto's hem in beide richtingen passeerden, wind sloeg tegen zijn broekspijpen en door zijn warrige haren.

James aarzelde nog even, voor dit moment verstijft door onzekerheid. En dan, iets wegslikkend en zijn al getergde zenuwen negerend, stapte hij zelf op het asfalt van de rijbaan.

De sleutel, zo bleek, was om niet te kijken, totaal geen aandacht te besteden aan het razende verkeer op de rijstroken. Hij hield zijn ogen strak op de rug van zijn Vader, die vóór hem doorstapte, net zoals zijn Vader naar Millie leek te kijken die weer voor hem liep. Merlijn had nu de overkant bereikt, niet minder dan zes rijstroken met druk avondverkeer doorkruist.

Zonder waarschuwing passeerden een reeks automobielen hem in beide richtingen, tussen James en zijn vader heen rijdend en tijdelijk het zicht blokkerend. Hij spande zijn ogen in, automatisch proberend het flitsende metaal en glas van de voertuigen te volgen en naar beide richtingen te kijken om er zeker van te zijn, dat zijn volgende stap hem niet in het pad van een hard rijdende vrachtwagen zou brengen. Maar toch, net aan, weerstond James dit, zijn blik recht vooruit houdend. En verbazingwekkend bracht iedere stap hem vooruit tussen de brullende auto's, taxi's, bussen en vrachtwagens door, zich er tussen bewegend in een soort zelfmoorddans. De passerende bestuurders voor hun deel leek volledig onbewust over de rij magische voetgangers die tussen hen door liep. James kon de hete lucht van de uitlaatgassen in zijn gezicht voelen, het roetachtige stof en weggrint besproeide zijn haren, wangen en schouders. En toch, bijna voor hij dacht dat het mogelijk was, merkte hij dat hij op de stoep aan de andere kant van de brede weg stapte, het oorverdovende gedreun van het verkeer achter zich latend.

'Dat was geweldig!' riep Millie, James' handen grijpend en hem vooruit trekkend richting een smalle steeg. 'Was dat niet een enorme kick?'

'Hoe kon je *dat* doen?' hijgde James, zijn hart klopte nog steeds in zijn keel. 'Jullie allebei?!'

Harry haalde een schouder op en tuurde naar de opening van de steeg waar Merlijn nog steeds doorliep, niet meer als een silhouet tegen de veiligheidslichten voor hem. 'Als Merlijn zegt, dat het veilig is, dan ken ik hem genoeg om hem te vertrouwen,' zei hij. 'Maar wagen jullie het niet, om het ooit uit jezelf te doen. Jullie allebei!'

'Maakt u zich dáár geen zorgen om!' zei James, nog altijd worstelend om op adem te komen boven het roffelen van zijn hart uit. Hij keek rond in de straat buiten de steeg. 'Waar zijn Tante Hermelien en Oom Ron?'

'Die halen ons wel in,' antwoordde zijn Vader, 'kom op. Het lijkt erop, dat de Directeur zijn tanden in de jacht heeft gezet.'

Direct daarop rende James met zijn Vader de schaduwen en stank van de steeg in. Duisternis omgaf de ruimte, alleen onderbroken door het felle licht van de beveiligingslampen die niets anders leken te verlichten dan grote plassen en imposante vuilnisbakken.

De steeg eindigde in een smalle, met kinderkopjes bestrate weg, afgezet met een lang gaas hekwerk. Voorbij het hekwerk was een open ruimte, vol laag onkruid en bosjes, die James vaag herkende als een spoorwegremise.

Merlijn was voor het hekwerk gestopt, de runen op zijn staf pulseerden bleek groen. 'Daarin,' zei hij, met zijn bebaarde kin wijzend. Hij stapte vooruit en het gaas hekwerk ratelde en rinkelde voor hem, alsof het geteisterd werd door een plotse, stille stormwind. Het ingehaakte metaal ontrolde en ontrafelde zich van uit het midden en vormde op het moment dat de Directeur er, zonder zelfs zijn hoofd te buigen, doorheen stapte, een gapende opening. James en Millie klauterden achter hem aan, nu met James' Vader aan het eind, zijn toverstok gereed zijn ogen alert achter zijn brillenglazen.

'Wat met de anderen?' vroeg Millie, haar stem onbewust zacht onder het gestage rommelen van de stad rondom hen.

'Zijn we,' riep Hermelien hen van achteren naderend. James draaide zich en zag zijn Tante lichtvoetig uit het duister rennen, haar bossige haren dansten rond haar gezicht. 'Ik ben hier. En Ron is...' Ze draaide zich om om te kijken. 'Nou, onderweg zoals het er naar uitziet.'

'Red jezelf!' hijgde een mannenstem vanuit de omgeving van het gaas hekwerk. 'Ik ga hier wel liggen om te sterven.'

'Kom op, Ron,' riep Harry achteruit, 'zie het als een training.'

Ron naderde op een drafje, zwaar hijgend. 'Je bedoelt, dat ze niet de enige is die dit ren-gedoe voor zijn plezier doet? Ik zweer je, dit is zelfkastijding.'

Millie vroeg, 'En waar is Hagrid?'

'Ik dacht, dat het een goed idee is om hem in de buurt van Wegisweg wat rond te laten vragen in de verschillende toverwinkels daar,' zei Hermelien. 'Er zijn ladingen kroegen en pandjeswinkels en zo, die door tovenaars voor Dreuzelklanten in het geheim gedreven worden. Sommige van hen kunnen iets gezien of gehoord hebben over waar Norberta zich ophoudt.'

'Hij wilde eerst niet gaan,' zei Ron, betekenisvol naar Harry kijkend. 'Maar wij dachten, dat hij... euh... mogelijk in die hoedanigheid *nuttiger* zou zijn.'

Harry knikte een keer, begrijpend. Het plan van deze avond vertrouwde grotendeels op subtiliteit en finesse, wist James, en dit waren niet de dingen waar je in eerste instantie bij Hagrid aan dacht.

De groep begon in de duisternis weer naar de remise te bewegen. Harry knikte naar Merlijn en legde uit, 'De oude man lijkt een hint te hebben over een spoor of iets.'

'Niet een spoor als zodanig,' zei Merlijn terwijl ze doorliepen. 'Er kan niet veel wild zijn achtergebleven in de stad, maar wat er is, het onkruid en de bosjes, de kevers en de ratten, ze herinneren zich de geur van een krachtig beest hier in de buurt, helaas te vaag om precies te zijn.'

Snel bewegend volgde James zijn Vader en de anderen in de duisternis. Spoedig stapten ze over de biels van spoorrails en knarsten hun voetstappen in de kiezels.'

'Juffrouw Vandergriff,' melde Merlijn vanaf de kop, 'waar moeten we vanaf dit punt naar uitkijken? Ik begreep, dat u onze interne expert bent over het soort

bouwwerken uit Noorwegen die een specifieke aantrekkingskracht hebben op een drakenafkomst.'

'Ik ben niet een expert,' zei Millie, 'ik vertelde het James, ik weet vrijwel niets ---'

Merlijn stopte en draaide zich om, sneller en sierlijke dan je zou verwachten van een man van zijn omvang. In het duister, was hij als een gezichtsloze boom, oprijzend vanuit de spoorrails.

'Juffrouw Vandergriff,' zei hij, zijn stem was zacht en diep, maar toch vreemd doordringend. 'Hoewel bescheidenheid over het algemeen gezien wordt als een deugd, is het er niet een die ik zelf waardeer, zelfs niet onder normale omstandigheden. Ik geloof, dat u op zeker de vereiste kennis hebt om onze missie deze nacht te doen slagen. Daarom, gelieve, sta uw eigen begrijpelijke onzekerheden niet toe om een belemmering te zijn. Doe een beroep op de interesse welke u ontwikkeld hebt. Wat zoeken wij? Meer nauwkeurig, wat kan een creatuur met een beperkt intellect zoeken in de nagedachtenis van haar ouderlijke Noorwegense thuisland?'

Millie opende haar mond om te protesteren, wachtte, en dan, na een bedachtzaam ogenblik, sloot ze hem weer. James merkte de subtiele krachten van Merlijn die aan het werk waren. De eeuwenoude Bezweerder had niet echt een magische contrôle over mensen, maar hij oefende in bepaalde, belangrijke situaties, wel een rustgevende, concentrerende invloed op hen.

James draaide zich om Millie nauwkeuriger te observeren. Haar ogen stond wijd open, niet geschokt, maar in gedachten. Haar pupillen flitsten ritmisch heen en weer, alsof zij een dossierkast in haar brein doorzocht.

'Er was voor eeuwen niet iets als architectuur in Noorwegen,' zei ze met een dromerige stem, snel knipperend. 'Ze bouwden hutten en huizen uit wat er voor handen was, zonder na te denken over vormgeving. Behalve de kerken, die bouwden ze met dingen genaamd staken, lange palen die hen in staat stelden om hoog en smal te bouwen, met scherp aflopende daken. De magische varianten werden gebouwd met sequoia staken, waardoor ze onnoemlijk hoog werden. De meesten ervan werden gebouwd met een soort verticale, afnemende componenten.'

'Verticale...? Ze spreekt wartaal,' murmelde James naast zijn Oom Ron, die zijn schouders ophaalde en zijn hoofd schudde.

Van opzij keek Millie naar James. 'Ik sta gewoon hier, weet je,' zei ze. 'Ik hoor alles wat je zegt.'

James haalde zijn schouders op, half verontschuldigend, half ongeduldig.

Hermelien drong voorzichtig aan, 'Vooruit, Millie, je doet het geweldig.'

Millie vernauwde, opnieuw in gedachten, haar ogen. 'Verticale, afnemende componenten betekend alleen maar, dat de structuur van de kerk, op zijn top herhaald wordt in smaller en smallere versies, hoger en hoger, zoiets als een Chinese pagode.'

'Oh,' zei James schaapachtig, 'nu begrijp ik het.'

Millie negeerde hem. 'Noorwegen is beroemd om hun staven kerken. Het is hun meest bepalende bouwstijl, tenminste, dat was zo voor honderden jaren.'

'Dan is dat het soort bouwwerk waar we naar op zoek moeten,' beaamde Merlijn, zich omdraaiden en weer doorlopend.

Over de remise kijkend zei Harry, 'Ik twijfel eraan of er in Londen veel staven kerken zijn.'

'Het hoeft niet precies een stavenkerk te zijn,' stelde Hermelien voor. 'Norberta is geen expert op het gebied van Architectuur. Ze gaat gewoon op zoek naar iets wat haar aan zo'n soort plek herinnerd.'

De vier liepen verder, over biels stappend verder bewegend in een warwinkel van overeenkomstige wissels en rijen donkere passagiers- en tankwagons die als dinosaurussen opdoemend in het duister. Achter Merlijn aanlopend, die een soort gemeenschappelijk instinct van zichzelf leek te volgen, gingen ze op weg tussen de wagons door, waar ze konden de weg af snijdend, klimmend over koppelstukken waar dat niet kon. Tussen de rails doken bossen van hijskranen op, allen voorzien van gekleurde signaallichten, momenteel allemaal gedoofd. Duizelingwekkende verzamelingen draden zaten vast aan de signaallampen, zich in alle richtingen uittrekkend. James vroeg zich af hoe Norberta in staat was geweest tussen deze draden en hijsbalken door te manoeuvreren, mocht ze geprobeerd hebben om hier landen.

Tenslotte kwam de groep uit voorbij de rijen wissels bij een rij van ingewikkelde stenen gebouwen en transportbanden bedekt met golfstaal, de ene nog strakker gewalst dan de ander.

'Waar nu heen?' vroeg Ron. 'Ieder van deze oude gebouwen ziet er groot genoeg uit voor Norberta om zich daar in te verbergen.'

'Die daar,' wees Harry.

James draaide zich om, om te kijken waar zijn Vader heen wees. Inderdaad, uitstekend boven het verste dak, was een hoog gebouw die hoog de wolken in wees. Het was een soort silotoren met verschillende hoogten aan gebogen daken, allen roestig in de kleur van een sequoia. Langs het laagste dak waren gigantische letters die de woorden CROSTICK KOOL vormden.

Millie schouderchokte een beetje onzeker. 'Verticale, afnemende componenten. Bij wijze van spreken.'

Zachtjes, met Merlijn voorop en Harry weer als sluitstuk, zocht de groep zijn weg langs de rand van de donkere stenen gebouwen. Dode bosjes en onkruid staken uit door de eenzame sneeuwhopen, nu al verdwijnend als zompige plassen tussen de bouwsels. Enorme schoorstenen en bergen kool blokkeerden de bries, het lawaai en het verre licht van de stad, een soort waakse schemer veroorzakend. Tenslotte vond de groep hun weg over een parkeerterrein naar de ingang van het Crostick koolgebouw. Waarschuwingborden hingen aan het gaas hekwerk en rammelden zo nu en dan. James tuurde ernaar toen ze er voorbij liepen en las:

VERVUILT TERREIN! NIET BETREDEN

Hij maakte zich even zorgen dat Hagrid niet bij hen was. Dan huiverde hij en maakte zich meer zorgen, dat hij en de rest er *wel* waren.

De schaduwen rondom de oude koolfabriek waren dicht en stil, het gevoel opwekkend dat ongeziene ogen door de gebroken ramen door alle ramen keken. Maar toch, voor zijn deel, leek Merlijn volledig onbezorgd door de griezeligheid van het tafereel. Mogelijk, mijmerde James, vond de oude Beweerde het hier aangenaam. Per slot was dit een deel van de stad wat langzaam maar onherroepelijk door de natuur teruggeëist werd. De milieuroofdieren van de beschaving – roest, onkruid en entropie – waren hier hard aan het werk, de onvermijdelijke ongetemdheid hernieuwend. En de groene woestheid van de natuur, was, natuurlijk, Merlijn's element.

James wist het niet zeker, maar hij dacht bijna dat hij de directeur in de toenemende duisternis vrolijk hoorde neuriën.

Een niet onplezierig feit kwam bij hem op: het was moeilijk om heel bang te zijn in de nabijheid van een vrolijk neuriënde Merlijn.

De zes reizigers volgden een door onkruid overwoekerde rails naar een soort binnenplaats omgeven door hoge, lege, deuropeningen, elk ervan groot genoeg om er een vrachtwagen door te rijden, en inktzwart. Uittorent boven de rails, was een wangedrocht van metalen trechters en gesloten luiken, de wolken erboven aan het zicht onttrekkend.

En, er was er de geur. Het was geen drakendrek, zoals James' Vader gehoopt had. Het was een heel chemische geur, als de drankenkast op een broeierige dag. James herkende hem onmiddellijk.

'Het is haar adem!' fluisterde hij, nog steeds met zijn neus in de lucht. 'Zo ruikt het als ze vlammen blaast! Ze moet hier ergens zijn!'

Merlijn boog af naar een van de grote open deuren. Terwijl hij dit deed, dreef er een korte stoot van warme lucht uit, die zijn gewaden deed rimpelen. Een vlam van geel vuur verlichte een geschubde snuit, een gekrulde staart en een paar goudgloeiden ogen die in het duister tuurden.

Merlijn aarzelde niet, vertraagde zelfs zijn gang niet, maar hij begon te praten. James herkende het geluid van de Bezweerder's oud Welsh, laag en murmelend, als woorden die gezongen worden tot een half slapende baby.

De grote ogen van de draak waren alleen zichtbaar wanner ze zo nu en dan een streepje van het stadslicht opvingen. Ze leken wijd open te zijn, waakzaam en achterdochtig toen Merlijn dichterbij kwam.

Merlijn hief een hand op, alsof hij een zegening aan de draak aanbood. Dan, verbazingwekkend, liet hij hem op de harde, schubbige snuit van de draak zakken. Norberta liet haar kop zakken en in het duister leek het alsof haar ogen zich tot spleetjes sloten. Laag en rommelend sprak Merlijn tegen haar, de toon in zijn stem zangerig en hypnotiserend.

Bijna alsof hij het tegen zichzelf had zei James, 'Zo te zien is Heddlebun niet de enige beestenfluisteraar in de stad.'

Zijn Vader keek hem aan. 'Wie?'

James keek op en schudde zijn hoofd. 'Een Elf die Hagrid met zich meenam de eerste keer dat we Norberta op zouden halen. Ze kom met beesten praten, ze geruststellen, soort van. Maar ze gebruikte haar vaardigheid om Norberta op te hitsen toen we op de rivier kwamen. Ze wilden een punt maken over Elfrechten of zoiets.'

Millie fronste. 'Door een draak los te laten op Londen?'

Hermelien zuchtte een kleine, besliste zucht. 'Mensen zullen van alles aanpakken om aandacht te krijgen wanneer ze het gevoel hebben dat ze geen opties meer hebben.'

De aarde rilde zachtjes toen Merlijn achteruit stapte van de ingang van de deur, Norberta het avondschemer in leidend. Als eerste verscheen haar kop op haar slangachtige nek, laag over de grond zwaaiend. Dan kwamen haar schouders in beeld, de gespierde massa van haar borst torsend. Tenslotte verschenen haar achterpoten en haar staart. Haar klauwen sloegen op de bevroren kiezels en haar pootstappen veroorzaakten zwakke trillingen, maar verder was ze volledig geluidloos, haar gouden ogen half gesloten, tevreden Merlijn en zijn zwak gloeiende staf volgend.

Een beetje verbaast zei Ron. 'Terug naar het schip dan maar?'

'Inderdaad,' antwoordde Merlijn. 'Maar niet op dezelfde manier zoals we hier gekomen zijn. Onze drakenvriendin past nooit door de steeg. Noch kan zij de rijbaan oversteken die wij gepasseerd zijn. We zullen een andere weg door de binnenstad moeten zoeken.'

'Da's, als, een echte draak...' hijgde Millie met uitpuilende ogen kijkend naar het enorme creatuur. 'Ik geloof dat ik nog nooit zo dicht bij een in de buurt geweest ben!'

'Een voorrecht wat we willen bewaren voor zo min mogelijk mensen,' merkte Hermelien, iets bezorgd, op.

Merlijn knikte. 'Wat betekent, dat we zeer voorzichtig moeten handelen. Onze drakenvriendin is op het ogenblik zeer volgzaam, maar vergis je niet: onder haar huidige kalmte zit een hongerige en doodsbanige, zeer gedreven draak, reagerend op de meest fundamentele en onmiskenbare instincten van alle creaturen. Haar mannelijke tegenpool, de geduchte Montague, is dichterbij dan ooit. We moeten de afstand tussen hen vergroten zolang zij nog, in naam alleen, onder onze invloed verkeerd.'

Van opzij grijnsde Harry naar de oude Bezweerder. 'Ik neem aan, dat u een passende, sluwe misleiding in gedachten hebt, Directeur?'

'Uw woorden spreken waarheid, meneer Potter,' knikte Merlijn, Harry's grijns beantwoordend met een kleine van zichzelf. 'Soms vraag ik mij af, of er mogelijk een spoor van Bezweerder in uw afkomst zit.'

Harry wiegde met zijn hoofd en haalde zijn schouders op. 'Middeleeuwse Dreuzeledelijkheid, zo is mij verteld. Maar, helaas, geen bezweerders.'

Verrast vernauwde Merlijn zijn ogen hierover en richtte zijn aandacht weer op de draak naast hem, haar kop zweefde vlak boven zijn schouder.

'Neemt u mij niet kwalijk, Madame Norberta,' zei hij zacht en klopte haar weer op haar snuit. 'Probeer niet *te* gepasseerd te zijn...'

Tien minuten en drie straten verder, trilde een grote metalen poort zachtjes, schuddend door een gouden flits. Het hangslot wat de poort gesloten hield klikte open, een stalen ketting glibberde ratelend, met het geluid van staal op metaal, naar de grond. De poort zwaaide naar binnen, zich openend naar de onmiskenbare diepte van de spoorweg remise er voorbij.

James stapte in het zoemende straatlicht, zijn ogen wijd en zijn haar wapperen in een onverwachte windvlaag. Hij keek heen en weer door de smalle straat. Langs de stoeprand stond een rij auto's, bumper aan bumper, maar verder was er niemand te zien.

'Helemaal vrij,' riep hij achteruit, met zijn handen gekomd rond zijn mond.

Vrijwel direct verscheen Millie in het licht, zich haastend om bij James te komen, haar gezicht een mengeling van opwinding en ongerustheid. Ron en Hermelien volgden, met daarna Harry en Merlijn. De eerste van hen keek alert in het rond, zijn toverstok net zichtbaar in zijn mouw, de laatste liep met een kalme, gelijkmatige schreden, rechtdoor de lege straat in stappend zonder voetstappen in de restanten smeltende sneeuw achter te laten.

Achter Merlijn, gleed laag, lui grommend, iets wat nog het meest leek op de grootste, smerigste en meest opvallende vuilniswagen die James ooit gezien had. De wielen van de wagen dreunden over de stoeprand, ploften in ijzige poelen en bogen af naar de weg om zich bij Merlijn te voegen, terwijl die, kennelijk naar willekeur, bepaalde welke kant hij op zou gaan en daarheen begon te lopen.

De vuilniswagen volgde hem, met zijn motor diep sputterend hem op zijn hielen volgend. Achter de vuile voorruit draaide het stuur uit zichzelf, zonder bestuurder. Dit echter, was mogelijk minder vreemd dan het feit, dat de wagen *achteruit* reed, voorop was de geopende laadklep, momenteel leeg maar er hongerig genoeg uitziend om een kleine auto in zijn geheel door te slikken. James wist niet zeker of dit kwam door de onbekendheid van Merlijn met de uitvoering van dit soort gemeentewagens, of dat de gevatte magiër wel van een uitdaging hield.

Het geruis en getoeter van drukkeren straten kon heel dichtbij gehoord worden. De groep wilde die straten zoveel mogelijk vermijden, zoekend naar minder bevolkte, daardoor een weg kiezend van nauwere parallel lopende straten en lanen. Dit betekende echter ook, dat hun weg naar de rivier veel meer tijd in beslag zou gaan nemen, en veel omslachtiger zou worden, dan wenselijk.

'Hermelien, Ron,' zei Harry, zich wendend naar zijn vrienden, 'gaan jullie nu terug naar de *Gertrude* en varen haar naar de Londen Bridge Stadspier. Dat is een veel gemakkelijker plek om aan boord te gaan nu we deze nieuwe route volgen.'

Ron knikte bevestigend, maar Hermelien keek bezorgd. 'Zullen we wel uit elkaar gaan?'

'Dat is waarschijnlijk op dit punt het beste,' zei Harry. 'Zo vallen we minder op.'

'En wat zou er mis kunnen gaan?' grinnikte Ron, een arm om Hermelien's schouder leggend.

Onwillig ging Hermelien accoord. 'Maar misschien moeten we Millie en James met ons meenemen. Zij hebben hun deel gedaan.'

'Echt niet!' riep Millie en herpakte zich dan. 'Ik bedoel, ik blijf liever hier om te kijken. Als u het niet erg vindt, Madame.'

'Jak,' rolde Hermelien met haar ogen. 'Noem mij geen, *Madame*.'

'Ik sluit me aan bij Millie,' zei James, 'en Oom Ron heeft gelijk. Wat kan er verkeerd gaan? We hebben de grote Merlijn Ambrosius bij ons!'

Harry porde zijn zoon en mompelde, 'Ik denk, dat de "grote Merlijn Ambrosius" knap ongevoelig is voor vleierij.'

'U zoude verkeerd denken,' observeerde Merlijn lui, zonder zich om te draaien van waar hij stond, even verderop.

'Goed dan,' zei Hermelien, beide handen opheffend. 'Maar denk eraan, zonder je vriend Ralph hier, is het aan Millie om de stem van redelijkheid te zijn.' Ze keek naar James, dan naar zijn Vader en Merlijn. 'Omdat geen van jullie drie dat zijn.'

'Kom op, schat,' zei Ron, Hermelien een arm aanbiedend. 'Sta mij toe je van hier weg te halen voor een Winterbootreis over de romantische en onschuldige rivier genaamd de Theems.'

Hermelien glimlachte naar zijn boefachtige grijns en omklemde zijn arm. Tezamen draaiden zij zich en haastten zich weg, terug over de weg die ze gekomen waren.

James en Millie keken hen na.

'Ze zijn zo schattig,' zuchtte ze.

James schouderchokte, 'Schattig is relatief, denk ik.'

'We moeten door,' zei Harry beslist, zich omdraaiend en verder lopend over het voetpad. Merlijn schreed voorwaarts over het midden van de weg en de magisch vermomde Norberta volgde hem trouw, haar motor pruttelend en haar remmen sissend en piepend.

'Geduld is onze bondgenoot,' herinnerde Merlijn hen. 'We hebben niets te vrezen zolang we ons hoofd erbij houden en onze voeten op de grond.'

'Of de wielen op de weg,' voegde Millie toe, een opmerking makend waarvan James vond dat die veel te bijdehand was.'

'Zoals u zegt, Juffrouw Vandergriff,' antwoordde Merlijn rustig.

Met nauwgezette vastberadenheid liep de groep door de straat, sloegen af naar links, weg van de heldere lichten en gezoem van het verkeer, en onderhielden een vastberaden bedaarde gang in een gebied van parkeergarages, gesloten kantoren, een

enkele kroeg (open met dreunende muziek) en groentenwinkels (gesloten en met ijzeren hekken gebarricadeerd voor de nacht).

Terwijl ze door de verschillende straten kronkelden, bleef Merlijn midden op straat lopen met Norberta, de nu vuilniswagen, recht achter hem achteruit rijdend en diep grommend met haar motor, met het overgebleven gevolg naast haar op de voetpaden. Zo nu en dan passeerde er een auto, gebruikelijk zich haastend om rond de langzaam rijdende wagen te rijden, de bestuurders keurden het vreemde genootschap verder geen blik waardig. Als ze verkeerspunten naderden in de vorm van kleine verkeerspleinen, raadpleegde Merlijn eerst Harry, die deze straten extreem goed leek te kennen en dan draaide hij zich, om rustig onbegrijpelijke woorden tegen de vuilniswagen te spreken, die diep in de motor rommelde, op haar vuile banden trilde en siste met haar remmen.

De wagen rook nog steeds naar de vurige zwavelingewanden van Norberta, nu uitademend vanuit de laadbak van de wagen.

Op een hoek van een nauwe straat, stapten een paar jonge mannen, een magere en een dikke, uit een bedenkelijk uitziende kroeg. Beiden hadden ze bijna lege flessen bier bij zich en zwalkten een beetje op hun benen. Ze tuimelden op het pad van Merlijn en de zacht pruttelende wagen, die beiden tot stilstand kwamen onder de rode gloed van een verkeerslicht.

‘Donders,’ zei de magere man, zijn lange haren uit zijn gezicht duwend. ‘Die gast is groot.’ Hij stopte op de straat en wees omhoog naar Merlijn, met een bruine bierfles nog steeds in zijn hand. ‘Moet je die gast zien. Die is donder garoot!’

‘Ik denk niet, dat *iemand* van jullie iets ziet,’ stelde Merlijn voor, met een subtiële nadruk een wenkbrauw optrekkend. ‘Groot of anders. Slechts een gewone stadswagen op weg naar een eerlijke nacht werk.’

Ja,’ zei de dikke man, fronsend en turend. ‘Ik zie niks anders as een verdomde vuilniswagen. Kom op, jij sukkel.’ Hij trok aan de elleboog van de dunne man, hem bijna omver trekkend.

De dunne man herstelde zich, schouderchokte en wierp dan de zijn fles in de open klep van de vuilniswagen. Met een gesis en gekletter die de hele wagen deed schudden, slot de klep zich over de fles, kauwde het tot kleine stukjes en liet een vreemde zwavelachtige boer.

Het verkeerslicht sprong op groen. De groep liep weer door, afbuigend naar een steeg vol met geparkeerde auto’s die glommen onder de straatverlichting.

‘Pap,’ zei James zachtjes, ‘tijdens de feestdagen hoorde ik iets waar ik u iets over wil vragen.’

Harry slenterde op zijn gemak verder, met zijn laarzen soms schrapend over het voetpad. ‘Wat is het, jongen?’

James draaide zich half om, kijkend naar Millie die achter hem liep en de voorzichtige rollende vuilniswagen nauwlettend bestudeerde. ‘Ik sprak met de Grootmoeder van Millie. Of beter, ze sprak tegen mij eigenlijk. Ze vertelde mij dingen over het Grimboutplein.’

‘Je hebt de Gravin ontmoet?’ glimlachte Harry naast zijn zoon. ‘Ze is nogal een indrukwekkende dame, zo is mij verteld.’

James knikte en rolde met zijn ogen. ‘Zij zei, dat toen u het Zwarthuis erfde, u er een soort van... euh... *titel* bij kreeg.’

‘Zo, zei ze dat,’ merkte Harry op. Er lag geen nieuwsgierigheid in zijn stem en James vroeg zich af, of zijn Vader misschien *meer* afwist over het Zwart-erfgoed dan hij ooit erkend had. ‘Een titel. Woow, bliksems.’

‘Ze zei, dat het echter meer dan een titel was,’ ging James door, fronsend terwijl hij aan het gesprek terugdacht. ‘Ze zei, dat het een verantwoordelijkheid is. Een soort oeroude wachters over een soort grote, elementaire menselijke kracht. Er zijn er meerdere zegt ze, en het zijn allemaal kleuren. Roze was de Markiezin van Liefde, Groen was voor ambitie en hebzucht, dat soort dingen. Behalve, dat veel van de titels gestorven zijn of zoiets, waardoor hun krachten onbewaakt achter zijn gebleven en nu helemaal losgeslagen over de wereld trekken.’

‘Klinkt ernstig,’ knikte Harry, bijtend op zijn lippen.

‘Grootmoeder Eunice is een beetje, euh, excentriek,’ merkte Millie op, van achteren naderend en naast James zich ermee bemoeiend. ‘Ze gelooft allerlei idiote dingen. Ze heeft de *Kibbelaar* nog nooit gelezen, maar ze heeft massa’s overeenkomsten ermee.’

‘Klonk voor mij niet, als iets uit de *Kibbelaar*,’ mompelde James.

‘Grootmoeder kan heel overtuigend zijn,’ zei Millie, met een luchtige toon in haar stem. ‘Per slot van rekening verwacht men van een Gravin, dat ze een beetje warrig is. Maar er is een reden, dat ze het er nooit meer met mijn ouders over heeft, of Ben en Mattie.’

Vanaf het midden van de straat zei Merlijn, ‘Ik kende de Burggraaf Zwart in mijn tijd. Een door en door gemene en huichelachtige man, in staat tot daden, legendarisch in hun onvoorspelbaarheid en ijdelheid. We waren vrienden, op een manier.’

‘Is dat zo?’ vroeg Harry, nog altijd met een vreemd banale stem, alsof het hem maar deels interesseerde. ‘De familie Zwart is duizend jaar oud?’

‘Het geslacht Zwart is nog veel ouder dan dat, schat ik zo,’ zei Merlijn. ‘En ik zou niet zo snel de legenden van hun erfenis naast mij neerleggen. Het Wachterschap van de tegenstellingen van de menselijke natuur, was ooit een gevestigd magisch instituut, onaantastbaar en diep gerespecteerd, de pilaren van menselijkheid vormend. Zonder die zou een beschaafde cultuur onmogelijk zijn. Het is eigenaardig in deze nieuwe tijd, dat, omdat men het idee verstandelijk aanstootgevend vindt, men aanneemt dat het niet waar kan zijn.’

Millie wond zich een beetje op. ‘Ik zei niet, dat ik het idee *aanstootgevend* vond. Alleen een beetje gestoord.’

James bewoog zich naar de stoeprand, Merlijn inhalend. 'Dus u denkt, dat er iets zit in wat Millie's Grootmoeder zegt? Over dat de Zwarttitel verantwoordelijk is voor een groot elementair... iets?'

Merlijn schouderde. 'Ik zeg alleen maar, dat het idee een oeroud onverminderd recht heeft. Men kan het niet onmiddellijk verwerpen.'

'Had de Burggraaf Zwart, die u gekend hebt, zulke krachten? Was hij verantwoordelijk voor een soort element van de menselijke natuur?'

'De Burggraaf Zwart was beroemd terughoudend over details over zichzelf of zijn bewind. Hem tegenkomend in een taverne, zou hij klagen, dat hij nauwelijks een rooie rotcent had. Maar toch maakte de weelde van zijn gewaden en rijtuig het duidelijk, dat zijn rijkdom onmetelijk was. Ik heb nooit de moeite genomen om naar de geruchten over zijn titel te vragen.'

'Maar er *waren* geruchten?' drong James aan, opkijkend naar de Directeur.

'Er zijn *altijd* geruchten,' knikte Merlijn.

'Dus...?' hield James vol, opzij kijkend naar zijn Vader en geïrriteerd over het zien van diens oninteresse. 'Waar denkt u, dat de Zwarttitel verantwoordelijk voor is?'

'Ik heb niet het flauwste idee,' reageerde Merlijn eenvoudig. 'En dat is de waarheid. Maar ik verwacht, dat de naam zelf een soort van kleine aanduiding is.'

'Zwart?' fronste James.

'Het is als u zegt, meneer Potter. Alle titels zijn kleuren. En wat weten wij van de kleur zwart?'

James haalde zijn schouders op. Hij kon niet altijd begrip opbrengen voor de onberekenbare gespreksstijl van de Directeur. 'Ik weet niet. Het is donker?'

Millie mengde zich erin. 'Het is geen kleur, nietwaar? Het is de afwezigheid van alle kleur.'

Merlijn tilde zijn hoofd iets op. 'Dat ligt eraan hoe u ernaar kijkt. Zwart mag dan geen kleur van zichzelf zijn, maar het *absorbeert* iedere ander tint. Het is feitelijk, alle kleuren tezamen.'

Langzaam sperde James bij die gedachte zijn ogen open. Met een zachtere stem vroeg hij, 'dus wat betekend dat voor de elementaire Wachterstaak van de Zwarttitel?'

Terwijl hij doorliep keek Merlijn hem van opzij aan, 'Ik heb werkelijk niet het flauwste idee, meneer Potter.'

'Het *betekent*,' zei Harry van achter hen, 'dat als er een enorme gevaarlijke inhoud is, samenhangend aan onze titel, deze het best verborgen kan blijven, onaangeroerd en veilig vergeten. Per slot, wij Potters hebben niet direct de meest geweldige naam in het hanteren van grote, wereldschokkende verantwoordelijkheden.'

'Dat is een onderwerp van mogelijk geschil,' weerlegde Merlijn met een wrange glimlach.

James wilde hier net op antwoorden, toen en onverwacht geluid hem deed schrikken. Een klein maar zwaar voorwerp ketste met en klap van de zijkant van Norberta's vrachtwagenvorm. Het viel op het voetpad en stopte tegen een brandkraan. James keek en zag dat het een stuk steen was.

'Wat voor de ---' begon Millie, toen een andere steen Norberta raakte, hoog van haar motorkap afketsend. Ze gromde en siste met haar remmen, trillend op haar hoge wielen.

'Daar,' zei Harry, met zijn toverstok wijzend naar een nauwe steeg links van hen. 'Iemand maakt er een soort sport van.'

Nog een steen vloog door de lucht, miste de vuilniswagen en sloeg in stukken op de weg voor Merlijn's voeten. Rustig keek hij ervan op maar, met een grimmige glinstering in zijn ogen, de baan van de steen terug naar de donkere steeg volgend.

'Dreuzelvandalen?' vroeg James, zich bij Merlijn voegend.

'Dat denk ik niet,' antwoordde Merlijn zacht. 'Ik ruik iets totaal anders. Houdt uw grond voor dit moment.'

En daarmee liep hij weg, zijn gewaden zwaaiend in de frisse lucht, zijn voetstappen stil op de modderige ondergrond. James zag de grote bezweerder de schaduwen in schrijden, terwijl hij dit deed zijn hand uitstekend, zijn staf uit het niets tevoorschijn halend. Een seconde later was hij weg, verdwenen in de diepte van de steeg.

Harry keek. James stond naast hem met wijd open ogen. Stil tuurde Millie, vlak achter hem, over zijn schouder. De drie ademden nauwelijks. Achter hen, pufte de vuilniswagen Norberta, ongeduldig ritmisch rillend met haar motor.

Er kwamen geen stenen meer uit de steeg.

Opeen flitste er blauw licht vanuit de diepe strot van de steeg. De glans verlichtte vuilnisbakken, deuren en ramen, kort en fel en de duisternis daalde weer neer, volledig naadloos.

'Wat *doet* hij daar?' fluisterde Millie.

'Waarom komt hij niet terug?' voegde James eraan toe.

Harry keek alleen maar, zijn toverstok in zijn vuist, wijzend naar de weg naast zijn voeten.

Weer was er een flits, zwakker deze keer, vermoedelijk verder weg. Vrijwel onhoorbaar boven het geluid van het verkeer verderop uit, klonk een diep gebrul. Merlijn's stem die iets schreeuwde. Harry verstijfde, maar bewoog zich niet.

En dan, nauwelijks een halve minuut later, stommelde een schaduw uit de steeg. Het was niet Merlijn. Dat zag James onmiddellijk. Het was heel klein, met grote, hangend oren. De schaduw struikelde en viel op zijn knieën, ving zichzelf met zijn armen en hief zijn grote hoofd op, als wilde hij naar de drie kijken.

Harry kwam uiteindelijk in beweging en rende naar de figuur, toverstok vooruit, maar niet specifiek wijzend. James haastte zich om zich bij hem te voegen.

Het was een Huis-elf, gekleed in een geknoopte theedoek. James herkende het grote hoofd en de trieste, angstige ogen. Het was Piggen, de Huis-elf die hij voor het laatst gezien had toen deze, weken geleden, het vuur opstookte in de Griffoendortoren.

Harry zakte naast de elf door zijn knieën, bezorgdheid en waakzaamheid tekenden zijn gezicht.

‘Waarom ben je hier?’ vroeg hij. ‘Ben je in orde? Ben je gewond?’

Nog steeds met handen en voeten op de weg, tuurde de elf, met zijn grote glanzende ogen, omhoog naar Harry. Dan wende hij zijn blik naar James.

Het spijt Piggen, Meester Potter, zei hij met een hartverscheurende oprechtheid. ‘Piggen is een slechte, slechte elf.’

Achter James en Harry krijste Millie.

Onhandig draaide James zich om, nog steeds half geknield naast zijn Vader. Harry was echter sneller, overeind op zijn voeten springend en zijn toverstok in een wazige cirkel rond zwaaiend.

‘*Lumos!*’ blafte hij, en uit zijn toverstok verscheen een verblindend licht, de straat verlichtend alsof het dag was, diepe schaduwen achter alle objecten werpend.

‘De vuilniswagen kantelde op de voorwielen, groots en krakend, de gapende laadklep de lucht in tillend. Met een stuiptrekking, ontsprong er een oranje vlam uit het binnenste van de metalen ingewanden. James besepte, dat Norberta de vuilniswagen, snel terug veranderde in Norberta de draak. De rubberen banden rekten zich uit en barstten open in pezige poten. De bek van de laadklep knarste, er groeide lange tanden uit en een uitgerekte nek steeg op tussen de gebouwen. Het dreunen van de motor werd een bestendige brul en vuur schoot opnieuw de lucht in vanuit de nog loshangende kaken van de draak.

Een andere elf reed op de rug van Norberta, zich met lange, lenige vingers vasthoudend, de mond bewoog snel terwijl er tegen de draak gesproken werd, haar uitdagend.

Het was Heddlebun.

Een lans van rood licht raakte de flank van Norberta die in vonken uiteen spatte. Vaag kreeg James door, dat zijn Vader op haar schoot, trachtend haar te verlammen. Hij graaide naar zijn eigen toverstok en richtte woest, maar voor hij een spreuk uit kon spreken, richtte Norberta zich op, ontvouwde haar vleugels en liet ze neer komen, een vlaag van stoffige wind over de straat jagend en liet de geparkeerde auto’s dansen op hun schokbrekers. De draak sprong omhoog, schraapte en klauwde zich een weg naar de parkeergarage, grote stukken beton lostrekkend terwijl ze ging. Met een zwaai van haar staart klauterde ze het dak op.

‘*Wingardium Leviosa!*’ riep James’ Vader, zijn toverstok opnieuw uitstekend en een flink stuk beton vangend, vóór het op de straat eronder in stukken kon slaan. Gebogen in de schaduw van het nu zwevende stuk beton, tilde Millie haar hoofd vanonder haar gekruiste armen op. Met uitpuilende ogen keek ze omhoog naar het

langzaam draaiend stuk van het gebouw en krabbelde dan snel opzij om uit de buurt ervan te komen.

Met een grom van inspanning liet James' Vader zijn toverstok zakken. Het stuk beton voltooide zijn val, versplinterend toen het contact met de straat maakte.

James keek naar zijn Vader, geschokt en sprakeloos, maar zijn Vader was al op weg naar de steeg, dus liet hij zijn blik zakken naar de kleine figuur, Piggen.

Maar Piggen was er niet.

Vanuit de diepte van de steeg klonken voetstappen, niet verdwijnend, maar terugkomend. Merlijn verscheen, zijn staf voor zich uitgehouden, de runen branden fel van een rood licht.

Hard ademend keek de Bezweerder van James naar Harry. 'Waar ging ze heen?'

Harry knikte naar de beschadigde voorgevel van de parkeergarage. 'Wegisweg. Moet wel.'

'Dan is er geen moment te verliezen!' beval Merlijn, al vooruit bewegend. Hij begon te rennen, rekte zich uit en greep de hand van Millie, die verbouwereerd midden in de straat stond en verdween, haar met zich meetrekkend, de knal van Verdwijselen galmen over de lengte van de straat.

'Nou, James,' verkondigde zijn Vader, zijn linkerhand uitstekend en in zijn rechter zijn toverstok gereed. 'Je wilde toch een Schouwer-in-training zijn zei je? Dan is dit je kans.'

Iets wegslikkend hief James zijn toverstok en greep de hand van zijn Vader.

De wereld zwiepte weg, draaiend en een waas van vergetelheid. Een seconde later sprong de wereld weer op zijn plaats, een klap tegen James' enkels gevend toen hij naast zijn Vader landde. Hij keek in het rond, panisch wijzend met zijn toverstok. Ze waren nu in een andere straat, deze was breder maar minder goed verlicht. Vóór hen was een oude kroeg met gewapend glas en een dikke houten deur onder een wiegelend bord: de Lekke Ketel.

Snel stapte Harry de straat in en keek naar boven, zoekend over de daken rondom hem.

Merlijn stooft uit de voordeur van de Lekke Ketel, zijn staf leidde hem, nog steeds rood pulserend.

'Daar!' verkondigde hij, rechts van James wijzend.

James draaide zich en keek, terwijl hij dit deed hoorde hij het raspende gebrul van de naderende draak.

Een vervallen portiekwoning, drie etages hoog, stond op de splitsing tussen twee afbuigende straten. James rekte zijn nek uit om naar het dak ervan te kijken. Daar stond een oude watertoren op drie poten.

Verbijsterend ontplofte de watertoren, uit elkaar spattend in vliegende planken en verbogen metalen hoepels en een stortvloed van vrijgekomen water. De kop van Norberta dook door het water en sloeg de restanten van de toren opzij. Haar vleugels

pompten op en neer en ze sprong van het dak van het gebouw, zeilde over een lege ruimte, schopte een lantaarn los en krabbelde omhoog langs de vuile voorkant van een fabriek, in haar klim rijen ramen versplinterend.

Het geblèr van een toeter klonk vanuit de ernaast liggende straten. Stemmen begonnen gealarmeerd te schreeuwen.

‘Donder en bliksem!’ hijgde Harry dringend, zijn toverstok optillend om Lamspreuken naar de klimmende draak af te vuren.

Het had geen zin.

Merlijn riep in zijn vreemde taal een magische spreuk en lansen van helder paars licht schoten over de straat. Zelfs deze kaatsten van de gepantserde huid van Norberta af. Haar vleugels als tegengewicht gebruikend, klauwde ze en rukte zich een weg naar het dak van de fabriek, daar liep ze verder over zijn top.

James keek verafschuwd terwijl de grote draak haar kop liet zakken en zich een weg baande tussen twee gemetselde schoorstenen door, deze aan de basis verpulverend. Zwaar leunden de schoorstenen naar elkaar toe, tikten hun oppervlakten tegen elkaar aan, ondersteunden elkaar kort met een beheerste klap, en begonnen toen door elkaar heen in stukken te vallen.

‘Donder en Bliksem!’ zei Harry opnieuw, deze keer bijna schreeuwend. Hij hief zijn toverstok bijna recht overeind, wachten tot Norberta zou verschijnen tussen de fabriek en het stuk boven de Lekke Ketel.

Achter hen kletterde een bel en de deur van de herberg zwaaide open. James gluurde snel opzij en zag het hoofd van een groezelige oude tovenaars met een neus in de maat en de kleur van een rode sinasappel, die in hun richting wees.

‘Tisser an de hand, dan?’ vroeg hij met zwarte ogen, die in het duister glommen. ‘Tisser met die herie, dan?’

Vlug achter elkaar schoot Harry verschillende spreuken af, zelfs toen Merlijn achteruit de straat op sprong en met zijn staf naar het dak boven hem wees, een stroom van krakende energie vrijlatend.

Het gebouw schudde. Grint en brokken metselwerk braken los van boven en kletterden neer op de straat rondom.

De groezelige tovenaars trok zijn hoofd terug achter de deur en sloeg hem dicht.

‘Ze is over het dak heen!’ riep Harry, die zijn toverstok liet zakken en afboog naar de deur van de herberg.

Die zat potdicht en rammelde van grendels en kettingen. Zonder zelfs achterom te kijken, stapte Harry eenvoudig opzij en gebaarde kort met zijn toverstok. *Na u*, leek deze beweging te zeggen.

Merlijn liet zijn staf zakken. Diens runen flitsten groen en de deur van de Lekke Ketel werd open geblazen, de resten van een stalen grendel aan kettingen met zich meetrekkend. De bel erboven kletterde gealarmeerd en brak toen los. Harry ging voorop, met Merlijn direct achter hem. Millie zat de twee op de hielen. James haastte zich om hen te volgen, de groezelige tovenaars met de knalrode peerneus passerend,

die verscholen in een hoek stond en zwijgende kookte van woede over de vernietigde deur.

James was al vele malen in de Lekke Ketel geweest en nam aan dat deze nooit gesloten was. En inderdaad, zelfs op dit late uur zat de herberg vol met klanten in allerlei vormen en maten, de meeste verzameld aan een lange toog waar ze hun glazen, kroezen en flessen omklemden.

Ogen draaiden zich om, om Merlijn, Harry en James te volgen toen die voorbij renden, stampend naar de achteruitgang, staf en toverstokken geheven. Millie stond opzij van de toog, haar ogen wijd en doodsbang. Dan bewoog ze zich om, met gebogen schouders en laag duikend, James in zijn kielzog te volgen.

Duisternis vulde de achterhal en de trappen die leidde naar de kamers boven die verhuurd werden. Een ogenblik later stroomde blauwig licht naar binnen toen de achterdeur open geblazen werd. De vier verdrongen zich in de kleine binnenplaats, zich direct richtend op de betoverde stenen muur die Dreuzel Londen scheidde van Wegisweg.

Maar de muur was er nog maar nauwelijks. Stenen vielen van een enorm, rafelig draakgroot gat. Daar voorbij, liep de draak zelf, waggelend door de kronkelende toverdoorgangsweg van Wegisweg, met haar vleugels trekkend aan luifels en haar staart heen en weer slaand tegen uithangborden en afdakjes. Heksen en tovenaars sprongen haastig een portiek in toen ze voorbij denderde.

Merlijn verdween weer in een speldenpunt van licht, Millie deze keer achterlatend.

‘Het circus!’ verkondigde Harry wijzend. Onder de donkere avondlucht kon James nog net boven rijen van spitstoelopende daken, de punten van kleurige tenten en wapperende vlaggen zien. ‘Blijf hier!’ commandeerde zijn Vader, hem een stalen blik toewerpend. Een seconde later verdween hij met een rinkelende kraak.

‘Om de dooie dood blijf ik hier,’ zei James, omdraaiend naar Millie. Hij reikte naar haar hand.

Verrast trok zij zich terug van hem, haar ogen glazig in de schemer. ‘Wat doe je!’

‘Ik Verschijnsel in het circus,’ zei hij alsof het de normaalste zaak van de wereld was. ‘Kom op!’

‘Maar ik *wil* helemaal niet naar het circus!’ riep ze bijna hysterisch van angst en verwarring. ‘En jij weet nog niet hoe je moet Verschijnselen! Ik... ik ben de stem van de rede!’

‘Ik ben al eens Verschijnseld!’ drong hij aan, zijn hand weer naar haar uitstekend. ‘Euh, soort van.’

‘Ik ga niet,’ zei Millie beslist en stampte met een voet. ‘Jullie zijn allemaal gek! Weet je dat!? De straat oversteken is een ding! Maar dit is gewoon... gewoon...!’

James zakte hulpeloos ineen en besloot haar verder niet te vragen. Hij keek opnieuw naar de wapperend vlaggen en verlichte punten van de circustenten. Ze waren nauwelijks een halve kilometer verderop. Hij probeerde vast te stellen waar ze precies waren, de plattegrond van Tover Londen in gedachten naar voren halend. Hij

besloot, iets op goed geluk, dat het circus opgesteld was op het plein waar Wegisweg en de Snijderpassage elkaar kruisten. Met dit beeld strak in zijn hoofd, stapte hij weg van Millie, balde zijn vuisten, kneep zijn ogen dicht en spande een mentale spier die hij gebruikt had toen hij had geprobeerd het klaslokaal in Zweinstein te doorkruisen.

Er was nu geen Edgar Eckhardt om rotjes naar hem te gooien. Hij voelde de wereld bij hem wegschieten, rollend in een waas. Dan, net als zijn Vader een minuutje eerder, herstelde het zich rondom hem. Zijn voeten raakten harde steen en zijn zwalkte slechts een beetje, zijn armen voor evenwicht uitstekend.

Hij opende zijn ogen en keek in het rond. Hij stond precies in het midden van het plein die de kruising vormde tussen Snijderpassage en Wegisweg. Hij was, feitelijk, Verschijnseld in een fontein, gelukkig voor de winter drooggelegd. Aan beide zijden ervan bevonden zich enorme tenten, oranje, blauw en wit gestreept, omhoog de duisternis in stekend, met het canvas wat klapperde in een koude bries.

Het lawaai van het naderen van Norberta klonk achter hem. De grond trilde door haar stampende voetstappen. De lucht resoneerde van het korstachtige gebrul.

James draaide zich razendsnel om klom over de rand van de lege fontein en rende met zijn toverstok in zijn uitgestrekte hand door de ruimte tussen de tenten. Op de dichtstbijzijnde hoek, doemde Goudgrijp op met zijn pilaren die zich hoog naar de marmeren kroonlijst van het dak uitstrekten. Terwijl James keek, brak er een waterspuwer van een hoek af, draaide rond en rond, en sloeg in stukken op de kinderkopjes eronder. Norberta werkte zich rond de hoek, stapte en gleeed naar de restanten van de waterspuwer, trok toen haar klauwen in en daverde op James af, haar ogen stonden woest, haar bek open om haar rijen messcherpe tanden te laten zien.

Heddlebun hield zich nog altijd aan haar nek vast, sprekend tegen haar, haar drakennatuur uitbuitend en haar tot razernij drijvend.

James gleeed tot stilstand toen de schaduw van de draak boven hem hing. Struikelend, bijna achterovervallend, begon hij zich terug te trekken.

Stralen rood en paars licht ontsprongen uit de steeg achter Norberta. Merlijn en de Vader van James, zo leek het, zaten haar nog steeds achterna, zich erop richtend om Norberta te laten stoppen met haar waanzin. Spoedig zouden ze hun toevlucht nemen tot dodelijke vloeken. Avada Kedavra kon niet genoeg zijn om de draak te vernietigen, dacht James paniekerig, maar Merlijn wist op zeker een spreuk die dat wel kon.

Denkend aan zijn eigen toverstok, worstelde James om hem te richten. Hij struikelde, viel op de kinderkopjes en voelde de stormloop van de klauwen van Norberta dichterbij komen. Hij draaide zich op zijn rug, mikte zijn toverstok naar de lucht en schreeuwde, *'Expelliarmus!'*

Het was puur een instinctieve reactie, gekozen door de vele duelleersessies in Professor Vanderbeek's leslokaal. Norberta had natuurlijk geen wapen om te ontnemen, maar toch, opeens, doken haar poten in het plaveisel, krasten over de kinderkopjes en gleden tot stilstand, een stofwolk voor zich uit jagend.

Een paar meter voor James kwam de draak tot een volledige stop en er viel iets op het plein tussen hen in. Het was klein en bottig, met flapperende oren en grote handen.

Het was Heddlebun de Huis-elf. Ze lag waar ze was neergekomen, onbeweeglijk. De duelleerspreuk van James had haar losgerukt van de ongelukkige draak, die nu in ellendige verwardheid neerhurkte, puffen naar lucht en rondkijkend om te zien waar ze was.

Uit de opening van de steeg verschenen Merlijn en Harry, rond Goudgrijp rennend met staf en toverstok gereed. Ze stopten bij het zien van de stilstaande draak, met James die ervoor opstond.

‘Pas op, James!’ riep zijn Vader, geen tijd verspillend om hem te straffen voor zijn ongehoorzaamheid. ‘Als Norberta de mannelijke draak ruikt voor Merlijn haar weer kan bezweren...!’

James keek op. Voor hem trilden de neusvleugels van Norberta. Haar goudkleurige ogen waren wijd open. Haar kop werd opgeheven aan haar lange, slangachtige nek naar het licht van de tent verderop.

Merlijn naderde de draak van achter, zijn staf hoog in de lucht, de runen gloeiend door een zacht gouden licht. Hij begon tegen haar te spreken, zijn stem zacht, de lettergrepen onbegrijpelijk maar vreemd beklemmend.

Norberta knipperde. Langzaam zwaaide haar kop opzij, ombuigend om naar de Directeur in de schemer te kijken. De gloed van zijn staf pulseerde hypnotiserend.

Het werkte. Norberta was bijna weer onder de invloed van de uitzonderlijke bezwering van Merlijn, de waanzinnige trance die Heddlebun in haar brein gesponnen had, ongedaan gemaakt.

Maar dan, tot James grote verrassing, trilde de grond opnieuw. Hij keek naar beneden, ongerust en onthutst: de klauwen van Norberta stonden nog steeds stevig op de klinkers. En toch schudde de grond nog een keer, een onmiskenbare, lage dreun vormend. Er kwam iets anders op het plein, iets groot genoeg om de grond te laten trillen en de marmeren fontein, achter James, laten ratelen als servies in een keukenkast.

Een vlaag van hete lucht, ruikend naar zwavel, blies van achter over James, zijn haren verwarrend.

Langzaam draaide hij zich met wijd open ogen om.

Een tweede draak verhief zich tussen de schaduwen van de circustenten, de kop heen en weer zwaaiend als een cobra en ogen die gloeiden als paarse amethisten.

James deinsde angstig achteruit en haastte zich opzij om uit de weg van de twee draken te komen.

Norberta zwaaide haar kop terug, nu Merlijn en zijn gloeiende staf vergetend. Haar blik richtte zich op de tweede draak en haar neusgaten trilden. Langzaam steeg ze op vanuit haar gehurkte houding. Haar staart zwaaide heen en weer, laag over de straat vegend.

De tweede draak, duidelijk dezelfde circusdraak, Montague Python, die Norberta al maanden lang opmerkte, benaderde haar voorzichtig, een slangachtige tong flitste uit zijn lange zwarte snuit. Zijn lichaam was behoorlijk kleiner dan die van haar, slank en lang, maar met veel grotere, doorschijnende vleugels die glinsterden van een olieachtig parelmoer. Zijn gebogen zwarte staart krulde op en sloeg dan terug op de grond, met de harde punt van zijn staart een daverende dreun op de kinderkopjes gevend.

Een roering van beweging kwam van de circustent toen de toegangsflap van binnenuit opzij getrokken werd. Een figuur stapte eruit, bijna struikelend tussen de vier poten van Montague. Het was een forse man met een indrukwekkende buik, gekleed in een ivoren vest en grote hemdsmouwen met nauwe manchetten en gouden knopen. Hij droeg een zwarte ruitbroek met sokophouders, hangend vanaf zijn knieën.

'O, Nora sta me bij,' zei hij met een hoge, amechtige stem, omhoogkijkend naar de twee draken terwijl die elkaar nieuwsgierig besnuffelden, steeds dichterbij elkaar komend, beginnend met het ineengestengelen van hun lange nekken. 't Is liefde op 't eerste gezicht, is 't!'

Montague hief zijn staart op en liet hem weer neerklappen, waardoor James' oren suisde van het geluid van de klap.

Hij voelde hoe zijn Vader en Merlijn zich bij hem voegden. Merlijn liet zijn staf met een berustende tik op het de straat neerkomen. Harry legde een hand op de schouder van zijn zoon. James merkte dat dit gebaar zowel voorzichtig trots, als vermoeid beschuldigend was.

De spreekstalmeester, - want het was duidelijk, dat hij dat was, meneer Archibald Hokus zelf - liet zijn blik van de ineengestengelde draken zakken naar James, Harry en Merlijn, zijn wangen rood en zijn ogen glinsterend. 'Is toch een mooi ding, is 't niet?' snifte hij.

Stampende voetstappen en verre stemmen naderde van de ingang van een steeg niet ver bij hen vandaan. James keek om en zag Hagrid zwaar lopend in de schaduw van de circustenten, onhandig vertraagde hij zijn pas en zijn handen vielen lam langs zijn zij, de roze parolui viel met een zachte klap op de grond naast hem. Zijn zwarte ogen starden naar de twee draken en zijn mond viel in een perfect sprakeloze verrukking open.

'O, Norberta!' kreette hij, zijn stem schoot opeens vol van vrolijke tranen.

James nam een vermoeide hap adem en wendde zich weer naar de draken. Ze draaiden nu langzaam om elkaar heen, elkaar besnuffelend. Montague 's paarse tong flitste en Norberta trilde met haar neusvleugels. Ze gromden naar elkaar, achter in hun keel diepe, snorrende geluiden makend.

James keek omlaag. Heddlebung lag nog waar de gevallen was, een slap oor plat over haar gezicht. Voorzichtig benaderde hij haar, zijn toverstok opbergend terwijl hij dat deed. Hij vroeg zich af of ze dood was, maar dan zag hij het hikkende stijgen en dalen van haar borst.

Hij merkte dat zijn Vader naast hem kwam staan, toen hij zich op een knie bij de elf liet zakken.

Ze snikte. James voelde, dat ze daar niet lag omdat ze gewond was, maar omdat haar plan - een laatste redmiddel van verachtelijke wanhoop - volkomen gefaald had. Eerst alleen hopeloos, nu was ze hopeloos *en* zonder enig beroep.

Zacht maar kordaat vroeg Harry, 'Er waren anderen van jouw soort in die steeg. Hoeveel zijn er in jullie kleine Elfopstand?'

Heddlebun's gesnik werd onderbroken. Ze tilde een grote hand zwak op en duwde haar oor van haar gezicht. James verwachtte van haar, dat ze met berouw en verslagenheid, of zelf angst, op zou kijken. In plaats daarvan keek ze hen, met ogen nog nat van tranen, aan, haar blik was hard. Haar mondhoeken trok ze naar beneden en een trillende trek van bitter verwijt.

'Wij *allen,*' zei ze met een lage, nadrukkelijke stem. 'De Elfopstand is bij... *iedereen.*'

20. Tenondergaande Wereld

De terugreis op het schip was een lange en ernstige zaak, ondanks de vreugde ontstaan door de onverwachte samenkomst van Norberta en Montague Python. Archibald Hokus had erop gestaan, dat Norberta, die toch al door haar eens verwonde vleugel vrijwel lam was en al lang gewent was aan menselijk contact, zich bij het circus zou voegen als een aanvulling op de voorstelling van Montague.

‘Ze zal het hele programma verfrissen!’ had hij verkondigd nadat hij beide draken veilig had ondergebracht in de omheining van Montague. ‘We willen al jaren een tweede draak! Montague is onze ster, natuurlijk. Nu, met Norberta, zijn grote liefde toegevoegd aan de show, zullen wij waarachtig een wonder in de toverwereld zijn! Ik zie het voor me!’ Hij hief beide armen maakte van zijn handen een lijstje, alsof hij zich een postergrootte speelkaart verbeeldde, ‘Montague en Norberta! Het Beest-Huwelijk van het Jaar! Van de Eeuw.’

Op aandringen van Harry, had Hokus gezworen om Norberta de volgende dag officieel te laten registreren, als “een gered weesbeest van onbekende afkomst”, zoals vereist werd door het Ministerie.

In reactie hierop, had Hagrid met tranen in zijn ogen zijn vaarwel gezegd, zijn neus uitgebreid snuitend in een zakdoek die Ron uit een van zijn zakken gehaald had.

‘Hou maar, Hagrid,’ had Ron gezegd, toen de Half-reus hem onhandig terug had willen geven. ‘Zie het als een aandenken aan deze avond.’

Harry nam Heddlebun in hechtenis, haar magisch met een Bracchiabindospreuk boeiend toen ze terugkeerden naar de *Gertrude*, deze keer veel sneller en onopvallender, nu Norberta niet langer een onderdeel van hun gevolg was. Dus, nog geen twintig minuten later, terug aan boord en staand op de licht deinende boeg, overlegde James' Vader met Ron en Hermelien, uitleggend waarom hij teruggekeerd was met een gevangen Huis-elf in de boeien, in plaats van een verliefde draak, en overlegend wat met haar te doen.

'Officieel gesproken, liggen we nu allemaal knus in ons bed,' herinnerde Ron hen. 'We kunnen niet naar het Ministerie gaan, om opeens met een magische gevangene te verschijnen. Zulke dingen vereisen een verklaring, weet je.'

'Titus heeft dienst vannacht,' stelde Hermelien voor. 'Hij zou haar aan kunnen brengen. Maar, kun je hem vertrouwen, Harry?' De laatste tijd gingen de dingen beter tussen de Vader van James en Titus, maar iedereen wist nog dat een korte tijd, tijdens James' vierde jaar, Titus de kant van de bestuurders van het Ministerie had gekozen tegen zijn baas en vriend.

'Dat kan ik,' antwoordde Harry, 'maar dat wil ik niet. Zelfs als Titus bereid was om ons geheim te bewaken, heeft deze elf niet zo'n plicht of hecht hier belang aan. Nog belangrijker, ik denk dat de Wikenweegschaar niet het flauwste idee heeft wat ze met haar aan moeten vangen. Er zijn geen wetten te vinden over opstandige Huis-elfen, om de dood eenvoudige reden, dat dit nog nooit nodig is geweest. Wat zij vertegenwoordigd is een heel nieuw probleem voor de toverwereld en een die niemand bereid is om aan te pakken. Niet nu op dit moment, nu het Ministerie zoveel ketels op het vuur heeft staan.'

'Nou, we kunnen haar niet gewoon vrij laten,' zei Ron fronsend.

'Sta mij toe haar hoeder te zijn,' stelde Merlijn, uit de schaduwen opzij van hen, voor. 'Tenslotte heeft ze kennelijk tenminste een van de Elfen die in dienst van Zweinstein school is, ontaard. Ik zou haar heel graag ondervragen over wie er nog meer onderdeel is van haar geheime complot.'

Harry schudde zijn hoofd. 'Ik heb dat overwogen, Directeur. En het idee is verleidelijk. Maar onze gevangene heeft deze vraag al beantwoord, in ieder geval zo veel als waar ik zeker van ben dat ze bereid is te vertellen. Volgens haar, zijn *alle* Huis-elfen een deel van haar complot. En ik heb het angstige vermoeden, dat ze de waarheid vertelt. Tenminste, zover als zij weet. Nee, ik heb een andere cipier in gedachten voor Juffrouw Heddlebun.'

Daarmee, trok Harry zijn toverstok uit zijn zak en tikte ermee in de lucht. '*Curatio*.' zei hij zacht, een potlooddikke straal van paarse vonken hoog de lucht in schietend. De bezwering uitte een bijna onhoorbaar belgeluid, als ankerkettingen die ratelen in een bodemloze diepte.

'U belde, meneer,' klonk een raspande diepe stem opeens vlak achter James. Hij herkende de stem direct, maar schrok door de geruisloze aankomst van de Huis-elf en maakte een sprongetje.

'Knijster,' zei Hermelien, bij wie het begon te dagen.

‘Dank je, dat je zo snel kon komen, Knijster,’ zei Harry. ‘Ik heb een taak voor je, maar het ligt aan jou of je deze aan wilt nemen of niet.’

James draaide zich naar de kleine stokoude Huis-elf en zag hoe er een dozijn extreem subtiele uitdrukkingen, nagenoeg onmerkbaar, over het emotioneel, chagrijnig gezicht van de elf trokken. De Huis-elf was nog steeds niet gewend aan de gelijkwaardigheid van zijn huidige meester, dan hij dat twintig jaar geleden was, toen hij net in dienst van Harry Potter kwam. Maar hij had tenminste geleerd, dat het zinloos was dit te vermelden.

‘De wens van de Meester, is een opdracht voor Knijster,’ zei hij waarschijnlijk voor de miljoenste keer, puttend uit een bron van koppig geduld, waarvan James dacht dat deze waarschijnlijk onuitputtelijk was, en koud, als de kosmos zelf.

Harry knikte, ‘En toch, volgens dit specifieke lid van jouw soort,’ hij gebaarde naar de vorm van Heddlebun, die ineengedoken in de schaduw zat met haar knieën tegen haar borst en haar hoofd daar bovenop, ‘bij jij onderdeel van een geheim, universeel verbond van elfenopstand, geleid, zij het deels, door haarzelf.’

Het hoofd van Knijster draaide zo langzaam en zwaar, dat James meende, dat hij de pezen in de nek van de Huis-elf kon horen kraken. ‘Is dit zo, Meester?’ vroeg hij met zijn diepe, monotone stem, hoewel het eigenlijk geen vraag was.

‘Inderdaad,’ antwoordde Harry. ‘Zij zegt, dat alle leden van jou soort deelnemen in een nieuwe elfenopstand. Daarom, mijn verzoek – welke is voor jou om haar mee terug te nemen naar de Marmerlaan, haar bewaakt en erop toeziet dat zij een passende dienst van je krijgt tot er zich een beter plan voordoet – je in een ongemakkelijke positie kan brengen van het kiezen tussen twee loyaliteiten.’

James wist, dat Knijster onmogelijk iets te maken kon hebben met Heddlebun’s Elfenopstand. En toch, terwijl de oude Huis-elf de jongere, vrouwelijke tegenpool opnam, zijn puntige, ondoorgrondelijke gezicht zo strak als een plank, vroeg James het zich af. Mogelijk *had* Knijster gehoord van de opstand. Mogelijk was zijn loyaliteit, hoewel onbesproken, dan tenminste goedgunstig.

In plaats van een direct antwoord te geven zei Knijster, ‘Meester is zeker, dat Meesteres deze nieuwe ontwikkeling zal omarmen?’

‘Daarvan ben ik geheel niet zeker,’ zuchtte Harry. ‘Maar de “Meesteres” heeft in de afgelopen jaren aangetoond dat zij zeer veerkrachtig is. Ik zal zelf met haar spreken. Maar voor de zekerheid, probeer onze nieuwe gast tot morgen geheim te houden? Laat het aan mij over om Ginny het nieuws erover te vertellen.’

‘Dus om het duidelijk te hebben,’ zei Hermelien zorgvuldig, van Heddlebun naar Knijster kijkend, ‘is er enige waarheid in wat ze zegt?’

Knijster trok een wenkbrauw op naar Hermelien, kennelijk afwegend of het aan hem was om hierop te reageren of niet. Dan, alsof toe te geven aan de onuitgesproken aandrang van Harry, hief hij zijn kin stijf op en zei, ‘Knijster’s trouw is voor altijd en eeuwig aan Harry Potter en het huis Zwart.’

‘Sodeju, Harry,’ murmelde Ron hoofdschuddend, ‘je verzamelt verdwaalde Huis-elfen op dezelfde manier als Roos in de achtertuin rupsen verzamelde.’

Zonder verder een woord nam Knijster de detentie van Heddlebun op zich en verdween met haar, hun afscheid werd slechts door een zwakke, luchtige plof vergezeld.

Snel vroeg Hermelien, ‘Wat ga je met haar doen?’

Harry haalde zijn schouders op. ‘Haar bezig houden, voor voorlopig. Al helemaal voor Huis-elfen telt, ledigheid is des duivels oorkussen.’

Hagrid haalde het anker van de *Gertrude* op en kort daarop waren ze onderweg, terugkerend via de mysterieuze ondergrondse rivieren die hen hierheen hadden gebracht.

Millie viel op de bank naast James in slaap, terwijl het schip voortjoeg en deinde op haar terugweg. Hij beseft dat een deel van de magie van de reis lag in het feit, dat welke tijd je ook bespaarde op je heenreis, je deze terug betaalde op de terugreis, waardoor de totale trip vervelend lang en uitputtend was. Hij keek opzij naar Millie die opgekruld op de bank lag, meedeinend met de beweging van het schip. Haar blonde haren bedekten deels haar gezicht. Hij was jaloers op haar onrustige slaap, zelfs al was deze gebaseerd op een soort onthutste shock. Zelfs nu, waren haar wenkbrauwen iets gefronst en haar mondhoeken wezen in een zorgelijke trek naar beneden.

‘Ik had het mis,’ had ze tegen hem gezegd, toen ze weer aan boord van de *Gertrude* waren. ‘Mis over al je avonturen. Ze zijn alleen in de boeken lollig. Roos mag ze van nu af aan hebben.’

James sprak dit niet tegen. Hij had geweten dat ze het van begin af aan bij het verkeerde eind had gehad. En toch gaf de kale waarheid van haar woorden hem een zachte dreun. Hij wilde zeggen, dat hij nooit om dodelijke en angstige avonturen gevraagd had, ze leken hem eenvoudigweg op te zoeken. Maar hij wist, dat dit geen zin had. Er was niets te redden met Millie. En ze was beter af zonder hem. Dat wist hij ook.

Terug mij het Maanmeer, zei James goedenacht tegen Hagrid, zijn Vader, Tante en Oom en liep toen met Millie door de griezelig duistere en stille gangen van de school voordat ze uiteen gingen.

Ze wendde zich naar hem, maar keek hem niet aan. ‘Nou, welterusten, James.’

‘Tot ziens, Millie,’ zuchtte hij.

Zelf zuchtte ze ook en knikte.

Even later was ze niet meer als slechts een schaduw, vermoed weg van hem sjokkend. Een seconde later sloeg ze een hoek om en was weg.

James bleef nog een volle minuut staren naar de lege gang. Hij had Millie gekust en haar aan het lachen gemaakt, haar hand vastgehouden en het langdurige staren naar elkaar in het leslokaal en de bibliotheek. Maar tenslotte kon ze hem niet in de ogen kijken toen ze elkaar gedag zeiden. En dat, dacht James, te vermoed om zich er

verdrietig over te voelen, was waarschijnlijk het verhaal van de meeste liefdeslevens: korte momenten van oplaaiende romantiek, gevolgd door twee mensen staand bij de sputterende koude kolen van hun verspilde passie, totdat een van hen ongemakkelijk genoeg werd en wegliep.

Tot de liefde die ertoe deed. Degene die alles beslissend was, degene wiens kolen nooit koud werden of wiens vonken ooit verloren gingen.

Dit echter, bood James geen troost. Hij had zijn perfecte liefde gevonden, degene wiens vuur voor altijd zou branden. En verder, hij wist dat zij van hem hield. Toch zou zelfs die gouden, zuivere liefde eindigen met een van hen, die voor altijd weg zou lopen en nooit om zou kijken.

Hij zuchtte, lang en hard en de zucht ging over in een half huiveren.

Hij kon zich niet herinneren naar de Griffoendortoren terug te zijn gelopen en op zijn bed te vallen. Hij herinnerde zich nauwelijks dat hij Millie gedag had gezegd. Al wat hij zich herinnerde was het gevoel van leegheid, van het zijn, als niet geliefd, dan echt, echt gemogen te worden om vervolgens deze genegenheid voor altijd te verliezen met niets wat ervoor in de plaats kwam.

Het was geen prettig gevoel. Maar terwijl James de laatste, tijdrovende, belangrijke weken van zijn Zweinsteincarrière inging, had hij het idee, dat dit mogelijk het meest volwassen gevoel was wat hij ooit gekend had.

De Lente legde zich met een langzame losbandigheid over Zweinstein, de lucht verfrissend, de sneeuw smeltend, het meer verlossend van zijn lijkkleed van ijs en groene knoppen ontlokkend door het hele Bos en het terrein. Dit werd begroet door vernieuwde opwinding en energie van de meeste leerlingen, doch niet door James, die het gemengde gewicht voelde van Petra's aanstaande vertrek en de onzekerheid van haar duistere plan, samen met de gebruikelijke zorgen over de constante afbrokkeling van de Eed van Geheimhouding en de Magische wereld in het algemeen.

Een deel van de reden dat Norberta's verschijning in Londen niet in het belangrijke nieuws gekomen was, wist James, was omdat verhalen over de afbraak van tovergrenzen in toenemende mate talrijk werden. Van de duizend jaar oude beveiligingen en beschermingen werd geleidelijk aan ontdekt, dat deze verzwakt of volledig verbroken waren. Dit werd door het Ministerie met ontzetting ontvangen, met koortsachtige artikelen die steeds vaker de voorpagina's in de toverpers vonden

en met geheimzinnige, duistere vreugde door bepaalde platvloerse bewoners van de magische wereld.

Iedere ochtendpost bracht meer zorgwekkend nieuws:

Weerwolven loerden met steeds groter wordende vrijpostigheid rond Dreuzelgemeenschappen, de oude behekste grenzen testend en ontdekkend, dat ze doorlaatbaar waren of volledig weg. Zich respecterende nieuwskranten negerden meestal zulke fantastische verhalen (voor zolang het duurde), maar de boulevardpers en lokale nieuwsprogramma's pakten ze op, liepen zichzelf voorbij om ongelooflijke berichten van aanvallen door "ongebruikelijk grote en valse wolven" de publiciteit in te brengen. Sommige ooggetuigen bezworen dat de beesten als mensen op hun achterpoten liepen, en zelfs stukken menselijk taal gebruikten. Andere ooggetuigen, verschrikkelijk, konden hierover nooit verslag doen. Moorden waren zeldzaam en verspreidt, maar afschrikwekkend gewelddadig. Angst boezemde zich in de plattelandsgemeenschappen in, zoals dit niet eerder vertoond was in de moderne tijden.

Nieuws uit Roemenië was mogelijk nog verontrustender. Na honderden jaren van stille hervorming, verstootte kleine gemeenschappen van vampieren regelmatig hun Verdrag van Bloed Afschaffing, weigerenden de al lang vastgestelde bloedopslag en keerden terug naar hun oude, middernachtelijke jachtpraktijken. Een team van Harriers was samengesteld om de leider van een zo'n gemeenschap, een zekere Graaf Durc Orpheus, aan te spreken, alleen om zelf in een hinderlaag van de Graaf en zijn trawanten te lopen. Drie Harriers waren gebeten, bloeden, en werden door hun terugtrekkende maten naar het dichtst bijzijnde ziekenhuis, zo'n zeventig kilometer verderop, gebracht. Daar stierven de drie, alleen maar om de volgende nacht te ontwaken onder het kleed van de ondode, sissend en hongerend naar bloed.

Via de scherf informeerde Daan James, dat zijn oude vriend uit het Bigfoothuis, Willem Jan Poortman, die zelf vampier was (hoewel niemand dat ooit gedacht had), van school gehaald was door zijn ouders, in voorbereiding voor de terugkeer naar Roemenië. Dit was niet omdat ze van plan waren hun eigen Bloed Afschaffing vaarwel te zeggen, maar om uit Amerika te reizen vóór de geruchten van de "preventieve internering's kampen" bewaarheid werden.

Het nieuws vanuit de Reuzengemeenschappen waren kort, maar evenzeer zorgelijk. Vele stammen hadden hun voorvaderlijke wooneenheden verlaten, maar onhandig, uitgebreid bewijs achterlatend van hun bewoning. Dreuzelonderzoekers ontdekten enorme voetafdrukken, stamgrot tekeningen en zelfs begraafplaatsen. Internationale magische interventieteams werden naar de verschillende plekken gestuurd om zoveel bewijs als mogelijk weg te poetsen, en Revalideurs deden wat ze konden om herinneringen te wissen en rapporten te veranderen. Toch, sommige lekken van reus-gerelateerd materialen waren onmogelijk te verbergen. Een Dreuzel onderzoeker had een reuzenschedel uit zijn begraafplaats opgegraven en toonde het afzichtelijke object (vermeend minstens anderhalve meter in diameter en nagenoeg dertig kilogram) aan iedere fotograaf en alle nieuwscamera's. Voor nu, zoals met de weerwolf waarnemingen, werden deze berichten door de meeste grote

nieuwsuitzendingen met de nodige twijfel en argwaan bekeken. Maar zij in de magische wereld wisten dat zulk geluk niet kon blijven voortduren.

Mogelijk was het meest ontmoedigende van alles, dat toverdieven begonnen waren om Dreuzelhuizen en instituten uit te kiezen. Waar magische bescherming het ooit onmogelijk had gemaakt voor volwassen heksen en tovenaars om opzettelijk hun krachten tegen het Dreuzelinrichtingen te gebruiken, bestalen kleingeestige magische criminelen met het grootste gemak banken, kluizen en rijke landhuizen, en werden steeds brutaler, wetend dat de magische gemeenschap het te druk had om hen tegen te houden en Dreuzelsloten en alarminstallaties geen partij waren voor hun toverstokken.

Een specifiek drieste overval op de Verenigde Staten goudreserve in Fort Knox, werd alléén gedwarsboomd, omdat het Amerikaanse Magisch Onderzoek Bureau het vooruitzicht had gehad om Vijandviezieren in hun geheime kantoren te plaatsen op die, en soortgelijke, kwetsbare locaties. De georganiseerde bende van heksen en tovenaars, die triest genoeg geleid werd door een zekere Lepewietsch Lorrebos uit Herbertshire, was slechts tijdelijk gevangen genomen. Ze misleidden de gezaghebbers op weg naar Ford Beddamgevangenis, zwerend, dat een volgende keer geen "achterhaalde magische snuisterijen" hen tegen zouden houden.

Als resultaat had het Ministerie van Toverkunst besloten, dat het Magisch Onderzoek Bureau's gebruik van echte bewakers, waard was te overwegen. Dus, als een "tijdelijke veiligheidsmaatregel" (of wanhopige laatste toevlucht volgens Scorpius), werden dertig bijzonder onmisbare magische locaties over Europa gekenmerkt als Code Rood; Hoog Risico, versterkt met bewakers voor vier-en-twintig uur, zeven dagen van de week.

Zweinstein was een van die dertig.

'Het is ons vriendelijk gevraagd,' meldde Merlijn bij de officiële aankondiging op een Donderdag na het avondmaal, 'dat wij onze nieuwe wachter niet aanzien als "bewaker", daar er bij deze benaming gevreesd wordt voor een zekere,' hij tuurde langs zijn neus naar het perkament in zijn hand. "'afkerige en/of op angst gebaseerde reactie, in plaats van een meer behulpzame waakzaamheid voor het welbevinden van allen, zowel magisch als andere".'

Naast Merlijn, hoewel een stap achter de grote bezweerder, knikte een gedrongen man in een donkerbruine jas en pet, instemmend. Hij was de kapitein van de wacht, kennelijk, een zekere meneer Hooymans. James gokte dat hij, zoals vele van de wacht zelf, een gepensioneerde tovenaars was die zich vrijwillig voor deze dienst had opgegeven en daarmee had aangetoond, meer dan iets anders, een soort plichtsgetrouw fanatisme ten toon te spreiden, die meestal voortkomt uit leeftijd en verveling.

Langs de rand van het meer was snel en efficiënt een uitkijktoren neergezet en ieder uur van de dag werd er een ronde gelopen. De mannen van de wacht waren veelal innemende sufferds, vaak afgeleid van hun taken door de verleiding om verhalen te vertellen, aan iedereen die wilde luisteren, over hun dagen op Zweinstein van lang geleden.

‘Toen ik jong was,’ vergastte een van hen James, tussen twee lessen in hem op de borst kloppend, ‘en als we dan voor onze beurt spraken, kregen we de tongklem!’ Hij pufte piepend lacherig hierover. ‘Destijds hadden we nog discipline! Niet dit in de wattenleggen gedoe waarmee ze met jullie gassies vertroetelen.’ De metgezel van de man, veel langer dan hem en met dunne haren, zwart van de pommade, knikte en vernauwde een oog. ‘Argus Vilder was in die dagen hier een inwonende leerjongen. Kop in de wolken Vilder, noemden we hem. Altijd poëzie aan het schrijven en portretten schilderen, deed ie.’

‘Dat was alles wat ie *kon*, omdat een toverstok niets waard was in de handen van die sukkel.’

‘Stil! Ik geloof niet dat we d’r over kenne prate,’ bestrafte de grotere man. ‘Vilder mag dan een hopeloze dromer zijn, maar hij dwingt nu respect af, *kennelijk*...!’

James probeerde er tussenuit te knijpen zonder dat de mannen het zouden merken. Ralph greep hem bij zijn elleboog terwijl de twee een beetje bonje leken te krijgen.

Een paar van de wachters echter, waren onverbiddelijk in hun verbeterd paraatheid. Ze liepen door de gangen en het terrein met messcherpe blikken rondkijkend, kennelijk zich bevoegd voelend om de regels voor de leerlingen af te dwingen, en wat nieuwe te verzinnen, in de naam van veiligheid. Een van deze mannen, een slungelige Welshman van een jaar op veertig, met een onverzettelijk gezicht van een geboren wetsdienaar, beval de leerlingen terug uit het meer van een lenteachtig pootjebaden, en bestrafte hen voor het passeren van de grenzen van de school. Dezelfde man wiens naam, kwam James achter, Radboud Brandwijk was, stond er luidkeels op, dat de weekends op Zweinsveld voor onbepaalde tijd beperkt moesten worden (een voorstel dat Merlijn, gelukkig, niet een waardig vond om te beantwoorden). Later riep hij op voor het verlaten en “verwijderen of slopen” van de hut van Hagrid op het terrein, omdat het een “wangedrocht en overbodige woning was, die zinloos het gezichtsveld van de wachttaken hinderde.’

Bij deze aanbeveling glimlachte Hagrid eenvoudig al zijn tanden bloot en sloeg de man hard genoeg op zijn schouders zodat zijn knieën het begaven en zei, ‘Succes daarmee, m’neer Brandwijk.’

Korte tijd later werd Brandwijk gezien onder de uitkijktoren, in een zeer zorgvuldig gesprek met meneer Hooymans in zijn keurige bruine jas met bijbehorende pet. Brandwijk zag verder af van zaken als de Zweinsveldweekends en de hut van Hagrid, maar bleef de leerlingen bij iedere gelegenheid commanderen en berispen, altijd met felle ogen en wit spuug in zijn mondhoeken.

Een intekenformulier voor leerlingvrijwilligers voor de bewaking was in de Ontvangst Hal opgehangen. **BLIJF LAAT OP VOOR HET GOEDE DOEL!** stond er in dikke letters op. Na een week stonden er slechts drie namen op het perkament. James was geërgerd en verrast te zien, dat de namen, Edgar Eckhardt, Polly Heerema en Quido Oene waren.

Toen hij de drie weer zag, droegen ze kleine zilveren badges op hun gewaad, zorgvuldig gepoetst en overduidelijk zichtbaar. De badges waren kleine schilden met de letters J.W. erin dreven.

‘Junior Wachter,’ zei Eckhardt, gewichtig op zijn badge tikkend terwijl hij buiten het leslokaal de anderen die hem voorbij kwamen opnam, zijn ogen vernauwd. ‘Geeft extra punten voor Druzelstudie, doet het. Haalt me uit die stomme les van Grenadina.’

‘Opvallend, dat,’ merkte Siebe Denneboom op. ‘Ik vind de les van Juffrouw Grenadina een stuk minder stom, nu jullie drie er niet meer bij zitten.’

Verschillende anderen lachten (ook James op weg naar Transfiguratie), maar Polly Heerema tuurde naar Siebe, zich tot haar volle lengte oprichtend.

‘Wij hebben de opdracht om wat dan ook van een hele lijst van verdacht gedrag door te geven,’ zei ze met haar hoge nasale stem. ‘Gebrek aan respect voor het gezag is nummer twaalf. Je kunt maar beter oppassen vóór je op een van onze officiële bewakerslijsten voorkomt.’

Toen hij dit hoorde draaide James zich om, maar Roos pakte hem bij zijn elleboog toen hij dit deed. ‘Laat het met rust,’ murmelde ze. ‘Je hebt geen tijd om herrie te maken. En daarbij, Siebe is vlug genoeg om zijn eigen gevechten te leveren.’

Inderdaad, achter hem hoorde James Siebe, ‘Heeft de lijst er ook drie kleine klieren opstaan? Als dat zo is, moeten jullie mogelijk jezelf opschrijven.’

Oene bewoog zich om Siebe te weerstaan, maar op dat ogenblik werd James’ blik door passerende leerlingen geblokkeerd. Iets teleurgesteld, draaide hij zich om, om zich naar zijn eigen les te haasten. Roos had gelijk dat Siebe duidelijk in staat was om zijn eigen boontjes te doppen. En tenminste had het trio kleine etters hun aandacht nu op iemand anders dan hem gevestigd.

Met het voortschrijden van de lessen, werd James voor de eerste keer, met grote tegenzin, geconfronteerd met de realiteit dat de laatste P.U.I.S.T. examens nu feitelijk plaats gingen vinden, ongeacht hoe hard hij ook probeerde te doen dat dit niet zo was. Met het enthousiasme van iemand die naar de galg loopt, begon hij zich te wijden aan studie en voorbereiding, dankbaar voor de spontane studiegroepjes die zich de meeste avonden in de bibliotheek verzamelden. Govert, Fleur, Ralph, Fien Hoogstra, Fiona Vierweg en Tim Bosch waren er bijna altijd. Vaak werden ze vergezeld door andere zevendejaars, met Nico Buitendag, Justa Jansons, Andra Dirks, Patrick Meester, Millie en Gert Muilwijk, een grote en zo nu en dan luidruchtige groepering veroorzakend die vaak, bemerkte James met een gevoel van opluchting, op de rand balanceerde van het worden van een rugbyscrum (wanneer ze fel argumenteerden over een omstreden techniek) of een keukeninvasie vormden (wanneer het argument voorbij was en iedereen zich rusteloos en hongerig voelde). De avondbibliotheecaresse gaf het uiteindelijk op om de groep rustig en stil te houden. Al lang gewent aan de eb en vloed van het schoolleven, leidde ze eenvoudig de leerlingen naar een grote glazen uitbouw ver van de hoofdzaal. Hier waren de banken bedekt met dik gevulde kussens, hoge gordijnen en boekenplanken die het overvloedige geluid dempten. Het tapijt droeg duidelijk nog de restanten van koekkruimels en frisdrankvlekken van tientallen jaren studeersessies.

Op een Maandagochtend, met de late lentezon weerkaatsend van de spanten van de Grote Zaal, vond James uiteindelijk de tijd en volharding om Albus te

confronteren over zijn gesprekken met Petra. Met geen andere reden dan aan zijn broer te bewijzen dat hij ook van haar plannen wist. Zij bedoeling werd echter op een zijspoor gezet, toen hij in de Grote Zaal aankwam en hoorde, dat Albus' relatie met Merel Drakel het weekend ten einde was gekomen, en door haar keuze.

Merel zat op haar normale plek aan het eind van de Griffioendortafel, ernstig maar omgeven door haar aanhankelijke gevolg van vrienden. Ze cirkelden rond haar en leunden om deelnemende aanrakingen aan te bieden, duidelijk genietend van de heerlijke verrukking van haar tragedie. Albus aan de andere kant, zat alleen in de donkerste hoek van de Zwadderichtafel aan de andere kant van de Zaal, niet etend, niets zeggend, zijn hoofd diep gebogen tussen zijn afhingende schouders.

James besloot om toch naar hem toe te gaan, maar Albus zag hem aankomen en hees zich overeind, zijn rugzak met zich meetrekkend en hem boos over zijn schouder gooiend stapte hij naar de toegangsdeuren.

'Hij is echt overstuur,' melde Fien Hoogstra aan Nico Buitendag, die achterover boog om Albus door de dubbele deuren te zien gaan.

'Dat komt ervan wanneer je buiten je afdeling verkering zoekt,' beaamde Buitendag triest, een oog opzij op James richtend. 'Niets dan verraad en liefdesverdriet.'

James deed alsof hij hem niet hoorde. Duidelijk, voor redenen die persoonlijk waren, had Albus het toegestaan om hopeloos op te gaan in Merel Drakel en was oprecht, zo niet boos, uit het veld geslagen over het einde van hun relatie. James kon het totaal niet opbrengen hier iets van te begrijpen. Merel was leuk en zo, vermoedde hij, maar nauwelijks iemand, om voor van een brug af te springen. Nu hij er over nadacht echter, was Albus dat ook niet.

Terugkerend naar zijn plek aan de Griffioendortafel, besloot James dat hij nog wel een poosje kon wachten om erachter te komen wat Albus van het plan van Petra wist, en welk deel hij, Albus, erin zou moeten spelen.

Het was een volle drie weken na hun nachtelijke reis naar Londen op Hagrid's Blokkade Breker, dat James naar het kantoor van Merlijn werd opgeroepen voor wat leek op gehoorzaamheidsaanklachten. Hij kreeg het bericht, net toen hij tijdens het ontbijt in een worstje wilde bijten, van een zelfvoldaan glimlachende Vilder.

'De directeur verzoekt uw aanwezigheid vanavond om half zeven in zijn kantoor,' grauwde de oude Huismeester van achter hem, voorover leunend in een misplaatste vorm van vertrouwelijkheid. 'Precies om half zeven. En ik moet zeggen, hij leek er in het geheel niet over in zijn nopjes. Grutjes, nee.' Hij zoog bedachtzaam zijn lippen naar binnen en schudde zijn hoofd.

Koude viel over James toen hij omkeek naar Vilder, het onverwachte nieuws verterend. Dan wendde hij zich naar de Oppertafel, op zoek naar Merlijn. Alleen was hij er niet. Zijn hoge stoel in het midden achter de tafel was leeg en er was geen spoor van de Directeur te bekennen.

‘Waar ging *dat* over, dan?’ vroeg Ralph zachtjes, toen ze vanuit het kasteel op weg gingen naar Verzorging van Fabeldieren. ‘Heb je iets uitgehaald waarvan ik niet op de hoogte ben?’

‘Ik heb geen flauw idee,’ antwoordde James bezorgd.

‘Het gaat waarschijnlijk over dat stomme Nacht Zwerkbal,’ knikte Ralph stemming bij zichzelf. ‘Je weet dat hij dit vast en zeker gaat stoppen. Moet wel, vroeger of later. Alle Klassenoudsten houden het in de gaten. Ik ook, nu ik er over nadenk. Ik wil het niet doen, maar verantwoordelijkheden zijn nu eenmaal verantwoordelijkheden.’

‘Het gaat niet over Nacht Zwerkbal,’ bitste James geïrriteerd. ‘En ik zou echt willen, dat je er over ophield. Het is maar een spel. Niemand heeft er last van.’

‘Het is, om te beginnen, een inbreuk op de avondklok,’ reageerde Ralph, ‘en het bedreigt tegenwoordig de veiligheid, dat ’t doet. Jullie daar ergens allemaal met die gloeiende Beukers en Slurken en alles. En nu is mij verteld, dat jullie ladingen van die belachelijke sport magiespreuken, die je een paar jaar geleden hebt opgeduikeld bij Drijfbal, gebruiken. Zwaartekrachtpoelen en Klemmers, en ander maf spul, dat in geen enkel zelfrespecterend spreukenboek staat. Wat als er een aantal Dreuzelkampeerders vanaf de overkant van het meer al die magie zien? En die vliegende gloeiende ballen?’

‘Dat is het stomste, wat ik ooit gehoord heb,’ siste James met rollende ogen. Hij was behoorlijk trots op de toevoeging van sportmagie bij het Nacht Zwerkbal en beschouwde zichzelf nog altijd een van de beste uitvoerende ervan, hoewel Justa Jansons een goede tweede plaats innam. ‘Niemand gaat ons zien, ongeacht welke spreuken we gebruiken. Ga je er nu over ophouden?’

‘Ik ben Hoofdmonitor, James - ’

‘Alsof je me *dat* voor meer dan dertig seconden wilt laten vergeten.’

‘En ik heb een toekomst om over na te denken. Als een Dolohov kan ik rekenen op een vaste baan bij het Ministerie, of zelfs in de Verenigde Staten. Maar ik moet me nu al zien te bewijzen. En soms betekent dit, dat ik mijn taken vóór mijn vriendschap moet laten komen.’

‘Kijk, Ralph,’ verzuchtte James, stoppend op het gras en zich draaiend naar zijn vriend. ‘Wanneer dit meer van dit “het vinden van de echte Ralph” is, snap ik het. Heus, doe ik. Maar je bent gevaarlijk dicht bij het over de grens gaan waarvan ik denk, dat je die niet wilt passeren. Het was één ding toen Daan hier was om je in toom te houden - ’

‘Mij in toom houden!?’

‘Maar ik ben slechts één persoon en jij gaat in volle vaart naar... *watdanook* het is waar je mee bezig bent. We zijn al sinds ik weet niet hoelang vrienden. Maar als je denkt dat je plicht naar die stomme badge belangrijker is dan je vrienden, nou, dan kan ik alleen maar zeggen dat je jezelf uiteindelijk bewezen hebt als een Zwadderaar.’

'Woow,' zei Govert onder de indruk toen hij de twee voorbij liep. 'De messen worden nu geslepen, is het niet?'

'Laat je tanden zien, James!' riep Andra Dirks van een stukje verderop, achteruit lopend om te kijken. Naast haar grinnikte Patrick Meester.

James rolde met zijn ogen en deed een stap achteruit.

Ralph stond langdurig zo stijf als een standbeeld, vuurrode wangen en de blik in zijn ogen was zowel gekwetst als trotserend. Hij opende zijn mond op te reageren, maar voor hij dat kon stapte er een meisje tussen hen in en legde op ieder van hen een hand op de borst.

'Schud elkaar de hand en zeg sorry,' zei ze. Het was Roos. Ze keek opzij, eerst naar James en daarna naar Ralph. Geen van de twee bewoog.

'Doe het,' zei ze op dezelfde toon. 'Jullie weten allebei dat je het wilt. Spanningen zijn hoog nu en iedereen loopt op zijn tandvlees. Maar jullie hebben elkaar nodig. Ik kan de energie niet opbrengen om tussenbeide te komen als jullie elkaar te lijf gaan. Dus, handen schudden en sorry zeggen.'

James ademde zwaar door zijn neus. Roos had gelijk, maar een felle koppige drift hield hem tegen.

'Sorry,' zei Ralph, met zijn blik teneergeslagen en uitgestoken hand. 'Echt. Je hebt gelijk. Het spijt me.'

James blies de adem uit die hij had ingehouden en rekte zich uit om de hand van Ralph te schudden, kort maar stevig.

'Het spijt mij ook, Ralph. Ik ben gewoon... je weet wel.'

'Je maakt je zorgen over de oproep van Merlijn,' knikte Ralph. 'En... alle andere dingen. Ik weet het.'

Tegen Roos murmelde James, 'Sinds wanneer ben je onze moeder geworden?'

De rest van de dag ging voorbij in een sfeer van langzaam toenemende spanning. James had geen idee waarom Merlijn hem had opgeroepen. Wat hij wel wist, was dat het net iets voor de Directeur was om zo'n verzoek vroeg in de ochtend te doen, zodat James tien lange uren had om hierop de broeden. Zijn laatste les van de dag, Transfiguratie bij Professor Anderling, leek zich uit te strekken in een bijna oneindige traagheid, waarbij elke minuut bijna een jaar duurde, terwijl hij halfslachtig worstelde om een Chinese theepot te veranderen in en half dozijn theekopjes. Professor Anderling liet hen met een frustreerden gemak de techniek zien, tikkend op de kokende pot en de uit de tuit stromende vloeistof veranderend in een rij van zes delicate kopjes, ieder ervan handig opvangend zodra deze verscheen en hen op het bureau neerzettend. Uiteindelijk leegde de theepot zich en nam de vorm aan van een kleine watertank.

James siste en trok zijn hand weg, zijn vingers, voor iets wat leek op de duizendste keer, verbrandend aan het kokende water, maar met zijn toverstok géén theekopjes uit de theepot in zijn hand producerend.

‘Het is een kwestie van vertrouwen,’ instrueerde Professor Anderling, hem over haar bril heen inspecterend. ‘Schenk alsof je verwacht dat er een kopje verschijnt. Enige aarzeling zal de magie bederven.’

James schudde zijn hoofd en tilde de theepot opnieuw op, terwijl deze borrelde en stoomde, zich magisch weer vullend. Hij zoog op zijn rood verbrande vingers, en hield toen zijn hand weer uitgestrekt, zich voorbereidend het theekopje op te vangen dat zich uit de tuit zou moeten gaan vormen en wetend, dat dit nooit zou gaan gebeuren. Dit, mijmerde hij, was zonder zelfvertrouwen een listig iets. Hoe meer je probeerde om de magie te forceren, hoe meer deze je ontglipte.

Tenlotte kwam en ging het avondmaal. James merkte het nauwelijks, daar hij veel te gericht was op de afspraak daarna. Maar dan, op de een of andere manier, leek de tijd hem in te halen, vooruit springend met een wrede soepelheid, en was hij op weg maar de ronddraaiende trap van het kantoor van de Directeur, weer heen en weer geslingerd op de afschuwelijke rand van het zo snel mogelijk voorbij willen hebben, en zo snel als hij kon weg willen rennen.

‘Potter,’ zei de Waterspuwer die de wacht hield met zijn krakende stem, hem naar voren knikkend naar de trap.

James wachtte. ‘Ga je niet om het wachtwoord vragen?’

‘Ken je het wachtwoord dan?’ vroeg de waterspuwer, achterdochtig een marmeren wenkbrauw optrekkend.

‘Euh, nee, dat niet.’ gaf James met tegenzin toe.

De waterspuwer knikte, kennelijk tevreden, opnieuw. ‘Maar ik ken *jou* en daar gaat het uiteindelijk om. Wachtwoorden kunnen vergeten of gestolen worden. Nieuwe tijden vragen om nieuwe maatregelen. Nu, naar boven! Hij verwacht je.’

James slikte iets groots weg en wendde zich naar de vriendelijk naar boven draaiende trap. Moeiteloos tilde deze hem op, rond, de duisternis in, en naar een milder, gouden licht van de voorkamer van de Directeur. De grote kantoordeur stond open, een streep licht van het vuur van de open haard op de bank werpend en op de muur met verschillende portretten, schilderijen en gedenkplaten.

James liep naar de deur, zich twee keer zo zwaar voelend als hij was.

Het is alleen maar Merlijn vertelde hij zichzelf. Ik ben de belangrijkste reden dat hij zelfs in deze tijd en plaats bestaat en niet meer rondzweeft in de Leegte van Verdwijnselen. Ik ben een deel van de reden, dat hij de betrekking als Schoolhoofd kreeg. Hij hielp mij de school vrij te krijgen van die maffe Dreuzeljournalist, en ik hielp hem om de wereld vrij te krijgen van de Poortwachter. We kwamen samen terug. We zijn vrienden...

En toch wist James dat wat Merlijn vriendschap noemde en wat *hij* vriendschap noemde, waarschijnlijk twee totaal verschillende dingen waren. Zo verschillend als twee werelden, duizend jaar uit elkaar, die hen beide op hun specifieke manier vormde.

Als altijd stond het kantoor van de Directeur zo propvol, dat James bijna claustrofobisch werd. De ruimte was afgeladen met koffers en kratten, boekenplanken en tafels, gereedschap, amuletten en enorme vreemdsoortige zaken

in allerlei voorstellingen, inclusief, (maar niet beperkt tot) de gigantische opgezette alligator die aan het plafond hing, zijn zwarte glazen ogen starden naar beneden en zijn honderden tanden droegen een ongemakkelijk jolige grijns.

‘Kom binnen, James,’ zei Merlijn ongedwongen zonder op te kijken van zijn bureau, waar hij met zijn ene hand iets aan het schrijven was en met zijn andere hand een boek raadpleegde. ‘Het schijnt de gewoonte van deze tijd te zijn je een stoel aan te bieden. Maar eigenlijk verkies *ik* het, dat je blijft staan. Dus, ik laat de optie aan jouw oordeel over.’

James bewoog zich omzichtig naar de plek die op de gelijke afstand was van de haard links van hem en het bureau voor hem. De stenen vloer was warm. De lucht in het kantoor was zwaar van de slaapverwekkende geur van kaarsvet, oud leer en, onverwacht, chocolade. James keek naar beneden. Een zilveren dienblad stond op de rand van Merlijn’s bureau, bijna eraf geduwd door een rommelige stapel boeken. Op het dienblad stond een grote aardewerken kroes met stomende chocolade. Terwijl James keek, rekte Merlijn zich zonder te kijken uit, pakte de kroes in zijn hand en nam een grote teug. Terwijl hij dit deed leunde hij achterover in zijn stoel.

‘Ahh,’ zei hij met half gesloten ogen. ‘Weet je, James. Ik ben van binnen naar buiten gegaan, voor- en achteruit in deze, voor mij, nieuwe wereld. Ik heb zijn miljoenen vreemde ontdekkingen, geroken en geproefd. En het maakt mij niet uit wat te politici, priesters en poëten zeggen: Warme chocolade is het hoogtepunt van dit tijdperk. Mogelijk ieder tijdperk.’ Hij blies over de stoom van de kroes en slurpte weer wat van de inhoud en zette deze toen, met duidelijke tegenzin, terug op het dienblad.

Zijn ogen op James richtend, met een gissende blik erin, zei hij, ‘Je zult je waarschijnlijk afvragen waarom ik je naar hier geroepen heb.’

‘Nou,’ zei James met een droge mond, ‘ja. Ik bedoel, ja meneer. Ik nam aan...’ hij pauzeerde en schraapte zijn keel nerveus. ‘Ik nam aan, dat ik in de problemen zat, soort van.’

‘O, maar dat zit u, meneer Potter,’ knikte de Directeur somber en zuchtte een beetje. ‘Als Directeur van deze school, zou ik in mijn taken tekort schieten, zou ik niet afwijkend gedrag op een acceptabele manier zou corrigeren. Het is nu een maand geleden, maar vergeeft mij. Ik ben een druk bezet man.’

‘Maar,’ knipperde James, oprecht verbijsterd, ‘maar u zei op de boot, dat er voor het hele draak-in-Londen ding *geen* straf zou zijn!’

‘O, ik twijfel eraan, dat ik zoiets uitgesproken gezegd heb. Ik beroep mij op mijn subtiliteit, meneer Potter. Maar u hebt, in de kern, gelijk. Er zal geen discipline toegebracht worden over uw falen bij de gebeurtenissen van die avond. Uw les daarover is, mag men hopen, geleerd.’

Achter James kuchte iemand een zachte, nadrukkelijke, kuch. Snel draaide hij zich om en zag het portret van Albus Perkamentus, die ongebruikelijk wakker en alert was. Perkamentus vouwden zijn handen in zijn schoot en keek voorbij James, beleefd naar het midden van het kantoor starend.

‘Ja,’ zei Merlijn, de aandacht weer terug naar zich trekkend, ‘en toch is daar de kleine zaak van jou, die uit bed is na de veroorloofde tijd. Daarvoor, ben ik bang dat ik... vijf afdelingspunten af moet trekken.’

Bij de woorden van de Directeur, stelde James zich voor, dat hij het kleine gekletter van de robijnen uit de Griffioendorzandloper, ver onder hem, weg hoorde lopen. Hij wist, dat hij zich dit alleen maar verbeelde.

‘Euh,’ zei hij na een lange, hoopvolle pauze, ‘is dat het, meneer?’

‘Nee, James,’ zei Merlijn en zijn uiterlijke schijn van onaantastbaar gezag leek te verdampen, alsof het een mantel was die de grote man, naar gelang het hem uitkwam, aan of uit kon trekken, ‘dat is het niet. En toch, en dit houd mij meer dan gewoon bezig, vraag ik mijzelf regelmatig af wat ik met je aan moet.’ Hij pakte de chocolade weer, dronk er niet van, maar keek James er door de opkringelende rook ervan aan.

James eerdere nerveusiteit gierde met dubbele kracht weer door hem heen. Hij slikte. ‘Moet ik er, euh, spijt van hebben, meneer?’

‘Waar denk je, dat ze het bewaard?’ vroeg de grote man, met een stem die zo rustig was, dat het op het spinnen van een leeuw leek. ‘Heeft ze het jou verteld? Heeft ze het, mogelijk, aan je laten zien?’

Een rilling van uitzonderlijke angst trok van top tot teen door James, en hij trilde op zijn plek. En hij wist: Merlijn las hem als een boek. Merlijn wist alles. Merlijn kon je niet voor de gek houden.

Hij hoorde zijn eigen stem, bijna uit zichzelf, vragen, ‘Waar ze *wat* bewaard, meneer?’

‘Haar Gruzielement,’ antwoordde Merlijn, zijn schouders nauwelijks merkbaar ophalend. ‘Of de draad zelf. Beiden zijn even belangrijk voor haar. Hoewel niet zo belangrijk, durf ik te wedden, als dit.’

Hij liet een hand los van zijn kroes en hield hem omhoog. Glinsterend tussen zijn duim en wijsvinger was Petra’s broche, degene die ze verloren was van de achterstevan van de *Gwendomare*, en degene welke zij teruggevonden had in de Wereld tussen de Werelden, daarheen gebracht door haar andere zelf vanuit een donkere dimensie. Bij het zien ervan sperden James’ ogen zich open.

Merlijn keek van James naar de broche in zijn hand, zijn hoofd kantelend om het zilver en de maansteen door zijn bril heen te onderzoeken. ‘Het was een cadeau van haar Vader, toen ze nog niet geboren was. Triest genoeg was hij nooit in staat hem aan haar te geven. Hij stierf in de gevangenis.’

‘Hij stierf daar niet,’ zei James vóór hij zich kon inhouden, zijn stem klonk een octaaf hoger dan normaal. ‘Hij werd er *vermoord*. Vermoord door zijn bewaarders voor de geheimen waarvan zij hem verdachten dat hij ze verzweg.’

Merlijn knikte, nog steeds de broche onderzoekend, hem heen en weer bewegend in het licht van het vuur in de open haard. ‘De raderen van het gerecht zijn te groot

om niet zo nu een dan een onschuldige te vermorzelen. Of, tenminste in dit geval, een slechts minimaal schuldige.'

James opende zijn mond voor een weerwoord, maar weerhield zich ervan. Hij vernauwde zijn ogen toen er een idee – een bijna zekerheid – bij het te binnen schoot. Hij herinnerde zich iets wat Merlijn hem destijds in zijn eerste schooljaar verteld had: *Negen-tiende van de magie vindt plaats in het hoofd. De laatste tiende is zuivere en onvervalste branie.*

Merlijn probeerde hetzelfde truukje uit te halen wat zijn Vader zo vaak op hem gebruikt had. Hetzelfde truukje wat recent zo goed gewerkt had op Roos, haar vrijwel alles laten bekennen over hun eerste rampzalige trip naar Londen. De Directeur deed het voorkomen, dat hij meer wist dan hij feitelijk deed om zo James over te halen hem de rest te vertellen. Alleen Merlijn, omdat hij Merlijn was, was er veel beter in.

'Ik weet niet waar ze wat dan ook bewaard,' zei James, reagerend op de eerdere vraag van de Directeur. Het was niet precies een leugen. Het was alleen niet de hele waarheid.

'Je bent nu bijna volwassen, James,' zei Merlijn, die zijn hand liet zakken en hem weer aanstaarde. 'Inderdaad, in de wereld die ik eens kende, zou je oud genoeg gevonden worden om oorlogen te voeren, te trouwen, om je eigendommen zelf te beheren. Je bent niet langer meer een kind, maar een man. En dit is geen vleierij, daar het een verschrikkelijke verantwoordelijkheid is om een man of vrouw te zijn, volgroeid en van onder de vleugels van je ouders en leerkrachten geworpen te worden. Dus wees er zeker van, dat als ik je vraag naar Petra Morgenster – of Morgan, hoe ze zich nu bij voorkeur wenst te noemen – ik je dit niet vraag als een leerkracht aan zijn pupil, maar als een man aan een andere, met niets minder in de weegschaal, dan het lot van werelden.'

Terwijl hij sprak stonden zijn ogen ernstig, maar zijn stem bleef kalm, zacht. 'Ik geloof, dat je je eigen geheime advies, om nobele reden, voor jezelf houdt. Mogelijk is het je bedoeling om Morgan te helpen of haar er van af te houden door je eigen unieke invloed op haar. Mogelijk vrees je voor de levens van hen van wie je houdt als je hen meesleept in een mogelijke hopeloze confrontatie met haar. Kort, ik vertrouw je motieven, doch niet altijd je oordeel.'

Hierbij stond Merlijn op vanachter zijn bureau, de dampende kroes op de hoek ervan achterlatend. James keek naar hem, de drang om iets te zeggen, om Merlijn antwoorden te geven, onderdrukkend. Hij wilde héél graag alles uitleggen. Er was op dit ogenblik niets zo verleidelijk, als zijn last van verantwoordelijkheid met Merlijn te delen, om verwelkomd te worden in de krachtige kameraadschap en zijn vertrouwen te delen.

Maar Merlijn kon Petra niet stoppen of tegenhouden. Hij zou sterven als hij dat probeerde. Zoveel als het James pijn deed en verdrietig maakte, bleef hij koppig zwijgen, bijna bang om de grote Bezweerder aan te kijken en zo, door alleen zijn blik al, de waarheid te onthullen.

‘Ik zal je de dienst bewijzen, James, door je alles te vertellen wat ik weet,’ zei Merlijn, langzaam rond zijn bureau lopend naar het vuur. ‘Want door mijn verschillende kunsten heb ik veel geleerd, echter frustrerend onvolledig. Petra heeft zich vereenzelvigd met haar duistere reflectie, de andere versie van zichzelf, nu vermoord en met deze aarde verbonden. Zij gelooft, dat door het innemen van Morgan’s plek in diens originele dimensie, zij de verbrokkelende lotsbestemmingen van onze werelden kan herstellen. Hierin, James,’ Merlijn bereikte het vuur en keek opzij om hem aan te kijken, ‘heeft Petra het zowel bij het juiste punt als afschuwelijk, rampzalig mis. Want er zijn andere krachten in het spel, machtige krachten verschrikkelijk en verdorven. Zij helpen Petra, jagen haar op, maar delen haar goede bedoelingen niet. Ik zie hen niet, maar bemerk hun bewegingen, als schepsels onder water, rimpels op het oppervlak van orde volgend, alles wat goed en waarachtig is ondermijnend.’

‘Judith,’ zei James onwillekeurig. Een ijskouder rilling liep over zijn ruggengraat.

‘En anderen,’ knikte Merlijn langzaam. Ze wisten beiden wie hij bedoelde, maar geen van hen sprak het uit. En dit stuurde nog een rilling, steviger en tot aan James’ enkels door hem heen. Gedurende vele lange jaren – meer dan twintig jaar – was niemand bang geweest om de naam Voldemort uit te spreken. Waarom zouden ze? De Duistere Heer was verslagen en gedood door zijn jonge aartsvijand, Harry Potter.

Maar nu, de grootste tovenaars zelf, Merlijn Ambrosius, stond met zijn rug naar het vuur in zijn eigen kantoor en liet de naam onuitgesproken in de lucht tussen hen in hangen. Voldemort was opnieuw Hij Die Niet Genoemd Mag Worden. Hij leefde weer, al was het maar een beschadigd deel in Petra’s brein, maar vandaag sterker dan gisteren en met iedere minuut in kracht winnend.

Dit omdat Petra het ontaarde, invloedrijke gefluister van Voldemort niet langer weerstond. Ze koesterde het. Ze gebruikte het, haalde er overtuiging en kracht en begeleiding uit.

Ieder kind kende de verhalen hoe de Duistere Heer’s zwarte magie werkte, destijds, toen hij nog springlevend in macht en kwaadwilligheid was; het uitspreken van de naam van de ellendeling riep hem op.

Nu was dit wederom zo. Als James of Merlijn de naam uit zouden spreken, zou zij het weten.

En misschien zou ze komen.

‘Er is maar een ding in dit alles wat er toe doet, James,’ zei Merlijn, zijn gezicht volledig naar hem draaiend en hem zo op gelijk hoogte aankijkend. ‘Petra’s – Morgen’s – missie kan niet zijn wat hij zou moeten zijn, zolang als de grootste ellendeling in deze, of elke andere, wereld haar aanmoedigt dit doel te bereiken. Ze kan geloven dat ze de macht van de bloedlijn die in haar woekert kan beheersen zolang ze er niet aan toegeeft. Maar ze wordt op exact dezelfde snelheid als ze groeit in haar macht, verblind. En spoedig, James, zal het haar niet uitmaken of ze verblind is of niet. Hij die in haar verblijft, zal haar volledig veranderen.’

James schudde langzaam zijn hoofd, nadenkend, nu opkijkend naar Merlijn. ‘Dat doet ze niet. Dat bestaat niet. Petra is goed. Ze kan hem weerstaan.’

'Ze heeft hem weerstaan,' beaamde Merlijn voorzichtig. 'Maar daar is ze mee gestopt op het moment dat ze haar Gruzielement maakte. Nu is ze samengegaan met haar vloek. Spoedig, onvermijdelijk, zal deze haar verteren.'

Opnieuw schudde James zijn hoofd en liet zijn blik dalen. Hij deed een stap achteruit en zakte in een stoel. 'Ik denk... zij gelooft dat ze weg is voor de stem in haar brein dat soort contrôle over haar krijgt. Ze zal verdwenen zijn naar de dimensie van Morgan. Het maakt dan niet meer uit.'

'Je mist waar het om gaat, James,' stelde Merlijn, een ondertoon van ongeduld, zelfs frustratie, zocht een weg in zijn stem. 'Dit is niet langer een beslissing die aan haar overgelaten kan worden. Ze is misleid voor elke rede. De Petra, die jij eens gekend hebt, is al verdwenen. In haar plek is nu de Bloedlijn. De Rode Draad. Morgan. Ze is verdorven. En daardoor is ze niet meer in staat te zien dat haar plan voortkomt uit leugens. Er is geen andere uitleg. Als de Vrouwe van het Meer en Hij Die Niet Genoemd Mag Worden konkelen voor het succes van haar plan, kan daar alleen maar angst en ellende van komen. Nooit hoop. Nooit verlossing.'

James werd geprikkeld door frustratie. 'Maar het is *logisch*, toch!' Hij keek naar zijn geopende handen en kneep ze snel tot vuisten. 'Hoezeer ik het haat wat het betekend – dat zij ons voor altijd zal verlaten – is het logisch! De wereld stort iedere dag meer en meer in elkaar, allemaal door het verstoorde evenwicht van de gestolen Rode Draad. Morgan was haar tweeling, dus dat betekent dat Petra de enige is die haar plaats in kan nemen en de zaken weer op orde kan brengen.'

'Zo eenvoudig is de wereld niet,' stelde Merlijn beslist. 'Ik wou dat het zo was, maar zo is het niet, en je bent volwassen genoeg om dat te weten. De jonge dame, die eens je vriend was, heeft een illusie omarmd. Haar schuldgevoel is samengegaan met haar kracht om haar gevoelig te maken voor het ergste soort leugen. Ze is een pion geworden voor machten die niet alleen onze langzame teloorgang zoeken, maar onze volledige vernietiging.'

James bemerkte, met enige verbijstering, dat zijn frustratie nu om begon te slaan naar woede. Hij keek weer, nu onverschrokken, op naar de Directeur. 'Iedereen denkt dat Petra slecht is. Dat zij het ergste is wat ooit geleefd heeft. De wereld's eerste vrouwelijke ongewenste nummer één. En nu denkt ú dat ook.'

'Slecht, nee,' weerlegde Merlijn, zijn kin opheffend. 'Maar misleid door slechtheid, ja.'

'Jullie hebben het allemaal verkeerd,' zei James, zijn kaken op elkaar klemmend. 'Ik ken haar beter dan wie dan ook. Ik weet dat ze sterker is dan jullie weten of denken. Niet alleen in haar krachten, maar in haar hart.'

'Ben je bereid om het evenwicht van de wereld, alle werelden, daar op in te zetten?'

James zakte ineen. Hij bleef nog op kijken naar de Directeur. Maar hij had geen harde woorden meer.

Toen Merlijn weer sprak, was zijn stem erg zacht, dodelijk ernstig. 'Ze gaat spoedig haar poging wagen, James. Zij en degene die ervoor gekozen hebben haar te

helpen. Maar ze zal niet zonder dit vertrekken. Hij hield de maansteenbroche weer omhoog. 'Jij was er bij toen ik hem bemachtig heb. Jij verwacht al wat ik weet: dat het haar hart en ziel is, omdat het staat voor alles wat ze is kwijtgeraakt. Voor ze dit domein verlaat, als dat inderdaad mogelijk is, zal ze er voor komen. Ik zal haar weerstaan. En dan, wat zal gebeuren, zal gebeuren. Tenzij jij, James, besluit om mij te helpen.'

James staarde nog altijd in de doordringende ogen van de Directeur. Hij voelde zich waakzaam, verscheurd en zeer bezorgd. Met een stem nauwelijks een gefluister vroeg hij. 'Hoe kan ik u helpen?'

'Door mij te vertellen wie het zijn die ze aan haar zijde gevraagd heeft. Er zijn er twee die ik via mijn kunst kan voelen, de Losprijs en de Architect, maar ik ken hun namen niet. Los van de twee ellendigen, die haar opjagen en beschermen, wie zijn deze twee, die van plan zijn Petra te helpen met haar misplaatste, rampzalige plan? Zeg het mij, opdat ik hen kan overreden. Want de tijd is aanstonds en kan inderdaad al hier zijn wanneer er niets meer is dan te vechten, bloed, en dood. Vertel het mij voor het hiertoe komt, James. Alleen dan kan ik dat doen.'

James' gedachten tolden. Kon Merlijn het hebben over Odin-Vann en Albus? Of waren er mogelijk anderen. Wat betekenden deze mysterieuze rollen, de Losprijs en de Architect? En wat als het Odin-Vann en Albus waren. Wie was dan wie?

Hij haalde diep adem, balanceerde precies op de messcherpe rand van besluiteloosheid. En dan, met een soort inwendige opluchting, wist hij wat hij moest doen.

Per slot van rekening was het Merlijn.

Hij keek in de ogen van de Directeur en zei, 'Het zijn -'

Verskillende dingen gebeurden tegelijkertijd, hem onderbrekend. Een stem, ruw en verrassend, kwam vanuit de haard. Een vuist stompte, doordringend, tegen het hout van de deur. En het meest verontrustend van alles was het geluid van een hoorn buiten het raam van de Directeur. Het geluid was laag en vibrerend, als een toon geblazen door de hoorn van een ram, alleen van ongekeerde grootte, de toon een diepe, sonore galm.

'Directeur Merlinus,' meldde de vrouwenstem uit de haard. 'Dit is Afgevaardigde Pluimers van het Departement van Magische Oprechtheid en Veiligheid hier. Bent u daar?' Haar gezicht breed en ernstig met haren in een strakke knot getrokken, schoof door de kolen op zoek naar hem,

'Hier ben ik, Madame,' antwoordde Merlijn snel, zelfs terwijl hij naar de deur bewoog en deze openzwaaide. Meneer Brandwijk, de avondwachter, stond aan de andere kant van de deur met wijd opengesperde ogen en een lijkleek gezicht. Hij stapte het kantoor in en keek paniekerig in het rond. Kort keek hij naar James om zijn blik weer terug op de Directeur te richten.

Vanuit de haard zei de vrouw van het Ministerie, 'Er zijn deze avond verschillende schendingen in de tijdelijke magische grenzen opgetreden. Wij ontvangen verschillende rapporten over niet genoemde magische rassen die

beschermd gebied in trekken. Zweinstein is daar een van. Voer tot nader order de Ministeriële protocollen voor de afsluiting uit.'

'Ik zal alle voorzorgsmaatregelen treffen die deze situatie vereist, Madame Plumiers,' reageerde Merlijn gladjes. 'Zodra we vastgesteld hebben welke magische rassen besloten hebben ons met een bezoek te vereren.'

Meneer Brandwijk wiebelde zenuwachtig op zijn tenen, bijna barstend van ongeduld. Merlijn wendde zich naar hem met zijn wenkbrauwen nieuwsgierig opgetrokken.

'Ze hebben de uitkijktoren neergehaald, meneer,' zei hij buiten adem. 'Hooymans en Rhijn konden nog maar net op tijd eruit komen vóór de het hele ding het meer in trokken met gebruik van haken aan touwen! Ze waren compleet woest, hoewel niemand van ons begreep wat ze zeiden! Ze leken te denken dat we de toren gebruiken om hen te bespioneren of zoiets!'

'Wie, verzoek ik u?' vroeg Merlijn.

'Meermensen, meneer!' zei meneer Brandwijk, zijn ogen puilden nog verder uit. 'Ze verzamelden zich langs de rand van het meer, onzin schreeuwend en zwaaiend naar ons met die maffe driepuntige stokken!'

'Ik vermoed, dat het woord wat u tracht te grissen, "drietand" is, meneer Brandwijk,' stelde Merlijn voor.

Voorbij het raam klonk de hoorn weer, laag en grommend. Het lawaai ervan deed James' haren omhoog staan.

'Dat is niet de hoorn van de Meermensen,' zei de Directeur, zich geheel richtend op meneer Brandwijk. 'Die wordt geblazen van een gouden Graphorn, de traditionele verzamel hoorn van -'

'Centauren, Directeur,' stemde Madame Plumiers in vanuit de haard. 'We hebben net bericht ontvangen van Afstandelijk Toezicht. De totale Oostelijke vertegenwoordiging is op pad. Zweinstein is of hun eindbestemming, of staat in de weg. Evacuatie kan op handen zijn.'

'Mogelijk trekken we geen overhaaste conclusies,' stelde Merlijn, bijna ijsig kalm, voor. Voor een man gewent aan actie, oorlog zelfs, leek het of dit precies de ogenblikken waren waar hij voor leefde. 'Hebben wij enig idee wat onze gasten zoeken?'

'Ze bedreigen ons met hun puntige, euh, drietanden, meneer!' riep meneer Brandwijk, met overslaande stem, uit. 'Ik denk, potsantousend, dat het nogal duidelijk is wat ze willen!'

'Ik bedoel de Centauren,' zei Merlijn, een hand ophouden naar meneer Brandwijk. 'De Meermensen moeten in het water blijven, dus voor dit ogenblik van mindere zorg. De Centauren zijn niet van het soort om zonder geldige reden aan te vallen. Heeft iemand bij hen geïnformeerd waar ze naar op zoek zijn?'

‘Dit is niet de tijd voor diplomatiek overleg, meneer Ambrosius,’ zei Madame Pluimers vanuit de haard. ‘Vang aan met het afsluiten, zoals het protocol vereist. Honderden leerlingen zijn in gevaar.’

‘Niet tenzij een van hen onze gasten aanvalt,’ weerlegde Merlijn, ‘en zelfs dan, verwacht ik, dat het Centaurzwaard gebruikt zou worden om een klap mee te geven en niet te steken. Dit zijn geduldige wezens. We zullen hen als kameraden ontvangen.’

Aan de andere kant van de deur galmde meer voetstappen zwaar de wenteltrap op. Een figuur stampte het kantoor in, duwde meneer Brandwijk zonder veel omhaal opzij. Deze keer was het Hooymans, zijn gezicht was rood en klam van zweet, zijn borst ging zwaar op en neer door de inspanning van een afstand te hebben gerend. Zijn bruine pet was achterover geduwd, waardoor zijn kale haarlijn zichtbaar was.

‘Centauren, meneer,’ piepte hij tussen twee ademhalingen door. ‘Op de binnenplaats... Eisen een parlar met de Pendragon, wat dat ook mag wezen...’ Hij slikte en viel tegen de deurpost, een hand op zijn hart leggend. ‘En twee adviseurs... van zijn keuze.’

‘Ga alstublieft zitten en kom tot uzelf, meneer Hooymans,’ instrueerde Merlijn en richtte zich tot meneer Brandwijk. ‘Ga en haal Professor Anderling. U kunt haar rond deze tijd in haar vertrekken vinden. Laat zij mij over vijf minuten op de binnenplaats ontmoeten. We moeten onze gasten niet laten wachten. James?’ hij draaide zich en keek James, die nog steeds zat, maar nu op het puntje van zijn stoel, nauwlettend aan.

‘Ja, meneer?’

‘Jij zult met mij meegaan als mijn tweede adviseur.’ Dit leek geen vraag te zijn.

‘Ik, meneer?’

‘Ik kan mij niemand anders in jouw plaats voorstellen die ik liever zou willen. Je kunt het zien als een stap richting van je, ahum, toekomstig verlangde werk als Schouwer. Ik zal onze Hoofdschouwer erover informeren.’

‘Directeur,’ onderbrak Madame Pluimers ongeduldig, ‘we hebben met redenen protocollen opgesteld. Ik sta erop, dat --’

‘Maak u geen zorgen, Madame,’ zei Merlijn, nu kijkend naar het gezicht in de kolen, ‘als de uitkomst van het parlar van deze avond het vereist, zal ik de voorschriften van uw Departement op iedere punt en komma volgen.’

‘Meneer Ambrosius!’ riep Madame Pluimers schel, maar Merlijn liep al naar de geopende deur en voorbij meneer Hooymans, die hijgend op de bank in de voorkamer zat.

James sprong op van zijn stoel en rende om de Bezweerder in te halen, het gezicht in de haard witheet achterlatend, zowel letterlijk als figuurlijk.

Hij had het overheersende gevoel dat ergens, op de een of andere manier, een laatste beslissing was gevallen. Er was een gevoel van lotsbestemmingen, die op de grote, verpletterende as van het lot verschoven, zoals een minutenwijzer op een soort ruimtelijke klok een tik dichtter naar het absolute middernacht gleed.

Het was een sterk verontrustend gevoel en toch was hij er zich maar nauwelijks bewust van. Hij werd teveel meegesleurd in logheid van dingen die eraan kwamen. Een traagheid waarvan hij vreesde dat deze van die dag af aan niet zou veranderen, tot het laatste, definitieve eind.

21. Uiteenvallende Plannen

‘Moeten we de ontmoeting niet bovenop de Silvvan Toren houden, meneer?’ stelde James voor, terwijl hij Merlijn volgde door de Ontvangst Hal. Leerlingen verzamelden zich in opgewonden fluisterende groepjes in de buurt van de grote deuren en spiekten naar buiten, sommigen ongerust, anderen met nerveuze opwinding. Heldere, wijd opengesperde ogen volgden de Directeur die door de menigte heen stapte, recht naar de open deur en het schemer van de binnenplaats lopend.

‘Daar ik er vrij zeker van ben dat het zinloos zal zijn om jullie allen naar jullie leerlingenkamers te sturen,’ verklaarde hij zonder te vertragen, ‘heb wel respect voor het vertrouwen en ernst van onze gasten, door stil en binnen te blijven. Ik hoef jullie er niet aan te herinneren, dat de centauren statige individuen zijn, die niet toegeeflijk met beledigingen omgaan.’ Met een zachtere stem zei hij tegen James, ‘De Silvvan Toren is inderdaad de traditionele plek voor ontmoetingen als deze, maar hij was niet gebouwd met Centauren in gedachten. De vele trappen zouden een onrechtvaardigheid en belediging zijn.’

De lucht voorbij de geopende deuren was nog steeds warm van het afscheidsnemende zonlicht, maar draaide door een onvoorspelbare avondbries. James stopte op de bovenste tree terwijl Merlijn verder naar beneden ging, langzaam bewegend om de gasten statig te begroeten.

De binnenplaats was van muur tot muur volgepakt met Centauren.

James had er nog nooit zoveel tegelijk gezien, had zich nog nooit voorgesteld, dat er zoveel tegelijk op één plek zouden *kunnen* zijn. Hij wist, dat de oostelijke groep van de Boscentauren uit meer bestond dan Firenze, Ban, Ronan en een paar anderen die hij ontmoet had of op zeldzame ogenblikken een glimp van had opgevangen. Maar toch liet de aanblik die hij nu zag zijn hoofd duizelen. Een deel van zijn verbijstering was de enorme omvang van de honderden ijzige blikken die in clubjes en groepen, zich onderwerpend aan een rangorde welke James niet kon doorgronden, naar de deuren keken. Verder was daar de verzameling wapentuig die zichtbaar was – flinke bogen en stokken, rij versierde slagzwaarden en dolken – geen ervan geheven, maar of in de hand, of gedragen in versleten krakende riemen en leren foedralen. En het was voor het eerst, dat hij vrouwelijke Centauren zag. Ze kleepte zich net als de mannen, maar hadden een slanker lichaam en, ontegenzeggelijk, meer vorstelijke trekken, met smallere kinnen en grote, ernstige ogen.

Maar de meest beangstigende aanblik die de groep uitstraalde echter, was het bijzondere van het rondmarcheren in grote groepen zoals deze. De Centauren waren ongrijpbare en geheimzinnige creaturen, enorm gesteld op hun eigen gemeenschap in plaats van die van mensen of tovenaars en daardoor fanatiek in het verdedigen van hun land en cultuur voor nieuwsgierig ogen. Toch, hier waren ze allemaal, een gevoel van ingetogenheid, voorzichtige verhevenheid uitzendend, die de lucht leek te verduisteren.

James zocht Magorian, hun oudere leider, maar kon hem in de drukte niet vinden.

Iemand haastte zich naar James en ging hem dan voorbij, de treden af klakkend om zich bij Merlijn te voegen, die op dat moment de voorste rij van Centauren naderde. Het was, natuurlijk, Professor Anderling, gekleed in een verrassend gewatteerde kamerjas, met een tartan sjaal rond haar schouders, haar puntmuts wiebelde scheef op haar hoofd. Ze keek, met een scherpe blik, kort om naar hem en knikte hem pinnig naar voren. James haastte zich om bij hen te komen, aansluitend aan de linkerzijde van Merlijn, terwijl Professor Anderling, kaarsrecht overeind, aan zijn rechterzijde stond.

Gelijktijdig bogen zij en de Directeur. Het was een stijve beweging, gemaakt vanuit de heup, maar langzaam en weloverwogen. James volgde snel hun beweging, zich raar voelend en overbodig opvallend.

‘Gegroet, nobele bewoners van het Bos, uw domein,’ begroette Merlijn hen rechtop staand. ‘Is Magorian onder u? Of wie zal ik aanspreken om mijn eer te betuigen?’

‘Magorian is niet meer,’ antwoordde een van de vooraan staande Centaur stijfjes. Hij was lang, zelfs voor een Centaur, met grijs gevlekte flanken en vanaf de heup was zijn huid brons gekleurd. Hij was kaal tot aan zijn slapen en vanaf daar had hij grijze haren die los tot aan zijn schouders hingen, een even grijze baard rustte op zijn borst. Als teken van leiderschap droeg hij een halsketting met talisman en met zijn rechterhand omklemde hij een speer met stenen punt. ‘Ik ben Jakhar, zijn opvolger en leider van dit volk. Besteed eer aan mij, Pendragon Merlinus, en verwelkom ons, daar wij komen met een waarschuwing en een belofte.’

‘Meester Jahar, hooggeplaatste leider van nobele mensen,’ erkende Merlijn hem met een beleefde hoofdknik.

Het gezicht van Jahar werd harder en zijn ogen vernauwden zich. ‘Nobel kunnen wij zijn, maar mensen zijn wij niet voor zover als uw leiders het aangaat. Noem ons dier, want dat is de titel welke wij verkiezen, opdat wij dan onder dezelfde klasse vallen als de andere gehate creaturen, welke u de titel “wezens” geschonken hebt.’

Professor Anderling reageerde, ‘Een geschiedenisles waar wij zeer bekend mee zijn. Duidelijk herinnert u ons aan dit onderscheid met een reden?’

‘Dat doe ik,’ erkende Jahar. ‘Het nieuws in uw wereld bevestigt wat wij uit de Dans van de Oudsten ontraadseld hebben. Uw vergissing in het herbergen van mindere creaturen in uw gemeenschap leidt nu tot een onvermijdelijk voortvloeiend. Feeksen, vampieren, gobelins en ander zult gebroed, heeft uw cultuur in zijn grondvesten verrot. En nu dreigen zij ook de niet magische menselijke beschaving binnen te dringen en ten val te brengen.’

‘Een overdrijving, mogelijk,’ weerlegde Merlijn voorzichtig. ‘Maar een zorg waar wij hard aan werken om deze aan te pakken. Het bezwaar van de Centaur niet te willen minimaliseren, er zijn toch vele individuen van die rassen niet alleen leven naar de wetten van onze samenleving, maar ook de acties van hun onberekenbare broeders afkeuren. De eerbiedwaardige Magorian en ikzelf hebben langdurig over dit onderwerp gesproken, en zelfs hij, later in zijn leven, begreep de fout van het veroordelen van een complete bevolkingsgroep aan de hand van diens ergste leden.’

‘Een mening welke hij in zijn laatste dagen herriep,’ brieste Jahar, stampend met een voorhoef. ‘De helderheid van de aankomende dood verlichtte zijn innerlijke oog, en hij zag de waarheid: een bron voor de helft vergiftigd, zal hen die ervan drinken doden. Een appel half verrot zal de partij bederven. Het mensdom heeft gefaald zich te beschermen tegen het gif en rot van mindere creaturen. En nu is de menselijke beschaving een gouden standbeeld met voeten van klei, gebarsten en klaar om ineens te storten.’

‘Dit is een zeer oud dispuut,’ verklaarde Professor Anderling fijntjes, zo niet een beetje vermoeid, ‘en een welke wij niet op deze dag afgestemd zullen krijgen. Wat is uw waarschuwing, meester Jahar? En wat is uw belofte?’

Jahar beschouwde Professor Anderling zorgvuldig, richtte toen zijn blik op Merlijn en vervolgens naar James. ‘Onze waarschuwing is eenvoudig en definitief en het is deze: het tijdperk van het mensdom is voorbij. Tovervolk kan blind zijn voor deze waarheid, maar wij Centauren hebben de spiraal van de mensheid al eeuwen geobserveerd. Uw niet magische broeders voeren, met steeds verschrikkelijker wapens, oorlog met elkaar. Ze worden door macht arrogant, dronken door technologie en lui door vermaak. De spiraal van hun tijdperk sluit zich met iedere omwenteling meer en meer, zich met toenemende snelheid verzwelgend. Wij hebben dit geobserveerd en inschikkelijkheid ten toon gespreid, wetend, dat zulke monumentale voortekenen absolute zekerheid vereisen vóór actie ondernomen wordt. Maar de tekens hebben zich opgestapeld. Het punt van zekerheid en de tijd voor actie zijn gekomen. De mensheid kan niet langer de vrijheid van zelfbeschikking toegekend worden. Daarom zullen wij, de Centauren en onze

bondgenoten, een revolutie starten in de burchten van het menselijke gezag. Wij zullen hen van henzelf redden. Wij zullen de rot, die hen in hun arrogantie belaagd heeft, ontrukken en hen de zekerheid van wijs gezag toekennen, voor eens en altijd, onder waarlijke en verstandige heerschappij.'

'U gaat de menselijke regeringen overnemen?' flapte James eruit, niet te willen geloven, dat hij het goed gehoord had.

'Het is de enige manier om de botsing van de lotsbestemmingen in evenwicht te krijgen,' knikte Jahar, ernstig neerkijkend op James. 'De invloed van het mensdom is te krachtig geworden om niet de rest van ons mee te slepen in zijn eigen vernietiging.'

De stem van Professor Anderling was schril van ingehouden woede, 'Onstabiel kan het mensdom zijn, maar op de rand van zelfvernietiging staan ze eenvoudigweg niet. Wij heksen en tovenaars hebben lang geleden geleerd, dat macht niemand het recht geeft om beslissingen te nemen namens een onafhankelijke cultuur en mensen.'

'In feite, Madame Professor,' zei een andere Centaur, ditmaal een vrouwelijke aan de rechterzijde van Jahar, 'is het het *falen* van de toverwereld, om beslissingen te nemen namens de mindere mensen die tot deze dreigende catastrofe geleid heeft. Wij Centauren zullen deze fout niet herhalen.'

'Hoe snel?' Het was Merlijn die dit vroeg, zijn stem was zo feilloos kalm en afgemeten als altijd. 'Wij weten, dat de Centauren niet zonder véél plannen, uitstekende voorbereiding en eerlijke waarschuwing in actie komen. Wij herkennen de waarschuwing en vragen: hoe snel bent u van plan om door te dringen in de Dreuzelwereld en hun regeringen. Laat ons hen voorbereiden op uw kracht en handelwijze, zodat er aan beide kanten minder gekwetsten zullen zijn.'

De vrouwelijke Centaur knipperde naar Merlijn en keek dan opzij naar Jahar die zijn hoeven verplaatste, zijn staart zwaaide rusteloos tegen zijn flanken.

'U begrijpt het niet, Merlinus,' zei hij, zijn stem op een vertrouwelijke toon verlagend. 'Het is niet de Dreuzelwereld waar wij in willen binnen dringen. De waarschuwing is niet voor u om aan hen door te geven, maar voor de magische gemeenschap zelf.'

James voelde een vlaag van koude over hem heen trekken toen hij opkeek naar de statige Centaur, staand aan het hoofd van zijn troepen van verbeterde krijgers.

Na een lange, ademloze pauze, klonk de stem van Merlijn somber. 'Ach, zo. Uw bedoeling is om op te treden in de bolwerken van tovergezag. Omdat u geloofd, dat wij gefaald hebben in onze taken voor het mensdom in zijn geheel.'

De vrouwelijke Centaur hief haar kin op. 'Zij wie u noemt Dreuzels, zijn als uw aanklacht. Het is altijd uw taak geweest hen voor henzelf te beschermen en van de ergste van uw soort. U hebt beide verzaakt. Uw missie kan niet gezien worden als een falen, daar u de taak nooit op u hebt genomen. En nu hebben de Centauren geen andere keuze dan de mantel van verantwoordelijkheid te accepteren. Wij zullen de regel invoeren welke u genegeerd hebt en wij zullen dit als eerste doen bij u en uw mensen. Uw Ministerie zal voor ons zwichten. Uw leiders zullen zich aan ons

onderwerpen. En deze school,' haar blik naar Merlijn verscherpte zich uitdagend, 'zal ons eerste veste zijn.'

Merlijn knikte slechts, langzaam en overwegend. 'Uw waarschuwing wordt met respect ontvangen,' zei hij. 'En uw belofte?'

'Dat er geen enkele haar gekrengd zal worden, zolang als wij met het respect en gehoorzaamheid welke wij vereisen benaderd worden.'

Opnieuw knikte Merlijn, mogelijk nog langzamer.

'Dat is nogal een bindend vereiste,' zei Professor Anderling met bedekte stem. 'Onderwerping voor de bezettende troepen, is niet iets wat voor ons als iets natuurlijks aanvoelt.'

'En dat is waarom wij de waarschuwing aanbieden,' reageerde Jahar. 'Daar de dag van onze komst niet deze is. Maar spoedig. Wij verafschuwen geweld. Wij verafschuwen het zo krachtig, dat als wij gedwongen worden te vechten, wij dit doen met de gewelddadigheid en kwaadwilligheid van de overtuiging, dat het zo snel mogelijk mag stoppen. Zij die het tegen Centauren opnemen doen dit maar één keer. Dit is de enige manier om te tijd van geweld te verkorten. Doe wat u moet doen om er zeker van te zijn dat het hier niet tot komt.'

Zonder op een reactie te wachten, draaide Jahar en zijn gevolg zich om, hun hoeven klepperden op de stenen en ze stapten vorstelijk terug door de ruimte binnenplaats. De rijen achterin scheidde zich vlekkeloos, een stille doorgang vormend om hen door te laten.

Professor Anderling wendde zich naar Merlijn, haar blik scherp, maar ze zei niets. Merlijn stond er alleen maar en keek naar de vertrekkende Centauren. Rij voor rij, van voor tot achter verdwenen ze door de poort het donker wordende schemer in. Toen de laatste van hen zij aan zij de binnenplaats verlieten, rusteloos zwaaiend met hun staart en met opgeheven hoofd, sprak Merlijn uiteindelijk.

'We moeten gaan praten met onze Meermensvrienden. Ik zal hen uitleggen, dat de uitkijktoren er niet neergezet was voor hen, maar dat wij hem uit respect voor hun bezorgdheid zullen verplaatsen.'

'Directeur,' fluisterde Professor Anderling doordringend, nog steeds met een scherpe blik op de grote man. 'Wat moeten we doen? De Centauren willen de school overnemen! Is het mogelijk dat ze inderdaad onze grenzen kunnen doorbreken als ze met kracht komen?'

'Centauren dreigen niet, Professor,' antwoordde Merlijn. 'Als zij hun intentie kenbaar maken, kunnen wij er vanuit gaan dat zij over de mogelijkheden beschikken om het voor elkaar te krijgen.' Hij stapte op de kinderkoppen en ging op weg naar de poort, kennelijk in de richting van het meer om met de Meermensen te gaan spreken. James en Professor Anderling volgden.

'Vanzelfsprekend moeten wij het Ministerie onmiddellijk op de hoogte brengen,' zei Professor Anderling, met een zachte en ernstige stem. 'Dit is inderdaad een afschuwelijke zaak.'

‘Feitelijk, Professor,’ zei Merlijn, terwijl ze onder de poort door gingen en verder liepen naar het meer wat lager gelegen was en glinsterde in het laatste zonnescherm. ‘Geloof ik, dat we van geluk kunnen spreken.’

James keek fronsend omhoog naar de grote man. ‘*Geluk?* Hoe ter wereld is een invasie van Centauren een geluk?’

‘Twee redenen. Ten eerste, omdat Centauren de tijd meten in jaren, niet minuten. Het kan zijn, dat de aanval morgen plaats vindt, of over tien jaar. Waarschijnlijk is er ruim genoeg tijd om ons voor te bereiden. Ten tweede, omdat ze inderdaad gekozen lijken te hebben om niet de Dreuzelregering als eerste binnen te dringen. Met de wereld zo delicaat in evenwicht als zij is, zou dat op zeker de schalen van de lotsbestemming onvermijdelijk doorgeslagen laten hebben. Zoals het nu is, is er nog een sprankje hoop.’

‘Ik zeg u, dat ik dat niet kan zien,’ hijgde Professor Anderling en schudde haar hoofd.

Van opzij keek Merlijn naar haar en toen naar James. Er glansde iets in zijn ogen, een grimmige, ondeugende twinkeling, de dekmantel van zijn ijzige kalmte brekend. Snel zei hij, ‘Omdat u verzaakt zich het enige, meest belangrijke, verschil tussen de niet-magische en onze wereld te herinneren. Anders dan onze Dreuzelvrienden als die tegenover een magische vijand staan, zijn *wij* in staat om *terug* te vechten.’

Het had geen zin voor James om tegen Roos, Ralph, Scorpius of wie dan ook over het Centaurultimatum te vertellen, sinds de hele school ademloos gekeken had vanaf de openstaande deuren en ieder aangrenzend raam. Merlijn had korte tijd na de bijeenkomst met de Meermensen een mededeling gedaan, door zijn stem uit te zenden door de gehele school, toen iedereen afdroop naar hun afdelingskamers, met gedempte, zoemende stemmen bezorgd kwetterend.

‘Attentie leerlingen en personeel van Zweinstein,’ weerkaatste zijn stem vanaf iedere muur en trilde over ieder plat oppervlak, alsof de gehele school veranderd was in een magisch klankbord, wat waarschijnlijk zo was. ‘Zoals u nu weet, zijn de Meermensen nu tevreden gesteld, terwijl onze Centaurvrienden uit het Verboden Bos hun diepe bezorgdheid geuit hebben over het welzijn van de menselijke wereld, zowel de magische als de Dreuzeltegenhanger. U kunt gehoord hebben, dat zij geloven, dat het spoedig hun verantwoordelijkheid zal zijn ons allemaal te besturen, en dat zij krachtig zullen komen om dat gezag op te leggen, te beginnen hier, met

deze school. U hebt dit juist begrepen. Maar ik verzeker u: diplomatie zal vanaf de eerste dag heersen. Centauren zijn aanzienlijk bedachtzame wezens, vrij van emotie. Ambassadeurs van het Ministerie zullen op deze avond op zeker uitgezonden worden om met de Centauren te onderhandelen, en zulke onderhandelingen gaan zeer waarschijnlijk, deels door de uitvoering en deels door hun natuur, een hele tijd duren. De dag kan inderdaad komen dat diplomatie faalt en de Centauren Zweinstein binnen zullen vallen. Maar ik verwacht twee dingen wanneer deze dag aanbreekt: u zult niet langer hier zijn en wij zullen toegerust zijn hen het hoofd te bieden. Vrees niet, leerlingen. Blijf bij uw studies. Het lot van de wereld zal niet afhangen van het afmaken van uw huiswerk, maar het lot van uw toekomst wel. Laat dat uw voornaamste hoofddoel zijn.'

Toen de leerlingen, eerst stilstaand, met wijd open alerte ogen en een luisterende uitdrukking op het gezicht weer begonnen te bewegen, stierf zijn stem weg. Ze liepen gezamenlijk verder, doorgaand met hun gefluisterde zenuwachtige gesprekken, hoewel met een gevoel van opluchting in de lucht. Merlijn was de machtigste tovenaars (en de enige levende Bezweerder) in de volledige magische wereld. Als hij zich geen zorgen maakte, dan was waarschijnlijk de wereld niet rond iedereen uiteen aan het vallen.

Maar terwijl James zijn eigen weg omhoog zocht door de volle trappen naar de Griffioendorleerlingenkamer, zich duwend door langzamer lopende groepjes kletsende leerlingen, bekeken door de zorgelijke ogen van tientallen schilderijen, dacht hij weer aan Merlijn's opmerking destijds in James' eerste jaar. De laatste tiende magie, had hij gezegd, was zuivere en onvervalste brandie. Hij vroeg zich nu af, of het die brandie was die hij nu liet weerklinken.

Merlijn kon niet weten hoe lang de Centauren nodig zouden hebben om hun krachten te bundelen tegen de school. Hij kon niet weten of ze zelfs een diplomatiek gesprek met de ambassadeurs van het Ministerie aan zouden gaan. Gebaseerd op wat James op het binnenplein had gehoord, dacht hij dat dit feitelijk zeer onwaarschijnlijk was. Diplomatie was opgehouden op het ogenblik dat Jahar en zijn adviseurs zich omgedraaid hadden en waren weggelopen, hun troepen terug naar het Bos leidend, hun waarschuwing en belofte in de lucht hangend achterlatend.

En natuurlijk was James een van de weinige mensen die wist dat, hoewel Merlijn inderdaad de enige levende *Bezweerder* in de wereld was, er ook nog een levende *Bezweerdster* ergens rondliep. En wie weet wat zij zou gaan doen in de nasleep van dit nieuws. Of dat het ergens een deel van haar plan zou kunnen zijn.

De volgende dag was het Dinsdag en James' beide lessen, Toverdranken en Druzelkunde, waren afgelast en vervangen met studie-uren in de plotseling zeer volle bibliotheek. Het gerasp van gefluister en geschuifel van roddelende leerlingen van tafel naar tafel werd nauwlettend in de gaten gehouden door de Bibliothecaresse, en, eigenaardig, Professor Remmington.

'De overige leerkrachten zitten in een soort oorlogsbijeenkomst, hoorde ik,' fluisterde Roos naar James, laag over haar studieboek glurend. 'Het Ministerie is een complete heksenketel sinds het nieuws van gisteravond. Ze sturen nieuwe wachten, inclusief een paar gepensioneerde Harriers en Schouwers. De leerkrachten haten dit,

maar ze maken zich ook zorgen. Ze zijn vandaag allemaal in een verplichte spoed-reactietraining met Directeur Merlinus.'

Ralph keek achterom over zijn schouder naar het toezichtbureau. 'Dus, als het verplicht is, waarom zit Professor Remmington er dan niet bij?'

Roos sprak nog zachter. 'Ze zeggen, dat zij een pacifist is. Wil haar toverstok als het om oorlog gaat niet opheffen naar een ander persoon of wezen. Ze kan haar betrekking daardoor verliezen, maar ze zegt, dat het haar dat waard is om een voorbeeld te stellen naar de leerlingen.

James schudde verbaasd zijn hoofd en wende zich weer naar Roos. 'Hoe weet je dit allemaal?'

'Ik vraag het aan de juiste personen,' haalde Roos haar schouders op. 'Het is niet verkeerd om van de helft van de leerkrachten het lievelingetje te zijn. Ik lap de schoolborden magisch schoon en zet hun boeken op de boekenplank, en zij praten tegen mij. Het is als het zijn van een psychiater.'

Tegen het eind van de week, met de Centauren nog steeds mysterieus afwachtend in het Verboden Bos, was het leven teruggekeerd als iets wat voor het moment normaal was. De uitkijktoren was op een veilige afstand van het meer weer opgebouwd en de uitgebreide wachten liepen hun rondes nu, op alle hele uren van de dag en de nacht, met zijn tweeën. Het laatste Zweinsveldweekend was gekomen en gegaan toen de Lente haar klamme greep over het terrein opgaf, de eerste volledige zonnige dagen toestaand, en bloemen en weelderig gras over het terrein kregen de kans om tot wasdom te komen. Studieperioden vingen in de bibliotheek weer aan toen de P.U.I.S.T. examens dichterbij kwamen. De eerste kwam al vroeg, toen meneer Thoenen, de expert van het Ministerie voor Verdwijnselen, zijn lessen beëindigde en zich klaarmaakte om te vertrekken. Toen voor James het examenmoment kwam, Verdwijnselde deze succesvol door het lokaal, geen spoor van magie achterlatend.

'Uitstekend gedaan, meneer Potter,' knikte meneer Thoenen kort, duidelijk onder de indruk. 'Men kan zomaar denken, dat u al jaren kunt Verdwijnselen.'

James grinnikte een beetje schuldig, denkend aan zijn ervaring een paar weken geleden in Wegisweg. Die nacht was de noodzaak een goede leermeester geweest. Als vergelijk, was het door het lokaal schieten even moeilijk als het zweven op een bezem.

Nacht Zwerkbald werd nieuw leven in geblazen nu het weer beter werd, met Griffioendor net aan de leiding gevolgd door het team van Huffelpuf, geleid door de ontembare Justa Jansons. Jansons, die in de eerste instantie terughoudend was geweest om spelmagie toe te staan in de wedstrijden, was nu een gelijke aan James in haar vaardigheid om Zwaartekrachtpoelen en Botblokvloeken af te vuren. Verder had ze het op zich genomen om dubieuze Drijfbaltijdschriften uit de Verenigde Staten te bestuderen om zo nieuwe spreuken te kunnen leren, inclusief een nare versie van de Klemmer, die ervoor zorgde dat de vingers van iemand achteruit bogen (waardoor het onmogelijk was om de Hibba of Drijversknots vast te blijven houden) en een Schaduwspreuk die een willekeurig aantal duplicaten maakte van de

speler die hem uitvoerde, zonder te kunnen zien wie het origineel was. Ze leerde de spreuk aan haar teamgenoten, maar bewaakte hem dapper zodat hij niet door andere teams ontdekt kon worden. James ergerde zich aan deze toewijding, vooral omdat hij zich te zeer afgeleid voelde om er zelf enige moeite voor te doen.

Voor wat hem betrof, bleef Ralph zich irriteren over het bestaan van Nacht Zwerkbal, zwerend dat als hij er ooit achter zou komen wanneer er een wedstrijd gespeeld zou worden, het zijn taak zou zijn als "Hoofdmonitor en magische burger" deze te stoppen. Bij het horen van dit soort uitingen rolde James met zijn ogen, ervoor kiezend, dat Ralph deze vooral deed uit plichtsbesef, niet uit vastberadenheid. Inderdaad, met de wachtronden om de gebouwen het klokje rond, waren de Nacht Zwerkbalteams gedwongen om zelf wachtposten op te stellen, waarschuwend wanneer er een patrouille aankwam, zodat de teams zich ieder half uur konden verstoppen in schuilplaatsen in de tribunes, turen over de balustrades terwijl de wachters, onbewust, eronder passeerden.

James dacht vaak aan zijn recente ontmoeting met Merlijn, waarbij hij de Directeur bijna alles verteld had wat hij wist - het was voorkomen hem iets te vertellen door de ongelooflijke verstoring van zowel de Meermensen als de Centauren. Het samenvallen van deze gebeurtenissen, mijmerde James, leek eenvoudig te toevallig. Maar toch kon hij zich niet voorstellen dat het iets anders kon zijn dan toeval. Niemand anders wist waar hij en de Directeur het over gesproken hadden en als dat wel zo was, wie zou er dan zo'n samenzwering op kunnen regelen met twee gemeenschappen zo onafhankelijk en humeurig als de Meermensen en de Centauren?

Toch vroeg hij zich af of het een zegen of een vloek was geweest dat hij onderbroken was vóór hij Merlijn het geheim had kunnen vertellen van Albus' en Odin-Vann's betrokkenheid met Petra - de Losprijs en de Architect, volgens hem. Soms overwoog hij de Directeur op te zoeken en hem alsnog alles te vertellen. Dan weer probeerde hij zo onopvallend als mogelijk te blijven, hopen dat Merlijn de hele zaak zou vergeten.

Voor zijn deel, leek Merlijn het drukker te hebben dan ooit te voren. Hij zat constant in bijeenkomsten, of ging opgewekt van plek naar plek met leden van de wacht op sleeptouw, of heen en weer reizend om magische besturen en veiligheidsdiensten door heel Europa te raadplegen. En ook leek de oude Bezweerder meer betrokken en opgewekter dan James hem ooit gezien had. Het was duizend jaar geleden sinds Merlijn deel was geweest van een magische oorlog. Mogelijk, verontrustend als het er uit zag, had hij het soort van gemist. In zijn hart was hij per slot, een tacticus, een man van actie en diepe gevechtinstincten. Hij kon de aankomende confrontaties niet verwelkomen, wanneer of hoe ze plaats zouden vinden, maar hij zou weten hoe ernaar te handelen. Tot die tijd, tevreden met zijn taken en de deskundigheid van zijn vaardigheden, bereidde hij zich voor.

Professor Odin-Vann was een hele week onvindbaar. James wist hier niets van tot de lessen van de jonge Professor op een dag afgezegd werden en de volgende dagen door Professor Valentin, als vervanger, weer doorgingen.

‘Ziek, zo is mij verteld,’ snoof Professor Valentin afkeurend, ‘daarbij ook nog besmettelijk, in afzondering in zijn vertrekken en mag geen bezoekers. Ik voor mij verwacht dat de jonge man lijdt aan een eenvoudige seizoensgebonden allergie. ‘t Is weer die tijd van het jaar. Maar het is niet aan mij om te oordelen over de bekwaamheid van een andere Professor om te functioneren als deze verzwakt is.’ Hij plofte zijn grote tas nadrukkelijk op het bureau neer.

Govert leunde opzij en fluisterde. ‘Ik hoorde, dat hij drakenpokken heeft. Niest zich te barsten. Het snot komt niet alleen zijn mond en neus, maar zelfs zijn oren uit.’

‘Jij bent echt walgelig,’ rolde Kaatje Hoeks met haar ogen.

Later die avond slopen James en Roos door de gangen naar de deur van Professor Odin-Vann. En inderdaad konden ze van binnenuit het onmiskenbare geluid van maagomkerend niezen horen, de kracht ervan deed de deur letterlijk trillen, Voorzichtig klopte Roos aan.

‘Kunnen wij iets voor u doen, Professor?’

Ze wachtten, maar de Professor reageerde niet. Niet veel later, deed een volgende niesaanval de deur weer rammelen. Roos keek even opzij naar James, verdenking tekende haar gezicht.

James begreep het en een gevoel van diepe ontzetting verkilde hem. Iets nieste er inderdaad in de vertrekken van Donovan Odin-Vann, maar het was niet de Professor. Mogelijk was het een opname of zoiets, of zelfs een Augurei, getraind om op willekeurig volgorde het geluid te herhalen. Hoe dan ook, de Professor was niet hier. En James had het verschrikkelijke gevoel dat hij wist waar hij wel was.

Professor Odin-Vann was in Amerika, bij Petra. Ze waren uiteindelijk hun taak aan het volbrengen, inbrekend in de Archiefhal op het Alma Aleron en afdalend in de Kluis der Lotsbestemmingen, waar het tot stilstand gebrachte Weefgetouw op hen wachtte. Ze zouden de symbolische rode draad herstellen, wat voor magie dan ook gebruikend die voor deze taak nodig was, en het Weefgetouw opnieuw instellen. Dan zou Petra, de levenden ademende Rode Draad van deze wereld weggerukt worden en naar wat voor duistere dimensie dan ook waar Morgen, de andere Petra vandaan gekomen was, gestuurd worden.

‘Misschien is het al gebeurd?’ vroeg Roos fluisterend.

James schudde zijn hoofd. ‘Dat zouden we gemerkt hebben, denk je niet? Het hele punt voor dit verrekte lot, is om ongedaan te worden en vervangen met onze originele geschiedenis. Maar er is nog niets veranderd. Of, zouden we het eigenlijk merken als dit zo was?’

Roos haalde haar schouders alleen maar op. Net als hij, maakte zij zich zorgen. Maar James was in tweestrijd. *Hij* wilde het zijn, die Petra de laatste ogenblikken op deze wereld zou helpen, niet Odin-Vann. *Hij* wilde haar in haar ogen kijken, wanneer ze voor altijd van hem en haar thuisdimensie afscheid nam. Hij wilde, meer dan wat dan ook, eenvoudig gedag zeggen.

Maar, zo leek het, zou dit niet zo gaan gebeuren. Wanneer Donovan Odin-Vann terug kwam, op wat voor manier dan ook, zou de daad gedaan zijn.

Terwijl ze terug door de donkere gangen renden vroeg Roos, 'Maar wat dan met Albus? Van hem wordt toch ook verwacht dat hij een taak verricht, is het niet? Alleen, hij is nog steeds hier. We zagen hem een uur geleden in de Grote Zaal bij het avondmaal, kniezend aan het eind van de Zwadderichtafel, net zo tragisch en mismoedig als altijd.'

James schudde zijn hoofd en haalde zijn schouders op. 'Misschien was hij niet meer dan alleen een reserve. Misschien hadden zij hem niet echt nodig. Of misschien kan hij zijn deel hier vandaan spelen. Wie zal het zeggen?'

James wilde dolgraag het direct aan zijn broer vragen, maar Albus' stemming was inderdaad, na het uitmaken met Merel Drakel, in een afgezonderde, duistere, neerwaartse spiraal gekomen. Wanneer hij zich al tijdens de maaltijden liet zien, dan zat hij alleen, zijn wenkbrauwen laag en ogen die humeurig in het niets starden. Wanneer hij hem benaderde, trok Albus zich terug, boos of ontwijkend. Mogelijk wist hij wat James hem wilde vragen en had hij er geen zin in om dit de beantwoorden. James had natuurlijk zijn broer op kunnen jagen, eisend hem te spreken. Maar toch, een klein verborgen deel van hem, stil maar aanhoudend, hield hem tegen, fluisterend dat hoe langer hij niets wist, hoe langer het onvermijdelijke uitgesteld kon worden.

De waarheid kwam op een Vrijdag aan bij James, toen hij zich haastte naar Waarzeggerij, de laatste les van die dag. Iets kleins en hards ketste van zijn achterhoofd af, hem zo verrassend, dat hij bijna de kristallen bal in zijn hand liet vallen. Hij stopte en draaide zich om, zijn nog vrije hand tegen de geraakte plek op zijn hoofd aan drukkend.

Op de vloer achter hem lag een klein badge te glinsteren in de Zon. Het had de vorm van een schild en de letters JW waren erin gegraveerd. Terwijl hij ernaar keek, kletterde badge over de vloer, draaide rond en schoot achteruit de lucht in. Hij landde in de wachtende hand van Edgar Eckhardt, die tegen de tegenoverliggende muur stond met zijn toverstok in zijn hand. De jongen grinnikte naar James, met gemeen samengeknepen ogen. Aan zijn rechterkant giechelde Polly Heerema achter haar hand. Quido Oene meesmuilde naar James vanaf Edgar's rechterkant, zijn kin uitdagend omhoog gestoken.

'Jij kleine -' begon James, die rood van woede werd. 'Wat mankeert jou!?' De woorden kwamen een luider uit dan hij bedoelde, waardoor leerlingen in zijn buurt stil bleven staan, hun ogen opeens scherp.

'Wij deden niets,' zei Heerema, haar nasale stem hoog en zelfingenomen. 'Jij hebt Nargels in je kop, da's alles. Die klopten om naar buiten te komen.'

Lachend spelde Edgar zijn badge terug op zijn mantel. 'Doorlopen, Potter. Voor we ons ergeren en jullie hele Nacht Zwerkbalzooi rapporteren aan de bestuurders. Wacht maar af.'

James wist dat de knul hem op de kast wilde jagen en wist gelijktijdig dat hij dit niet zou moeten laten gebeuren. Maar hij was kwaad en het zat, en zich al over zoveel hulpeloos voelend. Hij voelde het gewicht van zijn toverstok in zijn gewaad

en verlangde om hem eruit te halen, om hem naar de afschuwelijke kleine klier en zijn twee vervelende vriendjes te zwaaien.

‘Wat kan Nacht Zwerkbal *hem* schelen?’ sneerde Oene. ‘Hij is het gewend om andere mensen voor zijn stomme ideeën te laten opdraaien. Soms laat hij andere mensen ervoor *sterven*.’

Bij het horen van de woorden van Oene voelde James een stroom van ijs over zijn ruggengraat glijden. Hij stond een ogenblik stokstijf terwijl alle kijkende ogen zich op hem richtten. Hij opende zijn mond om te reageren, maar Heerema was hem voor, haar schrille stem in een parodie van verdriet.

‘Oh, boo – *hoo*, mijn nichtje is dood,’ riep ze nasaal, haar hoofd omhoog stekend en haar hand op haar keel leggend. ‘Iedereen moet medelijden met mij hebben, omdat ik mijn nicht heb laten vermoorden, doordat ik rommelde in zaken waar ik niets in te zoeken had! Ik ben een tragische held, dat weet je toch? Wie wil er nog meer sterven om dit te bewijzen?’

James’ handen bewogen als vanzelf. Hij hoorde het broze gekraak van de kristallen bal toen die op de vloer viel en uiteenspatte, zag de beweging van zijn eigen toverstok toen deze naar Heerema wees, dan naar Eckhardt toen de knul uitbarstte in een balkend gelach, blind voor James’ furieuze aanval. Alleen Oene zag het en reageerde, zijn eigen toverstok vooruit stekend naar het gezicht van James.

Beiden vuurde op hetzelfde moment -- James, een ontploffende vloek; Oene een Verlammingsspreuk -- en de beide spreuken knetterden door de ruimte tussen hen in, de muren en gezichten van de verraste toeschouwers verlichtend met briljant rood en elektrisch paars.

Op precies dat ogenblik deed een aardbeving, scherp en onverwacht, de vloer schudden. Ramen ratelden in hun sponningen, grasvelden erachter sidderden golvend over het hele terrein. Bladeren aan de bomen in het Verboden Bos huiverden en vogels vlogen in wolken verschikt op uit hun nesten.

Geen van de spreuken had zijn doel geraakt.

James’ blik was gericht op de spreuken die midden in de lucht tot stilstand waren gekomen, zwevend en krakend van energie, alsof ze opeens in gelei waren gedompeld.

Er was een perfecte stilte, los van de vibrerende zoem van de gestopte spreuken. Niemand had nog ooit zoiets gezien of gevoeld. James vroeg zich af of Merlijn er mee te maken had. Hij keek zelfs even in het rond, kijkend of de Bezweerder zich ergens in de buurt ophield, met zijn staf in de hand een soort dempende kracht over de voorbarige vloeken van de jongens uitoefenend, de vreselijke trilling veroorzakend die net de wereld had doen schudden.

De Directeur was nergens te zien.

Behoedzaam duwde Siebe Denneboom zich door de menigte, de knetterende spreuken in de lucht benaderend. Hij hief zijn toverstok er naar op, minder als een magisch voorwerp, maar meer als een boomtak waarmee hij een spin wilde porren om te zien of deze dood was. Toen de punt van zijn toverstok de *Confringospreuk*

naderde, implodeerde deze, oplossend in een gloeiende stofvlok en nutteloos uiteen vallend.

Een fractie van een seconde later deed de spreuk van Quido Oene hetzelfde.

De stilte die volgde was geladen van verbijstering.

En toen, op afstand, werd de stilte onderbroken door een koor van ver gebrul en gejank van verrassing.

Als één man haastte de groep leerlingen naar de ramen van de gang, turend in het zonlicht. Eerst zag James niets. Dan, met een schok, zag hij iets omlaag naar het Zwerkbaldveld vallen. Het was een persoon op een bezem, rondtollend, gevolgd door nog twee en een paar Beukers, die als stenen naar de grond vielen. Ze vielen voorbij een rij bomen, iedereen de aanblik van het neerkomen op het veld besparend.

‘Hun bezems begaven het,’ zei Govert Wortel met een hoge, ongelovige stem. ‘Ze waren aan het oefenen voor de wedstrijd van morgen, de Zwadderaars! En hun bezems begaven het! Zag je dat?’

James had nog steeds zijn toverstok in zijn hand. Opeens stak hij hem op.

‘*Lumos,*’ beval hij met een droge mond.

Er gebeurde niets. Zijn toverstok stak zinloos uit zijn hand omhoog, niets meer dan een dode tak.

Hij keek er voorbij, angst vulde plotseling zijn borst en zijn blik ontmoette die van Roos, die zich nu een weg door de menigte baande en zich bij hem voegde.

‘Kijk!’ riep Nico Buitendag opeens, weer wijzend door het raam. ‘Zag je dat?’

James perste zijn gezicht weer tegen het glas, met die van Roos pal ernaast.

Deze keer waren het de kassen. Ze schudden alsof ze door een windhoos geraakt werden, bevend, zodat hun glazen panelen trilden en barstte. Sommigen ervan versplinterden, hun scherven opzij geperst door zich uitrollende tentakels en hoornige ranken. Alle planten die zich konden bewegen, sloegen tegen het glas, zich inspannend om te ontsnappen, uiteindelijk losbrekend in wriemelende, groeiende massa's.

Professor Lubbermans stormde de deur van de middelste kas uit, zijn gewaad was gescheurd, groene ranken draaiden zich rond zijn armen en benen. Hij sloeg ernaar, trok ze van hem af en gooide ze op de grond, stampte op de kronkelende stukken en trok zijn toverstok. Hij wees ernaar op de kas, leek een spreuk te roepen en hief zijn toverstok toen op, deze in stille verrassing onderzoekend toen er niets gebeurde.

James had er geen idee van dat op dat moment, de uitbreiding van deze gebeurtenis zich, met verschillende effecten, over de hele wereld uitspreidde.

In Zweinsveld, struikelden een drietal wandelaars de Hoofdstraat in, opeens een volledig mysterieus dorp ontdekt te hebben, waar kort daarvoor niets meer dan dichte bebossing en struiken waren geweest. Ze liepen met open ogen en opengesperde monden de Drie Bezemstelen in, terwijl Madam Rosmerta hulpeloos riep, ‘Wie zijn jullie? Jullie horen hier nu niet te zijn! Jullie horen hier niet!’

In Londen kraakte, boog en stortte vervolgens de recent gerepareerde stenen muur, die Wegisweg van de rest van Londen scheidde, in een regen van stof, droge stenen en vers cement in elkaar. De uitbater van de Lekke Ketel, de oude tovenaars met de neus ter grootte van een rode sinasappel, keek door het raam aan de achterzijde van zijn zaak, zag de vernietigde muur en rende naar voren, zette een oude Zuidwester op zijn hoofd en liet een bord zwaaien aan de gesloten voordeur: TOT NADER ORDER GESLOTEN, OF HET EIND VAN HET UNIVERSUM, NET WAT ER EERDER KOMT.

De recent heropende en herbevolkte stad New York, keken duizenden Dreuzelburgers op van de korte aardbeving die ze zojuist ervaren hadden, knipperend bij de aanblik van ontelbare vreemde borden en winkels, toen die bovenop de Dreuzelstad zichtbaar werden, samen met rijen vliegende bussen en mensen op bezems, waarvan velen nu worstelden om in de lucht te blijven met het magische veld wat rampzalig knipperde. Een zo'n Dreuzel, een oude taxichauffeur van Pakistaanse afkomst met een tweed hoedje vastgedrukt op zijn dikke grijzende haren, zuchtte en schudde zijn hoofd vermoeid. 'Niet weer,' mompelde hij in zichzelf, terwijl kreten van verbijstering en afschuw van de straten rondom hem begonnen op te klinken.

In Philadelphia, waar de beving het aller hevigst was geweest, hobbelde de wegen en van meerdere straten waren de ramen van de huizen versplinterd, toen een klein pand, omgeven door een oude stenen muur opeens uitzette, naar buiten ontplofte tot de maat van een aantal vierkante blokken, tijd en ruimte opzij schuivend als een Erumpent die zich in een bus perste. Automobielen kwamen snerpend tot stilstand of reden op elkaar in toen de straten zichzelf herinrichtten, volledige gebouwen heen en weer gingen, straatnaamborden ronddraaiden, zich herplaatsten en volledig nieuwe namen ontwikkelden.

En te midden van dit alles, golfdde kolkende wolken opeens boven de stad, draaiend en neerdalend naar een enkel donker punt, een soort onnatuurlijk kompas vormend welk niet naar het zuivere Noorden wees, maar naar de naaf waarop het wiel van tijd en lotsbestemming draaide -- een vreemd en oeroud toestel diep onder de stenen koepel van de Alma Aleron Archiefhal.

In de duisternis onder de koepel, zestig meter lager, omgeven door een regen van grint en kreunende stenen, terwijl platforms en ijzeren trappen krom trokken, afbraken en in elkaar begonnen te zakken, riep twee stemmen in geschokte verbijstering naar elkaar.

'*Vernietigt!?*' schreeuwde Petra Morgenster, met haren grijs van stof en ogen wild van afschuw en verrassing. 'Hoe kan het, dat het Weefgetouw is *vernietigt!?*'

'Sabotage,' hijgde Donovan Odin-Van. Er liep bloed over zijn gezicht van een snee over zijn voorhoofd. Hij hinkte naar haar van de puinhoop van de Kluis waar zijn koperen en kristallen bladeren over elkaar heen lagen, of gebroken, of gesmolten tot een gloeiende smurrie door de kracht van de magische ontploffing die de hele wereld had doen schudden. 'Iemand, op de een of andere manier... ze wisten, dat wij kwamen. Ze hebben een technomanische kettingreactie klaargezet die ging af op het

ogenblik dat wij met de draad binnenkwamen en met de spreuk begonnen om hem te herplaatsen...'

Achter en rondom hen schudden de muren gewelddadig. Een doffe brul galmde van hoog boven hen toen de verschillenden hoogten op elkaar in begonnen te storten als omvallende dominostenen, duizenden antieke, onbetaalbare voorwerpen, en de in hen geplaatste herinneringen, vernietigend.

Petra's ogen fonkelden van woedend, hulpeloos licht. 'Maar hoe is dat nu zelfs maar mogelijk! Wie kan het geweten hebben! Waarom zouden ze het risico van het evenwicht van de *volledige wereld* riskeren om mij te *stoppen!*!'

Professor Odin-Vann greep haar arm en begon haar van het vernietigde Weefgetouw weg te trekken. Verschillende franjes van het verscheurde wandtapijt smeulden tussen de brokstukken. Het Weefgetouw zelf was niet meer dan een rokend skelet van kool. 'Het maakt niet uit! Niet nu! We moeten gaan vóór het hele gebouw op ons neerstort!'

'Nee!' riep Petra in woede uit. Ze stond erbij als uit steen gehouwen, met ogen stomend als droog ijs. 'Het *kan* het eind niet zijn! *Ik kan niet gestopt worden!*'

'Er is een *andere manier!*' schreeuwde Professor Odin-Vann, haar schuddend en haar dwingend naar zijn gezicht te kijken. 'Het zal veel kosten, maar er is een laatste mogelijkheid waar ik je nooit over verteld heb! Een laatste, definitieve toevlucht! Maar alleen als we *nu* weggaan!'

Petra staaarde hem aan, leek boven hem uit te stijgen, haar ogen gloeiende bollen van furie. En dan, met een bibberige uitademing, viel de verblinde blik weg en was ze weer gewoon een jonge vrouw, trillend, vuil en bloedend uit tientallen oppervlakkige schrammen. Rillend vroeg ze, 'Er is een andere manier?'

'Een verschrikkelijke manier,' gaf de jonge Professor schoorvoetend toe, het bloed van zijn gezicht vegend. 'Een onuitspreekbare manier. Een manier om dimensies open te scheuren die niemand ooit geprobeerd heeft, omdat het een eenrichting is, en duur betaalt moet worden. Maar als we deze plek nu verlaten, Petra... kunnen wij hem misschien uitvoeren.'

Met een zachtere, en griezelig meisjesachtige stem, vroeg ze, 'Kunnen wij mijn Vader's broche terughalen vóór we dat doen?'

Donovan Odin-Vann krom ineem toen meer van het pand achter hem in begon te storten. 'We zullen doen, wat nodig is,' raspte hij dringend. 'Maar nu moeten we weg van hier. Je Gruzielement kan jou redden. Maar deze plek is klaar om mij voor altijd te vermoorden.'

Het Archief begon rondom hen ineem te zinken. Alle oppervlakken werden wazig, verwrongen, versplinterden en krijsten onbarmhartig. De laatste stuiptrekkingen van het ondergrondse gebouw voltrokken zich met een aanhoudend gebrul, gegrom en schudden van de lucht.

Petra nam de hand van Donovan. Achter haar werd de ruimte opengerukt in een verblindende breuk, een ruwe doorweg vormend naar een rustigere plaats, een zonnige schuilhut, met het schitteren van het water erachter. Ze draaide zich naar de

breuk, wetend dat die daar zou zijn en stapte erdoor, de jonge man met zich meevoerend.

Ver van haar, begaf de koepel van het Archief het. Zijn ondersteunende pilaren bogen naar binnen, zwaar in het diepe punt eronder vallend op hetzelfde moment dat de vulkaan van grint en stof ontplofte. Zich uitstrekkend naar de massa gekneusde wolken erboven.

En daarmee, werd de daad, die vier jaar eerder begonnen was, uiteindelijk vervuld: het wiel van lotsbestemmingen had zich uiteindelijk, tot een volledige stilstand gebracht.

In het Alma Aleron medische college ging een oude Cajun vrouw rechtop op de stoel naast haar bed zitten. Voor de eerste keer in jaren, kwam het brein van Madame Delacroix terug in kwaadaardig helderheid, zo scherp en slecht als ooit tevoren. Ze richtte haar blinde blik naar het kleine getraliede raam en de rollende wolken erboven, en een langzame, hulpeloze grijns gleed over haar gezicht, die al haar scheve gele tanden ontblootte.

In de kamer direct boven die van haar, schoot Nastasia Hendriks -- of wat er van haar over was sinds haar betere helft gedood was -- rechtop in haar bed, haar ogen vurig van oplettendheid. Ze maakte haar kaak los en bulkte een schreeuw van lachen, klauwde naar haar gezicht, toen haar ogen zich met tranen vulden en, in gelijke mate, van zowel blijheid als afschuw over haar wangen rolden.

Terwijl de vernietiging van het Archief beëindigde, trilde het tijdslot van Alma Aleron terug in bestaan en herzette zichzelf. Het pand en de stenen muur sprongen weer terug in zijn originele kleine vorm, de stad Philadelphia rondom zich naar zich toe zuigend, meer ramen versplinterend, de rommelige straten recht leggend en de bewoners duizelig, knipperend en stomverbaasd achterlatend.

De magische stad Nieuw Amsterdam verdween weer, opgeslurpt door zijn nieuwe, versterkte geheimhoudingsveld. De oude Pakistani stond bij de open deur van zijn gele taxi en keek in het rond terwijl de verbaasde toeschouwers fronsten, elkaar zonder woorden vragend of de vreemde aanblikken er echt geweest waren, of dat het weer een massale waanvoorstelling was geweest.

De taxi schudde toen er een man op de achterbank plofte, de deur dichtslaand. De taxichauffeur boog zich voorover en keek naar de achterbank. Daar beantwoordde een dunne man in een regenjas en oude gleufhoed met een gezicht gespannen maar ingehouden, zijn blik.

'Ik betaal je honderd Simolejoens om zo snel als deze boot kan rollen ons uit deze stad te krijgen,' zei hij, een dunne bundel biljetten omhoog houdend.

'Welke kant op?' vroeg de chauffeur een beetje hijgend.

'Elke kant op,' antwoordde Mark Paauw. 'En als je slim bent, vriend, ga je daarna niet terug.'

Een oceaan verderop, achter de Lekke Ketel, schudde de stapel gebroken stenen, rilde en, met enige moeite, begonnen ze opnieuw in een muur te veranderen, voor de laatste keer Wegisweg afsluitend voor piegende Drezelogen.

Zweinsveld flikkerde en verdween weer in het onvindbare, de drie wandelaars versuft en verbaast achterlatend, slechts een paar ogenblikken de tijd gehad hebbend om, kennelijk, met Madam Rosmerta te ruziën over een niet bestaande telefoon. Nu stonden ze op elkaar gepakt in een kreupelbos wat zo dicht was, dat het hen letterlijk achteruit duwde, hen met nare doornen en stekels bekrassend.

En bij de kassen van Zweinstein, begonnen de gekke planten tot rust te komen, langzaam de ranken in zachte krullen terugtrekkend.

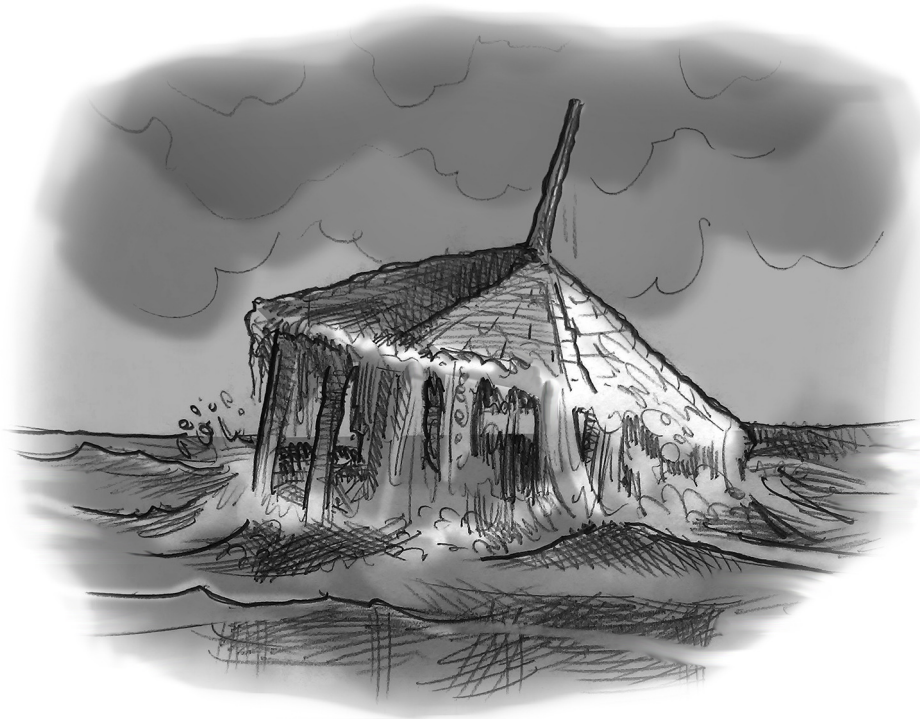
Bungelend in James' hand barstte zijn toverstok opeens in een fel licht uit van de Lumosspreuk, die hij kort daarvoor had opgeroepen. Verbaasd en diep bezorgd hief hij zijn hand op en keek ernaar.

Roos keek omhoog van zijn toverstok naar zijn gezicht. *'Wat... was dat?'* vroeg ze, met nauwelijks meer dan een gefluister.

Zwak schudde James zijn hoofd. Hij had geen idee, hoewel hij snel genoeg de waarheid zou kennen. Voor nu had hij eenvoudigweg het diep neerdalende gevoel, dat wat er net gebeurd was, het begin van het uiteindelijke eind was.

En daarin had hij, natuurlijk, triest genoeg gelijk.

22. Het Eind van het Begin

Professor Odin-Vann kwam die Vrijdagavond niet terug, noch op de Zaterdag.

James, Roos en Ralph werden op Zondagmiddag uiteindelijk ongeduldig en klopten, zonder resultaat, op zijn deur. Van binnenin was het geluid van niezen gestopt – of de opname was afgelopen, of het getrainde beest was zich gaan vervelen en had het opgegeven, of was ontsnapt.

‘Misschien slaapt ie,’ fluisterde Ralph die aan de deur stond te luisteren, maar Roos schudde haar hoofd.

‘Er is niemand daarbinnen. Dat hoor je door de stilte ervan. Hij is nog niet teruggekomen.’

Terwijl ze teneergeslagen terug liepen door de weekend stille gangen, lopend door zonnestralen dik van stofdeeltjes, merkte James op, ‘Het *kan* niet gewerkt hebben. Wat hij Petra geprobeerd hebben, moet mis gegaan zijn. Toch?’

Roos schouderchokte en zuchtte. Ongebruikelijk voor haar doen, had ze hier geen antwoord op.

De *Ochtendprofeet* weekend-editie noemde de aardchok een “tijdelijke verschuiving in magische polariteit”, een technomanische Professor citerend uit de universiteit van Warschau. “Dit soort dingen gebeuren met een kosmische regelmaat,

echter in cyclische jaren van tien tot honderden jaren, dus zijn er maar weinig nog in leven, die meer dan een zo'n gebeurtenis hebben meegemaakt. Er is niets om ons zorgen over te maken nu het moment voorbij is."

De rest van de krant was gevuld met verhalen over het effect van de beving, de meest nogal miniem, maar een paar met serieuze gevolgen. Er waren een aantal huizen en gebouwen ingestort, niet van te beving zelf, maar door een korte onderbreking van magische kracht, de spreuken verbrekend die oude, gammele gebouwen overeind en in goede staat hielden. James mijmerde, dat het Nest waarschijnlijk ook een van die getroffen had kunnen zijn, als Merlijn zelf hem niet ondersteund had, daar hij deels eigenaar en soms bewoner ervan was. Andere verhalen gingen van bizar naar onverklaarbaar. Een tovenaardierentuin in Rusland was plotseling door beesten onder de voet gelopen, toen de magische sloten het begeven hadden. Soortgelijk, was er in Fort Bedlam, de Amerikaanse tovergevangenis, een ontsnapping van verschillende gevangenen toen hun onvindbare binnenplaats om te luchten tevoorschijn kwam in de Dreuzelstad Phoenix Arizona, midden in het drukke Dreuzelpark verschijnend. Elders, was er een toveropslagplaats vol met kratten Brandstof die mysterieus ontplofte, de duizenden flessen ontbranden en lieten daardoor stukken van brandende krat als vuurwerk uit honderden verschillende haarden door heel Wales schieten. Een zo'n Brandstofmislukking zette een huisje in vlammen, deze, en een schuur ernaast, tot aan de grond verbrandend. Duizenden verwondingen werden vanuit de hele wereld gemeld, en, helaas, meer dan twaalf doden, de meeste van haperende bezems tijdens hun vlucht op grote hoogte.

'Professor Jackson zei, dat dit geen normale gebeurtenis was, maakt niet uit wat er in de kranten staat,' verkondigde Daan later die middag vanuit de Scherf ernstig. 'Er was een bijeenkomst in het theater erover en hij vertelde ons alles. Feitelijk wordt alle magie in de wereld bijeen gehouden in een groot onzichtbaar veld, zoiets als de magnetische polen van de Aarde. Iets heeft het veld voor een paar seconden verbroken, hem volledig verstoord, als een grote hand die een schakelaar omzet, de magie voor een paar seconden uitzettend. Het ging weer aan, maar krap aan. En niemand weet hoe lang het nu gaat duren, of hoe sterk het zal blijven.'

'Maar, wat heeft het veroorzaakt?' vroeg James, zijn stem laag houdend en dicht naar de Scherf leunend. 'Waren het Petra en Odin-Vann? Zijn ze in hun plan geslaagd?'

'Ik weet niet of zij het waren,' erkende Daan hoofdschuddend. 'Ik heb geen piep meer van ze gehoord. Maar *als* ze het waren, heeft het niet gewerkt en dat is héél erg zwak uitgedrukt. Het Archief is compleet verwoest. Het Weefgetouw is vernietigd, nu begraven onder tonnen as, vuil en steen. Niemand weet zeker wat de oorzaak was. Maar er valt niets te repareren.'

In de hoek van de leerlingenkamer, waar ze het rustigst zaten, leunde Roos over de schouder van James. Verbaast en angstig vroeg ze, 'Wat betekent dit? Het Weefgetouw was de lotsbestemming van de hele wereld! Hoe kan hij vernietigd zijn?'

‘Nou, om precies te zijn, was het tapijt in het Weefgetouw onze lotsbestemming,’ schouderchokte Daan onopvallend in het glas van de Spiegel. ‘Het Weefgetouw was alleen maar de machine om het vast te leggen. En de Kluis beschermde de hele bliksemse boel. Voor wat dát uiteindelijk waard was. Punt is, dat het Weefgetouw in ons derde jaar is stilgezet sinds de keer, dat Judith in de Kluis inbrak en daar de rode draad stal, Morgan naar hier halend. Maar er was tenminste altijd nog de mogelijkheid dat hij weer gestart *kon* worden, als de draad op een of andere manier teruggeplaatst kon worden en er een versie van Morgan naar haar eigen lotsbestemming gestuurd kon worden. Dat is wat de dingen in onze wereld bij elkaar hield, hoewel iedere dag steeds minder en minder. Nu...’ hij stak zijn beide handen in een hulpeloos gebaar de lucht in.

‘Maar...’ zei Ralph langzaam. ‘We zijn er nog steeds. Ik bedoel, toch? Dus het lot van de wereld kan niet tot haar *einde* zijn gekomen. Niet toch?’

Daan keek ernstig. ‘Professor Jackson zegt, dat het Weefgetouw vergelijkbaar was met een draagmuur van een huis. Haal hem neer en het huis zal nog een poosje uit gewoonte blijven staan, maar sla een deur te hard dicht, stap te hard op de verkeerde plank en *boem*. De hele rataplan stort voor altijd in elkaar. En hij bedoeld *altijd* altijd.’

James schudde rusteloos zijn hoofd. ‘Maar Petra was er zo *zeker* van dat het zou werken. Wat zou er gebeurd kunnen zijn?’

Daan had geen idee en niemand anders durfde iets te gokken.

Terwijl de middag voorbij trok en de zonsondergang over de Zondagavond scheen, werd James bijna gek van zorgen en verwarring. In een moment van wanhopige inspiratie, sprong hij op van zijn stoel in de leerlingenkamer en rende de trap op naar zijn slaapkamer, nieuwsgierig gevolgd door Ralph en Scorpius.

‘Wat ben je van plan?’ vroeg Ralph fronsend, toen James zich boog en zijn hutkoffer opentrok.

Scorpius plofte op zijn eigen bed. ‘Ik denk, dat de stress hem uiteindelijk gebroken heeft. Ik wist, dat het onvermijdelijk was.’

James negeerde hem. Buigend over zijn koffer, rommelde hij erin, zijn hand graaiend door stapels wasgoed, gekreukeld perkament, maffe boeken, zijn nieuwe gewaden nog steeds in papier ingepakt, enkele gerafelde en gebroken veren, zijn oude gympen, reserve bril en een verrassende verzameling snuisterijen. Hectisch gooide hij handenvol willekeurige inhoud achter zich, dieper in de hoeken van de hutkoffer gravend.

‘Waar is het,’ gromde hij dringend in zichzelf, zijn stem door de diepte van de koffer gedempt. ‘Ik heb het bijna altijd bij me. De *enige* keer, dat het *echt* nuttig kan zijn...’

Ralph naderde voorzichtig en knielde naast de koffer. Een beetje bezorgd vroeg hij, ‘Wat? Waar ben je naar op zoek?’

‘Ah-ha!’ riep James opeens, achterover leunend en iets in zijn uitgestoken hand heen en weer zwaaiend.

Ralph tuurde ernaar, nog altijd fronsend. ‘Wat is het? Ziet er uit als een oude Wiekel.’

James antwoordde niet. Achteruit schuivend en de stapel ongelijke sokken en oude rekensom-aantekeningen opzij duwend, legde hij het kleine bundeltje perkament neer op de vloer. Rechtop zittend grabbelde hij naar zijn toverstok, wees ermee naar het perkament en mompelde een korte spreuk.

Met een korte flits, sprong het perkament als een origami-bloem open, uitklappend tot een stapeltje vet, oud perkament, bedekt in massa’s gekrabbeld handschrift.

Scorpius gleed van zijn bed en liep naar Ralph en James, die, geconcentreerd fronsend, over het perkament gebogen zaten.

James schudde zijn hoofd en vernauwde zijn ogen ernaar. Met zijn toverstok nog in zijn hand, hief hij hem en zei, “*Lumos!*” De punt van de toverstok lichtte op, het oude perkament met een onaards licht beschijnend. Als altijd bedekte het handschrift van Petra de bladzijden, maar nu was het zo warrig en opeengepakt, zo gekrast en over elkaar heen gekrabbeld, dat het een chaotische inktvlek was.

‘Met een zachte, verbaasde stem vroeg Ralph opnieuw, ‘Wat is het?’

‘Het is Petra’s droomverhaal,’ antwoordde James afgeleid. Hij sloeg het bovenste perkament om. De achterkant was ook bedekt met gekraste woorden en zinnen, gebrouwen tot een onlogische brei, net als het blad eronder. Vrijwel niets was leesbaar.

‘Haar... wat?’ rilde Ralph.

James knipperde en herinnerde zich dat hij Petra’s droomverhaal nog nooit aan iemand had laten zien. Het was Petra’s en zijn gedeelde geheim. Erdoor had zij hem zo nu en dan privé-berichten gestuurd, gewoonlijk wanneer hij er de meeste behoefte aan had om iets van haar te horen. Op andere gelegenheden hadden de vellen een glimp in geboden in de soms complexe, en korstachtige, wereld van haar gedachten.

Maar zoals nu had het er nog nooit uitgezien. Het leek wel een krankzinnige liefdesbrief. De gekrabbelde woorden leken over elkaar heen te kruipen, allen op hun eigen, pulserende manier.

Zonder Ralph’s vraag te beantwoorden, schuffelde James het perkament weer bij elkaar, er weer een geordende stapel van makend en dubbel te vouwen, snel hun inhoud verbergend. Het perkament kraakte als droge bladeren, plotseling ijskoud. James kon het op de pagina’s voelen, het maakte de randen broos en verkleumde zijn vingers.

‘Potter,’ zei Scorpius, zijn kin opheffend.

‘Ik wil het niet horen,’ zei James vlug, het droomverhaal verder opvouwend, ruw, waardoor de oude vellen kreukelden en scheurden. ‘Het is niets. Er is iets te zien. Ik dacht dat... misschien...’

'Potter,' zei Scorpius opnieuw en wees naar de vloer waar het droomverhaal even daarvoor gelegen had. 'Is dat ook van jou?'

James keek opzij naar Scorpius, snel knipperend en de vellen oud perkament van Petra tegen zijn borst drukkend en de koude ervan door zijn blouse op zijn huid voelend. Heel even ontging het hem wat de jongen hem gevraagd had, maar volgde toen de richting van de wijzende vinger.

Op de vloer tussen de knieën van James, tussen een oude Braakbabbelaar en een lege inktpot, lag nog een stuk perkament. Deze was zelfs nog ouder dan die van het droomverhaal, gescheurd van een groter stuk, gerafeld en gekreukeld door zijn lange verblijven in de diepte van James' hutkoffer. Er stonden drie woorden op het perkament, geschreven in het handschrift van James.

Hij kon zich in eerste instantie zich de notitie's niet herinneren. Maar dan flitste het door zijn hoofd en vloeide er in terug. Het was tijdens zijn tweede schooljaar geweest, dat hij die droom had gehad -- een nachtmerrie eigenlijk. Flarden ervan flitsten voor zijn geestesoog: Albus met een jonge vrouw, staand op een begraafplaats, de graven van zijn Grootouders vlakbij hen; het Duistere Teken explodeerde in de lucht erboven, afgevuurd vanuit de toverstok van Albus in de hand van de jonge vrouw, de begraafplaats verlichtend met zijn enge groene licht; James zelf verscheen vanuit het niets, Verschijnend met een verontruste, opeens oudere stem Albus en zijn metgezel waarschuwend, dat het niet zo hoefde te gaan, dat anderen eraan kwamen, en die geen tijd zouden verspillen aan woorden...

Pas nu, terugdenkend aan de droom van vijf jaar ervoor, begreep James het volledig: de jonge vrouw op de begraafplaats was Petra. Natuurlijk was ze dat. Toen had hij dat alleen niet geweten, omdat hij toen nog niet wist dat zij de Bloedlijn was. *Of de Rode Draad.*

Hij keek omlaag naar de oude notitie.

Toen hij wakker werd van de droom, was hij uit zijn bed opgestaan en, gedwongen door het gevoel van de hersenschim, onverklaarbaar vastbesloten schreef hij deze drie woorden op een stuk overgebleven perkament. Hij wist niet waarom, toen niet en nu niet. Hij wist alleen, dat zijn droom dit van hem geëist had. Hij had alleen maar geloofd dat op een dag, op een manier, de woorden iets zouden betekenen.

Hij keek weer omhoog naar Scorpius. Scorpius keek niet naar het perkament, maar met vernauwde ogen naar James.

'Ik heb mij altijd afgevraagd,' zei de blonde jongen, alsof hij hardop mijmerde, 'was je aan het slaapwandelen toen je dat schreef? Of, zou je je het weer herinneren als je het weer tegenkwam?'

James voelde zich opeens uitgeput, bijna alsof hij van alle emoties was ontdaan. Hij schudde slechts zijn hoofd naar Scorpius, die hem duidelijk jaren geleden deze notitie had zien schrijven. 'Beide, wellicht. Ik herinnerde me niet dat ik het geschreven had, tot nu. Ik weet niet eens waarom ik het gedaan heb. Het betekent niets. Het is enkel een zin uit het stuk.'

Ralph boog zich over de notitie en las hem. 'Het stuk? Je bedoelt *de Triumvirate?*'

James haalde zijn schouders op. 'We gingen het dat jaar opvoeren. Voor Drezelkunde. Ik speelde Treus, weet je nog? Het is gewoon een van mijn teksten.'

Ralph pakte de oude notitie op en bestudeerde hem kritisch. Erop was de inkt gedroogd tot een gekraakt bruin, de kleur van gestold bloed. James keek er in Ralph's hand naar en las de woorden weer. Hardop deze keer.

'Voorzichtig...vuige Donovan.'

Ralph keek hem aan, zijn wenkbrauwen gefronst. Hij verkreukelde het stuk perkament in zijn hand en haalde ongeduldig zijn schouders op. 'Het is niets. Gewoon een oud spiekbriefje, toch? Wat was het *andere* ding?' Hij knikte betekenisvol naar het droomverhaal welke James tegen zijn borst gedrukt hield.

James schudde zich en rekte zich uit om het volgekrabbelde perkament weer in zijn hutkoffer de stoppen. 'Ook niets, zuchtte hij hartgrondig. 'Ik dacht, dat het ons iets van nieuws kon geven, maar dat doet het niet. Het is nutteloos, net als al het andere.'

Ralph duwde zich van zijn knieën omhoog, zich duidelijk klaarmakend om te protesteren, maar op dat moment galmde er rennende voetstappen op vanuit het trappenhuis. Govert Wortel verscheen, leunend tegen de deurpost en er van slag uitziend.

'Roos Wemel zegt, dat jullie zoi nu onmiddellijk moeten komen,' verkondigde hij. 'Ze zegt, dat hij terug is gekomen en hij jullie hulp nodig heeft. Wat dat voor de donder ook mag betekenen.'

James sprong opgewonden overeind, sloeg terwijl hij wegliep de hutkoffer dicht en voegde zich bij Ralph en Scorpius die zich voorbij Govert werkten, hem starend van geïrriteerde verwarring achterlatend.

'En jullie kunnen tegen Wemel zeggen, dat ik niet d'r verdomde secretaris ben!' riep hij hen achterna.

Een ogenblik later, stampte Govert hoofdschuddend terug achter hen aan.

Ongezien in de nu lege slaapkamer, sloop er een lint van witte rook vanonder de deksel van James' koffer. Erin dampte het droomverhaal van de kou, zacht sissend terwijl het naar een absoluut nulpunt afkoelde, sokken en spijkerbroeken er rondom bevriezend, en de glazen van James' reservebril brekend. Dan, met een laatste, broze sis, vielen de vellen uiteen in flinterdun ijzige as, niets meer achterlatend dan een botwitte stof.

En ver, heel ver weg, onder de duisternis van een bewolkte nacht met een koude wind in haar rug die haar donkere haren verwarde, ontspande Petra haar vuisten en opende haar ogen. Ze zuchtte, in een mengeling van vastberadenheid en zorgen.

'James,' fluisterde ze. 'Alsjeblieft, James... *blijf weg.*'

Professor Odin-Vann, vertelde Roos hen terwijl ze door de gangen renden, was in het ondergrondse Maanmeer, de deur in de gaten houdend en wachtend op hen. Hij was er op de een of andere manier in geslaagd om een bericht te sturen via haar Hermes-eend, hoewel hij er zelf geen een had. James, Scorpius, Roos en Ralph kwamen hijgend tot stilstand bij de jonge Professor, door de deuropening klauterend in de koele duisternis van het ondergrondse meer. Hij sloot de deur onmiddellijk achter hen, ging toen achteruit en wees met zijn toverstok ernaar. Zonder een woord te zeggen spuwde zijn toverstok een boog van roze elektriciteit naar het slot, die daarop klikte en potdicht ging, waarschijnlijk tot het moment dat er een ontsluitingsspreuk gebruikt zou worden. James had even de tijd om nogmaals kort te mijmeren over de plotse uitzonderlijke vaardigheid met zijn toverstok, na eerdere (en kennelijk beruchte) magische tekortkoming onder stress. Nu hanteerde hij zijn toverstok met het meeste zelfvertrouwen, en, mogelijk nog indrukwekkender, met meestal stille spreuken.

Toen Professor Odin-Vann zich van de deur afwendde echter, verwijdde de ogen van James zich. Vuil en bloed lagen als een masker over het gezicht van de man. Zijn ogen stonden opgejaagd, diep weggezakt in hun kassen en wild. Zijn kleding was gescheurd, deels verbrand en grijs van gruis en stof. Hij wachtte, merkte de geschokte uitdrukkingen van de leerlingen op en maakte toen een bewuste inspanning om rust in zijn gelaatstrekken te brengen. Hij hief zijn linkerhand op en deed een stap naar voren, en stortte bijna in elkaar vóór Roos en James hem opvingen, een onder elke arm.

‘Professor!’ riep Roos, ‘Wat is er gebeurd? Bent u in orde? Moeten we naar Madame Ouwel?’

‘Nee!’ stootte de Professor uit, hijgend van pijn toen zijn knieën het begaven. ‘Nee! Het gaat wel. Het ziet er erger uit dan het is, ik zweer het. En er zijn veel belangrijkere zaken dan mijn gesteldheid. Ik heb jullie hulp nodig. Of beter, dat doet Petra. Nu meer dan ooit.’

De stem van Ralph was kalm, bijna koel, terwijl hij zijn armen over elkaar sloeg en zijn kin naar voren stak. ‘Wat is er gebeurd?’ eiste hij kordaat. ‘Wat hebben jullie gedaan? Vertel het vóór we nog meer hulp bieden.’

‘Ralph!’ foeterde Roos hem luid uit. ‘Was is er met je aan de hand? Hij heeft pijn, zie je dat niet?’

‘Hij bloed en is vuil, dat erken ik,’ weerlegde Ralph. ‘Maar hij heeft op de een of andere manier de vernietiging van het Archief op Alma Aleron *en* het Weefgetouw in

de Kluis der Lotsbestemmingen overleeft. Hij is *verantwoordelijk* voor wat er gebeurd is. Ik, persoonlijk, voel er heel veel voor om hem over te dragen aan Merlijn en de Wachters, dan om hem te helpen. Wat gaat hij hierna vernietigen? Wat is zijn nieuwste briljante idee?’

‘Ralph!’ zei James, plotse woede branden op zijn wangen, maar Scorpius was hem voor, zijn lijzige stem klonk bijna verveeld.

‘Deeter heeft gelijk,’ merkte hij op, dan bedacht hij zich iets en wendde zich naar Ralph. ‘Sorry. *Dolohov* heeft gelijk.’

‘Dank je,’ zuchtte Ralph. Hij had zijn toverstok niet getrokken, maar James zag, dat zijn handen jeukten om dit te doen.

Professor Odin-Vann leek zich te herstellen en zijn kracht terug te vinden. Hij trok zijn gewaad recht en knikte naar Ralph. ‘Je hebt gelijk. Het spijt mij, dat ik jullie opjaag. Het waren...’ Hij lachte droog. Het was een kort, ietwat gestoord, geluid. ‘Het waren een paar vreemde dagen voor mij. Maar ik neem het jullie niet kwalijk om héél achterdochtig te zijn. Dat zou ik ook zijn. Ik zal jullie, voor zover ik dat kan, alles wat jullie willen weten vertellen. Ik kan echter niet genoeg benadrukken, dat tijd momenteel onze grootste vijand is.’

Ralph knikte bij zichzelf en klemde zijn kaken op elkaar. ‘Prima,’ zei hij, nadrukkelijk uitademend. ‘Begin maar om ons precies te vertellen wat er Vrijdagmiddag gebeurd is.’

Professor Odin-Vann keek omhoog naar Ralph, zijn ogen keken in die van de grote jongen, terwijl ongeduld en wanhoop op zijn gezicht getekend waren. Maar dan, met een vrijwel onmenselijke inspanning, kalmeerde hij zich opnieuw. ‘Goed dan. Maar laten we naar het schip gaan, dat is uiteindelijk ons doel. Als jullie mijn verhaal gehoord hebben en besluiten om te helpen, vertrekken we onmiddellijk. Zo niet...’ Hij haalde zijn schouders op en schudde zijn hoofd, ‘Dan zijn jullie vrij om terug te keren naar wat er van jullie levens over is.’

‘Hee, gasten!’ riep een stem in de buurt van Hagrid’s schip die op de donkere golven dobberde. James draaide zich, verrast, om achter zich te kijken. Zelfs in zijn ergernis herkende hij de stem en kon een glimlach niet onderdrukken. De figuur van Daan Wilstra stond op het dek van de *Gertrude*, met zijn handen rond zijn mond. ‘Blijven jullie daar allemaal de hele nacht staan kissebissen? Ik begin me een beetje buitengesloten voelen.’

‘Petra heeft hem ook gevraagd,’ zuchtte Professor Odin-Vann zich van het schip af wendend. ‘En zij bracht hem hierheen. Op dezelfde manier dat ze mij terug bracht. Door de ruimte als een deur te openen. Dat kan ze nu. Ze kan nu... nou, zo’n beetje alles.’

‘Behalve de rode draad terugsturen,’ merkte James scherp op, toen de groep zich omlaag naar de wachtende loopplank haastte.

‘Nee,’ erkende de Professor, hinkend terwijl hij liep. ‘De weg openen naar de juiste dimensie is zelfs voor haar krachten teveel gevraagd. Daarvoor... heeft ze ons allemaal nodig.’

De voetstappen van de groep stampen en dreunden de loopplank op naar het dek van de *Gertrude*, waar Daan iedereen begroette met zijn ontembare grijns en hartelijke handdruk, alsof hij de organisator van een rondvaart was die een kakelende groep toeristen verwelkomde. Boven hen hing de omgekeerde spiegel van het Zwarte Meer onverstoorbaar, slaand met zijn eigen golven onder een vochtige koude mist.

‘Laten we gaan zitten,’ zei Professor Odin-Vann en James kon de uitputting in zijn stem horen. ‘Gewoon hier, op het dek. Ik heb er geen kracht voor om beneden dek te gaan. Die duurt niet lang, hoop ik.’

James zakte op zijn hurken langs het dolboord en voelde het zachte deinen van het schip onder hem. Professor Odin-Vann ging op een eigenaardige manier tegen het stuurhuis aan zitten, terwijl de anderen een soort cirkel vormden.

‘Petra vond mij in mijn slaapkamer,’ bekende Daan zachtjes aan James. ‘Klopte niet of zo. Stapte gewoon uit een zwart gat op mijn imitatie Yeti-vacht vloerkleed. Ik pieste bijna in mijn broek, en daar is wel wat voor nodig. Wij Zombies zijn er trots op dat wij het onverwachte verwachten.’

‘Wat zei ze?’ vroeg James.

‘Ze zei, dat het kort dag was en jullie allemaal mij nodig hebben om te doen wat er gedaan moet worden,’ antwoordde hij met een onwillekeurige schouderophalen. ‘Dat is zo’n beetje woord voor woord. Ze had een vreselijke haast.’

‘Dus, wat moet er gebeuren?’ vroeg Ralph, naar Professor Odin-Vann kijkend.

De jonge Professor schudde vermoeid zijn hoofd. ‘Met het Weefgetouw vernietigd, is er nog maar een kans om alles weer recht te zetten,’ reageerde hij. ‘Een laatste manier om Morgan met Petra te herplaatsen en het evenwicht te herstellen. Maar daar zijn we allemaal nodig voor. Petra speelt het meest belangrijke deel en het zal haar alles kosten, een hogere prijs dan ik feitelijk toe wil geven. Maar zonder ons – zonder jullie – is er helemaal geen hoop.’

Met vernauwde ogen voor Ralph opnieuw, ‘Wat hebt u *gedaan*?’

‘Iemand saboteerde ons,’ antwoordde Professor Odin-Vann vlak, Ralph’s beschuldigende blik beantwoordend. ‘Ik had het zo zorgvuldig voorbereid, héél grondig. Ik was klaar voor alles wat er fout zou kunnen gaan met het feitelijk herstarten van het Weefgetouw en het herplaatsen van de draad. Het spreukwerk was *perfect*. Maar we kregen nooit de kans om het uit te proberen. Op het moment dat we aankwamen, activeerden we iets. Een Grensvloek van het een of ander, afgestemd op of Petra, of de draad zelf, of beiden. De Kluis trok zich als een vuist samen. Hij verpletterde het Weefgetouw niet – dat apparaat is veel te magisch om door brute kracht vernietigd te worden. Maar hij perste zijn geweld samen, concentreerde het met een titanische kracht, tot hij eenvoudigweg ontplofte. Het Weefgetouw verteerde zich met een verblindende samengeknepen energie en de Kluis ontplofte. De reactie vernietigde het Archief en scheurde de magische stof van de hele wereld. Maar het ergst van alles, het stopte de loomheid van ons stervende lot volledig. Er is niets meer wat ons nog stimuleert. Geen lot. Geen doel. Geen vooruitzicht, of geluk of kans. We zijn los van enige duidelijke richting. Als we niet

slagen in deze laatste kans... kan er geen wereld meer voor ons zijn om naar terug te komen.'

'Maar...' zei Roos, haar stem zacht van verbaasde zorgen. 'Wat kan Petra *doen*? Waar kan ze nu nog naar toe om haar taak te vervullen?'

'Er is maar een plek,' erkende Professor Odin-Vann, zijn blik richtend op het dek tussen hen in. 'Een plaats waar beslissingen er nog toe doen, waar het Lot zijn deel kan uitvoeren.'

Scorpius leek bedenkelijk. 'En waar is dat?'

'Het verleden,' zei de Professor beslist. En keek zonder zijn hoofd op te heffen naar Scorpius.

Ralph fronste, 'Het *verleden*? Hoe bedoelt u dat? Hebt u het over... Tijdverdrijvers?'

Roos schudde haar hoofd. 'Tijdverdrijvers kunnen de geschiedenis niet veranderen,' zei ze vermoeid, van Ralph naar Professor Odin-Vann kijkend. 'Tenminste geen *belangrijke* geschiedenis. Dat is hun bepalende fout. Het verleden heeft een soort traagheid. Hoe groter de gebeurtenis, en hoe langer het geleden was, hoe meer het een manier zal vinden om het te *laten* voorvallen, ongeacht wat je in het verleden doet om het te veranderen. Daarbij, een Tijdverdrijver is een persoonlijk apparaat. Ga je terug in het verleden en loop je een kilometer in een willekeurige richting, raak je uit zijn invloed en terug naar het heden. Toch, Professor?'

'Tijdverdrijvers zijn voor het herbeleven van korte momenten in het recente verleden, door een of twee personen in een kleine omtrek,' gaf Professor Odin-Vann ongelukkig toe. 'Er *kunnen* veranderingen in dat verleden gemaakt worden, maar alleen wanneer de effecten nog geen belangrijke gevolgen in het heden hebben gehad. Daar heeft Roos gelijk in. Wanneer de geschiedenis gemaakt is, dan is het proberen van het veranderen van het verleden, zoiets als het besturen van een vrachtschip met een theelepeltje. Het zal iets moeten zijn dat nog maar recent gebeurd zou kunnen zijn, maar om de een of andere reden niet gebeurd is. En het zal een enorme, onmetelijke kracht met zich meenemen.'

Scorpius zei, 'Dus, als de geschiedenis niet verandert kan worden, hoe kan het terug gaan naar het verleden ons dan helpen?'

Professor Odin-Vann schudde, opgewekt wordend, zijn hoofd, 'Ik bedoel niet terug reizen in *tijd*,' zei hij, zijn stem doordringend fluisterend. 'Ik bedoel, gaan naar een plek waar Petra al eens geweest is, een plek met diepe, cruciale betekenis voor haar, iets wat kenmerkend voor haar is. We hebben een voorwerp, aan talisman nodig die Petra met Morgan verbind op quantum niveau. Op die manier, als we scheur tussen de dimensies openen, zal het een verbinding maken met de juiste plaats en tijd, Petra terugvoerend naar de originele wereld van Morgan!'

'Maar,' zei James, 'ik dacht, dat het onmogelijk was om een breuk direct in een andere dimensie te maken? Je moet dan door de Wereld tussen de Werelden en het is niet haalbaar om een specifieke dimensie van daaruit te vinden. Dat zou zoiets zijn als het vinden van één ster in een miljoen melkwegstelsels.'

De Professor schudde zijn hoofd weer, zijn ogen helder glanzend. ‘*Nee*. Het is mogelijk om recht in een andere dimensie te gaan. Maar niemand heeft het ooit nog geprobeerd vanwege de eenrichtingsreis. En de prijs is... verschrikkelijk. Maar het is alleen maar mogelijk als we de juiste talisman vinden. De juiste sleutel naar de originele wereld van Morgan!’

‘Dus, wat is de sleutel?’ vroeg Roos.

Professor Odin-Vann keek naar James. En opeens wist James het antwoord.

‘Haar Vader’s broche,’ zei hij met een verbijsterde stem. Hij huiverde.

Daan knikte, zelfs terwijl zijn mond van deze onthulling open ging. ‘Het is precies de broche die Petra verloor vanaf de *Gwendomare* toen ze overboord viel! Je redde haar, maar *dat* zonk! Degene die Merlijn te pakken kreeg, was die van *Morgan*! Zij ging nooit met jou aan boord van een schip, omdat in haar wereld Issy stierf en zij gek werd van verdriet! Die broche is van die andere dimensie!’

De Professor zei, ‘Het is onze enige hoop. Het verbindt Petra met Morgan in de meest basale manier – door de liefde die ze beiden deelden. En het komt van de wereld van Morgan, wat het de perfecte sleutel maakt. Als we het te pakken kunnen krijgen dan is het goed mogelijk, dat Petra haar taak als nog kan volbrengen.’

James keek de Professor aan. ‘Maar waarom moeten we ervoor op reis gaan? Merlijn heeft de broche, dat weet u toch?’

Het gezicht van Professor Odin-Vann verhardde zich. ‘Merlijn is een slimmer en uitgekookter figuur dan iedere man die ooit geleefd heeft. Hij was het, die op de een of andere manier doorzien heeft, dat Petra naar de Wereld tussen de Werelden gereisd was op zoek naar de draad en wie haar daar geconfronteerd heeft. Hij was het, wil ik wedden, die het Weefgetouw gesaboteerd heeft om te voorkomen dat wij de draad zouden gebruiken en onze taak zouden volbrengen. Hij is niet het soort man die de broche hier op school zou houden, waar Petra zou kunnen komen om hem terug te winnen van hem. Hij heeft hem verborgen.’ Hier, glansden zijn ogen hard en gestoord. ‘En ik weet *waar*.’

‘En hoe, mag ik vragen,’ vroeg Scorpius, een wenkbrauw optrekkend, ‘kunt u dat in vredesnaam weten?’

Professor Odin-Vann glimlachte grimmig. ‘Merlijn is machtig,’ gaf hij toe, ‘maar op de macht vertrouwt hij veel te veel. Ik, aan de andere kant, ben *niet* machtig. Mijn hele leven ben ik *bespot* en *belachelijk* gemaakt vanwege deze zwakheid. Dit betekent, dat ik zwaar ben gaan vertrouwen op mijn *intelligentie*.’ Hij tikte betekenisvol, grimmig op zijn bebloede slaap. ‘Het vertrouwen van de Directeur op rauwe kracht is zijn grootste zwakheid en met jullie hulp zullen we het uitbuiten.’

‘Nou,’ zei Ralph, met een resolute zucht weer opstaand. ‘Ik ben weg.’

‘Wat?!’ vroeg James verbaasd. ‘Meen je dat echt? Hoe bedoel je, ik ben weg.’

‘Ik *bedoel*, dat ik terug naar mijn leerlingenkamer ga en mijn huiswerk Oude Runen afmaak, en dan naar bed ga,’ reageerde Ralph, de groep rondkijkend. ‘En de

rest van jullie zou dat ook moeten doen. Deze gast is *gestoord*. Hij wil Merlijn tegenwerken. Je hoorde het hem zeggen, toch? Merlinus Ambrosius!

‘Hij wil hem niet *tegenwerken*,’ raspte James, krampachtig zijn stem laag houdend. ‘Hij is gewoon... Merlijn weet deze keer niet wat hij *doet*. Hij begrijpt niets van Petra’s taak. Dat zij de enige hoop op de wereld is! Hij zou haar confronteren in plaats van haar te helpen en hij zou dat waarschijnlijk met de dood moeten bekopen.’

‘Denk je dat?’ zei Ralph een wenkbrauw optrekkend. ‘Merlijn is geen dwaas, ongeacht wat deze idioot zegt. We hadden maanden geleden al met deze puinhoop naar Merlijn moeten gaan. Hij zou het hebben kunnen maken. Hij *zou* met Petra samengewerkt hebben. En zij zou een verdomd stuk beter af zijn met het samenwerken met de Directeur dan met deze... deze...’ hij gebaarde naar Donovan Odin-Vann op zijn plek, leunend tegen de stuurhut.

‘Ralph,’ zei Daan, die ook op stond, ‘ga je het de oude man vertellen? Ik bedoel, je hebt recht op je eigen mening en al dat soort dingen. Maar we zitten er al te diep in om nu nog van plekje te ruilen, is het niet? Als je over ons gaat praten,’ hij haalde hulpeloos zijn schouders op, ‘dan houd het allemaal op.’

Ralph zuchtte zwaar terwijl hij naar Daan en dan James en tenslotte Roos keek.

‘Mij hoeft je niet aan te kijken,’ zei Scorpius een hand opheffend. ‘Ik ben alleen maar hier, omdat dit beter is dan Wartel en Fontein in de leerlingenkamer te zien zoenen.’

Tenslotte schudde Ralph vermoeid zijn hoofd. ‘Wat zou het uitmaken om het *nu* te vertellen? Zoals je zegt, het is te laat. Maar ik wil hier geen deel meer van uitmaken. Het is niet goed. Ik had er maanden geleden al iets aan moeten doen. Ik had tegen *hem* op moeten staan, toen er nog een kans was om alles in orde te maken.’ Hij wendde zich weer naar Professor Odin-Vann, zijn gezicht vertrok tot een boze walging. Dan, zonder nog om te kijken, draaide hij zich en liep de loopplank af.

Vanaf zijn stoel op de dek, hief de Professor zijn toverstok, richtte hem op de deur verderop en tikte erop. Een vonk roze licht flitste en op een afstand klonk het geluid van grendels die opengingen.

‘Meneer, Malfidus,’ zei Professor Odin-Vann een beetje koel. ‘U kunt nu ook vertrekken. Petra vroeg alleen om James, Roos, Daan en Ralph,’

Scorpius haalde zijn schouders op. ‘Eigenlijk, denk ik dat ik blijf,’ zei hij. ‘Kan de schoenen van Dolohov natuurlijk niet vullen. Voornamelijk omdat ze tien maten groter zijn als die van mij. Maar ik ben van het nieuwsgierige soort. Ik wil wel eens zien hoe dit uit gaat pakken. Er vanuit gaand, dat niemand het erg vindt.’

Hij keek opzij naar James, Daan en Roos. Daan knikte.

‘Prima,’ zuchtte Professor Odin-Vann, tenslotte opstaand. ‘Dan vertrekken we vanavond. Eigenlijk, nu direct. Petra wacht op onze terugkeer en we hebben geen seconde te verliezen.’

Roos keek bezorgd naar James. James begreep het. Het gebeurde allemaal zo snel, zonder een kans om even na te denken over wat ze zouden gaan doen. En toch,

hadden ze feitelijk wel een keuze? Hij aarzelde maar even en dan vroeg hij aan Professor Odin-Vann. 'Waar gaan we heen?'

De ogen van de Professor vernauwden zich en glinsterden weer met die slimme, iets hectische, glans. 'De boerderij van Morgenster,' antwoordde hij. 'Naar het meer en zijn dode gezonken schuilhut.'

Daan hief zijn hoofd op. 'Waarom daar?'

De Professor draaide zich naar de stuurhut en wrikte de deur open. 'Omdat dit de laatste plek in de wereld is, waar Merlijn van ons verwacht om daar te gaan zoeken.'

De jonge Professor navigeerde zelf het schip. Het stuurwiel was bijna zo groot als hij, maar hij hield zich er vastberaden aan vast, de *Gertrude* sturend naar een andere tunnelingang dan die ze eerder genomen hadden. Deze had geen bestemming op de rand staan, maar de Professor – of het schip zelf – leken te weten waar heen te gaan.

'Het is niet hetzelfde zonder Ralph,' zei Daan zachtjes. Aan de andere kant van James, knikte Roos.

James keek naar Scorpius, een snijdende opmerking verwachtend, maar de blonde jongen zei niets, hij keek alleen maar voor zich uit naar de aankomende duisternis toen de tunnel de *Gertrude* naar binnen zoog, haar onverbiddelijk in haar razende stroom trekkend.

Met een zware klap vouwde de mast zich. Duisternis slokte het schip op en een duizelingwekkende snelheid nam de plaats van het gemoedelijke schudden van het Maanmeer in.

Het viel James nauwelijks op. Hij hield zich vast aan de koperen railing, die vastgeschroefd aan de achterkant van de stuurhut was, kijkend naar de gerepareerde lantaarn die boven de boeg heen en weer schommelde, het enige licht verzorgend in de razende maag van de tunnel.

'We moeten snel zijn,' riep Professor Odin-Vann zonder om te kijken. 'Ieder van jullie heeft een rol te spelen.'

'En wat voor rollen zijn dat dan, precies?' riep Scorpius terug.

James keek alleen maar naar de Professor, die nog niet voorbereid leek te zijn op dit soort vragen. Dan, kennelijk zijn woorden zorgvuldig overwegend, zei hij, 'We zullen in het midden van het meer van de boerderij boven water komen, maar het zal lastig zijn om het schip niet vast te laten lopen op een van de ondiepe stranden.'

Meneer Malfidus, u zult in deze stuurhut blijven en het schip stabiel voor ons houden, handen op het stuurwiel.' Hij keek even snel opzij, zijn ogen stonden helder in het heen en weer zwaaiende licht voor op het dek. 'Roos, jij en meneer Wilstra halen de schuilhut omhoog vanuit zijn gezonken positie. Hij zal heel zwaar zijn en doorweekt, maar ik weet dat jullie het samen wel voor elkaar krijgen, houdt hem rechtop terwijl ik de verborgen broche ophaal. En James...' hij keek weer even achterom, vluchtig James in zijn ogen kijkend en ondertussen worstelend met het stuurwiel door de haastige duisternis vóór hem. Rond de boeg ontplofte grijze golven, striemen mist tegen het raam werpend, ze lawaaierig bestokend en het uitzicht belemmerend. 'James, jij zult mij helpen bij het ophalen van de broche.'

'Dat lijkt mij nauwelijks een taak voor twee personen,' merkt Scorpius op.

'Na wat er in het Archief gebeurd is,' reageerde professor Odin-Vann duister op, 'neem ik geen enkel risico.'

De reis duurde langer dan James verwacht had. De *Gertrude* schudde gewelddadig van de ene kant van de tunnel naar de andere, voortjagend door de kennelijk eindeloze duisternis. Na een poosje, legde Roos een hand over haar mond.

'Ik denk, dat ik moet spugen,' waarschuwde ze met een diepe, slikkende, stem.

'We zijn er bijna,' zei de Professor, zich schrapzettend toen de tunnel onder hem omhoog kwam. James verstevigde zijn greep aan de railing en zette zijn voeten stevig neer. Water sloeg in golven over de boeg en overstroomde het dek, gleed over de ramen en dompelde de lantaarn onder. Het gebrul van de lucht werd gesmoord door een zware gorgelende dreun, toen de *Gertrude* omgeven werd door een koude duisternis. Het schip boog stijl omhoog, nog altijd vooruit schietend, maar nu door een naadloze diepte. De lantaarn bleef branden, een groene stralenkrans door stromende bubbels vormend.

En dan, veel soepeler dan daarvoor, barste het schip tevoorschijn op een wijds oppervlak, kantelde zwaar naar voren en met een trilling en een klap, begroef ze haar kiel in kabbelende golven.

Verontrust stapte James naar de ramen en keek door de dalende druppels naar buiten. De golven waren talrijk en snel, zacht verlicht door maanlicht door jachtige, rafelige wolken. Er was rondom geen land te bekennen, alleen een donkere horizon, strak en vlak.

Daan duwde zich naast James. 'Dit... is een behoorlijk binnenmeer, is 't niet?'

'We zijn nog niet bij de Morgensterboerderij,' legde Professor Odin-Vann uit, het stuurwiel loslatend en doordringend uitademend. 'Naar Ooswestrie reizen, is niet zoals reizen naar Londen - het is geen directe aansluiting. Dit zal een beste ouderwetse zeiltocht worden, ben ik bang. We zijn nog maar net voorbij de Isle of Man. Wanneer we de lichten van Liverpool zien, duiken we opnieuw onder en komen weer bij het meer van de Morgensterboerderij weer boven.'

Van opzij keek Scorpius naar de Professor. 'Het is maar goed dat u weet hoe dit schip werkt, is het niet?'

Vermoeid haalde de Professor zijn schouders op en rekte zich uit om aan een koperen grendel te trekken. Met een klik, een ratel en de zweepslagen van het tuigage, kraakte de mast weer overeind. Trillend nam hij zijn plek weer in. 'Het schip is zo betoverd, dat het ons meeneemt waar we heen willen. Alles wat wij moeten doen, is zitten en wachten.'

'Hoe gemakkelijk,' knikte Scorpius, terugdraaiend naar het donkere uitzicht voorbij het raam. 'Morgenster heeft de betovering zelf gedaan, is het niet?'

James keek naar Scorpius.

Professor Odin-Vann fronste en knipperde, om vervolgens een beetje met zijn hoofd te schudden. 'Petra? Oh. Ja, natuurlijk. Zij betoverde het. Ik heb geen flauw idee hoe zo iets aan te moeten pakken.'

'Dus, neem ik aan,' mijmerde Scorpius, kennelijk alleen maar hardop aan het denken, 'dat wij gebonden zijn aan onze eindbestemming, ongeacht wat.'

Professor Odin-Vann antwoordde niet. Tegen de aanwezigen zei hij, 'Ik ga benedendeks, was mezelf en probeer een uurtje te slapen. Maak mij wakker als de kunst in zicht komt, eh?'

'Aye-aye Kap'tein,' zei Daan, kaars rechtop staand en een strakke saluut makend.

'Ik ga echt spugen,' kreunde Roos, en zocht zich een weg naar de deur. Frisse nachtlucht en zeemist joegen naar binnen toen zij hem openduwde, het natte dek opvluchtte en afboog naar de lij. Professor Odin-Vann volgde haar en ging op weg naar de trappen die het ruim in gingen.

'Hij is echt ontspannen nu we onderweg zijn,' merkte Scorpius op, die naar de verdwijnende Professor keek.

James hief zijn hoofd op naar Scorpius. 'Waar doel je op?'

'Ik weet niet waar *hij* op doelt,' zei Daan, wrijvend over zijn maag, 'maar Petra pikte me op, net toen ik op weg was naar het avondeten, en ik ben uitgehongerd. Heeft deze badkuip een kombuis, denk je? Een frietkot? Misschien een lopend buffet?'

James staarde hem verbaast aan. 'Echt? Hoe kun je op een moment als dit eten?'

Onverstoorde schouderchokte Daan. 'De wereld redden maakt me hongerig.'

James besloot dat meegaan met Daan iets beter was, dan simpelweg wachten in de stuurhut. Scorpius achterlatend, glipten ze naar de donkere dekken en onderzochten deze. Er was maar weinig te zien. De bovendekken, het stuurhuis, schoepenwielen en masten waren het enige wat te zien was. Benedendeks, was de meeste ruimte verdeeld in opslagruimten gescheiden door een smalle gang. Dicht bij de boeg bevond zich een gemeenschappelijke ruimte voor de bemanning, daar had James met Merlijn gezeten op hun weg terug naar Londen. Hier lag Professor Odin-Vann languit op een bank, een arm over zijn ogen, een been rustte op het dek met zijn voet scheef. Hij zaagde doordringend.

‘Kijk eens aan,’ fluisterde Daan, een aantal kleine kastjes open wikkend. Hij rommelde erin en haalde er een verpakt bundeltje uit. Met samengeknepen ogen in het weinige licht, las hij het etiket. “‘Harrie’s Hartige Happers”. Ooit van gehoord?’

Afgeleid schudde James zijn hoofd.

Met zijn tanden trok Daan de verpakking los en onthulde een stapeltje biscuitjes die er, in vorm en kleur, uitzagen als dakpannen. Hij haalde zijn schouders op en beet er in een. Dan beet hij iets harder. Niet in staat om een hoekje van het veronderstelde eetbare biscuittje af te bijten, liet hij hem zakken en sloeg ermee tegen de rand van een bank. Het klonk als steen op hout. Hij zuchtte treurig en gooide hem weg.

Roos voegde zich een paar minuten later bij hen en de drie zaten zwijgend in het ruim, meebewegend met het ritmische schommelen van het schip. Naast hen bleef Professor Odin-Vann haperend snurken.

Stijf wordend en gefrustreerd verveelt, stond James op en ging terug naar de gang die de scheepsruimtes scheidde. Niemand volgde hem.

Scorpius zat met opgetrokken knieën, en zijn handen bungelend erover heen, tegen de muur aan het eind.

Jams liet zich naast hem neerzakken.

‘Wat is de echte reden dat je mee bent gekomen?’ vroeg hij. ‘Het was zeker niet uit goedheid van je hart.’

Vlak zei Scorpius, ‘Dat doet pijn, meneer.’

‘Ik meen het.’

Scorpius haalde vaag zijn schouders op. ‘Ik geloof van dat flauwekulverhaal van Odin-Vann, over het vinden van de talisman van Morgenster’s vader op de boerderij van haar Opa, geen ene moer.’

James boog zich naar voren en draaide zijn gezicht naar Scorpius. ‘De broche? Hoe bedoel je?’

‘Ik bedoel, de waarschijnlijkheid van *hem* dat hij slimmer is dan de Directeur, is zo waarschijnlijk als jij die het wint van Dolohov bij een potje Toverschaak. In het kort, helemaal niet. Hij is of misleid – wat heel goed mogelijk is – of hij liegt.’

‘Maar...’ James schudde zijn hoofd, gevangen tussen onrust en irritatie, ‘waarom zou hij liegen? Hij help Petra toch, of niet? Net als wij allemaal.’

‘Net als *jullie* allemaal,’ corrigeerde Scorpius hem. ‘Ik kwam alleen maar mee om Roos en Wilstra in de gaten te houden. Hij heeft een *oogje* op haar. En ik...ach, ik ben het jaloerse tiep.’

‘Verander niet van onderwerp,’ zei James, de blonde jongen scherp observerend. ‘Jij denkt dat Professor Odin-Vann tegen ons liegt? Ben je het over hem eens met Ralph? Dat hij niet te vertrouwen is?’

‘Zeg me nou *niet*, dat jij er nog niet achter bent,’ zuchtte Scorpius. ‘Per slot van rekening was jij het zelf, die dat bericht schreef. Ik hoef het toch niet van a tot z uit te leggen voor je.’

‘Weet je waar ik ziek van ben?’ verklaarde James opeens, boos met zijn armen gebarend. ‘Mensen verwijzen naar grote, belangrijke onthullingen zonder mij een direct antwoord te geven! De Oma van Millie, Directeur Merlijn en nu jij! Gooi het eruit, of leer om je verdenkingen vóór je te houden!’

Scorpius ontplooidde een kleine glimlach, duidelijk genietend van James’ ongemak. Dan knikte hij en werd serieus. ‘Het staat allemaal in jouw aantekening. Jij herinnert je het toneelstuk, net als ik dat doe. De rollen zijn verdeeld, nu net als destijds.’

James zakte achterover. ‘Ja, ja. Petra is Prinses Astra,’ zei hij met een rol van zijn ogen. ‘En ik ben Treus, verblind door liefde en al dat soort dingen. Wat is het punt?’

‘Zoals ik zei, *jij* maakte die aantekening,’ antwoordde Scorpius luchtig. ‘Wat ik zeg, is dat we zijn beland in de laatste akte. Jullie twee hebben het podium weer. En *ik* denk, dat je dat bericht voor jezelf schreef, met een reden.’

‘Ik droomde een idiote droom,’ schudde James afwijzend zijn hoofd. ‘Over Petra op een begraafplaats met Albus. Ik werd wakker met een idee in mijn hoofd. Het ging nergens over, maar kennelijk schreef ik hem op. Ik kan me nauwelijks herinneren dat ik dat deed. Ik droomde waarschijnlijk nog.’

‘Dat noemen ze “automatisch schrijven”,’ zei Scorpius, kort een blik op James werpend. ‘We leerden het in onze eerste les bij Zwamdrift. Gewoon omdat ze een mesjogge ouwe zonderling is, is het niet zo, dat er niets zoiets als voorspellen bestaat.’

James fronste. ‘Ik let in haar klas zo min mogelijk als ik kan op.’ bekende hij.

Scorpius rolde met zijn ogen en zei toen, ‘Automatisch schrijven is wat er gebeurt wanneer je onderbewustzijn iets weet, wat je wakkere brein niet doet. Het is wanneer het begraven deel van je brein je lichaam kort overneemt en je wakkere brein een bericht stuurt.’

James overwoog dit, en schudde zijn hoofd weer. ‘Ik snap niet wat het bericht kan zijn. Het is een stuk tekst uit het toneelstuk. Voorzichtig vuige Donovan.’

‘*Feitelijk* niet,’ zei Scorpius. ‘Nergens in de tekst worden die drie woorden gesproken. Treus komt er tijdens zijn opruiende toespraak bij in de buurt. Maar het woord “voorzichtig” staat nergens in het script vermeld.’

James knipperde toen hij terug dacht aan het stuk. Hij probeerde zijn eigen tekst terug te halen. Met tegenzin beseftte hij, dat Scorpius gelijk had. Toch, het was net zo aannemelijk dat zijn tweedejaars ik de tekst verkeerd had opgeschreven, als dat de drie woorden een voorspellende betekenis hadden.

Hij mijmerde hierover, gespannen en geconcentreerd, proberend te bepalen wat deze woorden in de huidige situatie zouden kunnen betekenen. Maar hij kon niets bedenken. Uiteindelijk, geestelijk uitgeput, gaf hij het op.

Er ging een minuut voorbij, toen zei hij tegen Scorpius, 'Je moet het echt gewoon uitmaken met Roos.'

Van opzij keek Scorpius hem aan en zijn gezicht betrok. 'Ik weet niet of ik meer onder de indruk ben dat *dat* het is waar je over hebt nagedacht, of geïrriteerd omdat je het feitelijk zegt.'

'Geen van beiden,' zei James. Door de lengte van de gang kijkend. 'Ik beseft nu ineens, dat ik me niets meer aantrek van wat jij denkt.'

Scorpius ontspande zich een beetje. 'Het vooruitzicht op het eind van de wereld doet dat met je, denk ik.'

'Ik meen het,' zei James dof. 'Ik heb geen idee meer hoe ik haar aan moet pakken. Ik zweer het, jij haalt opzettelijk uit naar haar emoties, gewoon omdat je geen idee hebt hoe je een normaal gesprek met haar kunt hebben.'

'Dit van iemand die niet kan kiezen tussen een rechthebbende, bazige, aristocraat en een neurotische, criminele, bezweerdster.'

James haalde nogmaals geïrriteerd adem en blies deze langzaam uit. Hij wilde Scorpius tegenspreken. Hij wilde hem vertellen, dat hij, Scorpius, niet echt een slecht *persoon* was, maar alleen slecht voor Roos. Maar dat leek geen zin te hebben. Hij vroeg zich, bijna afstandelijk, af hoe laat het inmiddels was. Middernacht? Later?

Zijn kaak kraakte toen hij enorm moest geeuwen.

Naast hem strekte Scorpius een been en leunde opzij, zich van James afwendend.

Het interesseerde James niet langer. Vermoeidheid gleed over hem heen, trok zijn oogleden naar beneden en veranderde zijn spieren in zandzakken.

Hij gaf eraan toe en de tijd begon zich uit te strekken, eerst alle gevoelens verdovend en dan de minuten in uren veranderen.

Hij droomde niet.

Een onverwachte harde trilling liet het schip kreunen en James merkte dat hij naar voren viel. Verward zwaaide hij met zijn armen, niet weten wat boven of onder was, zijn hoofd tolde, nog duf van de slaap. Een muur van koud, oud hout sloeg tegen hem aan, en hij besepte, vaag, dat het de vloer van de gang was.

Op zijn ellebogen drukte hij zich overeind en opende zijn ogen. Het licht was anders. Dunne potlooddikke stalen van grijs daglicht schenen van bovenaf door de scheuren in het bovendek.

Scorpius kreunde van zwakke irritatie, zich vanaf zijn plek op de vloer omhoog worstelend.

'We vielen in slaap,' raspte James met een hese stem. Hij wreef met zijn handen over zijn gezicht en harkte zijn vingers door zijn haren. 'We hebben de hele nacht geslapen. Moet wel. Zijn we d'r?'

'Ik moet een WC en een kop sterke thee,' antwoordde Scorpius knorrig, zich overeind duwend en achteruit tegen de muur vallend. Onder hen wiegde het schip zachtjes, in de verte vergezelt van klotsend water.

James draaide zich om en stommelde de gang door, nog wat duf van de slaap, maar zich dwingend scherp te zijn.

Roos en Daan kwamen hem bij de trap tegen, Roos met haar bossige haren in verwarde strengen, Daan knipperend en zijn ogen tot spleetjes knijpend naar de bewolkte dageraad erboven. Samen, zonder iets te zeggen, liepen ze de trap op de koele lucht van een grijs, stormachtig daglicht in.

Professor Odin-Vann stond op de boeg. Hij keek achterom toen hij hen aan hoorde komen, zijn ogen helder en waakzaam.

‘We zijn er,’ verkondigde hij met een gedempte stem en wees naar voren.

James bewoog zich naar de Professor toe, knipperend tegen de inwitte mist die de boot omgaf.

‘Ik zie helemaal niets,’ zei Scorpius vlak, James voorbij lopend en in de rondte kijkend.

‘Het is daar,’ knikte Professor Odin-Vann, ‘nog net aan door de mist zichtbaar. Bomen aan alle kanten en daar, recht vooruit, de oude steiger en de gezonken schuilhut. James, jij hebt deze plek al eens gezien, toch? Tenminste, de jaren oude versie ervan die Petra oppriep? Je herkent het, is het niet?’

James schuifelde naar voren en tuurde kritisch over de grijze golven. Nu de Professor het zei, kon hij de schaduwen van de bomen zien die het eind van het woud markeerden, helemaal verborgen en spookachtig in de loerende mist. Hij keek vervolgens naar voren. De boeg leek inderdaad naar een vervallen steiger te wijzen. Door de golvende mist dan weer wel en dan weer niet zichtbaar.

‘Dit is ‘t,’ knikte hij. ‘In Petra’s versie is de schuilhut er gewoon, aan het eind van de steiger. Maar de versie in onze tijd is kapot en gezonken. Geen idee hoe diep.’ Hij keek naar het water, maar daarin was niets zichtbaar. De golven sloegen tegen de kiel, de wolken erboven weerkaatsend, het meer veranderend in een bewegende, gebroken spiegel.

‘We drijven,’ zei Professor Odin-Vann, zijn ogen nog steeds gericht op de steiger omgeven door de mist. ‘Scorpius, neem het stuurwiel en houd ons in het midden van het meer.’

‘Ik wilde het gisteravond niet zeggen,’ reageerde Scorpius, moe en kernachtig, ‘maar ik geloof niet, dat boten zo werken.’

‘Ga!’ zei de Professor opeens krachtig, zich omdraaiend naar Scorpius. Zijn ogen waren wijd en scherp, of op de rand van paniek, of triomf. ‘Roos, Wilstra, hef de schuilhut op. Richt op het water vlak vóór de kapotte steiger!’

Scorpius, zag James, liep terug naar de stuurhut, maar ging er niet in. Vanuit de schaduw ervan, vernauwde hij zijn ogen en hield hij de jonge Professor scherp in de gaten.

Roos en Daan liepen naar de schommelende boeg en trokken hun toverstok. Elkaar kort aankijkend, mikten ze op de steiger en lieten hun armen zakken naar de rusteloze golven eronder.

'Wingardium Leviosa!' riepen ze gelijktijdig.

Meer dan hij het hoorde, voelde James de stroom magie die de diepte in gevuurd werd. Eerst gebeurde er niets. Dan, subtiel, steeg er een diepe kreun vanuit de diepte op. Professor Odin-Vann bewoog zich langzaam naast Daan, zijn blik verrukt. James ging naast hem staan.

'Professor,' fluisterde hij, terwijl hij keek naar het water aan het eind van de steiger. Een golf opeen gepakte bellen stegen op naar het wateroppervlak. 'Hoe bent u erachter gekomen dat Merlijn de broche van Petra hier verborgen heeft? Heeft zij het u verteld?'

De blik van Professor Odin-Vann week niet van de borrelde waterverstoring. Meer diepe kreunen en kraken stegen op vanuit de koude diepte. Daan en Roos vertrokken van intense concentratie hun gezicht.

'Kom op, James,' zei de Professor, zijn hand uitstekend en een been over de railing zwaaiend. Verrast keek James hem aan. 'Kom!' zei de Professor met een commanderende rasp. 'En kijk!'

Hij knikte naar de golven onder de schommelde kiel. Daar verstevigde een witte waas een golf, deze opeens bevrozend tot een ijsschots, die als een duikboot zacht opsteeg. De ijsschots duwde zich tegen de *Gertrude*, haar gewicht ondersteunend. 'Zie je? Petra's krachten vergezellen ons. Kom. Ik heb jouw ogen en moed nodig om onze taak te voltooien.'

Daarmee zwaaide hij zijn andere been over de railing en stond bovenop een bevroren golf. Een andere verscheen er voor hem, opstijgend om zijn volgende stap op te vangen, betoverde ijzige treden vormend. Een winterse koude steeg ervan op, James' adem opeens in wolkjes veranderend. Hij rilde hevig.

'Ga, James,' zei Daan met een gespannen stem. 'Als dat ding eenmaal boven water is, kunnen wij het niet lang meer volhouden.'

Bezorgd knikte James en klom onhandig over de railing van de boeg. Zijn voet gleed over de ijzige tree onder hem en vond dan houvast. Voorzichtig, zenuwachtig, begon hij Professor Odin-Vann te volgen, van treegolf naar treegolf stappend. Toen James en de Professor ter hoogte van het water kwamen, zonken de treden gorgelend weg en werden door een brug van ijs, zo dun als papier en breekbaar als glas, vervangen. Toch was het sterk genoeg om hun beider gewicht te dragen terwijl ze er langzaam overheen de opstijgende bellen voor de steiger naderden.

James keek over de schouder van Professor Odin-Vann en zag de punt van de oude schuilhut uit de borrelende bellen steken. Hij was van hout gemaakt, nu verrot en misvormt, nauwelijks bedekt door witte verf. De schuilhut duwde zich verder omhoog en een taps toelopend dak begon te volgen, de oude houten pannen schots en scheef, als de tanden van een Feeks. Met het hogerop komen, stroomde het water van het dak, het gewicht van de diepte ontworstelend.

'Alleen,' fluisterde James, nu dringender, 'ik had een ontmoeting met de Directeur. Hij vertelde mij, dat hij de broche in zijn bezit had, omdat hij hoopte dat Petra naar

hem zou komen. Hij had hem daar bij zich, in zijn kantoor. Heeft hij... misschien... hem later verborgen?’

Professor Odin-Vann antwoordde niet. Hij bewoog zich dichter naar de opstijgende schuilhut.

‘Ungh!’ kreunde Roos van achter hen. ‘Dit is... *zwaar!*’

‘Nog maar een klein stukje,’ riep de jonge Professor terug, een hand in een kalmerend gebaar, uitstekend. De ijsbrug was met het toenemen van de lengte, smaller geworden, alsof zijn krachten afnamen. Golven sloegen er bedaard overheen, James’ schoenen nat makend toen hij zich naar opzij bewoog, langs de rand, in het kielzog van de Professor, meelopend.

Voorzichtig, vuige Donovan, dacht hij. De woorden treiterden hem, leken hem te tarten.

Ik hoef het toch niet van a tot z uit te leggen voor je, had Scorpius de avond daarvoor gezegd.

‘Bijna,’ zei Professor Odin-Vann tegen zichzelf, zo leek het.

Een lange krakende kreun steeg op uit de schuilhut toen deze hoger in de grijze lucht opsteeg, het zware water van zich af schuddend. Hij was krom, draaiend terwijl hij opsteeg, opgeblazen als een griezelige luchtballon. Gladde slierten wier hingen aan de randen en bedekten de staande balken.

James stopte toen er zich een afschuwelijk idee in zijn hoofd begon te vormen. De koude van de ijsbrug trok door zijn hele lichaam op.

Voorzichtig, vuige...

Het gebrul van water was te luid toen de schuilhut loskwam van het meer en uiteindelijk volledig op het oppervlak kwam te dobberend, om iets te zeggen. Het zicht op de binnenkant werd door slieten wier en rottend blad belemmerd. Terwijl hij tot rust kwam, draaide de schuilhut een beetje en schuurde langs de oude, half vergane, houten delen van de steiger.

‘Donovan Odin-Vann,’ fluisterde James dringend, zijn ogen sperden zich in een afschuwelijke, verbijsterende onthulling. ‘*Don...O...Vann!*’

De schuilhut stootte weer tegen de restanten van de steiger en terwijl dit gebeurde, scheurde het wier los van de daklijst, als een doorweekte sluier opzij vallend.

Iemand stond in het midden van de schuilhut. De vorm was nauwelijks een silhouet, lijkachtig en bottig, en toch, op de een of andere manier, herkenbaar aan haar lange, druipende rode haar.

‘James,’ zei ze met een trillende, raspande oude stem. ‘Ik heb je gewaarschuwd, is het niet? Op het meer de afgelopen Winter. Ik zei je Petra te verlaten. En toch, daar ben je. Voorspelbaar... tot het laatst.’

Vóór James, trok de arm van Professor Odin-Vann krampachtig, zijn toverstok omhoog en terug zwaaiend. James schrok zich lam toen het leek dat de toverstok op

hem gericht werd en een blauwe straal afvuurde. De spreuk siste echter over zijn schouder en raakte een doel verder weg, op de boot.

Verrast kreunde Scorpius. James draaide zich net op tijd om te zien dat je jongen achterover tegen het stuurhuis geworpen werd, zijn toverstok viel uit zijn hand. Een seconde later, stortte hij op het dek neer.

James haalde adem om te schreeuwen, maar opeen was er een verschrikkelijke druk op zijn borst, die de lucht uit hem kneep. De wereld draaide ondersteboven toen hij opgetild werd van de ijsbrug en weggehaald werd in de greep van een enorme watertentakel. Een seconde later, sloeg hij tegen de koude verrotte vloer van de schuilhut, hard genoeg doorrollend om tegen de achterste muur te knallen en er een been doorheen te trappen.

‘Dat zou ik maar niet!’ riep Judith naar het schip, haar stem een schor gekrijs maar nog met een bevelende toon. ‘Laat dit gebouw terug in de diepte zakken en arme James gaat ermee ten onder!’

James worstelde om overeind te komen, maar zijn been zat verstrikt in de gebroken muur. Judith stond recht voor hem, haar eens zo prachtige gewaden nu dof en doorweekt, verrot en versleten. Eronder leek haar lichaam hoekig, slechts botten en pezen. Ze stonk afgrijselijk.

Tien meter verderop, leunden Daan en Roos nog steeds gebogen over de boeg van de *Gertrude*, toverstokken uitgestrekt, ingespannen, ogen wijd open van shock en angst.

Tussen hen en de schuilhut stond Professor Odin-Vann op de brug van ijs met zijn toverstok nog steeds opgeheven, achteruit naar de boot wijzend, maar zijn gezicht wees vooruit, zijn ogen vast op Judith. Zijn uitdrukking had het meeste weg van aanbidding.

‘Professor!’ riep James, half proberend om de man wakker te schudden uit de betovering die Judith over hem had uitgesproken. Professor Odin-Vann liet zijn blik even zakken, knipperde naar James en zijn gezicht verhardde zich. James begreep de verschrikkelijke waarheid: Judith had helemaal geen betovering over hem uitgesproken. Hij deed dit alles geheel uit eigen vrije wil.

‘U saboteerde het Weefgetouw!’ riep James met een plotse zekerheid. ‘Maar, waarom?’

Judith antwoordde, ‘De goede Professor en ik hebben een bepaald gezamenlijk belang, James.’ Terwijl ze sprak draaide zij zich en keek omlaag naar hem. Haar gezicht, zag James nu, was een verschrompelde, vliedunne ivoren huid over bot. Haar lippen waren er niet meer, de gele grijns van haar tanden onthullend. Haar ogen waren als gepelde druiven in holle kassen. Maar haar haren waren nog steeds lang en rood, haar schedel met natte linten bekleedend. ‘Zoals je kunt zien heb ik een nieuwe gastheer nodig. Petra heeft met mij gebroken. Zonder haar is mijn tijd op deze bol bijna voorbij. Maar Meneer Odin-Vann is meer dan bereid om haar plaats in te nemen. Hij is *gretig*.’

Onder de dode starende afschuw van Judith, dook James in elkaar. Trillend rukte hij zijn blik los van haar en richtte zich opnieuw tot de Professor. 'Maar wat zit er dan voor *ú* in?'

Professor Odin-Vann schudde zijn hoofd, langzaam maar nadrukkelijk, alsof James uiteindelijk iets bevestigde wat hij aldoor verwacht had.

'Je weet het *echt* niet, is het wel?' zei hij. 'In het begin, dacht ik dat je mogelijk anders zou zijn. Toen je aangevallen werd en vernederd door die kleine pestkoppen, Edgar en zijn vriendjes. Ik hoopte, dat je in staat zou zijn de waarheid te snappen. Maar nu zie ik, dat je net als alle anderen bent. Te arrogant in je eigen superioriteit om te begrijpen *hoe* het *is...*' Hij bewoog zich naar James, zijn gezicht verwrongen in een masker van woedende, oeroude ellende. 'Om *bespot* te worden. Om bij elke gelegenheid *gekleineerd* te worden. Om als een *kind* vertroeteld te worden door hen die geloven dat ze goed zijn, en als een *hond* geslagen te worden door hen die weten dat ze slecht zijn.' Hij bewoog zich nu resoluter naar voren, zich richtend op James, zijn kin opheffend en sprekend met het vuur van een lang onderdrukte razernij. 'Die beide daden komen van dezelfde zielige leugen. Dat ze *beter* zijn dan ik. Dat ze *machtiger* zijn dan ik. Dat zal altijd zijn wat van mij willen doen *geloven*. Een zwakke, trage, geletterde, onhandige kleine *verschutting!* Maar *nu* zal de wereld het zien. Ik gebruikte mijn *hersens* om hen te *verslaan*. Ik maakte mijn *TOVERSTOK!*'

Hij zwaaide ermee in zijn vuist, die trilde van gestoorde spanning. Zijn ogen stonden vurig.

'*Traag*, was ik vroeger? Nu ben ik de snelste tovenaer ter wereld! Zwak? Nu heb ik de macht van directe kracht. Ik heb uiteindelijk iedere tegenspreuk mijn toverstok vastgelegd, iedere beschermende bezwering, iedere afschrikwekkende vloek uit de Bezweerders Lexicon! Zo toegerust, merk ik en weersta ik iedere spreuk die *iemand* maar in een aanval durft te gebruiken!' Hij haalde groots en diep adem en hield deze vast. 'Met dit stuk gereedschap uiteindelijk geperfectioneerd, *wist* ik, dat ik onstopbaar was. Maar ik wist ook, dat dit niet *genoeg* was. Ik moest niet alleen hen die mij gemarteld hadden tot zwijgen te brengen, maar opstaan tegen *allen* die vasthouden aan de *zielige illusie* van hun eigen superioriteit. *Allen* die door het leven gaan zo *overtuigd* van hun eigen goedheid, hun eigen deugd, hun eigen idiote *leugen over waarheid!* En toen... vond Judith mij.'

Hij keek opzij naar haar, tenslotte stappend op de vloer van de schuilhut en zich bij haar voegend.

'Ze vond mij,' zei hij met een plotse, zachte verrukking. 'En zij hielp mij om het te begrijpen. Petra, mijn oude schoolvriendin, zou naar mij toekomen. En wanneer ze dat deed, zou ik haar helpen. Judith hielp mij om te zien, dat dit mij taak was. Ik moet Petra helpen om voor eens en altijd haar van vloek af te komen. Dit moet ik doen, met de hulp van Judith... door haar te eindigen.'

'Nee,' blafte James, zich inspannend om zijn been uit de gebroken zijkant te krijgen.

'Het is het barmhartigste,' beaamde Judith met haar krakende, mossige stem. 'Heimelijk verlangt Petra zelf naar haar dood. En dan, als zij er niet meer is, zal

Donovan mijn nieuwe gastheer worden. Dan, volledig hersteld en opnieuw geworteld in dit rijk, kunnen we ons uiteindelijk verheugen, dat de macht in de handen is van hen die dit werkelijk verdienen, en weten hoe deze te gebruiken.'

'Omdat, James,' zei Professor Odin-Vann, met een goedaardige triestheid omlaag naar James kijkend, 'Judith gelijk heeft. Het zijn niet alleen *sommige* mensen die door het leven gaan met de leugen van hun eigen gelijk. Het zijn hen *allemaal*. En ze hebben het allemaal... stuk voor stuk... beledigend, *fout*.'

Met het uitspreken van de laatste woorden werd zijn stem werd zijn stem ijzig. Hij hief zijn toverstok en richtte hem op James.

'Oh, sodemieter op!' klonk een stem vanaf enige afstand. James keek op en zag, dat het Roos was. Ze trok haar toverstok omhoog, de levitatiespreuk verbrekend.

'*Zwem*, James!' Naast haar, kantelde Daan, opeens de schuilhut volledig met zijn eigen toverstok ondersteunend. Hij kreunde, hijgde en verbrak zijn spreuk ook.

De schuilhut viel abrupt, raakte het water en begon te rollen, onmiddellijk kapseizend.

Professor Odin-Vann struikelde, viel voorbij Judith en raakte een zijwand, knalde ertegen en volgde hem het water is.

Een straal helder rood raakte de golven waar hij terecht was gekomen, ontploffend in een explosie van stoom. Vanaf het schip vuurde Roos, mikkend op zowel de Professor en Judith. Daan greep zijn toverstok en deed met haar mee.

Judith cirkelde in het rond. In een oogwenk veranderde ze in een cycloon van stinkend, zwart water, door de kracht werd de schuilhut rondom haar in stukken gescheurd. Kronkelende tentakels rolden zich uit en schepten Professor Odin-Vann uit het water. Zijn lichaam naar de opening van de brullende waterhoos dragend, draaide furieus rond James, die midden in de ruïne bedolven werd, vluchtte over het meer voorbij de *Gertrude* weg en verdween in de dichte witheid van de mist rondom.

'James!' riep Daan, die zijn toverstok weer uitstak. Ademloos herhaalde hij de leviteerspreuk. James, samen met een rommelige verzameling gebroken zijkant, vloerdelen en verpulverde dakpannen, schoot met een adembenemende snelheid omhoog uit de golven.

'Oeps!' hijgde Daan, zijn toverstok in beide handen nemend. 'Een stuk lichter dan de schuilhut. Hou je vast terwijl ik je een stukje naar binnen hengel.'

Onhandig, trillend van uitputting, trok hij James, samen met zijn verzameling afval, over het dek en liet hem zakken. James struikelde toen zijn voeten het hout raakte.

'We moeten achter ze aan!' hijgde hij, zich aan de railing voor ondersteuning vastgrijpend.

'Geen van ons weet ook maar hoe!' riep Roos hulpeloos, een nog steeds versufte Scorpius overeind trekkend. 'Wij weten niet hoe we met dit schip moeten varen!'

'Hoe moeilijk kan het zijn?' zei Daan, zijn toverstok weer in zijn broekzak terugstoppend. 'We zagen hoe Hagrid het deed, nietwaar? Alles wat we moeten

doen, is de doelhendel terug op Zweinstein zetten. Dan zakken we en zijn op onze weg terug!’

‘Ik geloof niet, dat het zo eenvoudig is,’ zei Scorpius, recht overeind staand en wijzend naar het dek bij de voeten van James.

James keek naar beneden. Een verrot stuk wand lag op het dek, meegesleurd met hem door Daan’s levitatiespreuk. Maar terwijl James keek, smolt het stuk hout als een ijsblok weg, alle kleur verliezend en veranderend in een plas.

Achter hem deed een stuk vloer het zelfde. Kort daarop waren alle schuilhutstukken verdwenen in niets meer dan smeltend water.

‘O, nee,’ zei Roos, haar stem klonk hoog en hijgend. Ze rende naar de railing en tuurde over de golven.

De mist trok weg, verdwijnend uit het zicht. Het onthulde...

Niets. Er was geen rondliggende oever of stukje bos. Alleen donkere golven, wegdeinend naar een steeds verdere afstand, om uiteindelijk op te gaan in de horizon.

James kwam naar Roos bij de railing staan en keek sprakeloos in het rond.

Zwak vroeg Daan. ‘We zijn niet in een of ander binnenmeer... is het wel?’

‘Ze zijn ons mooi kwijt,’ mijmerde Scorpius hardop, bijna alsof hij onder de indruk was. ‘Odin-Vann en de Vrouwe van het Meer. Ze zijn ons kwijt, omdat wij de enige zijn, die genoeg weten om hen te stoppen.’

‘Maar, waar zijn we?’ vroeg James, slaand met zijn vuist op de railing.

‘Ik denk, dat waar we zijn er minder toe doet,’ zei Daan, James porrend en omhoog wijzend, ‘dan *dat* doet.’

James keek omhoog. Te voorschijn komend uit de wegtrekkende mist, hing een lage, kolkende massa wolken gebogen over de *Gertrude*, vooruit gedreven door een aantrekkende slaande wind. Het was een stormfront, donker en vol met flitsende stralen bliksem en rommelend van de donder.

‘Ben ik nou gek,’ hijgde Roos met uitpuilende ogen, ‘of komt die storm gericht op ons af?’

‘Het stuurhuis in,’ riep James, uiteindelijk in actie komend. Hij draaide zich om, greep Daan en trok hem met zich mee. ‘We moeten in de tunnels onder ons zien te komen, en zo snel als mogelijk! Daar kan de storm ons niet bereiken en kunnen we terugkeren.’

Dikke regendruppels begonnen op het schip te vallen, haar met een stekende kracht rakend, de metalen stuurhut rinkelde ervan en de zeilen raakten doorweekt. Gezamenlijk stroomde het viertal door de deuropening van de stuurhut. Scorpius sloeg de deur met een zware klap dicht.

James zocht zich een plek achter het stuurwiel, wat losjes heen en weer bewoog door het schudden van het schip.

Opeens trok er een straffe wind buiten over het dek, sloeg over de zeilen en zong een hoge, zwiepende toon door het tuigage.

Scorpius' blik gleed over de instrumenten onder het raam. Een grote koperen wijzer ontdekkend met daaraan vast een hendel, greep hij ernaar en trok. De hendel ratelde, de wijzer langs verschillende inkepingen rollend. Toen hij stopte, was er één enkel woord te zien, witte letters op een zwarte ondergrond: ZWEINSTEIN.

In James' handen begon het stuurwiel te draaien, langzaam tollend en de *Gertrude* rond zwaaiend. Met een sprong dook zij naar voren. Een wolk mist begon onder de boeg op te komen. Dan, zwaar, begon de boeg op de golven te stijgen en te dalen, met een misselijk makende kracht toe slaand en een fijne watermist omhoog te sturen.

De *Gertrude* voer verder, sneller, maar dook niet onder.

Dit was allemaal een deel van het voornemen van Judith, verwachtte James. Om hen heel ver te isoleren van iedere vorm van hoop om te kunnen ontsnappen, om een moordlustige storm op hen af te sturen, om te voorkomen, dat ze terug zouden keren en hen hopelijk allemaal om zeep te helpen. Het was net zoals Scorpius gezegd had: dit was de laatste akte en de spelers waren op hun plaats. Het was *de Triumvirate*, op een verschrikkelijke manier tot leven gebracht: een list voor een zeereis, een magische storm die hen opjoeg, en de schurk Donovan, samen met zijn bondgenoot, deze keer de Vrouwe van het Meer in plaats van de Feenfeeks, doorstotend, klaar en gereed om hun laatste, fatale plan vrijelijk uit te voeren.

Maar toch was hun bedoeling geen romantische samenzwering in de achtervolging van de troon van macht. Het was hun plan om Petra op de een of andere manier te vermoorden. Waardoor Odin-Vann achterbleef om het over te nemen als gastheer van Judith, haar chaotische krachten te versterken in plaats van te verhinderen.

Terwijl James uiteindelijk de afschuwelijke gebeurtenissen bevatte, welke er een glaszuivere woede op in zijn borst. Odin-Vann had tegen Petra gelogen over het helpen van haar, om het lot als de Rode Draad te vervullen. Hij was nooit van plan geweest om haar te helpen om de wereld te redden. Hij had tegen haar gelogen, gesaboteerd, haar schuld en waanzin van haar doel gevoed, alleen om haar aan het eind, op de ergste manier denkbaar, te verraden.

'Maar,' zei Roos tegen James, zonder haar ogen van de woeste golven die vanuit de verschrikkelijke storm op hen afkwamen, af te nemen. 'Hoe kunnen Odin-Vann en Judith Petra doden? Ze weten, dat ze een Gruzielement gemaakt heeft.'

'Potter weet dat beter dan wie dan ook,' reageerde Scorpius duister. 'Gruzielementen kunnen gemaakt worden en ze kunnen ook vernietigd worden. Voor de een of andere reden, hadden ze het nodig dat Petra tot dit moment zou blijven leven. Waar een wil is, is een weg.'

James wist, dat Scorpius gelijk had. Maar hij had een diep wantrouwen dat het antwoord van Judith een stuk simpeler was, en definitiever, dan zelfs Scorpius bedacht had.

23. Chaos Daalt Neer

*D*e Gertrude kon de storm niet uitrijden. Zelfs terwijl ze voorwaarts door de stijgenden golven ploegde, duwde de armen van de storm tegen de beide kanten van haar romp, de Blokkade Breker omgevend in een verstikkende omhelzing. Wind rukte in onvoorspelbare stoten over het dek, gierde in de tuigage en deed de opgevouwen zeilen hard genoeg klapperen om de hele boot te laten schudden. In de stuurhut rammelden de ramen in hun sponningen. Regendruppels vielen zo hard, dat ze het dak lieten ratelen.

‘Hij vertraagt ons,’ merkte Daan op, zijn stem verheffend over het lawaai. ‘De storm draait en dwingt ons achteruit!’

Scorpius boog naar het raam en gluurde naar buiten. ‘Het zijn de mast en de zeilen,’ zei hij. ‘Teveel luchtweerstand.’

James begreep het. ‘We moeten ballast kwijt en meer gestroomlijnd worden. Kom op!’ Hij greep naar de deurklink.

‘Wat ga je doen?’ vroeg Roos verbaast. Maar toch zag James dat ze al in de gaten had wat hij van plan was. Ter voorbereiding trok zij haar toverstok.

Hij knikte en legde een hand op de deur. ‘We moeten de mast, zeilen, tuigage en alles wat ons afremt verwijderen.’

Hij trok de deur open naar een plotse, schrikbarende kracht van wind. Het regende naar binnen, zijn gezicht en haren besproeiend. Hij vernauwde zijn ogen er tegen en duwde zich de storm in. Roos volgde hem, met Scorpius en Daan in hun kielzog.

De martelende regen voelde als hagel, hun haar en schouders bedekkend. Inderdaad, het dek werd belaagd door kleine hagelstenen. Ze rolden met het toenemende stampen van het schip heen en weer, hard voortgeduwd door de windhozen.

‘Hagrid zal ons waarschijnlijk vermoorden!’ riep Roos boven het lawaai van de storm uit toen James zijn toverstok ophief en deze richtte op de voorste mast.

James hoopte, dat ze lang genoeg zouden blijven leven om daar achter te komen. Hij keek langs zijn toverstok, een oog dichtknijpend, en brulde ‘*Convulsis!*’

De straal raakte de mast net onder een kruising van katrollen en netten. Met een oorverdovende kraak en een paarse flits, ontplofte de aansluiting, splinters in alle richtingen wegblazend. De mast stortte naar beneden, nog even tegenhouden door de wirwar van tuigage, maar toen de kracht van de storm hem ving en duwde, tuimelde de mast indrukwekkend om, stukken lijn en gescheurde netten met zich meetrekkend. Het schip rolde om en de mast viel in de golven, waar hij volledig van het schip weggerukt werd.

Vanaf de achterkant van het schip schoot er een andere flits en gekraak raakte de grootmast. Daan en Scorpius schoven snel achteruit, omhoog kijkend toen de mast kraakte, brak en achterover tuimelde, duikend in de golven voorbij het steven.

Opeens, misselijkmakend, leek de tijd in James’ brein, in zichzelf te keren. Terwijl hij de grootmast zag breken en wegvallen, werd de *Gertrude* de *Gwendomare*. Hij hoorde de verraste kreet van Petra, toen de vallende stam haar overboord sloeg, voelde het gewicht van haar, hangend aan de achterkant van het schip, boven de hongerige, gigantische golven. De broche viel en haar ogen smeekten naar hem. *Laat mij gaan, James*, zei ze met een afgrijselijke kalmte...

Hij werd terug naar het heden geschud toen Roos aan hem aan zijn arm trok. ‘De reddingsboten,’ riep ze wijzend. Er waren er maar twee, een aan iedere kant van de boeg, ondersteboven en vastgebonden met canvas banden.

Gezamenlijk, verbraken ze met hun toverstok de banden en bliezen de boten overboord, die daardoor delen van de railing met zich meesleurde.

James pauzeerde en keek over de lengte van het schip, met een hand zijn ogen beschermend. De *Gertrude* was niet langer een hoog, nobel vaartuig, maar een gestroomlijnd, zij het gehavend, kogelvormig voorwerp, teruggebracht naar een plat profiel dat merkbaar sneller door de golven sneed, voortgedreven door haar magisch aangedreven schoepenwiel.

‘Meer kunnen we er niet aan doen,’ riep Daan, terugkerend van het achterstevan, met zijn haren platgeregend tegen zijn voorhoofd. ‘We hebben alles weggeblazen wat niet vastgeschroefd was en dat was een boel!’

‘Laten we weer naar binnen gaan,’ schreeuwde James en wees naar de stuurhut, wat nu het hoogste punt van het schip was.

De storm knalde zijn donder en spooog zijn bliksem, de kilometers golven verlichtend als werden deze geflits. De vier leerlingen klauterden terug in de relatieve warmte van de stuurhut en James ging terug naar het stuurwiel, hem opvangend terwijl hij zinloos heen en weer draaide.

‘Wat nu?’ vroeg Roos, haar natte haren uit haar gezicht vegend.

James dacht hier even over na en haalde vervolgens hulpeloos zijn schouders op. ‘Kijken of we hem kunnen uitrijden.’

Verbazingwekkend leek dit nu een mogelijkheid te zijn. Bevrijd van haar extra gewicht en weerstand, ploegde de *Gertrude* als een torpedo vooruit. De storm duwde nog steeds van beide kanten tegen haar romp, trachtend het kleine schip in te sluiten, maar kon haar niet bijhouden. Langzaam begon hij terrein te verliezen.

Binnen een paar minuten veranderden de golven voor de *Gertrude* van hoge gepiekte bergen naar witgekopte golven waar zij doorheen sneed. De brullende wind werd geleidelijk minder en werd vervangen door warmere stromen. De donder dreunde nog wel, klinkend als een razend beest die zijn prooi voor hem weggenomen zag, maar de afstand werd steeds groter.

En dan, zo plotseling dat James hijgde en zich aan een rand achter hem vast moest grijpen, dook de *Gertrude* als een walvis onder. Haar boeg doorkliefde de oceaan en begroef zich in de golven, de rest van het schip met zich meevoerend. Water stroomde over de nu kale vorm van de boot, spoelde over de ramen en slokte de *Gertrude* met een diep gorgelende brul op. Schemer vulde de stuurhut, toen de boeg omgeven werd door ruisend groene drab, om vervolgens onder te gaan in een totale duisternis. De lantaarn was natuurlijk weg, meegesleurd door de weggeblazen voorste mast.

James zag niets. Het schip kraakte vervaarlijk rondom hen, zich aanpassen aan de druk van de diepte.

‘Ik haat dit gedeelte,’ zei Roos met een gespannen stem.

De buitendruk leek te veranderen, James voelde het in zijn maag en in de kassen van zijn ogen. Met een trilling en een explosie van luchtbellens, zoog de *Gertrude* zich in een kleinere nauwere ruimte, op een nog alarmerende manier dan eerder, in snelheid toenemend. Bevrijd van haar uiterlijke bouwsels, was het schip onder water als een pijl, razend snel de absolute duisternis doorborend.

Opeens kantelde het schip, viel door een ruimte met tollend water en landde met een klap in de inlaatsluis van de retourtunnel. Los van de haar omgevende diepte, spoedde zij zich voorwaarts, mee schuddend in de bochten van de muren.

De storm was nu ver achter hen en ze waren volledig buiten zijn woeste bereik. Het kan dan een magische storm zijn, zoals James aannam, maar ze konden hem gemakkelijk ontlopen, tenminste, tot ze hun bestemming bereikt hadden.

Wat er nu nog restte was om terug te keren naar Zweinstein en hopen dat ze niet te laat waren om tegen te houden wat Judith en Odin-Vann van plan waren. Met dat in gedachten, leunde James naar de haastige duisternis, zinloos door het inktzwarte raam turend. Hij tastte en legde zijn handen weer op het stuurwiel, doend wat hij kon om het schip recht vooruit te sturen en wensend dat het schip nog sneller kon gaan.

‘We kunnen hen niet confronteren, weetje,’ zei Scorpius, James’ gedachten radend. ‘Judith en Odin-Vann. Zij is te krachtig. En hij blokkeerde mijn Lamspreuk voor die zelfs maar mijn toverstok verliet. Hij kan iedere spreuk die wij kennen blokkeren. Het is onmogelijk om met elk van hen in gevecht te gaan.’

‘Ik heb niets met het in gevecht gaan met hen,’ zei James grimmig. ‘We moeten Petra zien te bereiken. We moeten haar vertellen wat we weten.’

Na een bezorgd ogenblik vroeg Daan, ‘En dan wat?’

James vernauwde zijn ogen naar de zwarte diepte. Met overtuiging antwoordde hij, ‘Dan kan *zij* met hen vechten.’

De terugtocht leek veel langer te duren dan James voor mogelijk hield. De Gertrude dobberde voort door eindeloze bochten en kruisingen. Roos en Scorpius weerstonden de suizende wind en schuine dekken om vanuit de stuurhut naar het ruim te gaan, hopen, dat de bewegingen daar minder merkbaar zouden zijn. Daan bleef alleen achter bij James. Geen van beiden sprak, maar James was blij dat zijn vriend er was. Na, wat voelde als uren, liet James zijn greep op het stuurwiel ontspannen. Zijn vingers deden pijn van de spanning en zijn ogen snakten naar licht.

Daan merkte de ontspanning bij James. ‘Het is zonder de Ralphinator niet hetzelfde, is het?’ zei hij voor de tweede keer.

James zuchtte diep en in het duister knikte hij. Hij wist, dat Daan met niet kon zien, maar dacht niet dat dat wat uitmaakte.

Daan sprak weer. ‘Ik vraag me af wat onze ouders nu uitvoeren?’ Hij leek in het donker hier over na te denken en zei dan, ‘Eigenlijk, weet ik wat mijn ouders waarschijnlijk aan het doen zijn. Ze zitten thuis in St. Louis en beginnen aan het diner.’

Greer zit waarschijnlijk aan tafel aan haar huiswerk en moppert daar over, terwijl mijn Vader haar plaagt, denkend, dat hij haar daarmee in een betere bui krijgt, hoewel dat nooit gebeurt. Zij zijn Dreuzels, dus hebben ze geen idee over stilstaande lotsbestemmingen, en foute bezweerdsters, en magische pestbende die dreigt het hele universum te beëindigen. Ik denk, voor het eerst in mijn leven... dat ik een beetje jaloers op hen ben.'

'Mijn Vader zit waarschijnlijk thuis in zijn kantoor,' mijmerde James zachtjes. 'Waarschijnlijk de laatste berichten nakijkend, en procedures over spoedgevallen, niet echt iets ervan lezend, alleen de pagina's heen en weer schuivend, terwijl zijn hersens als een machine op volle snelheid draaien, ideeën uitproberend, plannen testend, bedenken wat verder te doen. Zo heb ik hem al duizenden keren gezien.'

'We zouden op de een of andere manier contact met hem moeten zoeken, zodra we op Zweintjes terug zijn,' zei Daan beslist. 'Hij is Harry Potter. Hij zal weten wat te doen.'

Langzaam schudde James zijn hoofd. 'Weet je nog wat die Dryad zei, toen, in ons eerste jaar?'

Daan ademde hartgrondig uit, alsof hij stiekem hetzelfde dacht. 'Jep. Ze zei, dat je Vader's gevecht over was. Ze zei, dat deze helemaal voor jou was.'

'Nou, gelukkig, is hij niet *helemaal* voor mij. Ik heb jou, Roos en Scorpius.'

Daan leek dit te accepteren. Dan, ongemakkelijk, voegde hij toe, 'Maar geen Ralph.'

'Ralph is nu zijn eigen probleem,' zei James, half boos en half verdrietig.

Ver voor hen begon het langzaam licht te worden. James vroeg zich eerst af, of zijn zintuigen hem in de maling namen, maar de gloed veranderde snel in een vaste, diep blauwe glans, weerkaatsend op de voortrazende rivier en de muren van de tunnel, met toenemende snelheid groeiend.

James werd gespannen en alert en greep opnieuw het stuurwiel.

'Zo te zien zijn we bijna terug,' zei Daan, naar de ramen stappend en naar buiten turend.

Opeens voelde James zich er niet klaar voor. Hij besepte nu, dat hij was afgedreven in een soort gevoelloosheid, wiegend in de beweging van het schip en de, kennelijk, eindeloze duisternis. Nu joeg de adrenaline als elektriciteit door zijn lichaam, een ziekelijke angst met zich meenemend. Hij voelde het gewicht van zijn toverstok in zijn zak en vroeg zich af hoe snel hij deze zou moeten gaan trekken om hem te gebruiken om zijn eigen, of een andermans leven te verdedigen.

Het blauwe licht groeide en vulde de tunnel, maar bleef troebel, vooruit jagend om het schip te verlichten.

'Er klopt iets niet,' zei James, eigenlijk tegen zichzelf.

In plaats van af te buigen naar de open lucht van het maanmeer, steeg de rivier plotseling, spoelde over de muren van de tunnel en sloot zich over de boeg van de *Gertrude*. Het schip gleed er wiebelend mee omhoog, stijgend op het onverwachte

getij, tot het dak van de stuurhut tegen het plafond knarste, met een oorverdovende kracht schurende en knerpend tot het dak boven de hoofden van James en Daan in begon te deuken. Instinctief doken ze met angst in hun ogen ineen.

Dan, met een gejaagde dreun, sloeg de rivier volledig over het schip, haar onderdompelend in de blauwe diepte. De *Gertrude* zonk, gelukkig, weg van het plafond van de tunnel, maar begon te tolleren, draaiend in een trage maalstroom. James klampte zich vast aan het stuurwiel, terwijl Daan zich vastgreep aan de railing achter zich, worstelend om op zijn voeten te blijven staan toen de zijkant en de vloer van plaats begonnen te wisselen.

Het uitzicht voor hen veranderde. Het schip schoot uit de beschutting van de tunnel, in een grotere omgeving vol met modderige verschuivende diepten. James kon het in eerste instantie niet herkennen, al was het alleen maar omdat hij het van opzij bekeek, vanuit het vreemde, gekapseisde, perspectief van het schip. Maar dan, met een ijsskoude schok, herkende hij de hoge cirkelvormige ruimte, de rij tunnelopeningen, de terrassen leidend naar de dichte en afgesloten deur. Het was de grot onder het meer, alleen nu volledig onder water, vol met bewegende strepen die alleen maar afkomstig konden zijn van de maneschijn, afkomstig van het meer erboven.

Er was iets rampzaligs gebeurd, iets wat het voormalige Maanmeer had doen overstromen.

Er zwommen vormen door de schemer, schietend door de schaduwen, glinsterend als metaal in het zachte maanlicht. James wist het niet zeker, maar hij kreeg het ijzingwekkende gevoel, dat die vormen geen vissen waren.

De *Gertrude* vertraagde terwijl zij uit de luchtloze diepte opkwam, nog steeds draaiend, nu totaal ondersteboven. James en Daan tuimelden over elkaar, afketsend van de zijkanten van de stuurhut en op het dak ervan rollend. Lawaai steeg op vanuit het schip toen haar inhoud verschoof, rolde en botste tegen hoeken en bochten, James hoopte, vluchtig, dat Roos en Scorpius zich ergens stevig vast hielden, veilig van de losse vracht.

De *Gertrude* boog nu af naar boven, hoewel ze om haar as bleef draaien om langzaam weer recht overeind te komen. Door de ramen kwam het maanlicht nu in flarden binnen, oplossend in rollende kristallen – van onderaf zagen de golven er griezelig uit. Ze kwamen steeds dichterbij, werden groter en James verstevigde zijn greep op het stuurwiel.

Met een donderende brul, knalde het schip door het oppervlak, sloeg neer en dobberde scheef op de spitse golven, waar zij opeens stil bleef liggen terwijl het water van de dekken af stroomde.

James was bont en blauw van zijn valpartijen door het interieur van de stuurhut, maar vergat zijn pijn volledig terwijl het water van de ramen liep, het uitzicht er voorbij onthullend.

Zweinstein werd tegen de blauwe nachtlucht verlicht door een gele gloed van onder af. James kon door de bomen ervoor de bron ervan niet zien, maar het geflikker van vuur was onmiskenbaar. Schaduwen bewogen voorbij de bomen, een

massa silhouetten vormend. Sommige zich in heimelijke, kleine groepen verplaatsend, anderen, in zorgwekkende grootte, voortsjokkend. En dan, toen het geluid van de klap en druipen van het water wegvielen, hoorde James stemmen. Galmend over het meer kwam het geschreeuw en bulderen van woede of pijn, het onmiskenbare lawaai gebrul van een grote boze menigte.

‘Wat gebeurt daar?’ vroeg Daan, met wijd opengesperde ogen die door de gele gloed verlicht werden.

James schudde langzaam zijn hoofd, verbijsterd en heel bang. Hij verbrak zijn verlamming en schoot naar de deur en wrikte hem, met het geluid van verbogen metaal, open.

Iets sloeg tegen de stuurhut net rechts naast zijn hoofd. Hij had het nauwelijks door voor het object op het dek kletterde. Hij keek er naar. Het was een speer met een grof gehakte stenen punt, groen als jade. Verder op klonken er meer klappen en dreunen die een voortgaande aanval aangaven.

Overall rondom was het meer opeens vol met spetterende figuren. In het donker waren ze onherkenbaar, slechts gespierde vormen die met opgeheven armen uit het water kwamen, hun wapens met een griezelige zuiverheid naar de al gewonde *Gertrude* gooiend.

‘De Meermensen!’ riep Roos, struikelend terwijl ze uit het ruim kwam rennen. ‘Ze zijn volledig doorgedraaid!’

‘Niet dat ze ooit echt vriendelijk waren,’ voegde Scorpius nijdig van achter hen toe, duikend toen er een speer van de stuurhut afketste en daar een diepe deuk achterliet.

James kantelde tegen Roos aan, haar bijna tegen Scorpius duwend toen de *Gertrude* opeens vooruit schoot.

‘Hou je vast!’ riep Daan van binnenin de stuurhut. ‘Ik weet niet veel van het varen met een boot, maar ik ben er vrij zeker van dat rood, snel betekent.’

James klampte zich vast aan de geopende deur en kreunde toen Roos zijn arm als steun vastgreep. In de stuurhut hield Daan een hand op de koperen gashendel, deze helemaal naar voren duwend. Zijn gezicht stond gespannen terwijl hij met zijn andere hand stuurde, zich richtend op de vuurgloed bij het kasteel. Het schip hief haar boeg hoog uit het water terwijl zij vooruit stoomde, James, Roos en Scorpius naar de buitenste railing duwend en de jachtige golven eronder. Koude mist begon in hun gezichten te stuiven terwijl het spervuur van speren achter hen bleef.

Worstelend om zich overeind te houden riep Roos, ‘Waar breng je ons heen?’

‘Euh,’ haalde Daan een beetje bezeten zijn schouders op. ‘Weg!’

Het kasteel kwam met een onwaarschijnlijke snelheid dichterbij, terwijl de *Gertrude* nog meer snelheid won, zich hoger uit de golven opheffend.

‘We komen in de buurt van de steigers, Wilstra,’ waarschuwde Scorpius luid.

‘Jep,’ knikte Daan, hulpeloos kijkend naar de wijzers vóór hem. ‘Maar zover als ik weet, komen boten niet met remmen. Jullie kunnen je maar beter, je weet wel, ergens goed aan vasthouden!’

De boeg van de Gertrude verhief zich boven een steiger, James hoorde het gekraak en versplinteren van het houten bouwsel onder de romp. Het schip verpulverde het zonder snelheid te verliezen. De kade was minder dan vijf meter verderop, met een onafwendbare snelheid dichterbij komend. Bomen stonden rond het stenen strand, donker afgetekend tegen de sterrenlucht – en zelfs nu zag James, dat de lucht niet helemaal helder was. Net voorbij de boomtoppen van het Bos, kolkten lage stormwolken, stille bliksemschichten flitsten erin. De *Gertrude* had de storm in het bereiken van zijn einddoel verslagen, maar hij raasde ondanks dat ongenadig voorwaarts, zoeken naar zijn doel.

De *Gertrude* raakte krijsend het strand en stenen en grind rolden onder het hout door. Het schip trilde gewelddadig omhoog, waardoor James door zijn knieën ging, en de snelheid bleef het schip vooruit duwen, zelfs toen de boeg tegen bomen aanbeukte en taken losscheurde. Het schip ging naar een kant overhangen, waardoor James, Roos en Scorpius zich krampachtig vasthiielden om niet te vallen en onder de romp terecht te komen. Tenslotte met een vernietigende dreun lag de *Gertrude* volledig op het droge, tot stilstand komend tegen een aantal, niet in het zicht zijnde, obstructies in de bomen.

Daan half viel en half klom uit de stuurhut, klauterend naar de railing die nu op het rotsstrand leunde. ‘Oost West, Thuis Best,’ verkondigde hij buiten adem. Het lawaai van schreeuwende stemmen en kwaad gegrom die het bos leek te vullen klonk nu veel dichterbij.

‘Wat gebeurt er hier?’ eiste Roos bijna, angst maakte haar stem schril. James moest ineens denken dat ze nu bijna net zo klonk als haar Moeder.

‘Als ik zou moeten raden,’ zei Scorpius, klimmend over de gebroken zijkant en op het strand eronder zakkend. ‘Zou ik zeggen dat de Centaurs hun belofte zijn nagekomen. De magische aardschok van afgelopen Vrijdag was waarschijnlijk de laatste druppel en nu vallen ze aan. Alleen gaan de dingen niet zoals ze gedacht hadden. Ze hebben het kasteel nog niet ingenomen.’

‘En wat dan met de Meermensen?’ vroeg James, achter Scorpius aan klauterend en Roos naar beneden helpend. ‘Ze werken niet samen met de Centaurs. Waarom vallen zij aan?’

Terwijl hij op het strand sprong struikelde Daan. ‘Alles gebeurt tegelijkertijd. Da’s geen toeval. Het is gewoon het einde.’

Bij dat idee huiverde James, maar het voelde griezelig passend. Het voelde inderdaad als het einde.

‘Wat nu?’ vroeg Scorpius, zich van de gloed voorbij het Bos afwendend. ‘Als de Centaurs op de een of andere manier tegengehouden worden, dan betekent dat, dat wij dat ook worden.’

‘Ah,’ zei Daan opvrolijkend. ‘Maar de Centaurs zijn geen Gremlins, als wij.’ Hij keek opzij naar Roos die angstig knikte..

‘Wij kennen de geheime ingangen,’ beaamde ze. ‘De Zwerkbalschuur is waarschijnlijk de dichtstbijzijnde. Kom op!’

Zonder om te kijken draaide ze zich om en liep het strand op, voorbij de gebroken romp van de *Gertrude* naar de bomen.

Terwijl hij rende om haar te volgen, riep James, 'Maar ik dacht dat de materialenshuur alleen maar werkt als je eruit komt vanuit de school, of niet?'

'Dat hebben wij in ons derde schooljaar opgelost,' antwoordde Roos, duikend door de bosjes en springend over knoestige wortels. Scorpius en ik hebben een hele Zaterdag gebruikt om wel honderd keer de school via de schuur te verlaten en via de hoofdingang weer naar binnen te gaan. We hebben een voorraad retourtjes opgebouwd voor als we ze nodig zouden hebben.'

Terwijl hij verder rende, fronste James. 'Waarom weet ik dat allemaal niet?'

'Jij zat dat jaar op Alma Aleron,' riep Daan van achter hem.

'Niet dat we je uitgenodigd zouden hebben,' stelde Scorpius, als sluitstuk van de vier.

Twee lichtstralen doorkruisten ineens het pad van de leerlingen, wild hobbelen en vergezeld van een gesmoord gebrul. Roos slipte tot stilstand, zich aan een boom vastklemmend, net toen een groot voertuig aankwam, zijn koplampen priemend tussen de bomen door. Het was een soort landrover met grote, van zwaar profiel voorziene, wielen en staalgrijze zijkanten. Stemmen van binnenin schreeuwden en James zag opgewonden, wijzende vingers.

'Zie je daar?' kon de stem van een man door een open raam gehoord worden. 'Er zou hier niets meer moeten zijn dan kilometers bos! Kijk dan! Da's een verdomd groot kasteel! Net als dat dorp vorige week dat ineens opdook toen we aan het wandelen waren!'

De motor gierde en kreunde over het oneffen bospad. Het voertuig denderde vooruit, plette de bosjes en baande zich een weg langs hoge, eeuwenoude bomen.

Nog twee volgde in zijn kielzog, sneller en zelfverzekerder bewegend. Van zijn plek achter een boom, dacht James dat hij de voorwerpen in de handen van de passagiers herkende. Dan, met een diepe verslagenheid, herkende hij de dingen waar ze mee zwaaiden. Het waren camera's.

'Niet dit weer, hè,' zei Daan, rollend met zijn ogen.

'Kom op,' riep Roos opnieuw, vooruit springend toen de voertuigen door het bos heen ramden, ongeveer in de richting van het kasteel en naar het flikkeren van vuur kruipend.

Toen de vier zelf het kasteel naderden en er langs de rand van het Bos voorbij begonnen te rennen, vingen ze glimpen op van grote groepen, verzameld bij de naadloze muur van vuur. De Centaurs galoppeerden in groepen in het rond, keurig in het gelid met hun wapens geheven.

'Merlijn heeft een verdediging opgericht,' besefte James hardop. 'Da's geen gewoon vuur. Da's 'n Duivelsvuurgrens.'

'Die houdt geen stand,' zei Scorpius, en terwijl hij rende wees hij. 'En wat is *dat*?'

James zag het ook. 'Dat is geen Centaur,' beaamde bij.

Bij elkaar een groep van zichzelf vormend, recht tegenover de Centaurs tegen de muur van magische vlammen, bevond zich een troep hoge voortsjokkende vormen waar James op het schip al een glimp had opgevangen. Ze liepen door naar de rijen Centaurs, schuddend met hun massieve schouders onder hun kleine hoofden. Het waren reuzen, tientallen, allen in verschillende monsterlijke grootte.

'Groemp en Prechka!' riep Roos schrill. 'Ze zijn uit zichzelf hierheen gekomen, hoewel Hagrid hen waarschuwde dit niet te doen! En ze hebben de hele stam meegenomen!'

Zelf als silhouet, herkende James de enorme figuur die Prechka was. Ze trok zich schuchter terug toen de Centaurs naar haar toe galoppeerden, dan rond haar voeten reden met hun wapens dreigend opgeheven. Haar aardappelachtige hoofd schudde en draaide, terwijl ze probeerde hen allemaal tegelijk te zien en hun stampende hoeven te ontwijken. En dan, afschuwelijk, viel ze aan. Ze werd meer door angst dan door woede gedreven. James kon het zien aan de onhandige manier waarop ze bewoog, paniekerig haar schouders optrekkend. Ze schopte, en er vloog een Centaur door de lucht, fladderend met alle zes de aanhangsels. Dan, krampachtig, boog Prechka zich, greep twee Centaurs, een in iedere hand en trok ze omhoog tot schouder hoogte. Met een enorme klap sloeg ze hen als twee cimbalen tegen elkaar. Zelf boven het gebrul van het vuur en de bulderende stemmen, kon James het misselijkmakende geluid van krakende botten horen.

'Nee!' riep Roos, opeens tot stilstand komend en haar handen naar haar gezicht opheffend, niet in staat haar blik af te wenden. 'Prechka, nee!'

'Laat haar!' riep Scorpius, zij stem opeens bevelend. 'De tijd van ridderlijkheid is voorbij! Het is haar huid of de van hen! En snel kan het de onze zijn! Blijven rennen!'

'Zotte Zompelaars,' hijgde Daan met een hoge, angstige stem, 'Dat was... wreed!'

Lichten stortten zich uit over de toenemende aanvallen en het voertuig uit het Bos schoot stuitend over de heuvels in beeld. Met gillende remmen kwam hij tot stilstand, de carrosserie deinend op de schokbrekers. De passagiersdeur zwaaide open en een man krabbelde er in plotse paniek uit, zijn ogen puilend uit naar de reuzen. In doodsangst stapte hij met kleine passen achteruit, struikelde en viel aan de hoeven van een stampende Centaur. Hij keek op en naar en gilde, zijn hoofd met zijn armen bedekkend.

De andere twee voertuigen kwamen nu ook te voorschijn. De middelste ramde tot stilstand tegen de eerste, bijna de passagier door de voorruit gooiend. Glas rinkelde en stemmen schreeuwden.

'We kunnen hier niets!' riep Scorpius doordringend. 'Gaan!'

Afgeleid en dof van afschuw, rende de groep weer terwijl de reuzen de strijd aangingen met de Centaurs, de deuren van de voertuigen opengingen en de doodsbanige Drezels en hun kletterende, vergeten camera's, uitstootte.

Het Duivelsvuur raasde langs het Zwerkbalspeelveld, deze nauwelijks missend, naar de Zwadderichtribune die al teruggebracht was tot niets meer dan een zwart

skelet wat brullend brandde. Hard voorbij het zinderende licht rennend, leidde Roos de groep naar de materialenshuur die door de nabijheid van het vuur siste en rookte. Hitte als van een oven wervelde over het veld, de lucht veranderend in kolkende wolken, die het zweet op James' voorhoofd deed verdampen.

Op enige afstand zag James een ineem gezakte, wriemelende massa, kokend van Duivelsvuur. Zijn maag draaide zich om toen hij besepte dat het de Beukwilg was. Vonken stegen ervan op in slingerende spanten, toen hij zijn vlammende tentakels ophief, de bladeren gloeiden als kool terwijl ze opbranden en veranderden in krioelende sintels.

Hij rukte zijn blik los ervan, grimmig besluitend om de anderen niet op de hoogte van het uitzicht te brengen.

Roos rekte zich uit naar de greep van de deur van de schuur en trok dan haar hand pijnlijk terug.

'Heet,' hijgde ze, haar verbrande vingers omklemmend.

Scorpius hief zijn arm, zijn toverstok al uitstekend van zijn vuist.

'*Convulsis,*' schreeuwde hij en een straal licht raakte de deur waardoor deze werd open geblazen. Binnenin was het donker, veel dieper dan de kleine schuur zelf. Koele lucht steeg er verrukkelijk uit op, rollend vanaf de rij stenen treden.

Scorpius ging hen voor naar de laag gelegen gang eronder.

James slikte toen hij volgde. Alles leek een eigen leven te leiden. Hij wist niet wat hij verder moest doen. Hij wist niet waar Petra was, of dat ze nog leefde. Chaos leek over de hele wereld te zijn neergedaald, iedere voorstelbare hindernis op zijn pad werpend om hem tegen te houden.

Hij had steken in zijn zij terwijl hij door de koele, griezelige duisternis rende. Dan verscheen er licht voor hen, toen Scorpius de uitgang naderde. De vier krabbelden eruit, werkten zich rond het standbeeld van Lokimagus de Constant Productieve en in het lantaarnlicht en de perfect alledaagse gang van Zweinstein. Er was niemand te zien en toch konden er stemmen gehoord worden, op afstand galmend, bezorgd en doordringend klinkend.

De school, zo leek het, was niet ontruimd. Daarom beschermde Merlijn hem. Maar zelfs hij kon de Centaurs niet veel langer tegenhouden.

Alsof het zo moest zijn, deed een zware klap het kasteel schudden, vuil en stof van het plafond sturend en een raam in de buurt versplinterend. De Centaurs vielen door het Duivelsvuur aan, hoewel James geen idee had hoe.

'Het is allemaal een afleiding,' zei hij, zich wendend tot Daan, Roos en Scorpius. 'Ik weet niet hoe of waarom, maar we hebben nog steeds één taak en die is om Petra te vinden en haar te waarschuwen! Als Odin-Vann en Judith als eerste bij haar komen...!'

'Maar, hoe!?' riep Roos, stampvoetend van frustratie. 'We weten niet eens waar ze is!'

James haalde resoluut adem en keek naar Scorpius. 'We moeten Merlijn vinden,' zei hij vastberaden, 'hij heeft Petra's broche. Petra denkt nog steeds, dat ze deze wereld voor altijd gaat verlaten en ze zal zonder de broche nergens heen gaan. Als we Merlijn vinden, vinden we Petra.'

'Als we al niet te laat zijn,' schouderchokte Scorpius en knikte, 'en dit allemaal de aanvang is voor het einde der tijden.'

Zijn toverstok trekkend en hem gereed houdend, draaide James zich en rende de gang door, op weg naar de trappen en het kantoor van de Directeur. Toen hij bij de eerste kruising de bocht om ging, botste hij bijna op Gert Muilwijk, de Klassenoudste van Zwadderich. De lange jongen greep James bij zijn schouder, een trek van afschuw en zorg trok over zijn gezicht.

'Potter!' bulkte hij in verwarring, 'Wat doe je hier beneden! We zijn in isolatie! Iedereen in zijn leerlingenkamer! En jij, Wemel en Malfidus! En...!' verward keek hij naar Daan. 'En wie voor de donder ben jij dan wel?'

'Daan Wilstra,' zei Daan warmhartig. 'Gewoonlijk schud ik handen, maar we hebben een behoorlijk grote haast. Volgende keer wellicht? Als er een volgende keer is, tenminste?'

Daarmee rende de groep verder, Muilwijk verbijsterd achter hen aan krijgend, panisch hun namen roepend.

Ze bereikten de trappen en bogen af om ze op te stormen, de leuning gebruikend ter ondersteuning. Nog een klap deed het kasteel schudden en het Herculesraam brak en viel uiteen in een regen van kleurrijke scherven.

'Dat is geen magie,' hijgde Scorpius, verbaast naar het gebroken raam kijkend. 'Iets slaat ons!'

'De reuzen,' knikte Daan, 'ze proberen op iedere mogelijke manier binnen te komen. Niet om aan te vallen, maar om uit de buurt van de Centaurs te geraken.'

'Verder!' drong James aan, op de overloop draaiend om de volgende trap op te rennen. 'Geen tijd nu voor andere dingen!'

Met James voorop bereikten ze de tweede etage. Hij boog af naar de Waterspuwergang, zich richtend op het ronde trappenhuis aan het eind.

Weer was er een dreun, deze kwam van direct naast James, een zuil viel om in zijn richting en brak in zware stukken. James dook opzij en miste maar net het instortende gevaarte. Gruis blies voorbij hem toen een deel van het plafond met de zuil mee naar beneden kwam, de lucht verstikkend en de dichtst bijzijnde lantaarns dovend.

James bleef overeind en keek achterom, zijn ogen in het stoffige duister samenknijpend. Hij was door het ingestorte plafond van Scorpius, Roos en Daan gescheiden.

'Ze wist, dat je zou komen,' zei een mannenstem van achter hem. 'Ik twijfelde eraan. Maar zij wist het.'

James draaide zich zo snel dat hij bijna omviel en zwaaide wild met zijn toverstok.

'*Expeliarmus!*' hijgde hij en een lichtstraal schot vanuit zijn toverstok. Hij werd onmiddellijk gedooft, terug gebracht tot een zwerm dovende vonken.

'Judith voorspelde dat je de storm uit zou rijden. Ik moest hier op je wachten en klaar zijn als je kwam. Ik zou niet aan haar getwijfeld moeten hebben. Ze heeft het maar zelden mis.'

Een donkere figuur stapte uit de schaduwen en nam plaats tussen James en de ronddraaiende trap van het kantoor van de Directeur. Zelfs voor zijn gezicht zichtbaar werd, herkende James de graatmagere vorm van Donovan Odin-Vann, zijn toverstok bijna lui half opgeheven.

'*Stupefy!*' riep James, zijn toverstok weer opheffend.

De rode spreuk flitste en ging, nauwelijks een halve meter vanaf zijn toverstok, uit. Odin-Vann lacht in zichzelf, zijn opgeheven toverstok glansde met een zwak paars licht.

'Je weet, dat je mij niet kunt verslaan,' kirde hij. 'Probeer het dus maar niet.'

'Waar is Petra?' eiste James, langs zijn trillende toverstok kijkend. Hij slikte. 'Leeft ze nog?'

'Petra is jouw zorg niet, James,' antwoordde Odin-Vann, die een stap naar voren deed. 'Dat was ze nooit. Je wilt graag geloven dat ze iets voor je voelt, is het niet? En toch is het haar bedoeling om je voor altijd te verlaten. Dat moet je pijn doen. Doet het je pijn, James?'

Verslagen liet James zijn toverstok langzaam zakken. Dan trok hij hem weer op en riep '*Expulso!*'

De spreuk sprong over de afstand tussen hen in heen en ontplofte tegen een glanzende schildspreuk, die uit zichzelf vanuit de opgeheven toverstok van Odin-Vann sprong. Hij deed weer een stap vooruit, de afstand tussen hen verkleinend.

James deed een stap achteruit. Zijn hiel kraakte op het gruis. 'Bent u van plan mij te vermoorden?'

'Ik hoef je niet te vermoorden,' antwoordde Odin-Vann met een klein schouderophalen. 'De storm zal dat doen. Die zal je volgen waar je ook heengaat. En als het je lukt om ervoor te blijven, nou...' hij zuchtte en schudde zijn hoofd. 'Deze wereld heeft toch nog maar een paar uur te gaan.'

'Waarom doet u dit?' eiste James, die zijn toverstok weer liet zakken, deze keer helemaal. 'Ik bedoel, ik begrijp dat gepest worden gedeelte en zo. Wraak is logisch, zelfs wanneer u hierin doorgeslagen lijkt. Maar waarom de hele wereld vernietigen?'

'Ah, maar dit is niet langer mijn wereld, James,' reageerde de jonge man luchtig. 'Met de hulp van Judith, kunnen wij een nieuwe wereld maken. Eentje gesmeed naar onze eigen ideeën. Wij hebben de sleutel. En de sleutel is onze eigen Petra Morgenster. Zij zal de weg voor ons openen. En dan gooien we de sleutel voor altijd weg. Geen retourtjes.' Hij giechelde.

James deed nog een stap achteruit. Hij rilde onder de kracht van de krankzinnigheid van Odin-Vann, maar toch zwaaide er nog een spoortje hoop vanuit zijn poriën. Petra leefde nog. Als hij haar maar kon vinden...

'*Relashio!*' schreeuwde hij, zijn toverstok weer vooruit stekend en bliksemsnel vurend.

De arm van Odin-Vann trok zich vanuit zijn schouder omhoog, de kracht van de toverstok volgend en een groene straal flitste, James' spreuk midden in de lucht dovend. Hij lachte opnieuw, langzaam maar zeker dichterbij komend.

'*Petrificus Totalis!*' riep James, al de kracht die hij op kon brengen in de spreuk stoppend. '*Levicorpus! Incarcerous! Convulsis!*'

Iedere spreuk ontplofte en verging op slechts centimeters van de punt van zijn toverstok, terwijl die van Odin-Vann in zijn opgeheven hand trok, de voorgeschreven tegenspreuken uit zichzelf afvurend.'

'Je weet ook van geen ophouden, is het niet?' lachte de jonge man verrukt. 'Daar is de arrogantie, die ik zo ben gaan minachten in mensen als jij. De zekerheid, dat je op de een of andere manier zult moeten winnen. Dat *jij* de goede bent. Dat *jij* wel gelijk moet hebben. Het is werkelijk onverdraaglijk, weet je. Maar ook wel weer vermakelijk.'

James stak zijn toverstok weer vooruit, nu slechts drie meter van de naderende man af. Hij haalde adem om zijn volgende spreuk te roepen, besluitend om uit pure wanhoop uit te wijken naar de Onvergeeflijke Vloeken, toen er opeens voetstappen van achter Odin-Vann klonken, komend van de trap van het kantoor van de Directeur. Ze klonken zwaar, maar James wist instinctief dat het niet de voetstappen van Merlijn waren.

'James?' riep de stem van de figuur verrast, de laatst paar treden in één keer nemend.

Het was Ralph.

De linkerhand van Odin-Vann schoot omhoog en achteruit, in zijn vuist was een tweede toverstok. '*Blijf, meneer Dolohov,*' beval hij, zonder zijn ogen van James af te nemen. 'Het is niet nodig, dat u het lot van meneer Potter ook moet ondergaan.'

'Laat me niet lachen,' spotte Ralph met een stugge stem. 'Alsof iemand van ons deze nacht gaat overleven! Ik wacht al bijna een uur op de Directeur, maar het ziet er niet naar uit dat hij terugkomt. Zonder hem, is het een verloren zaak.'

Terwijl hij sprak, hief Ralph zijn toverstok en vuurde een stille spreuk naar Odin-Vann. Hij was diep blauw, buigend als elektriciteit.

De linkerhand van Odin-Vann trok, zijn arm bewoog zich omhoog, en vuurde een tegenspreuk, Ralph's aanval blokkerend.

Hij glimlachte naar James, een toverstok wees achteruit naar Ralph, de andere richtte zich op James' borst. '*Crucio,*' zei hij, bijna amicaal.

James vertrok, maar de spreuk was niet op hem gericht. Vanuit Odin-Vann's tweede toverstok, gierde een groene straal die Ralph raakte en hem achteruit tegen

de traptreden dreef, waar hij half over de trap zwaar neerviel, van pijn vertrekken. Hij hijgde en probeerde te schreeuwen, maar zijn borst werd omklemd en zijn kaken verkrampten, zijn schreeuw terugbrengend tot een wanhopige kreun.

‘Ik moet u nog bedanken, meneer Dolohov,’ zei Odin-Vann, boven het gekraak van zijn vloek uit. ‘U vond de enige fout in mijn toverstok. Stille spreuken. Dankzij u, ben ik in staat geweest om dit bij te stellen en het probleem op te lossen.’

‘Stop daarmee!’ schreeuwde James, opnieuw zijn toverstok opheffend. En dan, voor hij er over na kon denken, herhaalde hij de vervloeking van Odin-Vann.

Hij had nog nooit een Onvergeeflijke Vloek geprobeerd, zelfs niet op een oefenpop. De groene straal die hij afvuurde was zwak, breekbaar en zonder doel. De rechterarm van Odin-Vann schoot omhoog door de kracht van zijn toverstok en de tegenspreuk ontladde zich, gemakkelijk de vloek van James tussen hen in smorend.

Ralph rolde en tuimelde van de treden naar de vloer, nog altijd geklemd in de greep van Odin-Vann’s Crusiatusvloek. Hij hijgde en kreunde en James dacht, dat hij woorden wilde vormen, hoewel hij verblind van de pijn was.

‘NNNnn-nuh... nnnNACHT!’ Hij perste het woord door zijn opeengeklemd tanden.

Odin-Vann toonde zijn eigen tanden aan James en versterkte zijn vloek. Die pulseerde helgroen en Ralph schreeuwde.

‘Stop!’ brulde James, zijn toverstok hulpeloos wijzend naar magere man. Het was zinloos. ‘U vermoordt hem.’

‘Iedereen sterft,’ zei Odin-Vann met een plotselinge, grijnzende woestheid. ‘Laten we maar hopen dat ze *geleefd* hebben toen ze de kans hadden! Ik moet toegeven, dat ik zo mijn twijfels heb.’

Ralph kronkelde en boog zijn rug op de vloer. Hij haalde fluitend adem en spande zich weer in, worstelend om te spreken.

‘Nuh... nnnNACHT... Zw - ZWERKBAL!’

In een angstaanjagende verwarring fronste James, zijn vuist om de uitgestoken toverstok werd pijnlijk. Wat kon Ralph in vredesnaam bedoelen? Werd hij gek van de pijn? Waarom zou hij zijn laatste, wanhopige woorden verspillen aan iets zo flauw en achterlijks als Nacht Zwerkbal?

De Crusiatusvloek brandde op hem in, kookte en omgaf de grote jongen met een onuitsprekelijke, gekmakende pijn.

En dan, onverwacht, begreep James het. Zijn mond zakte open toen het besef zich over hem uit spreidde. Zijn gedachten raceten, zoekend naar de juiste optie, het enige laatste winstpunt, die of de winst naar hen zou brengen of tot ondergang van allen zou leiden.

‘*Osclauditis!*’ schreeuwde hij.

De spreuk was een witte lans. Hij raakte Odin-Vann’s rechterschouder en zijn arm werd stijf, met zijn elleboog die kaarsrecht vastgezet werd.

Zijn ogen sperden zich geschokt open. Krampachtig keek hij neer op zijn rechterarm en de toverstok in zijn hand, die nu kordaat en zinloos naar de vloer wees. Hij had geen tegenspreuk afgevuurd.

Er *was* geen tegenspreuk. Niet voor spelmagie. De Botslotvloek kon alleen ontweken worden, nooit geblokkeerd.

De Crusiatusvloek doofde vanuit de linkerhand van Odin-Vann toen de concentratie van de man brak.

‘Hoe --- !?’ begon hij, zijn blik weer op James richtend, maar James vuurde opnieuw.

‘Novistenaci!’

De vingers van Odin-Vann’s linkerhand ontkromden zich door de kracht van de Klemmersvloek. De tweede toverstok, die ze vast hadden gehouden, kletterde op de vloer.

‘Hoe *doe* je dit!?’ eiste Odin-Vann, wiens gezicht woest werd.

‘Spelmagie,’ antwoordde James, met vernauwende ogen. ‘is niet in het Bezweerderlexicon terug te vinden.’

Odin-Vann brulde van woede. Hij boog zijn hoofd en begon te rennen met de bedoeling om zich fysiek op James te storten, hem tegen de muur achter hem te rammen.

‘Expeliarmus!’

De spreuk kwam niet van James, maar van Ralph. James zag zijn vriend nog steeds languit op de vloer voor de trap van de Directeur liggen, maar zijn hoofd was geheven en zijn uitgestoken toverstok trilde iets.

De toverstok in Odin-Vann’s rechterhand trok zich omhoog om Ralph’s spreuk af te weren. Echter waren de schouder en elleboog van de man nog steeds vast in de Botslotvloek. Met een gruwelijke, knarsende klap braken de botten, omhoog gedwongen door de kracht van de betoverde toverstok die zijn taak verrichtte.

De jonge man krijste en stortte in elkaar, op het moment dat zijn toverstok de tegenspreuk afvuurde en Ralph’s spreuk onschadelijk maakte. Zijn gebroken arm werd weer krachteloos en hij ontspande zijn vingers, waardoor de toverstok viel, voor Ralph hem weer in actie kon laten komen. Hij duwde zijn gebroken arm tegen zijn bovenlichaam en zakte naar de vloer, zielig kreunend.

Ralph krabbelde overeind en hield zich vast aan de traptreden.

James dook vooruit en greep beide gevallen toverstokken. Met een besliste draai, brak hij de twee toverstokken en gooide de stukken op de grond, waar de nutteloos wegrolde.

‘Dat was briljant nadenkwerk, Ralph!’ riep James uit, toen hij naar zijn vriend rende om hem te helpen. ‘Gaat het weer?’

‘Ungh,’ kreunde Ralph en greep naar zijn hoofd. ‘Ik denk niet, dat ik ooit nog weer zal gaan. Echt.’

‘Alles is volledige ondersteboven gegaan,’ verklaarde James. ‘Het spijt me, Ralph. Je had gelijk over Odin-Vann.’

‘Denk je?’ piepte Ralph, en lachte flauw.

‘Heb je Petra gezien?’ vroeg James ernstig. ‘Haar vinden is onze enige kans. Odin-Vann en Judith zijn van plan haar te vermoorden en zo alles te eindigen. Hij heeft een soort waanbeeld over het worden van de nieuwe gastheer van Judith en om een hele nieuwe versie van onze lotsbestemming te beginnen.’

‘Hij *kan* Petra niet doden,’ schudde Ralph zijn hoofd, uiteindelijk weer rechtopstaand. ‘Ze heeft een Gruzielement. Hij weet dat beter dan wie dan ook. En hoe kan hij nieuwe lotsbestemmingen beginnen? Het Weefgetouw is vernietigd.’

‘Hij is degene die hem vernietigd heeft,’ knikte James duister. ‘Maar ongeacht dat, Petra is de sleutel tot alles. Ik dacht dat ze misschien hierheen was gekomen, naar Merlijn, op zoek naar de broche van haar Vader.’

‘Merlijn heeft het een beetje druk gehad,’ schouderchokte Ralph en knikte naar een raam verderop. ‘Met de hele wereld die als een plaag over het kasteel neerdaalt. Centaurs, Meermensen, Drezelonderzoekers en journalisten. Ik was zelf naar hem op zoek, om hem alles te vertellen wat ik weet. Hij is hier *ergens*. Alleen niet in zijn kantoor.’

James gezicht verhardde zich en hij hief zijn toverstok weer op. Hij richtte zich op de beschadigde gang en liep naar waar Odin-Vann lag, met zijn gebroken arm en vernietigde toverstokken.

Alleen was de jonge man er niet meer.

‘Waar is ie heen,’ keek Ralph, die naast James was komen staan, wat paniekerig in het rond. ‘Hij kan toch niet Verdwijnseld zijn!’

‘Zij nam hem mee,’ mompelde James. ‘Judith. Ze heeft hem nodig. Hij moet haar nieuwe gastheer worden. Of haar huisdier. Hoe dan ook, hij is noodzakelijk voor wat voor plan ze dan ook heeft.’

Het kasteel schudde opnieuw, sidderde gewelddadig door een aanhoudende schok, maar deze keer werd het geweld vergezeld door een vlaag winterse, ijsgevulde wind. Deze floot langs de kapotte muren en plafond en draaide door de haren van James en Ralph.

James’ ogen sperden zich open. Hij keek naar Ralph.

‘Petra!’ zeiden ze gelijktijdig.

‘We moeten naar beneden en snel,’ siste James, Ralph doordringend aankijkend. De grote jongen knikte stom en wenkte.

‘Wacht even,’ zei James gehaast en gilte tegen de instorting naar Roos, Scorpius en Daan aan de andere kant ervan. ‘Ik ga naar beneden, zie jullie daar!’

‘Tegen wie heb je het?’ vroeg Ralph, met opgetrokken wenkbrauwen verbaast kijkend van James naar de stapel puin.

'Roos, Scorpius en Daan zijn daar ergens achter, na de instorting zijn we van elkaar gescheiden,' verklaarde James.

'Is goed,' klonk het gedempt vanuit de gebarsten pleisterhoop, waarna het stil werd.

'Goed,' zei James. 'Waarheen nu, Ralph?'

Opnieuw wenkte Ralph en James volgde hem naar een harnas, die, nadat Ralph deze opzij uit zijn nis had geschoven, een doorgang onthulde. 'Gevonden tijdens mijn avondcontrôles,' legde Ralph uit. 'Ik zag Mevrouw Norks hier vandaan komen en besloot om het te onderzoeken. Zit een steile trap achter, die rechtstreeks naar de Ontvangst Hal leidt.'

'Deze heeft Vilder destijds niet aan ons laten zien,' zei James verbaast.

'Nee, beaamde Ralph, 'het is ook geen geheime doorgang, alleen niet bij iedereen bekend. Waarschijnlijk gebruikt Vilder hem om zich sneller door het kasteel te verplaatsen.'

Na hun toverstokken te hebben aangestoken waardoor een helder licht de ruimte verlichtte, haastte Ralph en James zich het trapgat in, tot ze bij een trap aankwamen. Ralph had niet overdreven, een zeer steile trap verdween in iets wat leek op een peilloze, duistere diepte. Het licht van hun gezamenlijke toverstokken gaf niet genoeg licht om de bodem te zien.

'Vooruit,' merkte Ralph op. 'Let erop hoe je je voeten neerzet, de treden zijn smal.'

James ontdekte, dat Ralph niet overdreven had, de treden waren smal en kennelijk door jaren intensief gebruikt hol uitgesleten, iets zei hem, dat deze doorgang eerder bedoeld was voor Huis-efen dan voor mensen. Zo nu en dan zocht hij steun op de schouder van Ralph die iets voor hem liep, omdat hij zijn evenwicht bijna verloor.

'We zijn er bijna,' zei Ralph met een onwillekeurig, gedempte stem.

Toen James voorover boog om over de schouder van zijn vriend te kijken, om voor zichzelf te zien dat de bodem in zicht was, gebeurde het. Hij verloor zijn evenwicht, viel onzacht tegen Ralph aan, die ook niet echt stevig op de smalle treden stond, waardoor de jongens het laatste deel van de trap voorover tuimelden en via een wandkleed die de toegang tot de ruimte erachter bedekte, de Ontvangst Hal in rolden.

Ralph lag half onder James. 'Blijf je dit steeds zo doen?' kreunde hij.

James krabbelde overeind van Ralph en stak een hand uit om zijn vriend overeind te trekken. Toen ze beiden rechtop stonden en zich er van overtuigd hadden dat ze niets mankeerden, keek James om zich heen en zag dat hij en Ralph tussen twee groepen stonden. Er stuiterde iets van zijn hoofd. Hij knipperde, deed een stap achteruit en hief zijn hand om te voelen of hij gewond was.

Er rolde een muffin naar zijn voeten. Het leek er een met bosbessen te zijn.

'Elfwerk is voor Elfen!' riep een koor van kleine, boze stemmen en er zeilden nog meer muffins door de lucht. Ze kletsten tegen de muren, stuiterden van de schilderijen en portretten, en rolden van de traptreden.

'We hebben op dit moment *meer* dan genoeg aan ons hoofd zonder jullie Elfenopstand!' riep een schrille stem uit. James draaide zich en zag Professor Anderling bij de hoofdtrappen, haar toverstok waarschuwend geheven. Een rij leerkrachten stond bij haar, er wisselend verbaast en ongeduldig geïrriteerd uitziend. 'Ik zeg dit nog maar een keer!' schreeuwde Professor Anderling. '*Allemaal*, voor jullie eigen veiligheid terug naar de keukens.'

'Veiligheid is niet uw zorg!' riep een kleine stem terug. James doorzocht de groep met zijn ogen en zag dan Piggen, zijn gezicht bleek, maar wilskrachtig. 'Zonder dienstbaarheid voor uw soort over de hele wereld, is de dood een wenselijke optie!' Zich wendend naar de Huis-elfen achter hem, riep hij, 'Muffins los!'

Nog een spervuur van gebakken lekkernijen vloog door de lucht.

Vaag bemerkte James, dat Ralph aan zijn elleboog trok, hem meetrekkend uit de ruimte tussen de Professoren en de Huis-elfen. Daan, Roos en Scorpius zaten bij elkaar in de schaduw van de trappen, ze keken ongerust.

'James!' siste Roos, zijn andere arm grijpend en hem in de minimale bescherming van de balustrade trekkend. 'Wat is er gebeurd?'

'Ik zag Odin-Vann,' antwoordde James zo kort als hij kon. 'Maar Petra niet. Ze moet in de buurt zijn. We voelden haar magie aan het werk.'

'Dat voelden wij ook,' zei Daan en wees naar de gesloten deuren van de Grote Zaal. 'Van daarbinnen. Klinkt als een oorlogsgebied!'

James wilde van de groep weggaan, over de met muffins bezaaide vloer rennen naar de Grote Zaal, toen de hoofdingangdeuren naar binnen openklapten, losbraken van hun scharnieren, ongecontrôleerd zwaaiden en met een verbijsterende schok wegvielen. Een van de neervallende deuren miste James nauwelijks toen hij neerkwam, een wolk van zand en stof opblazend. Licht tuurde en de versnelling van een motor brulde. Het staalgrijze landervoertuig ploegde zich de Ontvangst Hal in, stuiterend over de gebroken deuren. Zijn voorruit was kapot geslagen en de voorkant was bijna onherkenbaar gemangeld, zwartgeblakerd en rokend. Slechts een van de koplampen deed het nog en stuurde zijn licht de trap op.

'Aanvallen!' riep Piggen schrill en een nieuw spervuur van kaakjes, cakejes, pasteitjes en zelfs potten en pannen vlogen naar het voertuig, ketsten van zijn

geblakerde en stomende motorkap en vielen overbodig op de stenen vloer en houten restanten.

‘Ze reden hun verdraaide voertuig door de Duivelsvuurgrens,’ verkondigde Professor Anderling. ‘We staan open. Zweinstein is open!’

De deuren van het voertuig sprongen opzij, er begonnen mensen uit te klimmen die in alle richtingen weg renden, hun gezichten vertrokken van doodsangst.

Vanuit de duisternis voorbij de kapotgereden ingang bewogen zich schaduwen. Het geklepper van hoeven kwam dichterbij. Stemmen brulden en schreeuwden.

Een van de Dreuzels rende niet weg. Hij strompelde naar het midden van de ingang, zijn figuur werd helder door de ene brandende koplamp van het voertuig verlicht. Hij was slank en lang, met hoekige trekken en stijl donker haar, nu verward. James herkende hem onmiddellijk. Het was de Dreuzelverslaggever van zijn eerste jaar. Martin Premier.

‘Ik wist het!’ schreeuwde Premier hees en triomfantelijk. Hij balde zijn vuisten en stak ze in de lucht. ‘Ik *wist* dat het geen droom was! Ik was hier! *Ik was hier!*’

Professor Anderling rolde ongeduldig met haar ogen en verlamde hem met haar toverstok. Premier tuimelde naar de vloer, nog steeds grinnikend met zijn vuisten gebald.

‘*Protega Maxima!*’ riep ze vervolgens, stappend langs het rokende voertuig en zich richtend op de deuropening. Een straal blauw licht vormde een schild. Achter haar, stormden de Professoren Snijder, Valentin en Hierraver en voegden hun kracht toe aan de spreuk die hen verdedigde tegen de aanstormende Centaurs.

Het kasteel dreunde opnieuw. Het plafond van de Ontvangt Hal kraakte over zijn hele lengte. Gebroken stucwerk en stukken voegsel regende naar beneden. Portretten rammelden en vielen van de muren. Overal rondom hen braken en versplinterden de ramen.

‘Potter!’ beval een van de portretten met een stalen stem.

James draaide zich en zag een schilderij van een heel lelijke boer, staand in een veld van Spynuswort. Het gezicht van de boer was onder zijn breedgerande hoed vaag herkenbaar.

‘Je broer is niet in het kasteel,’ zei het geschilderde figuur snel. ‘Elke andere leerling is gezien, behalve hij.’

‘Albus?’ vroeg James, terwijl zijn hersens raceten.

‘Albus Severus, mijn naamgenoot,’ zei het vermomde portret van Sneep. ‘En we hebben niet alleen dezelfde naam. Zijn trouw is verdeeld. Je moet hem vinden.’

James schudde zijn hoofd, ‘Nee, ik moet Petra vinden! Ze is hier, in de Grote Zaal! Ik moet haar waarschuwen!’

‘*Nee!*’ drong Professor Sneep aan, zijn ogen in het schilderij stonde vurig. ‘Voor eens in jullie karakterloze, roekeloze, zielige bestaan moet een van jullie Potters naar mij *luisteren!*? De directeur heeft de waarheid betoverd! Odin-Vann, van wie je door

puur geluk gewonnen hebt, was de Architect. Maar je broer is het *Losgeld!* Zonder hem, faalt hun plan! Je moet hem nu gaan zoeken, Potter! Dit gaat niet over jouw veiligheid, maar het evenwicht van de werelden!’

James schudde zijn hoofd en luisterde nauwelijks. Nog een zware trilling deed de vloer trillen en er braken stukken van het plafond. De deuren van de Grote Zaal werden voor een klein deel open gewrongen toen een explosie van ijzige wind en furieus licht er doorheen knalde.

James vergat het schilderij met Professor Sneep. Hij stapte van de muur weg, boog af rond het rokende voertuig, dook achter de verdedigende Professoren langs, sprong over de bewusteloze figuur van Martin Premier en perste zich door de opening van de enorme houten deuren.

De Grote zaal was donker, kraakte, vol beweging, een geruïneerde afspiegeling van schokkerende vernietiging.

Alle ramen waren gebroken, niet meer dat restanten glas in verbogen metaal. Het plafond werd getekend door scheuren en miste enorme stukken, zijn betovering flikkerde en doofde, slechts fracties van toenemende stormwolken en naderende bliksem weergevend. De zwevende kaarsen tolden en stuiterden van de muren, velen gebroken, de meesten met gedoofde vlammen linten grijze rook achter zich aantrekkend.

De tafels waren achteruit tegen de muren geduwd, gebroken en op elkaar gegooid.

Het roosraam was nog een geheel, maar glinsterde met gebroken glas in het vuur wat van erachter kwam.

In het midden van de vloer stonden Merlijn en Petra tegenover elkaar, beiden hijgend en elkaar aanstarend met woeste felheid. De staf van Merlijn was opgeheven in zijn rechterhand, zijn runen pulseerden met groen licht. De haren van Petra stonden wild rond haar hoofd, haar linkerhand geheven met de palm naar voren en uitgespreide vingers. Het was duidelijk dat het duel tussen hen was gedaald tot een van louter brute aanvallen, een patstelling tussen gelijkwaardige krachten en geraffineerdheid.

‘Ga naar je leerlingenkamer, James!’ beval Merlijn, zijn stem krakend en gespannen.

‘Luister naar de Directeur,’ kookte Petra van woede, zonder haar ogen van de bezweerder voor haar af te nemen.

In plaats daarvan stapte James naar voren, tussen de twee inkomend met beide handen opgeheven.

‘Petra...!’ begon hij.

Het Roosraam ontplofte in een wolk van glas toen er iets groots er doorheen sloeg, zuilen en steunen met zich meenemend. De Oppertafel brak onder het gewicht van het object toen het landde en vaag kon James zien dat het een boomstam was, net uit de grond gerukt met zijn wortels nog onder een dikke laag aarde. Een monsterlijke vorm zwaaide met de stam en volgde deze, door een regen van zand, grind, aarde en

vuil, kop laag en gebogen schouders. Het was een reus, zijn ogen wild van angst, zijn vrije harige hand gebald tot een knokige vuist, klaar om te vechten.

James verstijfde waar hij stond toen er een straal van verblindend blauw licht over zijn schouder geschoten werd, komend vanuit Petra's opgeheven hand. Ze had een aanval ingezet, maar niet op de reus. Gebruik makend van de afleiding, had ze op de Directeur gemikt. De aanval dreef hem met een woeste kracht achteruit. Hij raakte het podium hard genoeg om deze te breken en dreef hem tegen de restanten van de Oppertafel, precies in de schaduw van de reus. Deze raakte in paniek en rekte zich uit naar de gevallen menselijk figuur aan zijn voeten. Zijn massieve hand sloot zich rond Merlijn en trok hem, samen met een vuistvol gebroken tafel, uit de rommel.

De staf van Merlijn flitste en de reus krom ineen, hij spreidde zijn vingers weer open. Merlijn buitelde, viel, stopte de val midden in de lucht en bleef met uitgestrekte armen zweven. Zijn ogen gloeiden van een fel gouden licht.

Maar Petra stootte door, haar aanval verdubbeld met een meedogenloze heftigheid. Ze vuurde nogmaals, zelfs terwijl de Directeur zijn val onderbrak. De straal raakte hem op de borst en mepte hem achteruit, voorbij de binnengedrongen reus, door de restanten van het roosraam en de vurige nacht erachter in.

James knieën trillend, toen er een onverklaarbare zwakte over hem heentrok, de wereld tot een grijs vervagend. Hij herinnerde zich hetzelfde gevoel, van toen Petra en Merlijn gevochten hadden in de Wereld tussen de Werelden. Op de een of andere manier was James in het bijzijn van Petra een soort batterij voor haar, die een reserve voor haar kracht was. Ze hevelde het van hem over via de onzichtbare draad die hen verbond, net als ze gedaan had tijdens de ramp met het Morrigan Web, precies in deze zaal en jaren daarvoor, toen hij voor het eerst de draad van haar kracht had opgeroepen om haar leven te redden.

Hij strompelde door het rokerige duister terwijl zijn hoofd tolde.

Petra stapte doelgericht naar voren, beklom de restanten van het podium en hief zonder te kijken een hand op naar de reus. De reus knipperde, wankelde en klapte met zijn romp op wat eens een hele tafel was geweest. Zijn hoofd zakte op zijn borst en de enorme figuur snurkte een nadrukkelijke snurk, terwijl zijn blote voeten, zo groot als de deuren van de ingang van Zweinstein, schrapend over het gebroken glas weggleden.

'Petra!' schreeuwde James, achter haar aan lopend. 'Petra, wacht!'

'Ik *kan* niet wachten, James!' riep ze terug naar hem, even stoppend en over haar schouder kijkend. 'Mij tijd zit erop! Deze wereld is in een chaos, en dat is *allemaal mijn fout!* Je kunt mij niet stoppen, James! Niemand mag mij stoppen!' In de schemer, slechts verlicht door de gloed van het slinkende Duivelsvuur door het vernietigde raam, zag haar gezicht er verschrikkelijk uit. Maar haar ogen schitterden en James zag, dat er tranen in stonden. Ze was bang, werd gedreven door schuld en ze wilde niet vertrekken, maar wist dat ze geen andere keuze had.

'Volg me niet, James!' beval ze, haar blik verstarrend en haar stem hees en wanhopig. 'Ik ben niet verantwoordelijk voor wat er met je gebeurt als je dat wel doet!'

Daarmee draaide zij zich snel om, hem achterlatend en stappend door het gebroken raam waar ze door een wolk van rook uit het zicht verdween.

James worstelde zich over de gebroken tafel, slipte weg met zijn voeten op het versplinterde glas de verwoeste stenen omlijsting. Toen hij uiteindelijk over de voet van de reus klom en op de vensterbank van het weggeramde raam ging staan, zag hij niets meer dan rokend gazon en brullende vlammen. Hij sprong in de bosjes, tuimelde over het droge gras en keek naar alle kanten voor een teken van Petra, het verblindende licht van het vuur deed hem zijn ogen samenknijpen.

Er verscheen een figuur in de muur van vlammen, onaangedaan recht op hem af lopend. James haastte zich naar deze vorm, zijn gezicht beschermend tegen de hitte. Toen de figuur volledig zichtbaar werd, op het gazon stappend en marcherend naar het gebroken raam, zag James dat het Merlijn was.

De Directeur bloedde en was gehavend, zijn gewaden rookten, maar zijn gezicht stond hard en onwrikbaar.

‘Alle nog staande krijgers,’ zei hij terwijl hij liep en zijn stem dreunde opeens, deed de lucht schudden en galmde langs de muren. ‘Sluit de leerlingen in hun slaapvertrekken op, alwaar ze onaangetast blijven van hen die binnendringen. Dan, kom naar de Ontvangst Hal. Het eind van onze wereld is aanstonds, als wij niet snel zijn en ons binden aan onze taak. De schurkin is ontsnapt, maar wij zullen haar achtervolgen. Ik zal hen, die ons het best kunnen dienen oproepen, Schouwers en Harriers gelijk. Kom nu en wees klaar om te doden of gedood te worden, want dit is ons laatste ogenblik.’

Hij passeerde James zonder naar hem te kijken.

‘Directeur,’ hijgde James, zich omdraaiend om hem in te halen. ‘Merlijn!’

‘Ze heeft de broche weer terug,’ zei Merlijn met een zachte, ernstige stem. Hij stopte maar draaide zich niet om. ‘Niets staat haar nu meer in de weg. Het werk van de Architect is klaar. En het Losgeld zal spoedig het zijne doen. Je had mij, toen het er nog toe deed, moeten vertellen wat je wist.’

James had hier geen antwoord op. Hij keek op naar de brede rug van de Directeur, sprakeloos, gekwetst en bang.

Merlijn keek nog steeds niet om naar hem. In plaats daarvan tikte hij met zijn staf op de grond en verdween in een kraak van Verdwijsnelsen, alleen een stormachtige wind achterlatend, bliksem en brullend Duivelsvuur in zijn kielzog.

Een gevoel van diep, verlamvend verlies vulde James als lood. Hij staaarde naar de plek waar Merlijn even daarvoor had gestaan. Zijn gedachten tolden, doordrenkt van onzekerheid.

Merlijn zou Petra achtervolgen, hij en vele anderen die zich voorbereiden om hem te vergezellen. Professor Anderling zou erbij zijn, net als Professor van der Beek, Hierraver en vele andere Professoren. Mogelijk zelfs zijn Vader en Viktor Kruml en de rest van de Schouwers en Harriers, als die op tijd bij elkaar gebracht konden worden. James dacht, dat dat wel heel waarschijnlijk was. Ze zouden de leerlingen

opgesloten en veilig in hun slaapkamers houden, erop vertrouwend, dat de Centaurs hun woord eer aan zouden doen en niet aanvallen tenzij ze aangevallen werden.

Merlijn en zijn reisgenoten zouden Zweinstein verlaten om op jacht naar Petra te gaan, omdat zij, zo geloofden ze, de oorzaak en bron van de chaos was waaraan de wereld ten prooi was gevallen. Ze zouden haar vinden en het gevecht met haar aangaan. Zij zou hen allen doden, of ze zouden er in slagen haar te vellen.

Als Judith en Odin-Vann hier al niet eerst in zouden slagen.

Het was net als in James' droom, jaren geleden. Ze kwamen om Petra te vernietigen en zouden geen tijd aan woorden verspillen.

En daarmee, daalde er een gevoel van onnatuurlijke rust over James. Omdat hij precies wist wat hij moest doen. Uiteindelijk had hij het al eens gedaan, bij wijze van spreken. Hij had het al eens beleefd, vijf jaar geleden, in die vreemde voorspellende droom. Hij sloot zijn ogen en stelde zich hem voor, riep iedere herinnering aan de droom van lang geleden op. Hij herinnerde zich een pas gedolven graf. Hij herinnerde zich dat Albus aan de jonge vrouw, Petra, zijn toverstok aanbood. Dat was nodig, begreep James nu, omdat Petra zelf geen toverstok meer had, omdat ze deze jaren daarvoor had gebroken en achtergelaten. Bezweersters gebruiken hun blote handen om magie te doen. Tenzij, natuurlijk, ze een speciale, unieke spreuk uit moesten voeren die een toverstok vereiste.

Een spreuk voor het Duistere Teken.

Omdat Petra gestopt was met het weerstaan van de slechtheid van de Bloedlijn. Ze werkte er nu mee, gebruikte het, dook in de overtuiging en wilskracht waar alleen de laatste splinter van Voldemort in kon voorzien. En nu, vanavond, zou ze hem volledig omarmen. Ze zou het Duistere Teken in de lucht boven de begraafplaats oproepen - was daar waarschijnlijk op dit ogenblik aan het doen, haar laatste, verdoemde keuze aankondigend.

Ongeacht wat voor verschrikkelijk kwaad er door deze keuze uit zou voortvloeien.

James kneep zijn ogen nog dichter. Hij stelde zich de begraafplaats voor, de gekantelde grafstenen van zijn Grootouders, het pas gedolven graf, als een vlek onder de stromachtige duisternis.

Even dacht hij aan de Bezweerder, die vanaf deze zelfde plek Verdwijnseld was en hoopte dat de beperking van het Verdwijnselen van Zweinstein hier opgeheven was.

Hij concentreerde zich, verstevigde zijn greep op zijn toverstok, haalde diep adem, hield deze vast...

Hij spande de mentale spier voor het Verdwijnselen.

Met een harde krak verdween hij, net als Merlijn dit even daarvoor had gedaan.

Geen van hen zou ooit nog naar hetzelfde Zweinstein terugkeren.

24. Het Bloed van de Diepbemінде

Verbazingwekkend, merkte James een fractie van een seconde voor hij Verschijnselde de aanwezigheid van het Duistere Teken. De spreuk was als een groene koude in de leegte, als de diepte van een bemoste waterput. Hij ging er op de een of andere manier doorheen toen de wereld rondom hem solide werd. Hij werd neergezet op een door wind afgeranselde heuveltop. Hij zwaaide voor evenwicht met zijn armen maar viel, daar hij nog nooit over zo'n afstand Verschijnseld had en niet gewend was aan de vertraging ervan. Het droge gras waar hij op viel, kriebelde en sloeg in zijn gezicht, maar hij ging onmiddellijk op handen en knieën zitten, gedesoriënteerd en ademloos van paniek. Er was geen tijd te verliezen. Hij was waarschijnlijk toch al te laat. Wild keek hij in het rond en probeerde wijs te worden uit zijn omgeving.

De Maan glansde hier nog, bleek geel aan de horizon, ongehinderd door de dreigende storm. Naast James stak een dode boom uit de grond op, knoestig en gedraaid als een reusachtige, door rheuma aangetaste hand met honderden vingers.

Daar voorbij, nog maar net in het bleke maanlicht zichtbaar, strekte zich een oude begraafplaats uit. Zijn grafstenen hingen als rotte tanden scheef, omgeven door de beslotenheid van, een door onkruid verstikt, gietijzeren hek. Een decoratieve boog gaf de ingang aan. Daarboven, nog steeds stijgend tegen de naderende stormwolken, was de walgelijke grote schedel, spookachtig en afschuwelijk, van het Duistere Teken. De kaak stond open en een stille schreeuw. Vanuit de gapende mond, stroomde de angstaanjagende vorm van een slang, ontrolde zich en opende zijn eigen getande kaken met een kwaadaardig gesis.

‘Nee!’ blafte James, maar zijn stem klonk als een nauwelijks droge kraak die verloren ging in het ruisen van de wind. Gebruikmakend van de dode boom als ondersteuning, duwde hij zich overeind en rende de heuvel af, onder de scheve boog die als poort diende door en de rijen van oude grafstenen in.

Hij hoorde stemmen, onverstaaanbaar door de wind. Dan zag hij hen.

Albus en Petra stonden op een laag plateau in de hoek van het ijzeren hek. Hun schouders en hoofden werden van bovenaf door het griezelige groene licht van het Duistere Teken verlicht. Bij hun voeten was een pas gedolven graf naast een heuvel verse aarde.

‘Stop!’ schreeuwde James wanhopig, een hand naar hen uitstekend, vergetend dat deze nog steeds zijn toverstok omklemde. Het zou eruit kunnen zien als een gevechtshouding. ‘Jullie beiden! Ik weet niet wat jullie denken te moeten doen, maar het hoeft niet zo te gaan! Albus, laat het niet zo eindigen!’

Albus zag hem, hoorde, en negeerde hem. Zelfs vanaf deze afstand kon James en uitdrukking van fronsende berusting op het gezicht van zijn broer zien – de uitdrukking die hij bijna uitsluitend de afgelopen dagen op zijn gezicht gedragen had, stil en verbeterd terwijl hij aan de Zwadderichtafel in de Grote Zaal zat en de ruimtes van de gangen versomberde, verloren in zijn eigen duistere mijmeringen. Het was niet alleen, omdat hij hartzeer had van zijn beuk met Merel Drakel. James zag nu wat het werkelijk was. Zijn broer was zich aan het voorbereiden geweest voor iets. Voorbereidend op een soort afschuwelijke taak, waarvan hij geloofde dat hij deze alleen moest dragen. Had Odin-Vann het hem nog vóór Petra verteld? Had hij Albus’ natuurlijke innerlijke somberheid onderzocht, azend op zijn tienerdrama?

Hoe dan ook, Albus was het Losgeld, klaar om alles op te geven voor het belang van de hele wereld.

Voorbij de schaduwrijke, winderige afstand. Wendde Albus zich naar Petra. Zij had zijn toverstok in haar hand. Langzaam, aarzelend, hief ze deze naar hem op.

‘Doe het,’ drong Albus rustig aan, zijn stem was dun en klein, meegedragen door de wind.

‘Nee!’ riep James zo hard als hij kon. Hij rende naar voren, maar stopte weer toen Petra naar hem keek, haar ogen helder en aandachtig, maar ook vertroebeld door een blinde vastberadenheid. Ze zou het inderdaad doen, zag James. Hij hield zijn beide handen nu omhoog in een waarschuwend gebaar. ‘De anderen komen eraan!’ hoorde hij zichzelf schreeuwen, ‘en die zullen geen tijd verspillen aan woorden! We hebben maar een paar seconden!’ Hij richtte zijn blik nu op Albus. ‘Albus, wees geen dwaas!’

‘Het spijt me,’ murmelde Albus. Hij had het niet tegen James, of zelfs Petra. Hij leek bijna te spreken naar de graven in de buurt, alsof hij hen op de een of andere manier teleurstelde. Hij draaide zich en knikte zijn toestemming naar Petra.

‘Petra!’ gilte James panisch en hij gooide zich weer vooruit, zijn eigen benen voorbij rennend. De storm blies nu met griezelige snelheid, blokkeerde de Maan achter een dreigende vleugel van wolken. De wind sloeg door het gras en raasde door de boomtakken. ‘Doe het *alsjeblieft* niet! Dit is niet wie je echt bent!’

‘Je hebt gelijk, James,’ zei Petra, haar ogen werden langzaam ijskoud, dood toen zij zich naar hem wendde. Samen met haar blik, draaide de toverstok in haar hand ook, wegzwaaiend van Albus, langzaam maar onmiskenbaar doelbewust naar hem wijzend. ‘Vanaf vanavond, zal ik bekend zijn onder een totaal verschillende naam. Ik ben nu Morgan. En daar je toch gekomen bent, ondanks mijn waarschuwingen, ben ik bang dat jij het moet zijn die voor mijn zaak zal moeten sterven. De dappere Albus was je gewillige invaller, jouw vervanger. Want zijn bloed is jouw bloed en daarom in staat de duistere magie van de dimensiedeur tevreden te stellen. Maar nu... ben *jij* hier. En ik kan niet ontkennen wat het lot eist.’ Tranen rolden over haar wangen, maar haar blik aarzelde niet, noch deed de toverstok in haar hand dat. ‘Het spijt mij zo, mijn lief.’

‘Nee!’ riep Albus en boog naar voren met zijn beide handen uitgestoken, terwijl het gezicht van Petra vertrok en er uit de toverstok in haar hand in een helder groen licht explodeerde.

James voelde de kracht van de spreuk toen deze op hem afschoot, de begraafplaats verlichtend, inktdonkere schaduwen achter alle grafstenen en achter elk individueel grassprietje werpend. De dodelijke vloek schoot over de afstand tussen hen en James keek terwijl hij eraan kwam, alsof de tijd plotseling van plastic was geworden, hem in staat stellend zijn laatste ogenblikken uit te rekken in een geduldige oneindigheid. Hij zag de handen van Albus rond de pols van Petra, zag de tranen over haar wangen rollen, haar mond vertrokken in een trek van ellende, haar ogen stijf dichtgeknepen, niet in staat om te kijken.

En James dacht, *het is goed. Ik ben blij dat ik het ben die Petra kan dienen. Zelfs als dit mijn dood betekent. Zelfs als ze het mis heeft, en er geen dimensiepoort na mijn dood ontstaat, zoals Odin-Van haar waarschijnlijk verteld had, betekend dit tenminste, dat Albus niet het Losgeld hoeft te zijn. Zij probeerde mij te redden. Ze houdt van mij door mij weg te sturen. Maar het was altijd de bedoeling, dat ik het zou zijn op de begraafplaats met haar, niet Albus. Als sterven hier, haar dienen is, zelfs als het gebaseerd is op een leugen en vergissing... dan ben ik blij, dat ik het kan doen.*

De Dodende Vloek raakte en explodeerde. James voelde een nevel van vuil over zijn gezicht en haren spatten, tuimelde een stap achteruit door de kracht van de straal, en viel toen helemaal, bijna zachtjes, op de grond, neerkomend in een strook van heide en kruiden. Maar toch, zelfs terwijl hij omhoog keek naar de afschuwelijke gloed van het Duistere Teken, merkte hij dat hij niet dood was, of dat er zelfs iets zeer deed. Versuft duwde hij zich op zijn ellebogen omhoog en hief zijn hoofd op. Direct vóór hem, wankelde, verbrokkelde en viel er een grafsteen uit elkaar, nog rokend van groene vonken. Albus ingrijpen was net genoeg geweest, om de richting

van Petra's vloek te veranderen, de Dodelijke Vloek naar een grafzerk sturend in plaats van James' borst.

En dan, in de ademloze stilte die volgde, brak er chaos over de hele begraafplaats uit.

Een serie doordringende kraken galmden vanuit iedere richting en er verschenen figuren, de begraafplaats omgevend en onmiddellijk in verdedigende posities innemend. Ze doken weg achter bomen, hurkten achter grafzerken en mausoleums. Er waren er eerst zes, dan ineens tientallen.

'Waarlijk!' een diepe stem, Merlijn, riep vanuit de duisternis bij een dode boom. 'Een dodelijke Vloek is afgevuurd!'

'Verspil geen tijd aan verlammen' beval een andere stem. James had het verschrikkelijke idee dat het zijn Vader was. 'Maar weet waar je op richt! Hier kunnen onschuldige mensen zijn!'

Een vrouwenstem riep, 'Ik zie haar! Noordoosthoek!'

Over de begraafplaats ontplofte spreuken, deze met dodelijk kleurrijk vuurwerk verlichtend.

Albus rekte zich uit naar Petra, maar ze schoot weg van hem, James in een panische ren naderend. Hij kroop van een plotselinge angst ineen, maar terwijl ze eraan kwam liet ze de toverstok vallen, door de suizende stralen heen rennend. Toen ze bij hem aankwam, liet ze zich op haar knieën zakken en viel over hem heen.

'Je leeft!' hijgde ze, kreunde van angst en omhelsde hem.

'Jep,' zei hij zwak tegen haar schouder. 'Sorry daarvoor.'

'Nee!' zei ze en omhelsde hem harder. 'Ik liet Albus mijn mikpunt verpesten. Ik had de kracht niet om te doen wat ik moet! Ik faalde met alles! Het is mijn fout!'

Hij wreef haar over haar rug en ze leek in zijn armen slap te worden, of van opluchting, of van hopeloosheid. Hij nam aan, dat onder deze omstandigheden, ze precies hetzelfde konden zijn.

'Odin-Vann loog tegen je,' zei hij - of begon hij te zeggen. Halverwege de zin raakte een straal van oranje licht een Obelisk naast hen en vernietigde de voet ervan. Hij zakte in elkaar, brak los en begon om te vallen. James zag de dreigende schaduw vlak voordat hij hen zou raken. Met alle kracht in zich, duwde hij Petra van zich af en uit het pad van de obelisk. Het gevaarte raakte hem tegen zijn schouder, sloeg hem zo snel en hard, dat hij het nauwelijks voelde. Duisternis viel over hem heen, maar niet de duisternis van bewusteloosheid. Hij was vastgepind tussen de kruiden en de hei met zijn gezicht naar beneden, zijn bovenlichaam vast onder een monsterlijk oud gewicht, alsof er een reus op zijn schouders stond.

'James!' schreeuwde Petra, haar stem breekbaar van schrik en angst, maar het geluid kwam van ver weg, vreemd onbelangrijk, als iets wat klonk uit een transistor in het huis van een ander. Toch, een diep verborgen deel van James brein, haatte het dat Petra overstuur klonk. Hij probeerde naar haar te roepen, om te laten weten, dat hij in orde was. Maar uit zijn dichtgedrukte longen kwam geen lucht. Hij opende zijn

mond, maar daar kwam alleen maar bloed uit, heet en plakkerig, met de smaak van koper.

Hij wist, met slechts een vage interesse, dat hij waarschijnlijk dood aan het gaan was, verpletterd onder het gevallen monument.

Maar dan, heerlijk en plotseling, was het gewicht weg. Zijn borst verkrampde, hapte naar adem en onmiddellijk was daar pijn. Hij voelde de versplinterde ribben, bemerkte een scheuren, toen de gebroken botten diep dingen in zijn borst doorboorden.

'Nee!' schreeuwde Petra, deze keer met een lage, woeste nadruk.

Er was er het jagen van een ontketende wind. Een geluid van versplinterende stenen, gevolg door een serie whumps, thumps, kraken en ver schreeuwen.

'Minerva!' brulde een stem.

'Hardsteen ligt plat!' riep een vrouwenstem amechtig.

'Terugtrekken!' klonk de stem van zijn Vader, paniekerig en wanhopig.

James voelde dat hij van de grond opgeteld werd, behoedzaam, maar toch trok er nog een pijnscheut door zijn lichaam.

Met zijn zicht vertroebeld, merkte hij rondom hem allerlei bewegingen. Grote, zware voorwerpen draaien als een tornado rond de begraafplaats, rammend door bomen, en kaatsend van het verwrongen hek. Er waren grafzerken, monumenten, mausoleumdeuren, ijzeren poorten, allen losgerukt en aangedreven door Petra's wraakzuchtige wil, een ondoordringbare maalstroom vormend.

Maar haar ogen stonde zacht, doordrongen van spijt toen ze naar hem keek. James merkte dat hij net als de grafzerken omhoog werd gehouden door Petra's Bezweerstersgreep, maar behoedzaam, alsof de zwaartekracht hem eenvoudig voor een moment vergeten was. Vaag besepte hij, dat bloed zijn overhemd doordrengde, snel afkoelend in de stormachtige wind.

Petra bestudeerde hem, leek in hem te kijken. En dan, de krachten gebruikend welke uniek voor haar waren, begon ze hem te helen. Hij voelde tintelingen en hijgde, meer van verrassing dan pijn, toen zijn ribben op hun plek schoven, zijn longen bevrijdend van hun gebroken doodsgreep. De scheuringen diep in zijn lichaam voelde eerst doof en werden warm toen de pijn wegtrok. Voorzichtig haalde hij adem. Zijn borst zette uit, haalde lucht binnen en zijn hoofd werd draaiërig.

'Dat was dom van je, James,' zei Petra zachtjes, liefdevol toen ze hem op het gras terugzette en op hem toeliep. De tornado van grafzerken draaiden nog steeds rond hen, suizend en onwerkelijk. 'Ik had die vallende steen op kunnen vangen en jou ervan kunnen beschermen.'

'Daar heb ik niet aan gedacht,' fluisterde James, iets wankelend toen de zwaartekracht weer grip op hem kreeg. 'Ik reageerde gewoon.'

'Dat ben jij in een notendop,' zei ze, en glimlachte zwak.

Ze rekte zich uit naar hem en legde een hand op zijn borst. Zijn overhemd zat nog onder het bloed. Het bleef plakken aan haar handpalm en kleurde deze rood.

James keek omlaag naar haar. Haar gezicht was bebloed, het was schokkend om te zien. Iets, waarschijnlijk de vallende obelisk was tegen haar slaap aangevallen en had deze gesneden. Bloed liep vanonder haar haren langs haar kaaklijn en druppelde van haar kin. Vallend gesteente kan haar mogelijk niet vangen en doden, maar ze kon nog wel gewond raken.

Ze was nog menselijk genoeg om te kunnen bloeden.

Hij legde zijn hand om haar wang, voelde de natte warmte van haar bloed tegen zijn vingers en probeerde het van haar huid weg te vegen.

Ze haalde haar hand van zijn borst en keek er omlaag naar. Haar palm was glad en kleverig van zijn bloed. Met haar hoofd nog steeds omlaag keek ze hem omhoog met haar ogen aan. Er lag een verontrustende, berekenende blik in, alsof ze iets wilde zeggen, maar het niet goed durfde.

Een voorwerp glansde zacht op de revers van haar jurk. James keek ernaar en zag dat het de broche van haar Vader was, de identieke tweeling van degene die jaren geleden in de oceaan gevallen was.

Zonder iets te zeggen, hief Petra haar hoofd op. Haar bloederige hand opgeheven houdend, draaide zij zich om, alsof ze de aankomende storm aan wilde kijken.

'Claudicatis in æternum mortiferum!' Haar stem was afschuwelijk, oorverdovend als de donder, maar toch zo .....

Bliksem doorkliefde de lucht. Hij schoot als een speer door de schedel van het Duistere Teken, verlichtte deze en raakte de grond recht voor Petra. De klap duwde James achteruit in de hopen heide en kruiden. De bliksem sloeg niet in en verdween, maar bleef vast op zijn plaats, krakend met de stem van verdoemenis.

'Petra!' schreeuwde James, maar door het lawaai was zijn stem vrijwel onhoorbaar. 'Nee!'

Ze hoorde hem niet, of koos ervoor hem te negeren. Maar ze keek niet om. Tegen de verblindende kokenden gloed was haar gezicht terug gebracht tot een silhouet. De stormwind trok aan haar haren, liet ze rond haar gezicht wapperen toen ze zich voor de laatste keer naar hem omkeerde. Ze probeerde te glimlachten. Het was een trieste, zielige poging. Haar ogen fonkelden van spijt.

En dan, met een trillende ademhaling en het rechten van haar schouders, richtte zij zich naar de magische doorgang welke ze had opgeroepen, stapte vooruit en liep de kolkende gloed in. Deze slikte haar in met een explosie van verblindend licht en een orkaankrachtige, ijzige wind.

De klap wierp James plat op de grond en rolde verder alle kanten op.

Rondom viel de maalstroom van steen en ijzer stil, neerstortend op de grond, verstoken van zijn meesteres.

'Nee,' zei James weer, niet langer schreeuwend, nauwelijks fluisterend. Hij stuurde naar de krakende, gevangen bliksemstraal, de magische doorgang, nu leeg. Hij was niet met Petra verdwenen, maar het Duistere Teken erboven wel.

James krabbelde overeind, wilde naar voren lopen in de straal, om Petra te volgen, maar een hand greep zijn schouder. Hij zag niet van wie hij was en het interesseerde hem ook niet. Hij schudde om hem van zich af gooien, zijn ogen nog vast op de sidderende lichtstraal.

'James!' schreeuwde iemand en de hand trok harder aan hem, hem achteruit trekkend. James vocht er nog steeds tegen, haalde er naar uit, worstelend om de graaiende hand weg te slaan.

Meer handen grepen hem, trokken aan hem, worstelend om hem terug te trekken.

'Als je zonder de zegels de doorgang in gaat,' riep de stem hijgend, 'wordt je direct gedood! Stop met tegen ons te vechten, stomme idioot!'

Uiteindelijk knipperde James en draaide zich om alsof hij uit een trance stapte. Hij merkte dat hij in het gezicht van zijn broer Albus keek.

'Ze is weg,' zei een andere stem, deze vrouwelijk. James keek opzij, nog steeds verdoofd, en zag dat Roos zijn andere schouder vasthield. Naast haar stond Ralph. Scorpius en Daan stonden aan de andere kant van Albus, hun ogen wijd en opgejaagd.

'Wat is er gebeurd,' vroeg James met een verdwaasde stem, merkend, dat, op de een of andere manier, de zaken er slechter voor stonden dan zelfs hij wist.

Ralph slikte nadrukkelijk. 'Zodra we hoorden dat iedereen weg was, renden we vanuit onze schuilplaats naar de Grote Zaal. Daar hadden we twee keer het kraken van het Verschijnselen gehoord, dus zijn we je daar vandaan gevolgd. Roos Bij - Verschijnselde met Daan. Toen we op de begraafplaats aankwamen, waren de spreuken overal. De anderen trokken zich terug...' zei hij en schudde vervolgens zijn hoofd. 'En toen..., zij allemaal...'

'Ze zijn weg,' zei Daan, zijn ogen groot van schrik, alsof hij het niet helmaal geloofde. 'De vliegende stenen maaien er een paar neer. Mogelijk zijn ze alleen maar bewusteloos... mogelijk...'

'Pap!?' vroeg James, kijkend naar Albus.

Albus schudde zijn hoofd. 'Ik weet het niet. Toen jij gewond raakte, sloeg Petra door. Deze hele plek ging over de rooie. En dan, toen ze de doorgang opriep, stuurde ze een soort van... kracht uit over de hele buurt, alle kanten op. Wij stonden net binnen het hek, laag en verborgen, maar iedereen buiten de begraafplaats, nou...' die verdween gewoon!'

'Rookwolken,' zei Roos, haar stem klein en angstig.

'Het was iets verdedigends,' zei James van gezicht naar gezicht kijkend. 'Ze wist niet wat ze deed!'

Scorpius keek James in zijn ogen, zijn gezicht hard. 'Ik denk niet, dat Morgenster er iets mee van doen had,' zei hij nadrukkelijk. 'En ik denk ook *niet*, dat het ophield toen het de aanvallers deed verdwijnen.'

James voelde zich langzaam koud worden toen de woorden van Scorpius tot hem doordrongen.

'Het was niet de kracht van Petra die het veroorzaakte,' fluisterde hij, zich omdraaiend naar de flitsende, krakenden bliksemschicht. 'Het was een soort van schokgolf van eindigheid. Het begon hier, op het moment dat ze de doorgang opende. Het was de laatste voetstap die alle realiteit deed eindigen.'

'Maar dat betekent,' ze Roos met een trillende stem,' dat de schokgolf zich nog steeds verder verspreid, alles in zijn voortgang meesleurend, zich uitspreidend over de hele wereld.

'Over het volledige universum,' zei Daan zwak, opkijkend naar de donker wordende lucht.

De storm kolkte boven hen, groeiend en brullende van de donder. Maar alle andere dingen buiten de begraafplaats zakten in het duister, wegglijdend als zaken achter een sluier.

'Petra's plan heeft niet gewerkt,' merkte Roos ellendig op.

'Het was nooit *bedoeld* om te werken,' weerlegde Ralph, met woede in zijn stem.

Albus schudde zijn hoofd. 'Maar dat *moest!*' riep hij uit, angst en frustratie doorklonken in zijn stem. 'Ze had alle elementen! Ik dacht dat het niet zou werken als James of ik niet gedood zouden worden, maar zijn bloed zal genoeg geweest zijn!'

'*Welke* elementen,' vroeg Scorpius met een scherpe blik.

Rond hen begon er regen neer te vallen, de graven met dikke zware druppels bespattend. De wind joeg door de bosjes en het gras, rusteloos, terwijl buiten het hekwerk in een naadloos duister gleeed. De enige lichtbron was de doorgang, met iedere verstrikkende seconde zwakker wordend.

'De drie zegels!' riep Albus boven het toenemende wind uit, zijn handen omhoog stekend. 'Odin-Vann liet Petra en mij ze onthouden, zodat we ze niet konden vergeten! Er was het merk van generatie, de sleutel van een andere wereld, en het bloed van de diepbeminder! We kwamen hierheen, groeven het graf van Petra's Oma op en namen een lok van haar haar. *Dat* was het merk van de vorige generatie. Ze had de broche van het originele universum van Morgan. *Dat* was de sleutel van een andere wereld. En dan, nou, *had* ze mij moeten doden.'

Roos keek geschokt. 'Je was bereid om te *sterven* voor haar doorgang!?'

Daan was verbijsterd. '*Jij* was haar diepbeminder?'

Albus zakte moedeloos op de rand van een gebroken grafzerk. 'Het is *James* die ze liefheeft, hoewel ik me niet voor kan stellen waarom. Ze kon zich er echter niet toe brengen om hem te doden, dus bood ik mij als vrijwilliger aan. Per slot van rekening vroeg ze mij om te helpen. Een paar weken geleden vertelde Odin-Vann wat dit kon betekenen. Voor hem zou ik het niet doen. Maar voor Petra...'

‘Odin-Vann wist vanaf het begin dat dit zijn plan was,’ knikte Daan bitter. ‘Zelfs al voor het Archief vernietigd werd en hij Petra over deze laatste optie vertelde.’

‘Ik kwam dichtbij genoeg om de laatste van de drie zegels te zijn,’ schouderde Albus, ‘omdat ik hetzelfde bloed als James heb, dus ja, ik was bereid om in deze wereld te sterven, voor Petra, maar niet op een *definitieve* soort van manier. Ik ben geen *martelaar*. Petra zei, dat als zij haar deel goed deed, wij een soort alternatieve lotsbestemming zouden krijgen, in plaats van deze. Geen van het slechte spul zou gebeurd zijn. In die andere lotsbestemming, zou ik gewoon leven en we zouden waarschijnlijk zelfs niets herinneren van deze versie van gebeurtenissen.’

‘Dus toen ze mijn bloed aan haar hand had,’ mijmerde James hardop, ‘wist ze dat dit genoeg zou kunnen zijn om de dimensiedoorgang te openen. Uiteindelijk, als ze mij niet geheeld had, *zou* ik nu waarschijnlijk dood zijn. Ze riep de bezwering en het werkte.’

Daan floot laag. ‘Een enkeltje naar de andere kant...’

‘Maar waarom moest dit deel eigenlijk *gebeuren?*’ kreunde Roos met wijd open ogen en haar mond in misère geopend. ‘Onze ouders! De hele wereld! Alles verdwijnt in het niets! Wat voor doorgang Petra ook geopend heeft en in is gegaan, heeft helemaal niets veranderd! Waarom liet hij haar het doen?’

‘*Alles* wat Odin-Vann zei was een leugen!’ riep James uit, plotseling vol van een soort vertraagde woede. ‘Hij wilde haar gewoon bezig houden, zodat hij en Judith achter haar rug om aan hun plan konden werken! Waarschijnlijk dwong hij haar om de doorgang op te roepen, alleen maar om haar uit de weg te ruimen!’

‘*Nee!*’ zei Ralph opeens met een zachte stem. Zijn ogen stonden bedachtzaam en hij rekte zich in het toenemende duister uit naar James’ arm. ‘Nee! Hij loog niet over alles! Tenminste... niet over *een* ding.’

‘Maar...’ knipperde James, zich richtend tot zijn vriend. ‘Jij zei toch... niets van wat Odin-Vann zegt kan vertrouwd worden. En je had gelijk. Hij was vanaf het begin een leugenaar en verrader.’

Verwonderd schudde Ralph zijn hoofd, nog steeds naar niets starend, diep in gedachten. ‘Er is een ding waar hij *niet* over gelogen heeft. Omdat hij niet van plan was om te zeggen! Hij liet het gedachteloos gaan. En toen, net zo snel, praatte hij er overheen. Herinner je je het niet?’ Zijn blik richtte zich tenslotte op James.

Dringend eiste Albus, ‘Gooi het eruit, Dolohov.’

‘Roos,’ zei Ralph, zich draaiend naar haar aan zijn zijde. ‘Gisteren toen we allemaal bij de *Gertrude* waren, vroeg jij aan Odin-Vann, waar Petra haar taak kon volbrengen, waar het lot nog steeds intact was en haar keuzes er nog toe zouden doen. Weet je nog wat hij daarop zei?’

In de schemer fronste zij naar hem, haar ogen wijd open en onderzoekend.

‘Het verleden,’ antwoordde James zacht en hij besepte zich langzaam iets. ‘Ik weet het nog. Het ontglipte hem en toen vergoelijkte hij het, zeggend, dat hij een plaats

bedoelde waar Petra ooit eens geweest was, een plek die belangrijk voor haar was. Maar dat was om zijn vergissing te verbergen. Omdat het verleden is, waar hij en Judith al die tijd van plan waren om heen te gaan...!

Ralph knikte, langzaam en somber. 'Het was nooit zijn *bedoeling*, dat Petra een doorgang naar de dimensie van Morgen op zou roepen. Zijn bedoeling was, dat Petra een doorgang op zou roepen door de *tijd*. Als een Bezweerdster is zij de enige krachtig genoeg om dit te doen. Wat hij en Judith ook van plan zijn om te doen, wat voor nieuw soort lotsbestemming ze van plan zijn te gaan maken, dat moet gedaan worden voor de lotsbestemming stilgezet werd. Toen keuzes nog iets uitmaakten!'

'Voor dit allemaal gebeurde,' zei Roos gedempt.

'We zullen haar moeten volgen!' riep James gejaagd en liep weer naar de afnemende, dunner wordende, bliksemdoorgang.

'Dat *kan* niet!' zei Albus, weer de mouw van het overhemd van zijn broer pakkend. 'Dat *heb* ik je al gezegd! Iedereen die de doorgang zonder de drie zegels ingaat wordt onmiddellijk gedood! Het is *zwarte magie*! Het vereist een betaling!'

'Alsjeblieft,' zei Scorpius op James toelopend, en liet iets in zijn hand vallen.

James keek ernaar, zijn hoofd tolde en hij zag een oude zwarte bril in zijn hand liggen. Hij was zwaar en de glazen zaten onder het stof. Hij keek op naar Scorpius. De blonde jongen schouderchokte en zwaaide met zijn toverstok.

'Accio doodskist,' zei hij eenvoudig. 'Ik zag al waar dit heen zou gaan en rende terug om de graven van je Grootouders te bezoeken. Ze liggen in die hoek daar waar deze vandaan komt.' Hij draaide zijn hoofd om naar Albus. 'Dit is de bril van je overleden Grootvader. Ze zullen niet voor jou op sterkte zijn, denk ik.'

Ralph keek snel van Scorpius, naar Roos. 'Maar, wat dan met de andere twee zegels? Een relik van een soort andere dimensie? Waar gaan we zoiets vinden?'

'Zotte Zompelaars...!' kreette Daan opeens, zijn wenkbrauwen optrekkend in een openbaring van inspiratie. Hij keek naar Ralph, dan Scorpius en zijn ogen stonden verbaasd. 'Ik ben er na ons gebruik ervan de vorige Herfst, eigenlijk nooit toe gekomen om hem terug naar de Toren van Kunst te brengen! Ik ben er mee rond blijven sjokken, te voorzichtig om hem thuis te laten, maar ook te lui om hem terug te plaatsen!' Hij groef in de zak van zijn spijkerbroek en haalde er een vrij groot zilveren voorwerp uit. Bij het zien ervan viel James' mond wijd open.

'Het hoefijzer van eenhoorn!' hijgde hij. 'Je sjouwt hem gewoon al de hele tijd in je zak mee?'

'Waar ik vandaan kom, brengt een hoefijzer geluk!' verzuchtte Daan met een grijns rond zijn mond en vouwde de hand open waar hij het bijzondere hoefijzer meer vasthield. 'En voor eens is treuzelen een goed iets, niet waar?!'

James stopte zijn Grootvader's bril in zijn zak toen Daan hem het oude zilveren voorwerp aanreikte. Het was koud en voelde zwaar aan.

'Maar,' vroeg hij, neerkijkend op de zwak gloeiende vorm, 'wat met het bloed van de Diepbemide?'

Roos rekte zich uit naar James' rechterhand, die slap naast hem hing. Ze tilde hem op en liet de opdrogende veeg rood zien die op zijn vingers lag.

'Petra's bloed!' raspte ze. 'Je raakte haar bebloede gezicht aan! Ik zag het vanuit mijn verstopplaats, net voor ze door de doorgang ging!'

James keek naar het bloed van Petra op zijn hand. Het glinsterde helder rood waar het nog niet al opgedroogd was tot een kleverig bruin. Frisse druppels tikten erop, het weer nat makend.

'Je hebt de drie zegels!' riep Albus boven het toenemende gebrul van de storm uit, James dwingend hem aan te kijken. 'Alleen *jij* kunt Petra er doorheen volgen!'

'Ga, James!' zei Daan, zijn vriend vooruit duwend. 'Ga ze tegenhouden! Laat ze niet winnen!'

'Red Petra,' voegde Roos toe.

'Red verdomme *iedereen*,' weerlegde Scorpius.

Ralph greep James bij zijn schouders. 'Je kunt het, maat. Deze strijd is voor jou.'

James knikte gelaten. 'Net zoals de Dryad zei.'

Hij draaide zich naar de doorgang, die kraakte en sidderde nog steeds, gevangen tussen de lucht en wat er nog over was van de aarde. Maar hij werd zwakker, terwijl hij ernaar keek, zwakker, wegstervend met de rest van de wereld – met de rest van het universum. Het enige wat bleef was de storm. Die werd dikker, met een brul die de lucht deed trillen, neerdalend laag hangend over James, hem rusteloos zoekend.

James haalde trillend diep adem. Met de bril van zijn overleden Grootvader in zijn zak, het zilveren hoefijzer in zijn linkerhand en Petra's bloed over zijn rechter, stapte hij vooruit.

De bliksemdoorgang werd dunner, maar bleef verblindend helder. Zijn vervloekte licht vulde James' blikveld, de eindeloze, hongerige duisternis er voorbij uitwissend.

Hij liep door, voelde de kracht door zijn haren steken, zijn wangen en schouders strelen als elektrische tentakels. Hij sloot zijn ogen.

Dan, opeens, omhulde de doorgang hem.

Zijn volgende stap nam hem uit de wereld, uit de tijd en in het immer.

25. De Tijd tussen de Tijden

Ochiet op, Petra, en zorg ervoor dat Noah's broer je niet ziet.'

Ze knikte, schoot langs James toen het portret met de Dikke Dame openzwaaide en de verlichtte leerlingenkamer liet zien. James begon door de opening te klimmen toen Ted zijn arm om zijn schouder legde, hem omdraaide en terug leidde naar de overloop. 'Mijn beste James, je denkt toch niet, dat we je op dit vroege uur al naar je bedje laten gaan? In Merlijn's naam. Er zijn Griffoendortradities om rekening mee te houden!'

'Wat?' stamelde James. "t Is middernacht. Dat weet je toch?'

'Bekend in de Drezelwereld als, "Het Heksenuur", legde Ted uit. 'Een misvatting natuurlijk, maar, "Het Heksen- en Tovenaarsgrappen op Nietsvermoedende Drezels Uithalen Uur " is een beetje te lang om te onthouden voor iemand. Wij noemen het gewoon. "Lift de Waket."

Ted leidde samen met drie andere Griffoendoren James terug naar de trappen. 'De *wát?*' vroeg James, terwijl hij probeerde bij te blijven.

‘Jochie weet niet wat een Waket is,’ zei Ted jammerlijk tegen de rest van de groep. ‘En zijn vader is de eigenaar van de befaamde Sluipwegwijzer. Denk je eens in hoeveel gemakkelijker dit zou zijn als we de hand op *dat* stuk bedriegerij konden leggen. James, laat me je voorstellen aan de rest van de Gremlins, een groep waarvan je mag hopen, dat je er ooit zelf deel van mag uit gaan maken, afhankelijk van hoe de dingen vannacht gaan natuurlijk.’ Ted stopte en zwaaide wijds met zijn arm naar de andere sluipers onder hen. ‘Mijn nummer één, Noah Mooyman, wiens enige nadeel zijn ongewenste relatie met zijn vijfdejaar’s monitorbroer is.’ Noah boog stijfjes en grinnikte. ‘Onze penningmeester,’ ging Ted verder, ‘mochten we ooit het geluk hebben om aan geld te komen, Sabrina Hildegard.’ Een meisje met een leuk gezicht vol met sproeten en een veer in haar dikke rode haar knikte naar James. ‘Onze zondebok, zouden wij ooit zijn service nodig hebben, de jonge Gerard Gerhards.’ Ted pakte de schouder van een flinke jongen, die een zware bril droeg op een gezicht als een pompoen, die naar hem grimaste en gromde. ‘En als laatste, mijn alibi, mijn perfecte verweer, favoriet van iedere leerkrachtfavoriet, juffrouw Petra Morgenster.’ Ted gebaarde liefdevol naar het meisje dat net terug kwam door het portretgat, haar lange donkere haren omlijstte een gezicht dat James onmiddellijk onthield en herkende direct, dat zij spoedig het middelpunt van zijn universum voor hem zou worden, hoewel hij nauwelijks wist, hoe en waarom. Ze keek in zijn ogen en glimlachte, haar ogen glinsterden, maar met diep verborgen geheimen.

Ze was zo jong, kennelijk zo onbevangen. James had er geen idee van wat er onder de frisse, mooie glimlach lag.

Behalve, dat hij dat wel wist.

Haar beide ouders waren overleden, haar Vader door de handen van wraakzuchtige Azkabanbewakers, vermoord voor de duistere geheimen waarvan zij volhielden dat hij deze voor hen verborg, haar moeder tijdens de bevalling, toen het eerste huilen van Petra de wereld in ging. Nu leefde Petra bij haar Grootvader en diens haatdragende, gemene, Dreuzelvrouw, Pien, wiens pesterijen zelfs uitgedragen werden tot haar verstandelijk verminderde dochter, de jonge Issy Morgenster, van wie Petra hield als een zusje en zo goed als ze kon beschermde.

‘Hoe gebeurt dit?’ vroeg James, toen Petra zich naar de rest van de Gremlins bewoog.

Met dit verschil, dat ze nu alleen waren. De andere Gremlins liepen het verleden in, hun stemmen vervaagden. Het portret van de Dikke Dame dreef de schaduwen van de gang in en verdween in het duister, een bedompte grot wordend, heet. Petra droeg nu een gele jurk, met bijna onmogelijk veel ruches en lagen stof. Haar make-up trok betraande strepen, hoewel haar ogen helder stonden, rustig.

‘Je volgde me,’ stelde ze met een soort vermoeide, afkeurende genegenheid. ‘James, ik heb echt geen idee wat ik met je aanmoet.’

Hij haalde zijn schouders op en ging, terwijl hij rondkeek, naast haar staan. ‘Waar zijn we? Weet je dat?’

Ze keek rond en gebruikte de achterkant van haar hand om de mascara van haar gezicht te vegen. Alleen, terwijl ze dit deed, werd de Geheime Kamer wazig,

donkerder en werd groter. De vloer werd de houten planken van een steiger. Een binnenmeer strekte zich uit tot aan een wal van mistig bos. De schuilhut was er niet. Of hij was er wel, al heel lang geleden gezonken in de donkere diepte.

‘Het is niet waar,’ zei Petra, naast James plaatsnemend en zijn hand pakkend, met hem tot het eind van de steiger wandelend. Gezamenlijk keken ze omlaag naar de verborgen, spookachtige vorm onder de golven. Petra droeg nu een eenvoudige witte overgooier met een vaal blauw vest. ‘Ik dacht, dat ik een doorgang opende naar een andere dimensie. Maar ik zie nu, dat ik ben voorgelogen. Ik begreep het in de tijd, dat ik de doorgang inging en jij hier bij me kwam. Mensen zeggen, dat achteraf het allemaal duidelijk is. Hier is achteraf en van te voren, de hele stof van werkelijkheid. Het is vrijwel onmogelijk om hier bedrogen te worden.’

Hij voelde dat ze gelijk had en begon het te begrijpen.

‘We zijn allebei in de Wereld tussen de Werelden geweest,’ zei hij, in haar hand knijpend en haar van opzij aankijkend, ‘Dit is net zoiets, is het niet? Het is de Tijd tussen de Tijden.’

Ze knikte. De wond op haar hoofd was nu genezen, zag James, of mogelijk was het nooit gebeurd. Ze zag er zowel jonger als ouder uit dan hij haar kende. Waarschijnlijk gold dit ook voor hem.

Het meer vervaagde en werd ingenomen door een hele grote open ruimte. Er stonden keurige banken op gelijke afstand van elkaar geplaatst, en iets wat leek op perrons met een gevoel van geduldig wachten, hoewel de ruimte volledig leeg was. Het was, besefte James, een treinstation.

‘King’s Cross,’ glimlachte Petra, en stapte bij hem vandaan. Ze droeg nu weer iets anders, maar niet in iets waar James haar ooit eerder in gezien had. Ze droeg een eenvoudige jurk, passend bovenlijfje, en een losvallende rok in dezelfde blauwe kleur als haar eerdere vest, maar gemaakt van een zachte, vaag glanzende stof, zowel stevig als licht, terwijl het rond haar benen zwierde. Ivoren parels hingen in een enkele rij rond haar hals. Tot James’ verrassing had ze een diamanten ring aan haar linkerhand. Hij was niet groot of opzichtig, maar ook niet goedkoop. Hij was binnenin gegraveerd met de zin: *Amis et amoureux pour toujours*. James wist dit, alsof hij zelf voor de inscriptie - en de ring - gezorgd had.

Petra had per slot op Alma Aleron Frans geleerd en bleef van de taal houden, zelfs al was ze niet echt vloeiend in...

James keek omlaag naar zichzelf. Hij was ook anders gekleed, een wit overhemd en een marineblauw colbert, de Bigfoot afdelingskleur, en toch klopte de kleuren met die van Petra’s jurk. Hij was een beetje langer, en ouder, net als zij.

Hij liep met vertrouwen naar haar toe, nam haar in zijn armen en zij liet zich door hem leiden en legde haar hoofd op zijn schouder. Zo bleven ze een poosje staan, samen rustend, elkaar vasthoudend zonder iets te zeggen, alsof het het natuurlijkste ter wereld was.

Tenslotte haalde Petra diep adem, bewoog zich en huiverde toen ze uitademde.

‘We kunnen hier niet voor altijd blijven,’ zei ze spijtig.

‘Ik weet het,’ antwoordde James zonder haar los te laten. Dat ogenblik zou spoedig genoeg komen.

Ze hief haar hoofd en keek op naar hem, lezend in zijn ogen. ‘Wat is dit, denk je?’

Onzeker haalde hij zijn schouders iets op. ‘Een glimp van wat geweest had kunnen zijn...’

Ze knikte, keek in het rond en liet toen haar wang tegen zijn borst rusten. Met zijn kin raakte hij de bovenkant van haar hoofd aan, de geur van haar haren inademend. Mompelend zei ze, ‘Er is niets triesters in de wereld dan “wat geweest had kunnen zijn”.’

Het was de beurt aan James om te zuchten.

De vreemd lege wereld van King’s Cross station was nu donkerder. Het gaf het effect van het dempen van de lichten in het theater, het publiek tot zwijgen brengend, subtiel aangevend dat de laatste akte op het punt van beginnen stond.

Nog steeds liet James Petra niet los. Ze liet haar armen zakken, vond zijn handen en verstrengelde haar vingers in de zijne. Toen ze een kleine stap achteruit deed en omhoog naar hem keek, vroeg hij zich af of ze opnieuw zouden kussen. Het was echter een weemoedige gedachte. Ze hadden hun eerste en laatste kus al gehad, degene die voor allen stond. Hij wist dit. Zij, kon hij zeggen, dacht hetzelfde. Haar blik daalde.

Ze liet zijn handen los en deed nog een stap achteruit.

Het station verduisterde van halfdonker naar grijze schemer en dook in een geduldig middernacht, rondom hen wegdrijvend.

‘Het gebeurt,’ zei Petra, nog wel in de buurt, maar verdwijnend in de schaduw.

James knikte. Er was een geluid, eentonig en onbegrensd, diep en laag. Het groeide, steeg rondom hem op, een gevoel van koude verwachting, van mist en wind met zich meenemend.

Zonder overtuiging zei Petra, ‘Je gaat niet leuk vinden hoe dit eindigt.’

In de dieper wordende duisternis schudde James zijn hoofd. ‘Niemand weet nog het eind.’

‘Misschien niet. Maar beloof mij één ding.’

‘Dat doe ik, als ik dat kan,’ zei hij, zich inspannend om haar voor de laatste keer te zien op een plek die alleen zij zich zouden herinneren. Ze was er, maar nog maar nauwelijks, slechts een donkere Petra-vorm tegen een nog donkerdere oneindigheid.

‘Accepteer het eind, James. Zelfs wanneer het stuk een tragedie is.’

Geen van beide zei verder nog iets. De tijd herzette zichzelf. Ze kwamen nu uit aan de andere kant van de Tijd tussen de Tijden. Stemmen vermengden zich nu met het gedreun, onverstaanbaar, sommigen schreeuwden druk, ander spraken met zachte geanimeerde stemmen die klonken als mensen pratend aan de andere kant van een muur. Hij spitste zijn oren en spande zijn lichaam, toen de tandwielen van

tijd hem weer inhaalden, minuten terug in minuten persten en hem weer naar voren begonnen te dragen.

Petra was niet langer vóór hem, hoewel hij haar aanwezigheid in de buurt kon voelen, zich heroriënterend met het waar en wanneer ze tot rust zouden komen.

Hij merkte, dat hij de toekomst waar ze net vandaan kwamen zou kunnen vergeten, terug kon glijden in wat voor eerdere versie van zichzelf dan ook waar hij naar terugkeerde. Want hij begreep instinctief, dat dit niet zoiets was als het gebruiken van de Tijdverdrijver – dit was niet zijn toekomstige zelf die op zijn treden terugkeerde om een vroegere herinnering te bezoeken terwijl hij nog specifiek gebonden was aan de toekomst. Dit soort tijdreizen ontspan zich langs zijn eigen levenslijn, hem verjongend, teruggaand naar de persoon die hij geweest was, jonger en uiteindelijk onwetend over wat voor toekomst hij net uit gekomen was. Hij zou zich alleen die toekomst herinneren als hij zich dwong zich erop te concentreren, om hem vast te houden als een dagdroom.

Rondom hem was beweging, alsof de hele wereld rolde, schudde en zacht kraakte. Stampende voetstappen en verre, doordringende stemmen. Het gedreun van lawaai loste op, en James herkende het.

Hij wist waar hij was.

Hij wist *wanneer* hij was.

Er was een gelukzalige opluchting, zelfs midden in de zorgwekende beweging van het kraken en het rollen en het onheilspellende gekreun van naderende donder en huilende wind.

Omdat niets ervan al gebeurd was. Ergens, ver weg, was de Kluis der Lotsbestemmingen nog intact. Het Weefgetouw spon nog altijd het geheimzinnige, ongebroken verhaal van de wereldse lotsbestemming. De Eed van Geheimhouding was nog heel, absoluut ongeschonden.

En verbazingwekkend, wonderbaarlijk in de buurt – James voelde het bijna alsof hij haar kloppende hart kon voelen – was zijn nicht Lucy.

Ze leefde nog.

Dit zal geen magische storm zijn, had Barweg, de stuurman van de Gwendomare tegen James gezegd. Niet wat bijna de beroemde Treus en zijn bemanning te grazen nam...

Hoe mis had hij het gehad.

Terwijl James de trappen van het deinende, schuddende schip naar het middendek beklom, herkende hij de storm die op het schip was neergedaald, de wind verkoelend, fluitende door het tuigage en zeilen, opzettelijk grommend. Het was de vervloekte storm van Judith, onverbiddelijk, nog steeds betaling in mensenlevens zoekend. Hij had James achtervolgd, eerst naar Zweinstein, toen naar de begraafplaats en nu, verbijsterend, had hij hem terug door de jaren gevolgd, naar zijn eigen verleden, naar de oceaanreis van de *Gwendomare* tijdens James' derde schooljaar.

Hij herinnerde zich de geur ervan, de onverwachte brullende woestheid, alleen anders dan de eerste keer dat hij hem was tegengekomen, begreep hij hem nu. Het was aldoor de vervloekte storm van Judith geweest, betaling in bloed zoekend. Hij was eenmaal bekocht geweest, maar slechts voor een poos. De klok was terug gedraaid. James had het moedeloos makende gevoel, dat ze deze keer niet onder de betaling uit zouden kunnen komen.

Boven hen bewoog de lucht met een misselijkmakende snelheid, zo donker en zwaar als een grafsteen. De oceaan rondom hen was een berglandschap van leigrijze golven, het schip over opdoemende pieken dragend en omlaag naar gorgelende valleien.

Genesteld in de hoge bestuurderstoel op de boeg, hield Barweg met een hand zijn zuidwester stevig op zijn hoofd en met de andere de stuurpaal vast. James verbaasde zich over alles, ieder klein deel met een duizelingwekkende snelheid herinnerend – het zeeserpent, Henriëtta, die het schip aandreef, door de golven draaiend met haar soepele, geschubde lichaam; zijn familie en kennissen in de kapiteinshut onder het steven, de storm afwachend, terwijl Merlijn scherp de boel in de gaten hield, wetend dat er iets onheilspellends stond te gebeuren; en Petra staand op het dek boven hem, haar jurk en haren klappend in de stormwind, haar ogen kalm maar griezelig opgejaagd, verscheurd door dromen van haar stiefzustje, Issy, verdrinkend, vermoord voor een onderhandeling van verloren liefde en hopeloosheid.

De Petra van die tijd, wist niet dat ze, feitelijk, geïnfecteerd werd door de dromen van haar dimensionale tweeling, Morgan, die spoedig losgelaten zou worden op een wereld die niet de hare was.

Maar deze versie van Petra, begreep dit *wel*.

James draaide zich en probeerde de trap op te rennen naar het achtersteven. Het schuddende schip helde over waardoor hij struikelde. Hij graaide naar de leuning en hees zich overeind en naar boven.

Petra was daar, net als eerder, haar rug naar hem toe, haar handen rustig leunend op de reling die rond het steven gebogen was. Haar haren sloegen en wapperden in losse linten. Haar eenvoudige jurk flapperde als een vlag rond haar benen.

'Petra!' riep James over het geluid van de storm heen.

Ze draaide zich iets en keek terug naar hem en hij bleef stokstijf staan, zijn hart klopte onrustig in zijn keel. Ze was zoveel jonger dan hij zich herinnerde. Maar toch deden haar bleke gezicht en opgejaagde ogen haar er veel ouder uitzien dan zelfs de Petra in de Tijd tussen de Tijden. Ze keek hem maar kort aan, niet meer dan een

zijdelings blik over haar schouder, dan, zonder iets te zeggen, wendde zij zich weer naar de razende storm en de torenhoge golven. Het schip schommelde met een langzaam, hellend ritme, als een enorme slinger die tijd verdeelde in korte ogenblikken.

James baande zich een weg over het deinende dek en voegde zich bij haar aan de reling, zich hieraan vastgrijpend. Die was koud en nat. Zodadelijk, als de dingen niet veranderden, zou Petra er overheen getrokken worden, meegesleurd door de vallende mast en zijn zwaaiende ra's.

'We moeten benedendeks gaan,' zei hij, zijn stem verheffend boven de gierende wind uit en van opzij haar aankijkend. In deze tijdsperiode was ze net zo groot als hij. Haar haren zwaaiden en kronkelden rond haar gezicht, haar ogen verbergend. Net als de vorige keer, gaf ze geen teken van toestemming of accoord. Maar ze legde wel haar hand op ze zijne. Of dit was voor het geven of verkrijgen van geruststelling, was niet te zeggen.

'Petra...!' riep hij opnieuw, trachtend haar weer naar hem te laten kijken.

'Ze is ergens daar,' antwoordde Petra, zonder haar ogen van de hoge golven af te nemen. Ieder ervan was bijna zo hoog als een berg, waardoor het schip er minuscuul uitzag, met witte schuimkoppen die door de stormwind kapot geslagen werden.

James keek uit over het constant verschuivende oceaanooppervlak. Hij knikte. 'Dat was ze altijd, is het niet? Per slot van rekening is water haar medium. Zij was de golven en de regen. Ze volgde ons de hele reis, haar tijd afwachend, kijkend, wachtend op haar moment. We kunnen het niet aan haar geven. We moeten naar beneden, Petra. Nu!'

'Lucy leeft hier nog,' knikte Petra in zichzelf, hem negerend. 'Als we het goed doen, hoeft zij niet opnieuw te sterven. Niets ervan zal hoeven te gebeuren.'

Er gleed een rilling langs James' rug, die hem verkilde. Hij rekte zich uit en raakte haar elleboog aan.

'Odin-Vann versprak zich over dit plan,' zei hij. De wind sloeg tegen zijn woorden, probeerde ze van hem weg te nemen. 'Hij zei, dat de enige manier om het verleden te veranderen was, om iets te vinden dat bijna anders gebeurde, en er voor zorgen dat dit dan gebeurt. Ik denk... ze willen je overboord zien slaan van de achterkant van het schip, om te sterven, net zoals de eerste keer bijna gebeurde. Dan zal Odin-Vann het in deze wereld overnemen als de gastheer van Judith.'

Petra knikte weer, langzaam, haar ogen nog steeds opgejaagd helder, terwijl ze uitkeek over de storm, deze opnemend. 'Ze zal met hem zwakker zijn, dan ze met Issy en mij was als haar lotszusters. Dit weet ze. Zij is een wezen van buiten de tijd. Haar toekomstige, stervende zelf, heeft haar levendige ik in het verleden hiervan op de hoogte gebracht. Donovan zal haar kracht niet vermeederen, zoals wij dat deden. Noch zal hij tegen haar opstaan. Waar Issy en ik haar ontkenden en haar braken, zal hij *toegeven* en voor haar buigen. Voor nu is dat voor Judith alles wat er toe doet.'

'Petra!' zei James, haar naam gebruikend als een waarschuwing, proberend om haar in beweging te krijgen. 'Begrijp je het dan niet? We kunnen hen niet laten

winnen. Ze zullen, op de een of andere manier, proberen mij tegen te houden om je te redden.'

Petra schudde haar hoofd. 'Ik geloof niet, dat ze dat zullen. Ik denk niet, dat ze dat hoeven te doen.' Uiteindelijk draaide zij zich helemaal om naar hem. Haar ogen stonden griezelig doods. 'Je was zo geweldig, James. Zo lief en dapper. Je liet jouw liefde samensmelten met mijn kracht, ons verbindend. We zijn nog steeds verbonden, zelfs nu nog. Ik kan het voelen. De draad is daar altijd gebleven. Je hebt mij die keer gered.'

'Die keer...?' vroeg James, hoewel hij het ellendige gevoel had, dat hij precies wist wat ze bedoelde.

'Ze zal veel minder krachtig zijn met Donovan als haar gastheer,' knikte Petra, wazig kijkend naar de grijze golven. 'Merlijn zal in staat zijn haar te verslaan. Of jouw Vader. Of jij zelfs, misschien. Niets zal zo gebeuren als het deed. Het kapotte Weefgetouw. Lucy's dood. De Nacht van de Onthulling. Het Morrigan Web...'

James schudde krachtig met zijn hoofd, enorm ongerust wordend. 'Maar Odin-Vann volgde je niet eens terug in de tijd!' drong hij aan, zich uittrekkend naar de hand van Petra, om haar uit haar fatale doodsang te schudden. 'Noch deed Judith dat! Jij en ik zijn de enigen die door de doorgang zijn gegaan!'

Opzij van hem knipperde ze, alsof ze verrast was dat hij er nog niet achter gekomen was. 'Ik was de enige van wie het *nodig* was om terug te komen, James. Zie je het niet? Judith's oorsprong is van buiten de tijd. Op een vage manier, is ze altijd zowel in de toekomst als in het verleden. Dat is haar, oneerlijke, voordeel. En Donovan bestaat hier al. Ze heeft op zeker hem al in zijn tijdslijn gevonden, hem voorbereid, zij al gebroken geest vergiftigt met de waanbeelden van macht en wraak. De versie van hem die jij gekend hebt zal er nooit zijn. Een nieuwe Donovan Odin-Vann zal vanuit dit veranderde moment ontstaan.'

Ze keek nog een keer naar James. Zich er zeker van makend, dat hij de overtuiging in haar ogen zag, hoewel gekleurd door spijt. 'Ze hadden alleen *mij* nodig om terug in de tijd te komen, James, omdat *ik* de enige ben die een verschil kan maken. Ik had de eerste keer toen we door deze storm gingen, over moeten gaan in de dood. Jij redde me. Maar je had los moeten laten. Je *moet* mij loslaten. Ik kan je deze keer niet laten ingrijpen.'

'Dat is krankzinnig!' riep James uit, bijna schreeuwend tegen de gierende, regenachtige wind. 'Je kunt hen niet geven wat ze willen! Je kunt het niet gewoon opgeven!'

'Ik *geef* het niet op,' zei Petra met een stem die krachtig werd en een hard wordende blik. 'Dit is het wreedste ding ooit voor mij, zie je dat niet? Ik *wil* niet sterven. Ik wil Issy niet verlaten! Het is nog erger, dan toen ik dacht dat ik alleen maar terug zou gaan naar de dimensie van Morgan! Maar dit is wat had *moeten* gebeuren. Kijk gewoon naar de afschuwelijke dingen die als het resultaat ervan gebeurd zijn! Deze keer, zonder mij die haar krachten versterkt, zal Judith verslagen worden! Merlijn zal haar vernietigen, bijgestaan door jou en alle anderen die zich bij

hem voegen. Je weet dat dit waar is, James. Je moet het hem vertellen. Je moet hem het doen geloven, en handelen! Dit is jouw taak.'

'Nee!' riep James krachtig, Petra bij haar schouders pakkend en haar naar hem omdraaiend. 'Kom benedendeks met me! Het hoeft zo niet te zijn!'

'Je hebt je altijd afgevraagd,' mijmerde Petra bedachtzaam, zijn gezicht bestuderend, 'toen je dezelfde Diepe Magie opriep welke je Grootmoeder gebruikte om jouw Vader te redden, hoe het kwam, dat jij niet hoefde te sterven, net als zij. Het liefdeverbond is, tenslotte, een kracht van opoffering. Maar nu kennen wij het antwoord, is het niet? De overeenkomst was niet beklonken. De Diepe Magie vereiste niet jouw dood, omdat zij wist dat wij hier weer terug zouden komen. De overeenkomst was slechts een uitstel. En nu zal de cirkel zich voltooien.'

Ze hief haar handen op en pakte die van hem, ze van haar schouders verwijderend. Ze draaide zich weg van hem en keek weer naar de razende storm. Hij rekte zich weer naar haar uit, maar merkte, dat hij haar niet aan kon raken. Met haar gedachten hield zij hem tegen, een klein krachtveld rond zich optrekkend.

'Het is allemaal gelogen, Petra!' riep hij wanhopig. Ze keek niet om. Bliksem flitste helder over de golven, stak naar beneden op zoek naar zijn doel. Donder vulde de wereld.

James probeerde zich, via het lint wat hen verbond, op haar te richten. Hij voelde de kracht tussen hen, kon bijna de zilveren draad in de lucht tussen hun handen zien pulseren. Maar zij sloot hem buiten.

Ze was gedreven.

'Iedere overeenkomst die ze ooit met je gemaakt hebben was gebaseerd op het betalen van een onmogelijke, oneerlijke prijs, Petra!' schreeuwde hij, zich inspannend om boven het lawaai van de donder en wind uit te komen. 'De Poortwachter probeerde om je Lily te laten vermoorden. De Bloedlijn van Voldemort wilde dat je Issy doodde. Odin-Vann zei, dat je *mij* moest doden. Het is iedere keer het zelfde ding, dezelfde, afschuwelijke prijs. En wat krijg *jij* ervoor terug? Niets als een bezoedelde toekomst en kwellende schaduwen! De kosten zijn zwaarder dan de baten! Het is niets meer dan Kaboutergoud, morgen vergaan. De dood-overeenkomst, is *altijd* een leugen! En dit is de allergróóteste leugen! Judith heeft je er uiteindelijk van overtuigd, dat de persoon die je moet vermoorden... jijzelf bent!'

Ze weigerde om naar hem te kijken. Haar rug was recht, haar armen waren strak, gespreid rondom de reling, ze kneep erin, wachtend op het onvermijdelijke. Haar haren wapperden in de wind. Het bliksemde nu bijna constant, vergezeld van een kanonnade van donderslagen.

Het onvermijdelijke nu voor zich ziend, verharde James zijn stem, hief zijn kin op en stelde, 'Judith zal Issy als eerste doden.'

De schouders van Petra verstarden alsof hij haar geslagen had.

Bitter ging hij door. 'Als jij dood bent, zal de verbinding verbroken worden, Judith zal Issy niet meer nodig hebben en jij zult er niet zijn om haar te beschermen. Mogelijk heb je gelijk en zal Merlijn tenslotte Judith verslaan. Maar voor het zover is,

kan ze vermoorden wie ze maar wil. Issy zal de eerste zijn, omdat zij de waarheid kent. Ik ben dan als tweede aan de beurt. Ik zal vechten, maar wie ben ik vergeleken bij haar? Ze zal me zonder er een seconde over na te denken vermoorden. Allemaal omdat jij het opgaf.'

'Stop!' schreeuwde Petra, haar stem galmde over het schip. 'James, *niet* doen! Ik *moet* dit doen! Maak het niet moeilijker!'

'Weet je nog hoe Lucy stierf?' vroeg James onaangedaan, een stap dichterbij zettend, blijven sprekend tegen haar rug. 'Ze stierf toen ze Issy wilde beschermen. Ze doet deze keer het zelfde. Dat weet je. Als Judith voor Issy komt, zal Lucy in de weg gaan staan, proberend haar te stoppen. Daar zal ze in falen en Judith zal haar opnieuw doden. De geschiedenis vind een manier om te *blijven gebeuren*. Je kunt het grotere verhaal herschrijven, als we geluk hebben. Maar de kleine dingen zullen een manier vinden om te gebeuren, net zoals ze dat de laatste keer deden!'

'STOP!' riep Petra, en wervelde om naar hem, haar ogen nu scherper en levendiger dan hij hen gedurende de hele verwisseling van tijd gezien had.

Bliksem verlichtte de wereld, schoot naar beneden en boog af naar het achterstevan van de *Gwendomare*, waar hij de achterste mast, recht achter James raakte. De onderkant van de mast ontplofte in splinters. James voelde ze tegen zijn rug aan tikken en ze bleven in zijn natte overhemd hangen. De klap van de kracht deed het dek schudden. Een trillend, kreunend gekraak vulde de lucht en touwen jankten en knalden, losscheurend toen de mast om begon te vallen. James draaide zich niet om om te kijken, zelfs toen hij het gewicht ervan boven zich voelde, de achterstevan onder zijn schaduw in een diepere duisternis werpend.

Petra's ogen keken omhoog. '*James!*' riep ze gealarmeerd en reageerde kennelijk zonder er bij na te denken. Ze stak haar beide armen de lucht in, handpalmen naar voren, en een voelbare golf van kracht schoot ervan omhoog, de beweging van de instortende mast stoppend. Onder de voeten van Petra spleet het dek open, naar binnen brekend terwijl zij het gewicht van de mast ondersteunde, met een pure, onzichtbare kracht hem dempend.

James kon de kracht tussen hem en Petra voelen trekken, het verwarmde zijn hand en zorgde ervoor, dat zijn knieën trilden alsof hij net een kilometer hard had gelopen.

Voorzichtig, zich fel concentrerend, stuurde Petra de vallende mast opzij, hem naar de achterstevan ombuigend en liet hem toen weer vallen, deze keer veilig aan de zijkant. Het schip huiverde toen het afgebroken gewicht neerviel, over de reling rolde en zijn top in de golven doopte, waar hij scheurde, brak en wegzonk in de onderstroom.

James wendde zich tot Petra, zijn ogen van verrassing wijd open, zijn gedachten raceten door deze onverwachte verandering van gebeurtenissen.

'De vorige keer dook je,' verklaarde Petra zwakjes, terugzakkend tegen de reling haar hoofd schuddend. Haar schouders schokten alsof ze begon te snotteren. 'Je dook weg, waardoor de mast alleen mij raakte.'

James rende naar haar toe, greep haar schouder, bang als hij was dat ze nog altijd over de rand zou vallen in de kolkende golven eronder.

Ze was niet aan het snotteren. Ze *lachte*. Het was een zacht, hulpeloos geluid, maar echt. 'Jij onverdraaglijke, nobele, koppige, moedige, *idiot*,' zei ze en ze leunde tegen hem aan, nog steeds trillend van plezier. 'Je was zo bezig om mij te redden, dat je jezelf niet meer wilde redden.'

James glimlachte, zenuwachtig genietend van het geluid van Petra's kwetsbare gelach. 'In plaats daarvan redde je mij. Betekent dat, dat we quitte staan?'

Petra tilde haar hoofd op om te antwoorden, en terwijl de regen zwaar op hen neer daalde keek ze hem in zijn ogen.

Dichtbij klonk een klapperend geluid. James herinnerde zich. De vorige keer dat de mast gevallen was, waren sommige matrozen naar boven komen rennen om de boel te inspecteren. Hij kon zich echter niet herinneren, dat ze zo snel gekomen waren.

'Het is nog niet voorbij,' zei Petra, gespannen weer ernstig wordend. 'Ze geeft het niet zo gemakkelijk op.'

De deur aan de zijn kant van de kombuis schoof open, vergezeld met het geluid van onzekere, stommelende voetstappen. Het was geen matroos die tevoorschijn kwam. In plaats daarvan rende, en struikelde, er een slanke jongeman uit de doorgang, zich aan een reling opvangend. Snel duwde hij zich overeind, zwaaiend met een toverstok in een hand en zijn andere hand zijn haren uit zijn gezicht strijkend, paniekerig heen en weer kijkend.

Het was Donovan Odin-Vann, alleen niet zoals James hem kende. Deze versie van de toekomstige Professor leek net zijn tienerjaren voorbij te zijn, magerder en slungeliger, de dikke lokken van zijn haar waren langer, vetter en plat op zijn voorhoofd.

'Hij is een verstekeling,' zei James fronsend verbaasd, zijn stem ging in de stormwind bijna verloren. 'Hij was de hele tijd al aan boord!'

'Feitelijk was hij dat niet,' zei Petra, met verlaagde wenkbrauwen naar de nieuwkomer kijkend. 'Tenminste, niet tijdens de eerste keer. Dit is een veranderde gebeurtenis.'

'Petra!' stamelde Odin-Vann, duidelijk verrast om haar hier aan te treffen. Zijn stem was hoger dan James zich herinnerde, krakend van het gedurende de dagen van zich verstoppen, niet te hebben gesproken. Zijn blik schoot naar het natte dek bezaaid met splinters en de missende achtermast. 'Je... bent er nog! Alleen, zij zei...'

'Wie zei, Don?' vroeg Petra bedaard, haar hoofd opheffend en haar ogen vernauwend.

Hij probeerde zijn gekreukelde kleding plat te wrijven, zich te herstellen en zijn verrassing te verbergen. 'Eh, euh, vriend. Je weet wel. De Vrouwe. Ze zei... ze zei, dat jij en zij een goede band hadden. Maar ze zei, dat jij dit zou *willen* op deze manier.'

Ik hoop niet, dat je een soort van...' hij slikte en keek in het rond, 'bedenking erover kreeg?'

Langzaam schudde Petra haar hoofd. Ze leek gevangen tussen een stijgende boosheid en medelijden. Gelaten vroeg ze, 'Wat heeft ze je verteld, Don?'

Hij slikte weer en liet zijn blik weer over het dek gaan, zijn ogen puilden uit bij het zien van de stijgende waterbergen en de ziedende magische storm. 'Ze zei... ze zei, dat jij haar de wereld in geroepen had, maar dat ze de last van je af zou nemen,' riep hij gewillig boven het lawaai van de jachtende wind uit. 'Ik zou haar helpen en daarvoor in de plaats haar kracht krijgen. Al de kracht die ik ooit wilde, omdat zij een soort van... van *godin* is. Ik zou haar nieuwe gastheer op aarde zijn. En zij zou mij de kracht geven om...om...'

Hij dwong zich om naar Petra te kijken, vlug knipperend, kennelijk terughoudend om door te gaan.

Petra zei, 'De kracht om wraak te nemen op allen die je bespot en getreiterd hebben. Meer nog, de kracht om nooit meer bespot of getreiterd te worden.'

'Je haat me toch niet, hè Petra?' zei de jonge man ernstig. 'Jij begreep me altijd. We hebben elkaar altijd gesteund...'

Opnieuw schudde ze, met triestheid en verraad, met haar hoofd. 'Ik heb je nooit echt gekend. Of wel?'

Odin-Vann grimaste. 'Kent iemand ooit echt iemand?'

James zag met gefrustreerde ontzetting, dat deze jongeman nog niet de manipulatieve bedenker was die hij zou worden. En toch was hij duidelijk vergiftigd met de waanvoorstelling en fantasieën van wraak, door zijn radeloosheid gevaarlijker dan door zijn sterke intelligentie. James hoopte alleen maar dat Petra hetzelfde in de gaten had.

'Je hebt een dwaas van jezelf gemaakt, Don,' zuchtte Petra, dit bevestigend. 'De Vrouwe van het Meer zal je niet helpen. Ze zal je alleen maar gebruiken. Dat is wat ze doet. Ze is een gebruiker, en manipuleert, en liegt. En dan, als ze klaar is, moord ze.'

De jonge Odin-Vann knikte een beetje en een voorzichtige glimlach krulde rond zijn lippen. 'Ze zei, dat sommige mensen dit zouden zeggen. Maar ze zei ook, dat jij opgelucht zou zijn om verlicht te zijn van de last van het zijn van haar gastheer. Ik weet niet hoe je haar in de wereld geholpen hebt, maar ik weet wel dat je hier niet meer verantwoordelijk voor wilt zijn. Wij gaan je helpen om dit los te gaan laten.'

Hierbij liet de jonge Odin-Vann zijn blik overgaan naar James en kneep zijn ogen, met een huichelachtige glimlach, tot spleetjes. 'En dit is de jonge meneer Potter dan, is het niet? De Vrouwe vertelde mij ook over *jou*.'

Woede welde op in James. Zonder er bij na te denken trok hij zijn toverstok. 'Ik heb je al eens verslagen,' zei hij met een ijzeren overtuiging, 'en dat kan ik weer.'

'Je versloeg mij, zeg je?' antwoordde Odin-Vann snel, alsof hij hierover iets onder de indruk was. 'Dat kan ik mij niet herinneren, maar dan, ik ben zo vaak verslagen,

geslagen *en* uitgelachen. Maar spoedig zal het lachen ophouden. Zelfs die van u, meneer James Potter. Ik hoop dat u van die ene overwinning genoten hebt. Ik denk, dat het uw laatste geweest is.'

Het zelfvertrouwen in zijn stem was verwarrend. Een fractie van een seconde te laat beseft James wat er aan de hand was. De verstekeling leidde hem en Petra af, hield hen aan de praat, prikkelend en hen bezighoudend voor zijn eigen misdadige redenen.

James wendde zich naar de razende oceaan achter hen.

Een tentakel van ijzig water smakte hem achteruit, sloeg hem zo gewelddadig tegen het dek dat hij alle gevoel voor richting kwijt was, hij herkende alleen maar geniepige bewegingen en het plotselinge geluid van gillend gelach en een klap van martelende pijn toen hij een hard oppervlak raakte, er doorheen brak en in duisternis terecht kwam.

'Je hebt je rol niet gespeeld, lieve zuster!' schreeuwde de stem van Judith, helder van een goed humeur afschuwelijk opgetogen. 'Maar dat maakt niet uit. *Ik* herinner mij hoe het verhaal *behoort* te verlopen!'

James probeerde overeind te komen. Hij glipte en struikelde over stukken van iets, een tafel en stoelen. Opzij geworpen door zijn passage door de muur van de kombuis. Koude wind en ijzige mist duwde hem terug op de grond, hem dwingend zich tegen de krachtige wind te verzetten.

Petra reageerde niet op het spotten van Judith. In plaats daarvan deden gewelddadige trillingen het schip schudden, sloegen haar terwijl ze op de toppen van de golven deinde. James klauwde zich vooruit, zonder het te merken zijn handen aan glasscherven openhalend. De gebroken zijkant van de kombuis doemde voor hem op, een hindernis van magie en woest waterige beweging onthullend. Odin-Vann was daar, maar in doodsangst ineengedoken, zich met zijn handen opgeheven terugtrekkend.

James besepte op een vage, heel verre manier, dat het niet alleen de exploderende kracht van de confrontatie van Petra en Judith was die hem achteruit duwde. Zijn armen en benen trilden van vermoeidheid. Zijn gezichtsveld werd doordrenkt met grijze golven. Hij kon het zuigen van Petra, die aan hem trok, voelen, kracht onttrekkend als water uit een diepe put. De draad tussen hen pulseerde vibrerend .

Hij was haar batterij. Op de een of andere manier sloeg hij haar opgespaarde kracht op.

Hij dwong zich op zijn knieën en klauterde door de versplinterde wand. De storm raasde harder dan ooit, een onstuimige achtergrond voor de strijd vormend.

Judith was, zag James, weer op haar sterkst. Mooi en afschuwelijk, haar rode haren los en zwaaiend in de golven, haar ogen vlammend van kracht, haar tanden in een gemene grijns ontbloot. Ze haalde uit naar Petra, een wolk van ijzige pijlen op haar afsturend. Petra hurkte en zette zich schrap, beide armen uitstrekkend en een glanzend schild oprichtend, Judith's aanval vernietigend.

Vanaf mid-deks stampen en dreunden voetstappen. Twee matrozen verschenen aan bakboord; Merlijn en James' Vader aan stuurboord.

Odin-Vann keek om naar de nieuwkomers, zijn blik wild en angstig. Hij hield zijn toverstok in zijn vuist, maar gebruikte hem niet. In plaats daarvan dook hij in elkaar en bedekte dreinend zijn hoofd met zijn magere armen.

'Halt,' schreeuwde Merlijn, zijn stem denderend dóór de storm.

Judith zwaaide met een hand naar hem, deze veranderend in een knuppel van ijs. Hij raakte de Directeur, hem en Harry achteruit slaand en de trap weer af stotend.

'Hoe harder je mij probeert te weerstaan, Zuster,' riep Judith, haar aanval op Petra vernieuwend, 'hoe meer van je vrienden zullen sterven. Hier op de oceaan is Merlijn geen partij voor me. Zijn kracht komt van het groen van de wildernis. Ik ben het blauwe uit de diepten! Ik verpulver hem als een mestkever!'

'Nee!' schreeuwde Petra, haar stem verlagend tot een woest bevel. Ze zette haar voeten stevig op het dek, zakte iets door haar knieën en stak haar beide handen vooruit. Toen ze dit deed, ging er een schokgolf van kracht in alle richtingen van rondom haar uit.

James' brein werd grijs. Hij begon op het dek in elkaar te zakken, volledig uitgewrongen.

Maar onder hem bokte het dek opeens, wierp hem opzij en kraakte hard van het achterstevan tot aan de boeg. Een zware, versplinterende kreun rolde over het schip toen zij opeens in het water tot stilstand leek te komen. James tolde en gleeed over de gladde planken, opnieuw onzacht tegen de gebroken wand van de kombuis opklappend. Zij hoofd tolde.

'Neptunus Drietand,' riep een stem – een van de matrozen – hijgend van schrik.

Duizelig ging James op zijn handen en knieën zitten, duwde zich tegen het scheve dwarsschot van de kombuis omhoog en tuimelde terug naar de stuurboord reling.

Hij was totaal onvoorbereid op het tafereel wat hem ontmoette.

De golven zagen eruit als een Dreuzelfoto, opeens op hun plek bevroren, helder wit, alsof ze een flitslicht weerkaatsen. Hun toppen glinsterden als glazen dolken, hun troggen gloeiend in diep blauw, perfect in stilstand, als een fractie in de tijd.

Met de schok van verrassing en verbazing, zag James dat de *Gwendomare* zwaar op haar bakboordzijde hing, vast in een bevroren eiland in een bevroren oceaan. Zelfs terwijl hij keek, kwamen golven verderop tot een krakend stilstand, bevangen door de zich uitspreidenden, ijzige betovering van Petra.

De ogen van Petra gloeiden als dubbele zonnen.

'Je zult niemand op dit schip meer aanraken,' verklaarde ze met een stem die klonk als de donder. Dit bevel benadrukkend, haalde ze met haar beide handen uit.

Haar aanval was een golf van kracht die zichtbaar de ruimte er omheen kromboog. De straal maakte onmiddellijk contact met Judith, haar achteruit blazend door het dek en de reling erachter.

‘Petra!’ riep James’ Vader, de steile trap weer opklimmend, met Merlijn achter hem, die worstelde om overeind te komen. Maar Petra sprong al om achter haar aardvijand aan te gaan over de verlaagde Bakboord kant, landend op een helling van ijs.

‘Blijf op het schip!’ riep ze achterom. ‘Ik houd haar uit de buurt en bezig! Zodra het schip weer bevaren kan worden, vlucht! Kijk niet om!’

De storm raasde nog altijd, nu huilend en fluitend over de bevroren bergen van ijs, hun toppen veranderend in glinsterende stromen sneeuw. IJzel sloeg neer, de ijzige dalen glanzen glad makend en op de toppen ijspegels creërend.

Judith lacht schril galmend vanuit de spleten.

‘Kom en vindt mij, Zuster!’

Het ijs verbrokkelde. Rond de *Gwendomare* ontstonden scheuren die haar deden wankelen. Zwart water borrelde en spoot rondom haar op. De betovering van Petra begon al uit te werken.

James trok zijn toverstok. Hulpeloos kijkend terwijl Petra de bodem van het bevroren water bereikte en begon te rennen, op zoek naar het lachende monster. Hij overwoog om haar te volgen, maar wist dat dit zinloos was. Hij kon haar net zo goed helpen, als het schip met zijn beide handen omhoog houden.

En opeens duwde iets hem van achteren, met twee handen midden op zijn rug, hard genoeg om hem naar voren te schuiven en recht vooruit over de reling heen.

‘James!’ schreeuwde zijn Vader geschokt, maar het geluid nam al af, gemoffeld door de afstand terwijl hij door de lucht vloog, hard op zijn rug landde en opzij tuimelde over de steenachtige helling van een bevroren golf. Spreuken in verschillende kleuren verlichtten de neerstortende regen. Stemmen schreeuwden.

James hijgde om op adem te komen. Zijn hele lichaam deed pijn en hij huiverde van koude en vermoeidheid. Hij lag in de schaduw van de in ijs geklemde *Gwendomare*, opzij starend naar het half verborgen roer, vast in een dikke laag ijs.

Een ander figuur slipte en klauterde over de ijsgolf, bijna bovenop hem vallend.

‘Ze krijgt je wel hiervoor,’ raspte de figuur door opeengeklemd kaken. Het was de jonge Odin-Vann. Hij rekte zich uit, klom over James en wrong zijn toverstok uit zijn hand.

‘Kom!’ beval hij grijpend naar de stof van het overhemd van James en hem ruw meeslepend.

Spreuken spatte van het schip rondom hen, wedijverend met de woeste bliksem.

‘Stop!’ riep en stem van bovenaf, nauwelijks hoorbaar door de gierende wind en neerkletterende regen. ‘Je raakt mijn zoon! We moeten achter ze aan!’

James struikelde achter Odin-Vann aan, meegesleurd door de onbarmhartige greep van de jonge man. Ze klauterden over een gerimpeld dal van ijs, diep blauw gekleurd door de pijnloze diepte eronder. Voor hen merkte James, dat Judith en Petra nog steeds in gevecht waren, net voorbij de dichtstbijzijnde bergachtige top. Hij

voelde de zuiging van zijn energie, terwijl Petra panisch worstelde om het hoofd te bieden aan Judith's primaire kracht. Net werkte niet. Hij voelde haar wanhoop, de haperende trilling van haar sterkte.

Tenslotte was de bron van Petra's kracht de stad. Ze kon hier, net zo min als Merlijn, op tegen Judith.

Achter James en Odin-Vann, zwikte het ravijn van ijs en kantelde met een groots versplinterend kraken. Water spoot omhoog en spoelde door de troggen van de bevroren golven. James draaide zich om om te kijken, nog steeds struikelend door de greep van Odin-Vann.

De *Gwendomare* kwam los en viel, zelfs terwijl figuren aan boord probeerden van haar af te klimmen om achter James en Odin-Vann aan te gaan, in een veld van versplinterd ijs. Terwijl hij keek klotste het schip naar stuurboord, losbrekend van haar ijzige bed, elke kans voor een achtervolging verijdelend.

Petra kon de ijskoude spreuk niet vol blijven houden. Ze had haar laatste beetje kracht gebruikt om Judith weg van het schip te drijven, om hen die aan boord waren te redden. Dat, zoals het zich liet aanzien, leek gewerkt te hebben, al was het maar voor het moment.

Het ijs vibreerde onder de schuifelende voeten van James. Odin-Vann viel bijna, maar bleef het overhemd van James vasthouden, hem vooruit rukkend in het dal van de donkere ijswallei.

Petra was daar, tegenover Judith aan de andere kant van de geul. Hun magie verlichtte de glanzende wanden en werden diep in het ijs door kristalen daar gereflecteerd. Petra week onhandig terug, zich beschermend maar niet langer aanvallend.

Judith was als een dynamo. Ze joeg stralen verblindend licht, eerst van haar ene en dan van haar andere hand, vooruit lopend, nog steeds grijnzend, Petra verder en verder teruggedrijvend, tot er geen plek meer was om naar uit te wijken.

James riep naar haar, maar Odin-Vann rukte hem vooruit, wierp hem op het natte ijs en schopte hem in zijn zij.

'Hoe voelt dat?' siste de jonge man. 'Om de *zwakke* te zijn. Degene te zijn om *geslagen* te gaan worden?'

'Stop!' gilde Petra, zich van Judith naar Odin-Vann kerend. Echter, op het ogenblik dat haar aandacht verslapte, haalde Judith uit met haar ijzige tentakelarmen. Ze sloeg Petra gewelddadig achteruit, haar rammend tegen de helling van een massief bevroren golf. De waterverschijning hief haar stokachtige armen en sloeg Petra opnieuw en opnieuw, tot ze geen pogingen meer deed om omhoog te komen. Petra zakte achteruit, haar haren waren in natte slieten tegen haar voorhoofd aangeplakt. Haar bleke gezicht en armen waren het enige wat in de schemering te zien waren.

'Gebruik de toverstok van de jongen,' zei Judith, sprekend tegen Odin-Vann zonder haar ogen van de ineengedoken vorm van Petra af te nemen. 'Laat dit zijn laatste gedachte zijn voor het water hen beiden opslokt.'

'Neh --!' begon James, maar Odin-Vann schopte hem opnieuw, hard genoeg om de lucht uit zijn longen te drijven. De jonge man leek op een bezeten persoon, krankzinnig en verblind door een vergiftigende hebzucht. Hij stapte vooruit, hief James' toverstok, omlaag kijkend, in zijn eigen hand.

James trachtte overeind te komen, om vooruit te duiken en zich op de waanzinnige man te storten. Maar zijn armen trilden van zwakte. Hij kon zich nauwelijks opduwen, nauwelijks zijn hoofd op te heffen om te kijken. Hij voelde Petra's dodelijke uitputting en deelde deze met haar. En toch, zelfs nu, klopte het koord tussen hen in, onzichtbaar maar sterk, hen tot één samenvoegend.

'Het kan moeilijk voor je zijn,' zei Judith, wiens stem inhalig raspte. Ze hief haar kin op en deed een stap achteruit. 'Maar Petra heeft toch niets meer om voor te leven. Ongeacht wat ze zegt, *verlangt* ze dit. Ze wens het om hier te sterven, om in de diepte weg te zakken, om door haar nederlaag opgeëist te worden. Het is wat het lot vraagt. Doe het. Red haar van haarzelf.'

De regen goot in de bevroren oceaan. De storm raasde, nog altijd aan kracht winnend. Donder deed het ijs onder James schudden. Door de scheuren, die nu overal ontstonden, borrelde water omhoog.

De vuist van Odin-Vann trilde toen hij James' toverstok naar Petra uitstak, er zorgvuldig langs kijkend. Maar zelfs van zijn plek op het ijs, slechts een paar stappen verwijderd en hulpeloos toekijkend, zag James dat het geen spijt was die de arm van de jonge man deed trillen. Het was *opwinding*. Hij beleefde uiteindelijk de fantasie die hij al zoveel jaren koesterde, om te overheersen en iedereen die hem tegenwerkte te vernietigen. Petra was zijn vertrouweling geweest, zijn enige toevlucht. Maar op het eind was ze niets meer dan een obstakel tot echte kracht. Hij zou haar doden en zich verbazen over het gevoel ervan – van het nemen van het leven van de jonge vrouw die hij eens een vriendin genoemd had – eenvoudig als betaling voor het worden van de nieuwe gastheer van Judith, voor de onbeschrijflijke kracht waar zijn zielige, gebroken geest voor zo lang naar gehunkerd had.

Petra begon overeind te komen. Het was een worsteling. James kon het voelen, naar hem verzonden door het onzichtbare koord.

'Don,' zei ze en hief een hand naar hem op alsof ze hem om hulp vroeg.

'*Avada Kedavra*,' blafte hij hees. Hij leek van bijna in iedere lettergreep te genieten.

De toverstok van James lichtte groen op. De straal spatte, zo scherp als een naald, weg, de dalen en regengordijnen verlichtend in een onaards groen daglicht.

De vloek raakt Petra net onder haar keel. Hij blies haar weer neer, haar hard genoeg tegen het ijs slaand om haar hoofd te laten schokken, haar natte haren over haar geopende, wetende ogen te laten vallen en naast haar neer te laten komen, waar het opeens stil lag, huiveringwekkend stil.

Ze was dood.

James kon het voelen. De verbinding tussen hen was er nog, hun handen verbindend, maar op dat ogenblik was haar deel volledig donker geworden.

James schreeuwde. Het was een dierlijk geluid, totaal verstoken van enig woord. Het putte zijn longen volledig uit en hij leek niet in staat opnieuw adem te halen. Zijn borst voelde omklemd, vastgeknepen door de schok en verlies en afschuw. Odin-Vann werd niet meer door hem gezien terwijl hij James' toverstok in zijn beide handen nam, hem brak en weggooid. Hij merkte nauwelijks Judith op, toen ze Petra's dode lichaam naderde en de maansteen broche van haar overgooier trok, er in haar hand naar glimlachte, en hem vastpinde op haar eigen gewaad, hem opeisend als een trofee van een zelfingenomen triomf.

Hoe is dit mogelijk, raasde het door James' gedachten. Petra had een Gruzielement!

Alleen had ze deze natuurlijk niet. Niet in *deze* tijdlijn. Ze was terug gereisd naar haar eerdere zelf, maar de duistere magie van het Gruzielement had haar niet vergezeld. Hier had ze hem nog niet gecreëerd.

En nu zou ze dat nooit meer gebeuren.

Gezamenlijk stapten de twee moordenaars het duister in, de godin van de chaos en haar nieuwe menselijke gastheer, de laatste bezweerdsterspreuk van Petra achter zich latend om te breken en te smelten en spoedig haar dode lichaam te laten zakken in de diepten, opgeëist door dezelfde golven die zij en James eerder hadden weten te ontlopen.

En James zou spoedig volgen. Gewoon een schachtoffer op zee, voor altijd in de diepten verloren.

Maar hij voelde zich niet meer zwak. Zonder Petra die kracht bij hem opvroeg die hij voor haar verzameld had, kwam zijn eigen kracht terug.

In de nasleep van alles, leek dit bespottelijk. Een duistere belediging.

In de toenemende duisternis, zelfs terwijl het ijs rondom hem brak en weggleed, ging hij overeind zitten. Hij hief zijn hand op en keek ernaar. Er was een lint zichtbaar als een maanlichtkleurige gloed, niet langer aangetast door een spoor van rood. De draad zweefde terug naar het lichaam van Petra.

Haar kracht, haar zuivere essentie, zat nog steeds in hem, opgeborgen, hoewel nutteloos.

Maar... hoe was dit mogelijk?

Op de een of andere manier, door een betovering van iets wat hij nauwelijks begreep, had hij als een batterij voor haar gediend. Zo nu en dan had hij haar opgeslagen kracht gebruikt. En zij had het van hem onttrokken tot het allerlaatst, via het koord dat hen verbond.

Petra's kracht was de stad. Hier, midden op de oceaan, waren geen steden. Hier was ze op haar zwakst geweest.

Maar James was in heel veel steden geweest sinds hij en Petra verbonden waren. Hij was in New York geweest. Londen en Philadelphia. Hij was weken bij Charlie in Brasov geweest en bijna een maand met zijn ouders vakantie gehad in Cairo. Terugdenkend hieraan, zelfs nu, kon hij ze tellen, stad na stad. Tientallen. Hun

kracht was in hem opgeslagen, per uur groter wordend, bijna onbeperkt, allemaal opgeslagen...

En allen uiteindelijk, ongebruikt. Omdat er slechts zoveel kracht tegelijk door Petra via het onzichtbare koord opgevraagd kon worden.

Hij had het verzameld, onbewust, niet in staat op zelf de diepte ervan te peilen, maar het ook niet loslatend op Petra.

Omdat, simpel gezegd, hij geweigerd had haar te laten gaan.

Laat me gaan, James, had ze hem vier jaar geleden gevraagd, gesmeekt.

Maar hij kon het niet. In plaats daarvan hield hij vast, verdeelde de kracht tussen hen, omdat hij het niet kon verdragen haar op te geven.

Hij ging overeind staan en zocht op het bewegende ijs zijn balans. Rondom hem gierde de storm, sloeg hem met windstoten en striemende regen, hongerig trekkend aan hem. Hij merkte er niets van.

Hij bewoog zich naar het lichaam van Petra, ging naast haar zitten en pakte haar hand. Die was koud. Hij wilde om haar huilen, tranen te storten over haar verlies, maar hij kon het niet. Zijn verdriet zat dieper dan tranen.

De bevroren oceaan kraakte en brak rondom hem. Hij voelde de overgebleven ijsschots dalen en kantelen in de golven.

‘Het spijt me, Petra,’ zei hij, haar koude hand omklemmend. ‘Nu is het waarschijnlijk te laat. Maar ik zal het uiteindelijk doen. Ik zal nu doen wat je van mij gevraagd hebt. Ik laat je gaan.’

Hij sloot zijn ogen en richtte zijn binnenste gevoelens op de greep van hun handen. Hij bepaalde het punt waar zijn palmkracht in de hare doordrong, hen verbond sinds het fatale moment op het steven van de *Gwendomare*.

Laat me gaan, James...

Hij deed het. Hij liet haar gaan.

Het loslaten van haar kracht was een voelbare sensatie. Het stroomde als eerste als een lint van zachte wind uit hem, toen als een waterstroom, versterkend naar iets als een ruisende rivier.

Het begon pijn te doen om zijn spieren aan te spannen voorbij hun capaciteit. Maar er was ook het duizelingwekkende gevoel van bevrijding, als het afgooien van een last die men vergeten was dat deze gedragen werd. En nog steeds vloeiende de kracht uit hem, sneller en harder, groeiend tot een reusachtige macht, alsof iedere waterval in de wereld geperst werd door een James-grootte brandslang.

Zijn lichaam trilde. Hij huiverde van top tot teen zo hard, dat zijn ogen in hun kassen leken te trillen. Hij probeerde adem te halen, maar zijn keel zat potdicht. Zijn vingers krulden zich tot een vuist om. Zijn rechterhand kneep in de pols van Petra's koude arm, zijn linkerhand dreef zijn nagels in het vlees van zijn eigen palm.

Dagen, weken en maanden van opgeslagen energie zochten zich brullend een weg uit hem. Ieder ogenblik die hij in een stad had doorgebracht, hun webben van licht

en lawaai en korven van menselijke verbinding opzuigend. De golven groeiden aan tot een waas van keuren, het getoeter van auto's, en brullende mensenmenigten, en stomende ventilatiegaten, en het jachtende verkeer...

En dan, met een stuip trekking als een ademtocht vlak voor verdrinking, deinsde James achteruit, lamgeslagen en uitgeput. Zij hart gebroken door het verlies, maar zijn lichaam en geest gelukkig van opluchting.

En in de toenemende duisternis, nat en glad van de regen, werd de hand van Petra warm. Hij nam aan dat dit kwam door hun ineen gestrengelde vingers en de vloedgolf van haar vrijgelaten kracht.

Maar dan hijgde hij.

Toen haar vingers die van hem *knepen*.

26. De Kluister van de Broche

James keek met een ruk opzij naar haar. Haar ogen openden zich, maar waren anders. Ze waren zuiver wit, glanzend en glinsterend als diamanten in kaarslicht. Ze keek hem niet aan, maar bleef in de zijn hand knijpen, haar kneep gretig, alsof ze door alleen aan te raken probeerde te communiceren.

Een warme wind steeg rondom haar op, draaiend tot een milde tornado, natte haren en kleding drogend, haar rechtop zettend en dan opstijgend in de lucht.

Terwijl ze opsteeg liet James haar hand los, ze rekte zich uit totdat ze kaarsrecht was, haar trekken een strakke uitdrukking van ernstige kalmte. Ze hief haar handen op en stak ze, met de palmen omhoog en uitgespreide vingers, uit van haar lichaam. Ze riep en beheerste een hete wind en gebruikte hem om de woestheid van de storm terug te drijven. Licht vergezelde haar, bleek als manestrallen, de golven rondom haar samenvoegend om een lichtkrans op te bouwen.

Met een subtiele zwaai van haar hand, breidde ze de kracht uit naar James. Hij leunde en zwierde toen de lucht hem omhulde, hem omsloot in een storm van warmte en hem optillend van het zinkende ijs.

De kracht van Petra golfde nog altijd, werd heftiger, versterkend als een gehuil in de wind, een dreunende ondertoon, een stoot die tot in de diepten van de oceaan doordrong.

En toch voelde James geen overheveling van kracht vanuit zijn binnenste. Het koord verbond hen niet langer. Hij had Petra laten gaan, alles aan haar gegeven, alles wat hij voor haar opgeslagen had over haar uitgestort.

En nu gebruikte ze ieder laatste deel ervan.

Hij steeg naast haar op, baadde zich in haar kracht. Hij merkte dat hij bang was om tegen haar te praten, bezorgd dat hij mogelijk de vreemde betovering zou verbreken die haar teruggebracht had. Het was Petra en toch, op een onverklaarbare manier, zelfs voorbij de onaardse schittering van haar ogen, was ze veranderd.

Samen keken ze door de duisternis, de storm joeg rondom hen.

De spreuk voor het ijs verbrak en liet slechts scherven achter. Drijvende ijsvelden gleden over de golven. Bliksemschichten staken er in knerpemde strepen op neer. Op enige afstand schudde de *Gwendomare* door de stormwind heen en weer.

En haar naderend, lopend op het water naast haar menselijke gastheer, zichzelf veranderd in een reuzin van ijs en water, opzettelijk gezwollen en dronken van de overwinning, liep de Vrouwe van het Meer, zich uittrekkend, klaar om het schip als een stuk speelgoed te verpletteren, met allen die bij haar aan boord waren.

Petra zag haar, vernauwde haar flitsende diamanten ogen en *snelde* vooruit door de lucht, ondersteund door haar tornado van warmte, James naast haar met zich meevoerend.

Onder hen schoot de oceaan weg. De pieken van de golven rekten zich naar hen uit, maar raakten nooit, of koelde hen zelfs af door de mist terwijl ze voorbij kwamen.

Odin-Vann was als een kindje naast Judith's opgeblazen vorm, onzeker strompelend over de golven, zijn haren en gewaden klapperend door de winden en nat van de regen. Hem negerend bleef Judith doorlopen, gemaakt van de oceaan en deze voor zichzelf opzuigend, zich voedend op diens kracht om te groeien tot kolossale proporties, met de bedoeling om niet alleen te doden, naar eerst doodsangst aan te jagen.

Petra vertraagde niet om Judith te confronteren. In plaats daarvan hief zij haar vuisten op en barstte op schouder hoogte door de gigantische figuur. Ze dreef zich terug door haar rug en kwam bij haar borstbeen, kurkdroog, weer tevoorschijn, zelfs terwijl de waterdemon half ineen stortte en over Odin-Vann spoelde die daarop spetterend in de golven viel.

Judith brulde en herschiep zichzelf, de diepgroene oceaan terug in zich zuigend en zich nog groter en verschrikkelijker opblazend.

'Hoe ben je *hier*?' bulderde ze van woede en verrassing.

Ze rekte zich met tentakels als vrachttreinen uit, graaiend naar de zwevende Petra en James in hun persoonlijke tornado van licht en warmte.

Boven het geluid van de donder uit dreunde Petra. 'Wees stil en herneem de vorm die je toegestaan werd bij je binnenkomst in deze wereld!'

De tentakelarmen vielen uiteen in stromen los water, die uiteen vielen in de golven eronder. Het kolossale monster zelf kromp en kronkelde, brullend van

doodsangst en weerstand, maar kennelijk onmachtig om niet te gehoorzamen. Ze krijste en draaide in zichzelf, veranderend in een vorm van honderden tentakels die zich vastknoopte in een strakke knot. Dan spatte de tentakels in een waas van vocht uiteen en Judith zelf steeg op vanuit het midden, met haar gewaad doorweekt van ijskoud water, en met haar haren die drijfnaat in slierten rond haar gezicht hingen.

Ze werd hoog de lucht in gesleurd, gevangen door de ijzeren greep van Petra's meedogenloze kracht, gillend en krijsend met een gezicht verwrongen van diepgewortelde haat, maar niet in staat een woord uit te brengen.

Petra tilde de Vrouwe van het Meer voor zich, hooggehouden door een nauwelijks opgeheven hand en kalme blik, tot ze elkaar op drie meter afstand in de ogen konden kijken. Judith spuwde en siste, kronkelend als een slang, slaand met haar lichaam in woeste stuiptrekkingen.

'Kom Donovan,' zei Petra en liet haar linkerhand zakken. Met een beheerste zwaai vanuit haar pols, steeg hij op uit de golven om zich bij hen te voegen. Hij hijgde en het water stroomde uit zijn haren en kleren. Hij steeg naast Judith op en James zag dat hij verschrikkelijk angstig keek. Zijn adamsappel trilde onophoudelijk alsof hij wilde schreeuwen maar daar geen adem voor kon halen.

James had geen medelijden met hem. De afschuwelijke, misleidde kleine man verdiende geen spijt. Toch draaide James zich naar Petra.

'Dood hem niet, Petra,' zei hij en merkte, dat zijn eigen stem trilde als de donder die door de storm en over de golven heen joeg. 'Mogelijk verdient hij het om te sterven. Maar jij verdient het niet om te doden.'

Petra keek schuin naar hem, knipperend met haar ondoorgrondelijke glanzende ogen. Judith en Odin-Vann draaiden en wriemelden in de kracht van haar moeiteloze macht. Toch zag James de bedoeling in haar blik, zelfs toen ze zich dit leek af te vragen, al was het maar voor even.

Judith schreeuwde, brulde en klauwde met haar handen. Haar haren sloegen wild om haar hoofd en geselden haar als zwepen haar gezicht.

En James zag het gezicht van Petra verharden. Langzaam, wendde zij zich terug naar het paar, vastgehouden voor hen.

Haar blik ging van Odin-Vann naar Judith en richtte zich toen op het natte gewaad van de Vrouwe van het Meer. Ze waren donker, als altijd. Maar iets glom zacht onder haar linker schouder. Het was de Broche. Zijn parelmoer maansteen glinsterde en fonkelde in de bliksem en weerkaatste in de glans van de draaiende macht van Petra.

Met de zwaai van haar vinger, zorgde Petra ervoor dat de broche van het gewaad van Judith werd geplukt. De demon krijste en sloeg er onhandig naar, niet in staat hem te pakken. Achter de broche stroomde een lint van bleek licht, die zich als een tentakel zijn plek onder de schouder van Judith met de achterkant ervan verbond.

Moeiteloos manoeuvreerde Petra de broche tussen hen in. Die draaide voorzichtig, als een ballerina in de lucht, zijn maansteen glanzend zijn zilveren sierlijke krulwerk flitsend door de bliksem.

Maar Petra nam hem niet terug.

In plaats daarvan wende zij haar blik naar Odin-Vann. De broche dreef op haar aanwijzing naar hem, nog altijd voorzien van een stroom van kracht.

Zijn ogen puilden uit. Hij hapte naar adem, maar kon niets anders dan verstikt puffen. Zijn keel trilde ritmisch boven zijn stijve boord.

Zijn gewaad werd strak over zijn schouders getrokken en dan werd zijn kleding opgescheurd, zijn magere hijgende borst onthullend. James keek toe, zowel nieuwsgierig als verafschuwd, terwijl Petra haar krachten gebruikte, haar natuurlijke begrip van het menselijke lichaam, om zijn huid, als was het de schil van een sinasappel, te openen de spieren weg te pellen en de witte kooi van ribben te ontbloten. Odin-Vann keek naar beneden en gilte. Het was geen schreeuw van pijn, begreep James, maar van ontzette gruwel. Zijn eigen lichaam lag open onder hem. Zijn adem kwam in zenuwachtige stoten, ieder ervan duidelijk zichtbaar door het stijgen en dalen van zijn ribben.

James keek naar Petra, bang en sprakeloos. Was ze deze afschuwelijke kleine man langzaam aan het vermoorden? Hem martelend terwijl ze dit deed? Ze leek de geopende borst van Odin-Vann te bestuderen, turend met een klinische blik. Ze bewoog de vingers van haar linkerhand.

Met het kraken van brekend kraakbeen en beenmerg, brak ze de ribben van Odin-Vann volledig open, zijn hart onthullend. Die kneep zich als een vuist samen, rood en bonzend van afschuw, opgehangen tussen de kwabben van zijn hijgende longen.

Petra knikte bij zichzelf. Handig stuurde ze de broche direct voor Odin-Vann's kloppende hart. Het sieraad draaide langzaam, lichtstralen over de holte tussen de ribben van de jonge man werpend.

En dan, met een schijnbaar terughoudende zwaai, plaatste Petra de broche direct in het hart van Odin-Vann, diep in de spier hem volledig verbergend. In reactie explodeerde een golf van hitte en licht vanaf het punt waar hij ingebracht was, als een schokgolf ontploffend, Judith omgevend en voorbij James en Petra blazend.

Odin-Vann krijste en schoot achteruit in zijn cocon van kracht en deze keer merkte James dat het inderdaad een kreet van enorme pijn was. Maar het meest verrassende was, dat het hart van Odin-Vann niet stopte met kloppen. Ondanks doorboord te zijn door de broche, bleef de spier ritmisch tussen de longen samentrekken, zo hard en snel het wanhopige bloed rondpompend, dat het leek te stuiptrekken. Alleen gleed nu de zilveren draad van zijn hart, verspreidde zich door de lucht als een rooklint en stak Judith op de plek waar de broche kort daarvoor vastgepind gezeten had.

Met een korte zwaai sloot Petra de ribben van Odin-Vann weer en bracht de magere spieren en bleke huid weer op hun plaats zonder zelfs maar een litteken achter te laten.

'Je koos een nieuwe gastheer,' zei Petra, zich richtend tot Judith met een verdoemde berusting in haar stem. 'En daarom kan ik je niet doden. Noch kon ik dat als ik dit wilde, omdat de geschiedenis een manier zal vinden om het alsnog te laten gebeuren. Alles wat ik kan doen is het een duwtje in een nieuwe richting geven,

hopen op een nieuwe rimpel van gebeurtenissen die zullen leiden tot je uiteindelijke en volledige nederlaag. Je hebt deze man gekozen om je gastheer te zijn in plaats van mij. Zijn levensbloed is jouw wortel tot deze wereld. Dus, zal hij ook je kluister en je gevangenis zijn. Als je verder weg dwaald dan het geluid van zijn hartslag,' hier rekte Petra zich uit en omklemde met haar vuist het bleke lint welke hen verbond en trok er hard en meedogenloos aan. Odin-Vann kronkelde en gilte, zijn hand op zijn hart slaand, tevreden knikte Petra, 'zal de draad zich *spannen* en zal hij *sterven*. Jouw sleutel tot dit rijk is nu je ketting en je anker. Hij zal je ondergang zijn, door de handen van hen die nu machtiger zijn dan jij. Verdwij, zielig creatuur van de diepte. Jouw tijd hier zal spoedig voorbij zijn.'

En daarmee zwaaide Petra haar linkerhand vanaf haar schouder naar voren, Odin-Vann als een komeet wegwerpend. Hij verdween in de diepte van de storm, slechts de echo van zijn geschokte schreeuw achterlatend.

Judith wachtte maar een fractie van een seconde om haar tanden te ontbloten voor ze in achtervolging van hem wegschoot, de draad volgend die hen nu verbond.

James draaide zich, nieuwsgierig kijkend, maar ze waren al verdwenen, verloren in het golvende lijkkleed van de storm.

'Waar heb je hem heen gestuurd?' vroeg hij, nog altijd de wolken onderzoekend.

'De eerste van de zes verloren steden van Atlantis,' antwoordde Petra, vermoeid zuchtend. 'Er zijn daar luchtballonnen die duizenden jaren oud zijn en honderden mijlen rondom leeft niets. Dat zal ze voor tenminste een poosje bezig houden.'

James keek weer naar haar. Ze zweefden nog steeds boven de golven, beschermd van de razende storm door een subtiel kussen van haar wervelende krachten. 'Je hebt hem niet gedood,' zei hij, met een lichte verbazing in zijn stem. 'Hij doodde jou. Maar jij liet hem in leven...'

'Jij vroeg dat aan mij,' antwoordde ze en haalde haar schouders op. 'En als ik dat wel gedaan had, zou het niet gewerkt hebben. Odin-Vann had daar volledig gelijk in. De geschiedenis kan niet met grote wijzigingen veranderd worden. We kunnen alleen dingen een beetje bij sturen en hopen op het beste.'

James schudde in een gelukkig ongeloof zijn hoofd. Hij rekte zich naar haar uit en raakte haar hand, door de draaiende gloed van kracht, aan. 'Ik kan niet geloven, dat dit gebeurt. Het voelt te goed om waar te zijn.'

'Dat is het,' zei ze en haar diamanten ogen verduisterden, haar knieën knikten opeens. James haastte zich om haar te vangen, om haar te ondersteunen omdat ze even slap werd. De cocon van warmte en licht rondom hen verminderde. Opeens daalden ze, twintig meter in een seconde vallend vóór ze weer onzeker omhoog hobbelden, deze keer vlak boven de hongerige, torenhoge golven.

'Ik denk, dat ik het meeste van wat je mij gegeven hebt verbruikt heb,' hijgde ze, hem voor ondersteuning omklemmend. 'Ik vrees dat het geen levenskracht was. Alleen kracht.'

Hij hield haar overeind, ondersteunde haar met zijn armen, zorgen verduisterden zijn gedachten. 'Hoe bedoel je dat?'

Ze schudde haar hoofd. Haar ogen werden weer hun normale blauwe kleur. James wist niet of dit een bemoedigend of zorgwekkend teken was. Ze zei, 'We zitten in geleende tijd. We moeten terug naar het schip.'

De greep op zijn elleboog versterkend concentreerde zij zich, de krimpende bel van haar kracht door de storm sturend, mikkend op de *Gwendomare* waar die stampte en rolde over de golven, nog steeds bedekt met ijs.

'Iemand komt!' bulderde een stem.

'Toverstok gereed!' beval een ander.

'Wacht!' schreeuwde een derde stem. Het was James' Vader. 'Dat is mijn zoon en zijn vriendin Petra Morgenster! Maak ruimte! Ze naderen snel!'

Petra verlaagde hen naar het achterstevan, die hevig onder hen deinde en schudde, iedere seconde meters verschuivend, de landing zeer lastig makend.

'James!' riep zijn Vader, zich uittrekkend om hem bij zijn arm en schouder te vangen toen hij op het dek neerkwam. Naast hem, tot zijn grote verrassing, ving Pernilla Remora Petra op toen die landde. Haar beschermende bel werd in de storm geblazen, haar benen begaven het toen het dek haar tegemoet kwam.

'Wat is er gebeurt met de Vrouwe?' vroeg een diepe stem, stak van aandrang. Merlijn schuifelde dichterbij, zijn baard wapperend in de stormwind.

'Niet verslagen, Directeur,' antwoordde Petra, zich iets herstellend, maar nog ondersteund door Remora, 'maar haar kracht is verminderd. En ze kan nu gevolgd worden, want ze is verbonden aan haar menselijke gastheer, een jonge man met de naam Donovan Odin-Vann. Vind hem en zij zal in de buurt zijn.'

Remora knikte, hoewel de blik in haar ogen verwarring verraadde. 'Wie was zij? Een oceaangeest? Een sirene? Ik heb van zulke wezens gehoord, echter ben ik er nog nooit een tegengekomen van zo'n kwaadaardige kracht.'

'Ze is geen van beide,' reageerde Merlijn ernstig, hoewel James dacht, dat hij een zekere voorzichtige gretigheid in de strenge blik van de Directeur bemerkte. Hij had nog maar net gehoord van het bestaan van Judith en toch had hij onmiddellijk bepaalde gevolgtrekkingen gemaakt over haar afkomst, net als een plan hoe haar het hoofd te bieden, volgende keer in zijn eigen omgeving en met héél andere resultaten.

'We moeten benedendek gaan,' riep Harry over het geluid van de brullende storm uit, de mysteries voor dat moment opzij zettend. 'Het lijkt erop, dat iedereen er weer is. Laten we dat zo houden. Directeur, na u...'

'Nee,' zei James, trekkend aan de arm van zijn Vader. 'U begrijpt het niet! Dit is geen gewone storm. Het is een van haar vloeken - de Vrouwe, waar Petra en Merlijn het over hebben! Ik heb geen tijd om het nu uit te leggen, maar hij gaat niet gewoon voorbij! Zij heeft de storm over ons losgelaten om ons tegen te houden! Om ons te vermoorden en iedereen die bij ons is!'

Een van de matrozen knikte betekenisvol en sloeg met een hand tegen zijn hoofd om zijn zuidwester niet kwijt te raken. 'Ik weet niks van enige fatale Vrouwe, maar die knul heb gelijk,' schreeuwde hij om boven het gebulder van de storm uit te

komen. James zag tot zijn vreugde dat het Barweg was, de stuurman. 'Ik heb stormwinden gezien van alle zeven zeeën maar deze storm doet ze allemaal verbleken! Heb 'n bedoeling, zeg ik je. Zal niet overgaan, deze, tot ie ons de diepte in gejaagd heb!'

Als reactie hierop kantelde de Gwendomare door een hevige windstoot, bijna over stuurboord kapseizend en de mensen aan dek dwingend zich vast te grijpen aan de reling, tuigage of elkaar. Het schip zwaaide haastig weer terug, kreunend vanuit haar kiel.

'James heeft gelijk,' schreeuwde Petra, rechtop staand en Remora opzij duwend. 'Deze storm werd opgeroepen door de Vrouwe vóór haar krachten afnamen. Als we dichterbij land zouden zijn, zouden de Directeur en ik in staat zijn hem te verdrijven. Maar hier op de oceaan...' Ze keek opzij naar Merlijn, die terughoudend een hoofdknik gaf.

'T schip heb 't al zwaar voor d'r kiezen gehad,' brulde Barweg, zich met een grote hand vasthoudend aan de restanten van de achtermast. 'Als een van jullie nog magische ideeën heb, dan zeg ik, doe d'r wat mee, of bereid je voor naar de kelder te gaan!'

Petra knikte naar Barweg en deed op het steven een stap achteruit, op de een of andere manier er in slagend om op het stampende dek overeind te blijven. Splinters van de gebroken mast gleden langs haar voeten heen en weer, meedeinend in het over de reling geslagen zeewater. Constante bliksemstralen verlichtten haar.

'Ga naar onder,' beval ze streng. 'Allemaal.'

James zag wat ze van plan was, zelfs al begreep hij het nog niet. Hij duwde zich los van zijn Vader en rekte zich naar haar uit, zelf bijna op het dek onderuit gaand. 'Nee, Petra,' zei hij, grijpend naar haar hand in een poging haar mee te trekken. Ze pakte zijn hand, maar weigerde te bewegen.

'Petra,' zei Harry Potter, zijn stem boven de stormwind verheffend, maar de toon perfect rustig te houden. 'Wat je ook in gedachten hebt, er zijn op zeker betere opties -'

'Die zijn er niet.'

Deze woorden werden niet door Petra gesproken, maar door Merlinus. Hij stond nog steeds naast Harry, zijn baard wapperend en zijn toch al zware kleding was door de regen nog zwaarder. Zijn blik was gericht op Petra, doordringend, berekenend, opnemend. Hij schudde zijn hoofd, alsof hij het antwoord op haar gezicht kon aflezen, op haar totale houding. 'Er zijn geen andere opties. We hebben niet de kracht om de storm tot bedaren te brengen. En hij zal ons inderdaad de diepte in jagen vóór zijn honger gestild is. We hebben nog maar enkele minuten. Als Juffrouw Morgenster een plan heeft -'

'NEE!' brulde James, zijn stem was rauw van de schok en verraad, hij hield nog altijd de hand van Petra vast. 'Hoe kunt u haar dit laten doen?'

'James,' zei Merlijn, zijn stem zacht, maar nog steeds hoorbaar over het gebulder van de wind en de regen. Toen James naar hem terugkeek, uiteindelijk in zijn ogen

keek, zei de Directeur zijn stem opnieuw. 'James... dit is de moeilijke keuze van Petra. Jij hebt de jouwe al gemaakt. Jij liet haar gaan. Haar lotsbestemming is nu van haarzelf.'

'NEE!' schreeuwde James opnieuw en verstevigde zijn greep op Petra's hand. Er was geen verbinding meer tussen hen. Hij kon niets van haar plan of bedoeling voelen. Ondanks dat begreep hij wat zij van plan was te gaan doen. Hij begreep het, eenvoudigweg omdat hij haar kende, en van haar hield. 'Dit is niet wat ik bedoelde! Ik laat haar niet gaan!'

'James,' zei zijn Vader, dichter naar hem toe bewegend, worstelend om zich op het dek overeind te houden met zijn brillenglazen nat van de regen. Hij strekte zijn hand uit naar James, naar hen beide. 'Kom maar beneden. Laten we het er over hebben...'

Triest schudde Petra haar hoofd. 'U was zo goed voor mij, meneer Potter. Ik vergeet dat nooit. Houd alstublieft een oogje op Issy.'

'Kom naar beneden en doe het zelf, Petra,' glimlachte hij. Het was een koppige glimlach, maar zelfs James zag de hopeloosheid van het gebaar.

Pernilla Remora sprak met een schrille stem, ze knipperde uilchtig. 'Wat moet ik hier allemaal uit begrijpen? Moet deze jonge dame een bepaalde taak uitvoeren? Moet zij....?' Ze keek van Harry naar Merlijn en terug.

Barweg kromde zijn arm in die van Remora toen de wind opeens grip op haar kreeg en haar bijna overboord duwde. 'Wat ze ook van plan is te doen,' riep hij, 'ik zeg, dat we het haar moeten laten doen! We kunnen op ieder moment in tweeën breken!'

'Ga naar beneden,' zei Merlijn, knikkend naar Remora en Harry. 'Ik sta garant voor de veiligheid van James en breng hem zo zelf mee naar onderen. Er moet vaarwel gezegd worden, vrees ik, en wij moeten hen respecteren.'

Barweg knikte bruusk, leidde Remora naar midscheeps en de deur naar benedendecks.

Harry was duidelijk onwillig om zijn zoon en Petra te verlaten. 'James!' riep hij, turend door zijn bespatte bril, 'je gehoorzaamt de Directeur! Als hij zegt kom, dan kom je! Begrepen?'

James slikte hard, terughoudend om wat dan ook te beloven, maar gelijktijdig begrijpend dat zijn Vader op het punt stond hem letterlijk naar beneden te dragen. Schokkend knikte hij.

'Dit is waanzin,' riep Harry naar Merlijn. 'Weet u wel wat u doet?'

'Inderdaad niet,' verklaarde de Directeur, nog altijd Petra observerend. 'Maar Juffrouw Morgenster wel. En wij zullen haar niet onderschatten, denk ik zo.'

Duidelijk in strijd met zichzelf, keek Harry om naar James, verbijsterd fronsend. 'Je Moeder vermoord me als er iets met je gebeurt!' riep hij, met een strenge vinger in zijn richting wijzend. 'Onthoud dat goed, jongen!'

Daarmee draaide hij zich, tastte door de stromende regen naar de trap en begon deze af te dalen, zich stevig aan de leuning vasthoudend.

Het schip draaide traag, vast in een razende, tollende tornado. Regen sloeg schuimend in de golven rondom, terwijl de wind het water tot bijna aan de wolken opjoeg.

'James,' riep Petra naar hem, zijn hand nog steeds omklemmend, haar haren nu in glanzende linten, nat tegen haar hoofd geplakt. 'Ik heb je hierover verteld. In de Tijd tussen de Tijden. Weet je nog?'

Hij schudde wild met zijn hoofd. Weigerend in haar ogen te kijken. Hij greep haar andere hand en keek naar beneden, naar hun ineen gestrengelde handen tussen hen in.

Hij wist het nog, maar wilde het niet toegeven.

Petra ging door. 'Ik vertelde je, dat je het eind niet prettig zou vinden. Maar ik vroeg je het te accepteren. Alleen, het zou gemakkelijker zijn als ik wist, dat je mij er niet om zou haten.'

Hij worstelde met zijn emoties, kneep zijn ogen stijf dicht, probeerde niet in woede uit te barsten, of te smeken, of te huilen. Hij kon haar niet aankijken.

'We hebben dit al eens meegemaakt!' riep hij met een gespannen stem. 'Judith wilde dat je dood ging. Maar dat hoeft je niet!'

'Het is één ding om vanwege zwakte te sterven,' zei ze, zijn handen steviger omklemmend, hem smekend om haar in haar ogen te kijken. 'Het is een ander ding om voor liefde te sterven. En betaling. Het is waarom we terug in deze tijd gestuurd werden. Niet voor het plan van Judith en Donovan. Dat weet ik nu. Ik heb *gedood*, James. Lang voordat jij of Lucy mij vroegen dat niet te doen, gaf ik eraan toe. Ik moordde. Bloed vraagt om betaling. Als ik daar nu niet aan toegeef, zelfs al leef ik nog duizenden jaren, zal ik *nooit* de boete voor schuld terug betalen. Dit is mijn enige kans.'

'We kunnen de storm uitrijden!' pleitte hij, paniek vulde zijn stem. 'Net als de vorige keer!'

'Jij stopte de storm vorige keer met *dit!*' riep ze, zijn rechterhand in de hare opheffend. 'Jouw liefde, mijn kracht! Jij betaalde de prijs die ik had moeten voldoen, maar slechts voor een tijd! Dat is waarom we hier weer zijn waar het begon. Omdat het lot een grootsere toekomst voor ogen heeft! Dit is niet het verliezen van Judith. Het is mijn kans om het evenwicht te herstellen!'

James weigerde om ook maar de woorden van Petra te overwegen. Hij schudde zo krachtig zijn hoofd dat het regenwater in het rond spatte.

De storm werd nog krachtiger. Golven duwde het schip in een rampzalige slagzij, sloegen over de boeg en ramden tegen de kombuiswanden. De kiel draaide en splinterde, diep kreunend vanuit haar ruim, terwijl de storm rondom haar samentrok.

James wist niets meer te zeggen. Hij kon haar nog steeds niet aankijken. Hij voelde dat Merlijn bij hen stond, observerend, maar zonder zich er mee te bemoeien. Hij zou Petra niet tegenhouden, noch van dienst zijn. Ze zou haar eigen keuze maken, en hij zou deze respecteren. Ongeacht wat.

Petra liet James' handen los. Ze stapte bij hem vandaan en liet haar armen slap langs haar zij vallen, nog heel even wachtend.

Tenslotte keek James op naar haar gezicht. Ze keek hem aan, alles voor een laatste moment riskerend.

Hij sprak de enige woorden die hem te binnen schoten. 'Ik wou, dat het niet zo hoefde te zijn.'

Ze leek dit te accepteren en knikte bevestigend. Haar stem verheffend vroeg ze, 'Je haat mij niet?'

Hij zakte een beetje in elkaar, glimlachte zelfs iets over de onzinnigheid ervan. 'Petra...' zei hij, en kon verder niets meer zeggen. Zijn keel kneep zich van verdriet samen. Zijn blik vertroebelde, maar hij wilde niet opnieuw wegstaren, of zelfs te knippen.

Zij begreep het. Ze bood hem een zwakke, opgeluchte glimlach van haarzelf. Ze knikte en hief haar bleke hand in een laatste gebaar. Hij hield het midden tussen een zegening en een vaarwel. En dan, met haar hand nog opgeheven, draaide zij zich om, keek over de reling van het steven direct naar de storm die hen teisterde en de lucht met rollende, kolkende wolken zwart maakte.

Hij leek haar op te merken, trok verder samen, wurgde, als een dier die zich klaarzet om springen.

Petra hief nu ook haar andere hand op en spreidde haar armen. Ze gooide haar hoofd achterover en sloot haar ogen.

De wind en regen sloegen naar haar alsof ze een magneet was. Ze verwelkomde hem, trok zijn aandacht naar zich toe met haar laatste, uitzonderlijke, bezweersterskrachten.

Voorzichtig ging ze op het natte dek op haar tenen staan. Dan dreef ze stil en langzaam op naar de dikke lucht, de worstelende *Gwendomare* zonder haar dobberend achterlatend.

Vrijwel onmiddellijk trok het schip weg uit de tornado die haar omgeven had. Haar haren wapperden in losse golven, haar tenen wezen omlaag naar de woeste oceaan. Bliksem raakte haar en zij absorbeerde het, kanaliseerde het en liet het woest rond haar armen en benen knetteren. Donder vulde de lucht als een levend ding, brullend, dreunend en deed de wind trillen.

De *Gwendomare* voer verder, geleidelijk in rustiger water komend. Een spoor van avondlucht gleed over het dek. De regen verminderde.

Petra was nu nauwelijks meer als een silhouet, opstijgend in een wervelwind van bliksem en tollende, paars-zwarte wolken. Zij was de staaf waar rondom de storm woedde. Hij wierp uitlopers, een draaiende mist, omgaf haar met kosmische klauwen, klaar om haar te grijpen. Hij wervelde, trok strak, en Petra bleef erin opstijgen om hem te tergen en haar eigen sirenegezang van opoffering zingend.

James keek. Hij voelde Merlijn naast zich en putte een klein stukje koude troost uit de aanwezigheid van de bezweerder.

De storm trok zich volledig terug van de *Gwendomare*. De golven vielen weg. De wind nam af tot een flauwe bries, vochtig van zeemist, ruikend naar zout en zeewier. De wolken gleden weg van het schip, omgaven een punt van vaste energie, een verre kern verlichtend met de meegevoerde bliksem, en brullend van een constante donder. Het werd heviger, bijna een tastbare aanwezigheid, groots in de lucht als een demonische maalstroom, klagend en jankend van hongerige razernij.

Met een griezelig subtiele maar toch doordringende diepe dreun, deed een bijna stille schokgolf van warmte en licht de storm ontploffen, hem uitwissend in miljoenen stoffige flarden.

De schokgolf verspreidde zich in alle richtingen, als rimpels in een vijver, stil en glinsterend, de lucht erboven vertekenend en vergrotend terwijl ze voorbij trok. Ze bereikte de *Gwendomare*, duwde een zachte deining voor zich uit en zuchtte toen ze over het schip heentrok, ruisend door de verscheurde zeilen als een enkele zachte, warme windvlaag. James voelde de bries als vingers door zijn haren glijden, zijn wangen strelen en duwen tegen zijn kleding. Hij bemerkte een minimale geur van bloemenzeep en zongebruinde huid.

En dan was het weg. De *Gwendomare* dobberde licht op de nasleep van de schokgolf en kwam dan tot rust. De oceaan lag er stil bij, als was hij uitgeput.

James liet zijn blik zakken. Hij was bang om terug te kijken naar de flarden van de storm, bang dat Petra's bewegingloze lichaam eruit zou komen vallen, leeg van alles wat haar ooit gedefinieerd had, vallend uit de lucht in de vermoeide oceaan en weg te zakken en de vergetelheid eronder.

Dat zou waarschijnlijk niet gebeuren. Petra had alles van zichzelf gegeven om hem en iedereen aan boord van de *Gwendomare* te redden. Maar gelovend dat ze eenvoudigweg verdwenen was een te verleidelijke gedachte. Net als Merlijn op de Nacht van de Onthulling, kon een verdwenen bezweerder of bezweerdster niet volledig dood zijn. Ze konden nog altijd terugkomen.

Petra zou nooit, nog ooit terugkomen. Petra was er compleet en volledig niet meer.

James voeten bewogen zich uit eigen idee en namen hem mee naar de reling van het dek. Hij zag zijn handen zich uitstrekken, de reling in het midden van het steven grijpen, precies waar zij gestaan had.

Merlijn deed niets om hem tegen te houden, of zijn moment van verdriet te onderbreken.

Stemmen en voetstappen kwamen van benedendeks. Ze waren blij, zelfs jolig, barstend van opluchting over het plotse eind van de storm. James hoorde Ralph en Albus, Lily en zijn Moeder. Hij hoorde zijn Oom Percy en Tante Audrey en de scheepskapitein, Fransen. Hij hoorde Lucy.

En hij hoorde Issy. Ze lachte met de anderen, klaar om zich op het natte dek te verheugen over de matrozen om het schip te Reparar, om haar voor de rest van hun reis op te lappen.

James kon niet om kijken. Hij kon het niet verdragen om te denken aan Issy's aanstaande, ontroostbare leed. Hij kon nog niet eens omgaan met zijn eigen, minder tastbare verlies.

Een hand werd over zijn schouder gelegd, groot en warm. Hij nam aan, dat het Merlijn was.

Het was zijn vader.

Zachtjes zei hij, 'Het spijt me, jongen.'

En dat was alles wat hij zei.

Getweeën bleven ze zo enige tijd staan, tot de maan opsteeg boven de stille oceaan en de storm niets meer was dan een wegzakkende herinnering. Ze bleven daar staan totdat iedereen weer benedendeks was gegaan, veel somberder dan ze verschenen waren.

Harry Potter stond daar met zijn zoon, in het donker met zijn arm om hem heen. Harry kende alles over verlies, over wonden in het hart die nooit helemaal zouden helen. Hij was bekend met verdriet.

Harry stond daar met zijn zoon.

Hij had geduld.

27. Het Drie Zessen Mysterie

James schrok wakker en viel bijna uit zijn kooi aan boord van de *Gwendomare*. Zijn hart bonsde en zijn gedachten tolden van verwarring. Hij tastte slaapdronken rondom hem en probeerde overeind te komen, nog half gevangen in de greep van doordringende, koortsachtige dromen.

Een hand duwde zacht tegen zijn schouder, hem terug in zijn bed duwend.

‘Daar ben je dan,’ zei een vrouwenstem, kalm maar dringend, alsof ze naar hem gekeken had, wachten tot hij wakker werd. ‘Uiteindelijk weer in het land der levenden. En wat een afschuwelijke droom moet je achtergelaten hebben. Het is goed. Je bent veilig.’

De hand verliet zijn schouder, keerde en lag kort tegen zijn voorhoofd.

‘De koorts is bijna weg,’ verzuchtte de vrouw opgelucht. ‘Je bent zo weer de oude. En geen moment te laat. De Directeur heeft gevraagd om met je te praten als je weer wakker en in orde was.’

‘Zijn we er al,’ kraakte James. Zijn mond was gortdroog. Zijn keel voelde aan of hij met staalwol geschuurd was. Hij opende zijn ogen en keek naar een hoog plafond en een rij heldere, verbluffend hoge, zonnige ramen.

Dit was *niet* de *Gwendomare*.

‘Je bent weer thuis, James,’ zei de vrouw, wegdraaiend en zich opgetogen buigend over een dienblad met flesjes terwijl ze haar handen aan een handdoek droogde. ‘Veilig en wel, thuis op Zweinstein.’

James schrok opnieuw en duwde zich op zijn ellebogen overeind, in opperste verbijstering rond kijkend. De vrouw draaide zich bij het horen van de geluiden snel om, een flacon in iedere hand. Het was Madame Ouwel.

Hij was in een ziekenhuisvleugel. In het midden van de zaal liggend op het enige onopgemaakte bed. Vroeg zonlicht scheen door de slaperige ruimte, verlicht door soezende stofvlokjes.

‘Hoe kwamen we...?’ vroeg hij, zijn blik terug gericht op Madame Ouwel. ‘Maar ik dacht...!’

‘Je Verschijnselde buiten de school!’ zei de heelster schril, half vermanend en half verbaast. Ze zette de flaconen neer en liep naar het bed. ‘Het verbod was tijdens het examen natuurlijk opgeheven, zoals gebruikelijk, hoewel alleen van binnen naar binnen, voor de veiligheid. Niemand verwachtte dat iemand van *in* de school zou verschijnselen *buiten* de school. Maar daar ging je! Weggeschoten naar de begraafplaats van Goderics Eind van alle plaatsen! Het was maar goed, dat de Directeur in staat was om je spoor te volgen en je terug te brengen. Nou, je bent de hele nacht bewusteloos geweest en aan het razen! Wat ter wereld bezielde je?’

James worstelde zich in zithouding op het bed en fronste door zijn tollende gedachten. Hij kon aan zijn lichaam voelen, dat hij weer zijn oudere, grotere zelf was en opnieuw een zevendejaars. ‘Maar... de realiteit was verdwenen toen Petra door de doorgang ging. De hele wereld was aan het verdwijnen! Hoe...?’ Hij keek weer in het rond, verbaast door de perfect normale ruimte, het verre gerammel en denderen van leerlingen op weg naar hun lessen, de vleug van een zomerbries die door de open ramen kwam en de, gewoonlijk recht hangende, gordijnen deed golven.

Madame Ouwel klakte met haar tong en raakte zijn voorhoofd weer vluchtig aan. ‘Drie zessen koorts,’ zei ze hoofdschuddend, waardoor James verwacht naar haar knipperde. ‘Maak je geen zorgen, liefje. Het komt vanzelf weer terug bij je. De Directeur zei al dat je een beetje versuft zou zijn als je jezelf weer werd.’

Toen ze dit zei, keek ze over haar schouder en trok haar wenkbrauwen op.

James volgde haar blik, zijn nek uittrekkend om achter hem te kijken naar het gemoffelde glas in de deuren.

Daar stond Merlijn op van de bank die tegen de muur stond, zijn kleine boek in zijn gewaad stoppend.

‘Ik neem aan dat onze zorg weer zichzelf is?’ vroeg hij vriendelijk.

‘Voor wat het waard is,’ antwoordde Madame Ouwel, een kleine glimlach onderdrukkend. ‘En er vanuit gaand, dat hij niet weer probeert om naar verre oorden te Verschijnselen.’

‘Ik denk dat het veilig is om aan te nemen, dat dit soort voorvallen ver achter ons liggen,’ knikte de Directeur met vertrouwen. ‘Kom, meneer Potter. Een kort gesprek in mijn kantoor kon wel eens heel verhelderend uitpakken.’

‘Ze noemen het “het drie zessen mysterie”, ’ zei hij toen hij het zich gemakkelijk had gemaakt op de stoel achter zijn grote bureau. ‘Het begon zo’n vijf jaar geleden als eerste met vage voortekens en voorspellingen. Gewoon de drie cijfers zes, zes, zes. Ze verschenen in de theebladeren van oude vrouwen en in de Octokaarten van oude mannen en zelfs in de kristallen ballen van de leerlingen, hier in de lessen van Madame Zwamdrift. Mensen begonnen te dromen van het vreemde symbool: drie zessen, altijd bij elkaar in een ruwe cirkel, twee kleine boven een grotere. Het was pas tijdens de Winter dit jaar, dat de voorspellingen dringender werden en zelfs Dreuzels werden door het symbool achtervolgd. Uiteindelijk werd de betekenis van de drie zessen duidelijk. Het was geen vrijblijvend vergelijk, noch het teken van het kwaad, zoals zoveel begrijpelijk aannamen.’ Met opgetrokken wenkbrauwen keek hij naar James. ‘Het was niets meer dan een datum. De zesde dag van de zesde maand van het jaar gelijk aan zes. Dit jaar, zoals je zult weten, is het drie-en-twintigste jaar van het tweede millennium. Drie vermenigvuldigd met twee.’

‘Staat gelijk aan zes,’ antwoordde James zwak, zich langzaam neerzettend op een van de gaststoelen voor het bureau. Door het geopende raam waren stemmen hoorbaar, megedragen op een warme bries vanaf het Zwerkbaldveld. Het Ravenklauwteam had nog een laatste training voor het toernooi morgen.

‘Elementaire rekenkunde,’ knikte Merlijn. ‘Maar toch wist niemand waarom de datum – zes Juni, tweeduizend-drie-en-twintig – zo belangrijk was. Vele zieners raadpleegden de waarzeggerijmethodiek van hun voorkeur. Zelfs de Centaurs namen de maat van de voortekens en formuleerden hun eigen voorspellingen, met als resultaat, veel drama. Slechts kort geleden kwamen ze in groten getale naar onze binnenplaats, waarschuwend dat het voorteken aanstaand was, zij zouden hun kracht aanwenden om de contrôle over de magische wereld op te eisen, voor het goede van alle mensen. We waren in staat hen door middel van diplomatie te vermurwen, maar slechts net aan.’

‘Dus, met het verstrijken van de maanden en de datum die eraan kwam, groeide, wat begon als een mysterieuze afwijking, tot een volhardende obsessie, zelfs een manie.’

‘Mensen begonnen verschrikkelijke, levendige nachtmerries te ervaren. In de lucht, werden in wolken en sterren tekens herkend, zelfs in de patronen van de natuur. Vele bomen ontwaakten uit hun oude sluimer en spraken tegen doodsbanige getuigen. Over de gehele wereld ervoeren duizenden mensen, magische en Druzels, catastrofale visioenen. De details van iedere voorspelling waren altijd wazig, maar er begonnen bepaalde patronen te ontstaan. Een wereld die langzaam tot een fatale stop zou komen. De afbraak van natuurlijke wetten en oeroude regels. Het verduisteren van de ogen van het lot, tot de wereld weggevaagd werd in de vergetelheid. De kracht van het voorteken groeide dagelijks, meer en meer. Maar helaas, niemand had volledig voorspeld welk lot ons te wachten stond, of wat er gedaan kon worden om het te verhinderen, of zelfs, dat het niets meer was dan een massa hysterie, slechts een gezamenlijke illusie, op de wereld losgelaten als een virus in het brein.’

James begon op de vreemde manier grip te krijgen op het verhaal van de Directeur. Herinneringen dreven naar boven, hoewel zeer vaag: toenemende artikelen in de *Ochtendprofeet* over mensen die magische schuilplaatsen bouwden en hun kelders en tuinen, of over Druzels die alles wat ze bezaten verkochten om ladingen voedsel in te slaan, en medische voorraden, en wapens. Zich haastig voorbereidend om het mysterieuze eind af te wenden.

James keek op van zijn gepeins. Zijn ogen achterdochtig vernauwend vroeg hij, ‘Wat voor dag is het vandaag?’

‘Vandaag, meneer Potter,’ antwoordde Merlijn met een magere glimlach, ‘is het zeven Juni.’

James voelde een opluchting van een lang doorstane spanning. Deze lekte vanuit zijn nek en schouders, langzaam, verschuivend als zand. Hij zakte achterover in zijn stoel en genoot van het koele leer wat hem ontving. ‘Het is niet gebeurd,’ zei hij bijna tegen zichzelf.

‘Inderdaad,’ knikte de Directeur. ‘Het is niet gebeurd. Na een nacht van veel gepieker, van nachtelijke wandelingen, van panische groepen, van miljoenen die de lucht en de oceanen gadesloegen, van families bijeen gepakt in angst en volledige dorpen marcherend om de ingebeelde voorboden van doem het hoofd te bieden... trok de duisternis weg en de Zon kwam op en zongen de vogels hun vrolijke liedjes. Het leven, met de perfecte opgewektheid van oeroude gewoonten, ging gewoon verder. Sinds vanochtend is de wereldbevolking blij verrast, schuifelen van schaamte en opluchting met hun voeten, lachen een beetje om zichzelf en zijn ze met een eenvoudig schouderophalen weer hun gewone gang gegaan.’

James wist niet hoe hierop te reageren. Zijn hoofd was vol van een plezierige mengeling van schok, opluchting en verwondering. Meer herinneringen kwamen bij hem op: zijn eerdere jaren, over het algemeen saai, maar vol met de normale alledaagse zorgen. De maanden van zijn laatste jaar op school, voortglidend, slechts losjes aangetast door zorgen over het drie zessen mysterie. Tot aan de laatste week, ongeveer, toen waren de dromen begonnen: dromen van een andere, maar zeer bekende versie van de werkelijkheid, een zeereis naar verraad, en het Duistere Teken zwevend boven een begraafplaats, en Petra Morgenster wijzend met een toverstok naar de borst van Albus...

De dromen en visioenen hadden zich vermengd met de werkelijkheid tot hij ze niet meer van elkaar kon onderscheiden. Dan, volledig verzadigd van de nachtmerrie voortekens van Petra en Judith, Odin-Vann en Albus en de verbrokkelende Eed van Geheimhouding, was hij gevlucht, Verdwijseld naar de begraafplaats in Godrics Eind, overtuigd dat hij de wereld moest redden, wanhopig en hopeloos. De wereld... en Petra Morgenster.

Hoewel hij, zelfs in de droom, alleen in het eerste geslaagd was.

'Jij en ik,' zei Merlijn naar voren buigend en met een zachte, heimelijke stem James van dichtbij observerend, 'zijn twee van de slechts drie levende mensen die de waarheid kennen. Het drie zessen mysterie was feitelijk, *geen* droom. Het was geen illusie, of massa hysterie. In tegendeel, het was simpelweg iets afschuwelijks wat bijna gebeurde... maar op de een of andere manier dat niet deed.'

James' hart bonsde in zijn borst. Hij keek de Directeur in de ogen. 'Dus... wat ik mij herinner... is *echt* gebeurd?'

Merlijn knikte opnieuw. 'In een realiteit slechts een kleine stap verwijderd van de onze, ja. Alleen jij hebt in beide lotsbestemmingen geleefd. Alle anderen levend op deze bol hebben enkel gedroomd van de andere mogelijkheid, vaag en deels, omdat we er zo dicht bij zijn geweest. Zelfs ik weet alleen wat ik weet, omdat mijn uitzonderlijke kunsten werden verhoogd door een gemeenschappelijke kennis. De man die jij eens kende als Radnor Degout, om maar een van zijn namen te noemen, mag dan een permanente gevangene van het sanatorium van St Holisto's Ziekenhuis voor Magische Ziektes en Zwaktes zijn, maar zijn vaardigheid in tegenovergestelde voorspelling is zo krachtig als ooit. Hij, die nu bekend staat onder de naam Timothy Perkamentus, is de geheime derde van ons trio. Hij hielp me en was heel dankbaar dat hij van dienst kon zijn. Hij is veranderd en niet langer de schurk die jij eens kende. Hij heeft veel profijt gehad in de jaren, sinds zijn brein bevrijd werd van de opgesloten herinneringen van zijn legendarische Oom.'

James fronste en kneep zijn ogen met een stijgende verbijstering samen. 'Maar... dat kan toch niet gebeurd zijn, nee toch? De hele zaak van het Morrigan Web, die was van een *andere* lotsbestemming! Dat kan niet ook hier gebeurd zijn...?'

'Ach,' zei Merlijn bijna vrolijk, terugzakkend in zijn stoel wat een krakend gekreun uit het hout ontlokte. 'Je zult merken dat er veel minder veranderingen in deze wereld zijn dan je zou verwachten. Feitelijk zou het veel eenvoudiger voor mij zijn, om de paar dingen die *zijn* veranderd - los van het feit dat de wereld is blijven bestaan, natuurlijk - toe te lichten.'

James ging weer rechtop zitten en legde zijn handen op de stoeleuning. Een straal zonlicht verwarmde zijn voeten, terwijl deze langzaam, met het stijgen van de Zon, over de vloer van het kantoor gleeed.

Merlijn leek te genieten van een soort zelfingenomen vermaak. 'Het Morrigan Web is inderdaad gebeurd, bijna precies zoals je het je herinnert. De Zwerkbaltop heeft plaatsgevonden. Je Vader en Oom en Tante werden tijdelijk gearresteerd voor het vernietigen van de Kristallen Kelk. Radnor Degout werd geconfronteerd met zijn weldoener en aartsvijand, Albus Perkamentus, en de opgesloten herinneringen van

hem werden uit zijn brein gehaald, hem toestaand zijn originele identiteit aan te nemen van Timothy, zoon van Ariana.'

'Maar,' onderbrak James, nog steeds verward fronsend, 'het Morrigan Web werd alleen gestopt omdat Petra daar was om... om...'

De woorden zakten weg toen de herinnering aan Petra in zijn gedachten opkwamen. Ermee kwam een kilheid, verdriet vulde de ruimtes rond zijn voorzichtige, toenemende opluchting.

Merlijn haalde plechtig adem. 'Daar heb je volledig gelijk in. Juffrouw Morgenster was daar niet in onze realiteit. Helaas stierf ze jaren daarvoor, zich opofferend voor de veiligheid van anderen. Dus, zij heeft niet, zoals je je herinnerd, het Morrigan Web gebruikt om de Vrouwe van het Meer in een noodlottige confrontatie te lokken. Ze huurde niet de ongebruikelijke Dreuzeldetective om het vernietigende plan van de Vrouwe te volgen en te onthullen.'

James was overdonderd. 'Maar dan... wie wel?'

'Haar zuster,' antwoordde Merlijn eenvoudig, maar met een scherpe blik. 'Juffrouw Isabella Morgenster. Bij jou en de rest van de wereld bekend als Issy. Veel van wat jij je zou kunnen herinneren wat Petra Morgenster deed in die andere geschiedenis, deed de jonge Issy in deze.'

'Issy...?' herhaalde James zacht, hij leunde weer achterover in zijn stoel, verwonderd. 'Maar... ze is niet eens een heks!'

'Noch is zij een Dreuzel,' zei Merlijn, een hand opheffend. 'Niet sinds zij leefde met haar inmiddels overleden zuster. Issy Morgenster is mogelijk de meest ongebruikelijke persoon levend op deze planeet. Zij is wat beschreven kan worden als een Bewaker. Ze heeft subtiele krachten die noch ontstaan zijn van enig heksenbloed, noch van de verzamelde krachten rondom haar. Zij haalt het uit iets wat voorbij alle kennis van technomanie gaat, onmeetbaar en vreemd, iets gedeeld met haar door haar zuster, waarschijnlijk zonder dat ze dit wist.'

James schudde langzaam zijn hoofd, ontdaan, maar op een of andere manier niet heel erg verrast. Hij keek weer naar Merlijn. 'Wat nog meer?'

Merlijn knikte, haalde diep adem en begon te vertellen. 'De Vrouwe, bekend als Judith, was op de avond van het Morrigan Web volledig verslagen. Haar tijd in deze wereld was al verminderd zins haar gastheer, de ongelukkige meneer Odin-Vann, het jaar ervoor gedood was tijdens een klopjacht in Dreuzel New York, op de avond van de feestparade. De samenwerkende krachten van het Schouwerdepartement van jouw Vader en het Amerikaanse Magisch Onderzoek Bureau, vonden meneer Odin-Vann gebogen over het vermoordde lichaam van een Amerikaanse Senator, een man genaamd Charles Vrijmoedt. Het was echter niet jouw Vader die de dodende vloek uitsprak. Het lijkt er echter op, dat de jonge meneer Odin-Vann gedood werd door een Dreuzelkogel, afgevuurd uit het wapen van een Amerikaanse M.O.B. agent met de naam Pronk. Zelfverdediging, omdat gezien werd dat Odin-Vann met een toverstok zwaaide. Later bewijsmateriaal toont aan, dat Judith haar gastheer opofferde om zelf seconden eerder te kunnen ontsnappen. Door haar afwezigheid al stervend, werd Odin-Vann als een afleiding achtergelaten. Deze daad van

wanhopige lafhartigheid, bezegelde het lot van Judith, natuurlijk, daar de dood van haar gastheer haar ontwortelde uit onze wereld.'

'Het kan je interesseren om te weten, dat de Vrouwe uiteindelijk niet verslagen werd door de eigenaardige magie van de jonge Isabella Morgenster, noch door de samenwerkende krachten van Titus Hardsteen en zijn werkgroep van Schouwers. Ze werd aangevallen en tenslotte vernietigd door een zekere roze slang, een verschijning van een gebroken persoonlijkheid van een Amerikaanse heks, waarvan ik geloof dat je die goed kent.'

'Nastasia...?' hijgde James, een glimlach van verbazing verscheen op zijn gezicht. 'Zij *dode* Judith?'

'Niet precies,' schouderchokte Merlijn, alsof hij aan een detail moest toegeven. 'Ten eerste werd Judith niet gedood, tenminste niet op de menselijke manier. Ze werd voor altijd verbannen naar de duistere onderwereld waar ze uit gekomen was. Ten tweede was het alleen het Ashya-deel van Juffrouw Hendriks die haar aanviel en beëindigde. De andere helft weigerde haar voormalige kameraad te verraden. Maar anders dan in het lot wat jij kent, overleefde het Ashya-deel in *deze* wereld. Ze voegde zich weer bij haar tweeling, Nasti. En hoewel men terughoudend zou zijn om te zeggen, dat Nastasia Hendriks lang en gelukkig verder leefde, *doet* zij dat wel, ze gaat nog steeds verder als een nogal rebellerende en complexe leerling op Alma Aleron. Jij en zij kennen elkaar tegenwoordig behoorlijk goed. Ik geloof dat de huidige populaire term voor een relatie als die van jullie "Vriendanden" is.'

James blies een verbaasde, opgeluchte zucht uit. 'Dat klopt wel zo'n beetje.' Hij werd weer somber. 'Maar... als Petra nooit bij Alma Aleron aankwam, dan betekend dat, dat er nooit in het Archief is ingebroken. Dus, de Nacht van de Onthulling heeft nooit plaatsgevonden?'

Merlijn knikte en sloot bedachtzaam zijn ogen. 'Met Petra Morgenster die overleden was, was haar draad niet langer een deel van het gewefde van het Weefgetouw. Dus had Judith geen mogelijkheid om de Weefgetouwen te verwisselen en de rode draad van Petra's onfortuinlijke dubbelganger, Morgan, te stelen. Dat verhaal is in onze geschiedenis nooit gebeurd, en daar ben ik dankbaar voor.'

'In plaats daarvan, op de gelegenheid die jij kent als de Nacht van de Onthulling, vocht ik zelf met Judith, haar achtervolgd te hebben na haar ontsnapping van de moordplaats van Senator Vrijmoedt. Ze was weer gevlucht in het water van de oceaan, waar haar kracht het grootst was. Als een dwaas volgde ik haar en bevocht haar. Toen ze dreigde om haar watermonstervorm te onthullen en los te laten op de kust van de stad om alles daar aan te vallen, riep ik al de kracht die ik nog had op en maakte een eind aan haar, mijzelf op hetzelfde ogenblik verwijderend.'

'Helaas, terwijl het mij een vol jaar duurde om terug te keren uit het rijk van de dood, koste het haar slechts enkele dagen zich weer te verzamelen. Ze was door de dood van haar gastheer nog niet zwak genoeg. Dat was mijn fout. Maar gelukkig was haar dood alleen maar een kwestie van tijd.'

'Dus tijdens mijn vierde jaar werd u vermist, net als in de andere tijdlijn,' zei James verbluft. De Directeur had gelijk. Er waren minder dingen veranderd dan hij

verwacht had. De geschiedenis had inderdaad een manier gevonden om zaken te laten gebeuren. En toch was de uitkomst ondanks dat overweldigend anders. Hij keek naar Merlijn en drong aan. 'Wat nog meer?'

Merlijn haalde zijn schouders op. 'De Eed van Geheimhouding slijt nog steeds, ieder jaar een beetje. Maar dit komt alleen maar door het verstrijken van de tijd, niet door vernietigende onthullingen.' Hij schudde met zijn hoofd, en richtte zijn ogen in gedachten verzinkend naar het plafond. 'Je vrienden en jij zijn wel in staat geweest om een draak los te laten in Drezel Londen, je taak werd ingewikkelder door een bijzonder ontevreden Huis-elf wiens diensten recent overbodig geworden waren door de aanneming van mensen, hoewel van de magische soort. De Elfenopstand is een nare zaak, geprikkeld door onvermijdelijke veranderingen in de cultuur en het voorbij gaan van de tijd. Maar het is geen alomvattende revolutie, zoals in jouw andere geschiedenis.

'Nog verder teruggaand in de tijd, jij en je Alma Aleronvrienden van de Bigfootafdeling hebben nog altijd het Drijfbaltoernooi gewonnen tijdens je inspirerende, derde jaar. Jij, samen met de heren Wilstra en Deeter, zijn teruggereisd naar het negentiende eeuwse Philadelphia en zagen daar de moord op de schurk, Ignatius Magnussen. Je haalde het zilveren hoefijzer van de eenhoorn, net zoals je je het herinnert, en gebruikte hem om naar de Wereld tussen de Werelden te reizen. Het enige verschil is, dat je deze taken voor elkaar kreeg om alleen maar te bewijzen waar de schurkachtige Vrouwe zich verborgen hield, die inderdaad was ontsnapt naar dat geheimzinnige rijk, met haar menselijke gastheer altijd op sleeptouw.'

James vroeg, 'En het was alleen Issy die ons vergezeld naar de Wereld tussen de Werelden?'

Betekenisvol knikte Merlijn. 'Jouw Vader, zoals je waarschijnlijk nog weet, nam het laatste verzoek van Petra héél serieus. Hij nam Issy op in het gezin, beschouwde haar als een dochter, een zusje voor jou, Albus en Lily. Daar werd ze snel volwassen. Een tragedie heeft een dergelijke uitwerking op hen die overleven. Maar Issy's groei was zeer duidelijk aangevuld door haar tijd met haar stiefzuster Petra. Bijna al vanaf het begin toonde ze aan haarscherp inzicht te hebben nijgend naar het voorspellende. Ze was bedreven met vreemde, ontluikende krachten. En ze verslond boeken. Ieder boek waar ze haar kleine handen op kon leggen, las en absorbeerde ze, en onthield ze, altijd kennis en wijsheid toevoegend aan haar krachten. En toch, anders dan haar bezweersters zuster, werd de specifieke magie van Issy op de een of andere manier gezuiverd door haar Drezelafkomst. De hersens die haar haatdragende Moeder simpel genoemd had, waren feitelijk de hersens die perfect geschikt waren om enkele van de meest griezelige krachten die je je voor kunt stellen, een veilige plek te bieden. Het kwaad zal nooit een plek bij haar vinden. Noch wraak. Noch egoïstische ambitie.

'En ze leeft niet meer bij onze familie,' zei James, toen zijn herinneringen langzaam terugkwamen.

'Dat doet ze wel, soms,' bekende Merlijn. 'Jouw familie zal altijd haar huis zijn. Maar ze heeft andere plaatsen. Ze is een jonge vrouw met vele geheimen. Maar anders dan vrijwel iedere andere persoon op deze planeet, kan men er zeker van zijn

dat Issy's geheimen niet voor haar eigen drijfveren gehouden zullen worden, maar voor de veiligheid van de wereld waarin zij woont.'

'Zij en haar poppen,' herinnerde James zich, en er trok een glimlach rond zijn mond. 'Beatrice. En meneer Bobkin. En al die anderen. Ze sjouwt ze vrijwel overal mee naar toe. Alleen, als ze het niet doet, krijg je het sterke gevoel dat ze hen met opzet achtergelaten heeft en ze niet *gewoon* poppen zijn. Ze zijn niet griezelig, soort van. Ze zijn zelfs prettig om in de buurt te hebben, omdat ze van haar zijn, en ze weerspiegelen haar. Maar het lijkt wel of ze dingen *denken*. De wereld voor haar in de gaten houden, misschien.'

Merlijn schoof weer op zijn stoel naar voren, alsof hij herkende dat de bijeenkomst bijna ten einde was. Hij moest weer naar zijn lessen toe, herinnerde James zich opeens. De P.U.I.S.T. examens kwamen eraan. Hij moest er nog een aantal doen.

De Directeur verschoof een aantal perkamenten op zijn bureau. 'Ik verwacht dat met het verstrijken van de tijd, de geschiedenis die jij eens kende opnieuw verdrongen zal worden door de geschiedenis waar je nu in bevind. Terwijl de meeste dingen hetzelfde blijven in een bijna perfecte continuïteit, zul je hier en daar een paar onverwachte details bemerken. Je Tante Hermelien, bijvoorbeeld, is de Minister van Toverkunst.'

James die bezig was om op te staan, zakte bij het horen van die woorden weer neer, zijn ogen puilden zo ver uit, dat zijn zicht wazig werd. 'U maakt een *grapje!*'

Merlijn schudde enkel zijn hoofd. 'Nette mensen maken geen grapjes over politiek. Zij is inderdaad Minister, vervangt Louis Knappert nu al bijna twee jaar. Dit soort kleine schokken zullen de komende dagen vaker voorkomen. Het zal wijs zijn om je er op voor te bereiden, tenzij je jouw vrienden zorgen wilt laten maken over je gezonde verstand.'

Dat Tante Hermelien nu Minister van Toverkunst was, kwam niet over op James als een "kleine schok", maar hij begreep desalniettemin het punt van de Directeur. Hij stond weer op van zijn stoel en merkte dat hij met enige tegenzin terug moest keren naar de oude alledaagse zaken als lessen en huiswerk, ondanks - of mogelijk vanwege - zijn enorme opluchting.

Toen schoot hem nog iets te binnen en hij ging weer zitten.

'Een vraag, James?' vroeg de Directeur, een wenkbrauw optrekkend en zijn perkament neerlegend.

James schudde afwezig zijn hoofd, onzeker hoe dit zelfs te vragen, niet wetend welke woorden te moeten gebruiken om zijn idee te vormen. Tenslotte, aftastend, zei hij, 'Wat was het dat gebeurde tussen Petra en mij? De zilveren draad die ons gedurende de jaren verbond. De gedeelde kracht tussen ons. De betaling die ze kennelijk aan het eind moest voldoen, om ons allemaal te redden...'. Hij zuchtte diep, had geen woorden meer en keek een beetje hulpeloos op naar Merlijn.

Merlijn leunde achteruit en drukte zijn vingertoppen tegen elkaar. 'Jij bent je er meer dan anderen, denk ik, bewust van hoe een Gruzielement gemaakt wordt en hoe deze werkt. Klopt dat, James?'

James fronste iets. 'Een Gruzielement is een onderhandeling met zwarte magie. Een duistere heks of tovenaar kan er een maken als ze iemand gedood hebben. De afschuwelijke kracht van die daad laat hen een deel van hun ziel afbreken, en deze veiligstellen voor het geval hun lichaam gedood wordt.'

Merlijn overwoog deze beschrijving, onvolledig zoals hij waarschijnlijk was. 'Er wordt beweerd, dat het kwaad niet kan creëren. Het kan alleen verderven. En in het geval van een Gruzielement is dit waar. Want duistere magie is niet meer dan een schaduwvorm van een veel grotere en veel krachtigere Diepe Magie. De ouden noemen het de Lex Carita, en dit is het verbond welke jouw Grootmoeder maakte voor haar zoon, Harry Potter, en die jij maakte voor Petra toen je bereid was om te sterven om haar te redden.'

'Maar toch zijn het Gruzielement en de Lex Carita op geen enkele manier aan elkaar verwant. Het zijn tegenovergestelde. Waar een Gruzielement de nemers leven oppot via de moord op een ander, behoudt de Lex Carita een ander leven via de gevers opoffering. Waar een Gruzielement's onderhandeling onvoorspelbaar is, altijd zoekend om de belofte te verzaken, is de Lex Carita een verbond van liefdadigheid, altijd meer en meer gevend. Dit is waarom de verbinding met Petra jou het verleden in volgde, zelfs vóór het moment dat hij gemaakt werd, terwijl Petra's Gruzielement haar onmiddellijk verliet toen ze haar natuurlijke tijdslijn verliet. Maar heel belangrijk, een Gruzielement biedt slechts een vergiftigd half-leven, daar waar de Lex Carita een constant streven naar welzijn biedt.'

Terwijl hij luisterde werden de gedachten van James donkerder. Toen Merlijn klaar was keek hij de Directeur aan, zijn blik beantwoordend. 'Maar als dit Lex Carita ding een welzijn aan de persoon die hij red zou moeten brengen, waarom dan, kwam Petra dan weer terug op het dek van de *Gwendomare*? Waarom moest zij sterven?'

'Je gaat uit van jou versie van een persoonswelzijn,' zei Merlijn kil. 'Welzijn betekent niet gewoon geluk en veiligheid. Welzijn gaat door tot de diepte van de rol van een persoon in het tapijt van het lot. Petra was inderdaad de rode draad, want haar evenwicht stond in het rood. Ze zei het je zelf: ze had gedood. De schuld van moord eiste haar op. Haar kantelpunt was niet de Nacht van de Onthulling, of de schuilhut op het meer, of zelfs de Geheime Kamer. Petra's kantelpunt was, toen ze pijn omzette in vergelding. Het was toen ze haar krachten samenvoegde met de kleine kracht van haar zuster om diens eigen Moeder te vermoorden. Om die reden, was de Lex Carita er minder geïnteresseerd in om het leven van Petra te behouden. Het was diens bedoeling om te helpen de schalen van haar diepste ziel te herstellen.'

James vond dit een enorm en uniek onbevredigend antwoord. Hij schoof achteruit op de zitting van zijn stoel, sloeg zijn armen over elkaar en zette een donkere frons op zijn gezicht. Misschien dat hij dit op een dag zou accepteren, dit concept van een groter goed, en dieper recht, en ontastbare aflossing.

Maar voor nu.

Voor nu kon hij alleen maar treuren om Petra. Stil, boos en hopeloos.

Een minuut later stapte hij de ronde trap af naar de waterspuwergang, net toen de lessen waren begonnen en deuren overal dichtgeslagen werden, het geluid van

kwetterende stemmen en krakende stoelen dimmend. Een warme bries, geurend naar gemaaid gras en mist van het meer gleeed naar binnen door de geopende ramen verderop. James stopte en haalde diep adem, zich oriënterend op deze eng bekende, toch licht afwijkende realiteit.

'James,' klonk de stem van een meisje vanuit de gang achter hem, galmend in de gevallen stilte.

James draaide zich om en deed een onwillekeurige stap achteruit, happend naar adem klopte zijn hart in zijn keel.

'Wat?' vroeg het meisje, glimlachend met bedachtzame verrassing, 'je kijkt of je een geest ziet. Anders dan Professor Kist, natuurlijk, voor wiens les ik op dit moment te laat ben.'

'Jij...' hijgde James, knipperend van kwetsbare, onverwachte vreugde. Hij bewoog zich naar haar toe, stond voor haar en bekeek haar van boven tot onder.

Zijn nichtje Lucy in haar Huffelpufuniform bloosde ze een beetje. Haar donkere ogen schoten in de richting van het raam. Het was al jaren geleden sinds zij over haar kalverliefde voor hem heen was, maar het was duidelijk dat er nog wel iets meer dan alleen vriendschap tussen hen huisde. Per slot was het niet zo, dat ze een echt nichtje van hem was. Ze gebruikte haar rechterhand om een ravenzwarte lok uit haar gezicht te kammen.

'Ik hoorde wat er gisteren gebeurd is,' zei ze, weer terug naar hem kijkend. 'Over hoe je een beetje doordraaide van drie zessenkoorts en Verdwijselde naar een begraafplaats of iets. Millie vertelde het me. De hele Huffelpufleerlingenkamer moest erom lachen. Ik zei ze, dat het helemaal niet leuk was en je vast een goede en belangrijke reden had voor wat je deed.'

Met een warm gevoel herinnerde James het zich. Hij herinnerde zich de niet aflatende loyaliteit van zijn nichtje, haar ongetemperde innerlijke kracht, haar bijna onbewuste leiderschap. Zijn glimlach verbreedde zich tot een grijns en dan een lach van pure verrukking. Zich niet in de hand kunnen houden, gooide hij zijn armen om haar heen en gaf haar een korte, stevige omhelzing.

'Donders,' zei ze met een verstikte stem tegen zijn schouder. 'Ik geloof niet dat ik *dit* verdien. Laat me los vóór iemand het verkeerde idee krijgt! Helemaal "Dolochov" en Roos.' Ze duwde hem van zich af, een beetje gekreukeld, maar ondanks dat duidelijk opgetogen. 'Kom op,' zei ze, haar rugzak opbeurend op haar schouders. 'Loop met me mee naar de les. En vertel me de waarheid...'

'Wat je maar wilt,' beaamde James, bijna ontploffend van goede zin. Tezamen draaiden ze zich en gingen op weg door de gang, hier en daar verlicht door warme zonnestrallen die door enkele ramen naar binnen schenen.

'Heb je een goede reden voor wat er gisteravond gebeurd is?' vroeg ze, van opzij kritisch naar hem kijkend. 'Het is alleen dat je niet de beste staat van dienst hebt als het gaat over eigenaardige excuses. Sorry.' Een beetje verontschuldigend haalde zij haar schouders op. 'Je hebt zes hele jaren de Zwerkbalaudities gemist.'

'James lachte weer en schudde zijn hoofd. 'Het excuus voor afgelopen avond is niet beter of slechter dan ieder van de anderen, denk ik.' Hij keek weer opzij naar haar, niet in staat, tenminste voor nu, om zijn ogen van haar af te houden. 'Maar dat is een saai iets om over te praten. Vertel me hoe het met *jou* gaat Luus.'

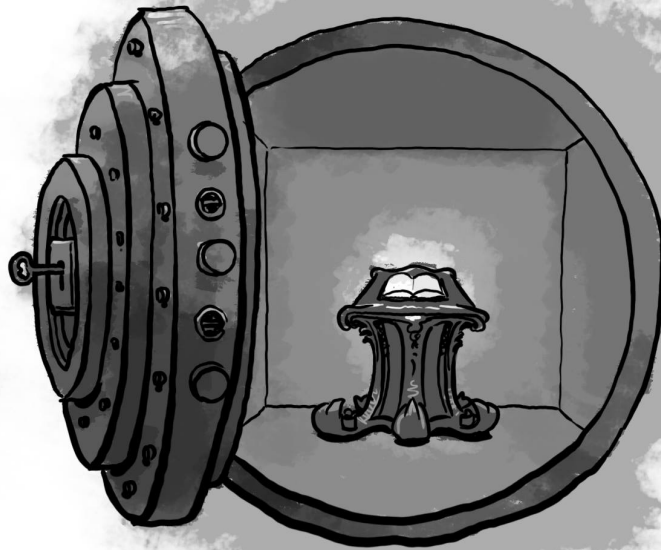
Ze bood hem weer een bedachtzame blik. 'Weet je zeker dat je in orde bent? Je doet net alsof je me in maanden niet gezien hebt.'

'Meer in jaren,' grinnikte hij, met ogen die ondeugend glinsterden. 'Vertel. En ik wil absoluut alles horen.'

Ze schudde haar hoofd naar hem alsof hij haar op de een of andere manier in het ootje nam. Op weg naar de Geschiedenis van de Toverkunst ging ze niet op zijn verzoek in.

Maar uiteindelijk gaf ze hem wel antwoord.

In de aankomende jaren, vertelde zij hem absoluut alles.

Epiloog Negentien Jaar Later

‘Het was hier,’ zei James tegen het jonge meisje aan zijn zij. ‘Precies hier op dit stuk gazon, dat ik twintig jaar geleden afstudeerde. Natuurlijk vond de feitelijke ceremonie plaats in het amfitheater, net als vandaag met familie en alles. Maar dat was het saaie gedeelte waar we onze schoolgewaden droegen en zij de diploma’s uitreikten en we allemaal de hand van de Directeur schudde en ze speelden het Zweinsteinschoollied op doedelzak en klavecimel. Het *echte* feestje was later die avond, hier op het gras met uitzicht op het meer. Ze hadden een grote tent opgezet – alleen was die aan de buitenkant niet zo groot als wanneer je naar binnen ging – en er was Rig Mortis en de Bottonen die optraden, en we dansten allemaal en er was volop te eten, en ik en Daan Wilstra en een paar van zijn Ravenklauwmaatjes waren weggeslopen voor boterbierjes en een paar Oude Klare Jonge Borrels, en Ralph en een paar van de leerkrachten betrapten ons en bestrafden ons alleen door te zeggen dat wij een slecht voorbeeld waren, maar ze konden verder niets meer doen.’

‘U dronk Oude Klare Jonge Borrels op uw diplomauitreiking?’ vroeg het meisje.

‘Nou, ik deed *alsof*. Ik heb voor dat spul nooit de smaak te pakken gekregen. Maar Daan zei dat ik een Zompelaar’s Oom was als ik het niet deed en destijds was ik niet ongevoelig voor de druk van mijn kleine vriend.’

Het meisje fronste. Toen ze dit deed, leek ze veel op haar moeder Lily. 'Het is gek als ik denk aan de Directeur, die ooit jong genoeg was om in de problemen te komen over een Jonge Borrel.'

'Nou,' ontweek James dit, 'ik ben nog niet officieel de Directeur. Niet totdat Marcel de diploma's uitgereikt heeft op de ceremonie van *vandaag*.'

'Is Marcel dan Directeur Lubbermans?' vroeg het meisje, de hand van haar Oom beetpakkend. Ze trok hem naar het kasteel en het amfitheater daar achter. 'Waarom gaat hij eigenlijk met pensioen? Hij is niet zo oud als Directeur Merlijn was toen *die* met pensioen ging. Of Professor Anderling vóór hem. Ik bedoel, ja, Directeur Lubbermans is best wel oud. Maar *zij* waren echt *prehistorisch*!'

'Merlijn was nog niet zo oud,' glimlachte James, haalde zijn schouders op en liet zich gewillig meetronen. 'Hij zag er alleen maar heel oud uit. Hij is er nog steeds, anders van Professor Anderling, die ons helaas ontvallen is. Merlijn heeft gewoon andere dingen die hij wil doen. Hij houdt niet lang een en dezelfde baan of blijft op dezelfde plaats. Hij is daar te rusteloos voor. Hij heeft zijn taak hier volbracht.'

'Hetzelfde geldt voor Directeur Lubbermans?' vroeg het meisje, met haar ogen knijpend in de Zon toen ze naar hem opkeek. 'Hij heeft ook andere dingen die hij wil doen?'

Onzeker knikte James. 'Kruidenkunde is zijn passie. Hij wil over de wereld reizen. Nieuwe soorten ontdekken van mensetende bomen en al dat soort dingen. Er boeken over schrijven. Het is zijn grote liefde.'

'En u dan? Zult u er nog zijn als ik over een paar jaar start op Zweinstein? Of krijgt u er ook genoeg van om Directeur te zijn?'

James dacht hier even over na. 'Weet je, Ariana, ik geloof niet dat ik er genoeg van ga krijgen. Ik denk dat ik hier blijf tot ik een heel, heel oude man ben. Mogelijk zelfs prehistorisch.'

'Nou, *dat* is oud.,' erkende Ariana ernstig.

Samen liepen ze om de Silvvan Toren naar het amfitheater, die trilde van de gezamenlijke stemmen.

Daan was bij de ceremonie, net als Ralph en Roos, beiden met hun kinderen en iedereen droeg een galagewaad, behalve Daan, die een donker pak met gele das droeg. Zijn vrouw Celest bleef afgeleid naar een stuk dik perkament kijken dat uit haar tas stak, haalde deze eruit en openvouwde op haar schoot waar ze er op neerkeek.

'Ze zitten goed,' murmelde Daan naast haar, terwijl de ceremonie begon. 'Ze zitten bij mijn Vader en Moeder. Die hebben ook kinderen gehad. Greer en ik hebben dat prima overleefd.'

'Mèaghan en Quynn zijn een serieuze handvol,' fluisterde Celest terug. 'Het is niet *hun* overleving waar ik me zorgen over maak.'

De man van Roos, Alexander Volkiev, die ze voor het eerst ontmoet hadden in James' vierde jaar, zat stijf als een standbeeld overeind, zijn kin omhoog en zijn rug zo recht als een lantaarnpaal. Zijn grijze gewaden paste perfect, alsof ze door elfen direct op zijn lichaam genaaid waren. In acht nemend hoe weinig James wist van Volkiev's magische Wit-Rusland afkomst, was het heel goed mogelijk dat dit inderdaad zo gedaan was.

James wist nog, iets weemoedig, dat Roos en Daan een paar jaar verkering hadden gehad. Uiteindelijk had zijn onbezonnen houding zijn onstuitbare charme overschaduwd en had ze verdrietig de verkering beëindigd. Volkiev, in vergelijking, was een ijzige Siberische rivier tegenover Daan's Amerikaanse waterglijbaan en was daarom (spijtig genoeg in James' onuitgesproken mening) een veel beter keuze voor de praktische en serieuze Roos. Hun oudste zoon, Fred Alexy, zat naast hem, zijn eerste jaars Zweinsteingewaad dragend. Hij zat er net zo bij als zijn Vader, kaarsrecht en gelaten, maar zijn gezicht en groene ogen waren helemaal Wemel. James verdacht hem ervan dat er méér dan een beetje ondeugendheid onder die praktische houding schuilging. Hij zou de jonge meneer Fred Alexy goed in de gaten houden. Hoewel, niet *te* goed. Hij wilde wel, dat de jongen een *beetje* lol kon maken.

Ralph en Andra Dirks (nu Dolochov) zaten samen aan James' rechterkant. De buik van Andra was rond onder haar strak zittende jurk. Met een hand wreef ze erover en met de andere wuifde zij zich koelte toe. Ralph's gezicht was een zorgvuldig opgebouwd masker van respectvolle aandacht, maar James wist dat de grote man continue, bijna manisch, zijn ogen op zijn vrouw en hun ongeboren kind richtte. Tijdens de gehele ceremonie vroeg hij steeds zacht aan haar hoe het ging, bood aan om met zijn programmablad haar koelte toe te wuiven, of streelde eenvoudig haar achterhoofd, haar behandelend met een bijna grappige aanbidding.

James nam hem dat niet kwalijk. De eerste twaalf jaar van hun huwelijk waren ze kinderloos gebleven, wat precies elf jaar langer was dan Ralph wilde. Andra verdroeg zijn aanhankelijkheid met een toegenegen geduld, zwak glimlachend in de late Zon.

Ariana zat bij haar eigen ouders, Lily en Govert Wortel - een verbinding die James heden ten dage, tien jaar nadat het aan de wereld verkondigd was via een verrassingshuwelijk in Zweinsveld, nog steeds niet begreep. Het leek voor hen te werken, hoewel zo nu en dan woelig, gelet op het aantal keren dat Lily op de Marmerlaan bij het oude huis van haar ouders verscheen met "behoefte aan een praatje"!

Meer bekende gezicht zaten verspreid door de menigte. Halverwege de ronding van het amfitheater zag James Scorpius en Nastasia, hij keek hem aan met een gelaten verveling, zij keek naar het perkament op haar schoot, er met haar vingers over krabbelend. Haar haren waren niet meer roze. Vandaag was het boven op haar hoofd een soort blauw, wat overging in helder groen tot aan de punten. Tegen de tijd dat ze bij de borrel aan kwamen, zou het waarschijnlijk neon blauw zijn. Ze waren niet direct een gelukkig paar. En toch waren ze op de een of andere manier perfect voor elkaar, dacht James, hun tijd verdeeld doorbrengend in haar huis in Dreuzel New York, waar ze een freelance schrijfster was en "professionele mopperkont", en

de tover Wegisweg, waar Scorpius bij Goudgrijp in de voetsporen van zijn Vader getreden was.

Hun drie kinderen Werner, Benedic en Ulrick, waren kennelijk in hun flat in Londen onder de hoede van een Huis-elf babysitter.

Hagrid was er ook, natuurlijk, vooraan, zijn brede rug en nu grijzige haar ontnamen van zeker drie stoelen achter hem het zicht op het toneel. Verderop zag James Jennifer Tolstra en Noah Mooyman, oom George en Ted Lupos, Lucy en haar zuster Molly, en natuurlijk het paar, naar wiens eerstgeboren zoon ze uitkeken, Gerard en Sabrina Gerhards. Ze zaten bijna vooraan op de rij tegenover Hagrid, stralend van opgewonden vreugde toen hun zoon, de jonge Gerard junior, over het toneel liep en zijn enorme opgerolde diploma van Directeur Lubbermans in ontvangst nam. De Directeur schudde de hand van de jongen stevig en glimlachte. Er was, zag James, aan de randen van de glimlach van Marcel een bepaalde vermanende broosheid.

Gerard junior negeerde dit. Hij stopte zijn diploma onder zijn arm en stak zijn beide vuisten naast zijn hoofd. Hij propte zij uitgestoken duimen in zijn oren en stak zijn pinken naar buiten, fanatiek ermee wiebelend.

'Gremlingroet!' riep zijn Vader vanuit het publiek, opspringend en het gebaar beantwoordend, zijn vierkanten gezicht knalrood van trots.

Jennifer Tolstra joelde en sprong ook overeind, net als Ted Lupos en een paar anderen van de originele Gremlins. Daan stond op, het gebaar makend, nog voor Celest wist wat er aan de hand was. De menigte murmelde zowel lachend als geïrriteerd. Celest rukte Daan woest aan zijn jas, hem weer op zijn stoel trekkend.

James wilde meedoen, maar koos er met tegenzin voor het niet te doen. Het zou onbetamelijk zijn voor een beginnend Directeur. Daarbij, was hij nooit echt goed geweest in Gremlinerij.

Op het toneel rolde Marcel met zijn ogen en schudde zijn hoofd, vermoeid een hand over zijn voorhoofd wrijvend.

Later die avond was de witte tent weer opgezet op het grasveld, met uitzicht over het meer. De meeste families waren al naar huis gegaan, maar Ralph, Roos, Scorpius en Albus bleven achter, ogenschijnlijk om als begeleiders te fungeren, hoewel James goed wist, dat ze vooral om nostalgische redenen achter waren gebleven.

De groep splitste hun tijd op tussen halfslachtige rondgangen om de tent voor illegale consumptie van Oude Klare Jonge Borrels en hangend rond de tafel bij de ingang van de tent waar ze zich verzamelden, mijmerden en bijkletsten over elkaars nieuwe levens.

Ralph, net als Scorpius, was in de voetstappen van zijn Vader getreden en was de officiële technische veiligheidsman van het Ministerie van Toverkunst geworden. Hij alleen was verantwoordelijk voor de volledige en veelomvattende herziening van de Regels van Geheimhouding, die alles behelsde van Kunstmatige Idioterievervloeking voor Dreuzel GPS apparaten, tot nieuwe officiële vakwoorden in de

eeuwenoude Eed van Geheimhouding die alle magische burgers bij volwassenheid aflegde. Dankzij hem was de toverwereld, zo niet nog beter beveiligd dan ooit, zeker niet minder veilig dan deze was geweest toen James zelf in zijn eerste jaar zat en er een eenzame Drezelreporter zich, met pure koppige vastberadenheid, door de onvindbare grens van het Verboden Bos geworsteld had en Zweinstein was binnengedrongen.

Roos was een vennoot geworden van de Tweeling Topfopshop, die zijn eerste Amerikaanse winkel met verve geopend had in Nieuw Amsterdam en een onverwacht succes was. Ze onderhandelde nu over meer winkels op locaties door heel Amerika en het Verenigd Koninkrijk en balanceerde dit met de leukere kanten van het opvoeden van hun jongere zoon, Ivan Arthur, terwijl Volkiev het bevel had overgenomen van Viktor Kruml, die al snel met pensioen zou gaan, over het Harrier Korps.

Daan was de schrijver van fictieverhalen geworden, optrekkend met de Drezeldetective Mark Paauw voor een reeks romans gebaseerd op zijn compleet bizarre en onverklaarbare avonturen. Zijn eerste roman "Kogels als Losgeld", was geen bestseller geweest, maar hij was gewild genoeg om de aandacht van een grote toveruitgeverij in Nieuw Amsterdam te trekken. Zijn laatste boek, "X Is Gelijk Aan Wraak", was de vijfde uit de Mark Paauw reeks, waarvan de datum van uitgifte gepland was tijdens het komende kerstseizoen.

'Da's het geheim,' zei Daan samenzweerderig. 'Ik zou mijn boodschappenlijstje kunnen afdrucken en deze uitgeven op de eerste November, hij zou dan verkopen als limonade in het midden van de woestijn. Het is allemaal drukte! Maar drukte die in mijn voordeel werkt, dus mij zul niet horen klagen.'

James wist dat er meer meespeelde in het succes van Daan dan uitgiftedatums, maar hij waardeerde het tactvolle bagatelliseren ervan door zijn oude vriend.

Albus, natuurlijk, sprak niet veel over wat hij deed. Als hoofd-waarnemend Schouwer, slechts gehoorzaamend aan hun Vader, was er toch al niet veel waarover hij kon praten. In plaats daarvan vroeg Roos hem naar zijn vrouw, Fien. Albus reageerde vrolijk, pratend over haar en hun dochter, Fiona Constance, tot in het kleinste detail van een man die andere, meer gevoelige onderwerpen wil vermijden.

Alles bij elkaar boden ze het typische middelbare jeremiëren van verplichtingen en humor. Ze leefden grotendeels precies de levens die ze gehoopt en van gedroomd hadden, zelfs als, in het echt, die levens eenvoudiger en flauwer waren dan ze ooit verwacht hadden.

De verzameling proostte op James nieuwe positie, klinkend met verschillende glazen boterbier, zwartebessenwijn en een Oude Klare Jonge Borrel (Albus, natuurlijk). Ze klaagden over de constante afwezigheid van een Griffioendorafdelingsgeest, sinds Haast Onthoofde Henk, al twintig jaar geleden, zich bij de Koplopers mocht voegen.

Toen het feestje voorbij was, of tenminste instortte, verliet James de tent en ging op weg naar de Griffioendorleerlingenkamer.

Er was niet veel veranderd. Er stonden een paar nieuwere stoelen en tafels. De bank onder het raam was vervangen door een exemplaar die, hoewel versleten en doorgezakt, niet zo versleten en doorgezakt was als degene die hij zich herinnerde. De buste van Goderic Griffoendor, beschadigd en gebutst, stond op de schouw, gewoon smekend om in nog een spelletje Wiekels en Augers gebruikt te worden.

James oude bed in de jongenskamer was al jaren geleden opgeknapt, de woorden POTTER JENGEL KNUL, permanent gewist van het hoofdeind. Dit was waarschijnlijk iets goeds, gelet op zijn nieuwe positie. En toch merkte hij dat hij wat verdrietig van werd.

Hij zuchtte en ging op de bank zitten om naar de nagloeiende kolen te kijken. Het was te warm om de vlammen op te porren. Ze gloeiden daar alleen maar voor het idee, een klein beetje licht en warmte verspreidend.

Een blonde vrouw zat op een stoel opzij van hem, haar ogen glinsterden in het licht van de kolen.

‘Petra zou trots op je zijn geweest,’ zei ze.

James knikte, wetend dat dit waar was. ‘Ze zou waarschijnlijk denken, dat ik te goed ben voor deze betrekking. Ze zou zeggen dat ik de Minister van Toverkunst zou moeten zijn, geen Directeur.’

‘Dat denk ik niet,’ zei de blonde vrouw, triest glimlachend. ‘Politieke betrekkingen zijn voor hervormers of poppen. Directeuren zijn degene die de toekomst echt kunnen veranderen. Ze zorgen voor subtiele kiezels van het lot, die de stroom van de rivieren van de toekomst verschuiven. Ze zou blij zijn dat je hier was. Ze zou je toejuichen.’

James keek opzij en glimlachte treurig. ‘Hoe gaat het met je, Issy?’

Issy schouderde. Ze was nu ouder dan een echte jonge vrouw. Op haar best, als er van zo’n persoon gezegd kon worden dat ze op haar best *was*. James verwachtte stiekem, dat ze zo lang als ze leefde, nooit een jaar ouder zou worden. Niet tenzij ze dit verlangde en het toestond. ‘Het gaat goed. Dat kan niet anders. Ik verwacht dat jij dit weet.’

‘Welzijn is meer dan veiligheid en geluk,’ zei James met een zucht, zich terugdraaiend naar de haard.

‘Dat weet ik,’ antwoordde Issy met een glimlach in haar stem.

Ze bleven daar een tijdje in comfortabele stilte zitten. Issy was als een zuster voor James, maar wel een waarmee hij nog nooit mee gevochten had, of over geroddeld had, of bij zijn vrienden door haar voor schut was gezet. Zij was al de warmte en begrip van een geliefde zus, zonder jaloersie of wrevel.

Natuurlijk was zij totaal anders dan andere mensen. Zij was, zo als Merlijn zo lang geleden gezegd had, een Bewaker. Het was minder een omschrijving, was James achtergekomen, als een oude titel. Zulke wezens hadden kennelijk heel lang geleden geleefd. Sommige legenden vertelden dat ze nog steeds, hoewel in het geheim, altijd

verborgen wachten en begeleiden van achter de schermen van de realiteit. James vroeg zich wel eens af, of dat was waar Issy heen ging toen zij zich terugtrok van haar thuis bij de Potters, toen het leek dat ze uit de wereld stapte van de normale mensen, zowel magisch als Dreuzeel.

Hij verwachtte niet, dat hij daar ooit de waarheid over zou weten. Issy had het nooit uitgelegd en hij had nooit het lef gehad het haar te vragen.

‘Ik zag Fleur Fontein laatst,’ zei ze tenslotte, bijna alsof ze het tegen de dovende sintels had. ‘Ze zei me om jou gedag te zeggen.’

James schudde vermoeid zijn hoofd. ‘Hou d’r over op.’

‘Ze is heel knap,’ zei Issy schouderophalend. ‘Nu veel knapper dan ze destijds was toen jullie beiden op school zaten. Ze is van plan om te solliciteren naar de betrekking van Transfiguratie. Ze is heel goed. Ik denk, dat ze een geweldige aanvulling zal zijn.’

‘Ik weet waar je naar toe wilt,’ zei James, zijn glimlach verzachtte zich iets. ‘Het is niet de aanvulling voor het *Zweinsteinspersoneel* waar je op doelt. Het is heel aardig. Maar stop.’

‘Tabitha Kraaieveld zit momenteel weer zonder man,’ merkte Issy, met een sluwe glimlach, op. ‘Met haar werk op het Departement van Ambassadeursbetrekkingen, reist ze zoveel, dat jullie elkaar toch maar weinig zien.’

James rolde met zijn ogen. ‘Je bent heel grappig.’

De glimlach van Issy verstrakte. ‘En dan hebben we nog altijd Lucy. Ze is nog steeds een beetje gek op je, wat ze ook zegt.’

‘Genoeg,’ zuchtte James. ‘Lucy en ik... kijk, het ligt ingewikkeld. En niet alleen omdat we feitelijk geen familie zijn. Ik houd van haar, natuurlijk. En we hebben een poosje verkering gehad.’

‘Als ik mij goed herinner, op verschillende gelegenheden.’

James keek haar van opzij aan. ‘Ons verhaal is nog niet voorbij, denk ik. Maar voor nu is het een beetje een patstelling. Zij is druk met haar doctorale studie in gevorderde technomanie op Alma Aleron. Ik ben hier, klaar om aan een nieuwe carrière te beginnen...’

Issy keek hem onderzoeken in zijn ogen. ‘Een vrijgezelle Directeur is *geen* vereiste, weet je.’

‘Weet ik,’ antwoordde James gelaten. ‘Dat is het niet. Echt. Ik wil gewoon...’ zwak schudde hij zijn hoofd. ‘Het is niet dat ik niet op zoek ben. Of dat ik geen interesse heb. Ik ga soms uit. En, wie weet: misschien komt er iemand op een dag voorbij. Misschien Lucy. Misschien zelfs Fleur. Maar zeker niet Tabitha Kraaieveld. Maar voor nu... ik ben gelukkig. Mijn leven is... probleemloos. Ik ben voldaan.’

Issy knikte en leek dit een minuutje bedachtzaam tot haar door te laten dringen. Dan keek ze hem aan en zei, ‘Als iemand anders dat zou zeggen, dan denk ik dat ze

zouden liegen, zowel tegen mij als tegen zichzelf. Maar in jouw geval, James... ik geloof je.'

James glimlachte naar haar, blij geloofd te worden.

Ze kletsten nog wat. Issy vroeg naar Albus en Lily, Mam en Pap. En dan, toen de klok twaalf uur sloeg, stond ze op. James deed hetzelfde. Hij liep met haar naar het portretgat en ze knuffelde hem. Het was aanhankelijk, warmhartig en te snel voorbij. Maar toch, net als altijd, voelde James de rust van de stille belofte van nog vele knuffels meer, in de toekomst natuurlijk, mogelijk onvoorspelbaar maar altijd een zekerheid.

Issy zou dat begrijpen.

Ze verdween door het portretgat. James wist dat zodra het schilderij dicht zou klappen, Issy totaal van de school zou verdwijnen. Zij hoefde geen deuren te gebruiken. Maar hierdoor vertrekkend, tenminste in de aanwezigheid van andere mensen, was een vriendelijkheid en hoffelijkheid.

Hij overwoog om naar boven te gaan, naar de jongensslaapkamer en een bed te vinden om in te gaan slapen. Dat was natuurlijk een belachelijk idee. Hij moest er om glimlachen. Zijn koffer was al opgeborgen in het gastslaapvertrek naast de woonkamer van de Directeur, wachtend op hem om morgen de gang over te steken en zijn nieuwe leven te starten.

Hij zou niet terugkijken. Niet wanneer er zoveel was om naar uit te kijken.

Dus besloot hij om toch maar naar de gastvertrekken te gaan. Hij vertrouwde erop, dat hij prima zou slapen en wakker worden, klaar voor wat voor nieuwe avonturen dan ook die op hem wachtten, deze keer vanaf de andere kant van het oude, strenge bureau van de Directeur, met de Sorteelhoed soezend op de plank achter hem.

Misschien zou hij een feniks aanschaffen.

Met dat in gedachten klom hij door het portretgat, het schilderij met de Dikke Dame damesachtig snurkend in haar lijst, zachtjes sluitend achter zich.

In de nu lege, donkere leerlingenkamer bewoog er een schaduw. Deze was er de hele tijd geweest, alleen perfect stil, wetend dat deze stilheid onzichtbaar maakte. Dat was gewoon een van de regels. De schaduw had gekeken hoe Issy en James met elkaar spraken, liefdevol, met een beetje vermaak en een hint van oude en diepe triestheid, naar hen luisterend.

De schaduw had de vorm van een jonge vrouw. Ze had lang donker haar, wat verwaaid, maar prima als het was. Ze droeg een vaal blauwe overgooier met capuchon over een gekleurde jurk en werkschoenen. Ze had prachtige ogen in een eigenaardig blauwe kleur van maanlicht, weerkaatst op een bevroren meer.

Ze vroeg zich af welke naam ze voor zichzelf zou kiezen, tenslotte hadden alle geesten een speciale naam. Zo had je de Bloedige Baron en de Grijs Dame en zelfs Carlo's gekke Entiteit van Stille.

Ze dacht dat ze zichzelf *de Rode Draad* zou noemen. Het was geen uitdrukking die in deze wereld nog een betekenis had. Dat verhaal was nooit officieel gebeurd. Noch, specifiek gezegd, was haar draad nog rood. Nu was hij het bleke, doordringende blauw van haar ogen. Maar toch. Het klonk wel lekker. Mensen zouden er waarschijnlijk gunstig op reageren.

Hij was gedenkwaardig.

De nieuwe Griffioendorafdelingsgeest overwoog deze dingen langdurig en dreef toen terug in de schaduwen, bedenkend, mijmerend, overwegend...

Ze had meer dan genoeg tijd om te beslissen. Haar agenda was leeg. Haar taak zat erop.

Haar geweten was zuiver.

Einde

Hoewel mogelijk niet

James was al ruim een jaar in zijn betrekking als Directeur, toen hij een idee kreeg. Het idee was bijna zo sterk als de ideeën die hij had gehad tijdens zijn koortsachtige dagen van het drie zessen mysterie, behalve dan dat deze, zo wist hij, geen storing was van een andere dimensie.

Op de eerste plaats had hij in zijn zevende jaar echt de feestdagen doorgebracht met Millie Vandergriff. Hij herinnerde zich nog heel goed, dat hij bij haar Grootmoeder, die zeer opmerkelijk nog steeds in leven en – soort van – welzijn was, aan de formele kersttafel had gezeten. Om de waarheid te zeggen, dacht James niet dat de Gravin zich heel erg bezig hield met het onderhouden van welzijn, zelfs niet toen ze nog een jonge vrouw was, ergens in het begin van de vorige eeuw.

Hij herinnerde zich heel duidelijk hun gesprek over het belang van het Huis van Zwarts.

Het is meer dan een landgoed en titel, had ze hem verteld. Meer dan slechts een naam.

De kleur zwart *betekende* iets. Het beschermde en regelde een soort elementaire menselijke kracht, net als de Groen Baronie eens rekenschap had gehad over de kracht van jaloesie en ambitie en de Markiezin van Roze de betovering van de liefde.

Maar de Gravin had geweigerd hem te vertellen waar het Huis van Zwarts de beheersing over had. Of mogelijk was zij daar niet toe in staat.

Omdat ze het niet wist, of het zich herinnerde.

Het idee was bij hem de voorgaande jaren vele malen terug gekomen, als iets van een prikkelende nieuwsgierigheid. Iets wat hij op een dag eens zou onderzoeken, mocht hij daar de tijd en de zin voor hebben.

Tot de dromen serieus begonnen te worden.

Behalve, dat het niet echt dromen waren, maar meer aanvoelden als simpele en slechte aanduidingen van iets dringends, als de echo van een geliefde stem, roepend om hulp, of een belangrijke maar vergeten afspraak, zeurend in zijn geheugen. Zelfs overdag in zijn kantoor of zittend aan de oppertafel voor de maaltijden, werd James zo overspoeld met de schok van richtingloze paniek, alsof hij zelf weer een leerling was, een zenuwachtige eerstejaars, wakker wordend en beseffend dat de les al begonnen was, het examen zou beginnen en hij had nauwelijks genoeg tijd om zich in zijn schoolgewaad te wurmen en zo snel hij kon, met ongekamde haren en losse veters in zijn schoenen, naar het klaslokaal te rennen vóór ze hem buiten sloten, te laat, gedoemd om te zakken.

Hij had er geen idee van wat er achter zat. Hij wist alleen dat het iets te maken had met Gravin Vandergriff's eigenaardige vertellingen over de stoffige titel die hij op zekere dag zou erven, en het belang van de naam Zwart, en de verantwoordelijkheid van de een of andere oud, essentieel, rentmeesterschap.

Het antwoord kwam uit een onverwachte hoek.

'Je moet maar naar het Grimboutplein gaan,' zei een van de portretten in zijn kantoor snuivend.

Even wist James niet wie er gesproken had. Hij had die herfstavond tot laat in zijn kantoor naar een boek zitten staren, dezelfde regel keer op keer lezend, zijn gedachten volledig afgeleid en opgejaagd door de schimmige aandrang, die zowel het concentreren als het slapen onmogelijk maakte.

Iets geïrriteerd keek hij langs de portretten en vroeg, 'Wie zei dat?'

'Dat was *ik*,' zei een portret met een hoge, nasale, kwelende stem, uit een door spinnenwebben geteisterde lijst. James tuurde naar de schemering boven hem. Het was het portret van Firminus Nigellus Zwarts. Hij dacht niet, dat hij dat specifieke portret ooit had horen praten, hoewel hij wel wist, dat het zelfde portret van de gehaaide oude Directeur soms in de lege lijst van het Zwarts landgoed hing.

James overlegde met het portret. 'Waarom zou ik naar het Grimboutplein gaan?'

'Omdat je duidelijk gestresst bent tot het punt van volledige zinloosheid hier. Ik herken de symptomen. Ga en bespaar ons je gefrustreerde zuchten.'

'Maar waarom precies *daar*?' drong James achterdochtig aan.

Maar Firminus Nigellus sloeg zijn armen over elkaar en leunde achteruit waardoor zijn gezicht in de schaduwen verdween.

'Je zult van hem geen antwoorden meer krijgen, denk ik zo,' stelde het portret van Perkamentus, omhoog uit zijn lijst kijkend. 'Maar ik verwacht dat zijn advies, beperkt als het is, in jouw huidige staat erg waardevol is.'

'Weet *u* hier iets over?' vroeg James, die zijn blik richtte op het lager hangende portret.

Perkamentus schouderchokte raadselachtig. 'Ik weet alleen dat we verplicht zijn om de zittende Directeur, op alle manieren die ons ten dienst staan, te ondersteunen. Het inzicht van Firminus Nigellus kan wellicht het meest uitzonderlijk zijn.'

Vanuit de spinnenweb schaduwen, schraapte Firminus Nigellus nadrukkelijk zijn keel.

Het portret van Severus Sneep veinsde, onovertuigend, te slapen.

'Ga,' verzuchtte het portret van een vrouw, en met een sterk schots accent vervolgde ze, 'voor mijzelf sprekend kan ik het niet meer aanzien en horen, dat je naar dezelfde bladzijde in dat verdraaide boek zucht en tuurt.'

James knikte. Zelfs als de oude Directeuren (en Directrices) geen flauw benul hadden waar ze het over ging, zou een korte reis zijn hoofd leegmaken. En hij was al in geen jaren op het Grimboutplein geweest.

Nog die avond vertrok hij.

Zelfs als Directeur kon hij niet uit Zweinstein Verdwijnselen, los van de examentijden, dan, wist hij heel goed, was de beperking tijdelijk opgeheven. Dus,

trok hij zijn mantel aan en zette zijn nieuwe zwarte puntmuts op en verliet opgewekt zijn kantoor. Hij liet de krakende deur uit zichzelf achter hem dichtslaan.

De gangen waren bijna leeg, ondanks de afwezigheid van iemand als Argus Vilder of Mevrouw Norks om door het hele gebouw angst in de harten van dwalende leerlingen te storten. Mevrouw Norks de kat was vijftien jaar geleden overleden op de leeftijd van negen-en-veertig jaar. Oud, zelfs voor een Kwistel. Vilder had het tot drie jaar geleden ongelukkig volgehouden. James herinnerde zich de lange grafrede van Hagrid tijdens de begrafenis van Vilder. Tot James' grote verrassing was de kerk net buiten Zweinsveld afgeladen vol geweest. Destijds had hij zich afgevraagd hoeveel van de aanwezigen voormalige leerlingen waren geweest, die half half verwachtten dat de humeurige oude conciërge uit zijn kist zou klimmen, bezeten door een uitsluitend slechte stemming, en terug zou hinken naar de school, zombieachtig, om zijn sikkeneurige taken vanuit het hiernamaals voort te zetten.

Dat gebeurde niet.

Maar de aanblik van Hagrid tijdens de grafrede openlijk huilend, zijn neus snuitend terwijl een groot ingelijst portret van Vilders fronsende gelaat toekeek, vol walging zijn ogen rollend, was mogelijk een nog vreemder gezicht.

Nu werd de post van conciërge bezet door een jonge Edgar Eckhardt, en er had geen betere vervanger kunnen zijn. Eckhardt zelf leek al lang zijn kwaadaardigheid naar James, de leerling, vergeten te zijn. Momenteel was de lijvige jonge man het voorbeeld van kruiperig respect en achting, met een kant van zijn mond de leerkrachten naar de mond pratend en met de andere kant giftig uithalend naar de leerlingen.

James wist, dat hij een redelijk strakke teugel om de nare kleine man moest houden. Maar hij wist uit ervaring ook, dat nare kleine mannetjes heel bruikbaar konden zijn wanneer het aankwam op het houden van een gevoel van orde, zolang zijn bijten niet toegestaan werd om de blaffen te overheersen.

James verliet het kasteel via de oude binnenplaats en werd ontvangen door een koude bries vanuit het verre Bos. In de hut van Hagrid brandde licht. James was geneigd om aan te kloppen om een grog te delen met de geliefde oude Professor en Terreinknecht.

Hij deed het niet. Nu hij onderweg was, voelde hij een langzaam stijgende aandrang achter hem, hem vooruit duwend, zijn stappen door het sissende gras aanjagend. De Maan was een reusachtig botkleurig oog boven het meer, hangend boven zijn rimpelige reflectie.

James naderde het Bospad, liep een stuk door naar Zweinsveld en Verdwijselde met een energieke *kraak*.

De wereld verscheen halverwege zijn pas weer rondom hem. Hij bevond zich in de nauwe Islingtonstraat, vol met geparkeerde auto's, opwaaiend vuil en dode bladeren. Hij vertraagde zijn gang en keek omhoog, draaiend naar rechts.

Grimboutplein nummer twaalf was, natuurlijk, onzichtbaar. De nummers dertien en elf stonden strak tegen elkaar aan, nu zo oud en afgeleefd, dat niemand meer opkeek van de kennelijke fout die in de nummering gemaakt was. De straatlantaarn naast hem was kapot, een mistroostige schaduw werpend over James. Verkeer kon nog over de daken worden gehoord, maar in de straat zelf bewoog zich niets.

James haalde een sleutel tevoorschijn en ontbood de ingang naar nummer twaalf, waardoor de gebouwen aan beide zijden opzij gedrukt werden.

Het gaslicht in het oude herenhuis werkte niet. Eenmaal binnen verlichtte James zijn toverstok en schrok toen in diens glans op een onvergelijkbaar lelijk en starend gezicht viel, nog geen meter bij hem vandaan.

‘Goedenavond, Meester,’ bromde een diepe kikkerachtige stem.

‘Knijster,’ hijgde James, zich herstellend. ‘Hoe wist jij nou dat ik eraan kwam?’

‘Knijster’s eerste verantwoordelijkheid is om met een onaflaatbare waakzaamheid voor zijn Meesters huis te zorgen,’ zei de oude Huis-elf met een klein spoor van verontwaardiging.

James rolde met zijn ogen. ‘Het lege portret van Firminus Nigellus vertelde het je.’

Knijster fronste en vernauwde zijn ogen. ‘Ook dat, Meester.’

James zuchtte en zette zijn muts af, hem hangend aan het stoffige rek naast de deur. ‘Zei hij ook waarom?’

‘Hij stelde voor dat u mogelijk de kluis zou willen bezichtigen, Meester.’

James knipperde naar de bottige oude Huis-elf. De natuurlijke lelijkheid van Knijster was in de laatste twintig jaar volledig tot bloei gekomen, hem veranderend in een waarlijk grotesk exemplaar. Alleen al zijn neus- en oorharen konden heel goed gebruikt worden om een roestige ketel mee te verven. James tilde zijn toverstok iets hoger op, hem weg halend van Knijster’s belangstellende blik. ‘Ik wist niet dat Grimboutplein een kluis *had*,’ zei hij.

‘Maar zeer weinig weten dat, Meester,’ knikte Knijster langzaam. Dan, zo stil als de vleugelslag van een mot, draaide hij zich om en stapte weg, James kennelijk verder het donkere huis in leidend.

James volgde, zijn voetstappen deden de houten vloerdelen kraken, de luchtstroom van zijn passage deed de stoffige spinnenwebben golven.

James huiverde. ‘Wanneer is deze plek voor het laatst schoongemaakt?’

‘Knijster reinigt het huis van de Meester twee keer per week,’ dreunde Knijster, met een verdedigend geduld. ‘Van boven tot onder, van links naar rechts.’

James keek de woonkamer in toen ze deze voorbij liepen. Stof lag als een dikke filmlaag over alle oppervlakken, vertroebelde de verweerde spiegel boven de haard en hing aan de gesloten fluwelen gordijnen. Het was duidelijk dat Knijster een geheel eigen idee had over wat schoonmaken betekende.

Samen baanden ze zich een weg door de donkere keuken en naar een smalle trap, die hen omlaag naar de kelder bracht. Los van het licht van James' toverstok was het er pekdonker. Schaduwen doemden op vanachter een oude verzameling, niet bij elkaar passend, meubilair. Een kleine, gietijzeren kachel ervoor was zo donker en koud als het graf.

Knijster bleef naast de kachel staan, zonder zich om te draaien zei hij, 'Meesters' sleutel, meneer.'

James keek naar de knokige rug van de Huis-elf en zijn gebogen schouders. 'Ik... heb helmaal geen sleutel.'

'De kluis kan niet open zonder Meesters' sleutel, meneer.'

James klopte op zijn zakken, haf verwachtend de geheimzinnige sleutel ergens in zijn gewaden te vinden. Hij vond niets meer dan een paar overgebleven Knoeten en een oud treinkaartje. Gefrustreerd schudde hij zijn hoofd. 'Ik heb geen sleutel,' zei hij opnieuw. 'Je zult hem zelf moeten openen.'

Langzaam, gewichtig draaide Knijster zijn rimpelige hoofd om en keek met één groot, vochtig oog naar James. Stil nam hij hem ondoorgrondelijk in zich op. '*Niemand* kan de Kluis zonder de sleutel openen, Meester. Knijster niet. U niet. Niet iemand in de hele wijde wereld, of anderen.'

Het gevoel van drang daalde weer over James heen. Ermee samen kwam het ongeduld. Waar kon hij deze geheimzinnige sleutel vinden? Waarom had Firminus Nigellus hem eropuit gezonden zonder hem te vertellen wat hij nodig had? Hij opende zijn mond om van Knijster een antwoord te eisen – een antwoord waarvan hij wis, dat hij hem waarschijnlijk nooit zou krijgen – toen een stofwolk van de trap achter hem afrolde. Het werd vergezeld door een verre bons en dan het onmiskenbare geluid van haastige voetsstappen, snel dichterbij komend.

James draaide zich waar hij stond en hief behoedzaam zijn toverstok op, wijzend ermee naar de trap voor zowel licht als waarschuwing, toen een figuur naar beneden klom.

De figuur stopte op de voorlaatste tree, zijn eigen toverstok getrokken en op ooghoogte gehouden.

'Oh,' zei de figuur, 'Hoi, jongen.'

James ontspande zich opgelucht en liet zijn toverstok zakken. 'Pap! Wat doet u hier?'

Harry Potter stampte de laatste treden af en ging naast zijn zoon staan. Ze waren nu even groot, hoewel de oudere Potter nog wel een stuk bredere schouders had. Zijn bril reflecteerde hun verlichtte toverstokken, maar zijn glimlach was rustig en aangenaam, ondanks de fijne lijntjes die zijn leeftijd weersprak.

'Kennelijk is het tijd,' antwoordde hij schouderophalend. 'Ik wist dat deze dag zou komen. Ik dacht alleen niet, dat het al zo snel zou zijn. De taak zal helemaal van jou worden, zoals dat heet.'

‘Welke taak?’ vroeg James, niet in staat het ongeduld uit zijn stem te houden. ‘Het voelt al dagen alsof er een Brulbrief in mijn hoofd ontploft is, alleen schreeuwt deze mij vooruit, zonder echte woorden te gebruiken. Waar gaat dit allemaal over?’

Harry legde zijn hand op zijn zoon’s schouder en kneep er kameraadschappelijk in. ‘Ik begrijp je frustratie. Denk je eens in hoe het voor mij was! Sirius was dood tegen de tijd dat ik de roeping kreeg. Hij was er niet om voor mij te doen waarvoor ik nu hier ben om voor jou te doen. Ik moest helemaal alleen de sleutel vinden. Joeg me op de rand van waanzin. En Knijster hier, was zo nuttig als een suiker gesponnen bezem.’

Knijster draaide zich nu helemaal om incasseerde dit commentaar met een duidelijke afkeer, hard genoeg fronsend om melk zuur te maken.

‘Welke... sleutel?’ vroeg James, nauwelijks zijn ongeduld verbergend.

Harry viste uit een zak van zijn mantel een eenvoudige sleutel. Hij was van zwart metaal gemaakt, mogelijk tien centimeter lang, sierlijk vervaardigd met een ronde kop, lange schacht en ingewikkelde tanden die er aan de onderkant van uitstaken. Het was een mooi object, wat slechts een beetje te lijden had van lagen oud vuil en stukjes roest die het glanzende oppervlak verkleurde.

‘Ik vond hem in een ijzeren geldkist onder de stenen van de haard in de woonkamer,’ zei Harry, zijn hoofd iets kantelend. ‘Dat was zo ongeveer de honderdste plek waar ik zocht. Als ik niet een handgeschreven aanwijzing in een van de oude hoezen van Sirius’ grammofoonplaten had gevonden, zou ik heden ten dage nog de boel hier onderste boven halen. Zodra het roepen begint, kun je het niet ontkennen. Ik verwacht dat je dit nu zelf ook weet.’

James nam de sleutel aan van zijn Vader en hield hem in zijn open handpalm. Ondanks het vuil en de roest, gaf het gewicht de indruk van een zeer fijne constructie, zwaar en solide. Hij keek terug naar zijn Vader, zijn ogen vernauwd.

‘Jaren geleden, toen ik u hiernaar vroeg, deed u net alsof u van niets wist.’

‘Zoals ook jij zult doen, mocht iemand jou ernaar vragen,’ reageerde Harry eenvoudig. ‘Hoewel dat niet zal gebeuren. Zelfs Merlijn weet niet van dit geheim, hoewel hij er wel zijn ideeën over zal hebben. Nu, ga maar door.’ Hij knikte naar de geduldig wachtende Knijster.

James wendde zich naar de Huis-elf en stak schoorvoetend de sleutel naar voren.

Voorzichtig, bijna eerbiedig, opende Knijster zijn grote hand, James toestaand de sleutel zachtjes in zijn palm te leggen. Knijster sloot zijn vingers er langzaam omheen en draaide zich weer om.

‘Kennelijk,’ zei Harry zachtjes, toen Knijster naar de lege stenen muur voorbij de kachel stapte, ‘voordat deze ruimte een salon en later een bediendekeuken was, destijds toen hij gekocht werd door Slim Willibrord Zwarts, was hij ingericht als een voorkamer tot een ultra geheime verborgen ruimte. Al lange tijd vergeten. Let op hoe Knijster er binnenkomt. Hij kan er niet altijd zijn om je te assisteren.’

James keek hoe de oude Huis-elf de sleutel opstak en hem ongeveer dertig centimeter van de stenen muur hield. Hij bewoog hem minutieus, alsof hij zocht naar een of ander verborgen deel in de lege ruimte. Dan, eigenaardig, tikte metaal tegen metaal. Vastbesloten duwde Knijster de sleutel vooruit, hem stekend in een onzichtbaar sleutelgat. Hij gleed op zijn plaats en de oude Huis-elf draaide de sleutel eenmaal, met de klok mee, om.

Paars licht werd uit de sleutel geblazen, sissend toen het verscheen, er werd een rond metalen paneel onthult met in het midden het verborgen sleutelgat. Het paneel was inktzwart, gegraveerd met een sierlijk krulwerk in de vorm van een oude Engelse letter Z. Het sissen van het paarse licht breidde zich nog steeds uit, van zij naar zij en van boven naar onder, een complexe ronde deur zichtbaar makend van hetzelfde zwarte metaal, verstevigd met bouten en klinknagels, versiert met kruipende gegraveerde krullen, die elk kenmerk en ieder detail omgaven. Toen hij volledig gevormd was, stond de deur als een ronde taart op zijn zij gelegd, drie meter hoog uitsluitend bestaand uit zwart ijzeren platen, geklonken en met bouten aan elkaar vastgezet, zo zwaar als een aambeel en twee keer zo indrukwekkend. De sleutel stak nog steeds vanuit het midden, geschoven in het sleutelgat.

Knijster boog zijn hoofd en stapte achteruit, zich terugtrekkend in een verre hoek.

James was stomverbaasd. Hij was al ontelbare malen in deze kelder geweest. Nooit had hij vermoed, dat er een geheime betekenis in was.

Zijn ogen losscheurend van de grote kluisdeur, vroeg hij aan zijn Vader, 'Bent u daarin geweest?'

Harry knikte nogal vaag. 'Een paar keer. Drie op precies te zijn. Een keer om mijn taak op me te nemen. Tweede keer... gewoon om het te zien, zoals jij nu doet.'

James keek zijn Vader aan. Harry beantwoordde zijn blik en gebaarde met zijn hand. Een uitnodiging.

James liep naar de deur. Op de rechterkant ervan zat een dikke metalen deurkruk, rond, passend bij de vorm van de deur. James rekte zijn hand er aarzelend naar uit en raakte hem aan. Hij verwachtte dat het zwarte metaal koud zou aanvoelen, maar dat deed het niet. Het voelde prettig warm. Het metaal trilde een beetje, alsof het verbonden was met een geheime kracht ergens ver weg. De trilling liep door tot zijn elleboog. Hij slikte nerveus en trok toen voorzichtig aan de deurkruk.

De deur opende, de grendels waren door de sleutel van het slot gedraaid, stil, zwaar en langzaam aan de goed geoliede scharnieren. Een kleine ruk was alles wat er nodig was. Traag zwaaide de deur wijds open, een soort schemerige gevangenis onthullend. De muren, vloer en plafond in de ruimte bestonden uit naadloos steen, alsof de ruimte uit een gigantisch massief granieten blok gehouwen was. Binnenin was het op een enkel object in het midden van de vloer, helemaal leeg. Het object was een soort sokkel of kathedr, gemaakt van hetzelfde sierlijk gegraveerde zwarte ijzer als de deur, met vuistgrote bouten aan de vloer verankert. De voet ervan was breed en op een barokke manier opgekruld. Eruit steeg een kolom als een boom, zich

ontplooiend tot een plat oppervlak. Een enkel klein voorwerp lag daar, badend in mysterieus gouden licht.

James stapte vooruit de ruimte in. Binnenin was het koel, grotachtig maar niet klam. De lucht was op een eigenaardige manier fris, vreemd geurend naar stromend water en nachtbloemen.

Het voorwerp op de kathedrader was een klein boek, opengevouwen op zijn leren kapt met de lege pagina's gericht op het licht, alsof ze wachtte om gevuld te worden.

Harry ging dicht bij zijn zoon staan, niet in staat om niet naar beneden te kijken naar het vreemde kleine boek en zijn lege, afwachende bladzijden.

'Merlijn heeft ook zo'n boek,' merkte James op, zowel verbaast als verward. 'Jaren geleden zag ik hem ermee, op het schip van Hagrid las hij erin. En ook op de ochtend na het Drie Zessen mysterie.'

'Die van Merlijn is een kopie, van een kopie van een kopie,' zei Harry, zacht en somber. De ruimte leek op te roepen tot iets plechtigs, niet uit verplichting, maar uit een soort natuurlijk, geheimzinnig respect. James voelde opeens dat hij zijn emoties moest bedwingen, niet omdat ze onbehoorlijk waren, maar omdat, als hij hen een stem gaf, hij in lachen uit zou kunnen barsten of in dikke tranen, of met zijn toverstok te zwaaien, op zoek naar een schurk om te grazen te nemen of een monster te verslaan. Hij in nabijheid van het Boek, werden emoties vergroot in hun puurste, meest diepgewortelde en bedwelmende vorm.

Harry ging verder, zijn stem laag en gelijkmatig houdend, 'Dit is het boek wat andere boeken willen zijn. Het kostte mij een poosje om het zelf te begrijpen. En zelfs nu begrijp ik het maar ternauwernood. Net als een kind wat technomie probeert te begrijpen.'

De blik van James werd van de beige, gouden, wachtende pagina's op zijn Vader gericht. Hem te willen begrijpen. *Moeten* begrijpen.

Harry keek in de ogen van zijn zoon. 'Iedere magische titel is een bewaarplaats van de elementen van de mensheid. En ieder daarvan onderscheid zich door hun kleur. Dit ben je zelf al te weten gekomen, toch? Groen is voor ambitie. Roze voor liefde. Blauw voor intellect. Maar Zwart... die is verschillend van hen allemaal.'

James wist het nog. 'Omdat Zwart is, waar alle kleuren tezamen komen. Het is iedere tint erin.'

Harry glimlachte. 'Dat is zo waar als onze hersens kunnen begrijpen. Zwart is de samenvoeging van alle andere facetten van menselijkheid, waar ze samenkomen en versmelten. Zwart is de samenvoeging van liefde en haat, lafhartigheid en moed, jaloersie en intellect, wraak en verlossing. Het beveelt al de andere kleuren en maakt ze tot iets gezamenlijks, iets groters en krachtigers dan alleen de som van hun individuele delen. Het Zwarte wachterschap, James, is het element van het Verhaal.'

James knipperde naar zijn vader, onzeker of hij hen goed gehoord had.

Harry knikte opnieuw. 'Wij denken dat verhalen slechts letters op papier zijn. Alleen worden uitgesproken in de lucht. Maar in het multi-universum van oneindige mogelijkheden, is er feitelijk niet zoiets als verzinsels. Ergens aan het eind van de eindeloze dimensies, is ieder prachtig verhaal waarheid. Onze eigen levens kunnen heel goed in een ander universum de favoriete vertellingen zijn.

James glimlachte nu ook voorzichtig met zijn Vader mee. 'Dus... dit Boek?'

Harry keek er weer op neer, zijn blik verhelderde. 'Het is het definitieve ware verhaal. Het jouwe, de mijne, iedereen in elke versie van onze wereld, waar we allemaal met elkaar verbonden zijn in de grootste verhaallijn van hen allen. Het is niet als het Weefgetouw in de Kluis der Lotsbestemmingen. Dat is slechts een weergave van wat er gebeurd. Dit Boek is het toekomstige verhaal dat nog moet komen en de belofte, dat het het allemaal waard zal zijn.'

James keek ook neer op het eenvoudige kleine Boek. Zijn slimme geest vond het idee van alle kanten belachelijk. Hoe konden alle goede verhalen waar zijn? Hoe kon dit kleine boek dit allemaal opgeslagen hebben? Maar zijn diepere geest, de geest die eens de verborgen krachten van zijn geliefde had opgeroepen om haar te redden – te redden zodat zij uiteindelijk verlossing kon vinden voor haar eigen gemoedsrust –, begreep het volledig.

'De enige echte verzinsels,' zei hij, het idee uitproberend, 'zijn de lelijke en zinloze tragedies, de verliezen zonder oplossingen. Dat zijn leugens door haat de wereld in geschreven. Maar haat is slechts een vernielers, zieligheid, niet meer dan graffiti op de bouwstenen van overwinning. Op een dag, als we voorzichtig zijn met onze opdracht, zal het werk van haat uitgevaagd worden. Al die onafgemaakte details, losse eindjes en onbevredigend verdriet zullen hun oplossing vinden. Alles zal bij elkaar gebonden worden in één perfecte afsluiting, die alles zal verlossen, de verliezen verwijderen en alle vreugde verbinden.'

Harry knikte, 'Onze opdracht is eenvoudig om er zeker van te zijn, dat het Boek geopend zal blijven. Om nooit aan te nemen, dat het laatste woord van een triest hoofdstuk geschreven is. Om de verhalen altijd door te laten gaan, allen langzaam tekenend in het universum en de sluiting te perfectioneren, die geen van ons zich precies voor kan stellen. Zolang het Boek open blijft... is het eind van het verhaal nog niet geschreven.'

James wilde het Boek aanraken. Hij keek er nauwkeuriger naar en zag dat het niet helemaal leeg was. Er waren daar woorden, vormend en drijvend, fladderend op het papier als vlindervleugels, bijna, maar niet helemaal onzichtbaar. Hij wilde voorover buigen, het proberen te lezen, maar durfde het niet.

'Dit is een taak groter dan ieder van ons.'

'En toch,' zei Harry een beetje treurig, 'hebben mannen minder dan jij de taak gedragen, en met harten vol van kleingeestigheid en trots. Want het rentmeesterschap van Verhaal heeft ook zijn voordelen. Er is altijd een beetje meer geluk, een tikkeltje extra toevallig toeval die op een of andere manier in staat is om in

ons voordeel te werken, tenminste, op de lange duur. Ik heb het in mijn leven meegemaakt, zelfs voor ik van het Boek afwist. Ik verwacht jij ook.'

James knikte. Met een verlangende zucht, nog steeds kijkend naar de niet helemaal lege bladzijden, vroeg hij, 'Vertel mij van de andere twee keren dat u in de Kluis bent geweest.'

Harry werd ingetogen. 'Toen Opa overleed. Ik was heel verdrietig. Ik wilde zien dat er nog hoop was. Hoop op een toekomst waar de dood mogelijk achterhaald zou zijn.'

James keek nu naar zijn Vader. 'En de derde keer?'

Harry keek naar James, zijn uitdrukking ernstig. 'Het Boek riep me. Net zoals hij jou vannacht riep en naar mij, om me bij je te voegen. Het gebeurde laat in jou zevende schooljaar. Het was een duistere tijd, zoals je nog weet. Mensen waren bang, werden gekweld door visioenen van verdoemenis. En niemand was er zeker van dat het *slechts* visioenen waren. Velen geloofden dat het eind nabij was. Het was de avond van het Drie Zessenmysterie toen het Verhaal mij opriep. En toen ik hier kwam, toen ik de Kluis opende, was het Boek gesloten.'

Bij het horen ervan hapte James naar adem. Hij fluisterde, 'Maar hoe is dat mogelijk?'

Harry schudde bedenkelijk met zijn hoofd. 'Ik weet niet hoe het gebeurde, of waarom. Niemand was in de Kluis geweest. Mogelijk sloot het Verhaal zichzelf, gewoon omdat er vrijwel geen hoop meer voor de wereld was. Misschien was er een duistere en onverklaarbare kracht mee gemoeid, het Boek sluitend via zijn eigen kwade interesse. Maar het Boek riep mij, zijn rentmeester. Toen ik arriveerde, merkte ik, dat het Boek niet *volledig* gesloten was.' Hij glimlachte zwak. 'Er was een boekenlegger.'

Hij haalde iets uit dezelfde zak waar hij de sleutel uit gehaald had. Hij gaf het voorzichtig aan James.

Het was een Chocokikkerplaatje, beschadigd, met ezelsoren, de afbeelding dof van jaren, tot het punt van onleesbaarheid. De portretruimte aan de voorkant van de kaart was leeg, maar het vaandeltje eronder was nog leesbaar, hoewel maar nauwelijks.

James las het.

Hij knipperde en las het opnieuw.

Hij schudde zijn hoofd en keek hulpeloos naar zijn Vader. 'Dat... dat is mijn naam,' zei hij verbijsterd en een beetje bezorgd. "'James Sirius Potter'". Hij draaide hem om en zag een korte tekst, wit op donkerblauw. De eerste regel was:

JAMES SIRIUS POTTER
Directeur van,
Zweinstein Hogeschool voor Hekserij en Hocus-Pocus
Orde van Merlijn Eerste Klas, Tweemaal Toegekend.
Zoon van de legende, en zelf ook een legende.

Beroemd voor zijn achtervolging en uitlevering van de schurkachtige en lafhartige samenzweeiders gekend als...

Harry bedekte de kaart met zijn hand, voorzichtig en glimlachend hem terugpakkend.

‘De toekomst, kennelijk,’ zei hij, wrang over de rand van zijn bril naar James turend. ‘Niemand moet te veel van hun eigen toekomst weten. Ik weet niet hoe dit in het Verhaal terecht kwam. Maar het is duidelijk, zoals het Boek, dat jouw verhaal nog niet is afgelopen. *Nooit* afgelopen. En vanavond begint er een nieuw hoofdstuk. De sleutel is nu jouw verantwoordelijkheid, net als de Kluis en het Boek.’

James knikte, hoewel zijn gedachten tolden. Wat kon de Chocokikkerkaart in vredesnaam betekenen? Hoe was hij in het Boek terecht gekomen, liggend op de juiste plaats? Van welke verre, mysterieuze toekomst kwam hij?

Hij volgde zijn Vader de Kluis uit naar de veel saaiere duisternis van de kelder.

James sloot de Kluisdeur zorgvuldig. Het was nu zijn taak. Hij draaide de sleutel om, de gevangenis en zijn vreemde talisman van hoop, hersluitend. James trok de sleutel uit het weer onzichtbare sleutelgat.

Hij stopte hem in zijn zak en klopte erop, tevreden het kleine, krachtige gewicht erin te voelen.

Vanaf die dag hield hij de sleutel altijd bij zich.

Zijn Vader behield het Chocokikkerplaatje.

En in de vele jaren die daarop volgden, wanneer James verdrietig was (en hij had momenten dat hij verdrietig was) dacht hij aan de Kluis. Hij dacht aan het Verhaal. Soms, heel zelden, bezocht hij hem. Hij voerde de taken van zijn rentmeesterschap uit.

Hij herinnerde zich eraan.

De auteur was nog niet klaar. Het verdriet was slechts een hoofdstuk in een grotere verhaallijn. Liefdesverdriet en verlies waren slechts bedenkzels. Ze zouden niet altijd duren.

Het gelukkige einde was nog niet geschreven.

Maar ooit... *ooit*... zou dat gebeuren.

Betreffende James en Petra, wonend in Zweinstein, hoewel op twee verschillende plaatsen.

Ik ben er zeker van dat, geleidelijk aan, James er inderdaad achter zal komen dat Griffoordor een nieuw Afdelingsspook heeft. Ik ben er ook zeker van dat, voor een lange tijd, hij respectvol uit haar de buurt zal blijven, en zij uit die van hem. Tevens ben ik er ook zeker van dat uiteindelijk, op een onvermijdelijk moment in de toekomst, ze zullen besluiten dat de tijd gekomen is. Ze zullen elkaar ontmoeten, privé. En ze zullen behoedzaam met elkaar praten. Maar alleen als het niet James' hart opnieuw zal breken en wanneer "de Rode Draad" er klaar voor is om weer zijn vriendin te zijn. Hij en zij als vertrouwelingen, voor zijn gemoedsrust.

Maar dit proces zal waarschijnlijk jaren duren.

Voor wat betreft het ontmoeten van haar ouders. Petra heeft hen nooit gekend en is, diep in haar hart, bang om hen uiteindelijk te ontmoeten. Zullen zij voldoen aan haar verwachting? Is zij wat ze haar kunnen aanbieden ontgroeid? Zal ze teleurgesteld in hen zijn?

Dit is het anker wat haar op aarde houdt, hier in de menselijke wereld. Voor een tijd. Net als Haast Onthoofde Henk echter, zal ze niet voor altijd in de Griffoordortoren rondspoken. Tenslotte zal ze klaar zijn om haar angsten onder ogen te zien, en de diepte van haar liefde, en het risico nemen om verder te gaan.

Maar spooktijd is niet hetzelfde als menselijke tijd. James zal een heel, heel oude man zijn tegen de tijd dat dit gebeurt. Tot dan... zal hij troost vinden door eenvoudig te weten dat zij in de buurt is. Meestal verborgen. Altijd geheimzinnig... maar in de buurt.

George Norman Lippert